

ஸ்ரீ:

பகவத் விஷயம்

ஒன்பதாம் பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னிராயிரப்படி,
இருப்பத்தினாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி
வ்யாக்யாநங்களும், சீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு,
த்ரவிடோபநிஷத் ஸங்கதி, த்ரவிடோபநிஷத்தாட்பர்யரத்நாவளி,
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி இவைகளுடன் பதிப்பிக்கப்பட்ட

சே.கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி

வை.மு.கோபாலக்ருஷ்ணமாசாரியராலும்,

சே. பார்த்தஸாரதி ஜபங்காராலும்,

பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

திருவல்லிக்கேணி

நோபில் அச்சககூடம்

சுக்ல வருஷம் - 1929

மறுபதிப்பு

பதிப்பித்து வெளியிட்டவர்கள்:

ஸ்ரீஸுதர்சனர் ட்ரஸ்ட்

3-B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி - 620 017.

ப்ரமாதி வருஷம் - வைகாசி விசாகம் (30-5-99)

விவரம்.160/-

துபாற்சிவஸ்துணி

Released by Maaran's Dog, Toronto, Canada

அச்சிட்டோர் :

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் அச்சகம்

214, கழகத்தர விதி, திருவரங்கம், திருச்சி - 620 006. ☎:(0431) 434388

ப₄க₃வத்₃விஷயம் ஒன்பதாம் பத்து

பதிப்பாசிரியரின் முன்னுரை.

ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் உள்ளபடி ஒன்பதாம் பத்தின் ஸாரம் விளக்கப் படுகிறது. முதல் பத்தில் ஆழ்வார் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தையும், இரண்டாம் பத்தில் காரணத்வத்தையும், மூன்றாம் பத்தில் வ்யாபகத்வத்தையும், நாலாம் பத்தில் நியந்த்ருத்வத்தையும், ஐந்தாம்பத்தில் காருணிகத்வத்தையும், ஆறாம் பத்தில் சரண்யத்வத்தையும், ஏழாம் பத்தில் சக்தத்வத்தையும், எட்டாம் பத்தில் ஸத்யகாமத்வத்தையும் அநுபவித்தார். இப்படி அவாப்தஸமஸ்த காமனாகையாலே (எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறப்பெற்றவனாகையாலே) சேதனர்களிடம் எதையும் எதிர்பாராமல் ப்ரளயம் முதலானவற்றில் அவர்களுக்கு விளையும் ஆபத்துக்களுக்கு உதவி ரக்ஷிக்கும் ஆபத்ஸகன் (ஆபத்தில் உதவும் நண்பன்) எம்பெருமான் என்பதை அநுபவிக்கிறார் ஒன்பதாம் பத்தில்.

ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் மூன்றாவது ப்ரகரணத்தில் இறுதியானதான 218வது தூர்ணையில் ஆழ்வார் இப்பத்தில் அநுபவித்த குணம் “ஆபத்ஸகத்வம்” என்று காட்டிய அழகியமணவாளப்பெருமான் நாயனார், ஆழ்வார் இப்பத்தில் பெற்ற பேற்றை – “ஆத்ம தூர்ஸநபூலப்ராப்தி மரணாவதியாகப் பெற்று” என்னும் தொடராலே உணர்த்துகிறார். இதன் கருத்தாவது – சென்ற பத்தில் ஆழ்வாருக்கு எம்பெருமான் காட்டக்கண்ட ஆத்மாவைப் பற்றிய உண்மையறிவை அடைந்ததற்குப் பலன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த ப்ராப்யத்தைப் பரம்பதத்தில் சென்று அநுபவிக்கையேயாகையாலே அந்த அநுபவத்தில் உண்டான த்வரையாலே (வேகத்தாலே) ஒரு கணப்பொழுதும் தாமதம் பொறுக்க மாட்டாமல் ஆழ்வார் துடிக்க, அவ்வளவிலே எம்பெருமான் “உமக்கு இந்த உடல் முடியும் போது அப்பேறு தப்பாமல் கிடைக்கும்” என்று நாள் எல்லையிட்டுக் கொடுத்தான் என்கை.

இனி, ஒன்பதாம் பத்தின் ஸாரத்தை நன்கு விளக்குவதாய் ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தின் நாலாம் ப்ரகரணத்தின் ஒன்பதாவது தூர்ணையாக அமைந்ததான-

- (1) எண்டிசையுமகல் ஞாலம் எங்குமளிக்கின்ற ஆலின்மேலென்னும்படி நித்ய பே₄க₃பாத₃லீலோபகரணத்தின் லயாதி₃களைப் போக்கும் ஆபத்ஸகன்,
- (2) ஆருயிரென்னப் படுத்தின ஆத்ம தூர்ஸந பூலாநுபூவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்றுமுடுகவிட்டு,

(3) ஏகமெண்ணிக் காணக் கருதி எழநண்ணி நினைதொறுமுருகி அலற்றிக் கவையில் மனமின்றிப் பதினாலாண்டு பத்துமாஸமொருபகல் பொறுத்தவர்குள் ஒரு மாஸதிந ஸந்த்யையில் படுமது க்ஷணத்திலேயாக இரங்குகிற த்வரைக் கீடாக,

(4) இனிப்பத்திலொன்று த₃சமத₃சையிலே பேறென்று நாட்கடலாகத் தம்பிக் கிட்டதாகாமல் நாளை வதுவைபோலே நாளிடப்பெற்றவர்,

(5) இம்மடவுலகர் கண்டதோடு பட்ட அபுநத₃வாரக்ஷகாபே₃ராக₃யா ஸுக₃நுபாய ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₃யைக் காட்டி,

(6) மற்றொன்று கண்ணனல்லாலென்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்₃தோபாயம்.

(7) அதில் துர்புலபுத்தி₃களுக்கு மாலைநண்ணி காலைமாலை விண்டு தேனை வாடா மலரிட்டு அன்பராம் ஸாங்க₃ப₃க்தி, அதில் அஸக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி

(8) அதில் அஸக்தர்க்கு உச்சாரண மாத்ரம், ஸர்வோபாயதந்யர்க்கு இப்பத்தும் பாடியிடும் தெண்டென்று கீ₃தாசார்யனைப்போலே அதிகாராநு குணம் நெறியெல்லாம் உரைக்கிறார் ஒன்பதாம் பத்தில் (226-9) என்னும் ஆசார்யஹ்ருதய தூர்ணையின் கருத்தை விளக்குவோம்.

இந்தச் தூர்ணை முற்கூறியபடி எட்டுபகுதிகளாக உள்ளது. அதில் முதல் பகுதி எம்பெருமான் ஆபத்ஸக₂ன் (ஆபத்துக்கு உதவும் நண்பன்) என்று காட்டுகிறது. அதாவது - “எண்டிசையும் கீழும்மேலும் முற்றவும் உண்டபிரான்” (9-1-1), “அவனே அகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான் அவனே அஃது உண்டு உமிழ்ந்தான் அளந்தான்” (9-3-2), “அகலிடம் படைத்திடந்துண்டுமிழ்ந்தளந்து எங்கு மளிக்கின்ற ஆயன்” (9-9-2), “ஆலின் மேலால் அமர்ந்தான்” (9-10-1) என்று எல்லா உலகங்களையும் ப்ரளயத்தால் நலிவுறாமல் திருவயிற்றிலே வைத்துப் பாதுகாத்து உமிழ்ந்து அவற்றை மீண்டும் உண்டாக்கியும், ஹிரண்யாக்ஷனாலே தள்ளுண்டு அண்டச்சுவரிலே ஒட்டிக்கொண்ட பூமியை ஒட்டுவிடுவித்து எடுத்தும். மஹாபலி ஆக்ரமித்து ஆளுகிறபோது உலகை அளந்து மீட்டும், இப்படி ப்ரளயம் முதலிய ஆபத்துக்களில் உதவி ரக்ஷித்தவன் எம்பெருமான் என்கிறார் ஆழ்வார். முன்பத்தில் சொன்னபடி ஸத்யகாமனாய் இருக்கையால், உலகினர் அபேக்ஷிக்காதபோதும், கைம்மாறு கருதாமல் தன் பேறாக ஆபத்துக்கு உதவும் நண்பன் எம்பெருமான் என்று இவற்றிலிருந்து விளங்குகிறது. இப்படி ஆபத்தில் உதவுவது யாருக்கு? எனில், “பாதே₃யாஸ்ய விஸர்வாபூ₃தாநி த்ரிபாத₃ஸ்யாம்ருதம் தி₃வி” (புருஷஸூக்தம்) (இந்தப் பரமபுருஷனின் செல்வத்தில் ஒரு பகுதி இவ்வுலகனைத்துமாகும். பரமபதத்தில் இதைப்போல் மும்மடங்கு பெரிதான அழியாச் செல்வமுள்ளது) என்கிறபடியே, அம்ருத சப்தத்தாலே சொல்லும்படி நித்யபே₃ராக₃மான த்ரிபாத்விபூதியோடு ஒப்பிடும்போது மிகச் சிறிதாகையாலே பாத சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டதாய், எம்பெருமானுடைய ஜகத்வ்யாபார லீலைக்குக் கருவியாயிருப்பதான இந்த லீலாவிபூதி முழுவதற்கும் ப்ரளயம் முதலான ஆபத்துக்களைப் போக்கும் ஆபத்ஸகனாய் இருக்கிறான் எம்பெருமான் என்றபடி.

இனி 2,3,4 பகுதிகள் சென்ற பத்தில் ஆழ்வார் பெற்ற பேறான ஆத்ம தர்சனத்தின் பலனான புகழ் வத் ப்ராப்தியைப் பெறவேண்டுமென்று ஆழ்வாருக்கு விளைந்த த்வரையையும், அதைக்கண்டு எம்பெருமான் அவருக்கு இந்த சரீரத்தின் முடிவில் அப்பேறு கிடைக்கும் என்று நாளிட்டுக் கொடுத்த தையும் கூறுகின்றன. அதில் இரண்டாம் பகுதியில் ஒன்பதாம்பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாருக்கு த்வரை வளர்ந்ததைக் கூறுகிறார். அதாவது— “இருத்தும் வியந்தென்னை” (திருவாய் 8-7) என்கிற திருவாய்மொழியில் எம்பெருமான் தம்மோடு கலந்த கலவியை நினைப்பூட்டினவளவிலே அதில் மிகவும் ஈடுபட்டுப் பேசும்போது அவன் தட்டுமாறி நின்றுபரிமாறின சீலத்திலே ஈடுபட்டு “ஆருயிர்ப்பட்டது எனதுயிர்ப்பட்டது” (9-6-9) என்று ‘என் ஆத்மா பட்டது நித்யஸூரிகள் ஸ்வரூபந்தான் பட்டதோ’ என்னும் படியாக எம்பெருமான் மேல்விழுந்து அனுபவித்த ஆத்மாவின் சிறப்பை, கீழ்ப்பத்தில் (திருவாய் 8-8) உள்ளபடியாகக் காட்டக்கண்டு அதற்குப் பலன் தம் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த ப்ராப்யத்தை அனுபவிக்கையாகையாலே, ‘பண்டை நாளாலே’ (9-2) என்கிற திருவாய்மொழியிலே “தொண்டரோர்க்கு அருளிச் சோதிவாய் திறந்து உன் தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்” (9-2-1) என்றும், “உன்தாமரைமங்கையும் நீயும் இடங்கொள்மூவுலகும் தொழ இருந்தருளாய்” (9-2-3) என்றும், “கனிவாய்சிவப்ப நீ காணவாராய்” (9-2-4) என்றும், “நின்பல்நிலாழுத்தம் தவழ கதிர்முறுவல் செய்து நின்திருக்கண் தாமரைதயங்க நின்றருளாய்” (9-2-5) என்றும், இப்படிப்பட்ட அநுபவங்களையெல்லாம் ஆசைப்பட்டு ‘காலக்ரமத்திலே இவை அனைத்தையும் பெறலாம்’ என்று ஆறியிருக்கப் பெறாமையாலே “வடிவினையில்லாமலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக் கொடுவினையேனும் பிடிக்க நீ ஒருநாள் கூவுதல் வருதல் செய்யாயே” (9-2-10) (உன்திருவடிகளிலே பிராட்டிமாரோடு நானும் வந்தடிமை செய்யும்படி என்னை அங்கே அழைத்துக் கொள்ளவாவது செய்; நீ இங்கே வருவதையாவது செய்) என்று வேண்டும்படி தம்முடைய ஆசையை முடுகவிட்டார் (வளரவிட்டார்) ஆழ்வார் என்றபடி.

இனி மூன்றாம் பகுதி மேல் திருவாய்மொழிகளிலே ஆழ்வாருக்கு மேன்மேலே த்வரை விளைந்ததைக் கூறுகிறது. அதாவது “மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கு என் மனம் ஏகமெண்ணும் இராப்பகலின்றியே” (9-3-7) என்று “ஓராயிரம்” என்னும் மூன்றாம் திருவாய்மொழியில் அவன் என்றும் வாழும் பரமபதத்தைக் காண்கையில் எல்லாக் காலமும் மனோரதம் தமக்கு ஏற்பட்டதைச் சொன்னார் ஆழ்வார். “கடராழி சுரிசங்கம் ஏந்தும் கையா உன்னைக் காணக் கருதும் என் கண்ணே” (9-4-1) என்று “மையார் கருங்கண்ணி” என்கிற நாலாம் திருவாய்மொழியில் பெரியபிராட்டியாரோடும், திவ்யாயுதங்களோடும், திவ்ய விக்ரஹத்தோடும் கூடியிருக்கிற எம்பெருமானைக் காணவேண்டுமென்று ஆசை வளர்ந்ததைச் சொன்னார் ஆழ்வார். “எழநண்ணி நாமும் நம் வானநாடனோ டொன்றினோம்” (9-5-10) என்று ‘இன்னுயிர்ச்சேவல்’ என்னும் ஐந்தாம் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானை நினைப்பூட்டும் பொருள்களைக் கண்டு நோவுபடுகையாலே தாம் முடிந்துபோக முயன்றதைச் சொன்னார் ஆழ்வார். “திருக்காட்கரைமருவிய மாயன் தன் மாயம் நினைதொறே உருகுமால் நெஞ்சம்” (9-6-1)

என்று “உருகுமால்” என்னும் ஆறாம் திருவாய்மொழியிலே எம்பெருமான் தம்மை அநுபவிக்கும்போது பரிமாறின சீலம் முதலானவற்றை நினைக்குந் தோறும் அப்படி நினைக்கும் நெஞ்சு உடைகுலைப்பட்டு உருகியதைக் கூறினார் ஆழ்வார். “தமரோடு அங்குறைவார்க்குத் தக்கிலமே? கேளீரே” (9-7-2) என்று, ‘எங்கானலகங்கழிவாய்’ என்னும் ஏழாம் திருவாய்மொழியில் தூதனுப்பும் முகத்தாலே “கிளிமொழியாள் அலற்றிய சொல்” (9-7-11) என்று ஆற்றாமையாலே தாம் முறைகெடக் கூப்பிட்டதைச் சொன்னார் ஆழ்வார். “கவையில் மனமின்றிக் கண்ணீர்கள் கலுழ்வன்” (9-8-3) என்று “அறுக்கும் வினையாயின” என்னும் எட்டாம் திருவாய்மொழியில் இப்படித் துன்புறுவதில் இருதலைத்த நெஞ்சின்றிக்கே தாம் ஒருமுகப்பட்ட நெஞ்சுடையராய் இருந்ததைக் கூறினார் ஆழ்வார். ஆழ்வாருக்கு விளைந்த இந்த த்வரையைக் காணும்போது இது பரதாழ்வானுக்கும், பிராட்டிக்கும், ஆய்ச்சியர்க்கும் எம்பெருமானைப் பிரிந்ததால் ஏற்பட்ட த்வரைகளைக் காட்டிலும் விஞ்சியிருந்தது. பெருமானைப் பிரிந்து பதினாலாண்டு பொறுத்திருந்த ஸ்ரீ பரதாழ்வான் அவர் குறித்த நாள் கழிந்த பின் ஒரு நாளில் பட்ட வருத்தமும், பத்து மாஸம் பொறுத்திருந்த பிராட்டி “ஊர்தவம் மாஸாந் ந ஜீவிஷ்யே” (ஒரு மாதத்திற்கு மேல் நான் உயிர் வாழமாட்டேன்) என்று அனுமனிடம் சொல்லிவிட்ட பின்பு அந்த ஒரு மாஸத்தில் பட்ட வருத்தமும், கண்ணபிரான் பசுமேய்க்கப் போக, ஒருபக லெல்லாம் பொறுத்திருந்த ஆய்ச்சிகள் அவன் பசுக்களின் பின்னே வரும் போது முன்புறம் காணாமையாலே ஒரு மாலைப்பொழுதில் பட்ட வருத்தமும், ஆக இந்த எல்லா வருத்தமும் ஆழ்வாருக்கு ஒரு கணத்திலேயாம்படி “அவனை விட்டகல்வதற்கேயிரங்கி அணிகுருகூர்ச் சடகோபன் மாறன்” (9-9-11) என்கிறபடியே ‘மல்லிகை கமழ் தென்றல்’ என்ற ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியிலே ஆழ்வாருக்கு மிகுதியான த்வரை ஏற்பட்டதைச் சொல்லுகிறது.

இனி, இந்த த்வரைக்குத் தக்கபடி எம்பெருமான் நாளிட்டுக் கொடுத்த படியைச் சொல்லுகிறது நான்காம் பகுதி. காம வசப்பட்டவர்களுக்குப் பத்து நிலைகள் உண்டாவதாக ப்ரமாணங்கள் கூறுகின்றன.

“நயநப்ரீதி: ப்ரதமம் சிந்தாபேராகுஸ் ததோநு ஸங்கல்ப: |

நித்,ராச்சே,த,ஸ் தநுதா விஷயவிரக்திஸ் த்ரபாநாஸ: ||

உந்மாதே, மூர்ச்ச, ம்ருதிரிதி ஏதா: ஸ்மர்த,ஸா த,ஸைவ ஸ்ய: || ”

(1. கண்கள் களிப்பது 2. நினைத்து இன்புறுவது 3. மணம்புரியவேண்டுமென்று உறுதி கொள்வது 4. தூக்கம் கெடுவது 5. உடல் இளைத்துப்போதல் 6. மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபாடற்றிருத்தல் 7. லஜையைக் கைவிடுதல் 8. பித்துப்பிடித்தல் 9. மூர்ச்சையடைதல் 10. மரணமடைதல் என்று காமத்தின் நிலைகள் பத்தேயாகும்)

ப்ரத,மஸ்த்வபி,லாஷ: ஸ்யாத் த்,விதீயம் சிந்தநம் ப,வேத் |

அநுஸ்ம்ருதிஸ் த்ருதீயந்து சதுர்த்த,ம் கு,ணகீர்த்தநம் ||

உத்,யோக, பஞ்சம: ப்ரோக்த: ப்ரலாப: ஷஷ்ட, உச்சயதே |

உந்மாத,ஸ் ஸப்தமோ ஜ்ஞேய: அஷ்டமோ வ்யாதி,ருச்சயதே |

நவமோ ஜட,தா சைவ த,ஸமம் மரணம் தத,ா ||

(1.விரும்புதல் 2. நினைத்தல் 3. தொடர்ந்து நினைத்தல் 4. குணங்களைச் சொல்லுதல் 5. அடையமுயலுதல் 6. (அடையப்பெறாமையால்) அழுதல் 7. பித்துப் பிடித்தல் 8. நோயுறுதல் 9. மூர்ச்சையடைதல் 10. மரணமடைதல்) என்னும் ப்ரமாணங்கள் காணலாம். முற்கூறியபடி த்வரையை அடைந்த ஆழ்வாருக்கு எம்பெருமான் 'காமவசப்பட்டவர்களுக்குப் பத்தாவது நிலையில் மரணமாயிருப்பது போலே, நம்மிடம் பரபக்தி உடையவரான உமக்கும் நம்மைப் பெறாவிடில் முடியும்படியான பரமபக்தி நிலை திருவாய்மொழி பத்தாம் பத்தில் பிறக்கப்போகிறது. ஆகையால் நீர் சொன்னபடி மிகுந்த தாமதமாகாது. ஆகையால் பத்து நிலைகளில் ஒன்றான பத்தாம் நிலையிலே உமக்குப் பேறு கிடைக்கப் போகிறது' என்று நாளிட்டுக் கொடுத்தான். தம்பியான பரதாழ்வானுக்கு 'பதினாலுவருடங்கள் கழித்து வருவேன்' என்று நெடுக நாளிட்டுக் கொடுத்தது போலேயாகாமல் "நாளை வதுவை மணமென்று நாளிட்டு" (நாச் திரு 6-2) என்று நாச்சியாருக்கு 'நாளை' என்று நாளிட்டாப் போலே "மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்" (திருவாய் 9-10-5) என்று இந்த சரீரத்தின் முடிவில் உமக்குப்பேறுகிடைக்கும் என்று நாளிட்டுக் கொடுக்கப்பெற்று உகந்தார் ஆழ்வார் என்றபடி.

இனி ஐந்து முதல் எட்டு வரையுள்ள பகுதிகளின் திரண்ட பொருளாவது: "கைங்கர்யமே இறுதியான உபேயம்; அதைப் பெறுவிக்கும் இறுதியான உபாயம் எம்பெருமானே." என்று இதுவரையில் தாமருளிச் செய்த நல்வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் திருந்தினவர்களையொழிய மற்றவர்களையும் விடமாட்டாத தமது க்ருபையாலே 'இம்மடவுலகர்' (9-2-7) என்று ஸம்ஸாரத்தில் அறிவிலிகளா யிருப்பவர்களுக்கு 'எம்பெருமானே எல்லாவகையிலும் தஞ்சமடையத்தக்கவன், மற்றவர்கள் அப்படி அல்லர், என்பதை நிரூபித்து அவரவர்களுடைய அறிவுக்குத் தக்கபடி 1. ஸித்தோபாயம் 2. பக்தியோகம் 3. ப்ரபக்தி 4. உச்சாரணமாகிற வாயாரத்துதித்தல் 5. 'மாலைநண்ணி' திருவாய்மொழியை ஆர்வத்துடன் சேவித்து அவன் திருவடிகளிலே விழுதல் ஆகிய உபாயங்களை, கண்ணன் கீதையில் நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்தது போலே உபதேசிக்கிறார் ஆழ்வார் என்கை. அதில் ஐந்தாவது பகுதியாலே எம்பெருமான் எல்லாவகையிலும் தஞ்சமாயிருப்பதையும் மற்றவர்கள் அப்படியல்லாமலிருப்பதையும் 'கொண்ட பெண்டிர்' (9-1) என்னும் திருவாய்மொழியில் ஸம்ஸாரிகளுக்குக் காட்டியதைச் சொல்லுகிறது. அதாவது "கொண்ட பெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறரும் கண்டதோடு பட்டதல்லால் காதல் மற்று யாதுமில்லை" (9-1-1) என்கிறபடியே, இவ்வுலகிலுள்ள தேஹமடியாக வந்த உறவுகள் எல்லாம் 'இல்லை கண்டிர் துணையே' (9-1-1) 'இல்லை கண்டிர் பொருளே' (9-1-2) 'இல்லை கண்டிர் அரணே' (9-1-3) 'இல்லை கண்டிர் சதிரே' (9-1-4) 'இல்லை கண்டிர் இன்பமே' (9-1-5) 'இல்லை கண்டிர் சரணே' (9-1-9) என்கிறபடியே உறவுகள் அல்லர், ரக்ஷகர் அல்லர், இனியர் அல்லர், இன்பமளிப்பவரல்லர், உபாயமல்லர், கண்டபோது மேலெழ அன்புகாட்டுபவர்களே யொழிய, காணாதபோது அன்பில்லாதவர்கள் இவர்கள்; ப்ரளயம் முதலான ஆபத்துக்கு

உதவும் எம்பெருமானே மேலான உறவினன். அவனே ரக்ஷகன். அவனே இனியவன். அவனே ஆனந்தரூபன். அவனே உபாயம் என்று ஒன்பதாம் பத்து முதல் திருவாய்மொழியிலே நிரூபித்தார் ஆழ்வார் என்கை.

இனி ஆறாம் பகுதியில் தலைசிறந்த அதிகாரிகளுக்கு ஆழ்வார் ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானை முக்யோபாயமாகக் காட்டியபடியைச் சொல்லுகிறது. அதாவது “மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத்தெவ் வுயிர்க்கும் சிற்ற வேண்டா சிந்திப்பே அமையும் கண்டீர்கள் அந்தோ” (9-1-7) என்று ‘இந்த ஸித்தோபாயத்துக்கு மேல் ஓர் உபாயமில்லை. இதைச் சுருக்கமாகச் சொன்னோம். பெரிதான இவ்வுலகில் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் இவ் வுபாயத்தைக் கைக்கொள்வதற்குப் பெரிய முயற்சி எதுவும் வேண்டியதில்லை. உபாயமாக நினைப்பதொன்றே போதும்’ என்றும், “கண்ணல்லால் இல்லை கண்டீர் சரண்” (9-1-10) என்று ‘சரமச்லோகத்தில் தன்னையே உபாயமாகக் காட்டிய கண்ணையொழிய வேறுஉபாயமில்லை. ஸித்தமாய், பரமசேதநமாய், ஸர்வசக்தியாய், அபாயமற்றதாய், ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்ததாய், எந்தத் துணையையும் எதிர்பாராததாய் இருக்கும் உபாயம் இது ஒன்றே’ என்றும், “வடமதுரைப் பிறந்தான் குற்றமில் சீர் கற்று வைகல் வாழ்தல் கண்டீர் குணமே” (9-1-7) என்று ‘இவ்வுபாயமானது ஆத்மாஉள்ளவரையில் குணாநுபவத்துக்கும் உறுப்பாகிறது’ என்றும் ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானை முக்யாதிகாரிகளுக்கு உபதேசித்தார் ஆழ்வார் என்கை.

இனி ஏழாம் பகுதியாலே அடுத்தபடியான அதிகாரிகளுக்கு எம் பெருமானை அடைவதற்கு நேரே உபாயங்களாயிருக்கும் பக்தி ப்ரபத்திகளை ஆழ்வார் உபதேசித்ததைச் சொல்லுகிறது. அதில் முதலில் பக்தி நிஷ்டரும், அடுத்தபடி ப்ரபத்தியில் உபாயபுத்தியைச் செய்யும் ப்ரபந்தரும் காட்டப் படுகின்றனர். அதாவது முன் பகுதியில் காட்டப்பட்ட ஸித்தோபாய நிஷ்டையில்

“ஸக்ருதேவ ஹி ஸாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம் |

நராணாம் புத்தி, தெளர்புல்யாத் உபாயாந்தரமிஷ்யதே” ||

(லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் 28-17)

(ஒரு முறையே அனுஷ்டிக்கப்பட்ட ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரமாகிற சரணாகதி மனிதனை ஸம்ஸாரக் கடலைத் தாண்டிவிக்கும். இதில் மஹா விஸ்வாஸ மில்லாதவர்களாகிற அறிவு குறைந்தவர்களுக்கு பக்தி முதலான மற்ற உபாயங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன) என்கிறபடியே மஹா விஸ்வாஸம் பிறக்கும் படியான பாக்கியம் இல்லாமையாலே மற்ற உபாயங்களைக் கைவிட்டு இதைப் பற்றுவதில் விஸ்வாஸமில்லாமையாகிற அறிவுக்குறைவு உடையவர்களுக்கு “மாலை நண்ணித் தொழுது எழுமினோ காலை மாலை கமலமலரிட்டு நீர் ” (9-10-1) “விண்டுவாடா மலரிட்டு நீர் இறைஞ்சுமின்” (9-10-3) “தேனைவாடா மலரிட்டு நீர் இறைஞ்சுமின்” (9-10-4) என்று அர்ச்சிப்பது முதலான அங்கங்களோடு கூடின பக்தியை உபதேசித்தார் ஆழ்வார். ‘அந்த பக்தி செயற்கரியது, பல ஜன்மங்கள் கழிந்த பின்பே மோக்ஷமளிக்கும்’ முதலிய காரணங்களால் பயத்தை அடைந்து அதை அனுஷ்டிக்க இயலாதவர்களுக்கு “சரணமாதம் தனதாள் அடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம்

கொடுக்கும்” (9-10-5) என்று எளியதாய், அனைவராலும் அனுஷ்டிக்கத் தக்கதாய், இவ்வுடல் முடிந்தவுடன் பலனை அளிப்பதான ப்ரபத்தியை உபதேசிக்கிறார் ஆழ்வார் என்கை.

இனி எட்டாவது பகுதியில் முற்கூறிய ப்ரபத்தியையும் அனுஷ்டிக்க இயலாதவர்களுக்கு உச்சாரணமாகிற வாயாரத் துதித்தலையும், அதுவும் இயலாதவர்களுக்கு ‘மாலை நண்ணி’ திருவாய்மொழியைப் பாடி எம்பெருமான் திருவடிகளில் விழுவதையும் ஆழ்வார் உபாயமாகக் காட்டுவதைச் சொல்லுகிறார். முன் பகுதியில் காட்டப்பட்ட பக்திப்ரபத்திகள் நேரே எம்பெருமானை அடைவிப்பவை. இப்பகுதியில் காட்டப்படும் இரண்டும் பெரும்பாலும் அந்த பக்திப்ரபத்திகளிலோ, ஸித்தோபாய நிஷ்டையிலோ மூட்டி மோக்ஷத்தைப் பெற வைப்பவை என்னும் வேற்றுமை அறியத்தக்கது. “ப்ரபத்தியாகிற (எம்பெருமானைப் பற்றுவதாகிற) உபாயம் சிறியதாய், எம்பெருமானை அடைவதாகிற பலன் பெரிதாய், விரோதிகளும் கனத்ததாயிருக்க, இப்ப்ரபத்தியால் மோக்ஷத்தை உடையமுடியுமோ?” என்னும் ஐயத்தாலே, அந்தப்ரபத்தியில் விஸ்வாஸத்துக்கு உறுப்பான சக்தியில்லாதவர் களாய் இருப்பர் சிலர். அவர்களுக்கு “திருக்கண்ணபுரம் சொல்ல நாளும் துயர் பாடுசாராவே” (9-10-10) என்று திருக்கண்ணபுரத்தை அன்புடன் வாயாரத் துதிக்கவேண்டியது என்று உபதேசித்தார் ஆழ்வார். இப்படி வாயாரத் துதிப் பதிலும் தான் ஒரு பாசுரமிட்டுச் சொல்லமாட்டாதே கீழ்ச் சொன்ன எல்லா உபாயங்களிலும் தகுதி இல்லாமல் இருப்பவர்களுக்கு “இப்பத்தும் பாடியாடிப் பணிமின் அவன் தாள்களே” (9-10-11) என்று இத்திருவாய்மொழியை அன்புடன் பாடி அவன் திருவடிகளிலே விழுங்கள் என்று உபதேசித்தார் ஆழ்வார். ஆக இவ்வண்ணமாக “அறிவினால் குறைவில்லா அகல்ஞாலத்தவரறிய நெறியெல்லாம் எடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொரு மூர்த்தி” (திருவாய். 4-8-6) என்று கீதாசார்யன் தன் பரமகருணையாலே பலபல உபாயங்களையும் எடுத்துரைத்ததைப் போலே, இவ்வாழ்வாரும் தமக்குப் பேறு விரைவில் கிடைக்கப்போகிறது என்று அறிந்ததும், ஸம்ஸாரிகள் எவரும் இழக்கவொண்ணாது என்னும்பரம கருணை யாலே, பலபல உபாயங்களையும் எடுத்துச்சொல்லி, அவரவர் தகுதிக் கேற்றவாறு கைக்கொள்ளும்படி உபதேசித்தருளுகிறார் ஆழ்வார் ஒன்பதாம் பத்தில்.

இந்த புகழ்விஷயம் ஒன்பதாம்பத்து அமெரிக்காவில் (U.S.A) வாழ்ந்து வரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் “தொண்டர்குலம்” என்னும் அமைப்பைச் சேர்ந்த திருமலை அனந்தாண்பிள்ளை ஸ்ரீநிவாஸவரதன், மணிவரதராஜன், விஜய ராகவன் ஸம்பத் ரங்கராஜன், சித்ராமாதவன், திருமதி & திரு கிருஷ்ணமாச்சாரி, நாராயணன், மோகன்சாகர் ஆகியோருடைய நிதியுதவியால் வெளியிடப் படுகிறது. ஏற்கனவே ஆறு, எட்டு பத்துக்களுக்கு இவர்கள் உதவியளித் துள்ளனர். இவர்களுக்கும் இவர்களுடைய குடும்பத்தாருக்கும் எம்பெருமான் எல்லா நலன்களையும் அருள்வானாக.

ப்ரமாத்ரி

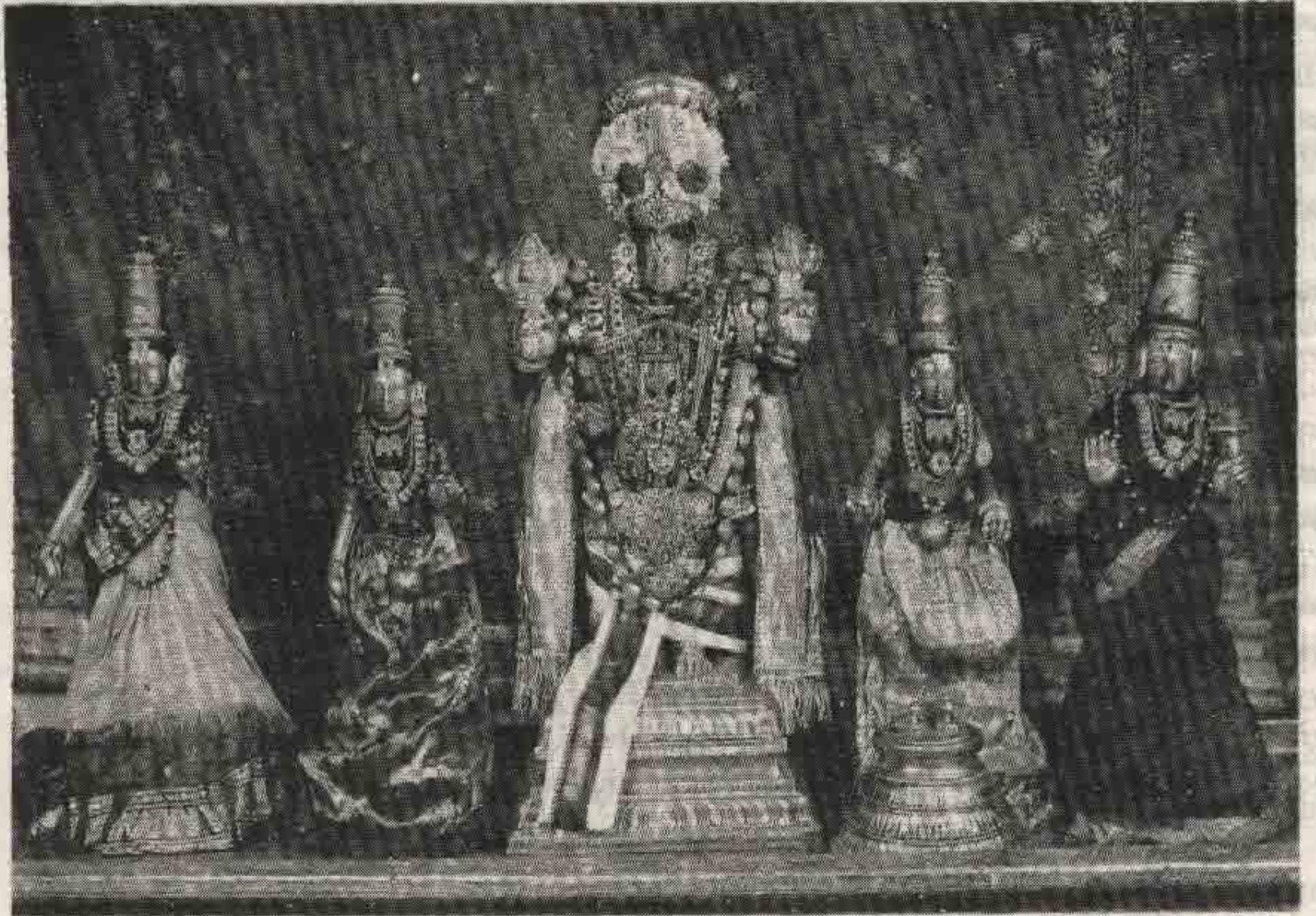
வைகாசி விசாகம்

29-05-1999

அடியார்க்கடியேன்

(ஸ்தர்சனர்) ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

மெய்யனாகும் விரும்பித்தொழுவார்க்கெல்லாம் *
பொய்யனாகும் புறமேதொழுவார்க்கெல்லாம் *
செய்யில்வாளையுள்ளும் திருக்கண்ணபுரத்து
ஐயன் * ஆகத்தனைப்பார்கட்கு அணியனே.

(திருவாய்மொழி 9-10-7)

திருவாய்மொழி

ஒன்பதாம்பத்து.

முதல் திருவாய்மொழி—கோண்டபெண்டிர் - ப்ரவேசுங்கள்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

ஒன்பதாம்பத்தில் முதற்றிருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் ஸ்ரீமவத
ஸேஷத்வபர்யந்தமான சீர்திஸாபுநஷார்யுமானத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த மஹோப
காரத்தை யதுஸந்யித்து, மிகவும்பீரதான ஆழ்வார், “இப்படி உபகாரகனானவனே
ஆத்மாவுக்கு நிருபாயிகவந்யுவும், ப்ராப்யப்ராபகங்களெல்லாம், மற்றொருவருமில்லை”
என்று தமக்குப் பிறந்த பீர்த்யதிஸாயத்தாலே “ஸமஸ்தசேதநரையும் குறித்து
ஸோபாயிகவந்யுக்களான புத்ரமித்ரஹிகளை விட்டு, நிருபாயிகவந்யுவான எம்
பெருமானையே பற்றுங்கோள்” என்கிறார்.

பன்னிராயிரப்படி.

ஒன்பதாம்பத்தில், கீழ் ஏழாம்பத்திலும் எட்டாம்பத்திலும் விரோபிஸ்வ
ரூபத்தையும் தந்நிவ்ருத்தி ப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய்து, மேலிரண்டுபத்தாலும்
ப்ராப்திவிலாவாப்தியைய நுளிச் செய்வதாக, இப்பத்திலே விலஸ்வரூபத்தை நிருபிப்ப
தாகக்கொண்டு விலஹிதனான ஸர்வரஹுடைய நிருபாயிகத்தையையும், கைங்கர்ய ப்ரதி
ஸம்வந்யிதயா நித்ய ப்ரார்த்யத்வத்தையும், நிரதிஸாயஹோக்ய ஸீலாதிருணயோமுத்
தையும், நித்ய அபூர்வஹோக்யத்தையையும், ஸ்மரணஹையிலே ஸாதிஸ்யஜநகமான
ஹோக்யகுணவத்தையையும், ஸ்மருதிஸாதிஸ்யமுடையாரை புஜிப்பிக்கையில் உண்
டான ப்ரஹ்மோத்தீயாமுவத்தையையும், அத்யர்த்தஹாரணீய வடக மும்யத்வத்தையும்,
பத்ரீபரிஜநாதிபூர்த்தியையும், அல்பகால விளம்பத்திலும் அதிகலேஸாவஹத்வத்தையு
ம், ஐத்திகாரிதமான கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்வந்யுத்வத்தையும் அருளிச்செய்து அவ
னுடைய விலரூபத்வத்தை யருளிச்செப்தருளுகிறார். முதலிரண்டுபத்தாலே நிருபித்த
ப்ராப்ய ஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரயோஜநரூபத்வம் இங்கே நிருபிக்கப்படுகிறது.

முதற்றிருவாய்மொழியிலே, தத்பஸேஷத்வ ஹோக்யதா ப்ரதிபத்தி பிறக்
கும்படி ஸ்பஸ்தவிமோயி நிவ்ருத்தி பிறந்தின்பு, அந்த தத்யஸேஷத்வ ஹோக்யதா
முலமான ததஹோக்யத்தை அதுஸந்கித்து, அவனுடைய ஸர்வப்ரகாரவிலத்வத்
துக்கு உபபாஹகமான ஸர்வவிதஸ்யுத்வத்துக்கு ப்ரகாஸகமான ஆபத்ஸகத்வத்தையு
ம், அவிஸ்வநஸ சிராஸகத்வத்தையும், அநிஷ்ட நிராஸக க்ருபாயோமுத்தையும், அவ
தாரப்ரயுக்த சூனோத்தரத்தையையும், அநிஷ்டய வம்ஸகத்வம் அடியான அவிமமநீயதை
யையும், கீர்த்தீயகுணவத்த்வத்தையும், சிந்தாமாத்ரஸுலஹத்வத்தையும், உஜ்ஜீவந

ஹேதுத்வத்தையும், ஹேக்யவிக்ரஹவிரிஷ்டதைப்பயும், ஹுஹா ரிராஸதத்த்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, “ஏவம்பூதஞ்ஞ ஸர்வேஸ்வரணே நிருபாயுகவ்யுவானவன்; அக்ஷரதார உபாஹிதீஸந்தந வ்யுக்கன். ஆதலால் அவர்களைவிட்டு, நிருபாயிகவ்யுவான இவணியேபற்றி உஜ்ஜீவியுங்கோள்” என்று தாம் அநுதிரிட்ட அர்த்தத்தை தம்மைப் பற்றினார்க்குத் தஞ்சமாக உபதேசித்தருளுகிறார்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

ஒன்பதாம் பத்தில், முதற்றிருவாய்மொழியில், எம்பெருமான், ஹீமவத்
 ஸோஷத்வபர்யந்தமான நிரதிராய புருஷார்யத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த மஹோபகா
 ரத்தை அதுஸந்நித்து மிகவும் ப்ரீதரானவர், இப்படி உபகாரகனான இவனை ஆத்மா
 வுக்கு நிருபாயிசஸ்யுவென்றும், அல்லாதாரடங்க ஸோபாயிகஸ்யுக்கொள்ளன்றும்,
 அவனை ப்ராப்பமும் ப்ராபகமு மென்றும் அதுஸந்நித்து, அத்தால் வந்த ப்ரீத்யதி
 ராயத்தாலே ஸமஸ்தசேதநராயுங் குறித்து “ஸோபாயிகஸ்யுக்கொளவிட்டு நிருபா
 யிகஸ்யுவான ஸர்வேஸ்வரனைப் பற்றுங்கொள்” என்று உபதேசிக்கிறார். “ஸவெ
 ஷாஸெவஸாகாநாஃ விதாரிதாவரோயவஃ” “ஹிதாநாஃயொஃஸ்யுயஃ விதா”
 என்று இத்தாழாளாலே நிருபாயிகஸ்யு அவனையிறே; மாதாபிதாக்கள் கைவிட்ட
 ஜயந்தனுக்கு ப்ரஹ்மஸ்தாம் கொடுத்துக்கொடுக்கிற தாமியிறே புகலினார். “ஸவி
 த்ராவபரித்யுக்” — பிதா எதிரியாக அவனிலும் அண்ணியவுறவாய் உதவினானிறே
 ப்ரீப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்கு. “ஸாவாபிகுலவாஸந்ய” என்று ஹிதஞ்சொன்ன ப்ரீ
 விஜ்ஞாந்வானைத் தள்ளிவிட்டான் ராவணன்; “நத்யஜெப்ய” என்று அவனைப்பொழி
 வச்செல்லாதாயிற்றுப் பெருமானுக்கு. மஹாராஜர் ஜீயக்டனாலே நோவுபட நிருபாயிக
 ஸ்யுவாய்ச் சென்றுஉதவினார். த்ரோபதிபைபார் பரிஹயிக்க, ஹித்தாக்கள் பர்மப்ர
 யாநராய்க் ககிழ்ந்திருந்து தகரபைக்கிற, அவ்வளவிலே உதவினபின்பும் “மொலிஜெகி
 பகாக்ரத்யுஷாரோஹிராவாலிநம்” என்று புண்பட்டது அவன் திருவுள்ளமிறே உபா
 யாந்தரங்களைக் குறித்து ஸோகத்த அர்ஜுநனைக்குறித்து, “அவற்றைபடங்க விட்டு
 என்னையே பற்று; உன்னை நான் ரக்ஷிக்கிறேன்; ஸோகிபாதே கொள்” என்றுணிறே.
 இப்படி “நிருபாயிசஸ்யு அவனை: புறம்புள்ளாரடங்க ஸோபாயிக ஸ்யுக்கள்”
 என்று அதுஸந்நித்து, அத்தால்வந்த ப்ரீதிபாலே “எல்லாரும் ஸோபாயிக ஸ்யுக்க
 ளைவிட்டு அவனையே பற்றுங்கொள்” என்று ப்ரோபதேஸ பரவ்ருத்த ராகினார்.

சுரு.—ஒன்பதாம்பத்தில் முதல்திருவாய்மொழி. கீழ்ந்நிருவாய்மொழியிலே, ஹா ம வதஸேஷத்வபர்யந்தமாக நிரதியாய புருஷார்த்தத்தை நிகிலவிரோதிநிவ்ருத்திபூர்வமாக அவன் காட்டிக்கொடுக்க, அதிப்ரீதியோடே அந்த மஹோபகாரத்தை அநுஸந்தித்து “சயமேயடிமைதலைநின்றார்” என்றும், “நீக்கமில்லாவடியார்” என்றும், “கோதி லடியார்” என்றும் ஹா ம வதரை விரும்பினாராய் நின்றார். ஆப்பான் திருவமுந்தாரரையர் ஆஸ்ரயித்ததும், திருவாய்மொழி கேட்டதும், ஆழ்வானோடேயே “சயமேயடிமை தலைநின்றார்” என்றது, ஸ்ரீஹரதாழ்வான் போல்வாரை; ‘நீக்கமில்லவடியார்’ என்றது,

கொண்டபெண்டிர் பரகேயோ; ஸங்கதி கருநார்த்தம் வருத்தத்தை அநுகதிக்கிறார். கீழ்நீற்றுவாய்மொழியிலே இதயாதி, கீழ்நீற்றிருவாய்மொழியில் பத்தாம்பாட்டில் சொன்னை

அரித்தத்தை அறுவதித்ததுக்கு ஆப்தஸம்வாதம் - ஆப்பான் இத்யாதி. ஸங்கதி - இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. ஸோபநஸம்வதி ஹ்ருதயம் யஸ்ய, ஸஃ - ஸுஹ்ருத். ஸோபாயிகபந்துக்களென்றத்தால் ஹலிதம் - ப்ராப்யாபாஸங்களைத்தவிர்த்து என்றது. நிருபாயிகபந்து என்றத்தால் ஹலிதம் - அவனேப்ராப்யன் என்றது. ஸௌஹார்த்தம் நிருபாதிகமென்றத்தால் ஹலிதம் - ப்ராப்யாபாஸங்களைக்கழித்து என்றது. அவனே நிருபாதிக ஸுஹ்ருத்து என்றத்தால் ஹலிதம் - அவனே ப்ராபகன் என்றது. அல்லாதாரடங்க ஸோபாதிகபந்துக்கள், அவனே நிருபாதிகபந்து வென்றதுக்கு வசாத்வயமும், அதுஷ்ட்டாநங்களும் காட்டுகிறார் - ஸர்வேஷாம் இத்யாதி அர்ஜுனுநென்கிற வாக்யத்தாலும், அவ்யயகீபிதா என்றதுக்கார்த்தம் - அல்லாதாரி இத்யாதி. 'ஸோஷம் பூர்வவத்' என்றது - பயிலும் சுடரொளியிலே " நம்பனைஞாலம்படைத்தவனை " என்கிற பாட்டில் வ்யாக்யாதமாளுற்போலே யென்றபடி. இதரர் ரக்ஷகரல்ல, அவனே ரக்ஷகனென்றார் கீழ்; உபாயாந்தரங்களும் உபாயமன்று, அவனே உபாயமென்கிறார் மேல் - அர்ஜுநன் இத்யாதி. உபாயாபாஸங்களைக்கழித்து அவனே உபாயமென்றதுக்கு ஸப்தம் - " சிற்றவேண்டா

த்தை யடைய நாமே போக்கித்தருகிறோம்” என்றுணிறே. இப்படி களாலே “அவனே நிருபாயிகவையு, அவனையே பற்றப்பாருங்கோள்” என்று தாம் அறுதியிட்ட அர்த்தத் தைத் தம்மைப்பற்றினார்க்குத் தஞ்சமாக உபதேசித்தருளுவதாகப்பரோபதேசோப்ரவ்ருத் தராகிறார்.

முதற்பாட்டு.

கொண்டபெண்டிர் பக்களுற்றார் சுற்றத்தவர்பிறரும்
கண்டதோடுபட்டதல்லா ல்கா தல்மற்றயா துமில்லை
எண் திசையுங்கீழும் மேலும் முற்றவும் உண்டபிரான்
தொண்டரோமாய் உய்யலல்லா ல் இல்லை கண்டிர் துணையே.

ஆ.—(கொண்டபெண்டிர்.) - இந்த ஐரகவதகைக்கர்யருப ஸம்பத்தை ஐரம வதகைக்கர்யாதி ளையிருப்பாரோடே புஜிக்கையிலே அபேகையுடையான ஆழ்வார், தயாசிதரை இந்தலோகத்திலே காணாமையாலே இந்தலோகத்திலுள்ளாரைபே ஐரம வதஸேஷதைக ரதிகளாக்கிக்கொண்டாகிலும் அவர்களைளாடே இப்பேகத்தை புஜிக்கைக் காக, ஐரமவதஸேஷதைகரதித்வத்துக்கு உபாயமாக, அவர்களைப்பார்த்து உங்களுக்கு ஸோபாதிகஸ்தேஹரான களத்தராதிகளோள்ள உறவைவிட்டு, அகாரணஸுஹ்ருத்தாய் ப்ரளயகாலத்தி லெல்லாரையும் தன் திருவயிற்றிலே வைத்து பரிஹரித்தருளின மஹோப காரகனான எம்பெருமானுக்கு அடியோமாய்க்கையொழிய வேறு ரக்ஷகரில்லையென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எல்லாருடைய வையுத்தவழும் ஸோபாயிகமாகை யால், நிருபாயிகவையுவான எம்பெருமானையே பற்றி யுஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்கிறார்.

[கொண்டபெண்டிர் என்று தொடங்கி] - தான் தன்ஹ்ருதியத்திலே மிகவும் வையுக்களாக நினைத்திருக்கும் ஐரயாதிகள் கையில் அர்யங்கண்டபோது ஸ்தே ஹரித்தாராயிருக்கு மித்தனைபோக்கி பெய்யானஸ்தேஹம் ஒன்று மில்லை. ‘கொண்ட பெண்டிர்’ என்கிறது - அர்யாதயுடையாலே ஸம்பாதித்த ஐரயை என்றுஞ்சொல்லு வர். [என் திசையுமென்று தொடங்கி] - ப்ரளயபத்தில் தன்னை யொருவரும் அர்யியா திருக்கச்செய்தே, எல்லாரையும் தன் திருவயிற்றிலே வைத்து பரிஹரித்தருளின மஹோபகாரகனானவனுக்கு அடியோமாய் உய்கையொழிய வேறு ஆதரவுக்கு ரக்ஷகரில்லை.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸோபாயிகபந்துக்களான தாரபுத்தராதிகளா லொரு ப்ரயோஜனமில்லை: அஸேஷஜயத்தையும் வயிற்றிலேவைத்துநாக்கின ஆபத்ஸகனானவ னுக்கு அடியாரமதொழிய வேறு துணையிலே யென்கிறார்.

கொண்ட - நாம் பந்துக்களாக நெஞ்சிலேகொள்ளப்பட்ட, பெண்டிர் - தாரம், மக்கள் - புத்தரதி, உற்றார் - ஸம்பந்தி, சுற்றத்தவர் - பார்த்தவர்களும், பிறரும் - மற்ற

சிந்திப்பேயமையும்” என்றது. “சுற்றத்தவர்” என்றது - அவனே நிருபாதிகபந்து வென்ற னுக்கு ஸஞ்சகஸர்ப்தம். அறுஷ்ட்டாரங்காட்டின வைகளிலே ஆகிஞ்சந்ய அநந்யகதித்வங்களும் அர்த் தாத் வித்திக்கிறது.

மம் மிதாப்ருத்யப்ரப்ருதிகளும், கண்டதோடு - நம்கையிலே ப்ரயோஜனங்கண்ட போது, பட்டதல்லல் - உடன்படுமொழியு, மற்று - ப்ரகாரந்தரத்திலே, யூதம் - ரகதேசமும், காதல்இல்லை-ஸ்நேஹமுடைபாடல்லர்; (ஆதலால்), என்னைசையும்-ஸமஸ்த நிக்ருக்ஷளோடுகடின, கீழும் - பூமிபையும் பாதளங்களையும், மேலும் - ஊர்தவ லோகங்களையும், முற்றவும் - எல்லாவற்றையும், உண்ட - ப்ரளபங்கொள்ளாதபடி யமுது செய்துநோக்கின, பிரான் - மஹோபகாரகனுக்கு, தொண்டரோமாய் - அடியோமாய், பட்டல்லல் - உஜ்ஜீவித்தலல்லது, (வேறுபத்துக்கு), இல்லைதுணை - துணையிலலை.

இ.—முதற்பாட்டில், நிருபாயிகவ்யவ்யாவானவன், ஆபத்ஸகன்; அவ யெபற்றி உஜ்ஜீவியுங்கோள் என்கிறார்.

[கொண்டபெண்டிர் இத்யாதி] - தான் தன்ஹ்ருத்யத்திலே வ்யயுக்களாக நினைத்திருக்கும் ஊர்பாடிகளென்னுதல், ஊர்வையக்கே விஸேஷணமாய் அர்யோத்யுபாதி விஸேஷத்தாலேகொண்ட ஸ்திரீ என்னுதல், மாதாபித்ரு ப்ரப்ருதிகளைக் காற்கடைக் கொண்டு எல்லாருமாக நினைத்திருக்கும் ஸ்திரீ என்னுதல். [மக்கள்] - அப்படிப்பட்ட அவளுடைய பெளவந்ததை யழியமாறிப்பெறும் ப்ரஜைகள். [உற்றார்] - தனக்கு ஸத்ருஸ விஷயமென்று ஆதரித்த ஸம்வந்திகள். [சுற்றத்தவர்] - அவர்கள் மதிக் குர்படிபான இத்தலையில் ஜ்ஞாதிகள். [பிறரும்] - அர்யநம்: முன்பு சொன்ன வர்களும், இவர்களிற்காட்டில் வாசிபெரிதன்றென்கை. [கண்டதோடு பட்டதல்லல்] - ஸந்திதியிலே ஸ்நேஹிக்குமொழிய வென்னுதல், கையிலே த்ரவ்யங்கண்டபோது அதைதப்பற்ற ஸ்நேஹிக்குமொழிய வென்னுதல். [காதல்மற்றி யாதும்இல்லை] - காணாதபோது மெய்யான ஸ்நேஹமென்றுமில்லை பென்னுதல். ஸ்நேஹமும் அதற் தெதிர்த்தகையான த்வேஷமுமில்லைபென்னுதல், ஸ்நேஹமும் அதுக்கடிபான வ்யயுமும் இல்லைபென்னுதல். [என்னைசையும் இத்யாதி] - பத்துத்திக்கீனுமுண்டான ஸகலசேத னாரயும் பிரிகதிர்ப்படாமல் திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தவன்: இவற்றின் பக்க லொன்றமில்லாதஅன்று ரக்ஷிக்குமவன். ப்ரளபாபத்தில் ரக்ஷிக்கைக்குக் கைமுதலுமில்லை; அர்பிதவமும் இல்லையிறே; ரக்ஷிச்சைக்குத்தான் அறிந்த ஆபத்தும் ஸம்வந்தமுமிதே வேண்டுவது? அப்போது விலக்குகைக்குப் பரிகரமில்லையே. [பிரான்]-உபகாரஸீலனான வன். [தொண்டரோமாய்யல்லல்] - அடியோமாய் உஜ்ஜீவிச்சையொழிய நம்மதாய் அவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டுவதொன் றிலலை. ஸேஷத்வத்தை இசையு மித்தனை. ஸேஷத்வம் ஸ்வரூபமாகையாலே அத்நையறிகை உஜ்ஜீவகம்; ஸேஷத்வத்தை இழக்கை யிறே நாயமும். [இல்லைகண்டிர் துணையே] - "வேறே துணையுண்டாயிருக்க இவனைப் பற்றச் சொல்லுகிறே னல்லேன்; இவனைப்பற்றி ஸ்வரூபம்பெறுதல் இல்லையாகில் இல் லையாயித்தனை". அந்வயத்தாலே ஸாதித்து வ்யதிகரோகத்தாலே தருமகரிக்கிறார்.

ஈடு.—முதற்பாட்டில். "ஒளபாதிபந்துக்களான தாரபுத்ராதிக்களால் ஒரு ப்ரயோஜனமில்லை; நிருபாதிபந்துவான்வனே ஆபத்ஸகன்; அவனையே பற்றியுஜ்ஜீவியுங் கோள்; வேறுதுணையிலலை" என்கிறார்.

முதற்பாட்டு - கொண்டபெண்டிர் இத்யாதி. உத்தார்த்தத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரினை . நிருபாதிபந்துவான் இத்யாதி.

[கொண்டபெண்டிரித்யாதி] - தான் தன் ஹ்ருதயத்திலே ஸம்புக்களா: நினைத்திருக்கும் ஹார்யாதிகளென்னுதல். [கொண்டபெண்டிர்] - நிருபாதிகமாகவந்த தன்றிக்கே த்ரவ்யாத்யுபாதிகளாலே பரிஃகஹித்த ஸ்த்ரீகள் அன்றிக்கே, மாதாபிதாசு களைச் செங்கற்சீரை கட்டவிட்டு, தான் ஆர்ஜித்த தந்தையையெக் கொடுக்கும்படி தஞ்சமாக நெஞ்சிலேகொண்ட பெண்டிரென்றுமாம். ஆசார்யனும், பரதேவதையும் ஐஸ் வர்யாதிகளும் எல்லாம் இவளையாகக் கொண்ட பெண்டிரென்றுமாம். இவளுண் டாகையிறே எல்லாமென்றிருக்கை அன்றியே, இது ஸர்வவிசேஷணமாய், பந்துக் ளாகத் தான் நினைத்திருக்கும் ஹார்யாதிகளென்னுதல். [மக்கள்] - அப்படிப்பட்ட அவளுடைய யௌவனத்தையழிய மாறிப்பெறும் ப்ரஜைகள். [உற்றார்] - தனக்கும் ஸத்ருஸாலிஷயமென்று ஆதரித்த ஸம்ஸந்திகள். [கற்றத்தவர்] - அவர்கள் மதிக்குப் படியான ஜ்ஞாதிகள். [பிறரும்] - அந்நியரும்: முன்புசொன்னவர்களும், இவர்களி டிகாட்டில் வாசி பெரிதன்றென்கை. [பிறரும்] - மித்ரப்ருத்யாதிகளென்றுமாம். [கண்ட தோபேட்டதல்லால்] - ஸந்நிதியிலே ஸ்நேஹிக்குமதொழியவேன்னுதல், கையி டே த்ரவ்யங்கண்டபோது அதைப்பற்ற ஸ்நேஹிக்குமதொழியவேன்னுதல். [காதல்மற்ற யாதுமில்லை] - ப்ரயோஜனங்கண்டபோது உடன்படுமதொழிய, ப்ரகாராந்தரத்தில் ஏக தேசமும் ஸ்நேஹமுடைய ரல்லரென்னுதல், காணாதபோது மெய்யானஸ்நேஹ மொன்ற மில்லையென்னுதல், கண்டதுக்குமற்று - காணாதபோதிறே. [காதல்மற்று] - ஸ்நேஹ மும், அதுக்கேதிர்த்தலையான த்வேஷமுமில்லையென்னுதல், ஸ்நேஹமும் அதுக்கடியான பந்தமுமில்லையென்னுதல். [எண்ணிசயுமித்யாதி] - பத்துத்திக்கிலுமுண்டான ஸகல சேதனரையும் பிரிகதிர்ப்படாமே திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தவன்: இவற்றின்பக்க லொன்று மில்லாதவன்று ரக்ஷிக்குமவன். ப்ரளயாவஸ்த்தையில் ரக்ஷிக்கைக்கு ஸாயநமுமில்லை, அர்த்தித்வமுமில்லையிறே: ரக்ஷிக்கைக்குத் தான் அறிந்தஆபத்தும் ஸம்

‘தான் தன் ஹ்ருதயத்திலே’ இத்யாதி வாக்யத்கயம் சில ஸ்ரீ கோஸங்களிலில்லை. “கொண்ட” என்றதுக்கு முனர்த்தம் - க்ரீதத்வமும், வால்லப்யமும், உத்தேஸ்யதை யும். த்ரவ்யாத்யுபாதிகளாலே என்கிறவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே, வீர்யசங்கத்தாலும், ப்ருத் தருபுணர்ச்சியென்றுதொடங்கி மூன்று புணர்ச்சியாலும், பரிஃகஹித்தவர்களைச்சொல்லுகிறது. செங்கற்சீரைகட்டவிட்டென்றது - பிச்சைபுகுரவிட் டென்றபடி. நெஞ்சிலேகொண்ட என் றது - ப்ரீதிவிஷயமாகக்கொண்டென்றபடி. ஹார்யையைப்பற்ற புத்ரன் அபிமதனென்னுமிடம், ஸ்த்ரீயையுபேக்ஷித்து அவ்ந்தம புத்ரனானவீஷ்மனை நோக்கிக்கொண்ட சந்தருவிற்பக்கலிலே கண்டு கொள்வது. கீழ்ச்சொன்னவர்களோடே பிறரையுமொக்க எடுப்பானென்? என்ன - முன்பு சொன்னவர்களும் இத்யாதி. சொன்னவர்களுக்குமென்றபடி. ‘கண்டதோடு’ - இவனைக் கண்டபோதென்று முந்தினவர்த்தம். ‘பட்டதல்லால்’, படுகை - நெஞ்சிலேபடுகையாய், ஸ்நே ஹிக்குமதொழியவேன்றபடி. இது இரண்டாமர்த்தத்துக்குமொக்கும். மற்ற - காதல் - யாது மில்லையென்றவயித்தர்த்தம் - காணாதபோது இத்யாதி. மற்றென்றால் காணாதபோதைச் சொல்லுமோவென்ன - கண்டதுக்கு இத்யாதி. மற்றையர்த்தத்துக்கும், “காதல்மற்று” என்று அடைவேகண்டு கொள்வது. எதிர்த்தலை - ப்ரதிகோடி. த்வேஷமுமென்றது - த்ருஷ்டாரந்தார்த் தம். அதுக்கடியான - ஸ்நேஹத்துக்கடியான. மற்று - சம்பந்தமும். முற்றவுமென்றதுக்கர்த்தம் - பிரிகதிர்ப்படாமேயென்றது; தப்பாதபடி யென்றபடி. இத்தால்ஹவம் - இவற்றின்பக்கல் இத்யாதி. அப்போதொன்றுமில்லையோவென்ன - ப்ரளயாவஸ்த்தையில் இத்யாதி. ஸாதநமு மில்லை - ஸத்தியமில்லை யென்றபடி. அர்த்தித்வமும் - ப்ரபத்தியும். ஒன்றுமில்லாவிட்டால் ரக்ஷிக்கும்படியென்னென்ன - ரக்ஷிக்கைக்கு இத்யாதி. சம்பந்தம் நித்யமாயிருக்க ஸம்ஸாரப்ரண

புமுமிறே வேண்வேது. அப்போது விலக்குகைக்குப் பரிசுமில்லையே. [பிரான்]-
பகாரசீலனானவன். [தொண்டரோமாய்யல்லால்] - அவனுக்கு நம்மதாயிருப்ப
தான்று கொடுக்கவேண்வேதில்லை, அடியோமாய் உஜ்ஜீவிக்குமதொழிய. சேஷத்வம்
வருபமானபின்பு அத்நையிழக்கையாவது - விநாஸமிறே. அந்வயத்தாலே அன்றிக்கே
யதிரேகத்தாலும் இவ்வர்த்தத்தைத் தருகரிக்கிறார். [இல்லைகண்டித்துணையே] -
பத்துக்கு வேறேரபாஸ்பமுண்டாயிருக்க, இவனைப்பற்றச்சொல்லுகிறதல்ல இது; அவ
னப்பற்றிச் சுவருபம்பெறுதல், இல்லையாகில் இல்லையாமித்தனை. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

துணையஞ்சார்வுமாதுவார்போல்கற்றத்தவர்பிறநும்
அணையவந்தவாக்கமுண்டேல்அட்டைகள்போல்கவைப்பர்
கணையொன்றுலேயேழ்மாமுமேய்த எம்கார்முகிலை
புணையென்றய்யப்போகலல்லால்இல்லைகண்டிப்போருளே.

ஆ. - (துணையும்) - பரப்போஜபாரைப்போலே வர்த்தியாநின்ற வ
ப்போஜபாரையிருக்கிறவர்களை விட்டு, தேவலம் பரப்போஜபாரான தசாதாமஜ
ணையே சகசகனாகப் பற்றப்பாருங்கோள்; வேறொருவரைப்பற்றி ஒருப்போஜமில்லை
பென்றார்.

ஒ. - இரண்டாம் பாட்டில், பரோபகாரபாரைப்போலே யிருந்து, தந்த
முடைய பரப்போஜனங்களைப் தலைக்கட்டப் பார்த்தும் ஹேயரைப்பொழிய, திரீஹைக
மாக பரணம்ருத்தயேகப்பரப்போஜனான உபாபூதம்ஜணைப் பற்றங்கோள் என்கிறார்.

[துணையென்று தொடங்கி] - ஸாஹுஸ்யங்களைப்போக்க அதுவிப்பாரைப்
போலேயும், தாங்களை புகலாவாரைப்போலேயும் அந்பரோடு வய்யுக்களைவிட வாகி
யின்றிக்கே தங்களுக்குக் கைக்கெட்டின ஸம்பத்து உண்டாகில், அவன்பக்கல் உபகாரம்
கொண்டாராய்க் கொள்ளாதே அவனுக்கு ஹிதப்பண்ணினாராய் உபஜீவிப்பர். [கணை
யொன்றுலே என்று மேலுக்கு] - தம்மால் கொடுக்கலாவதொன்றில்லாதபடி வேறவிபரு
மாபிருக்கிற ஸ்ரீஸுக்ரீவ மஹாராஜர், "தான் மிடுக்குடையர்" என்றுதேறி வாலியைக்
கொல்ல வினசகக்காக உதவிற்கொரு ஸாதத்தாலே மராமாக்களைமுழும் எய்த என்
துடைய பரமோதாரண. 'எம்' என்று ஆத்மவி ஸஹுவசகம். பரீத்யர்பும் பேருகச்

யத்தில் தின்றும் சகியாதிருப்பானென்? என்ன - அப்போது இத்யாதி. அப்பாதிஷேதம்
காணாமையாலே சகித்திலனென்றபடி. அப்போது-பரணயாவஸ்த்தையிலே. அவன்உபகாரசீலனா
னால் நாமும் சில பச்சையிடவேணுமோவென்ன - அவனுக்கு இத்யாதி. "தொண்டரோமாய்ய
ல்லால்" என்கிறதென்? சேஷத்வஜ்ஞாநமில்லாதபோது உஜ்ஜீவகமில்லையோவென்ன -
சேஷத்வம் இத்யாதி. வ்யதிரேகத்தாலும் இவ்வர்த்தத்தைத் தருகரிக்கையாவது - அவனைத்
துணையாகப்பற்றினா உஜ்ஜீவிக்கலாம். அல்லாதாராத் துணையாகப்பற்றினா உஜ்ஜீவகமில்லை
பென்றபடி. துணையென்ற அவதாரணார்த்தம் - வேறேர் இத்யாதிவாக்யத்வம். இது -
ஆத்மவஸ்து, கொண்டபெண்டிர்தொடங்கி, உய்யவுல்லால் - துணை - இல்லைகண்டித்தயவ்யடி.

சொல்லுகிறார். தந்தாமுடைய ஸர்வஹ நிர்வாஹனைக்கொண்டு உஜ்ஜீவிக்க நினைக்
லல்லது வேறொருவரைப்பற்றி ஒருப்ரயோஜனமில்லை.

ப. — அந்தரம், அவிர்வஸரீயமான அநுபகாரகரை பந்துபுத்திபண்ணுதே
விர்வாஸஜநகணமா யுபகரிக்குமவனை பார்வாதீததாலல்லது ப்ரயோஜனமில்லைபென்கிறார்.
(ஸுவக்ஷுங்களுக்கு) துணையும்-ஸஹாயத்தருமாய், (ஆடத்துவந்தால்)
சார்வம் - அபார்வமும், ஆகுவார்போல் - ஆவரைப்போலே, சுற்றத்தவர் - ப.
துக்களும், பிறரும் - மற்றுமுள்ளாரும், அணைப - தங்களுக்குக்கிட்ட, வந்த - வரும்
ஆக்கம் - ப்ரயோஜனம், உண்டேல் - உண்டாகில், அட்டைகள் போல் - அட்டை
கள் போலே, சுவைப்பர் - இவன்றனக்கு உபகாரமென்று நினைக்கும்படி பகையறச்
சுவைத்துவிடுவர்; (அப்படியின்றியே, ஆபத்திலே அபார்வமான தன்பக்கலிலே பந்
தாதிசங்கைபண்ணினவனுக்கு விர்வாஸம்மிறக்கும்படி), கணையொன்றுலே - ஓரம்
பாலே, ஏழ்மாமும் - ஏழ்மரா மாததையும், எய்த - எய்தவுபகாரகனாய், எம் - எம்மையும்
விர்வாஸிப்பிக்கும், கார்முலை - காளமேல்வ ஹவனுவனை, புணையென்று - அபார்
வமென்று நினைத்து, உப்பப்போகல்லால் - உஜ்ஜீவித்துப்போ மதொழிப, பொருள் -
ப்ரயோஜனம், இல்லை - இல்லை. புணை - தெப்பமாய், அமிழ்த்தாதபடி நோக்கும் அபார்
வத்தைச் சொல்லுகிறது.

இ — இரண்டாப்பாட்டில், உபகாரகரைப்போலேயிருந்து, ஸ்வப்ரயோஜ
னங்கணைய தலைக்கட்ட நினைக்கும் அவர்களைப்பொழிய, நிர்ஜேஹதுகமாக ஆபத்தைப்ப
பற்றுங்கொள் என்கிறார்.

[துணையும் இப்பாடி] - துணையாகையாவது - “வனகௌக்ஷ்வம்ஸுவஹநதன்”
என்று ஸுவக்ஷுங்களை யொக்க அதுவிக்கை. சார்வாகையாவது - போக்கடியற்ற
உஸாயில் தாங்களே புகலாகை. பாண்டவர்களுடைய வனவாஸத்தில் தனிமைபிலே
முக்காட்டியும், த்ரௌபதியை மீட்டுக்கொண்டு போகிறபோது தங்களை பணிக்
கொட்டிலிலே சென்று முக்காட்டிக் கூடத் ததறியும் துணையாற்ற்போலேயும், மறுதத்
தன்விட்ட ஸக்தியை அர்ஜுனனைத்தள்ளித் தன்மார்பிலே யேற்ற க்ருஷ்ணனைப்போலே
யும் இருக்கை. [ஆகுவார்போல்]-தங்கள் அவந்,ுக்களானபடியே கடக்கிற்பதுஞ்
செய்யாதே “ரக்ஷகர்” என்று ப்ரமிக்கும்படி வர்த்திப்பர்கள். [சுற்றத்தவர் பிறரும்]-
வந்,ுக்களோடு வாசியின்றிக்கே. [அணைபவந்த ஆக்கமுண்டேல்] - கைக்கெட்டின
ஸம்பத்து ஸ்டாகில்: இவன்பக்கலிலே ஒருப்ரயோஜனம் தங்களுக்குண்டா மென்று
தோற்றியிருக்கிலென்னுதல்; தங்கள்பக்கலிலே இவனுக்கொரு ப்ரயோஜனமுண்டென்று
தோற்றியிருக்கிலென்னுதல். [அட்டைகள் போல் சுவைப்பர்] - ரக்தஸ்ப்ஸமற வாங்கா
நிற்க ஹிதஞ்செய்ததாயிறே யிருப்பது; அதுபோலே உபகாரங் கொண்டாராய்க்
கொள்ளாதே, ஹிதஞ்செய்கிறார்எனாக உபஜீவிப்பர். “உன்னையிலே கணக்கக்கிடத்தால்
அபஹரிப்பர்கள், என்னையிலே புகட்டுவை” என்று ஹிதஞ்செய்கிறார்களாகவிறே உப
ஜீவிப்பது. [கணையொன்றுலே] - “வனகௌகரிஹமஷுணா” என்று கைக்கெட்டிற்று
ஓரம்பாலே. [ஏழ்மாமும் எய்த]-ஒன்றிரண்டாலே மஹாராஜர் அதிஸங்கை போவதா
யிருக்க, ஏழ்மராமாததையு மெய்த. [எம்கார்முலை] - வாலியாலே தூப்புண்டு வெறு
வியரான உஸாயிலே யுதவப்புக. ரக்ஷணத்திலே அதிஸங்கை பண்ணினவனுக்கு
மழுவேந்திக்கொடுத்து, அவன்னிரோயிபைப் போக்கி, “வனகௌக்ஷ்வம்ஸுவஹநதன்”

என்று ஆர்ரிதரைச் சொல்லுதல், ஆத்மநி ஸ்ஹுவசம்மாய் அவருக்குச் செய்ததும் தமக்கு ய்ததாக நினைத்திருக்கும்படியானேபாதல். [புணையென்றுய்யப் போகலல் லால்] - அவன்பக்கல் ந்யஸ்தஹரனாய் உஜ்ஜீவித்துப் போமதொழிய; "என்கார்பம் உனக்கேஹரமாகவேணும்" என்று ஒருவார்த்தையைய அவனுக்குச் செய்யவேண்டுவது. [இல்லை...பொருளை] - புறம்பொருவரைப்பற்றினால் ஒருப்ரயோஜனமில்லை. புறம் பாப்ரயிக்கையிலே க்லைஸரிக்கச் சிலருண்டு இத்தனை; பிரயோஜனரூப மாவதொன் றில்லை.

நாடு.—இரண்டாம்பாட்டே. உபகாரகரைப்போலேயிருந்து, ஸ்வப்ரயோஜனங் களைத் தலைக்கட்டரினைக்கும் அவிச்வஸநீயரானவர்களையொழிய, நிர்ஹேதுகமாக விச்வாஸஜனகனாய், ஆபத்ஸகனானவனைப்பற்றும் தன்றிப்ரயோஜனமில்லையென்கிறார்.

• [துணையித்யாதி]- துணையாகையாவது . “வனகாடி^௨வம்வம்^௩வன^௪தள” (ஏகம்து^௧கம்ஸ^௨கஞ்ச^௩நௌ) என்று வம்^௨வடி^௩வங்களை^௪யொக்க அநுலலிக்கை. சார்வாகையாவது . போக்கடியற்றதசையில், தாங்களேபுகலாகை பாண்டவர்களுடைய வநவாஸத்தில் தனிமையிலே முகங்காட்டியும், த்ரௌபதியை மீட்டுக்கொண்டுபோகிறபோது “ஜமாதா^௧லாம^௨புவக^௩புரா^௪நாடி” (ஜகாமதாம்பார்க்கவகர்மஸாலாம்) என்று அவர்கள்தங்கின பணிக்கொட்டிலேசென்று முகங்காட்டிக்கூடக்கிடந்து கதறியும் துணையாயும், பகதத்தன்விட்ட ஸக்தியை அர்ஜுனனத்தள்ளித் தன்மார்பிலேயேற்றுப் புகலாயும் போந்த க்ருஷ்ணனைப்போலேயிருக்கை. [ஆதவார்போல்]-தாங்கள் அபக்துக்களானபடியே கடக்கிற்பதுஞ்செய்யாதே “ரகுகர்” என்று ப்ரமிக்கும்படி வர்த்திப்பார்கள். [சுற்றத்தவர்பிறரும்] - ஜ்ஞாதிகளும், மற்றுமுள்ளாரும். [அணையலித்யாதி] - கைக்கேட்டின ஸம்பத்துண்டாகில். “இவன்பக்கல்லிலே ப்ரயோஜனம் தங்களுக்கு உண்டாம்” என்று தோற்றியிருக்கிலென்னுதல். “தங்கள்பக்கல் இவனுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமுண்டு” என்று தோற்றியிருக்குமாகில் என்னுதல். [அட்டைகள்போல்கவைப்பர்]-ரக்த

இரண்டாம்பாட்டு - துணையும் இத்யாதி. “துணையும்சார்வும்” என்றதொடங்கி, “புணையென்றுய்யப்போகலல்லால்” என்னுமளவும் கடரகூழித்தவதாரிகை - உபகாரகரை இத்யாதி.

துணைக்கும் சார்வுக்கும் பேதம் அருளிச்செய்கிறார் - துணையாதையாவது இத்யாதி. துணை ஈஸஹாயம். சாரீவு - ரக்ஷகம். துணையும் சார்வுமாகக் ஸர்வேஸ்வரானுகூேயுள்ளதென்று விவகரித்து, அப்படி துணையும் சார்வுமாகக்கண்டவிடமுண்டோ? என்ன - பாண்டவர் களுடைய இத்யாதி. “**ஶ்வம்பயஸ்யொலிஶ்யுஜ்ஞாநெஶ்யுக்ஷுஃ**” இத்த்யாதி. “**புஷ்பிபுலீரஸுக்ஷுமீரஸுத்ராபாகிரதஸுஶ்ரளஶி**

செனபு: ஐமாதிரிதான்மாமுலகிபுலகாஹம் யதூலதெதவாருஷபுலீராஃ "

இதி ஸம்பவபர்வணி. பார்த்தவஃ - குலாலஃ. "ஹாத்யவஸூகாஸாஸெஸ்யாஹ்யுமாவஸம்ஹ
ஸூகாஸெபாஃ" இதி விசண்டு: . "கஸிபுஸாஸாஸு" என்றதக்கார்த்தம் - பணிக்கோட்டிலிலே
என்றது. சார்வான்னுக்கு உதாஹாணம் - பகதந்தன் இத்யாதி. "பேபால்" என்றதாக்கு ஹாவாக்
தாம் - தாய்கள் இத்யாதி. அணையவந்த - அணைந்துவந்த - கிட்டவந்த; ஆக்கம் - ஸம்பத்து,
ப்ரயோஜக மென்னுதல். யாதாவானவனை யணைந்துவந்த வென்னுதல்; அர்த்திகவான தக்களை
வந்தணையும்படி - வந்து கிட்டும்படி யான ஆக்கம் யாதாவுக்குண்டென்று தோற்றியிருக்குமாரி

ஸ்பர்ஸமற வாங்காநிற்கச்சேய்தே, இவனுக்கு ஹிதஞ்சேய்தனவாயிறே இவையிருப்பது; அப்படியே, உபகாரங்கொண்டாராய்க்கொள்ளாதே, ஹிதஞ்சேய்கிறுர்களாய்க்கொண்டு உபஜீவிப்பார்கள். 'உன்பக்கலிலே யநங் கிடக்கில் வாங்கிக்கொள்வார்கள், அவற்றை என் மேலே ஏறிட்டுவை' என்று அவனுக்கு ஹிதஞ்சேய்கிறுகளாயாயிற்று, உபஜீவிப்பது [கணையித்யாதி] - "வனகெ நமஹேஷுணா" (ஏகேநமஹேஷுணா) என்று கைக்கேட்டிற்போர் அம்பாலே, மஹாராஜர், தனியருமாய், வேறுவியருமாய், தமையன் பகையுமாய், மநுஷ்யஸஞ்சாரமில்லாத தனிக்காட்டிலேயிருக்க, பெருமானாயும் இனையபெருமானாயும் தாரத்திலேகண்டு "வாலிவரவிட்டவர்கள்" என்று அஞ்சியோடித் திருவடிமையவரவிட்டு அறிவித்தபின்பு, "நாம் உம்முடைய கார்யஞ்சேய்யவல்லோம்" என்று மழுவேந்திக்கொடுத்தும் அவர்கார்யஞ்சேய்தாரிறே. [ஏழ்மரமுமேய்த] - ஒன்றிரண்டாலே மஹாராஜர் அதிசங்கை தீர்க்கலாயிருக்க, ஏழ்மரமரத்தையுமேய்த. [எம்கார்முகிலே] - 'எம்' என்று - ஆறுதிதரைச்சோல்லுதல்; ஆத்மநி பஹுவசநமாய், மஹாராஜர்க்குச் செய்தது தமக்குச் செய்ததாக நினைத்திருந்தபடியாலே யாதல். [கார்முகிலே] - பரமோதாரணவனை. அவன்படியிதுவாகில் நாம் அவனுக்குச்சேய்யவேண்ணேவேதென்னென்னில்? - [புணையித்யாதி] - இடவேண்ணேவதோரு பச்சையில்லை, ஒருக்திமாத்ரம் அமையும். "என்கார்யம் உனக்கே ஹம்" என்றோருவார்த்தையே அவனுக்கு நேவேண்ணேவது. [இல்லைகண்டிப்போருளே] - புறம்போருவரைப்பற்றினால் ஒருப்ரயோஜநமுமில்லை. புறம்பாஸ்யிக்கையிலே க்வே சிக்கச் சிலருண்டத்தனை; ப்ரயோஜநருபமாவதோன்றில்லை. (உ)

முன்றும் பாட்டு.

பொருள்கையுண்டாய்ச்செல்லக்காண் ல்போற்றியென்றேற்றேழுவர்
இருள்கொள்துன்பத்தின்மைகாணில்என்னே! என்பாருமில்லை
மருள்கொள்செய்கையகரர்மங்க வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு
அருள்கொளாளாய்யலல்லால் இல்லைகண்டிர் அரணே.

ஆ. - (பொருள்கை.) - இப்படி ஸ்வப்ரயோஜநபரமாகையால் ப்ரயோஜநமுள்ளபொது பற்றி, ஞானிதர்பாபத்தில் ஹும். ஸ்வஹ்வான அவர்களைவிட்டு, ஆபத்கைகளை க்ருஷ்ணனுடைய க்ருபைக்கு விஷயமாய் உய்பலல்லால் வேறோருகைஷயில்லையென்கிறார்.

வென்னுதல். "அட்டைகன்போல்" என்றதுக்கு ஹவம் - ரக்தஸ்பரிஸம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "ஹிதஞ்சேய்கிறுர்களாய்க்கொண்டு உபஜீவிப்பார்கள்" என்றதின்விவரணம் உன்பக்கலிலே இத்யாதி. ஓர் அம்பாலே யெய்ததுக்கு ப்ரமாணம் - ஏகேந இத்யாதி. "விஹேஷுஷுணா" இத்யாதி. "கணையொன்றாலே ஏழ்மரமுமேய்த" என்றதுக்கு ஹவம் - மஹாராஜர் இத்யாதி. "ஏழ்" என்றதுக்கும், "மரமும்" என்றஸப்தத்தக்கும் ஹவம் - ஒன்றிரண்டாலே இத்யாதி. புணை - ப்ரதிபூ? "என்று" என்கிறதுக்கு ஹவம் - இடவேண்ணேவது இத்யாதி. விவரணம் - என்கார்யம் இத்யாதி. பொருள் - ப்ரயோஜநம். விவரணம் - புறம்பு இத்யாதி. க்ரமேணவக:.. (உ)

ஒ. - மூன்றும்பாட்டில், எம்பெருமான்யொழிய மற்றுள்ளாரெல்லாம் ப்ர யோஜமுள்ளபோது வ்யாக்யாநங்களாய்க் கொண்டாடி, இவனுக்கு ஆபத்துவந்தால் பார்ப் பாருமில்லை; ஆனபின்பு நிருபாயிகமாக எல்லார்த்தும் ஆபதஸகனாபிருக்கிற க்ருஷ்ண னையே ஊழியங்கோளென்கிறார்.

[பொருளென்று தொடங்கி] - ஒருவன் கையிலே அர்த்தம் உண்டாய் பரி மாறக்காணில் பாஸம்ருத்தேயக ப்ரயோஜநர் சொல்லும் பாசரத்தைச் சொல்லி அவன் தன்னை அவிமுடிகரித்து, "கண்ணறமாட்டான்" என்று தோற்றினவாதே இடாயோ போகவேன்று கையேற்று நிற்பார்கள்; இப்படி அர்யபித்தவர்களுக்குஇட்டே டிரிதரனாய் இவனுடைய ஸர்வஸ்வத்தையுங்கொண்டு ஸம்ருத்தரானவர்கள் என்னை என்ற மாத் ரத்திலே இவனுக்கு உஜ்ஜீவிக்கலானால் அப்மாதாம் செய்வாரு மில்லை. இருள்கொள் துன்பத்தின்மையாவது - அறிவுக்கேட்டையும் டுக்கத்தையும் விளைக்கக்கடவ டாரிதர் யம். [மருள்கொளென்று தொடங்கி] - சேதநர் கலங்கும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளை யுடைய அஸுரர் மங்கும்படி வடமதுரைப் பிறந்தவனுடைய கிருபைக்குப் பாத்ரமான அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்கிலல்லது வேறு இவ்வாத்மாவுக்கு ரகசுத இல்லை.

ப. - அநந்தரம், அடிவந்திராஸகனான க்ருஷ்ணனுடைய க்ருபாபாத்ரமாக லல்லது வேறு முதலில்லையென்கிறார்.

கை - கையிலே, பொருள் - அர்த்தம், உண்டாய் செல்ல - , காணில் - கண் டார்தளாகில், போற்றியென்று - மங்களாஸாஸநம்பண்ணி, ஏற்று - (அவன்கொடுத்தத் தைக் கையிலே) ஏற்றுக்கொண்டு, எழுவர் - (யதாபிஷிதம்) போகாதித்பர்; இருள் கொள் - அஜ்ஞாநதமஃப்ரகரமாய், துன்பத்து - துக்கோத்தரமான, இன்னம் - டாரிதர் யம், காணில் - கண்டார்களாகில், என்னே - ஐயோ! என்பாரும் - என்று க்ருபை பண்ணுவாரும், இல்லை - ; (ஐகத்தக்கு), மருள்கொள் - கெஞ்சுகலங்கும்படியான, செய் கை - ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய, அசுரர் - , மங்க - கலங்கும்படியாக, வடமதுரை - வட மதுரையிலே, பிறந்தாற்கு - அவதரித்த க்ருஷ்ணனுக்கு, அருள் கொள் - க்ருபாபாத்ர மான, ஆளாய் - சோஷபூதராய்க்கொண்டு, உய்யலல்லால் - உஜ்ஜீவிக்கிலல்லது, அரண் - வேறுபுகல், இல்லை - இல்லை.

இ. - மூன்றும்பாட்டில், அவனையொழிந்தார், ப்ரயோஜநமுள்ளபோது வ்யாக்யாநங்களாய்க் கொண்டாடி, ஆபத்துவந்தால் பார்ப்பாருமில்லை. ஆனபின்பு நிரு பாயிகமாக ஆபதஸகனான க்ருஷ்ணனை யொழிய ரகசுகரில்லை யென்கிறார்.

[பொருள்கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணில்] - ஒருவன் கையிலே அர்யமுண் டாய்ப்பரிமாறக் காணில். [போற்றியென்று] - பாஸம்ருத்தேயக ப்ரயோஜநர் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லுவார். இன்னம் அர்யம் அநேகமுண்டாகவேணும் உனக்கென் பர்கள். "நம்ஸம்ருத்தியே தனக்கு ப்ரயோஜநமாயிருப்பா நொருவ னுண்டா வதே!" என்று குளிரப்பார்த்து, "கண்ணறமாட்டான்" என்றறிந்தவாதே [ஏற்றெழு வர்] - இடலாகாதே போக என்றெழுந்திருப்பார்கள். [இருள்கொள் துன்பத் தின் மையகாணில்] - அஜ்ஞாநத்தையும் டுக்கத்தையும் விளைக்கக்கடவதான டாரிதரியத்தைக் காணில். [என்னே என்பாருமில்லை] - "ஐயோ என்னக்கடவாரு மில்லை" என்று சீயர் அருளிச்செய்வர்; பின்னைத் திருநறையுறையர், "அர்யபித்தித்தவனுக்குஇட்டே டிரித்

ரனாய் இவனுடைய ஸர்வஸ்வத்தையுங்கொண்டு ஸம்ருத்தரானவர்கள், 'என்?' என்ற மாத்ரத்திலே 'இவனுடைய வஸ்யம்' என்று ஜீவிக்கலாயிருக்குமாகில், அதிலும் லோகிகளாய் ஒரின்கொல்லுச் சொல்லார்' என்பர். [மருள்கொள் இத்தாழி] - வெறுமையே பற்றுறாக ரக்ஷிப்பானொருவனுான்; அவனைப்பற்றுங்கோள்! என்கிறார். [மருள் கொள்செய்கை யசார்மங்க] - சேதந ஹ்ருதியங்காளிலே அறிவுகேடு குடிகொள்ளும் படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அஸுரர்கள் மங்குப்படி. பண்ணும் ப்ரவ்ருத்திகளிலே சேதநர் கலங்கும்படியிதே அஸுரப்ரவ்ருத்திகளுடைய க்ரௌர்யமிருப்பது. [வடமது ரைப் பிறந்தாற்கு] - ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்தைப் போக்குகைக்கு, அகர்மவ்யாபனான தான் கர்மவ்யாபநடுவே வந்து தத்ஸஜாதியனாய் அவதரித்து உதவுமவனுக்கு. [அருள் கொள்ளாய்யல்லால்] - அவனுடைய க்ருபைக்குப் பாத்ரமான அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்குமதொழிய அவன்க்ருபையை விலக்காதொழியுமதுவே இவனுக்கிடவேண்டும் பச்சை. தன்னருள் கொள்வாரை, 'உடாராஃ' என்றிற அவன்கொல்லுவது. [இலலை கண்டாரணே] - வேறு ரக்ஷகமாகவல்லது ஒன்றமில்லை. 'சூரரெணயயா ஸுளதியநவஹ்யநெய்யா, தபாஹெகிஸூகதபூரண்கொநகெய்யுதஸநதாசு'

எடு.—மூன்றும்பாட்டு. அவனை யொழிந்தார், ப்ரயோஜந முள்ளபோது பந்துக்களாய்க் கொண்டாடி, ஆபத்துவந்தால் பார்ப்பாருமில்லை; ஆனபின்பு, நிருபாயி கமாக ஆபத்ஸகனான க்ருஷ்ணனுடைய க்ருபாபாத்ரமாகையொழிய வேறுரகுகிரில்லை யென்கிறார்.

[பொருள்கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணில்] - இவன்தான் சிலவற்றை அலிழ்ப்பது முடிவது சேமிப்பதாய்ப் போராநிற்குமிதே. பொருளானது கையிலேயுண் டாய்ப் போரக்காணில். [போற்றியென்று] - பாஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநரைப்போலே வார்த்தைசொல்லுவர். உனக்குஇன்னமும் கிழிச்சீரை பெறுகவேணு மென்பார்கள். "நம் ஸம்ருத்தியே தனக்கு ப்ரயோஜநமாயிருப்பானொருவனுண்டாவதே!" என்று குளிரப் பார்க்குமே! இவன்இனி நமக்குக் கண்ணறமாட்டானென்றறிந்தவாறே, [ஏற்றெழுவர்] - இடலாகாதோபோக வேன்று ஏற்றுக்கொண்டெழுந்திருப்பார்கள். [இருள்இத்யாதி] - அஜ்ஞாநாவஹமாய், துஃகவேதவா யிருக்கிற வேறுமையைக் காணில். [என்னேயென் பாகுமில்லை] - ஐயோ என்பாருமில்லை. பிள்ளை திருநறையூரன்றயர், "ஒருவனுக்கிட் டொருவன் வேறுவியனாவது; அவனாலே ஸம்ருத்தனானவன் இவனை 'என்' என்னுதல், இவன்க்ருஹத்திலே வந்தொருநாள்தால்கழலிப்போதல்செய்ய, அவ்வளவாலே 'இன்னால்'

மூன்றும்பாட்டு பொருள்கை இத்யாதி. "பொருள்கையுண்டாய்" என்றுதொடங்கி, "இல்லகண்டாரணே" என்னுமனவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவனையொழிந்தார் இத்யாதி.

காண்கைக்கு பாஸக்தி யேதென்ன - இவன்தான் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - பொருள் னது இத்யாதி. "போற்றி" என்றதுக்கு ஹவம் - பாஸம்ருத்தி இத்யாதி. சொல்லும்வார்த்தை தன்னை விசதிக்கிரார் - உனக்கு இன்னமும் இத்யாதி. கிழிச்சீரை - சாளிகை. கண்ணறமாட் டான் - நிர்த்தயனாகமாட்டானென்றபடி. என்றறிந்தவாறேயென்னுமனவும், அவதாரிகை. கொள்கை - உடைத்தாகையாய், அஜ்ஞாநாவஹமென்றபடி. இன்மை - இல்லாமை, தாரித்யம். "என்னே" என்றதுக்கு - என் என்பாரு மில்லையென் றர்த்தாந்தாரம் விவகித்து, அதுக்கு ஸம் வாதம் - பிள்ளைதிருநறையூர் இத்யாதி. அன்றிக்கே, வகார்த்தமேயாய், என்னேயென்பாரு மில்

இன்னாளுக்கு பந்துவாகாதே! என்று இவ்வளவுகொண்டு ஜீவிக்கலாயிருந்தால், அவ்வளவுச் செய்வாரில்லை” என்று பணிப்பார். [மருள்இத்யாதி]- பொருள் கையுண்டாய்ச் செல்லக்காணாதவன்றும் ஆஸ்திதருடைய ஆபத்தைப் போக்குகைக்காக அகர்மவ்யாயான தான் வந்துஅவதரித்து உதவுவா னோருவனுண்டென்கிறதுமேலே. சேதநர்களுஞ்சிலே இருள் குடிபுகுரும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய ஆஸ்ரவர்க்கம் முடியும்படி, ஒரு வர்அபேக்ஷியாதிருக்கத்தானேவந்துஅவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனுக்கு. அவனுக்கு நாம்செய்ய வேண்டுவதென் என்னில்? [அருள்கொள்இத்யாதி]-க்ருபாபாத்ரமான ஸோஷலாத்ராய்க் கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கிலல்லது, அவன்பண்ணும் அருளை விலக்கா தொழியுமத்தனையே வேண்டுவது; தன்னருள்கொள்வாரை “உதாராஃ” (உதாரா:) என்னுமவனிறே யவன். இவன் பக்கல் இதுக்கு மேற்படக் கொள்ளலாவதில்லை; அவனுக்கும் இதுக்குமேல்செய்ய வேண்டுவதில்லை; பூர்ணானுகையாலே. ஸம்பந்தமோ ஸ்வாலாவிகமாயிருந்தது; இவன் புகுரநின்ற வம்ஸமுண்டாகில், தன்பேராக நினைத்திருக்குமவனாயிருந்தான்; இனி விலக்கா மையிறே வேண்டுவது. [இல்லைகண்டிர்அரணே]-ரக்ஷகமாவதுஇதோன்றுமே; அல்லாத தேல்லாம் அநர்த்தத்தோடே தலைக்கட்டு மித்தனை. சிறுப்ரஜை “குன்றிச்சூடு” என்று நெருப்பிலே கைவைக்குமாபோலே யிருப்பதோன்றிறே, புறம்புஇவன் ரக்ஷகமாக நினைத்திருக்கும் இவை. “சூடி ரெணயயாஸுள கிய நவனாநுமெஹ்யா | தயாவெ ஹிஸுகதபூராகொநகூஹெஹதவநுநாஸ” (ஆதரேணயதாஸ்தேளதிதநவந்தந்த நேச்சயா-ததாசேத்விஸ்வகர்த்தாரம் கோநமுச்யேதபந்தநாத்)-ஸ்தோத்ரம்பண்ணிப்போந்த வாஸநையாலே உச்சைஸ்ஸாக ஸ்துதியாநிற்கும். இப்படி ஸ்துதிக்கிறது உதாரனையோ வேன்னில்? “ய நவனாநு” (தநவந்தம்) - ஓர்பற்றையையென்றபடி; அவன்பக்கல் நெகிழ்ச்சியில்லை. ஆகில் அவனை ப்ரேரித்தார் ஆரன்னில்?—“யமெஹ்யா” (தநேச்சயா). ஸர்வத்தையுமுடையனும், இவனளவன்றிக்கேயிருக்கிற அவன்பக்கலிலே இவ்வாடுகூல்யத்தைப் பண்ணப்பெறில், பிறர்கீழேயிருந்து ஸ்துதிக்கவேண்டும்படி இவனை வையான்.

(க)

லாமையின் சாமாவதிக்கு ஸம்வாதமாதல். அருளைக்கொள்ளுகிற ஆளாயென்றபடி. அப்படி விலக்கா தொழிந்தால் கனக்க நினைத்திருக்குமோவென்ன - தன்னருள்கொள்வாரை இத்யாதி. விலக்காதமாத்ரத்தாலே “உதாராஃ” என்னக்கூடுமோவென்ன - இவன்பக்கல் இத்யாதி விலக்காமையிறே வேண்டுவது என்னுமனவும். அவன்படியிருந்தாலும்அவன் பெருமக்கீடாக இவன் பச்சையிடவேண்டாவிடா? என்ன - அவனுக்கும் இத்யாதி. ஒன்றுமில்லாத இவன் பக்கலிலே, விலக்காமை மாத்ரம் கொண்டு க்ருபைண்ணுகைக்கு ஹேது அருளிச் செய்கிறார்- ஸம்பந்தமோ இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே, புதுரநின்றவம்ஸம் - லபிக்குமம்ஸமென்றபடி. “அவ் லாலில்லைகண்டிர்” என்றத்தால் மலிதம் - ரக்ஷகமாவது இத்யாதி வாக்யத்வயம். இது ‘அருள் கொள்ளாகை’. இதோன்றுமே, என்கிறதென்? வேறு ரக்ஷகரில்லையோ? என்ன - சிறுப்ரஜை இத்யாதி. குன்றிச்சூடு - குந்தமணிக்கொண்டை. அநுமதிமாத்ரம் கொண்டு அவன் ரக்ஷிக்குமென்கைக்கு ப்ரமாணம் - ஆதரேண இத்யாதி. “சூடி ரெணயயாஸுள கிய நவனாநுமெஹ்யா | தயாவெஹிஸுகதபூராகொநகூஹெஹதவநுநாஸ” ஸ்தோத்ரம்அப் ரதிவேதத த்யோதகமென்று கருத்து “சூடி ரெண” என்றதுக்குஹாவம் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி இத்யாதி. “ய நவனாநு” என்று - அஸ்திவிவக்ஷாயாம் மதுப்பாய், தநமுண்டானமாத்ரமென்ற படி. உத்தரார்த்தத்துக்கர்த்தம்-ஸர்வத்தையும் இத்யாதி. இவனளவன்றிக்கே யென்றது - விஸ்வ கர்த்தருத்வம் தயாகார்யமானையாலே நெகிழ்ச்சியுடையனாயிருக்கும்என்றபடி. க்ரமேணந்வயஃ. (க)

நான்காம் பாட்டு.

அரணமாவர் அற்றகாலேக்குஎன்றென்றமைக்கப்பட்டார்
இரணங்கொண்ட தெப்பராவ ரின்றியிட்டாலுமஃதே
வருணித்தென்னே? வடமதுரைப்பிறந்தவன் வண்புகழே
சரணென்றய்யப் போகலல்லாலில்லகண்டிர் சதிரே.

ஆ.—(அரணமாவர்.) - தரவ்பதாநாதிகளாலே ஆபத்துக்கு பந்துக்களை
ஸம்பாதித்துவைத்தால், அவர்களுட ஆபத்துவந்தால் க்ருதக்ரராய் அதுபக்ருதரைப்
போலே யுதவார்; ஆகலால், அவர்களைவிட்டு, உபகாராபேசனைன்றிபே வடமதுரை
யிலே வந்துபிறந்து ஆபந்தரைபுகழ்க்கும் ஸ்வலாவனுவனுடைய கல்யாண குணங்களை
சரணமாகப்பற்றுங்கோள்; அதுவே சதிரி என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், சிலரை "இவர்கள் நமக்கு ஆபத்துக்கு ரக்ஷகரா
வர்" என்று அர்யாடிகளைக்கொடுத்து நெடுநாள் ஆஸ்ரயித்துவைத்தால் ஆபத்து
வந்தவாறே கண்ணற்றுஉபேக்ஷிப்பர்; நாம் ஆஸ்ரயியாதிருக்கச்செய்தே தானேவந்து
பிறந்தருளி ஆபத்ஸவ னான எப்பெருமானே ஆஸ்ரயணியென்கிறார்.

[இரணங்கொண்ட தெப்பராவர்] - கடவியதரத்திலே சிறிதிழந்து ஸோஷி
த்தது கொண்டுபோவாரைப்போலே இவனை யுபேக்ஷித்து க்ருதக்ரராய்ப் போவார்.
[இன்றியிட்டாலுமஃதே] - பச்சையிட்டு ஆஸ்ரயிப்பாவிட்டாலும் இத்தப்ரரைக்கிடைக்
கும். அவர்கள் தாங்கள் நடுவேமுடிந்து இவர்களுக்குஉதவாதேபோகிலும் போவ
ரென்றுமாம். [வருணித்தென்னே] - வ்யர்ய கலையைய வருணித்து ப்ரயோஜனமென்?
வண்புகழ் - கல்யாணகுணங்கள். சரண் - ரக்ஷகம்.

ப.—அநந்தரம், ஆபத்துக்குஉதவுவர்களென்றாக்கிவைத்தவர்களும், அவ்வ
வஸ்த்தையில்உதவார்கள்; அபேக்ஷாசிரிபக்ஷமாக அவதரித்து உபகரிக்குமவன்குணங்
களை ரக்ஷகமாமதொழிய, வேறுகோளில்லை யென்கிறார்.

அற்றகாலேக்கு - கைம்முதலற்றகாலத்துக்கு, அரணமாவர் - புகண்டமாவர்,
என்றென்று - என்றுபலகாலும் அதுஸந்தித்து, அமைக்கப்பட்டார் - அர்த்தாதிகளாலே
வசிகரிக்கப்பட்டார், இரணம் - சடவது, கொண்ட - கொண்டாரோபாதி, தெப்பராவர் -
துச்சராய்ப் போவார்கள்; இன்றியிட்டாலும் - நாம் ஆக்காதொழியிலும், அஃதே - அவரு
டைய உதவாமையே ஸித்தம்; வருணித்து - க்ருதக்ரப்ரகாரம்சொல்லி, என்னே-என்
னப்ரயோஜனமுண்டு? வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தவன் - பிறதவனுடைய,
வண் - திரீஹதுகோபகாரகமான, புகழே - ஸீலஸௌலஃ யாதிகுணங்களையே, சரண் -
ரக்ஷகம், என்று - என்று நினைத்து, உய்ய - பிழைத்து, போகலல்லால்-போமதொழிய,
(வேறு), சதிர் - சதிர்பாடு, இல்லை - சதிராவது - அராயாஸை வலம்பெறலாம் ப்ரவ்
ருத்தி. அன்றியிட்டாலும் - அவர்கள் நசித்தாலுமென்றுமாம், தெப்பர் - தப்ரராய்,
துச்சரென்றபடி.

இ.—நாலாம்பாட்டில், சிலரை ஆபத்ஸவரென்று அர்யாடிகளாலே நெடு
நாளாஸ்ரயித்துவைத்தால், ஆபத்துவந்தவாறே கண்ணற்று உபேக்ஷிப்பர். திரீஹதுக
மாக வந்து அவதரித்து ஆபத்ஸவகளுனவனே ஆஸ்ரயணியென்கிறார்.

[அற்றகாலைக்கு - அரண்மாவர் - என்றென்றமைக்கப்பட்டார்] - கைம்முதலற்றவன்னைக்கு ரக்ஷகனாவானொருவன் வேணுமென்று இயற்றியுள்ள காலத்திலே பச்சையிட்டு ஆர்யயித்து தனக்கு அபாய்ரயமாகச் சமைத்துவைத்தவர்கள். அவர்கள் ஆபத்துக்கு உதவுப்படி என்னென்னில்? [இரணங்கொண்ட தெப்பராவர்] - முன்பு பச்சையொண்டதுவும் கடவிய தங்கொண்டாராய், ஆபத்து வந்தவாறே உபேக்ஷித்து க்ருதக்நராய்ப்போவார்கள். [தெப்பராவர்] - "நமத்தை நாம் கொண்டோம்" என்றிருக்கும் புல்லியராவர். [இன்றியிட்டாலுமஃதே] - பச்சையிட்டு ஆர்யரிபாவிட்டாலும் ஆபத்துவந்தால் கைவிடுவானாக் கிடைக்கும்; ஆபத்துவந்தால் பொகட்டுப்போகைக்குப் பச்சையிடவேண்டாவே? அவர்கள் தங்கள் நடுவே முடிந்து இவர்களுக்கு உதவாதேபோனாலும் மலமதுவேயென்றுமாம். [வருணித்தென்றே] - வ்யாயகநயபையப் பாக்கச்சொல்லுகிறதுக்கென்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? க்ருதக்நரான ஸம்ஸாரிகள் படியை அதுஸந்நுத்துஎன்ன மலமுண்டு? [வடமதுரைப் பிறந்தவன்] - நாம் ஆர்யயியாதிருக்க நமக்கு உதவுகையே தன்பேராக வந்துபிறந்தவன். [வண்புகழேழ்] - கல்பாணமுணங்களை. சரண் - ஸரணம், ரக்ஷகம். அவன்முணங்களைவே ரக்ஷகமென்று உஜ்ஜீவிக்குமதொழிய. [இல்லைகண்டர் சதிரே] - அப்பயத்தந்தாலே ஸ்ரஹமெலம் பெறுமது - சதிர்; ஸ்ரஹயத்தந்தைப்பண்ணி மலவேளையில் ஒன்றுபின்றிக்கியொழிகை; இளிப்பு.

நடு. - நாலாம்பாட்டு. சிலரை ஆபத்ஸகரென்று அர்த்தாதிகளாலே நடுநாள் ஆர்யயித்தால், ஆபத்துவந்தவாறே கண்ணற்று உபேக்ஷிப்பார்கள்; நிர்ஹேதுகமாக வந்தவதரித்து ஆபத்ஸகனானவனே யார்யயணியனென்கிறார்.

[அற்றகாலைக்கு - அரண்மாவர் - என்றென்றமைக்கப்பட்டார்] - கைம் முதலற்றகாலைக்கு ரக்ஷகனாவானொருவன் வேணுமென்று பலகாலும் அநுஸந்தித்து தனக்கு இயற்றியுள்ளகாலத்திலேபச்சையிட்டேஆர்யயித்து, தனக்கு அபாய்ரயமாகச் சமைத்து வைத்தவர்கள். இப்படி அர்த்தாதிகளாலே வசீகரிக்கப்பட்டவர்கள் ஆபத்துக்கு உதவுப்படியென்னென்னில்? [இரணங்கொண்ட தெப்பராவர்] - இவனிட்டபச்சையை இவனென்று செய்தானாக நினைத்திருக்கையன்றிக்கே, தங்களுக்கு பராப்தமானத்தை வாங்கினாராய், இவனுக்கு இயற்றி யின்றிக்கே பச்சையிடாத நாளைக்கும் "நமக்கு இட்டிலன்" என்று வேறுத்து, இப்படி கோடுத்தது வாங்கினாரோபாதி புல்லியராய்ப்படியையுடையராவர். தெப்பர் - சப்ரர்; சப்ரரென்றபடி. [இன்றியிட்டாலுமஃதே] - பச்சையிட்டார்யயியாலிடிலும் ஆபத்து வந்தால் கைவிடுவோரைக்கிடைக்கும். ஆபத்துவந்தால் கைவிடுவார்க்குப் பச்சையிட்டே

நாலாம்பாட்டு - அரணம் இத்யாதி. "அமைக்கப்பட்டார் - இரணங்கொண்ட" என்று தொடங்கி, "வண்புகழேசரண்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலரை இத்யாதி.

காலைக்கு - காலத்துக்கு. இயற்றி - சாமர்த்யமும், யோக்யதையும், உச்சராயமும். அமைக்கப்பட்டார் - சமைக்கப்பட்டார். இரணங்கொண்டதெப்பராவர் - கடன்கொடுத்ததிரும்ப வாங்கினாரோபாதி சப்ரராவரென்றபடி. இரணம் - ருணம்; கடனென்றபடி. தெப்பர் - தப்பர் சப்ரர். இரணங்கொண்ட ப்ரகாரத்தை யுபபாதிக்கிறார் - இவனிட்ட இத்யாதி. "தெப்பராவர்" என்றத்தை யுபபாதிக்கிறார் - இவனுக்கியற்றி இத்யாதி. சப்ரர். இன்றியிட்டாலும் - பச்சையிடாவிட்டாலுமென்னுதல், முடிந்துவிட்டாலுமென்னுதல். "அஃதே" என்றது - "இரணங்கொண்டதெப்பராவர்" என்றவதுவேயென்றபடி. இதுசொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனமெதென்ன.

ஆர்யுக்க வேண்டாவே. அன்றிக்கே, இப்படியே இப்பச்சையிட்டவன் “நமக்கு ரக்ஷ
கன்” என்றார்யியாநிற்கச்செய்தே. நடுவேயவன்முடிவது, அப்போதும் கீழ்ச்சொன்
னதுவே பலிதமாமித்தனை. [வருணித்தென்னே] - உபகரித்தார்திறத்திலே அபகாரம்
பண்ணுவார்படியை யநுஸந்தித்துவெறுத்து, ‘வருணித்தென்னே’ என்கிறார். இளைய பெரு
மாள் கைகேயியுடையபடிகளை யநுஸந்தித்து, “**சூ தகாரிவாஸதா வணிகே ரயநா
பூஜிதாநிநீ**” (ஆத்மகாமாஸதாசண்டி க்ரோதநாப்ராஜ்ஞமாரிநீ) என்றற்போலே
சிலவற்றைச்சொல்ல; ‘வாராய் பின்னாய்! நீதான் இவையெல்லாஞ்சொல்லுகிறது நடுவிலாய்ச்
சினையே: “**நதெதவாஸ்யுராதா தமவறிதவ்யாகயணந**” (நதேம்பாமத்யமாதா
தகர்வறிதவ்யாகதஞ்சந)-ஒருபடியாவும் நீ அவளை இவ்வார்த்தை சொல்லக்கடவையல்ல.
“**தாநெவ**” (தாமேவ)-வேணுமாகில் கைகண்டமருந்தைச்செய்யப்பாராய். “**ஐக்ஷாகு
நாயஸ்யுலா தவ்யு**” (இக்ஷவாகுநாதஸ்யபரதஸ்ய)-ஐயரோ போகட்டேழுந்துபோனார்;
நாம் போகட்டேப்போந்த ராஜ்யத்தை இக்குடியில் மர்யாதைதகுலையாதபடியாக நோக்கிக்
கொண்டு கிடந்தபிள்ளை லரதனன்றே இக்குடிக்கு நாயன். “**லா தவ்யு கயாங்குர**
(பரதஸ்யகதாம்குரு)-நா நீர்வரும்படியான வார்த்தை சொல்லப்பாராய். ஆக, உபகரித்தார்
விஷயத்திலே அபகாரமாகினைத்திருப்பார்படி யநுஸந்தித்து இவ்வார்த்தையைக்
கிடந்து வர்ணிக்கிற இத்தால் ப்ரயோஜகமென்? பச்சையிட்டமையாதவன்வரும் அபேக்ஷித
காலத்திலே வந்து உதவுவானெருவனுண்டு; அவனையார்யித்துப் பிழைத்துப்போகப் பா
ருங்கோள்! [வடமதுரையிக்யாதி] - ஒருவர் அபேக்ஷியாதேயிருக்கச் செய்தே, இவற்றினு
டைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் தானேவந்து ப்ரீமதுரையிலேயவதரித்தவனுடைய நிர்ஹேதுக
உபகாரகமர்ன ஸௌஸீல்ய ஸௌவஹ்யாதி கல்யாணகுணங்களே நமக்கு ரக்ஷக
மென்று உஜ்ஜீவித்துப்போகையொழிய. [இல்லைகண்டர்சதிரே] - நெற்றிபெருத்து மல

ஆபத்துவந்தால் இத்யாதி. “அஃதே” என்றதின் விவரணம் - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. அதா
வது - இரணம்கொண்டதெப்பாராக. “வருணித்தென்னே” என்றது - கேட்போக்தி. இப்படி
வெறுத்தபெருண்டோவென்ன-இளையபெருமாள் இத்யாதி. “**சூ தகாரிவாஸதா வணிகே ரயநா
பூஜிதாநிநீ**” (ஆத்மகாமாஸதாசண்டி க்ரோதநாப்ராஜ்ஞமாரிநீ) இத்தயோத்யாகாண்டே
(ஸ 71, ஸ்லோ-10) ஹரத: “**நதெதவாஸ்யுராதா தமவறிதவ்யாகயணந தநெவெக்ஷா
கநாயஸ்யுலா தவ்யு கயாங்குர**” இத்யாரண்யகாண்டே (ஸ-16) ராம: ஆத்மகாமா-ஸ்வார்
த்தபரா. கண்டி-அத்யந்தகோபவதி. க்ரோதநா-ஸ்வஸம்ஸர்க்கேண அந்யேஷாமபிகோபஜநீ. ப்ராஜ்ஞ
மாநிநீ-பண்டிதாம்மந்யமாநா. என்றற்போலே யென்று-புரீ ஹரதாழ்வான்சொன்னாற்போலே. சில
வற்றை சொல்லவென்றது - “**ஐ தகாரிவாஸதா வணிகே ரயநா பூஜிதாநிநீ**” என்று இப்படி சிலவற்றைச்சொல்ல
வென்றபடி. “**கயணந**” என்றதுக்கர்த்தம் - ஒருபடியாலும் இத்யாதி. தேவர் இக்ஷவாகுநாதரா
யிருக்க, ஹரதனை இக்ஷவாகுநாதனென்கிறதென்? என்ன, அந்வர்த்த ஸம்ஜ்ஞையையுடைய
வஞ்சகயாலே யவனே இக்ஷவாகுநாதனென்கிறார் - ஐயர் இத்யாதி. நா நீர்வரும் படி - நாக்குக்கு
நீர்வரும்படி. “வருணித்தென்னே” என்றதுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை யறுவதியா நின்று
கொண்டு, மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்கிறார் - ஆக இத்யாதியாலும், பச்சையிட்டமையாத
இத்யாதியாலும். வண்புகழ் - கல்யாணகுணம். வ்யதிரோகார்த்தகயுந பூர்வகமாக ஸ்வஹாவார்த்தம் -
நெற்றி பெருத்து இத்யாதிவாக்யத்வயம். நெற்றி - ப்ரயாஸம். ஐமவத்விஷயத்திலே நெற்றியல்ப

மொன்றுமின்றிக்கே யிருக்குமென்னுமது - இளிம்பிறே; நெற்றி யல்பமாய் ஹலம் கனக்கப் பெறுமதிறே-சதிராவது. 'நமோ'வேன்னலிறே-நெற்றி; 'சமன்கொள் வீடு' இறே-ஹலம். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

சதுரமென்றுதம்மைத்தாமேசம்மதித்துஇன்மொழியார்
மதுரபோகம்துற்றவரே வைகிமற்றொன்றுறுவர்
அதிர்கொள்செய்கையசுரர்மங்க வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு
எதிர்கொள்ளாய்யலல்லால் இல்லகண்டிரின்பமே.

ஆ - (சதுரமென்று.) - சதிராகவாழாரின்றோமென்று தங்களைத்தாங்களே
யிசைந்து, இனியபேச்சுக்களையுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய மதுரமான ஹோமங்களை புஜித்த
வர்களே, புஜிக்கைக்கிடான யோக்யதை குன்றினவரே அவர்களாலே மிகவும் பரிஹிக
கப்படுவர்; லோகமெல்லாம் அதிரும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அசுரர் மங்கும்
படியாக வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு ஸ்வாமதாழிகளைப்பண்ணி எதிர்கொள்ளும் அடியா
ராய் உய்யலல்லால் வேறு ஸாவமில்லை யென்கிறார்.

ஒ. - அஞ்சாம்பாட்டில், தங்களைப் பெருவிடில் யரிக்கமாட்டாதபடி. ஸ்திக
யைகளான ஸ்த்ரீகளாலே, ஆபத்துக்கள் வந்தால் இகழப்படுவர்; ஆண்பின்பு, என்றும்
வகப்பாசாரமாக ஸ்திக்யானுன எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[சதுரமென்று தொடங்கி] - "சதிராக வாழாரின்றோம்" என்று தங்களைத்
தாங்களே இசைந்து இனிய பேச்சுக்களையுடையவர்களுடைய மதுரமான ஹோமங்களை
ஹுஜித்தவர்களே, ஹுஜிக்கைக்கிடான யோக்யதை குன்றினவரே அவர்களாலே த்ய
ஜிக்கப்படுவர். [அதிர்கொள் செய்கையென்று மேலுக்கு] - லோகமெல்லாம் அதிரும்
படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அசுரர் மங்கும்படியாக வடமதுரைப் பிறந்தாற்கு
ஸ்வாமதாழிகளைப்பண்ணிஎதிர்கொள்ளும் அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்கலல்லது ஆத்மாவுக்கு
வேறு ஸாவம் இல்லை.

ப - அநந்தரம், தங்களுக்கு ஹோமயுக்யா ஸ்விக்ருதைகளான ஸ்த்ரீகளும்
உதவாதபடி க்லேஸரிப்பர்; க்லேஸரிவர்த்தகனான க்ருஷ்ணனை யசிகமதம்பண்ணி ஆஸ்ர
யிக்குமதொழிய வேறு ஸாவமில்லை யென்கிறார்.

சதுரம் - (அஹிமதவிஷயத்தை வசிகரிக்கவல்ல) சதிரையுடையோம், என்று -
என்று, தம்மை - தங்களை, தாமே - தாங்களே, சம்மதித்து - ஸம்வதித்துக்கொண்டு,
இன் - ப்ரமுதஸாஸமான, மொழியார் - வார்த்தையையுடையாரான ஸ்த்ரீகளுடைய,
மதுரம் - இனிதான, போகம் - ஹோகத்தை, துற்றவரே - பூர்ணமாகவதுஹித்தவர்
களே, வைகி - காலாந்தரத்திலே, (அவர்கள்), மற்றொன்று - அவமானாதிகார்யமான
விபரீதஹலத்தை, உறுவர் - பெறுவர்; (லோகத்துக்கு) அதிர்கொள்-மிகவும்அதிர்த்தியை
வினைப்பிக்கையே, செய்கை - ஸ்வஹாவமாகவுடைய, அசுரர் - அசுரர்கள், மங்க - நசிக்

மாய், ஹலம் கனத்திருக்குமோவென்ன - நமோ வேன்னல் இத்யாதி. இளிம்பு - அசாதர்யம்.
க்ரமேணவ்ய:.

(ச)

கும்படி, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தாற்கு - அவதீர்ணானைக்ருஷ்ணனுக்கு, எதிர்கொள் - அலிகமக கர்த்தாக்களான, ஆளாய் - ஸோஷபூதராய்க்கொண்டு, உய்யலல் லால் - உஜ்ஜீவிக்கிலல்லது, (வேறு), இன்பம் - நிர்திஸாயஸுகம், இல்லை—.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தங்களைப்பெருவிடில் தரிக்கமாட்டாதபடி ஸ்ரீக் கையாளான ஸ்த்ரீகளாலே ஆபத்துவந்தால் இகழப்படுவர். ஆனபின்பு, ஏகப்ரகாரமாக ஸ்ரீக்யானைவனை ஆஸ்ரயியுங்கொள்கின்றார்.

[சதுரமென்று] - சதிராகவாழாரின்றோமென்று இருந்ததேகுடியாக எல் லாரும் தம்மை இப்படியிதே நினைத்திருப்பது. [தம்மைத்தாமே சம்மதித்து] - தங் களைத் தாங்களே யிசைந்து. இயற்றி யுடையனானவன், “தம்மை ‘சதுரன்’ என்றங்கே நினைப்பிடு” என்னும். இவ்வஸிஸ்ய ப்ரவ்ருத்திக்கு வேறுஸஹகரிப்பா ரில்லாமையாலே தாமே மேல் எழுத்திட்டுக்கொடுவாவேணும். [இன்மொழியார்]-இனிய பேச்சை யுடையவர்களுடைய. அகவாய் மயிர்க்கத்தியாயிருக்கப்பேச்சில் இனிமையாலே வஸீகரிப் பார்கள். [மதுரபோகந் துற்றவரே] - மயுரமான லோமங்களை அவர்களைக்கொண்டு நெருங்க லுஜித்தவர்களே. [வைகி மற்றொன்றுறுவர்]-லோமநீயாக்பதை போனவாதே அவர்களாலே தயஜிக்கப்படுவார்கள். லோம நீயாக்பதையான யௌவனமும், கைதொடு மானமான அர்யமும் மாண்டாலும் இவனுக்கு ப்ரத்ததை மாருதிதே; இவன் மேல்விழ அவர்கள் திஷேயிக்க இவன்படும் எளிமைகளை வாயாலே யருளிச்செய்யமாட்டாமையாலே, ‘மற்றொன்று’ என்கிறார். [அதிர்கொள் இத்யாதி] - சேதநர் அதிரும்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அஸுரர்கள் மங்கும்படியாக. [வடமதுரைப் பிறந்தாற்கு எதிர்கொள்ளாய்யல்லால்]-அவனுக்குச் செய்யவேண்டுமென்னென்னில்?—ஸ்வாமிகாதி களைப்பண்ணி எதிர்கொள்ளுமித்தனை. அவன் மேல் விழாநின்றால் விழுவாகாதொழியு மத்தனையே வேண்டுவது. ஆவிமுக்யம் பண்ணும் அடியாராய் உஜ்ஜீவிக்குமொழிய. [இல்லைகண்டிர் இன்பமே] - ஆத்மாவுக்கு வேறு ஸாவமில்லை. உயிர்க்கமுனிலேபிருந்து பிபாஸை வர்த்தித்தவனுக்கு டீஹம் ஸமித்துப்பிரக்தும் ஸாவம்போலேயிதே ஸம் ஸாரத்திற் பிறக்கும் ஸாவம்; ஹவதங்க்ஷபத்தையிட்டு அநர்யப்படுகைக்கு வேண்டுவ துண்டு அத்தனை.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. தங்களைப்பெருவிடில் தரிக்கமாட்டாதபடி ஸ்ரீக் கையாளான ஸ்த்ரீகளாலே ஆபத்துவந்தால் இகழப்படுவர்; ஆனபின்பு, ஏகப்ரகாரமாக ஸ்ரீக்யானைவனை ஆஸ்ரயிக்குமதொழிய வேறுஸுகமில்லை யென்கிறார்.

[சதுரமென்று] - சதிராகவாழாரின்றோமென்று. “நாஞ் சதிரர், நாஞ் சதிரர்” என்றாயிற்று, இருந்ததேகுடியாகத் தந்தாமை நினைத்திருப்பது. [தம்மைத்தாமே சம்ம தித்து]-தங்களைத்தாங்களே ஸம்மதித்து. தாங்களேயிசைந்து. அல்பம்இயற்றியையுடை

அஞ்சாம்பாட்டு.—சதுரம் இத்யாதி. “இன்மொழியார் மதுரபோகந் துற்றவரே வைகிமற் றொன்றுறுவர் - எதிர்கொள்ளாய்யல்லால் இல்லைகண்டிரின்பம்” என்கிறவற்றைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - தங்களை இத்யாதி. கீழ், ப்ராபகாபாஸங்களைச் சொல்லிற்று; இதில், ப்ராப்யாபாஸங் களைச் சொல்லுகிறது. “வடமதுரைப்பிறந்தாற்கு” என்கையாலே- ஏகப்ரகாரஸ்திக்யதை லித்தம்.

“தம்மைத்தாமே” என்ற ஸஹுவசநத்தையுட்கொண்டு அர்த்தம் - நாம் சதிரர் இத் த்யாதி. இருந்ததே குடியாக - எல்லாருமொக்க. ஸம்மதிக்கும்ப்ரகாரம் ஏது? என்ன - அல்பம்

யனா யிருக்குமவன், “அங்கே நம்மை ‘சதிரன்’ என்று நினைப்பிட்டுக்கொடுவோம்” அதிலே மேலேழுத்திட்டேத்தர” என்னும்; இவ்வஸஹஸ்யப்ரவ்ருத்திக்கு வேறுஸஹகரிப்பாரைக் கிடையாதே; தானையிறேயுள்ளது [இன்மொழியார்] - இனிய பேச்சையுடையராயிருந் துள்ளவர்களுடைய. அகவாய் மயிர்க்கத்தியாயிருக்கச்செய்தேயும், ப்ரணயஸரஸமான பேச்சாலே வசீகரிக்கவல்லவர்கள். [மதுரபோகந் துற்றவரே] - மதுரமானஹோமத்தை, அவர்களுடனே நெருங்க புஜித்தவர்களே. [வைகிமற்றென்றுறுவர்] - ஹோகத்துக்குப் பாங்கான யௌவனமும், அதுக்குக்கைம்முதலான த்ரவ்யமும்போமே; பின்னையும் ஆசை மாறாதே; அவ்வோலிடங்களிலேபோயிருக்கும், வருவார்க்கும் விரோதியாய். முற்பட, மனிச்சிலே நாலிரண்பெண்ணை “போகலாகாதோ” என்பர்களே; “போகிறோம், போகிறோம்” என்றிருக்குமே, போகாதே; பின்னைவேள்ளாட்டியையிட்டிப்பரிஹலிப்பார்கள்; அதுக் கும் போகானே; பின்னை யானையிட் டெழுப்பிப்பார்ப்பார்கள்; அதுக்குமேழுந்திரான்; பின்னைக் காலைப்பற்றி யிழுப்பார்கள்: இவன் துணைக்கட்டிக்கொள்ளும்; இப்படியால் அவர் களாலே பரிஹ-ஓதராவர்கள்; விபாகத்தில் பிறக்கும் பரிஹவத்தை யநுஸந்தித்து வேறுத்து, அது தம்வாயாலருளிச் செய்யமாட்டாமையாலே “மற்றென்று” என்கிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, விபாகத்தில் நன்மையோடே தலைக்கட்டும் விஷயத்தைப்பற்றி உஜ்ஜீ வித்துப் போகப்பாருங்கோளென்கிறார். [அதிரித்யாதி] - சேதநருடைய நெஞ்சுகள் அதி ரூர்படியான ப்ரவ்ருத்திகளையுடைய அசுரவர்க்கம் முடியும்படி வடமதுரையிலேவந்து திருவவதரித்தவற்கு. [எதிர்கொளாளாய்யலல்லால்] - ஆலிமுக்யம்பண்ணும் அடியா ராய் உஜ்ஜீவிக்குமதொழிய: அவனுக்கு நாம் செய்யவேண்வேதிது, - அவன்தானே மேல் விழாநின்றால், விமுஷராகாதொழியு மத்தனையே வேண்வேது. “சுதூதூணபூஷ வாகுஜாஸ” (அந்யத்பூர்ணாதபாங்கும்பாத்) - பாண்ட வபக்ஷபாதியாயிருக்கிற க்ருஷ் ணன் வாராநின்றான்; அவனுக்கு நாட்டையுங் கோடுத்து, போன்னையுங்கோடுத்து, நமக்

இத்யாதி. இயற்றி - தர்வ்யாத்யாதிக்யம். ‘இருக்குமவன்’ என்றதுக்கு, ‘என்னும்’ என்றத்தோடே யங்வயம். அங்கேயென்றது - ஸபையிலே யென்றபடி. நம்மையென்று - ஸ்வாதிஸயக் தோற்றச் சொல்லுகிறபடி. “தாமே” என்ற அவதாரணார்த்தம் - இவ்வஸஹஸ்ய இத்யாதி. மொழியின் இனி மையைச் சொன்னதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - அகவாய் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, “ஸிபு-கிஷகி வாஹியொஷ்தாஃ ஹபிஹாஹாஹஹஹெவகெவஹபு” என்றது அநுஸந்தேயம். “மற்று” என்றது - மதுரபோகத்துக்கு மற்றுன பரிஹவமென்றபடி. “வைகிமற்றென்றுறுவர் -” சிறிது காலம் சென்றவாறே பரிஹவத்தை யடைவர்களைன்று ஸப்தார்த்தம். வைகி - காலாந்தரத்திலே யென்றபடி. மற்றென்றுறும் ப்ரகாரமேதென்ன - ஹோமத்துக்கு இத்யாதி. வைகுகை - யௌவ நாதிசங்கழிகை. இருந்துபோகிறுனென்று உதாஸீகைகளாயிராதே, பரிஹலிப்பானென்? என்ன. வருவார்க்கும் விரோதியாய் என்கிறார். மனிச்சிலே - ஹோமமானத்திலே. பண்ணை - பர்யாயம். “மற்று” என்கிறதென்? இன்னதென்னவொண்ணாதோ? என்ன - விபாகத்தில் இத்யாதி. விபாகத்தில் - மலவேளையில். அவர்களிற்காட்டில் இவனுக்கு ஏற்றம் அருளிக் செய்கிறார் - அங்ங னன்றிக்கே இத்யாதி. உஜ்ஜீவிக்கைக்கு ஆபிமுக்யம்போருமோவென்ன - அவனுக்கு இத்யாதி. விவரணம் - அவன்தானே இத்யாதி. ஆலிமுக்ய ஸந்தஷ்டனென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அந்யத் பூர்ணத் இத்யாதி. “சுதூதூணபூஷவாகுஜாஸ” இத்யுத்யோகபர்வணி ஏகோகவதிதமே த்ருதராவத் தாம் ப்ரதி ஸஞ்சய: இதுக்கவதாரிகை - பாண்டவ இத்யாதி. பதையறுத்து - ஸ்வவஸமாக்கி. காடு

காக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்றாற்போலே திருதராஷ்டரன் சிலசொல்ல; அதுக்குக்கருத்து. இவற்றாலே அவனைப் படையறுத்துக் கொள்ளுகிறேனென்றாயிற்று. அவன்தான் நெஞ்சாலே நினைப்பதொன்றாய், வாயாலே வ்யவஹரிப்ப தொன்றாயிறே யிருப்பது; இத்தை யறிந்த ஸஞ்சயன், வருகிறவன் அங்ஙனொத்தவனல்லன்காண்: அவனுக்குவேண்டுவது இவ்வளவேன்கிறான்; தான் குடிக்குந்தண்ணீரைக் குளிரவைக்கக்கடவனே: அதை அவன் வருகிறவழியிலே வாசலிலே வைக்கவமையும். தன் க்ருஹத்திலே அதிதி வந்து புதந் தால் கால்கழுவுவதாக ஸாமான்யஸாஸ்த்ரம் விதித்தது, அதுக்கு மேற்பட அவனான வாசிக்கு விசேஷித்துச் செய்யவேண்டுவதில்லை:—“**அந்யத்ரூபாவதே ஜநாஸு**” (அந்யத்பாதாவநேஜநாத்) - அந்தக்குடத்தில் நீரையிட்டு அவன் திருவடிகளை விளக்க அமையும், மற்றவேண்டா. “**அந்யத்ரூபாவதே ஜநாஸு**” (அந்யத்ரூபாவதே ஜநாஸு) (அந்யத்ரூபாவதே ஜநாஸு) நெடுந்தூரம் வந்தவனை “நடந்தகால்கள்நொந்தவோ?” என்ன ப்ராப்தமிறே. “**அவெவதி**” (நசேச்சதி)-உண்டவனுக்கு உண்ணப்போகாதிறே; அப்படியே இவனுடைய உத்யோகத்திலே அவனுக்கு வயிறுநிறையும்; பின்பு அவன் செய்யுமவையடைய மிகையாயிருக்கும். [இல்லைகண்டிரின்பமே] - துக்கங்களிலே சிலவற்றை ஸுகமென்று ஹ்ரமிக்கிறவித்தனை போக்கி, இதொழிய ஸுகரூபமாயிருப்பதொன்றில்லை. உயிர்க்கழுவிலே யிருக்கிறவனுக்கு பிபாஸையும்வர்த்தித்து, தண்ணீருங்குடித்து, தாஹமும்சமித்தால் பிறக்கும் ஸுகம் போலே யிருப்பதொன்றிறே, ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஹோஸத்தால் பிறக்கும் ஸுகமாகிறது. ஆகேற்பாம்பின் நிழலிலேயோதுங்கி, “அதுஅள்ளிக்கொள்ளும்” என்றறியாதே “வேய் யிலைத்தப்பப்பெற்றோம்” என்று ஹ்ருஷ்டராயிருப்பாரைப்போலேயிறே, விஷயாநுவவங்களாலே களித்திருக்கிறவருப்பு இவனுக்கு. (இ)

ஆறாம் பாட்டு.

இல்லைகண்டிரின்பம் அந்தோ! உள்ளதுநினையாதே
தோல்லையார்களேத்தனைவர் தோன்றிக்கழிந்தொழிந்தார்?
மல்லைமூதூர் வடமதுரைப்பிறந்தவன்வண்புகழே
சோல்லிய்யப் போகலல்லால்மற்றோன்றில்லைகருக்கே.

முதலானவற்றைக்கொடுத்து ஸ்வவஸூயாக்ருகை கபடமாகவேனுமோவென்ன - அவன்தான் இது யாதி. ஆவிமுக்கியமே அவனுக்கு வேண்டுகதென்னுமத்தை பதங்களிலே ஏறிட்டுக்காட்டுகிறார் - தான்குடிக்கும் இத்யாதி. “**அந்யத்ரூபாவதே ஜநாஸு**” என்றதுக்கு அவதாரிகை - தன் க்ருஹத்திலே இத்யாதி. நடந்தகால்கள் நொந்தவோ என்றது - திருச்சந்தவிருத்தம், அறுபத்தேதாராம் பாட்டு. ஸ்பஷ்டேதார்த்தம். இச்சாலவத்துக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - உண்டவனுக்கு இது யாதி. ப்ரக்ருதத்திலேயேதென்ன - அப்படியே இத்யாதி. ஆகிலென்னென்ன - பின்பு அவன் இத்யாதி. ஏதேனும் சிலஸுகங்களுண்டாயிருக்க, “இல்லை” என்கிறதென்னென்ன - துக்கங்களிலே இத்யாதி. விஷயஸுகம் - ஸுகப்ராந்தியொழிய, வஸ்துதது துக்கமென்கிறார் - உயிர்க்கழுவிலே இத்யாதி. “**விஷயாநாவதே ஜநாஸு**” இத்யாதி வசநாபிப்ராயேண அகர்த்தபர்யவாயி யுமாம் என்கிறார் - ஆகேற்ப இத்யாதி. (இ)

ஆ.—(இல்லைகண்டிர்.) - 'எம்பெருமானல்லது வேறு புருஷார்யமில்லை' என்னும் இவ்வண்மையை யுணராதே எத்தனைவர் இங்ஙனமுடிந்து போனார்? நீங்களும் இங்ஙனே நசியாதே, ஆஸ்ரிதர்க்கும் ஆத்மதாம் பண்ணுகைக்காக வந்து பிறந்தருளினவனுடைய ஓளதார்யத்தையே சொல்லி யுய்யுங்கோள்! வேறு உய்யவிரகில்லை: இது ஸங்கேஷபேண சொன்னோம்' என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், 'எம்பெருமானே நிரதிராயபுருஷார்யம்' என்னும் இவ்வாய்த்தை உணராதே பழையார் அநேகம்பேர் இங்ஙனே முடிந்துபோனார்; நீங்களும் இங்ஙனே நசியாதே ஆஸ்ரிதர்க்காக ஸ்ரீமயாராயிலேவந்து பிறந்தருளின ஸர்வேஸ்வரனை யார்ாயிக்கைபல்லது ஆத்மாவுக்கு ஹிதமில்லை, இது ஸங்கரஹேண சொன்னோமென்கிறார்.

[இல்லைகண்டிர் இன்பமந்தோ உள்ளது நினையாதே] - வேறுபுருஷார்யம் இல்லைகிடிகோள். உண்டான புருஷார்யத்தை நினையாதே. [மல்லைமுதூர்] - அதிஸம்ருத்தமாய் அவனுக்குப் பழையதாய் வருகிற ஊர்.

ப - அநந்தரம், புருஷார்ய பரிஜ்ஞாகமில்லாமல் முடிந்துபோகாதே க்ருஷ்ணனுடைய ஆந்தஜகமான குணகீர்த்தனத்தைப் பண்ணிலல்லது வேறு உஜ்ஜீவனார்த்தமாயிருப்பதொரு ஸங்கரஹமில்லையென்கிறார்.

('ஸவபூஷ-வசியங்கமசு' என்கிற ஜுத்திலே), இன்பம் - ஸுகருபமாயிருப்பதொன்று, இல்லைகண்டிர் - இல்லைகிடிர்: அந்தோ! - ஐயோ! உள்ளது - ஸர்வகாலவர்த்தியான ஆந்தியாயுள்ள ஹவத்ஸவருபத்தை, நினையாதே - அதுஸந்தியாதே, தொல்லையார்கள் - பழையகாலத்திலுள்ளார், எத்தனைவர் - எத்தனைபேர், தோன்றிக் கழிந்தொழிந்தார் - ஐந்மமாணங்களே யாத்ரையாய்ப்போனார்! (ஆனபின்பு), மல்லை - நிரதிராயஸம்பத்ஸம்ருத்தமாய், முது - (வாமநாகதாரந்தொடங்கி தத்ஸம்பந்தம் யாருமல்) பழையதான, ஊர் - ஊராயிராநிற்கிற, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தவன் - பிறந்தவனுடைய, வண் - ஆஹ்லாதஜகமான, புகழ் - குணங்களை, சொல்லி - கீர்த்தித்து, உய்யப்போகலல்லால் - உஜ்ஜீவித்துப்போமொழிய, மற்ற - வேறு, கருக்கு - ஸங்கரஹேண சொல்லலாவது, ஒன்று இல்லை - ஒன்றுமில்லை.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நிரதிராயபுருஷார்த்தத்தை யுணராதே முன்புள்ளார் அநேகர் முடிந்துபோனார்; அங்ஙனே நசியாதே ஆஸ்ரிதர்க்காக அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனையே ஆர்ாயிக்குமல்லது ஆத்மாவுக்கு ஹிதமில்லை யென்கிறார்.

[இல்லைகண்டிர் இன்பம்] - ஸம்ஸாரத்தில் ஸுவமில்லை கிடிகோள்; அந்தோ! ஹோக்தாக்களுக்கு நான் உபதேசரிக்கவேண்டுமே! பாத்யகூடம் அகிஞ்சித்கரமாயிருக்க உபதேசிக்கிறேன். [உள்ளது நினையாதே] - உண்டான புருஷார்யத்தை நினையாதே. உண்டான இவ்வண்மையை நினையாதே யென்றமாம். [தொல்லையார்களேத்தனைவர்] - பழையராயிருப்பாரெத்தனைவர் உத்பத்தி விராஜமாய் நடுவிருந்தநான் புருஷார்த்தத்துக்கு உடல்அன்றிக்கே முடிந்துபோனார். எத்தனைவரென்கிறது - அநேகரென்கிறது. [மல்லை முதூர்] - அதிஸம்ருத்தமாய் அவனுக்குப்பழையதாய் வருகிற ஊர். ஸீத்தாராமமாய் வாமநன் நெடுகோள் தபஸ்ஸுபண்ணியும், ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வான் படைசிடுசெய்தும், கிருஷ்ணன் அவதரித்தும், இப்படி ஸ்வத்ஸம்ஸந்யம் மாறாததேஸம்,

[வண்புகழீழ்] - அவனுடைய கல்பாண முணங்களையே. [சொல்லி உய்யப்போகலல்
லால்] - உக்திமாத்ரத்தாலே உஜ்ஜீவித்துப்போமதொழிய. [மற்றொன்றில்லை சுருக்கே] -
சுருங்கச் சொல்லலாம் ஹிதம் வேறொன்றுமில்லை காடு கைக்கலாவதுண்டு, திரளச்
சொல்லலாவதுஇதுவே.

ஈடு.—நிரதிஸயபுருஷார்த்தத்தை யுணராதே முன்புள்ளாரகேகர் முடிந்து
போனார்கள் ; அப்படியே நீங்களும் நசியாதே, ஆபுரிதர்க்காக அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவ
ளையே ஆஸ்ரயிக்கு மத்தனையல்லது, ஆத்மாவுக்கு ஹிதமில்லையென்கிறார்.

[இல்லைகண்டிரின்பம்] - “ ஸ்வபுஷாஃவசியம்ஜமக ” (ஸ்ரீவம் துக்
மயம்ஜகத்) என்கிற ஸம்ஸாரத்தில், கேவேகாள் ! ஸுபலேஸமுமில்லைகிடிகோள்.
[அக்தோ !] - லோக்தாக்களான உங்களுக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்வேதே ! ப்ரத்யக்ஷ
மும் அகிஞ்சித்கரமாயிருக்க உபதேசிக்கிறேன். [உள்ளதுநினையாதே] - உண்டான
புருஷார்த்தத்தை நினையாதே. “ ஸுகருபமுமாய் நித்யமுநா யிருப்பது ஹிவத்விஷயம் ”
என்று அநுஸந்தியாதே. உண்டான இல்லாமையை நினையாதேயென்று கீழே கூட்டவுமாம்.
[தொல்லையித்யாதி] - பனழயராயிருப்பா ரெத்தனைபேர், உத்பத்தியானது விநாசத்தோடே
கூட்ட, நவேள்ளநாள் புருஷார்த்தத்துக்கு உடலன்றிக்கே கழிந்துபோனார். சிலபூண்கே
ளுண்டாய், தோன்றின இடந்தன்னிலேநின்று தீய்ந்துபோவன ; அப்படியே. [மல்லை
யித்யாதி] - ஸம்ருத்தியை யுடைத்தாய், அவனுக்கு என்றுமொக்கக் கலவிருக்கையாய்ப்
போருகிற ஸித்தாஸ்ரமமாய், ப்ரீவாமநனெழுந்தருளியிருந்தும், ப்ரீஸுத்ருக்நாழ்வான் படை
வீடுசெய்யும், க்ருஷ்ணன்வந்தவதரித்தும், இப்படி ஹிவத் ஸம்பந்தம் மாறாதேபோருகிற
தேசமாயிற்று. [முனார்] - பனழயதாய் வருகிறவார் ; அங்கேவந்துஅவதரித்தவனுடைய
உதாசமான புகழையே வாயாலே சொல்லி யுஜ்ஜீவித்துப் போமதொழிய. [மற்றொன்
றில்லைசுருக்கே] - புறம்பேநின்று பாக்கக்கானைக்கலாவதுண்டித்தனைபோக்கி, சுருங்க
வெருபாகரத்தாலே சொல்லலாவதில்லை. (சு)

ஆரம்பாட்டு—இல்லைகண்டிர் இத்யாதி. “ உள்ளதுநினையாதே ” என்று தொடங்கி,
“ மற்றொன்றில்லைசுருக்கு ” என்னுமனவும் கடாசுரித்தவதாரிகை - நிரதிஸய இத்யாதி. இந்த
அவதாரிகை “ உள்ளதுநினையாதே ” என்றதின் முந்தினவர்த்தத்திலே.

“ அக்தோ ! ” என்றதுக்கு ஹார்த்த ஹிவம் - லோக்தாக்களித்யாதி. துக்ருபதை ப்ரத்ய
க்ஷமாயிருக்க உபதேசிக்கிறதென் ? என்ன - ப்ரத்யக்ஷமும் இத்யாதி. க்ருபையாலேயென்ற
படி. விவரணம் - ஸுகருபமுமாய் இத்யாதி. உண்டானவிலாமை-ஸத்யமான இல்லாமை. ஸம்
ஸாரத்தினுடைய பாரமார்த்திகாகாரம் - இன்பயிநிலையென்னுமதென்றபடி. த்விதீயயோஜனை
யில், ‘ இன்பம்-இல்லைகண்டிர் ’ என்றதுள்ளது ; அத்தை நினையாதே யென்று ஸப்தார்த்தம்.
உக்தத்துக்குத்ருஷ்டாந்தம் - சிலபூண்கேள் இத்யாதி. மல்லை - ஸம்ருத்தி. அதாவது - ஹிவத்
ஸம்பந்தம்மாறாமை. கலவிருக்கை-கொலுவிருக்கை என்றுமொக்க இது கலவிருக்கையோவென்ன -
ஸித்தாஸ்ரமமாய் இத்யாதி. “ சுருக்கே ” என்றதுக்கு ஹிவம் - புறம்பே இத்யாதி. காடுகைக்க
லாவது - வாய்கைக்கும்படி வர்ணிக்கலாவது. வாய்க்குக்கேடாய்ச் சொல்லுகையென்றபடி.
‘ இல்லைகண்டிர் ’ என்றுதொடங்கி, போகலல்லால் - சுருக்கு - மற்றொன்றில்லை என்று அந்வயம்.

ஏழாம் பாட்டு.

மற்றொன்றில்லைகருங்கச்சொன்னோம் மாசிலத்தேவ்வுயிர்க்கும்
சிற்றவேண்டாசிந்திப்பேயமையும் கண்டிர்கள் அந்தோ!
குற்றமன்றெங்கள் பெற்றத்தாயன் வடமதுரைப்பிறந்தான்
குற்றமில்சீர்கற்று வைகல்வாழ்தல்கண்டிர்குணமே.

ஆ. - (மற்றொன்றில்லை.) - இச்சுருக்கை மிகப்பாவாமை வ்யக்தமாக்கு
கிறார். வேறுவக்தவ்யமில்லாதபடி ஸங்க்ஷேபேண ஆத்மஜ்ஜீவநோபாயத்தை எல்
லார்க்கும் சொன்னோம். இதுக்கு அகிகாரிசியமமும், காலசியமமும், தேசசியமமில்லை.
“இவ்வுபாயந்தான் துஷ்காம்” என்று குறைவுபடவும் வேண்டா, ஸ்ம்ருதிமாத்ரமே
யமையும். இது நிஷ்வலமாகிலைவென்னில்?—இது செய்தால் முன்னம் அநர்த்த
மில்லையிறே. ஆதலால், ஆஸ்ரிதர்க்காக வடமதுரையிலேபிறந்தானான பசுமேய்க்கும்
ஆயனுடைய ஹேயப்ரத்யகமான கல்பாணகுணங்களை யதுஸக்சிபுங்கோள்; இத்தானே
யமையுமென்னுப்படி ஹோக்யமாய், யுக்தமுமாயிருக்குமென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஐயவத் ஸமார்ரயணத்தினுடைய எளிமைமையும்
இனிமைமையும் அருளிச்செய்கிறார்.

[மற்றொன்றில்லை சுருங்கச்சொன்னோம்] - இதிலோடொக்க வேறு எண்ண
லாவதும் இல்லை. இதுதன்னையும் பாப்பிசுநிற்கே சுருங்கச்சொன்னோர். [மாசிலத்து]-
இதுக்கு அபிகாரிகள் எங்குணெயென்னில்? உமியிலேஎவ்வுயிர்க்கும்; ஜந்மவ்ருத்தாடிகள்
குறைந்தாரோடு நிறைந்தாரோடு வாசியின்றிக்கே எல்லா ஆக்மாக்களுக்கும். [சிற்ற
வேண்டா] - ஆயாஸிக்கவேண்டா. [சிந்திப்பே அமையுங்கண்டிர்கள்] உக்திசிரபேக்ஷ
மாக சிந்தாமாத்ரமே அமையுங்கிடிகோள். [அந்தோ] - இதிலே புகாதொழிவதே
என்று இன்னதாகிறார். [குற்றமன்ற] - இவ்வுபாயம் அநர்த்தத்தை விளையாதிதே.
[எங்கள் பெற்றத்தாயன் என்றுமேலுக்கு] - ஆஸ்ரிதர்க்காக வடமதுரைப் பிறந்தானான
பசுமேய்க்கும் ஆயனுடைய ஹேயப்ரத்யகமான கல்பாண குணங்களை அப்டஸித்த
என்றும் வாழ்கை, ஆத்மாவுக்கு யுக்தம்.

ப.—அநந்தரம், சிந்தாமாத்ரஸூலலான க்ருஷ்ணகுணநுஸந்தார்பண்ணி,
காலதத்தவமுள்ளதனையும் வாழ்கை ப்ராப்தம்என்கிறார்.

மற்று - வேறு, ஒன்று இல்லை-வக்தவ்யமாயிருப்பதொன்று இல்லை: சுருங்க -
ஸங்க்ஷேபேண, சொன்னோம்-(உங்களுக்குச்) சொன்னோம்; மா - பெரிய, நிலத்து - பூமி
யிலே, எவ்வுயிர்க்கும் - எல்லாவாத்மாக்களுக்கும், சிற்றவேண்டா - பாக்க ஆபாசப்பட
வேண்டா; சிந்திப்பே - சிந்தாமாத்ரமே, அமையும் - அமையும்; கண்டிர்கள் - (“ஆயா
ஸுஸாரணெகொஸ்ய” என்று ப்ரசித்தமன்றோ?), அந்தோ - ஐயோ! (இந்தஸுகாமார்க்
கம் மலவ்யாப்தமல்லவாகிலுப்), குற்றம் - அநர்த்தகரம், அன்று - அல்லலே; (இப்படி
ஸ்மர்த்தவ்யமெது?எதென்னில்), எங்கள் - ஆபுநிதவ்யனாய், பெற்றம் - (உஜ்ஞமான) பசுக்
களுக்கு, தாயன் - ரக்ஷகமாய்க்கொண்டு, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தான் -
அவதீர்ணானவனுடைய, குற்றமில் - அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக ஆபுநிதஸம்ரக்ஷணை

ப்ரயோஜனமான. சீர் - குணங்களை, கற்று - (உபதேசமுதத்தாலே யிப்படி) வ்யுத் பத்திபண்ணி, வைகல் - ("வலவ்யாநுகாரிநுவஸிஸூகெ" என்கிறபடியே) யாவதாத்ம லான்குறையவப்பண்ணி, வாழ்தல்கண்டிர்-வாழ்கைகிடிக்கோள்! (உங்களுக்கு), குணம்- ஸ்வலாவமாயையும், ப்ராப்தமும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஹவத் ஸமாஸ்ரயணத்தினுடைய எளிமையையும் இனிமையையும் அருளிச்செய்கிறார்.

[மற்றொன்றில்லை] - இத்தோடொக்க வேறு எண்ணலாவதில்லையென்னுதல்; இப்போதித்தைச் சொல்லி வேறொருபோது வேறேயொன்றைச் சொல்லுகிறான் என் றிருக்கவேண்டாவென்னுதல். [கருங்கச்சொன்னோம்] - இதுதன்னையும் பரப்பறச்சொன் னோம். ப்ரதிபத்திக்கு அவிஷயமாய்ப்படியன்றியே ஸுக்ரஹமாகச் சொன்னோம். [மாநி லத்து] - இதுக்கு அபிகாரிகள் ஸம்ஸாரத்திலே. இவ்வர்த்தத்துக்கு அண்ணியார் பரமபடித்திலுள்ளாராகிலும் உபதேசத்துக்காகிகாரிகள் ஸம்ஸாரிகளென்கை. [எவ்வு யிர்ச்சும்] - இது அதிக்குதாயிகாரமன்று, ஸர்வாதிகாரம். [சிற்றவேண்டா] - ஆயாஸிக்க வேண்டா. சிற்றதல் - சிதறுதலாய் பரக்கவேண்டாவென்கை. [சிந்திப்பேயமையுங் கண்டிர்கள்] - உக்திரிபேக்ஷமாச சிந்தாமாத்ரமேயமையுங் கிடிக்கோள். [அத்தோ] - இவ்விசக்ஷணவிஷயத்தை இழப்பதே என்னுதல். "இது ஸுலலம்" என்றால் காற் கடைக்கொள்ளுகைக்கு உறுப்பாவதே யென்னுதல். [குற்றமன்று] - ஒருநன்மையில்கு யானாலும், ஓர் அநர்த்தத்தை வினையாதே. "பூததெய்வதிகுஷெதி" இவ் வுபாயத்துக்கு மலமில்லையானாலும் தானே ப்ரயோஜனம் போருமென்கை. [எங்கள் பெற்றத்தாயன் வடமதுரைப் பிறந்தான்] - ஆஸ்ரிதர்க்காக வடமதுரைப் பிறந்தானான பசுமேய்க்கும் ஆயனென்னுதல். ஆஸ்ரிதர்க்காக பசுமேய்க்கும் ஆயனாவாக வட மதுரைப் பிறந்தானென்னுதல். [குற்றமில்சீர் கற்று] - ஹேயப்ரத்யகமான கல் யாண ஸுணங்களை அட்யளித்தென்னுதல்; பிறப்பிலும் சேஷத்தங்களிலும் புரையற் றிருக்கையென்னுதல். "சுகமவ்வாவாநுவொஜாதஃ" [வைகல் வாழ்தல் கண்டிர் குணமே] - கற்பதொருகால்; வாழ்ச்சி நித்யமாயிருக்கும் [வாழ்தல் கண்டிர் குணமே] - வாழ்தல்கிடை இவ்வாத்மாவுக்கு யுக்தம்; அல்லாததெல்லாம் அப்ராப்தமென்கை.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஹவத்ஸமாஸ்ரயணத்தினுடைய எளிமையையும் இனிமையையும் அருளிச்செய்கிறார்.

[மற்றொன்றில்லை] - இத்தோடொக்க வேறு எண்ணலாவதில்லையென்னுதல், இப்போது இத்தைச்சொல்லி வேறொருபோது வேறொன்றைச்சொல்லுகிறு னென்றிருக்க வேண்டா வென்னுதல் [கருங்கச்சொன்னோம்] - இதுதன்னைப்பரப்பறச்சொன்னோம். ப்ரதிபத்திக்கு அவிஷயமாய்ப்படி சொல்லுகையன்றிக்கே, ஸுக்ரஹமாகச்சொன்னோம்.

ஏழாம்பாட்டு.—மற்றொன்றில்லை இத்யாதி. "சிற்றவேண்டாசிந்திப்பேயமையும் குற்ற மன்று" என்கிறபதங்களைக்கடாகழித்தவதாரிகை - ஹவத்ஸமாஸ்ரயண இத்யாதி.

இத்தோடொக்க என்றது - "சிந்திப்பேயமையும்" என்றத்தைப்பற்ற. ப்ரதிபத்தியோ டொக்க எண்ணலாவது ஓர் உபாயாந்தராயில்லையென்று முந்தின அர்த்தத்துக்கு ஊவம்; என் வார்த் தையை "விப்ரலம்பகவாக்யம்" என்றிருக்கவேண்டா, "ஆப்தம்" என்று விஸ்வலியுங்கோள் என் றிரண்டாமர்த்தத்துக்கு ஊவம். "கருங்க" என்றதுக்கு - ஸப்தத்தினுடைய ஸங்க்ரஹமும், அர்த்த

[மாநிலத்து] - இதுக்கு அதிகாரிகள் ஸம்ஸாரத்திலே. இவ்வர்த்தத்துக்கு அண்ணியார் பரம பதத்திலுள்ளாராகிலும், உபதேசத்துக்கதிகாரிகள் ஸம்ஸாரத்திலுள்ளாரென்கை [எவ் வயிர்க்கும்] - இது அதிகருதாதிகாரமன்று; ஸர்வாதிகாரம் [சிற்றவேண்டா] - ஆயா ஸிக்கவேண்டா. சிற்றுதல் - சிதறுதலாய், பரக்கவேண்டாவென்கை. ஒரு வ்யாபாரம் வேண்டாவென்றபடி. [சிந்திப்பேயமையுங்கண்டார்கள்] - உக்திரிரபேக்ஷமான சிந்தாமாத் ரமே யமையுங்கிழகோள். [அந்தோ] - “நற்சரக்குக்கிட்டினதனையும் கைவின்கைக்கு உடலாவதே!” என்று அந்தோ! என்கிறார். [குற்றமன்று] - கீழ்ச்சொன்ன நன்மைக ளொன்றில்லையெய்யாகிலும், இதுசொன்னாலும் உங்கள்தலையில் முந்தறமுன்னம் இடி விழாது. “யொவஸாடிஸஉவ்யுதாடி - ப்ராதுஷெயுவேதிகுஷெஷுதி” (யோவ ஸாதஸ்ஸஉச்யதாம் - ப்ராதர்த்தேவேதிக்குஷ்ணேதி) - இவ்வுபாயத்துக்குப் பலமில்லையான லும், இதுதானே ப்ரயோஜனம் போரு மென்கை. [எங்கள்பெற்றத்தாயன் வடமதுரைப் பிறந்தான்] - வந்துபிறப்பதற்கு முன்னே பெற்றத்தாயன்போலேகாணும், வந்தவதரிப்பதாக ஸங்கல்பித்ததில் புரையற்றிருந்தபடி. ஆபுதிதர்க்காக வடமதுரைப்பிறந்தானான பசு மேய்க்கும் ஆயனென்னுதல். பெற்றத்தாயன் - பசுமேய்க்கும் இடையன். [குற்றமில் சீர்கற்று] - ஹேமப்ராத்யநீகமான கல்யாணகுணங்களை யப்யஸித்தென்னுதல்; பிறப்பிலும் சேஷ்டிதங்களிலும் புரையற்றிருக்குமென்னுதல். “சுஹம்வொஸாநுவொஜாதஃ” (அஹம்வொபாந்தவொஜாதஃ). [வைகல்வாழ்தல்கண்டர்குணமே] - கற்பதுஒருகாலாய், பின்பு வாழ்ச்சி நித்யமாயிருக்குமாயிற்று; இதோன்றுமே குணம்; இதொழித்ததைய அப்ராப்தம். (எ)

தத்தினுடைய ஸம்ஸாரஹத்வமுமென்று இரண்டர்த்தம். இத்தையருளிச்செய்கிறார் - இதுதான் இத்தயாதி வாக்யத்வயத்தாலே. “ஸம்ஸாரத்திலே” என்கிறதென்? நித்யவிபூதியிலேயன்றே ளுவுன்னது? என்ன - இவ்வர்த்தத்துக்கு இத்தயாதி. “எவ்வயிர்க்கும்” என்றதுக்குஹாவம் - இது அதிகருததுத்தயாதி. “சிற்ற” என்றால் ஆயாஸத்தைக்காட்டுமோவென்ன - சிற்றுதல் இத்தயாதி. “சிந்திப்பே” என்ற அவதாரணர்த்தம் - உக்திரிரபேக்ஷமான இத்தயாதி. “அந்தோ” என்றதுக்குஹாவம் - நற்சரக்கு இத்தயாதி. கிட்டினதனையும் - கிட்டவிருக்கச்செய்தேயும். கீழ்ச்சொன்னநன்மைகள் ஆவன - ஸர்வோபாயாதிகதமத்வ ப்ரதிபத்திவிஷயத்வ ஸுலஹத்வ ஸர்வாதிகாரத்வ அநாயாஸத்வஉக்திரிர பேக்ஷத்வரூபமான இவ்வாறுகூல்யங்கள். உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - யோவஸாடி இத்தயாதி:— “ப்ராதுஷெயுவேதிகுஷெஷுதிமொவிநெகிவஜஹுதாடி | ச்யூயெஷுதாவராவொஹவ யொவஸாடிஸஉவ்யுதாடி.” அவஸாடி - துக்கம். “குற்றமன்று” என்றதுக்கு ஹாவந்தாம் - இவ்வுபாயத்துக்கு இத்தயாதி. கார்த்தமாகவுமாம். பெற்றம் - கன்றும் பசுவும். பிறந்தபின்பு பெற்றத்தாயனென்னுதே “பெற்றத்தாயன்பிறந்தான்” என்றதுக்குஹாவம் - வந்துபிறப்பதற்கு இத்தயாதி. மலிதம் - வந்தவதரிப்பதாக இத்தயாதி. தவிதீயார்த்தத்துக்கு, “ஈர்” என்ற - குண கார்யசேஷ்டிதங்களைச்சொல்லுகிறது. “பிறப்பில்புரையற்றிருக்கும்” என்றதுக்குப்ரமாணம் - சுஹம்வொஸாநுவ இத்தயாதி. “நாஹநெவொநமஸவெயூ நயகொநவடிநவஜ | சுஹம்வொஸாநுவொஜாதொநெததலிநுரிதொநயூயா” இது ஸங்கங்குர்வதே மோபாந் ப்ரதிபூதிக்குஷ்ணம். “கற்றுவைகல்வாழ்தல்” என்ற பதச்சேர்த்திக்குஹாவம் - கற்பதேநுகாலாய் இத்தயாதி. “வாழ்தல்கண்டர்குணம்” என்றந்வயித்தது, அவதாரணர்த்தம் - இதோன்றுமே இத்தயாதி. குணம் - ப்ராப்தம். “சுருங்கச்சொன்னோம்” என்றதுக்கு, “சிந்திப்பேயமையும்” என்றத்தோடே அந்வயம். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

வாழ்தல்கண்டிர்குணமிது அந்தோ மாயவனடிபரவி
போழ்துபோகவுள்ளகிற்றும் புன்மையிலாதவர்க்கு
வாழ்துணையா வடமதுரைப்பிறந்தவன்வண்புகழே
வீழ்துணையாப்போமிதனில் யாதுமில்லைமிக்கதே.

ஆ.—(வாழ்தல்கண்டிர்.) - தன்னுடைய கல்பாணகுணாறுஸந்தானகாத்ம
தாரணான சீரியர்க்கு வாழ்துணையாக வடமதுரைபிலேவந்து பிறந்தருளின ஸர்வேஸ்
வரனுடைய கல்பாணகுணாறுஸந்தானத்துக்குமேற்பட்ட புருஷாரீயோபாயமில்லையென்
கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமான் இங்கேவந்து திருவவதாரம்பண்ணி
பருளுகைக்கு நிஷானத்தைச்சொல்லி அவனையே ரக்ஷகனாகப் பற்றுமித்தனைபோக்கி
ஒருவர்க்கும் வேறொரு ப்ரயோஜனமில்லை என்கிறார்.

[மாயவனடி பரவியென்று தொடங்கி] - ஆர்ச்சர்யமான குணசேஷத்தாழி
கணையுடையான தன்னுடைய திருவடிகளை இனிதாய்க்கொண்டு பேசியே போதுபோக்க
வேணுமென்று அத்யவஸிக்கவல்லாய், அந்நப்ப்ரயோஜனானவர்க்கு உஜ்ஜீவனேஹதுவாக
வடமதுரையில் பிறந்த ஸர்வேஸ்வரனுடைய கல்பாணகுணங்களைமே மேவும் துணை
யாக பற்றும் இதுபோக்கிச் சீரியது ஒன்றுமில்லை. [வீழ்துணையென்றது] - ஆசைப்படும்
துணையென்றவாறு.

ப.—அநந்தாம், அந்நப்ப்ரயோஜனான அதிகாரிகளுக்கு உஜ்ஜீவனேஹது
வான க்ருஷ்ணனுடைய குணங்களை யறிவிவேஸரித்தது உகிக்குமதொழிய, இதில்விஞ்
சினதொரு வாசியில்லை யென்கிறார்.

வாழ்தல் - வாழுகிற, இது - இதவன்றோ, குணம் - (எல்லார்க்கும்) குணமா
வது! கண்டிர் - இதுவேகப்பரித்தமன்றோ? அந்தோ! - ஐயோ! (வாழும்ப்காரம்
அறிகிறதில்லையே. ஏதென்னில்?) மாயவன் - ஆர்ச்சர்யகுணசேஷத்தான ஸர்வேஸ்
வரனுடைய, அடி - திருவடிகளை, பாவி - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸ்ரீதாத்ரம்பண்ணி,
போழ்துபோக - காலசேஷம்பண்ணவேணுமென்று, உள்ளகிற்கும் - நினைக்கவல்லவர்
களாய், புன்மை - (ப்ரயோஜனாத்ரஸம்பந்தமாகிற) புன்னிமை, இலாதவர்க்கு - இல்லாத
வர்களுக்கு, வாழ்-ஸ்வரூபாநுரூபமானவாழ்ச்சிக்கு, துணையா-உபாயஹதனாகக்காக,
வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தவன் - வந்துபிறந்த க்ருஷ்ணனுடைய, வண் -
ஆபூரிகாதவாவ்யமான, புகழே - குணங்களை யே, வீழ் - அஹிவிவேஸாவிஷயமான,
துணையா - ஹோமஸஹாயமாய்க்கொண்டு, போம் - நடக்கிற, இதனில் - இதில், மிக்
கது - விஞ்சினது, யாதும் - ஏதேனுமொருவாழ்வும், இல்லை - வீழ்துணை - விழுமிய
துணையென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவதாரத்துக்கு நிஷானத்தைச் சொல்லி அவ
னையே ரக்ஷகனாகப் பற்றுமதொழிய வேறு விலக்ஷணமாயிருப்பதோரபாயமில்லை
என்கிறார்.

[வாழ்தல்கண்டிர் குணமிது] - அவன்முணங்களை அதுஸந்தித்து வாழ்மதே கிழகோள் யுத்தம். [அந்தோ] - கரும்புதின்னக் கூலி கொடுப்பாரைப்போலே இவர்களை அபேக்ஷிக்கவேண்டுவதே எனக்கு. [மாயவனித்யாதி] - ஆச்சர்யமான ஸௌந்தர்ய ஸீலாதி-ஸோபுடையவனுடைய திருவடிகளை ப்ரீதியாலே அக்ரமமாக ஏத்தி அத்தாலே காலகேசுபம் பண்ணுவெனுமென்ற அத்யவஸிக்கவல்லாரான அநந்யப்ரயோஜனர்க்கு. புன்மையில்லாதவர்கள் - சீரியவர்கள். உள்ளகிறதெ - உள்ளவல்லாரை, அத்யவஸிக்கவல்லாரை. [வாழ்துணையா வடமதுரைப் பிறந்தவன்] - கண்ணாலே கண்டதுவிக்கைக்காக, "சுஹிவொவாநுநொஜாதஃ" என்கிறபடியே துணையாய்வந்து பிறந்தவன். "வாரித்ராணாயவாயுநாடி" என்றிறே அவதாரத்துக்குப் ப்ரயோஜனமிருப்பது. [வண்புகழ் வீழ்துணையாப் போமிதனில்] - கல்யாணமுணங்களை யே ஆசைப்படுந் துணைபாகப் பற்றுநிதுபோகி. [வீழ்துணை] - ஆசைப்படுந் துணை. "தாம் வீழ்வார்" என்னக்கடவதிறே ஆசையுக்கரை. [பாது நிலை மிக்கதே] - இதிற்காட்டில் மேற்பட்டதொன்றுமில்லை.

எடு.—எட்டாம்பாட்டு. அவதாரத்துக்கு நிஃநத்தைச்சோல்லி, அவனையேரகுகனாகப் பற்றுமிதொழிய, வேறுவிலகுகணமாயிருப்பதோர் அபாச்சர்யமில்லையென்கிறார்.

[வாழ்தல்கண்டிர்குணமிது] - அவன்குணங்களை யதுஸந்தித்து வாழ்மிதுவே கிழகோள் யுத்தம். [அந்தோ] - கரும்புதின்னக் கூலிகொடுப்பாரைப்போலே, இவர்களை யபேக்ஷிக்கவேண்டுவதே எனக்கு. வாழ்ச்சி உங்களதாயிருக்க, இரந்துதிரிவேன் நானாவதே! [மாயவனித்யாதி] - ஸௌந்தர்யஸீலாதிகளால் ஆச்சர்யவ-உதனாயிருந்துள்ள வஸ்துவினுடைய குணஜிதராய், ப்ரீதியாலே அவன் திருவடிகளை யக்ரமமாகவேத்தி, அத்தாலே காலகேசுபம் பண்ணுவதாக அத்யவஸிக்கவல்லாரான நன்மையையுடையவர்கள், சீரியவர்கள். அநந்யப்ரயோஜனமான ப்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு. * தெரித்தெழுதிவாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போதுபோக்குபவர்கள். "இந்தமாயவனடிபரவுகை குதுசகரங்கத்தோபாதி காலகேசுபமாக்குகிற புன்மையில்லாதவர்கள்" என்றுபட்டார். [வாழ்துணையித்யாதி] - புன்மையுடையவர்களும்அகப்படக் கழித்து அதுவேபோதுபோக்காக நின்றபின்பு, முதலிலே அதுகுடிபுதுராதவனுக்கு ஆபுரிதஸம்ஸ்லேஷமொழிய வேறு

எட்டாம்பாட்டு.—வாழ்தல் இத்யாதி. "வாழ்துணையா" என்றுதொடங்கி, "பாது மில்லைமிக்கது" என்னுமளவும் கடாஷித்தவதாரிகை - அவதாரத்துக்கு இத்யாதி.

"வாழ்தல் கண்டிர்குணம்" என்றது அதுவரதம். அவன் குணநுவிவத்தினுடைய சம்பந்தையைச்சோல்லி, "அந்தோ" என்றதுக்குறியும் - கரும்புதின்ன இத்யாதி. மலிதம் - வாழ்ச்சி இத்யாதி. போழ்துபோக - காலகேசுபம்பண்ணுவதாக, உள்ளகிறதும் - அதுஸந்திக்கவல்லாரான, புன்மையிலாதவர்க்கு - நன்மையுடையவர்க்கென்று ஸந்தார்த்தம். "சிற்கும்" என்றதுக்கர்த்தம் - வல்லாரான என்று. உள்ளுகை - நினைக்கை. "சீரியவர்கள்" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - அநந்யப்ரயோஜநர் இத்யாதி. ஸப்ரமாணகமாக உக்தவிவரணம் - தெரிந்து இத்யாதி. காலாந்திருவக்தாதி, அதுபத்துமூன்றும்பாட்டு, "தரித்திருந்தேனாகவே" இத்யாதி. வழிபடுகை - அதுதானே யாத்நையாகை. தெரிந்து - தெரிந்து; அறிந்தென்றபடி. பட்டார் நிர்வாஹத்துக்கு, போழ்துபோக உள்ளகிறகிறது புன்மை, அதில்லாதவர்களுக்கென்றபடி. அதாவது - கலாநாபமாகவன்றிக்கே காலகேசுபார்த்தமாக வுன்னுகிறது. புன்மை - பொல்லாங்கென்றபடி. வாழ்துணையாகைக்கோ இவன்பிறந்ததென்ன - புன்மையுடையவர்களும் இத்யாதி. கழித்து - புன்மைபோகப்பண்ணி.

ப்யோஜனமில்லையே. அவர்கள் தன் குணங்களை யங்ஙவதித்து வாழ்கைக்குத் துணையாக வடமதுரையிலேவந்து அவதரித்தவனுடைய. அவதாரப்ரயோஜனம் “வரித்ராணாய ஸாலகிதாடி” (பரித்ராணாயஸாதாகாம்) என்றிறையிருப்பது. [வண்புகழ்த்யாதி] - அவ னுடைய கல்யாணகுணங்களை யொசைப்படுந்துணையாகப்பற்றுரிதுபோக்கி. [வீழ்துணை] - ஆசைப்படுந்துணை. “தாம்வீழ்வார் தம்வீழப்பெற்றவர்” என்னக்கடவதிறே ஆசாயுத்தரை. [இதனில்] - இதிற்காட்டில். [யாதுமில்லை மிக்கதே] - இதனில் மேலாயிருப்பதொன் னண்டாய், “இதில்நின்று” என்னவேணுமே; இதுக்கு மேலாயிருப்பதொன்றுமில்லை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

யாதுமில்லைமிக்கதனில் என்றென்றதுகருதி
காதுசெய்வான்குதைசெய்து கடைமுறைவாழ்க்கையும்போம்
மாதுகிலின்கோடிக்கோள்மாட வடமதுரைப்பிறந்த
தாதுசேர்தோட்கண்ணனல்லால் இல்லைகண்டிர்சரணே.

ஆ.—(யாதுமில்லை.) - எல்லாவற்றிலும் மேற்பட்ட புருஷார்த்தமன்றோ ஸாம்ஸாரிக துக்கநிலைநீருப கைவல்யமென்று அதனை புருஷார்த்தமென்று பற்றில், காதுபெருக்கவென்றுபுக்கு, பண்டுள்ளதையுங் கெடுத்துக் கூதையாக்கினாற்போலே, பண்டுள்ள ஸாம்ஸாரிக ஸுகதையுமும் இழக்குமித்தனை; ஆதலால், ஸ்ரீமதுரையிலே திருவவதாரம்பண்ணுகையாலே புதுக்கணித்த அழகையுடையான கண்ணனே பாம ப்ராப்யமென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எம்பெருமானையொழிய வேறொன்று ரக்ஷக முண்டென்று பற்றினவர்கள், பண்டுநின்ற நிலையுங்கெட்டு அநர்யப்பட்டுப்போவர்கள்; ஆனபின்பு, இவன்போக்கி ஸ்ரணமில்லையென்கிறார்.

[யாதுமில்லையென்று தொடங்கி] - இதொழிய மற்றொன்று ரக்ஷகம் இல்லை என்றேதேனுமொன்றைச்சொல்லி அதனை ரக்ஷகமாகக்கொண்டு, காதுபெருக்கவென்று புக்கு பண்டுள்ளதையுங் கெடுத்துக் கூதையாக்கினாற்போலே பண்டுதாங்கள் வாழ்ந்து வருகிற வாழ்வையும் இழப்பார்கள். [தாதுசேர்தோள் கண்ணன்] - வைஜயந்தி ப்ரா ப்ருதி மாலையாலே அலங்கருதான க்ருஷ்ணன். “இவற்றைத்தவிர்த்து கைவல்

இதுவே. கைவலதுவமே. அது - புன்மை. ஸப்தார்த்தம் - அவர்கள் இத்யாதி. “ஆஸ்ரித ஸம்ரக்ஷணமே அவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜனம்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அவதாரப்ரயோஜனம் இத்யாதி. “வீழ்” என்று - ஆசையைச்சொல்லுமோவென்ன - தாம் வீழ்வார் இத்யாதி. “தாம் வீழ்வார் தம்வீழப்பெற்றவர்” என்றொரு - காமத்தின்காழில்கனி என்றுகுறள். நாயகியை முந்தற ஆசைப்பட்டவர்கள் தங்களை அந்தநாயகி யாசைப்படப்பெற்றார்களாகில், காமத்தின் கொட்டை யில்லாத மலத்தை வலித்தாரென்று இதுக்குப் பொருள். காழ் - கொட்டை. கைவலம் ரஸ ரூபமான கனியென்றபடி. (அ)

யத்தை புருஷார்த்தமாகப் பற்றினாலேவென்னில்? ஹவத்ஸமாப்ரயணத்துக்கு யோக்யமுமாய், ஸப்ஷாதிவிஷயங்களை அதுவிதித்து ஸம்ஸாரத்திலே இருக்குமித்தையும் இழக்குமித்தனை யதில் ப்ரயோஜகம்; ஆனபின்பு, தாதுசேர்தோள் கண்ணல்லதில்லை கண்டர் சரண் என்கிறார்” என்றுஞ் சொல்லுவார்.

ப.—அதந்தாம், வேறென்றை ப்ரயோஜகமாக நினைத்தால் முன்புள்ள ஹவத்ஸமத்தையும் இழக்குமித்தனை. சிரதிராயஹாக்யான க்ருஷ்ணையொழிய ப்ராப்பயில்லை என்கிறார்.

அதனில் - அதிற்காட்டில், மிக்கு - மிஞ்சின ப்ரயோஜகம், யாதும்-ஏதேனும் என்றும், இல்லை-; என்றென்று - என்று பலகாலும், அது - அந்த ஸ்வரூபகவல்ய ரூபமான ப்ரயோஜநாதரத்தை, கருதி - அதுஸந்தித்து, காது செய்வான் - காதுசெய்யப்படுக்கு, கூதைசெய்து-(ஆஸ்ரயமுங் குலைந்து) கூதையாய்விடுமாபோலே, கடைமுறை வாழ்க்கையும் - முன்புபோகிற ஹேயப்ரயோஜநமும், போம் - நசித்துப்போமித்தனை; (ஆனபின்பு), மா - பெரிய, துகிலின் - துகில்களாலுண்டான, கொடி - கொடிகளை, கொள் - உடைய, மாடம் - மாடங்களை யுடைத்தாயிருக்கிற, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்த - அவதரித்தவனாய், தாதுசேர் - துளஸீ வைஜயந்த்யாதி மாலாலங்கருகமான, தோள் - தோள்களையுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனை, அல்லால்-ஒழிய, சரண் - ப்ராப்யதயா புகலிடமாவது, இல்லை - ஒன்றுமில்லை; கண்டர் - இது சிரூபகர்க்குக் கண்டு கொள்ளலாம். தாது - புஷ்பகேசரம்.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், இவனையொழிய வேறென்றை ரக்ஷாமென்று பற்றினவர்கள், பண்டுநின்ற சிலையுங் கெட்டு அநாயப்பட்டுப் போவர்கள்; ஆனபின்பு இவனைப்போக்கி வேறுஸாரணமில்லையென்கிறார்.

[யாதுமில்லை இத்யாதி] - ஹவத்வ்யதிரித்தமாயிருப்பதென்றைப் பற்றி “இதொழிய வேறுரக்ஷகமாயிருப்பதொன்றுமில்லை” என்று சொல்லி அதை ரக்ஷகமாகநினைத்து, ‘ஸரீரெபுஷாப்யுதேகஸூரிஷ’ என்கிற ப்ரதிபத்தியை அதிலே வேணுமென்று பண்ணியிருக்கை. [காது செய்வான் கூதை செய்து]-காது பெருக்கப்படுக்கு பண்டுள்ள யோக்யதையையுங் கெடுத்துக் கூதை யாக்கினுற்போலே. [கடைமுறை வாழ்க்கையும்போம்] - தண்ணிய முறையான வாழ்க்கையும் அழியும். ஆரத்தில் அது ரக்ஷகமாகாது; அதின் பக்கவிலே ந்யஸ்தஹானாகபாலே தான் செய்து கொள்ளுமத்தையுமிழக்கும். [மாதுகிலித்யாதி]- கம்ஸன்வாழ்கிறானாய்ப்படைவீட்டைக்கொடிகட்ட இவர் அதை க்ருஷ்ணனுடைய அவதாரத்துக்கு உடலாக்குகிறார். ஸரிஸாபாலன் விவாஹார்யமாகச் செய்த சடங்குகளைத் தனக்கு உடலாக்கிக் கொண்டாற்போலே. [தாதுசேர்தோள் கண்ணல்லால்] - வைஜயந்தீ உள்ளிட்ட தோள்மாலையாளலே அலங்கருகான க்ருஷ்ணனை யொழிய வேறுப்ரயோஜகம்வேண்டாவென்கை. [இல்லை கண்டர் சரணே] - புதம்புரக்ஷகமின்கிடிக்கோள். அதவா, இப்பாட்டு கைவல்யநிறைத்பென்றுமாம். ஆத்மாதுஷ்டஸூவத்திற் காட்டில் மிக்கதொருபுருஷார்த்தமில்லை யென்றே புத்தி பண்ணி. [கடைமுறை வாழ்க்கையும்போம்] - ஹவத்ஸமாப்ரயணத்துக்கு யோக்யமான ஸம்ஸாரதிலேஸப்ஷாதி விஷயங்களை யதுவிதித்திருக்கு மத்தையும்இழக்குர். ஆனபின்பு ஸர்வாகுயம் ஸுவஸ்தானக்ருஷ்ணனே பரபப்ராப்யன் என்கை.

சுடு. — ஒன்பதாம்பாட்டு. இவனை யொழிய வேறே யொன்றை ரக்ஷகமென்று பற்றினவர்கள், பண்டு நின்றநிலையுங்கெட்டு அநர்த்தப்பட்டுப்போவார்கள்; ஆனபின்பு இவனல்லது சரணமில்லையென்கிறார். அன்றிக்கே, கைவல்யபுருஷார்த்தத்தைச் சொல்லு கிறதாகவுமாம்.

[யாதுமித்யாதி] - ஸமவத்வயதிரித்தமா யிருப்பதொன்றைப்பற்றி, “இதோழிய வேறுரக்ஷகமாயிருப்ப தோன்றுமில்லை” என்று சொல்லி, அதை ரக்ஷகமாக நினைத்து. “ஸம்ஸாராதிபுஷ்யதேகஸித்” (ஸமர்த்தோத்ருஸ்யதேகஸித்) என்கிற ப்ரதிபத்தியை அதிலேபண்ணி. [காது செய்வான் கூதையேயு] - காதுபெருக்கப்படுக்கு, பண்டுள்ளயோக் யதைதையுங் கெடுத்துச் கூதையாக்கினாற்போலே. [கடைமுறைவாழ்க்கையும்போம்] - தண்ணிதான முறைமையாலே வாழ்க்கடவவாழ்வெண்ணே - ஸம்ஸாரத்திலே பசலுங் குட் டியுமாய் அளாய்குளாயாய்ப் போருமது:அதுவுங்கூடக் கெடமித்தனை. ஆபத்தில்அது ரக்ஷக மாக மாட்டாது; அதின்பக்கலிலே நயஸ்தலரனாயிருக்கையாலே, தான்செய்குகொள்ளுமத்த னையுமிழக்கும்.[மாதுகிலித்யாதி]-கம்ஸன் வாழ்கிறனாய்,அலங்காரமாகக்கட்டினகொடியை க்ருஷ்ணனுடைய அவதாரத்துக்கென்றே நினைத்திருக்கிறாராயிற்றுஇவர். சிசுபாலன், பாணி க்ரஹணத்துக்கு உடலாகச்செய்த சடங்குகளடையத் தனக்கு உடலாக நினைத்துக்கைப் பிடித்தானிறே. [தாதித்யாதி] - வைஜயந்திதோடக்கமான மாலைகளாலே யலங்க்ருதமான திருத்தோள்களையுடையவன். வேறொருபயோஜகந்தான் வேண்டா. [அல்லாலில்லைகண் டர்சரணே] - அவனை யொழிய வேறு ரக்ஷகமாகவல்ல தோருவஸ்து இல்லைகிடிகோள். கைவல்யபரமானபோது. [யாதுமித்யாதி]-“இவ்வாத்மாநுவஸ்துபவத்துக்கு மேற்பட்டிருப் பதொன்றில்லை” என்று, அவ்வருகே ஸகவதநுவஸ்துமூண்டேயாகிலும் அதையே

ஒன்பதாம்பாட்டு.—யாதுமில்லை இத்யாதி. “யாதுமில்லை மிக்கதனில்” என்றுதொ டங்கி, “கடைமுறைவாழ்க்கையும்போம் - கண்ணல்லாலில்லைகண்டர்சரணே” என்கிற பதங்க ளைக் கடைக்கித்து அவதாரிகை - இவனையொழிய இத்யாதி. இந்தபதங்களைக் கடைக்கித்து ஆத்மாநு ஸவத்தைச் சொல்லுகிறதென்று யோஜகந்தாம் - அன்றிக்கே இத்யாதி.

“இதனில் - மிக்கது - யாதுமில்லை என்றென்றதுகருதி” என்றந்நயம். ஸமவத்பரா யிருப்பார், “அவிஷ்டசிவ்ருத்திஷ்டப்ராப்திகளுக்கு நஸ்வரணையொழியவேறொரு சக்திமானில்லை” என்று புத்திபண்ணுமத்தை, இத் தேவதைபக்கலிலே இவர்கள் புத்திபண்ணுவர்களென்கிறார் - ஸமர்த்த இத்யாதி. “நவஸிஷாண்டஸிராமரொவிவடிவாண்டிவிவதபுதே : ஸம்ஸாராதிபுஷ்யதேகஸித்” அதுகருதி - வ்யதிரித்ததேவதையை நினைத்து. கூதை - மூளி. கடை - தண்ணிமை. பசலும் குட்டியுமாய் - குஞ்சம் குழந்தையுமாய். அளாய் குளாயென்று - ஸம்ப்ரம வ்யாபாரம். ஸம்ஸாரத்தில் வாழுகிறது கேடாம் ப்ரகாசமென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார்-ஆபத்தில் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அது - தேவதாந்தரம். “மாதுகிலின் கொடிக்கொன்மாட வடமதுரைப்பிறந்த - பெரிய துகிலையுடைத்தான கொடிகளையுடைய மாடங் களையுடைத்தாயிருக்கிற வடமதுரையிலே யவதரித்தவென்று ஸப்தார்த்தம். துக்லீ - ஆடை - கொடிகளா லுண்டான வலங்காரத்தைச் சொல்லி, அந்தரம், “பிறந்த” என்றதுக்குஹவம் - கம்ஸன் இத்யாதி. இப்படி பிறர்க்காகச்செய்தது அவனுக்கானவிடமுண்டோவென்ன - சிசு பாலன் இத்யாதி. சடங்கு - கரியை. “நாது” என்று - உள்நிதழாய், மாலையைலகிக்கிறது. ஸப்தார்த்தம்-வைஜயந்தி இத்யாதி. இத்தால் ஹலிதம் - வேறொரு இத்யாதி. “கண்ணல்லால் - சரணே - இல்லைகண்டர்” என்றந்வயித்தார்த்தம்-அவனையொழிய இத்யாதி. “அதுகருதி” என்றதுக் கார்த்தம் - அவ்வருகே இத்யாதி. “அதுகருதி” என்றது - ஆத்மாநுஸவத்தை புத்திபண்ணியென்ற

புத்திபண்ணி, காதுபெருக்கப்படுக்கவன் அத்நைப் பலகாவும் அறுத்துவைத்து முன்புத்தையோக்யதையுங்கூடக் கேடுக்குமாபோலே, ஹமவத் ஸமாப்ரயணத்துக்கு யோக்யமான ஸம்ஸாரத்திலே ஸப்தாதிவிஷயங்களை யறுவலித்திருக்கும் அத்நையும் இழக்கும்; ஆனபின்பு, ஸர்வாயிகளுன க்ருஷ்ணனே பரமப்ராப்ய நென்கை. (க)

பத்தாம் பாட்டு.

கண்ணனல்லாலில்லைகண்டிர் சரணதுநிற்கவந்து
மண்ணின்பாரம்நீக்குதற்கே வடமதுரைப்பிறந்தான்
திண்ணமாநும் முடைமையுண்டேல் அவனடிசேர்த்துய்ப்பிடு
எண்ணவேண்டாநும்மதாதும் அவனன்றிமற்றில்லையே.

ஆ.—(கண்ணனல்லால்) - க்ருஷ்ணசல்லது சரணில்லைபென்றிங்கனே தன்னுடைய ரக்ஷைத்வத்தை நிலைநிறுத்துகைக்காக ஸ்ரீமதுரையிலேவந்துபிறந்தருளி, பூபாராவதாணம்பண்ணி, ஜகத்தாநித்தருளினான்; ஆதலால், அவனேரக்ஷகன்; ஆனபின்பு, உங்களுக்காக வபிமாநிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களையும் உங்களையும் அவன் திருவடிகளிலே ஸேஷத்தேவந ஸமர்ப்பியுங்கோள்; உங்களுக்காக அபிமாநிக்கப்படுகிறவையும் நீங்களும் அவனுக்கே ஸேஷம், இதில்ஒருஸம்ஸாயமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தானேயெல்லார்க்கும் சரணமென்னும் இவ்வாயத்தைப் ப்ரதிஷ்டிக்கைக்காகவந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[கண்ணனென்று தொடங்கி] - க்ருஷ்ணனல்லது ஸரணில்லை என்னும் இவ்வாயத்தை ஸ்ரூபிக்கைக்காகவும் அதுக்குஉறுப்பாக ஸேஷரத்தைப்போச்சியருளுகைக்காகவும் ஸ்ரீமதுரையிலேவந்து திருவவதாரம் பண்ணினான். உங்களுடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் அவன் திருவடிகளிலே ஸேஷத்தேவந த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங்கோள். [எண்ணவேண்டா நும்மதாதுவனன்றி மற்றில்லையே] - “இப்படியேயோ அன்றோ” என்று விசாரிக்கவேண்டா. அத்தனையும்ன்ற. உங்களுக்கு ஸாத்யமானவை யெல்லாம் ஸ்ரூபித்துத்தருவான் அவனே. உங்களினவாகநீங்கள் அபிமாநித்திருக்கிறவை யெல்லாம் அவனினவே; அதிலொரு ஸந்தேஹமில்லை யென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், தானேப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்னுமிடம் நிலைநிறுத்துகைக்காக அவதரித்து பூபாராசிரஸநம்பண்ணின க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே, நீங்கள் ப்ராப்ய ப்ராபகமென்று நினைத்திருக்கிறவற்றையெல்லாம் த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங்கோளென்கிறார்.

படி. ‘அத்நையுமிழக்கும்’ என்ற ச ஸப்தத்தாலே ஹமவதஹவத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. இந்தபடித்தில், “சரண்” என்றது - ப்ராப்யமென்றபடி. ‘அதனில் - மிக்கது - யாதாமில்லை - என்றென்றது க்ருஷி’ யென்றுதொடங்கி, ‘வாழ்க்கையும்போம்’ ஆனபின்பு, ‘மாதுகிலின்’ இத்யாப்ய, ‘கண்ணனல்லாலில்லைகண்டிர் சரண்’ என்றவ்யம். (க)

கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், அல்லால் - அல்லது, சரண் - வேறுபாப்பப்பா பகங்கள், இல்லைகண்டர் - இல்லைகிழகோள்; அது - அந்த தன்னுடைய ப்ராப்யப்ரா பகமாவம், நிற்க - லோகத்திலே நிற்கைக்காகவும், மண்ணின்பாரம் - தத்விசோதி களான ஆஸ்ராப்ரக்திகளாகிற பூபாரத்தை, நீக்குதற்கு - போக்குகைக்காகவும், வந்து - நாகபர்யங்கத் ததவிட்டுவந்து, வடமதுரை - வடமதுரையிலே, பிறந்தான் - அவதரித்தான், (ஆனபின்பு), நும் - உங்களுக்காகநினைத்திருக்கிற, உடைமை - பதார்த் தம், உண்டேல் - உண்டாமாகில், அவனடி - அவன்றிருவடிகளிலே, திண்ணமா - த்ரு டமாக, சேர்த்துய்ம்மினோ - ஸமர்ப்பியுங்கோள்; (இது), எண்ணவேண்டா - விசாரிக்க வேண்டா; நும்மது - உங்களுடைய, ஆதும் - ப்ராப்யப்ராபகருபமான ஸமஸ்தபதார்த் தங்களும், அவனன்றி - “கோதாவிதாஹாதாநிவாலஸாரணரஸுஹபூஷிநபூரா பணஃ” என்று ஸர்வவித ஸர்யாவானவனையொழிய, மற்று - வேறு ஸ்வநிஷ்டமாயி ருப்பதொரு வஸ்து, இல்லை - இல்லை.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், தானே சரணமென்னும் இவ்வாய்க்கைப் ப்ரதிஷ்டிக் கைக்காக வந்தவதரித்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[கண்ணனல்லாதித்யாதி] - க்ருஷ்ணனையொழிய வேறு ஸரணமாவாரில்லை யென்னுமிவ்வாய்க்கை ஸ்தாபிக்கைக்காகவும் அதுக்கு உறுப்பாக உபாரத்தைப் போக்கு கைக்காகவும் திருவவதாரம்பண்ணினான்; உங்களுடைய ஆத்மாத்மீயங்களை, சேஷி யாய் ஸுலலானவன் திருவடிகளிலே சேஷத்திலே த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங்கோள். உண்டேலென்கிறது - ஸ்வபக்ஷத்தாலில்லை; அவர்களுடைய அந்யயாப்ரதிபத்தியாலே ாந்தன உண்டாகிலென்கை. எண்ணவேண்டா - “அவனதேர நம்மதேர” என்று விசாரிக்கவேண்டா; உங்களோடு உங்களுடையோடு வாசியற அவனுக்கேசேஷம். அதனா, உங்களுக்கு ஸாத்யமானவையெல்லாம் ஸூர்த்துத்தருவான் அவனொழிய வேறில்லை. ஸமிதை பாதி ஸாநிதரி பாதியாய் உங்கள் தலையிலுஞ் சிறிது கிடக்கிறதன்று. அவனே நிரபேக்ஷாபாயமென்றமாம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. தான் ஸரணமென்னும் அர்த்தத்தைப் ப்ரதிஷ்டிக் கைக்காக அவதரித்த க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை யாஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[கண்ணனித்யாதி] - க்ருஷ்ணனையொழிய வேறு ஸரணமாவாரில்லை என்னும் இவ்வர்த்தம் நிலைநிற்கைக்காக, இவ்வர்த்தத்தை ஸ்த்தாபிக்கைக்காகவும், அதுக்கு உறுப்பாக பூபாரத்தைப் போக்குகைக்காகவும் திருவவதாரம்பண்ணினான்; ஆனபின்பு, நீங்களும், உங்களுடையென்று நினைத்திருந்தனவுண்டாகில் கடுகஅவன்றிருவடி களிலே சேஷத்திலே த்ருடமாக ஸமர்ப்பியுங்கோள்! உண்டேலென்றது - ஸ்வபக்ஷத்தா

பத்தாம்பாட்டு.—கண்ணன் இத்யாதி. “கண்ணனல்லாவிடிலைகண்டர் சரணது நிற்க வந்து-வடமதுரைப்பிறந்தான் - அவனடிசேர்த்துய்ம்மினோ” என்றவற்றைக் கடாகித்தவதாரிகை- தான்காரணம் இத்யாதி.

“அது” என்றதுக்குப்பொருள் - இவ்வர்த்தம் என்றது. “மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்கு” என்றிருக்க, “சரணதுநிற்க” என்கிறமாத்ரத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன - இவ்வர்த்தத்தை இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்தை ஸ்த்தாபிக்கைப் ப்ரதார்ப்யையோஜனம், பூபாநிரஸநமே ததபயுத்தமென்ற படி. “நீக்குதற்கே” என்கிற எவகாரம் விர்த்தகாவ்யயமாதல்; “அதுநிற்க” என்கிறவிடத்திலே கூட்டி, அதுநிற்கவேயென்றுதல். திண்ணமா - த்ருடமாக. “உண்டேல்” என்கிற யதிர்ப்பதார்த் தம் - உண்டேல் இத்யாதி. நும்மதாதும் - உங்களுடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம், அவனன்றி -

லில்லை; அவர்களுடைய அக்யாதாஜ்ஞாகத்தாலுண்டான ப்ரதிபத்தியாலேவந்தன வுண்டாதினென்கை. [எண்ணவேண்டா] - "இதுதான் அவன்தோ, நம்மதோ" என்று விசாரிக்கவேண்டா; உங்களோடு உங்களுடையமையோடு வாசியற அவனுக்கேயோஷம். [மற்றில்லையே] - வேறில்லை. அன்றிக்கே, உங்களுடையஹரத்தில் கர்த்தவ்யம்மமடைய உங்கள்தலையிலே சிடக்கிறதல்ல; எல்லாம் அவன்பக்கலிலே சிடக்கிறதென்னுதல். [மற்றில்லை] - மலஸித்திக்கிடான ஸாயநமும் அவனை யொழியவில்லை. ஸமிதைபாதி, ஸாலித்ரிபாதிபாக நீங்களும் ஒருநிலை கூட்டுப்படவேண்வேதில்லை. (க)

பதினோராம் பாட்டு.

ஆதமில்லைமற்றவனில் என்றதுவேதுணித்து
தாதுசேர்தோள்கண்ணைக் குருகர்ச்சடகோபன்சொன்ன
தீதிலாதவொண்தமிழ்கள் இவையாயிரத்துளிப்பத்தும்
ஒதவல்லபிராக்களநம்மையாளுடையார்கள்பண்டே.

ஆ.-(ஆதமில்லை.) - ஆதமாத்மீயங்களைக்ளாம் அவனுக்கேயோஷமென்து
துணிந்திருந்த சடகோபன், தாதுசேர்தோள்கண்ணைச்சொன்ன, நிரவத்யமாய்
கல்பாணமான இத்திருவாய்மொழியை ஒதவல்ல மஹாத்மாக்கள், நமக்குப்பண்டே
வ்யாமிகளைக்கொள்வார்.

ஒ - நமத்தில் "அவையுஷ்யதெயயஜஸ்ய" என்று தொடக்கி அம்பெரு
மான் அருளிச்செய்தாற்போலே, இத்திருவாய்மொழி அஹ்மபலிக்கவல்லார் எனக்கு
பரிபகரகொண்டிருர்.

[ஆதமில்லைமற்றவனில் என்றதுவே துணிந்து] - அவனையொழிய வேத
ப்ராப்யப்ராபகங்கள் இங்கியென்று அத்யவளித்து. [தாது சேசென்று தொடக்கி] -
ஆழ்வார் அருளிச்செய்த நிர்நேஷமாய் வடமதுணமான ஆசிரம் திருவாய்மொழி
யிலும் இத்திருவாய்மொழி அஹ்மபலிக்க வல்லவர்கள் பண்டேநமக்குவ்யாமின்.

ப. - அந்தாம், இத்திருவாய்மொழிக்குமலமாக, இதுகற்றவர்களைப் பற்ற
வுண்டான வ்யஸுஷத்தத்தை பருளிச்செய்திருர்.

அவனின் - அவனையொழிய, மற்ற-வேறு, ஆதம் - ப்ராப்யப்ராபகமாயிருப்ப
தொருவஸ்துவும், இல்லை-, என்றதுவே - என்னுமத்தையே, துணிந்து - அத்யவ

அவனுக்குயோஷமன்றி, மற்றில்லை - வ்யாமிஷ்ட்டமாயிருப்பதில்லை; த்விதீயார்த்தத்துக்கு, நம்ம
தாதம் - உங்களுடையஹ்வபாங்களும், அவனன்றி - அவன்பக்கலொழிய, மற்றில்லை - உங்க
விடத்திலில்லை யென்றபடி. உபாயார்த்தங்களும் ஸாயநமாகாதிக்க, "மற்றில்லை" என்பானென்
னென்ன - மலஸித்திக்கு இத்யாதி. "அவனையன்றிமற்றில்லை" என்றும், அவகாரார்த்தம்.
ஸமிதை இத்யாதி. ஆவணியாவட்டத்துக்கு ஐந்துறுஸமித்தும் ஐந்துறுகாயத்ரிபும் பண்ணவகாதத்
பேரலே, அவனோடு நீங்களும் ஒருகூட்டுப்பட வொண்ணுதென்றபடி. கண்ணவல்லவென்று
தொடக்கி, நீக்குதற்கே - வந்த - வடமதுணைப்பிரந்தான், நம்முடையமையுண்டேல் - திண்ணமா -
அவனடிசேர்த்தயம்மினோ; எண்ணவேண்டா இத்யாப்யாவயடி. (க)

லித்து, தாதுசேர் - மாலாலங்குருதமான, தோள் - தோள்களையுடையனாகையாலே நிர
திசயபேராய், கண்ணனை - ஆழ்ந்தவன்புனைக்குண்ணனை, குருகூர்ச்சடகோபன் -
ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்ததாய், தீது - ஸப்கார்த்தங்களிற்குற்றம், இலாத -
அற்று, ஒன் - ஸ்ரீரகுணமாய், தமிழ்கள் - த்ராயிடருபமான, இவை ஆபிரத்துள் -
இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், ஓதவல்ல - அப்பஸிக்கவல்ல, பிராக்கள் - உபகாரகரான
வர்கள், பண்டே - இந்த அப்பாஸார்த்தமான ஸரீரபரிக்கரணம் பண்ணினகாலமே
தொடங்கி, நம்மை - நமக்கு, ஆளுடையார்கள் - நாயுட்கர். இது கவித்துறை. இது
சேர்வகையொழிந்த “கவிருத்தம்” என்பாருமுளர்.

இ - சிறுமத்தில் “கபெயுஷ்யதெவயஜஸ்டி” என்று தொடங்கி அவன் அரு
ளிச்செய்தாற்போலே இத்திருவாய்மொழியை யஹ்யஸிப்பார் எனக்கு ப்ரியகரரென்
கிறார்.

[ஆதாமில்லை மற்றவனிலென்றதுவே தணிந்து] - அவனையொழிய வேறுபாப்ப
ப்ராபகங்களில்லை என்று அத்யவஸித்து. [தாதுசேர் தோள் கண்ணனை] - இவர்க்கு இவ்வத்ய
வஸாயத்தைப் பிறப்பித்தாரா ரென்னில்? - தோளுந் தோள்மாயுமான அழகைக் காட்
டியாயிற்று இவர்க்கு இவ்வத்யவஸாயத்தைப் பிறப்பித்தது. [தீதிலாதவொன்றமிழ்கள்] -
கூர்த்தாப்ரஸ்தாவமின்றி பிருக்கையும் ஸ்வாரூபத்தைத் தானே வெளியிடவற்றுகையும்.
நிர்ஜேஷமாய் ஸ்ரீரகுணமானவை பென்றுமாம். ஓதவல்லபிராக்கள் - இப்பத்தை
அஹ்யஸிக்கவல்ல உபகாரகர். ஸம்ஸாரத்தின் தன்மைமும், ஸர்வரணே ப்ராப்யப்ரா
பகங்களென்றுயிறே விதிற் சொல்லிற்று. இத்தை அஹ்யஸித்துக் கல்வழி போமிதுவே
யிறே இவர்க்கு உபகாரகராகையாவது. [நம்மையாளுடையார்கள் பண்டே] - இத்தை
அஹ்யஸிக்கைக்கு ஹேதுவான ஸரீரபரிக்கரணம்பண்ணினகாலமே பிடித்து நாயுரென்
கிறார்.

ஈடு. - பதினொராம் பாட்டு. சிறுமத்தில், “கபெயுஷ்யதெவயஜஸ்டி”
(அத்யேஷ்யதேசயஜமம்) என்று தொடங்கி அவனருளிச்செய்தாற்போலே, இத்திருவாய்
மொழி யப்யஸிப்பார் எனக்கு ப்ரியகரரென்கிறார்.

[ஆதாமில்லை மற்றவனிலென்றதுவே தணிந்து] - அவனையொழிய வேறுபாப்ப
ப்ராபகங்களில்லை யென்றத்யவஸித்து. இவர்க்கு இப்படி இந்த வ்யவஸாயத்தைக் கோதே

சிறுமம் - ஆதாமில்லை இய்யாதி. “ஓதவல்லபிராக்கள் நம்மையாளுடையார்கள்
பண்டே” என்கிறபதங்களைக்கடாக்கித்தவதாரிகை - கபெயுஷ்யதெ இய்யாதி. “கபெயுஷ்ய
தெவயஜஸ்டிபூஷ்யவாடிவாயொஃ” ஐராதயஜெததெதாஹரிஷ்டஸூரிகி
ஜெஸ்டிஃ” இதிலோஸ்கஷ்டாதஸே. “நம்மையாளுடையார்கள்” என்கிறித்க, “ப்ரியகரர்”
என்பரென்னென்னில்? - அவர் ஸ்வஸ்வரூபத்தக்கீடாக அருளிச்செய்தாலும், வஸ்துஸத்
த்யா ஸ்வப்ராஸரூபாதிகார்த்தாக்கள் நமக்கு ப்ரியவிஷயமென்னலாயிறே விருப்பதாகையாலே
இப்படியருளிச்செய்யக் குறையில்லை யென்றுகருத்து.

“அவனில் - மற்ற - ஆதாமில்லை - என்றதுவே தணிந்து” என்றவ்யிப்பது. அவனை
யொழிய வேறேதுமில்லையென்கிறத்தையே யத்யவஸித்தென்ற ஸப்தார்த்தம். “சதுரமென்று”
என்கிறபாட்டாலே, “அவனையொழிந்தவிஷயங்கள் அஹ்யாப்பங்கள்” என்கையாலே - அவனை
ஹோக்யென்னும், “மற்றொன்றில்லை” என்கிறபாட்டிலே, உபாயஸைகர்த்தத்தைச்சொல்
லுகையாலே - அவனையுபாயமென்றும் வித்தித்ததிறே; அதைபுட்கொண்டு “வேறுபாப்ப”
ப்ராபகங் களில்லையென்றத்யவஸித்து” என்கிறார். மேலுக்கவதாரிகை - இவர்க்கு இய்யாதி.

தார்பூர்? என்றால், - வேறுண்டோ? அவனுடையதோளும் தோள்மாலையுமன்றோ? [தாது இத்தயாதி] - அவனுடைய ஸௌந்தர்யமாயிற்று, இவரை இப்படி துணியப்பண்ணிற்று. [தீதி லாத] - கயாந்தரப்ரஸ்தாவமின்றிக்கேயிருக்கை. [ஒண்தமிழ்கள்] - உள்ளுண்டான அர்த்தத்தையுடைய வெளியிட்டுக்கொடுக்கவற்றாயிருக்கை. நீர்த்தோஷமாய், வஹுசுண மானவையென்றுமாம். [ஓதவல்லபிராக்கள்] - இப்பத்தை யபிகரிக்கவல்லஉபகாரகர். ஸம்ஸாரத்தின்தண்மையும், ஈஸ்வரனுடைய ப்ராப்யப்ராபகலாவமு மிறே இத்திசுவாய் மொழியிற் சோல்லிற்று; இத்தை யப்பஸிக்கவே, தீயவழியைத்தவிர்த்து நல்வழிபோகத் தோடங்குவார்கள். இதுக்குமேற்பட இவர்க்கு உபகாரமில்லையிறே இவர்கள்பண்ணுவது. [நம்மையாளுடையார்கள்பண்டே] - ஒருஜம்மத்திலே யித்தையப்பஸிக்கைக்கீடான அபி காரத்தை யுடையராயிருப்பாராகில், அவர்கள் பண்டேநமக்கு நாயலுதா. "சுபெஷ்யுஷ்ய தெ" (அத்வேஷ்யதே) என்கிறபடியே, இத்தையப்பஸிக்கைக்கீடான யோக்யதையுள்ள ஜம்மந்தோடங்கி நமக்கு நாயர்.

(கக)

இத்தால் மலிதம் - அவனுடைய இத்தயாதி. ப்ராபந்தத்துக்குத் தீதேதென்ன - கதாந்தர இத்தயாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, லக்ஷணஹாசியில்லாதவென்றபடி. ஒண்மை - அழகு. அழகேதென்ன - உள்ளுண்டான இத்தயாதி. நீர்த்தோஷமாயென்றது - லக்ஷணஹாசியாகிற தோஷமின்றிக்கேயென் றபடி. இத்தையப்பஸித்தவர்கள் இவர்க்குச்செய்த உபகாரமெதென்ன - ஸம்ஸாரத்தின் இத்தயாதி. "பண்டே" என்றதுக்கு - பூர்வஜம்மமேதோடங்கி நமக்கு நாயலுதரென்று விவகரித்து, அன்றே தோடங்கி இவர்கள் நமக்கு நாயலுதரென்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - ஒரு ஜம்மத்திலே, இத்தயாதி. "உத்தார்த்தத்தை ப்ராமாணபூகத்தாலே ஸத்திரீகரிக்கிறார் - அத்யேஷ்யத இத்தயாதி, அதாவது - யஃ - ஆவயோஃ - இமம் - ஸம்வாதம் - அத்யேஷ்யதே அத்யயநம் பண்ணக்கடவ னென்று மலிஷ்யதார்த்தமாகச் சொன்னாற்போலே, "பண்டே - நம்மையாளுடையார்கள்" என்றது மென்றபடி. "பண்டே" என்றது - யோக்யதையுள்ள ஜம்மந்தோடங்கியென்றபடி. "அயீதே" என்றானே, "சுபெஷ்யுஷ்யதே" என்கையாலே - யோக்யதையுள்ள வன்றேதோடங்கி எனக்கு ப்ரியகாரென்றுதோற்றுகிறது" என்றருளிச்செய்வார். ஆதாமில்லை இத்தயாப்ய, க்ரமேணாகவதி. "தாது" என்று - உள்ளிதழாய் மாலையைலகித்து, மாலையோடேசேர்ந்த தோளையுடைய க்ருஷ் ணனை யென்று ஸப்தார்த்தம்.

(கக)

தரவிடோபநிஷத்தஸங்கதி. - குஷ்டகாரகவரெஸககெஸாரி ஸுஷெஷகாநுஸவஸநகிலஸுதெத : திபுரித்யஸவபுலிபவநுதபாதலீஸாரவ தவம்புணரிதே திவரொவபெஸாபுர

தரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்தாவலி. - குஷ்டகாரகவரெஸககெஸாரி ஸுஷெஷகாநுஸவஸநகிலஸுதெத : திபுரித்யஸவபுலிபவநுதபாதலீஸாரவ தவம்புணரிதே திவரொவபெஸாபுர

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி }

கொண்டபெண்டிர் தாம்முதலாக்க நமுற்றார்கன்மத்தால் அண்டினவரென்றேயவரைவிட்டு - தொண்டருடன் சேர்க்குந்திருமாலைச்சேருமென்றான் ஆர்க்கும்இதம் பார்க்கும்புசழ்மாறன்பண்டு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸாரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸாரணம், சீயர்திருவடிகளேஸாரணம்,

ஆ. — (பண்டைநாளிலே) - இப்படி எம்பெருமா னுடைய உதவுடைமையை பதவிப்பித்து, “இவ்வுதவுடைப்பன அவினோடேகலந்து பரிமாறவேணும்” என்ற மனோரபித்துக்கொண்டு திருப்புகளின்குடியிலே போய்ப்புக்கு, அவ்விடத்தில், தன் திறத்து ஸாமர்பகடாக்ஷமல்லது வேறொரு விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணியருளக்காணுமை யாலே சூல இன்னுதராய், “என்னை உன் அழகிய திருக்கண்களாலே லோக்கியருள வேணும்: திருவடிகளைத் தலையிலேவைத்தருளவேணும்: திருப்பள்ளியுணர்ந்து பிராட்டி யோடேகூட இருந்தருளவேணும்: எழுந்திருந்து என்னெனினோ வந்தருளவேணும்” என்று இப்புடைகளிலே தம்முடைய மனோராயங்களை யுடைய அபேஷிக்கிறார்.

ஒ. — இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், கீழ்க் திருவாய்மொழியிலே அவ னுடைய நிருபாயிகவாய்வததைப்பறிவித்த ஆழ்வார் இப்படி பரமவத்யுவானான் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்புகளின்குடியிலே, அவனோடே யெல்லாப்பரிமாற்றமும் பரி மாறவேணு மென்ற ஆசைப்பட்டுச் சென்றபடி பெருமைபாலே விஷணுநாராய்த்தம்பக்க லிலே விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணு திருந்ததுக்குமேலே ஒரு சேஷகடாக்ஷம் பண்ணுதே வகருபமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகையாலே “திருமேனியலகுகிறது” என்று அதிவிதரு மாய் “என்னை உன்னழகிய திருக்கண்களாலே லோக்கியருளவேணும்: திருவடிகளைத் தலையிலே வைத்தருளவேணும்: திருப்பள்ளியுணர்ந்து பிராட்டியோடே கூட இருந்தருள வேணும்: எழுந்திருந்துஎன்னெனினோ வந்தருளவேணும்” என்று தொடக்கி தம்மு டைய மனோராயங்களை யுடைய அபேஷிக்கிறார்.

ப. — இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்க், நிருபாயிகவந்துவான ஸர்வேஸ்வ ரனுடைய மெருபதயா ப்ராப்யதைபை யருளிச்செய்து, அவன்கண்வளர்ந்தருளில் கைக்கர்பம்பண்ணுகையை மனோரபித்து, கைக்கர்ப ப்ரதிஸ்த்யவத்யியானவனுடைய புண்டரீகாக்ஷதவதையும், அதுருபஸவந்தத்தையும், லக்ஷ்மீஸஹாயதவதையும், டர்ஸநீயாக்ஷதவதையும், மந்தஸ்மிதஸோகஸையையும், ஆபூதிதார்த்தமான வாக்ஷநாயுத வந்தவதையும், அஸ்யபாசண பரிகரயோமத்தையும், அக்ஷஸோக வந்தவதவதையும், அதிஸாமித ஸௌகுமார்பத்தையும், ஸ்ரீஹ்மி ஸௌவந்தவதையும் அதுஸாபித்து, ஏவம் ப்ரகடாவிசிஷ்டனான நீ, உனக்கு அஸ்யபாசண ஸோஷண-உதராய்ப்போந்த எங்களுக்கு க்ருபபண்ணி பூர்ணகடாக்ஷம்பண்ணவும், திருவடிகளைப்பெடுத்துத் தலையிலேவைக் கவும் அங்கீகரிக்கும்போது, பிராட்டியோடேகூட எழுந்தருளியிருந்து அங்கீகரிக்கவும், ஆஸாதுருபமாக நடந்தெழுந்தருளியாவவும், முகமும் முதுவதுமாய்க்கொண்டு என் முகமேநித்தகவும். சிற்சூழப்போது பெரியதிருவடிபை மேற்கொண்டு திவ்யாயுபங்களையு மேந்திக்கொண்டு வரவும், அஸ்யபாசண பரிகரத்தோடேகூட என்முன்னீன் எழுந் தருளியுந்திருக்கவும், ஸர்வலோகங்களுக்கண்டு வாரும்படி எழுந்தருளியிருக்கவும், இந்த ஸூருமாராயவடிவான நான் அதுக்கிருப்படிபண்ணவும், நாயச்சிமாரை அடிமை கொண்டுருளுகிருப்போலே உன்திருவடிகளிலே படிக்கொண்டருளவும் வேணு

மென்று, தம்முடைய மனோராயபரம்பரைகளை, திருப்புளிங்குடியிலே கிடந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே ப்ரார்த்தித்தருளுகிறார்.

இ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே “அல்லாதாரடங்கலோபாயிகவ்யங்கங்கள்: அவனே திருபாதிகவ்யம்” என்கிற அர்த்தத்தை அதுஸந்தித்து அதுக்கறமுணமான பரிமாற்றத்துக்காக, பரமவ்யவானவன்கண் வளர்ந்தருளுகிற திருப்புளிங்குடியிலே அவனோடெல்லாப்பரிமாற்றத்தையும் ஆசைப்பட்டுச் சென்றபடி பெருமையாலே விஷண்ணராய், அதுக்குமேலே ஒரு சேஷ்டைகள் பண்ணுதே ஏகரூபமாகக்கண்வளர்ந்தருளுகையாலே திருமேனியலேகிற தென்று அத்தலையிலே நோவைக்குறித்து அதிலிருக்கருமாய், “என்னார்த்தியுந் தீர்க்கிறிலன், தன் ஆர்த்தியுந் தீர்க்கிறிலன்” என்று வெறுக்கிறார். ஆராவமுதில் “என்னார்த்தி தீர்க்கிறிலன்” என்று வெறுத்தார். இரண்டையுங்குறித்து வெறுக்கிறாரிதில். “கொடியார் மாடக்கோளுர்” என்றதுவே தலையெடுத்து தம்மாற்றாமையெல்லாம் தோற்றம்படி, “என்னார்த்தி தீர்க்குளிர நோக்கவேணும்; அதுகலடிர்நாதத்தாலே அகவாயில் வ்யம்ம்தோற்ற விக்ருதனாய்ப் பண்ணும். ஸ்மிதத்தை நான் காணப்பெறவேணும்; பிராட்டியும் தேவருமாயிருக்கிற இச்சேர்த்தியைக்காட்டியருளிலேணும்; திருவடிகளை எந்தலையிலேவைத்தருளவேணும்; நான்வந்து கிட்டின இத்தால் வந்த பரிதி தோற்ற எழுந்திருந்து என்னெதிரேவரலேணும்” என்றகொண்டு தம்முடைய மனோராயங்களைபடைய அபேக்ஷிக்கிறார். ப்ராப்தியை அதுவித்தார் கீழ்; ப்ராப்திவலத்தை அபேக்ஷிக்கிறார் இதில்.

ஈடு.—கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே - “அவனையொழிந்தாரடங்கலும் ஸோபாதிக பந்துக்கள்: அவனோருவனுமே திருபாதிகபந்து” என்றார்; திருபாதிகபந்துவானால் பின்னை பந்துக்குத்யம்பண்ணாதிருக்க வொண்ணாதிதே. இப்படி பரமபந்துவானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்புளிங்குடியிலே எல்லாப்பரிமாற்றத்தையும் ஆசைப்பட்டு இவர்சென்று கிட்டினவிடத்தில், இவரையென்னென்னுதல், திருக்கண்களாலேகுளிரநோக்குதல், ஒருவார்த்தைசொல்லுதல் செய்யக்கண்டிலர்; காணாமையாலே மிகவும் அவஸந்நராணர்; அது அவனுளாகத்தீருமிதே. அதுக்குமேலேயும் ஒன்றுண்டாயிற்று - “திருமேனியலகம்படி ஏகரூபமாகக் கண்வளர்ந்தருளா கின்றான்: என்வருகிறதோ?” என்று ஒருபயமொழிற்று. கீழே, * ஆராவமுதிலே, “என்னார்த்தியைத்தீர்க்கிறிலன்” என்றின்னதானார்; இங்கே “என்னார்த்தியும் தன்னார்த்தியுந் தீர்க்கிறிலன்” என்றின்னதாகிறார். ஆக, “கொடியார் மாடக்கோளுரகத்தும் புளிங்குடியும், மடியாதின்னே” என்றஅதுவே தலையெடுத்து, பெரிய

பண்டைநாள் ப்ரவேஸே; வருத்தாநுவரத பூர்வகமாக இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. “பண்ணாதிருக்க வொண்ணாதிதே” என்று அந்தரம் ஆகையாலே பந்துக்குத்யம் செய்யவேணுமென்று திருப்புளிங்குடியிலேசென்று கிட்டினார் என்றிவ்வளவுக்கூட்டிக்கொள்வது. அது - அவஸாதம். அதேதென்ன - திருமேனி இத்யாதி. “திருவுடம்பசைய” என்றத்தைப் பற்ற - அலகம்படி என்றது. “எத்தனைநாலம் கிடத்தி” என்றத்தைப்பற்ற - ஏகரூபமாக என்றது. அலகம்படி - அலஸமாம்படி. * ஆராவமுதிலும் இப்படியன்றோ அபேக்ஷித்தது: இதுக்குவாசினது? என்ன - கீழே இத்யாதி. தன்னார்த்தி தீர்க்கிறிலனென்றது அங்குமிக்கிலேயுஞ் சொல்லிற்றேயென்ன - ஆக, கொடியார் இத்யாதி. அதினுடைய அநுஷாஷணமிதுவென்றபடி. “ஆற்றாமையோடே” என்றதுக்கு, “விண்ணப்பம் செய்து” என்றத்தோடே யந்வயம். “நாமரைக்கண்களாலேநோக்காய்” “பாதபங்கயமே தலைக்கணி

வாற்றும்மையோடே, “என்னுடையவார்த்தியெல்லாந்தீரும்படி திருக்கண்களாலே குளிர
கோக்கியருளவேணும்; எந்தலைமேலே திருவடிகளைவைத்தருளவேணும்; தேவரும் பிராட்
டிமாருங்கூட எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பை யெனக்குக்காட்டியருளவேணும்; ஸஞ்சயன்
பெற்றபெற்றில் எனக்குக்குறையவொண்ணாது”. “யசுக்ஷுஷ ஸக்ஷுஷ ஸக்ஷுஷ
ஸாக்ஷுஷ ஸாக்ஷுஷ” (யத்ரக்ருஷ்ணௌசக்ருஷ்ணௌசஸத்யபாமாசபாமிகீ) என்றுசொல்லுகிற
படியே, அவ்விருப்பிலேயேறே யவனையழைத்துக்காட்சிகோடுத்தது. இப்படி “ஸஞ்சயன்
வந்தான்” என்றறிவிக்க, “நமக்குநல்லானொருவன்; உகவாதார்க்கும் இவ்விருப்பைப்
போய்ச்சொல்லுவானொருவன்; அங்குலஞான இவனுக்கு வினாநீரடைத்தோமாகிறோம்:
உகவாதார் மண்ணுண்ணும்படி கார்யம்பார்த்தோமாகிறோம்; புதரவிடுங்கோள்” என்று
னிறே. “கவாஸித து” “தபுயன து” “செஸகவிஜ து” (நசாபிமந்யுநயமௌ தம்
தேஸமபிஜக்தம்)-தாயுந்தமப்பனும் சேரலிருந்தவிடத்தில் ப்ரஜைகளுக்குச்சென்று கிட்ட
வொண்ணாமையிலேயேறே; அவர்களுக்குச்சென்று கிட்டவொண்ணாதபடியாயிற் றெழுந்
தருளியிருக்கிறவ்விருப்பி; அவ்விருப்பிலேயேறே அவனையழைத்துக் காட்சி கோடுத்தது. அப்
படியே “தேவரும் பிராட்டிமாரும் எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பை யெனக்குக்காட்ட
வேணும்; என்னைக்கண்டகாட்சியிலே விக்குதனாய் என்முன்னே நாலடியுலாலி யருள
வேணும்; அங்குலசார்ஸந்தால் பிறக்கும் ஸ்மிதங்காணவேணும்; ஒருவார்த்தையருளிச்
செய்யவேணும்” என்று இங்ஙனே தாமும் அவனும் அறிந்ததாகத் திருவாசைத் திருக்காப்புக்
கோண்டு ஏகாந்தத்திலே தம்முடைய மனோரதங்களையெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்து,
“இவற்றை இப்போதேபெறவேணும்” என்று தவறிக்கிறார். ப்ராப்தியை யநுலலித்தார்
கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே; ப்ராப்திமலத்தை ஆசைப்பட்டு அபேக்ஷிக்கிறார் இதில்.

யாய்,” “உன் தாமரைமங்கையும் நீயும்” இத்யாதியைப்பற்ற - திருக்கண்களாலே இத்யாதித்ய
மும். இப்படி யபேக்ஷிக்கைக்கு நாம் ஆருக்குக்காட்டினோமென்ன - ஸஞ்சயன் இத்யாதி. அவன்பெற்ற
பேறேதென்ன - யத்ரக்ருஷ்ணௌச இத்யாதி. இதுக்கவதாரிகையாதல், ஹாவமாதல் - இப்படிஸஞ்
சயன் இத்யாதி. வினாநீரடைக்கை - வினையும்படி யொருகாலே நீரைத் தேக்குகை. அப்படி
யருளப்பாடிமும்படி ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்குமோவென்ன - நசாபிமந்யு:
இத்யாதி. “யசுக்ஷுஷ ஸக்ஷுஷ ஸக்ஷுஷ ஸாக்ஷுஷ ஸாக்ஷுஷ” உவஸிஸாஸவக்ஷுஷ
வாஸுநாஸுநிதன்” இத்யாதி. உத்யோகபர்வணி ஏகோநபஞ்சாஸே த்ருதராவ்ந்தாம்
ப்ரதிஸஞ்ஜய: இவ்விருப்பைக்காட்டிக்கொடுத்தானென்னும்து ஏற்றமாகைக்கு உறுப்பாக, அதொரு
வர்க்கும்சென்று ப்ரவேஸிக்கவொண்ணாத ஏகாந்தஸத்தலமென்கிறார் - தாயும் தமப்பனும் இத்
யாதிவாக்யத்வயத்தாலே, “பவனம்போல் கனிவாய்விவப்ப நீகாணவாராய்” என்றத்தைப்பற்ற -
என்னைக்கண்ட இத்யாதி. “தவழுகதிர்முறுவல்செய்து” என்றத்தைப் பற்ற - அங்குல இத்
யாதி. “சோதிவாய்திறந்து” என்றத்தைப்பற்றவாதல், “கூவுதல்வருதல்செய்யாய்” என்றத்
தைப்பற்றவாதல் - ஒருவார்த்தை யருளிச்செய்யவேணும் என்றது. இப்பரிமாற்றம் லோகத்தில்
கடப்பதொன்றல்லாமையாலே-தாயும் அவனுமறிந்ததாக இத்யாதி அருளிச்செய்கிறார். இதுக்கு
ஸஞ்சகஸப்தம் - “கொடுவினையேனும்” என்ற ஏகவசனமும், இருவருமான சேர்த்தியைச்சொல்
லுகிற “தாமரைமங்கையும்நீயும்” என்றதுவும். இத்தால்மலிதம் - ப்ராப்தியை இத்யாதி. கீழிற்
றிருவாய்மொழி - நாராயணஸப்தார்த்தம்; இது சதூர்த்த்யர்த்தம். ஆக, * ஆராவமுதில்பிறந்த வ்ய
ஸகமும் * அங்குமிங்கிற் சொன்ன ஆர்த்தியும் இத்திருவாய்மொழியிலே தோற்றுகிறது. கைங்கர்ய
ப்ரார்த்தையையிருக்கையே இதுக்கு விசேஷம்.

முதற் பாட்டு.

பண்டைநாளாலேநின்றிருவருளும் பங்கயத்தாள்திருவருளங்
கோண்டீன்கோயில்சீய்த்துப்பல்படிகாற்குடி குடிவழிவந்தாட்செய்யும்
தொண்டரோர்க்கருளிச்சோதிவாய்திறந்துன் தாமரைக்கண்களானோக்காய்
தெண்டிரைப்பொருநற்றண்டணை சூழ்ந்ததிருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே!

ஆ.—பிராட்டி பரிக்காஹமாகையாலே பண்டை உன்னாலே விஷயிக்குதராய்
ஸர்வவித கைங்கர்ய நிரதருமாய் எங்குங்குடியாக அடிமைசெய்துவர்த்திக்கிற அடியோங்க
களுக்கருளி, சோதிவாய்திறந்து உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்; தெளிந்த திரை
யையுடைய திருப்பொருநலோடு கூடின அழகிய நீர்நிலஞ்சூழ்ந்த திருப்புளிங்குடியிலே
வந்து கண்வளர்த்தருளினவனே என்று பார்த்திக்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், அந்நம்புகிளான அடியோங்களைக் குறித்து ஒரு
வார்த்தையருளிச்செய்து, விடாய்க்கெடுப்படி திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணு
மென்கிறார்.

[பண்டைநாளென்று தொடங்கி] - பழையதாகவே உன்னுடைய கடாசுத்
தையும் அதுக்கு அடியான பெரிய பிராட்டியாருடைய கடாசுத்தையும் பெற்று குடி
முறையேஸாஸ்தரசோதிதமானவழி தப்பாதே கோயில்களிலே அஸாதாரண பரிசர்யாரு
பமான அடிமைசெய்கிற அடியோங்களுக்கு கருபைபண்ணி. [தெண் திரையென்று
மேலுக்கு] - தெளிந்த திரையையுடைய திருப்பொருநலோடு கூடின அழகிய நீர் நிலம்
சூழ்ந்த திருப்புளிங்குடியிலே வந்து ஸந்திஹிதனுப்க் கண்வளர்த்தருளினவனே!

ப.—முதற்பாட்டில், குலக்ரமாதமாக கைங்கர்யம்பண்ணிப்போந்த அடி
யோங்களுக்கிரங்கி, திருப்பவளத்தைத் திறந்து ஸாந்த்வராதத்தை யருளிச்செய்து,
அழகிய திருக்கண்களாலே பார்த்தருளவேணுமென்கிறார்.

தெண் - தெளிந்த, திரை - திரையையுடைத்தான, பொருநல் - திருப்
பொருநலையுடைத்தாய், தண் - குளிர்ந்த, பணை - நீர்நிலங்களாலும், சூழ்ந்த -
சூழ்ந்த, திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தானே - கண்வளர்த்தருளுகிற
வனே! நின் - (திருபாதிகபந்துவான) உன், திருவருளும் - திருவருளையும், பங்கயத்
தாள் - (உன்னை யருளுவிக்கக்கடவளான) பங்கயத்தாள், திருவருளும் - திருவருளை
யும், ('ஐயமே நஹிவாஸாஷ்டி' என்கிறபடியே), பண்டைநாளாலே - உத்பத்தி
காலமே பிடித்து, கொண்டு - (உடையோமாய்க்) கொண்டு, நின் - நீ யுட்கருளின,
கோயில் - திவ்யதேசத்திலே, சீய்த்து - உகித கிஞ்சித்காரத்தைப்பண்ணி, பல்படிகால் -
பல்படிகாலுண்டாம்படி, குடி குடிவழி - குலக்ரமத்திலே (அப்படி காலந்தோறும்புத்ராபௌத்
ராதிலுஹிதராய்க்கொண்டு ஸாஸ்த்ரோக்தமார்க்கத்தைத் தப்பாதபடி), வரக்கடவராய்,
— வந்து ஆட்செய்யும் - வந்தடிமைசெய்து போருகிற, தொண்டரோர்க்கு - சேஷ
பூதரானவெங்களுக்கு, அருளி - நிரவகிகக்ருபைபைப்பண்ணி, சோதி - உஜ்ஜ்வல
மான, வாய் - திருப்பவளத்தை, திறந்து -, (ஸாந்த்வராதம்பண்ணி), உன் - உனக்க
ஸாஸாரணமான, தாமரை - தாமரைபோலிருக்கிற, கண்களால் - திருக்கண்களாலே,
நோக்காய் - பூர்ணமாகப்பார்த்தருளவேண்டும்.

இ - முதற்பாட்டில், அந்நயகுதிகளான அடியோங்களைக் குறித்து ஒரு வார்த்தையருளிச்செய்து, விடாய்கேடும்படி குளிரநோக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

[பண்டைநாளாலே நின்றிருவருளும்] - நெடுநாள் கூடவே பண்ணிப் போந்த கடாசுத்தையும்; எதிர்க்குழல்புக்கு நெடுநாள் பட்டக் கேலுத்தின் பலமன்றோவிது? நெடுநாள் க்ருஷிபண்ணி பலவேகையிலைகவிடவோ? [பங்கயத்தாள் திருவருளும்] - அதுக்கடியாக பெரிய பிராட்டிபார்கடாசுத்தையும் கொண்டு; அவனுடைய அருளின் ஸ்வாதந்தர்யமுந்தத்தைத் தவிர்க்குமருள். ப்ரணயித்வத்தால்வந்தபாரதந்தர்யமிறே ஸ்வாதந்தர்யத்தைத் தவிர்ப்பது? “என்னடியா ரது செய்பார்” என்னும் உன்கடாசுதும், “நகபூ ணாவராயுதி” என்னுமவள் கடாசுத்தையும் பெற்று. “கூவயாவயபுவாயசு” என்று க்ருபாபரதந்த்ரணு உன்கடாசுதும் அந்தபாரதந்த்ரயத்துக்கடியான அவள் கடாசுதமுமென்றுமாம். [நின்கோயில் சீய்த்து] - உகந்தருளின நிலங்களிலே அஸாதாரணபரிசர்யைபண்ணி ஷேஹாத்மாவிமானிகள் தந்தாமுடையக்ருஹங்களைப்பேணு வர்கள், பிராட்டியடியாசுவத்ப்ரஸூம் பெற்றவர்கள் உகந்தருளின ஷேபாங்களைப் பேணுவர்கள். [பன்படிகால்] - இன்று புதிதாய் வந்ததோ, நீ விசேஷகடாசுதம் பண்ணத்தொடங்கினவன்று தொடங்கி வந்த தன்றோ? என்கை. [குடிசுடி] - ஸபரி கரமாக. [வழிவந்து] - ஸாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறமுறை தப்பாதபடி வந்து ஆட்செய்யும். [தொண்டரோர்க்கருளி] - அடிமைசெய்கிற அடியோங்கள் பக்கவிலே கிருபைபண்ணி. [சோதிவாய் திறந்து] - பூவல நமாபோலேபாயிற்று, வாய் திறந்து வார்த்தையருளிச் செய்யும்போது திருமுகத்திற் பிறக்கும் செவ்வி. “சோதி, குரோகிவக்யுதி” என்று வார்த்தையளவிலேபாயிற்று அக்ரூரன் அதுஹித்தது. தத்காலத்தில் திருமுகத்தில் செவ் வியுமுத் தர்யமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்] - வார்த்தையில் தோற்றதவந்தமும் நோக்கிலேபறுவிக் கும்படி குளிரநோக்கியருளவேணும். “கவனொகததாதெதவ-குயொரோவாவயாயுய”. [தெண்டிரையித்பாடி] - தெளிந்த திரையையுடைய திருப்பொருளிலோடே சேர்ந்த அழகிய நீர்சிலஞ்சுழப்பட்ட திருப் புளின்குடியிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! ஷேவர்ஸை குமார்யத்துக்குச் சேருப் ழலஸம்ருத்தியையுடத்தான ஷேலுத்திலே கண்வளர்ந்தருளின வம்ஸமுண்டு. இதிக் கார்பம்பெறவேணு மென்கிறார். செய்தவம்ஸத்தில் க்ருதவநராகவொண்ணாதே.

ஈடு - முதற்பாட்டு. அந்நயகுதிகளான அடியோங்களைக்குறித்து ஒரு வார்த்தையருளிச்செய்து விடாய்கேடும்படி குளிர நோக்கியருளவேணு மென்கிறார்.

[பண்டைநாளாலே நின்றிருவருளும்] - நெடுநாள் கூடப்பண்ணிப்போந்த உன்கடாசுத்தையும். நீ நேற்றுஇன்று பண்ணிப்போந்த க்ருஷியின்மலமோ இது? * எதிர்க்குழல்புக்கு நெடுநாள்பட்டக் கேலுத்தின் மலமன்றோ இது? நெடுநாள் க்ருஷியைப் பண்ணி மலவேகையிலைகவிடவோ? [பங்கயத்தாள் திருவருளும்] - அதுக்கடியான

முதற்பாட்டு. — பண்டைநாள் இத்யாதி. “குடிசுடிவழிவந்தாட்செய்யும் தொண்டரோர்க்கு-சோதிவாய்திறந்து உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்” என்றவற்றைக் கடாசுத்தித்தவதாரிகை அந்நயகுதிகளான இத்யாதி.

ஸப்தார்த்தம் - நெடுநாள் இத்யாதி. முன்பேதொடங்கி உண்டான உந்திருவருள மென்ற ஸப்தார்த்தம். “அருள்” என்ற - தத்கார்யமான கடாசுத்தை லக்ஷிக்கிறது. மலிதம் - நீ நேற்றினின்று இத்யாதி. இது - தாம் பண்ணுகிற கைங்கர்யம். ஆனலென்? என்ன - நெடுநாள் இத்யாதி. அதுக்கடியான - அவனருளுக்கடியான. இவளுடையவருள் அவன்கடாசுத்துக்கு அடியாகை

பெரிய பிராட்டியார் கடாசுத்தையுங்கொண்டு. அவனுடைய அருளின் ஸ்வாதந்தர்யத் தைத் தவிர்க்கும் அருள். ப்ரணயித்வத்தால்வந்த பாரதந்தர்யமிறே ஸ்வாதந்தர்யத்தைத் தவிர்ப்பது. “என்னடியார் அதுசெய்யார்” என்னும் உன்கடாசுதமும் “**நகபரிஹா வராபயுகி**” (நகப்சிந்நாபராத்யதி) என்னும் அவள்கடாசுத்தையும் பெற்று. “**கூலயாவயபுலாவயசு**” (க்ருபயாபர்யபாலயத்) என்று, க்ருபாபரதந்த்ரண உன்னுடைய கடாசுதமும், அப்பாரதந்தர்யத்துக்கடியான அவள் கடாசுதமும் என்று மாம். [பங்கயத்தாள் திருவருளும்] - உன்னருளின் ஸ்வாதந்தர்யமுந் தைத் தவிர்க்கு மவள்அருளும்படியாக வன்றே வந்தது. அவளருள் அவன்ஸ்வாதந்தர்யத்தைப் பின் செல்லாதபடி பண்ணுமாயிற்று. “அவனுடைய பாரதந்தர்யம் ப்ரணயித்வமன்றோ? நிலை நிற்குமோ? ஸ்வாதந்தர்யமேயன்றோ ப்ரக்ருதி?” என்று அஞ்சவேண்டா; அவளருகே யிருக்க ஸ்வாதந்தர்யம் ஜீவியாது. ஆகையிறே, முற்கூற்றால் அவள் புருஷகாரமாகப் பற்று கிறது. [நின்கோயில் சீய்த்து] - உகந்தருளினிலங்களிலே, அஸாயாரணபரிசர்யை பண்ணி. தந்தாமுடைய ஸுக்ருதத்தாலே ஹவதங்க்ரஹ முடையரானவர்கள், தந்தாம் க்ருஹங்களைப் பேணுவார்கள்; பிராட்டி புருஷகாரமாக ஹவத்ப்ரஸாதம்பெற்றவர்கள், உகந்தருளின நிலங்களைப் பேணுகிறார்கள். “**நகிணிடிவிசுவபூரணோவிஷ்ணு ராயதநவவெஸு**” (நகிஞ்சிதபிசூர்வானோ விஷ்ணோராயதநேவஸேத்) - ஒருதும்பு நறுக்கென் என்னுமவர்களுக்கும், உகந்தருளின நிலத்தைப் பற்றிக்கிடக்கவேணும். ஸார ஸம்பந்தமற்றால் பெறவேணுமென்று ஆசைப்படுகிற அடிமையை, இம்ஸாரத்தோடே கிடைக்குமாகில் விடானிறே. “வயலணியனந்தபுரங் கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால் கடு விகை களையலாமே.” ப்ராப்யத்தை லலிக்கவே, ப்ராப்ய விரோதிகளைப் போக்கலாமா

யாவதென்? என்ன - அவனுடைய இத்யாதி. ஸ்வாதந்தர்யத்தைத் தவிர்க்கும் வழியேதென்ன - ப்ரணயித்வத்தால் இத்யாதி. இசலி க்ருபைபண்ணுவர்களென்று கீழில் பதவ்யத்துக்கு ஹவத் தாம் - என்னடியார் இத்யாதி. கொண்டு - பெற்றென்றபடி. முந்தினதாற்பர்ய விவரணம் - க்ரு பயா இத்யாதி. “**வயாவயபுலாவிகாகுசுலு:கூலயாவயபுலாவயசு**”. “அவனுடைய அருளின் ஸ்வாதந்தர்யத்தை” இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - உன்னருளின் இத்யாதி. ஏதத்விவரண மாதல், “ப்ரணயித்வத்தால்வந்த” இத்யாதிவாக்ய விவரணமாதல் - அவளருள் இத்யாதி. ப்ரணயித்வ கார்யமான பாரதந்தர்யம் ஒளபாதிமன்றோ? ஸ்வாதந்தர்யமேயன்றோ நிலைநிற்பதென்ன அருளிச் செய்கிறார் - அவனுடைய இத்யாதி. ப்ரணயித்வமன்றோவென்றது - ப்ரணயித்வதேஹதுகமன்றோ என்றபடி. “ப்ரணயித்வகார்யமான பாரதந்தர்யம் ஒளபாதிமன்றோ? ஸ்வாதந்தர்யமேயன்றோ நிலை நிற்பது?” என்றஞ்சவேண்டாவென்றபடி. அதாவது - ப்ரணயித்வம் நித்யமாகையாலே தத்கார்யமான பாரதந்தர்யமும் நித்யமென்றபடி. கைங்கர்யங்களெல்லாயிருக்க, திருவலகிடுகிறத்தை விசேஷிக்கை யாலே, எல்லாக்கைங்கர்யங்களிலும் முக்யம்இதுவேயென்கிறார் - உகந்தருளின இத்யாதி. அல்லாதார் ஸ்வஸ்வக்ருஹங்களைப் பேணுகிற, இவர்களுகந்தருளின நிலங்களைப் பேணுவானென்னென்ன - தந்தாமுடைய இத்யாதி. ஸ்வயத்காரந் நிவ்ருத்தனாவனுக்கு இவற்றைப் பேணவேண்டுமாவென்? என்ன; வேணுமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - நகிஞ்சிடிவி இத்யாதி. “**நகிணிடிவிசுவபூர ணோவிஷ்ணுராயதநவவெஸு**” | **விஷ்ணுவெயவஸுஹித்யுஞ்சுரபூதததபூசுகித:**”

இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுநாமே ஸௌகந்த. இந்த ப்ரமாணத்துக்கர்த்தம் - ஒருதும்பு இத்யாதி. ஆனாலடிமை விரித்திப்பது கந்தல்கழிந்தவிடத்தேயன்றோவென்ன - ஸாரஸம்பந்தம் இத்யாதி. அப்படி இம்ஸாரத் தோடே கைங்கர்யம் ப்ரார்த்யமாமோவென்ன - வயலணி இத்யாதி. இதில், கடைத்தலை சீய்க்கை விரோதிநிவ்ருத்திக்கு ஸாதகமாகத் தோற்றுகிறதே யென்ன - ப்ராப்யத்தை இத்யாதி. விரோதிநிவ்

யிற்று. திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், அங்கே ஒரு திருமகிழடியிலேயிருந்து, சருகைத் திருவலகிடாரிற்கு, கூடவாசித்து நாஸ்திகனாயிருப்பானோருவன், “ஹுவான் உபாயம், நாம் அந்நயப்ரயோஜநர், இப்போது இந்த க்லேசத்துக்கு வலமென்?” என்ன, திருவலகிட்ட இடத்தையும் இடாதலிடத்தையும் காட்டி, “இவ்விடமும் அவ்விடமுமிருந்தபடி கண்டாய்க்கு, ஒருவலமில்லை” என்று தோற்றியிருந்ததோ?” என்றான். [பல்படிகால்] - இதுதான் இன்றுதோடங்கி வந்ததோன்றோ? நீ கடாக்கிக்கப் புக்க அன்று தோடங்கி வந்ததன்றோ? [சுடிசுடி] - ஸபரிகரமாக. [வழிவந்து] - ஸாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற முறை தப்பாதபடி வந்து. [ஆட்செய்யும் தோண்டரோர்க்கருளி] - அடிமை செய்கிற அடியோங்கல்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி. [சோதிவாய்திறந்து] - பூ அலருமா போலேயாயிற்று, வாய்திறந்து வார்த்தையருளிச் செய்யும்போது திருமுகத்தில் பிறக்கும் செவ்வி. “சோதிவாய்திறந்து” (மாமக்நரேதிவக்ஷயதி) என்று வார்த்தையளவிலேயாயிற்று, அக்நரன் அநுலலித்தது. தக்காலத்தில் திருமுகத்தில் செவ்வியும் உத்தேய்யமாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [உன்தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்] - வார்த்தையில் தோற்றாத ஸ்வயமும் நோக்கிலே யநுலலிக்கும்படி குளிரநோக்கியருளவேணும்; “சுவலோகநதாநேப்யோ” (அவலோகநதாநேப்யோ மாம்பாலயாவ்யய) என்னுமாபோலே. வார்த்தையருளிச்செய்யப்புகு. விக்கினால் குறையுந் திருக்கண்களாலே தலைக்கட்டியருளவேணும். பிள்ளை தேவப்பெருமானாரையர், “உன்தாமரைக்கண்களால் நோக்காய், நோக்காய்” என்று பலகாலஞ்சொல்ல, ஆழ்வாரேழுந்திருந்து “பிள்ளாய்! நீ இங்ஙனே திருவுள்ளம் புண்படும்படி பலகாலும் நிர்ப்பந்திக்கிறதென்? அழகிய மிடற்றைத் தந்தாராகில், நல்லபாட்டைத்தந்தாராகில், பிள்ளைகளையும் ஐய்வாய்த்தையும் தந்தாராகில் என் செய்யாதாராக நீர் இங்ஙனேகிடந்து படுகிறது?” என்றருளிச்செய்தாராம். [தென்திரையித்யாதி] - திருமேனியில் ஸௌகுமார்யத்துக்கு அநுருபமான ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளப்

ருத்தி ஆறுஷங்கிக வலமென்றபடி. அந்நயஸாதனஞ்சு, உகந்தருளின நிலங்களில் பரிசாயை உபாயத்திலவ்வியாது, ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாயிருக்கு மென்கைக்கு ஸம்வாதம் - திருக்கண்ணமங்கை இதுயாதி. நாஸ்திகன் - ப்ராப்யஸ்வரூபமறியாதவன். கண்டாய்க்கு - கண்டஉனக்கு. பல்படிகால் - பலஸந்தாமாக; ஸந்தாநபரம்பசையாகவென்றபடி. ஒருவனிடத்திலே அநுக்ரஹமுண்டானால், அவன் மாதாம் செய்யுமொழிய எல்லார்க்கும் செய்யவேணுமோவென்ன - இதுதான் இத்யாதி. “சோதிவாய்” என்றதற்கு ஹாவம் - பூவலாமாபோலே இத்யாதி. அவன்வார்த்தையுத்தேய்யமானால், வாய்திறந்தென்னுதே, “சோதிவாய்திறந்து” என்று விசேஷிப்பானென்னென்ன - மாமக்நரேதி இத்யாதி. “சோதிவாய்திறந்து” இது பஞ்சமேம்ஸே ஸப்தமேஸே அக்நரஃ. நோக்காய் - நோக்கவேணும். “சோதிவாய்திறந்து” என்றத்தோடே, “உன்தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்” என்றத்தையுக்கட்டி ஹாவம்-வார்த்தையில் இத்யாதி. அப்படி நோக்கவேணுமென்று பார்த்தித்தபெருண்டோவென்ன - அவலோகந இத்யாதி. “சுவலோகநதாநேப்யோ” இது பாதமேம்ஸே ப்ராஹ்மாதஃ. “வார்த்தையில் தோற்றாத” இத்யாதி வாக்யத்வயவிவரணம் - வார்த்தையருளிச்செய்ய இத்யாதி. ப்ராஸங்கிகம் - பிள்ளைதேவப்பெருமாள் இத்யாதி. ஆழ்வாரென்றது - ஆழ்வான் திருத்தமப்பனாரான ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமானாரையரென்றபடி. “தென்திரை” இத்யாதி வர்ணனத்துக்கு ஹாவம் -

பேற்றது. தெளிந்த திரைகளை யுடைய திருப்பொருளோடே சேர்ந்து அழகிய நீர்நிலஞ்சூழ்ந்த திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளினமையுண்டு; இது - செய்தவம்மாம். [உன் தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்] - செய்தவம்சத்துக்கு க்ருதஜ்ஞனாகவும், செய்யவேண்டும் அம்சத்துக்கு ப்ரார்த்திக்கவும் வேணுமிறே அதிகாரிக்கு. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

குடிக்கிடந்தாக்கஞ்செய்துநின்றீர் த்தவடிமைக்குற்றேவல்செய்து உன்போன், அடிக்கடவாதேவழிவருகின்ற அடியரோர்க்கருளியோருநான், படிக்களவாகநீமீர் த்தநின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய், கொடிக்கொள் பொன்மதிள் குழ்துளிர்வயற்சோலைத்திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே.

ஆ. — (குடிக்கிடந்த.) — த்வத் ஸம்ருத்தயேகப்ரயோஜகராய்ச் கொண்டு உனக்கு அந்தரங்கமான அடிமை செய்து உன் திருவடிகளில்லதறியாதே பரம்பரையா வர்த் திக்கிற அடியோமுக்கு க்ருபைபண்ணி, ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸுலக்ஷமான நின்பாத பங்கயமே ஒருநாள் தலைக்கணியாய்; கொடிக்கொள் பொன்மதிள்குழ்துளிர்வயற்சோலைத் திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளினவனை மென்கிறார்.

ஒ. — இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வஸுலக்ஷமான உன் திருவடிகளை என் தலைமேலே வைத்தருளவேணு மென்கிறார்.

[குடிக்கிடந்தாக்கஞ்செய்து] - குடிக்கிடாகவர்த்தித்துப் பண்டில்லாத நன்மை களையுமுண்டாக்கித் தன்னுடைய ரஸ்யதையாலே இதர புருஷார்பங்களில் நரசயறுக்க வல்ல அடிமைகளில் அந்தரங்கமான அடிமைகளைப் பண்ணி உன் திருவடிக ளில்லதறி யாதே பரம்பரையாய் வருகிற அடியோமுக்கு க்ருபைபண்ணி, படிக்களவாக - ஊழிக்கு அளவாக.

ப. — அநந்தரம், ஆராய விஷயாநுரூப ஸம்பந்தத்தையுடைய உன் திருவடிகளை என் தலையிலே வைக்கவேணு மென்கிறார்.

கொடிக்கொள் - கொடிகளாலே பலங்க்ருதமாய், பொன் - கருகமபமான, மதிள் - மதிளாலே, குழ்து - குழப்பட்டு, குளிர் - குளிர்ந்த, வயல் - வயலையும், சோலை - சோலையையுமுடைத்தான, திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தானே - (ஆழ்நிதாநுலவார்த்தமாகக்) கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை! குடிக்கிடந்து - ஸேஷத்வகுலம் தப்பாதபடிசின்ற, ஆக்கம்செய்து - அந்த ஸேஷத்வம் அவிவ்ருத்தமாய்ப்படிபாண ஸேஷ வ்ருத்தியிலே உத்புத்தராய், தீர்த்த - இதரஸங்கவிவர்த்தகமான, நின் - உன் விஷயமான, அடிமை - அடிமையானிலே, குறுஞவல் - அந்தரங்கமான வ்ருத்திவிஸேஷங்

திருமேனியில் இப்பாதி, சப்தார்த்தநமுகேக உத்தார்த்த விவரணம் - தெளிந்த இப்பாதி. தமக் காகத் திருப்புளிங்குடியிலே ஸந்நிஹிதனாயிருக்க, 'நோக்காய்' என்று ப்ரார்த்திக்க வேணுமோ வென்ன - செய்தவம்சத்துக்கு இதயாதி. தென்திரையென்று தொடக்கி, கிடந்தானே - பண்டை நாளாலே யென்றுதொடங்கி, கண்களால் நோக்காயித்யந்யடி. சீய்க்கை - திருவலகிடுகை. இது - அஸாயாரணமான அடிமைக்கெல்லாம் உடல்கூணம்.

களை, செய்து - அதுஷ்டித்து, உன் - உன்னுடைய, பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயமான, அடிக்கடிவாத்த - திருவடிகளைப்பாறிய, (அதுஹவஜிதமாய் அபர்யவஸாத ஸ்ப்டமான ஸ்வாதந் தத்திலும் தாத்பர்யமபண்ணுத), வழி - பாதந் கர்பமார்க்கம், வருகிற - தப பாதபடிவருகிற, அடியாரார்க்கு - ஸ்ரஷ்பூதரானவெகளுக்கு, அருளி-, நீ-(திருபாதிக பந்துவான) நீ, ஒருநாள் - (சூரிக் கர்பாபிமாநம் வந்தது) ஒருநாளிலே, படிக்கு - அது க்கு, அளவாக - அதுருபமாக, கிமிர்த்த - கிமிர்த்தளந்து கொண்ட, நின் - உன், பாத பங்கயம் - நிரதிரயதேஹாக்யமான திருவடித் தாமசையை, தலைக்கு - எந்தலைக்கு, அணியாய் - அதுருபமான அலங்காரமாம்படி பண்ணியருளவேணும்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வஸூலமான திருவடிகளை எந்தலையிலே வைத்தருளவேணு மென்கிறார்.

[குடிக்கிடந்து]-குடிக்கீடாகவர்த்தித்து; குலபர்யாத தப்பாதேவர்த்திக்கை. “இக்ஷ்வாகுவம்ஸ்யரிஸ், கந்ஷ்டர் முடிசூடியறிவாரிஸ்ஸை” என்றானிறே ஸ்ரீஹரதாழ் வான். [ஆக்ஞ்செய்து] - குடிசிற்பண்டிகலாத நன்மைகளை யுண்டாக்கி: “உஜ்ஜிஷ்யஸு ஐபிலு” என்கிறபடியே, ஜடாவுல்கலமும் கண்ணுங்கண்ணீருமாயிருக்கை. [சின்தீர்த்த வடிபைக் குற்றேவல்செய்து] - தன்னுடைய ரஸ்யதையாலே இதர புருஷார்யங்களில் நசையறுக்கவல்ல அடிமைகளில் அந்தரங்கமான வடிமைகளைச் செய்து. [உனபொன்னடி க் கடவாதே] - உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளையல்லதறியாதே யென்னுதல், உன் திருவடிகளைத் தப்பாதேயெனனுதல். அலலதறியாமையாவது - அநநய ப்ரயோஜந னாகை: தப்பாதொழிகையாவது - ஆஜ்ஞையை அதிலவ்வியாதொழிகை; ‘ராஜ்யஹா ஹணாராஸ்ய’ என்றிருக்கையும், பெருமானை மீட்கைக்குச்சென்று திருவடிகளிலே விழ “பித்ருவசநத்தை யதுஷ்டித்தோமான நிறம் நமக்குண்டாவது, நீ ராஜ்யத்திலே சிருக்கிற்கான்” என்ன “சூரூரொஹரயஃஹுஷ்டி” என்று மீளுகையும். [வழிவரு கின்ற] - பரம்பரையாய் வருகிற என்னுதல்; அடிமைசெய்யும் முறைமையிலொன்றந் தப்பாதபடி போருகிற என்னுதல். [அடிமரோர்க்கருளி]- அநநயமதியாயிருக்கிற எங்கள் பக்கனிலே க்ருபைபண்ணி. [நீயொருநாள்] - ஸோஷியான நீ முறைகலங்கன நாளிலே. [படிக்களவாக கிமிர்த்த]-ஹுமிகளவாக நமர்த்த.ஸமகேகருபமான திருவடிகளை கிமிர்த்த ஆர்ச்சர்ததோபாதி ஸ்ப்ருமானறறு, ஹுமயளவில குசைதாங்கிபடி. [நின்பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்] - ஸர்வஸூலமான உன்னுடைய நிரதிரயதேஹாக்யமான திரு வடிகளை எந்தலைக்கு ஆரணமாம்படி பண்ணியருளவேணும். குணகுணதிருபணம் பண்ணுத யெல்லார்தலைகளிலும் வைத்த திருவடிகளை, அநநய ப்ரயோஜநன நான் இழக் கலோ? ருசியில்லாதார் தலையிலவைத்த திருவடிகளை ருசிபுடைய எந்தலையில் வைக்க லாகாதோ? ஹுமிக்களவாக்கின திருவடிகளை எந்தலைகளவாக்கலாகாதோ? “கோலமா மென் சென்னிக்கு” என்றிருக்கிற எந்தலையில் வைக்கலாகாதோ? இநதஸீலம் காடி சித்கமாயழுகிறேனோ? [கொடிக்கொள இதபாடி] - ஸூரகிதமாய் ஸ்ராமஹரமான ஸ்ரூத்திதல் கன களாதருளடெற்றது, “எனவருகிறதோ” என்கிற ஹயந்திர; என்னை ஹஷிகர்க்கும் இதவேருறை என்கை. “ஹராராஸ்யஜீதபூவீதபொர்கா” என்று ஸ்ராமஸதஹவத்திற்பிறந்த அதிஸங்கைடோய், “ராஸ்யஸொகொஸகாத பொர்கா” என்று விரஹத்தாலேவந்த ஸோகமே பிராட்டிக்கு உண்டானுற்போலே.

யப் போவாரைப்போலே, ஆனைகுதிரைகளை யகப்படத் திரட்டிக்கொடு போனானாயிற்று. பரிவாற்றமைக்குத் தன்னிற்குறைந்தா ரோருவருமில்லையாயிற்று பரிசுரத்தில். “ஸ்ரீர வராயாவிதொடியா” (ஸ்ரீரஸாயாசிதோமயா) - நான் தலையாலே இரந்த கார்யத்தையும் மறுப்பரோ? “ஸ்ரீர வராயாவதவஸுவவதம்நகபுதமயா” (ஸ்ரீரஸாயாசதஸ்தஸ்ய வசநம்நக்ருதம்மயா) என்றிரிறே யவரும்; “அவனும் தனக்கேக்கும்படிசெய்தான், நாமும் நமக்கேக்கும்படி செய்தோம்” என்றிரிறே. “அவன் தலையாலேயிரந்த கார்யத்தை மறுத்துப்போந்தோம்” என்றிறே அவர்திருவுள்ளம் புண்பட்டது. “ஹாதா” (ப்ராதா)- “ஹாதாஹாவிதிபுராதா” (ப்ராதாஸ்வாமுர்த்திராத்மநா) என்கிறபடியே, அவர் தந்திருமேனியாக வன்றே என்னைனைத்திருப்பது? ஸேஷம் பூர்வவத். இப்படி இக் குடியிலில்லாத ஏற்றங்களையுஞ்செய்து. “முத்தாரிருக்க வ்ளையார் முடிசூடக்கடவதன்று” என்றுபோந்தவித்தனைமுன்பு; ஆற்றாமையும், கண்ணும் கண்ணீருமாய், ஜடையும் புனைந்து, வல்கலையுமுதேத்திருந்தாரிலலையிறே முன்பு இவனையொழிய. [நின்தீர்த்தவடி மைக்குற்றேவல்செய்து] - தன்னுடைய ரஸ்யதையாலே இதரபுருஷார்த்தத்தல் நசை யறுக்கவல்ல அடிமைகளில் அந்தரங்கமான அடிமைகளைச்செய்து. [உன்பொன்னடிக் கடவாதே] - தன்சாபலத்தாலே நிர்ப்பந்திக்குமதுவும்அன்றிக்கே, முன்பு பெரியவாற் றாமையோடே ஸ்ரீவஸிஷ்டஹதவான் தொடக்கமானாரைப் புருஷகாரமாகக்கொண்டு மீட்பதாகச் சென்றவன், ‘நாம் ஐயர் சொன்னகார்யம் செய்தோமான நிறம்பேறலாவது, நீர் பதினாலாண்டு ராஜ்யத்திலேயிருக்கில்காணும்’ என்ன; “சுராரொஹாஹாஹா ஹாஹா” (ஆருரோஹாதஹருஷ்டா) என்று ஹருஷ்டனாய் மீண்டுபோந்தானிறே; அப் படியே, உன்னுடைய ஆஜ்ஞாத்லங்கநம் பண்ணுதே. உன்திருவடிகளுக்குத்தப்பாதே.

இதயாதி. ரதகஜதரகபதாதினைத் திரட்டிக்கொண்டு போனதுக்குஹேது - பரிவாற்றமைக்கு இத் யாதி. “மரூர்” என்னுமதுக்கு நியாயகமருளிச்செய்கிறார் - ஸ்ரீரஸாயாகதஸ் தஸ்ய இதயாதி. யுத்த கரண்டே ராவணவதாநந்தரே ராமா, ‘கோந்திவதயுகுமாயொவாஸஸி’ சூகாநுபுரீஸுவாமதா” இதி பூர்வார்த்தம். இஸ்ஸலோகத்துக்கு ஹாவம் - அவனும் இதயாதி. நமக்கேக்கும்படியென்றது, நம்முடையனைர்க்குண்யததுக் கடுகுபபடியென்றபடி. வ்வரணம் - அவன்தலையாலே இதயாதி. “ஹாதா” என்றதுக்குஹாவம் - ப்ராதாஸ்வாமுர்த்தி இதயாதி. “சுராரொஹாஹாஹாஹாஹா” விதாதி-விதாதி-புஜாவதெஃ. கோகாவ்யபிவ்யாதி-விதாதி-புஜாவாதி-புராத்தம” இதி மாநவ தர்மஸாஸ்தரே. ஸேஷப்பூர்வவத் என்றது - மஹாப்ரவேஸத்திற் பண்ணின வ்யாக்யாநத்தைநினைத்து. “வனஹிஸா” என்று ப்ராணிகளைச் சொன்னது - ஆனை குதிரை களுக்கும் உபலக்ஷணம். வ்வரணம் - முத்தாரிருக்க இதயாதி. “முன்புஇவனையொழிய” என்றவகத் தாம், அப்படியே இவரும், ப்ராப்யதவரையாலே, ப்ரபந்ருலத்திலில்லாத “கண்ணீர்வைகளாலி னைக்கும்,” “மண்ணையிருந்துதுழாவ” இதயாதிசுளாலே சொல்லப்பட்ட அழுவததொழுவதான வ்யா பரங்களாலே அதிசயத்தையுண்டாக்கி என்றகட்டுவது தீர்த்தவடிமைமாவது - உனக்கேயற்றத் திரப்பண்ணுகிற வடிமையென்று வ்வுகழித்து, அத்தால் ஓரலிதம் - தன்னுடைய இதயாதி. உன் விஷயமாய் இதரஸங்கநிவர்த்தகமான அடிமைகளில் அந்தரங்கமான வடிமைகளைச்செய்தென்று ஸப் தார்த்தம். ‘நீர் பதினாலாண்டு ராஜ்யத்திலே யிருக்கில் காணும்’ என்றவகந்தாம், ‘தன்சாபலத்தாலே நிர்ப்பந்திக்குமதுவுமன்றிக்கே’ என்றத்தை யநுஸந்திப்பது. ‘நிர்ப்பந்திக்கு மதுவுமன்றிக்கே’ என்ற துக்கு, ‘ஆருரோஹாதஹருஷ்டா’ என்றதத்தோடே யங்கயம். ஆஜ்ஞாத்லங்கநம்பண்ணுதே யென் றது - ஈஸ்வரனுக்குத் தம்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவிக்கத் திருவுள்ளமானால், அந்த வ்யஸ நத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டிருந்தென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - உன்திருவடிகளைத் தப்பாதேயென்று.

[illegible]

கண்வளார்த்தருளப் பெற்றது, “என்வருகிறதோ?” என்கிற பயந்தீர்; இனியென்னை விஷய் கரிக்கும் அதுவேகுறை, அக்குறையுந் தீர்த்தருளவேணும். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

கிடந்தநாள் கிடந்தாயெத்தனைகாலங்கிடத்தியுன்றிருவுடம்பசையத், தொடர்ந்து குற்றேவல்செய்துதொல்லடிமைவழிவருந்தொண்டரோர்க் கருளித், தடங்கோடாமரைக் கண்விழித்துநீயெழுந்துன்றமரைமங்கையும் நீயும், இடங்கோள்மூவுலகுந்தொழவிருந்தருளாய்திருப்புளிந்துடிங்கிடந்தானே.

ஆ:—(கிடந்தநாள்.)—இங்ஙனே யொருபடியே கண்வளார்த்தருளுகிற பிரானே! உன் திருவுடம்புநோவாதே, உன் திருவுடம்புநோவாதே உன்னடியேனான எனக்காக நீ ஒருநாள், தாமரைத்தடம் மலந்தாற்போலே இருக்கக்கண்ணி விழித்துமூர்ந்திருந்து உன் தாமரைமங்கையும் நீயும், இந்தலோகமெல்லாம் வாழும்படி இருந்தருளாயென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், திருவுடம்பசையத் திருப்படியே கண்வளார்த்தருளாதே, உன்னடியேயா முக்காகத் இருக்கக்கண்ணி விழித்து, நீபெழுந்திருந்து, உன் தாமரைமங்கையும் நீயும் இந்தலோகமெல்லாம் வாழும்படியிருக்கருளாய் என்கிறார்.

[தொடர்ந்தென்று தொடங்கி] - இது இப்போதைக்கடுப்பதென்றுணர்த்தி அடிமைச்செய்து ஆத்மாவிற்கு ஸ்வாவாஸிகமாய் வருகிற அடிமைநெறிதப்பாதே வருகிற அடியோங்களுக்கு கருபைபண்ணி. இம்மூன்று படித்தலும் தம்மைக் கொண்டாடினா லல்லர்; ஒரிடத்தாக்கே கடவாரை வேறு நோக்குவாநண்டோ என்று தம்முடைய அநர்யமு தித்தவஞ் சொல்வதுகிறார். [தடங்கோள் தாமரை] - தடத்தை விழுங்கினதாமரை. இடங்கோள் - இடமுடைத்தாகை.

ப.—அநந்தரம், திருமேனியசையுற்படி எப்போதும் கண்வளார்த்தருளாதே அடியோங்ககள் கண்டதீமனிக்குற்படியாகப் பிராட்டியோடேகூட உணர்ந்தெழுந்தருளியிருக்க வேணுமென்கிறார்.

திருப்புளிக்குடி - திருப்புளிக்குடியிலே, கிடந்தானே - ஆழிநிறார்த்தமாகக் கண்வளார்த்தருளுகிறவனே ! (அபேக்ஷாபாதந்தம் எனக்கொண்டு), கிடந்தநாள் - கண்வளார்த்தருளுகிறவனன்று கொடக்கமாக, கிடந்தாய் - இப்படி யொருபடிப்படக் கண்வளார்த்தருளினாய்; உன் திருவுடம்பு - உன் திருமேனி, அசைய-அசையும்படி, எத்தனைகாலம் - இன்னமெத்தனைகாலம். கிடத்தி - கண்வளார்த்தருளக்கடவா? (இனி), தொடர்ந்து - (எங்கள் அபேக்ஷைக்காக வுண்ண அறுவிதாரம்பண்ணிச்) சென்று, குற்றேவல் - அந்தரங்கவருத்தி, செய்து - பண்ணி, தொல் - அநாதிவித்தபான, அடிமைவழி-ஸேஷத்வமார்க்கத்திலே, வரும் - வருவோமாய், தொண்டரோர்க்கு - உனக்கேசேஷமாம்படி

தார்த்தம். ‘கொடிக்கோள்’ என்ற தொடங்கி, ‘கிடந்தானே - குடிக்கிடந்தென்று தொடங்கி, தலைக் கணியாய்’ இத்யங்கயது. (உ)

யந்யதிகளான எங்களுக்கு, அருளி-இரங்கி, தடம்-தடத்தை, கொள்-கொள்ளுப்படி பெருத்த, தாமரை-தாமரைபோன்ற, கண்-திருக்கண்களை, விழித்து - பாக்கவிழித்து, (நீ), எழுந்து - (படுக்கையினின்றும்) எழுந்து, உன் - உனக்கரபாயிரியாய், தாமரை - பூசிப்பிறப்பாறுண்டான ஹோக்பதைதையாயும், மங்கையையும் - பருவத்தையுமுடைய ளான லக்ஷ்மியும், நீயும் - , இடங்கொள்முவுலகும் - விஸ்தீர்ணஜகத்தாயமுர், தொழ - (அந்நாயோஜநரோபாதி) கண்டதுவவிக்கும்படி, இருந்தருளாய்-இருந்தருளவேணும்.

இ.—முன்றும்பாட்டில், திருவுடம்பசைய ஒருபடியே கண்வளர்ந்தருளாதே அடியோமுக்காகப் பிராட்டியும் தேவரும் எழுந்திருந்தருளவேணும் என்கிறார்.

[கிடத்தநாள் கிடத்தாய்] - ஓர் ஆஸ்ரிதன் "சாய்ந்தபோதை அழகு காணவேணும்" என்றாசைப்பட்ட நாள் கொடங்கித் கண்வளர்ந்தருளுகிறிலையோ? [எத்தனை காலங்கிடத்தி] - இனியொருவன் வந்து "கிடந்தவாறெழிற்கிருந்து பேசு" என்னுமளவு கிடக்குமித்தனையிற்ற. எல்லாச் சேஷத்தங்களும், "மஹாநாடி" என்றிருக்கை தவிராதே. [உந்திருவுடம்பசைய]-ஸுகுமாரமான திருமணி அலகம்படி. அரிசிக்கும் அவர்களைப் பார்க்குமித்தனையோ? உன்னையும் பார்க்க வேண்டாவோ? [தொடர்ந்து குற்றேவல்செய்து] - "இத்தஸாபிஸ் செய்யவடுப்பது இது" என்று உணர்த்தி அந்தாங்கவ்ருத்தியைப்பண்ணி. பெருமாள் தமக்கு அபிமதங்களில் அவ்விதான்றிக்கே யிருந்தபோதும், இவ்வுடிமையைக் கொண்டருளவேணும்" என்று வடிம்பிட்டு இளைப பெருமாள் அடிமை செய்காற்போலே. [கொல்லடிமை] - ஆத்மாவக்குஸ்வாஹாவிக்மான அடிமை: "சிவஹிதகெஷ்யபூவியய:" என்கிறபடியே. [வழிவருந்தொண்ட ரோர்க்கருளி] - நெறிதப்பாதேவநுகிற அடியோங்களுக்கு க்ருபை பண்ணி. இம் முன்று பாட்டிலும், தம்முடைய யோக்பதையைச் சொன்னாற்போலேயிருக்கும்; அதன்று சொல்லுகிறது; "ஒருவர்க்கே ஸேஷமாயிருப்பாரை வேறுமுகம் பார்ப்பா ருண்டோ?" என்று தம்முடைய அந்யதிக்வஞ் சொல்லுகிறார். [தடங்கொள்தா மரைக்கண் விழித்து] - பொய்கையை விழுங்கின தாமரைபோலே இடமுடைத்தான திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கி. [நீ யெழுந்து] - நீ எழுந்திருந்து: உணர்ந்தருளும் போதைச் செவ்வியை அதுவவிக்கவேணும்; "மாரிமலை முழைஞ்சில்" என்கிறபடியே. [உந்தாமரை மங்கையுமீயும்]-பிராட்டியும் தேவருஞ் சேரவிருந்து எனக்குக் காட்டித் தரவேணும். "பங்கயத்தாள் திருவருளும்" என்று ஆஸ்ரயணடிஸாயாகையாலேபுருஷ காரணாவத்தைப் பற்றச் சொல்லிற்றுக் கீழ்; "அடிமைசெய்யுமிடத்திலும் இருவருஞ் சேர்ந்த சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யக்கடவது" என்னுமத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது இங்கு. [இடங்கொள் முவுலகும்] - இடமுடைத்தான ஸகலலோகங்களிலுள்ளாரும். [தொழவிருந்தருளாய்]-அந்யபாரைப்போலே முறையிலே தொழவிருக்கும் இருப்பை நான் கண்டதுவவிக்கவேணும். [திருப்புளிக்குடிக்கிடத்தானே]-ஸுலஹனாபின்பு எல் லாஞ் செய்தருளத்தட்டென்? [திருப்புளிக்குடிக்கிடத்தானே-இருந்தருளாய்] - சாய்ந் தருளின அழகை அதுவவிப்பித்தருளிற்று; இருந்தருளின அழகை அதுவவிப்பித்தருள வேணுமென்கை.

முகம்பார்ப்பாரில்லை" என்று தம்முடைய அந்நயகதித்வஞ் சொல்லுகிறார். [தடங்கோள் தாமரைக்கண்விழித்து]-பொய்கையைக் கண்ணெறியிட்ட தாமரைபோலே, இடமுடைத் தான திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கி. [நீயெழுந்து] - நீயெழுந்திருந்து. "சீரியசிங்கமறி வற்று" என்கிறபடியே, உணர்ந்தருளும்போதை யழகு காணவேணும். [உன்தாமரைமங் கையும்நீயும்] - "ஹவத்விஷயத்தில் முதலடியிலேவார் பிராட்டிபுருஷகாரமாகப் பற்றக் கடவது" என்னுமத்தாலே, "பங்கயத்தாள்திருவருள்" என்றார் கீழ்; அடிமைசெய்யுமிடத் திலும் இருவருமான சேர்த்தியிலே யடிமைசெய்வதாகச் சொல்லிப் போருமத்தைப் பற் றச் சொல்லுகிறது இங்கு. [இடங்கோள்முவுலகும்] - இடமுடைத்தான ஸகலலோகங் களிலுள்ளாகும். [தொழலிருந்தருளாய்] - அந்நயப்ரயோஜனரைப்போலே முறையிலே தொழ நீயிருக்குமிருப்பை நான் கண்டநுலவிக்கவேணும். [திருப்புளிங்குடிக்கிடந் தானே] - நீ ஸுலஹனானபின்பு, எல்லாம் செய்தருளவேணும். அபேக்ஷிதங்களெல் லாஞ் செய்தருளக்கடவதானால், அதில் ஏகதேசஞ்செய்தால், குறையுஞ்செய்து தலைக் கட்டவேண்டாவோ? [திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே - இருந்தருளாய்] சாய்ந்தருளின அழகுகாட்டினாய்; இருந்தருளினபோதை யழகையுங் காட்டியருளாய்! (க.)

நான்காம் பாட்டு.

புளிங்குடிக்கிடந்துவரகுணமங்கையிருந்துவைகுந்தத்துள்ளின்று
தெளிந்தஎன்சிந்தையகங்கழியாதேஎன்னையாள்வாய்!எனக்கருளி
நளிர்ந்தசீருலகம்முன்றுடன்வியப்பநாங்களுக்கத்தாடிநின்றார்ப்ப
புளிங்குடீர் முகிலின்பவளம்போல்கனிவாய்சிவபட்டிகாணவாராயே.

ஆ. — (புளிங்குடி.) - உன்னுடைய காருண்யத்தினாலே எனக்காகப் புளிங் குடிக்கிடந்து, வரகுணமங்கை யிருந்து, வைகுந்தத்துள்ளின்று, தெளிந்த என்சிந்தை அகங்கழியாதே என்னையடிமைகொண்டருளினும்போலே, இன்னமும் உன்னுடைய பாமகாருண்யத்தினாலே சோதிவாய்திறந்து, தாமரைக்கண்களாலேநோக்கி, திருவடி களை என் தலையிலேவைத்தருளி, பிராட்டியோடேகூட இருந்தருளி, "ஆழ்வார் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளினான்" என்று இந்தக் கல்யாண குணத்தைக்கண்டு லோகமெல்லாம் விஸ்மயப்பட நாங்கள் கூத்தாடி நின்று ஆரவாரப்பட நிறம் அழகிதான மேகத்திலே யுண்டான பவளம்போலே அழகியதிருப்பவளத்திற் சிவப்போடேகாணலாம்படி நீ வர வேணு மென்கிறார்.

பொய்கை இத்யாதி. தடம் - பொய்கை, பரப்பும். கண்ணெறியிட்ட - மறைத்த "நீயெழுந்து" என் கைக்கு, எழுந்திருக்குமது அழகாயிருக்குமோவென்ன - சீரிய இத்யாதி. அறிவுற்று-உணர்ந்த. கீழே "பங்கயத்தான்" என்றவைத்து, பின்னையும் 'தாமரைமங்கை' என்கிறதென்னென்ன-ஹவத்விஷ யத்தில் இத்யாதி. "திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே - இருந்தருளாய்" என்றகூட்டிஹவம்-நீ ஸுலஹ னான இத்யாதி. விவரணம்-அபேக்ஷிதங்கள் இத்யாதி. "கிடந்தானே - இருந்தருளாய்" என்றகூட்டி, உத்தத்தை ஸ்புடமாகக் காட்டுகிறார்-சாய்ந்தருளின இத்யாதி. ஏகதேசம் செய்கையாவது-திருப்புளிங் குடியிலேகிடக்கை. 'உன் திருவுடம்பசைய - கிடந்தான் கிடந்தாய் - எத்தனைகாலம் கிடத்தி' என்ற தொடங்கி, 'திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தானே - இருந்தருளாய்' இத்யாவ்யதி.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், திருப்புளிங்குடி தோடக்கமான ஷிவஸ்யாநாதர்களில் ஸந்நிஹிதனாய் என்னை இவ்வளவாக்கினாற்போலே மேலும் என் அபேக்ஷிதங்கள் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[தெளிந்த என்சிறை யகங்கழியாதே என்னையாள்வாய்] - அயோக்யனென்று அகலாதபடி கண்கள் சிவந்திலே என்றருதயம் தெளிந்தவாதே அங்கே வந்து புகுந்து பிரந்தாமாக விருந்தருளி என்னை ஆளுகிறவனே! [நளிர்ந்த சீருலகம் மூன்றுடன் வியப்ப] - “ஆழ்வார் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளினான்” என்று இந்தக் கல்யாண முணத்தைக்கண்டு லோகமெல்லாம் விஸ்மயப்பட்ட. [பளிங்கென்று தோடங்கி] - அறத்தெளிந்த நீரை முகக்கையாலே நிறமழந்தான மேவத்திலேயுண்டான பவளம்போலே அழகிய திருப்பவளத்தில் சிவப்போலே காணலாப்படி நீ வரவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஆபூதிதாராயமாகக் கிடந்திருந்து நின்று என்னை யடிமை கொண்ட ஈர்ஸரீயமான வடிவேலாட்குட நான் காணும்படி வரவேணு மென்கிறார்.

புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்த - கண்வளர்ந்து, வரகுணமங்கை - திருவரகுணமங்கையிலே, இருந்த - வைகுந்தத்துள் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, நின்று - தெளிந்த - (“இவை நமக்காகப்பண்ணின வருத்திகளிடம்” என்று) தெளிந்த, என் - என்னுடைய, சிந்தையகம் - நெஞ்சக்குள்ளே நின்று, கழியாதே - போகாதே, (உன்னுடைய சீலாதிசுணங்களைப் பரகாசிப்பிதது), என்னை - ஆள்வாய் - அடிமைகொண்டவனே! எனக்கு - அருளி - விஸ்வரூபமாகக்ருபபண்ணி, (உன்னுடைய), நளிர்ந்த - சீதளமான, சீர் - சீலாதிகளை, உலகம்முறது - லோகதரயமும், உடன் - ஏகண்டமாய்க் கொண்டு, வியப்ப - “ஓராஸ்ரிதபக்ஷபாதமே!” என்று விஸ்மயப்படுமபடியாகவும், நாங்கள் - (அந்நயப்பாயோஜநராய்க்கொண்டு காணவிருக்கிற) நாங்கள், கூத்தாடி - பீரதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸஸம்பரமந்ருத்தபண்ணி, நின்று - ஆர்ப்ப - ஆர்ப்பாவம்பண்ணும்படியாகவும், பளிங்கு - தெளிந்த, நீர் - நீராலேகிறாத, முகனின் - காளமேகத்திலே, பவளம்போல் - பவளக்கொடி படர்ந்த ற்போலே, கனி - ஸ்நிக்தமான நிறத்தை யுடைத்தான, வாய் - திருவயரம், சிவப்ப - சிவந்துதோன்றும்படி, காண - நாங்கள் கண்டதுவிக்குமபடியாக, நீ வராய் - நீ நடந்துவந்தருளவேணும்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், திருப்பதிகளிலே ஸந்நிஹிதனாய் என்னை இவ்வளவாக்கினாற்போலே மேலும் என் அபேக்ஷிதங்கள் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[புளிங்குடி யிதயாதி] - “திருப்புளிங்குடியிலே கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்னும் அழகைக்காட்டியும் திருவரகுணமங்கையிலே “பிரானிருந்தமை காட்டினீர்” என்னும் இருப்பில் அழகைக்காட்டியும், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே “நிலையாரின்றான்” என்னும் நிலையழகைக்காட்டியுமன்றோ எண்ணப்புகுநிமித்தம்? இவையெல்லாம் நான் இரக்கவோசெய்தது? [தெளிந்தவென சிந்தையகங்கழியாதே] - அயோக்யனென்று அகலாதபடி கண்கள் சிவந்திலே என்றருதயம் தெளிந்தவாதே அதைக்கைவிடாநீத பிரந்தரவாஸம்பண்ணி. [என்னையாள்வாய்] - உன்னுடைய செல்லாத என்னை குணஜ்ஞாததாலே முடியாதபடி யரிப்பித்துப் போந்தாய். [எனக்கருளி] - வ்யதிராகத்தில் நகசயாலே முடியவும்மாட்டாதானைக்குக்ருபபண்ணி. [நளிர்ந்தசீர்] - அறுஸந்யித்தார் ஹ்ருதயம் குளிர்ந்படியான ஸீலத்தை; “ஆழ்வார் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளினான்” என்கிற இக்கல்யாண முணத்தை. [உலகமூன்றுடன் வியப்ப] - விஸக்ஷணரோடு

அவிலக்ஷணரோடு வாசியற எல்லாருமொக்க அது ஹனித்து விஸ்மயப்படுமபடியாக. [நாங்கள் கூததாடிநின்றார்ப்ப]-நாங்கள் விஸ்மயப்படுமளவன்றிக்கே விக்ருதரார்ப்படி. [புளிங்கு நீர்முகிலின் பவளம்போல் கணிவாய்சிவப்ப]-தெளிந்தநீரை முகக்கைபாலே டிர்ப்பாயமான மேவமானது பவளத்தைப் பூத்தாற்போலையிற்று திருவயரத்திற் பழுப்பிடுப்பது. இவர் ஸம்பரமத்தைக்கண்டு அவன்பண்ணும் ஸ்மிதமிருக்கிறபடி. [நீகாணவாராய]-நான்காண நீ வரவேணும், என்னென்றோ உன் நடையழகு காணவேணும். அவன் கூத் திருக்கிறபடி. வல்லாராடினாற் போலேநீறே நடையழகுருப்பது.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. திருப்பதிகளிலே ஸந்நிஹிதனாய் என்னை இவ்வளவாக் கிணற்போலே, மேலும் என் அபேக்ஷிதஞ் செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[புளிங்குடிஇத்யாதி] : நான் இரக்கவோ இவையெல்லாம் நீ செய்தது? பட்டர், திருநாராயணபுரத்தில் வெறுப்பிலே, “தேவர் ஸ்வாதந்தர்ய மேல்லாங்காட்டினாலும் பின்னையும் பண்ணின விஸ்வாஸத்தில் துலைத்தலின்றிக்கேயிருக்கும்படி எலும்புஉரமுடைய எம்பெருமானார்போல்வார்பக்கல் செய்யுமத்தை எலியேலும்பனான அடியேன்பக்கலிலும் செய்வதோ? “மஹாவிஸ்வாஸ வதிவபுகடி” (மஹாவிஸ்வாஸபூர்வகம்) என்கிறபடியே ஏதேனும் ஒன்று வந்தாலும் ‘இங்குத்தைக்கு ஒன்று வருவதாய் வந்ததன்று; இதுக்கடி, நம்முடையபாபம்’ என்று பண்ணின விஸ்வாஸம் துலையாதார் விஷயத்திலே செய்யுமத்தை — இதுதானே ஹேதுவாக நெஞ்சநெகிழும்படி இளநெஞ்சார்பக்கலிலும்—அத்தைச் செய்யக்கடவதோ?” என்றாராம். திருப்புளிங்குடியிலே “கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்னுமழகைக்காட்டியும், வரகுணமங்கையிலே “பிரானிருந்தமைகாட்டினீர்” என்னும் இருப்பழகைக்காட்டியும், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே “நிலையாநின்றான்” என்னும் நிலையழகைக்காட்டியுமன்றோ என்னைப் புருநிறுத்திற்று? [தெளிந்தஎன் சிந்தை யகங்கழியாதே]—“அயோக்யன்” என்று அகலாதபடி * கண்கள் சிவந்திலே என் ஹ்ருதயத்தைத் தெளிவித்தும் அதைக்கைவிடாதே நிரந்தரவாஸம் பண்ணி. [என்னையாள் வாய்] - என்னை “அயோக்யன்” என்று அகலவுமோட்டாதே, பிரிவாற்றாமையால் முடியவுமோட்டாதே, குணஞ்ஞாநத்தாலே யரிப்பித்துக்கொண்டு போந்தாய். [எனக்கருளி] -

நாலாம்பாட்டு.—புளிங்குடி இத்யாதி. “புளிங்குடிக்கிடத்து” என்றதொடங்கி, “எனக்கருளி” என்னுமளவும் கடைகூத்தவதாரிகை - திருப்பதிகளிலே இத்யாதி. இவ்வளவாக்குகை - இந்தப் பாவையத்தை விளைக்கை.

“வைகுந்தத்துள்ளின்று” என்னுமளவுக்கும் ஹாவம் - நான் இரக்க இத்யாதி. “தெளிந்தஎன் சிந்தை” என்றதுக்கு - “மிருபொவஷ-புயாராஹி” இத்யாதிப்படியே, எத்தனை துலங்கன்வந்தாலும் கலங்காத நெஞ்சென்று விவக்ஷித்து, அதுக்குஐதிறயம் - பட்டர் இத்யாதி. விவாணம் - மஹாவிஸ்வாஸ இத்யாதி. திருநாராயணபுரத்தில் வெறுப்பாவது - எம்பெருமான் திருமேனிற்கும் அழிவுவந்து, பின்னே திருகரைபூரையரும் திருகாட்டுக்கெழுந்தருளினத்தால் வந்த துக்கம். எலும்புஉரமுடைய - ஸக்தியுடைய. மஹாவிஸ்வாஸமுடைய வென்றபடி. எலியேலும்பனான - அல்பஸத்திகளுன. விஸ்வாஸமாந்தமமுடையனான வென்றபடி. “நான் இரக்கவோ நீயிவையெல்லாஞ்செய்தது” என்கிறவாக்யத்தில் ஹ்ருதிக்குதமான அர்த்தவசேஷக்களை விசதமாக அருளிச்செய்கிறார் - திருப்புளிங்குடியில் இத்யாதி. “தெளிந்த” என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - அயோக்யன் இத்யாதி. ஆளும்பரகாமேதென்ன - அயோக்யன் என்று இத்யாதி. “எனக்கருளி” என்றதொடங்கி மேலுக்கெல்லாம் ஹாவம் - புறம்பு இத்யாதி. நளிர்ந்த - சிதளமான, இருக்குக்குளிரத்தியேதென்ன - அநுஸந்தித்தார் இத்யாதி. சீராவதேதென்ன - ஆழ்வார் இத்யாதி. விலக்ஷணர் - இந்தராதிகள். அவிலக்ஷணர் - பூமியிலுள்ளார். “உடன்” என்றதுக்கர்த்தம் - வாசியற என்றது, “நாங்கள்” என்ற - ஆத்மநி

புறம்புபோகாதபடி வளைத்து நீயும் ஜீவநரிடாவிட்டால் எங்ஙனே யரிக்கும்படி? [நளிர்ந்த இத்யாதி] - அங்ஸந்தித்தார் ஹ்ருதயம் குளிரும்படியான ஸீலகுணத்தை. “ஆழ்வா ரபேக்ஷிதஞ் செய்தருளிஞன்” என்கிற கல்யாணகுணத்தை. [உலகமுன்றுடன்வியப்ப] - விலக்ஷணரோடு அவிலக்ஷணரோடு வாசியற எல்லாருமொக்கஅங்மலித்து விஸ்மயப் பும்படியாக. [நாங்கள் இத்யாதி] - நாங்கள் விஸ்மயப்பமேளவன்றிக்கே, விக்குதராம் படி. இவர்க்கு விஸ்மயப்பட அவஸரமில்லையாயிற்று. [பளிங்கு நீர்முக்கிலின் பவளம் போல்கனிவாய்சிவப்ப] - தெளிந்தநீரை முகக்கையாலே டர்ஸநீயமான மேகமானது பவ ளத்தைப்பூத்தாற்போலேயாயிற்று, திருவதரத்தில் பழுப்பிருப்பது. இவர் ஸம்ப்ரமத்தைக் கண்டு அவன்பண்ணும் ஸ்மிதமிருக்கிறபடி. [நீ காணவாராயே] - என்னெதிரே உன்ன ழுது காணவரவேணும். அவன்கூத்திருக்கிறபடி. அவன் மாறிமாறிஇடும்அடி, வல்லாராடி னாற்போலேகாணும் இருப்பது. பிள்ளையழகியமணவாளவரையரைப் பெருமாள் ஒருநாள் அருளப்பாடிட்டு, “நாம் இங்ஙனே நடக்கிறோம்; நீ அதுக்கீடாக ஆடிக்காண்!” என்ன, “தம்பிரானே! என்னால் அந்நடைக்கீடாக ஆடப்போமோ?” “கானகம்படியுலாவியுலாவி” இத்யாதி: தேவருடையகுழலோசையைக்கேட்டவாறே, பாடல்தவிர்ந்தார்கள்! தேவரு டைய ஸ்வாலாலிகமானநடைக்குத் தங்களுடைய ஸிக்ஷாபலத்தாலுண்டான ஆடல் தவிர்ந்தார்கள்; குரக்குக் கைகொடு கூழ்துழாவி அடியேன் தேவர்திருமுன்னே ஆடவல் லேனோ?” என்றாராம். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

பவளம்போல்கனிவாய்சிவப்ப நீகாணவந்துநின்பல்லிலா முத்தம்
தவழுகதிர் முறுவல்செய்து நின் திருக்கண் தாமரைதயங்க நின்றருளாய்
பவளநன்படர்க்கீழ்ச் சங்குறைபோருநல்தண் திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தாய்
கவளமாகளிற்றினிடர்கேடத்தடத்துக்காய்சினப்பறவையுர்த்தானே.

ஆ. - (பவளம்போல்.) - வருமிடத்தில், ஸ்ரீமஜேந்தராழ்வாணக்காகப் பெரியதிருவடிமேலேவறிவந்தருளிணாற்போலே, கனிவாய்சிவப்ப நீகாணவந்து நின் பல் லிலாமுத்தந்தவழ் கதிர்முறுவல்செய்து, நின் திருக்கண் தாமரைதயங்க நின்றருளாய்! என்கிறார்.

வஹுவசநம். இவர்க்கு விஸ்மயப்படவேண்டாவோவென்ன - இவர்க்கு இத்யாதி. ஸ்படிகம்போலே தெளிந்த நீரையுடைய காளமேகத்தில் பவளம்பூத்தாற்போலே யிருக்கிற கனிவாயானது சிவந்து தோன்றும்படி என்று ஸப்தார்த்தம். “நாங்கள் கூத்தாடிநின்றார்ப்ப” என்றவந்தார், “கனிவாய் சிவப்ப” என்றதுக்குறாவம் - இவர் ஸம்ப்ரமத்தை இத்யாதி. “நாங்கள் கூத்தாடிநின்றார்ப்ப - வாராய்” என்ற பதச்சேர்த்தியால் மலித்தஹாவம் - அவன்கூத்திருக்கிறபடி என்று. அவன்வருவது கூத்தோவென்ன - அவன் மாறிமாறி இத்யாதி. “நடக்கை - கூத்து” என்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளை இத்யாதி. “அவன் கடைக்கீடாக ஆடப்போகாது” என்னைக்குப்பாசரம் - கானகம் இத் யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி. கானகம்படி - வநபூமி. பாசரத்துக்கார்த்தம் - தேவருடைய இத் யாதி. குரக்குக் கை-குரக்குவலித்த கை. குரக்கு - குரக்குவாதம். ‘புளிங்குடிக்கிடந்து’ என்றதொடங்கி அடைவே யங்வயம். (ச)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸ்ரீ மஜேந்தரராமுவானுக்கு வந்து தோற்றினார் போலே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[பல்சிலாமுத்தமென்று தொடங்கி] - பல்லாகிற ஒளியையுடைய முத்து கதிர்புறப்பட முறுவல் செய்து திருக்கண்களாகிற தாமரைவிளங்க நின்ற நளாய். [பவள நன்படரென்றுதொடங்கி]-நல்லபவளப்படரின் கீழே ஸங்குகள் நிர்வாயமாய்வர்த்திக் கிற-திருப்பொருநலையுடைத்தாய் ஸ்ராமஹரமான திருப்புளிக்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளா கிறவனே! [கவளமென்று தொடங்கி] - மத்தமான பெரிய ஆனையினுடைய விடாய் மெடுகைக்காக அகப்பட்டு நின்ற பொய்கையிலே ப்ரதிபக்தத்தைக் காயுப்தினத்தை யுடைய பெரிய திருவடியை நடத்திக்கொண்டு தோற்றினவனே!

ப.—அநந்தரம், என்முன்னே எழுந்தருளிவந்து மந்தஸ்மிதம்பண்ணிக் கொண்டு நின்றருளவேணுமென்கிறார்.

பவளம் - பவளத்தினுடைய, நன் - செறிந்த, படர்க்கீழ் - பாரத்தின்கீழே, சங்கு - சங்குகளானவை, உமை - வர்க்குக்கும்படியான, பொருநல் - திருப்பொரு நலையுடைய, தண் - ஸ்ராமஹரமான, திருப்புளிக்குடி - திருப்புளிக்குடியிலே, கிடந் தாய் - கண்வளர்ந்தருளினவனாய், கவளம் - கவளங்கொள்ளுகையே ஸ்வஹாவமான, மா - பெரிய, களிற்றின் - மஜேந்தரனுடைய, இடர் - ஆயிரம்தேவஸம்வத்ஸரம் நிரா ஹரனாய் நின்ற க்லேசித்த து:கம், கெட - போம்படியாக, தடத்து - அந்தத்தடாகத் திலே, காய் - (விதோரூபியத்திலே) வெவ்வித, சினம் - சினக்கையுடைய, பறவை - பெரியதிருவடியை, ஊர்ந்தானே - நடக்கிக்கொண்டுவந்தவனே! பவளம்போல் - திருப்பொருநலில் பவளப்படரும் சங்கும் செறிந்ததற்போலே, கனி - ஸ்திக்கமான, வாய் - திருவதாமானது, சிலப்ப - சிவங்குகோன்ற, சின் - உன், பல் - பல்லாய், நிலா - சிற்கிற; முத்தம் - முத்தம்பார்க்கில், ககிர் - ககிசை, தவழ் - உடைத்தாம்படி, முறுவல்செய்து - முறுவல்செய்துகொண்டு, (ஸ்ரீ மஜேந்தரன்முன்பு வந்ததற்போலே), காண - (காணும்)காணும்படி, நீ வந்து-நீ ஸத்வரனாய்வந்து, நின் - உன்னுடைய, திரு- அழகிய, கண் - திருக்கண்களாகிற, தாமரை - தாமரையானது, தயங்க - விளங்கும் படி, நின்றருளாய் - ப்ரீதிதோன்ற நின்றருளவேணும். படர் - பற்றை.

இ.—அஞ்சாம் பாட்டில், ஸ்ரீ மஜேந்தரராமுவானுக்கு வந்துதோற்றினார் போலே வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[பவளம்போல் இத்யாதி] - “கவாக்ஷநாடிநா” என்கிறபடியே ஒன்றுக்கும் வி.க்ருதனாகாத நீ, அறுகூலரீஸாதத்தாலே அகவாரில் வந்து, ம்தோற்ற வி.க்ருதனாய் ஸ்மி தம்பண்ணி நிற்கும்படியைக் காணவேணும். [பல்சிலாமுத்தம்] - பல்லாகிற சிலாவை யுடைய திருமுத்து நிரையானது. [தவழ்ககிர் முறுவல்செய்து]-கதிர்தவழும்படி - ககிர் புறப்படும்படி, முறுவல்செய்து. [சின் திருக்கண் தாமரை தயங்க நின்ற நளாய்]-திருக்கண் களாகிற தாமரை விளங்க நாலடிவந்து, முடியவரமாட்டாதே ஸ்தப்தனாய்நிற்கும் நிலை யைக் காணவேணும். கண்ணினுடைய ஸ்மிதாநிநக்கிறபடி. கயங்குகை - தத்காலத்தில் ஒளியாதல், கடல்சலித்ததற்போலே யசைந்து வருகிறபடியாதல். [பவளநன்படரித்யாதி]- நல்லபவளப்படரின் கீழே ஸங்குகள் நிர்வாயமாய் வர்த்திக்கிற திருப்பொருநலையுடைத் தாய் ஸ்ராமஹரமான திருப்புளிக்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! படர் - துற.

நிர்வாயுமாக பவளத்தூற்றிலே ஸங்குகள் வர்த்திக்கையாலே அவ்வூரில் பதார்த்தங்
களுக்கு வாய்க்கங்களால் அச்சமில்லைபென்னை. [கவளமாகுநிற] - கவளங்கொண்டிருப்ப
தான பெரிய ஆணை. கவளங்கொண்டவென்ற இத்தால் - மதமுதித மென்னை. இதுக்கு
முன்புதிடர் பட்டறியாத ஆணை. [இடர்மெட்டத்தடத்து] - தன்னிலமல்லாத பெரியகையிலே
ஒருகூடா பதார்த்தத்தின் கையிலே யகப்பட்டு பாதிக்கியபின் நிக்ரிக யிருக்கும்படி
யான ஆபத்துப்போக. [காய்சினப் பறவையூர்ந்தானே] - பாகிபகூத்தைக் காயுஞ்
சினதகையுடைய பெரிய திருவடியை அவன் வேகம் போராழே அவனைப் போரித்துக்
கொடுவந்து தோற்றிற்றிலையோ? ஆணையின் ஓசையிடாய் என்டி. அதுக்கு வந்து
தோற்றினாயோலே என் முன்னேவந்து தோற்றவேணும்.

௭௬. — அஞ்சாம்பாட்டு. ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஜேந்திராழ்வானுக்கு வந்துதோற்றினாயோலே
வந்து தோற்றியருளவேணுமென்கிறார்.

[பவளமித்யாதி] “கவளமாகுநிற” (அவாக்யநாதர) என்கிறபடியே
ஒன்றுக்கும் விக்குதனாகாத நீ, அங்குல ஓர்ஸாந்தாலே யகவாயில் வந்ததோற்ற விக்குத
னாய் ஸ்மிதம்பண்ணிநிற்கும்படியைக் காணவேணும். [நின்பல்நிலாமுத்தம்] - பல்லா
கிற நிலாவையுடைய முத்துநிரையானது. [தவழுகதிர்முறுவல்செய்து] - ‘கதிர் தவழ்
முறுவல்செய்து’ - கதிருள்ளடங்காதே புறம்பே தவழும்படி. முத்தத்திலே பல்நிலாக்கதிர்
தவழும்படி. முத்தம் - அதரம். கதிர் புறப்படும்படி முறுவல்செய்து. [நின்திருக்கண்
தாமரை தயங்க நின்றருளாய்] - கண்ணினுடைய ஸ்மிதமிருக்கிறபடி. தயங்குகையாவது -
அப்போதுபிறந்தவொளியாதல், கடல்சலித்தாற்போலே யசைந்துவருகிறபடியைச் சொல்
லிற்றுதல். [நின்றருளாய்] - முந்துற நாலடிவந்து, பின்னைஅனுவம் மாட்டாதே ஸ்தப்ய
னாய் நிற்கும்நிலை காணவேணும் [பவளமித்யாதி] - நல்ல பவளப்படரின்கீழே சங்குகள்
நிர்ப்பாதமாய்வர்த்திக்கிற திருப்பொருளையுடைத்தாய், ஸ்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடி
யிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! படர்-ஊறு. அவ்வூரில் பதார்த்தங்களுக்கு, வாய்கத்துக்கு
பயப்படவேர்த்திக்குமது இல்லையாயிற்று. அத்தேஸஸ்வலாவம் இவ்வாயிருக்க, “எனக்கு
உன்னைக்கிடைக்குமோ? கிடையாதோ?” என்று நான் பயப்படும்படியிருக்கிறதென்? [கவ
ளமித்யாதி] - கவளங்கொண்டிருப்பதான பெரிய ஆணை. கவளங்கொண்ட என்ற இத்

அஞ்சாம்பாட்டு. — பவளம்போல் இத்யாதி. “கவளமாகுநிறநினிடர்கெடத்தடத்துக்காய்
சினப்பறவையூர்ந்தானே” என்றத்தைக் கடாகூறித்தவதாரினை - ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஜேந்திர இத்யாதி.

ஸ்மிதத்துக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் - அவாக் இத்யாதி. அவாக் - வார்த்தை
சொல்லக்கடவ னன்றிக்கேயிருக்குமவன், அநாதர - ஆதர்த்தவ்யவியில்லாமையாலே அநாதரித்
திருக்குமவன் இதுருந்தயர்த்தம். பவளம்போலே ஸ்மித்தமான திருவதரமானது சிவந்துதேன்ற, அத்தை
காண்காணும்படி நீவந்தென்று ஸப்தார்த்தம். முத்தினவர்த்தத்துக்கு, “நிலா” என்று - ஒளியாய், திரு
முத்துக்கு விசேஷணமாய், பல்லாகிற நிலாவையுடைய திருமுத்து நிரையினுடைய கதிரானது தவ
ழும் - முறுவல்செய்தென்றபடி. அர்த்தாந்தரம் - முத்தத்திலே இத்யாதி. அதாவது - “நிலா”
என்று - “கதிர்” என்றும் - ஒளியாய், இரண்டிலும் - மிக்கதேஜஸ்ஸைச்சொல்லி, பல்வினுடைய
மி - ஸ்ரமஹரமானது. முத்தத்திலே - அதாத்திலே, தவழும்படி முறுவல்செய்தென்றபடி. அதரத்
திலே கதிர் தவழுகையாவது - திர் புறப்படுகை. பதச்சேர்த்தியால் ஹலித்தலாவம் - கண்ணினுடைய
இத்யாதி. “காணவந்து” என்றத்தோடே, “நின்றருளாய்” என்றத்தையுங்கூட்டி அர்த்தம் - முந்துற
இத்யாதி. “கண் - பவளம் - படர்கீழே” என்று அவயிப்பது. படர் - ஊறு. இத்தால்லாவம் -
அவ்வூரில் இத்யாதி. ஹார்த்தலாவம் - அத்தேஸஸ்வலாவம் இத்யாதி. “கவளங்கொண்ட” என்றத்

தால் - மதமுதிதமென்கை. இதுக்குமுன்பு இடர்பட்டரியாத ஆனை [இடர்கேட] - "வாராயென்னரிடரைக்காய்" என்று, தன்வாயாலே "ஆரிடர்" என்னும்படியிறே பட்ட இடரின் கனம். "ஆணையின்துயரம்" என்று நெஞ்சுளுக்கும்படியிறே பட்டது. [தடத்து] - தன்நிலமல்லாத பொய்கையிலே கூடித் தர்பதார்த்தத்தின் கையிலே யகப்பட்டுப் ப்ரதிக்கிரியையின்றிக்கே விருக்கும்படியான ஆபத்துப் போம்படியாக. தடமென்று - கரைக்கும், பொய்கைக்கும் பேர். [காய்சினப்பறவையூர்ந்தானே] - ப்ரதிபகூத்தைக் காயுஞ்சினத்தை யுடைய பெரியதிருவடியை, அவன்வேகம்போராமை அவனைப்ரேரித்துக்கொண்வேந்து தோற்றிற்றிலையோ? அவ்வாணையின் ஁சைகிடாய் என்கையை! அதுக்குத் தோற்றினுற் போலே என்முன்னேவந்து தோற்றியருளவேணும். (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

காய்சினப்பறவையூர்ந்துபொன்மலையின்மீமிசைக்கார் முகில்போல்
மாசினமாலிமாலிமானேன்று அங்கவர்படக்கனன்று முன்னின்ற
காய்சினவேந்தே! கதிர்முடியானே! கலியயல்திருப்புளிங்குடியாய்!
காய்சினவாழிசங்குவாள்வில்தண்டேந்தி எம்மிடர்கடிவானே!

ஆ.—(காய்சினப்பறவையூர்ந்து.) - உம்முடைய மனோபூங்களுக்கு ப்ரதிவையகங்களில்லையோ? ஸஹஸா முடியுமோவென்னில்?—என்னுடைய மனோபூப்ரதிவையகங்களைப் போக்குகைக்காக வன்றோ, சங்க சக்ர குடி ஸார்க்காதி திவ்யாயுயங்களை ஏந்தியருளியிருக்கிறது? ஆனபின்பு, பொன்மலையின்மீமிசைக் கார்முகில்போலே காய்சினப் பறவையூர்ந்து, மாசி சுமாலி மால்யவத்ப்ரப்ருத் யஸுரநிரஸம்பண்ணியருளினுற்போலே இந்த ப்ரதிவையகத்தையும் நீயே போக்கி என்னுடைய மனோபூத்தையும் முடித்தருளவேணு மென்றோர்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், உன்னுடைய அபிலஷிதங்கள் செய்வொண்ணாத படி ப்ரதிவையகங்களுண்டென்னில்; ஆர்ரிதருடைய ஆபத்துப் போக்குகைக்காக திவ்யாயுயங்களைந்தியிருக்கிற நீ, மாசிப்ரப்ருதிகளான ராகுஸை முடித்தாற்போலே என்னுடைய ப்ரதிவையகங்களை நீயே போக்கியருளவேணுமென்கிறார்.

[காய்சினப்பறவைபென்று தொடங்கி] - மேருஸிப்ரத்திலேயேறி மேவம் படிந்தாற்போலே ப்ரதிபகூத்தைக் காயும்சினத்தையுடைய பெரியதிருவடியை நடத்

தால் வலித்தலாவம் - கவளங்கொண்ட இத்யாதி. "மதமுதிதம்" என்றதுக்குலாவம் - இதுக்கு முன்பு இத்யாதி. "மாகனிற்றினிடர்" என்றதுக்கு - களிற்றினுடைய பெரியஇடருண்டு விவகித்தது, அப்படி பெரியஇடருண்டோவென்ன, ப்ரமாணம் - வாராய் இத்யாதி; சிறியதிருமடல். ஆரிடர் - மிக்கவிடர். ஆர் - மிகுதி. இடர் - துக்கம். ப்ரமாணந்தாம் - ஆணையின்துயரம் இத்யாதி. நெஞ்சுளுக்கும்படி - ஈடுபடும்படி. களிற்றினிடர் கேடவென்னுதே, "தடத்து" என்று விசேஷித்ததுக்கு லாவம் - தன்நிலம் இத்யாதி. காய்கை - ஹிம்ஸிக்கை. சினம் - கோபம். "இடர்கேட" என்றதிலே கோக்காகலாவம்-அவ்வாலை இத்யாதி. "ஊர்ந்தானே" என்றதிலேகோக்காக லாவம் - அதுக்கு இத்யாதி. பவளன்படர்க்கீழென்றதொடங்கி, காய்சினப்பறவையூர்ந்தானே - நீ பவளம்போல் கனி வாய்சிவப்ப - காணவந்து, நிற்பல்லிலா இத்யாரப்ய, நின்றருளாய் இத்யவ்யடி. (ரு)

திக் கொண்டு வந்து, பெரிய சினத்தையுடையான மாவி மால்பவான் தொடக்கமான அஸூர்கள் அங்கே முடியும்படி சிறி, அவர்கள் முன்பே சின்ற காயும் சினத்தையுடைய வேந்தே! [கவிவயல் திருப்புளிக்குடியாய்] - “அதுபண்டிறே” என்னவொண்ணாத படி ஸம்ருத்தமான திருப்புளிக்குடியிலேவந்து ஸர்நிஹிதனானவனே! இப்பாட்டில் க்ரியை மேலிற்பாட்டிலே.

ப.—அந்தாம், உகவாதார்முன்னேயசுப்படப் பெரியதிருவடியை மேற் கொண்டு சென்று நின்ற நீ, உகந்துகாண ஆசைப்பட்ட என்முன்னே அப்படி அவனை மேற்கொண்டுவந்து நின்றருளவேணு மென்கிறார்.

பொன் - கருமயமான, மலையின் - மஹாமேருவின், மீமிசை - மேலேபடிந்த, கார்முகில்போல - காளமேகம்போலே, காய்-(விரோயிவிஷயத்திலே) வெவ்விப, சினம் - சிற்றத்தையுடைய, பறவை - பெரியதிருவடியை, ஊர்ந்து - நடத்திக்கொண்டு, காய் - ப்ரதிபக்ஷங்களிலே காலாக்கிதல்பமான, சினம் - சினத்தையுடைய, ஆழி சங்கு வான் வில் தண்டு - பூநீபஞ்சாயுபத்தையும், ஏந்தி-, மா-பெரிய, சினம் - சினத்தையுமுடைய, மாவி-, மான் - மஹானான, மாவி - சுமாவி, என்று - என்றுப்ரஸித்தான, அவர் - அவர்கள், அங்கு - அந்தயுத்தபூமியிலே, பட - நசிக்குப்படி, (“காசாழிவடிபுர? கொபெ” என்கிற கணக்கிலே), கனன்று - பெரியசிற்றத்தோடே, முன் - (உகவாதார்)முன்னே, நின்ற - (இவ்வழகைக்காட்டி) நின்றவனாய், (“அங்கருளில்லாத்தன்மை யாளன்” என்னும்கணக்கிலே), காய் - விரோயிகளுக்குடாஹகமான, சினம் - க்ரோயு குணத்தையுடைய, வேந்தே - ஸ்வாமியாய், கதிர் - விரோதிவர்க்கம் மடிசையாலே ஒளிரிடுகிற, முடியானே - திருவஹிஷேகத்தை யுடையவனாய், (ஆஸ்ரிதார்த்தமாக), கவி - ஸம்ருத்தமான, வயல் - உபகையுடைய, திருப்புளிக்குடியாய் - திருப்புளிக்குடியிலே வர்த்திப்பானாய், (அவ்வழியாலே), எம் - எங்களுடைய, இடர் - அதுவாலாஹ ரூபமான து:கத்தை, கடிவானே - கழிக்கக் கடவனாயிருக்கிறவனே! அந்த வாஹாத் தோடும் ஆயுபங்களோடும் திருவஹிஷேகத்தோடும் நான் காணும்படியாகவந்து நின் திருக்கண்டாமரைதயங்க நின்றருளாய்! என்று கீழே அவ்வயம்.

இ—ஆறும்பாட்டில், உம்முடைய அபேகதிதங்கள் செய்வொண்ணாதபடி ஆணையிற்காட்டில் ப்ரஸை ப்ரதிஸ்யகங்களுண்டே யென்ன; மாவிப்ரப்ருதி ராக்ஷஸ ரிலும் வனிதோ என்னுடைய ப்ரதிஸ்யகம்? என்கிறார்.

[காய்சினப் பறவையூர்ந்து] - ப்ரதிபக்ஷத்தில் உனக்குத் தண்ணளியுண்டாக லும் கண்ணற்றழியச் செய்யும் பெரிய திருவடியை நடத்தி. [பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில்போல்] - அப்போதிருக்குப்படி மேருவைக்கினிய ஒரு காளமேவும் படிந்தாம் போலே. இப்போது இதுசொல்லுகிறது - பெரியதிருவடி முதலில் இருப்பைக் காண் கைக்காக. [மாசினமாவி] - பெரியசினத்தை யுடையனாக் கொண்டு வந்தமாவி [மாவி மான்] - மஹானான மாவி, ஸுமாவி யென்றபடி. [என்று அங்கவர்பட] - என்கிறவர் அங்கே முடியும்படியாக. [கனன்று முன்நின்ற] - சிறி; அவர்கள்முன்னே நின்ற; வடிவைக் கண்டபோதே எதிரிகள் முடியும்படியிறே வீரமிருப்பது. [காய்சினவேந்தே]- திருநாமம். காயுஞ்சினத்தையுடைய நிர்வாஹகனே! [கதிர்முடியானே] - விளங்கா நின்ற திருவஹிஷேகத்தை யுடையவனே! நீர் ரக்ஷகத்வத்துக்கு முடிசூடியிருக்க, நான் இழக்கவோ? [கவிவயல் திருப்புளிக்குடியாய்] - நீ தூரஸ்தனென்று தான் இழக்

கிறேனோ? ஸம்ருத்தமான வயலையுடைய திருப்புளிக்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளின வனே! [காய்சினவாழி இத்யாதி] - காயுஞ் சினத்தையுடைய திருவாழி முதலான தீவ்யாயுதங்களை தரித்தது ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத்துக்களைப் போக்குகைக்கன்றோ? மேலிற்பாட்டிலே இப்பாட்டுக்குக் கீரியை.

சுரு.—ஆறும்பாட்டு. உம்முடைய அபேக்ஷிதங்கள் செய்யவொண்ணாதபடிப் ப்ரதிபந்தங்கள் ப்ரஸவமன்றோ என்னில்? — ‘மாலி, சுமாலி, மால்யவான் இவர்கள் லும் வலிதோ என் ப்ரதிபந்தகம்?’ என்கிறார்.

[காய்சினப்பறவையூர்ந்து] - ப்ரதிபக்ஷத்தில் உனக்குக் கண்ணோடியிலும் கண் ணற்றழியச்செய்யும் பெரிய திருவடியை நடத்தி. [பொன்மலையின்மீயிசைக்கார்முதில் போல்] - அப்போதிருக்கும்படி. மேருவைக்கினிய காளமேகம் படிந்தாற்போலேயாயிற்று இருப்பது. இப்போது இது சொல்லுகிறது - பெரியதிருவடி முதுகிலிருப்பைக் காண்கைக் காக. [மாசினமாலி] - பெரியசினத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு வந்த மாலி. [மாலி மான்] - மஹானான மாலி. சுமாலியென்றபடி. [என்று அங்கவர்பட] - என்கிறவர்கள் அங்கே முடியும்படியாக. [கனன்றுமுன்னின்ற] - சீரி அவர்கள்முன்னேநின்ற. வடிவைக் கண்டபோதே எதிரிகள் முடியும்படியாயிற்றே வீரமிருப்பது. [காய்சினவேந்தே] - திருகாமம். காயுஞ்சினத்தையுடைய நிர்வாஹகனே! [கதிர்முடியானே] - விளங்காநின்ற திருவவியே. கத்தை யுடையவனே! நீ ரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடியிருக்க, நான் இழக்கவோ? [கலிவயல் திருப்புளிக்குடியாய்] - நீ ஞாஸ்த்தனாய்த்தான் இழக்கிறேனோ? ஸம்ருத்தமானவயலையு டைய திருப்புளிக்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [காய்சினவாழி இத்யாதி]-காயுஞ் சினத்தையுடைய திருவாழிமுதலான தீவ்யாயுதங்களை தரித்தது ஆஸ்ரிதருடைய ஆபத் தைப் போக்குகைக்காகவன்றோ? “எம்மிடர்கடிவானே - திருக்கண்டாமரைதயங்க நின் றருளாய்” என்று கீழிற்பாட்டிலே இப்பாட்டுக்குக் கீரியை. (சு)

ஆறும்பாட்டு.—காய்சினம் இத்யாதி. “மாசினமாலிமாலிமான்” என்று தொடங்கி “கனன்று” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - உம்முடைய இத்யாதி.

“காய்சினம்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹவம் - ப்ரதிபக்ஷத்தில் இத்யாதி. அன்றிக்கே, “காய்சினப்பறவை காய்சினவேந்தே” என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து ஹவமாதல். கண்ணன்று - நிர் தயமாய். கண்-க்குடை. இப்போதுஇது சொல்லுகிறதென்றது - வருத்துச்சொல்லுகிறதென்றபடி. மீயிசை - மேலே. கினிய - கபளிகரிக்க. மாலியையும் சுமாலியையுஞ்சொன்னது - மால்யவானுக்கும் உபலக்ஷணம். சுமாலியும் மால்யவானும் ஒடிப்போகையாலே, “அவர்பட” என்று - தேஜோவதத்தைச் சொல்லுகிறது. “மான்மாலி” மஹானானமாலி. “என்று - அவர் - அங்கு - பட -” என்று ப்ரவித்த றானவர்கள் அந்தயுத்தபூமியிலே படவென்று ஸப்தாரத்தம். கனன்று - சீறி. ஹிம்வரிபாதே, சீறி முன்னே நிற்பானென்னென்ன - வடிவை இத்யாதி. அந்வர்த்தகாமமென்கிறார் - காயும்சினத்தை இத்யாதி. இதுக்குஹவம் - நீ ரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. கலி - ஸங்குத்தி. “திருப்புளிக்குடியாய்” என்றதுக்குஹவம்-நீ ஞாஸ்த்தனாய் இத்யாதி. “எம்” என்று - ஆஸ்ரிதரைச்சொல்லுகிறது. இப்பாட் டுக்குக் கீரியையைக் காட்டுகிறார் - எம்மிடர் இத்யாதி. ‘பொன்மலையின் மீயிசைக் கார்முதில்போல - காய்சினப்பறவையூர்ந்து - காய்சினவாழிசங்கு வான்வில்லந்தண்டேந்தி - மாசினமாலிமாலிமானென்று அவர் - அங்கு - படக் கனன்று முன்னின்ற காய்சினவேந்தே’ என்று தொடங்கி, ‘திருப்புளிக்குடி யாய் - எம்மிடர்கடிவானே - நின்றிருக்கண்டாமரை தயங்க நின்றருளாய்’ இத்யவ்யாதி. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

எம்மிடர்கடிந்திங்கென்னையாள்வானே! இமையவர்தமக்குமாங்கனையாய்!
சேம்மடல்மலருந்தாமரைப்பழனத்தண்திருப்புளிங்குடிக்கிடந்தாய்!
நம்முடையடியர்கவ்வைகண்டேகந்து நாம்களித்துளநலங்கூர
இம்மடவுலகர்காணையோருநாளிருந்திடாயெங்கள் கண்முகப்பே.

ஆ.—(எம்மிடர்.) உத்கர்ஷாபகர்ஷவிஜாபமின்றி யே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும்
நீயல்லது வேறு ரக்ஷகருளரோ? ஆனபின்பு, உனக்கு நல்லராயிருப்பார் நீயிருந்தருள
மிருப்பைக் கண்டால் படும் பாடு கண்டு நாங்கள்வாழும்படியாக, இந்தலோகத்திலுள்ள
வர்கள் காணும்படி எங்கள் கண்ணெதிரே நீ ஒருநாள் இருந்திடாய் என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஈர்வலரோடு ப்ரவலரோடு வாசியின்றிக்கே ரக்ஷ
களுன நீ, நாங்கள் வாழும்படி எங்கள் கண்ணெதிரே ஒருநாளிருந்திடாய் என்கிறார்.

[எம்மிடரென்று தொடங்கி] - ஸாம்ஸாரிகஸதலஃ ஸங்கனையும் போக்கி
இங்கே என்னை ஆளுகிறவனே! எத்தனையேனும் அஹிமாதிகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிக
ளுக்கும் அங்கு அப்படி நிர்வாஹகளுனவனே! ஸம்ருத்தமான பழனங்கனையுடைத்தாய்
ஸ்ராமஹாமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [நம்முடையடியர்
என்று தொடங்கி] - திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தவர்களுடைய ஸம்ப்ரமத்தைக்கண்டு
நாங்கள் களித்து மிகவும் ப்ரீதமாக, இந்த லோகத்திலுள்ள ஸாதூக்கள் காணும்படி.

ப.—அநந்தாம், அளவிலிகளான எங்கடோடு அளவுடையாரோடு வாசி
யற ரக்ஷகளுன நீ, அஸாயாரணஸேஷஹுதரான ஸூரிகளாறுவிக்கிற கிளர்த்தியைக்
கண்டு நாங்களுக்கும்படி எங்கள் கண்முகப்பே யிருந்தருளவேணுமென்கிறார்.

எம - எங்களுடைய, இடர் - அபித்யாதி க்ருதமான ஸகல துஃகங்களையும்,
கடிந்து - போச்சி, இங்கு - இந்த பூமியிலேவைத்து, என்னை-, ஆள்வானே - அடிமை
கொண்டு போருமவனாய், இமையவர்தமக்கும் - அநிமிஷரான ப்ரஹ்மாதி தேவர்
களுக்கும், ஆங்கு - அங்கு, அனையாய் - அப்படி அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக
இஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுத்தது ரக்ஷிக்குமவனாய், சேம் - சிவந்த, மடல் -
இதழ், மலரும் - மலருகிற, தாமரை - தாமரையையுடைத்தான, பழனம் - நீர்நிலங்
களையுடைய, தண் - குளிரந்த, திருப்புளிங்குடி - திருப்புளிங்குடியிலே, கிடந்தாய் -
ஆஸ்ரயிதார்ப்யமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! நம்முடை - நம்முடையாரென்னும்படி,
அடியர் - உனக்கு அஸாயாரண ஸேஷஹுதரான ஸூரிகளுடைய, கவ்வைகண்டு - (அது
ஹவஜநிதமான) கோலாஹலத்தைக் கண்டு, நாம் - நாங்கள், உகந்து - உகந்து, களித்து -
ஆரந்திகளாய், உளம் - நெஞ்சில், நலம் - ப்ரேமமானது, கூர - வர்ப்பிக்கும்படியாக,
மடம் - வாசியறியாத, இ - இந்த, உலகர் - லோகத்தாரும், காண - காணும்படி, நீ -
(சித்பஸூரிகளை என்றமிருந்து அதுஹிப்பிக்கிற) நீ, ஒருநாள் - ஒருநாளாகிலும், எங்கள்
கண்முகப்பே— இருந்திடாய் - இருந்தருளவேணும்.

இ — ஏழாம்பாட்டில், ஈர்வலரோடு ப்ரவலரோடு வாசியற ரக்ஷகளுன
நீ நாங்கள் வாழும்படி கண்ணெதிரே ஒருநாளிருக்கவேணுமென்கிறார்.

[எம்மிடர் கடிந்து] - எங்களுடைய ஸாம்ஸாரிக ஸகலம்: வங்கனையும் போக்கி. [இங்கு என்னையாள்வானே] - ஹவஜ்ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத இஹலோகத்திலே அடிமைகொள்ளுகிறவனே! [இமையவர் தமக்குமாங்கனையாய்] - அகிஞ்சநான எங்களுக்கேயன்றிக்கே, "ஓரஹ்ரோஹம்" என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாடிகளுக்கும் அங்கு அப்படி நிர்வாஹகளுனவனே! [செம்மடலித்யாதி] - சிவந்தமடல் மலராரின்னுள்ள தாமரைபயுடைய நீர்நிலங்களை யுடைத்தாய் ப்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! [நம்முடையித்யாதி] - உன்னடியார் உன்னையநுஹித்திற ஆரவாரத்தைக் கண்டு நாங்களுகந்து, அந்தவுகப்புத் தலைமண்டையிட்டு ஹ்ருதயத்திலே ஸ்நேஹமானது மேன்மேலென மிக்குவா. [இம்மடவுலகர்காண] - அஜ்ஞான ஸம்ஸாரிகளதுஹிக்கும் படி எங்கள் கண்வட்டத்திலே ஒருநாளிருந்தருளவேணும். நித்யஸூரிகளுக்கு ஸஹிர்ஸாந விஷயமான நீ, ஒரு நாள் எங்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருந்தாலாகாதோ? உன்னுடைய ஹ்ரஸாநம் அபிக்ருதாதிகாரமாகவேணுமோ?

சுடு. - ஏழாம்பாட்டு. தூர்ப்பலரோடு ப்ரபலரோடு வாசியற ரக்ஷகளுன நீ, நாங்கள் வாழும்படி கண்ணெதிரே ஒருநாளிருக்கவேணு மென்கிறார்.

[எம்மிடர்கடிந்து] - எங்களுடைய ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுக்கங்களையும் போக்கி. [இங்கென்னையாள்வானே] - ஹவஜ்ஜ்ஞாநத்துக்கு அடைவில்லாத இஹலோகத்திலே என்னை அடிமைகொள்ளுகிறவனே! [இமையவர் தமக்குமாங்கனையாய்] - அகிஞ்சநான எங்களுக்கே யன்றிக்கே, "ஓரஹ்ரோஹம்" (ஈஸ்வரோஹம்) என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாடிகளுக்கும் அங்கு அப்படி நிர்வாஹகளுனவனே! [செம்மடலித்யாதி] - சிவந்தமடல் மலராரின்னுள்ள தாமரைகளையுடைய நீர்நிலங்களை யுடைத்தாய், ப்ரமஹரமான திருப்புளிங்குடியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! உள்ளும் புறம்புமெல்லாம் தாமரையாயிற்று. [நம்முடையித்யாதி] - உன்னடியார் உன்னையநுஹித்திற ஆரவாரத்தைக்கண்டு நாங்கள் உகந்து, அந்தவுகப்புத் தலைமண்டையிட்டு, ஹ்ருதயத்திலே ஸ்நேஹமானது மேன்மேலென மிக்குவா. [இம்மடவுலகர்காண] - இந்த ஸம்ஸாரத்தில் அறிவுகேடராய், இடக்கை வலக்கையறியாதவர்களும் கண்ணுலே காணும்படியாக. [நீ ஒருநாளிருத்திடாய் எங்கள்கண்முகப்பே] - எங்கள்கண்வட்டத்திலே ஒருநாள் இருந்தருளவேணும். நித்யஸூரிகளுக்கு ஸஹிர்ஸாந விஷயமான நீ, ஒருநாள் எங்கள்கண்ணுக்கு விஷயமாயிருந்தாலாகாதோ? உன்னுடைய ஹ்ரஸாநம் அதிக்ருதாதிகாரமாக வேணுமோ? (எ)

ஏழாம்பாட்டு - எம்மிடர் இத்யாதி. "என்னையாள்வானே, இமையவர் தமக்குமாங்கனையாய் - எங்கள் கண்முகப்பே - இருந்திடாய்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தூர்ப்பலரோடு இத்யாதி. "எம்" என்கையாலே - தூர்ப்பலரோடு என்றது. "இமையவர்" என்கையாலே - ப்ரபலர் என்றது.

"இங்கு" என்று விசேஷித்ததுக்குஹவம் - ஹவஜ்ஜ்ஞாநத்துக்கு இத்யாதி. ஆங்கு - அந்த லோகத்திலே. அனையாய் - அப்படிப்பட்டவனே இத்யர்த்தம். இமையவர்க்குமென்னுதே, "தமக்கும்" என்று விசேஷித்ததுக்குஹவம் - அகிஞ்சநான இத்யாதி. "செம்மடல் மலருங் தாமரை" என்று - புறத்தியில் தாமரையைச்சொல்லி, "கிடந்தாய்" என்று அவனைச் சொன்னதுக்குஹவம் - உள்ளும் இத்யாதி. "நம்முடைய" - உம்முடைய என்றபடி. உன்னடியார் என்றது - திருப்புளிங்குடியில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை. கவ்வை - ஆரவாரம். நலம் - ஸ்நேஹம். கூர்மிக்குவா. மடப்பம் - அஜ்ஞானம். கீழ்வாய் விவரணம் - நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி. "எங்கள்" என்றதுக்குஹவம் - உன்னுடைய இத்யாதி. எம்மிடர் இத்யாதி, க்ரமேணவ்யம்? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

எங்கள்முண் முகப்பேயுலகர்களேல்லாமியையடிதொழுதேழுதிறைஞ்சித்
தங்களன்பாரத்தமதுசொல்வலத்தால்தலைத்தலைச்சிறந்துபூசிப்பத்
திங்கள்சேர்மாடத்திருப்புளிங்குடியாய்! திருவைகுந்தத்துள்ளாய்தேவா!
இங்கண்மாஞாலத்திதனுளுமோருநாள் இருந்திடாய்வீற்றிடங்கொண்டே.

ஆ.—(எங்கள்.) - “நீர்சொல்லிற்றெல்லாம் திருநாட்டிலேசெய்கிறோம்”
என்றோ பேர்திருந்தருளுகிறது? அங்கனே - செய்தருளவமையாது; எங்கள்கண்
கொண்திரே லெளகிகரெல்லாரும் உன் திருவடிகளிரண்டையும் நிரந்தரமாகத்தொழுது
க்ருதார்த்தராய், தங்களுடைய ஸ்நேஹாதுருணமாகத் தங்களுடைய ஸக்த்யதுருபமான
சொற்களாலே மிகவும் மேல்விழுந்து கொண்டாட, இந்தலோகத்திலே இத்திருப்புளிக்
குடியிலே பிராட்டியும் நீயுங்கூட ஒருநாளிருந்திடாய்! என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருநாட்டிலேயன்றோ நீர் அபேஷிக்கிறபடி செய்ய
லாவதென்னில்; ஸகலலோகங்களும் கொண்டாடும்படி எங்கள் கண்ணெதிரே இஸ்
ஸம்ஸாரத்திலே திருப்புளிக் குடியிலே உன்னுடைய வேண்டற்பாடுதோற்ற ஒருநாள்
இருந்தருளவேணுமென்கிறார்.

[எங்கள் கண்முகப்பேயென்று தொடங்கி] - எங்கள் கண்ணெதிரே லெள
கிக் எல்லாம் உன் திருவடிகள் இரண்டையும் நிரந்தரமாகத்தொழுது க்ருதார்த்தராய்த்
தங்களுடைய ஸ்நேஹாதுருணமாகத் தங்களுடைய ஸக்த்யதுருபமான சொற்களாலே
மிகவும் மேல்விழுந்து கொண்டாட. [திங்களென்று தொடங்கி] - சந்தரபடித்தனவும்
உபர்த்த மாடக்களையுடைய திருப்புளிக் குடியிலே ஸந்திஹிதனுனவனே! அவ்வளவன்றி
பூவைகுண்டத்திலேவந்து - நின்றருளி மிகவும் விளங்காநின்றனவனே!

ப.—அகந்தரம், அந்தவிபூதியி லன்றியே, ஸகலலோகங்களும் கண்டு உன்
திருவடிகளிலே விழுந்து தொழுது வாழும்படி, இந்தவிபூதியிலும் திருப்புளிக் குடியிலே
உன்வாசிடோற்ற எழுந்தருளியிருக்கவேணு மென்கிறார்.

திக்கன் - (தேவலோகத்தில் மேலெல்லையிலே வர்த்திக்கிற) சந்தான், சேர் -
சேரும்படியேயான்கின, மாடம் - மாடக்களையுடைய, திருப்புளிக் குடியாய் - திருப்புளிக்
குடியிலே வர்த்திப்பானாய், திருவைகுந்தத்து - திருவைகுந்தத்திலே, உள்ளாய் - எழுந்
தருளி நிற்பானாய், தேவா - இந்த ஸௌலப்ய தேஜஸ்ஸையுடையனுனவனே! எங்
கள் கண்முகப்பே-, உலகர்கள் - லோகத்திலுள்ளார், எல்லாம் - எல்லாரும், அடி - உன்
திருவடிகள், இணை - இரண்டையும், தொழுது - தொழுது, எழுது - எழுவதாய்க்
கொண்டு, இறைஞ்சி - பாரதந்தர்யம் தோன்றும்படி ஸஸம்பரமராய், தங்கள் - தங்க
ளுடைய, அன்பு - ஊக்தியானது, ஆர - வர்த்தியாநிற்க, (அத்தாலே), தமது - தங்க
ளுடைய, சொல்வலத்தால் - உக்தியெனாதுருபமாக, தலைத்தலைச்சிறந்து - ஒருவர்க்
கொருவர் அஹமஹமிகையாலே மேல்விழுந்து, பூசிப்ப - ஸ்வஹுமார ஸ்தோத்தரங்
களைப் பண்ணும்படி, இ - இந்த, கண் - இடமுடைத்தாய், மா - (நீ வருகைக்கிடாக)
ஸ்ஸாக்யமான, (பூமீத்தான), ஞாலத்து - பூமியிலே, இதனும் - திருப்புளிக் குடிக்

குள்ளேயும், வீற்றிடங்கொண்டு - உன்மேன்மை இடங்கொண்டு தோன்றும்படி, ஒரு நாள் இருந்திடாய் - ஒருநாள் இருந்தருளவேணும்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், பரமபதத்திலேயன்றோ இருப்பழகு காட்டலாவ தென்ன அவ்விருப்பைத் திருப்புகளின்குடியிலே ஒருநாள் இருந்தருளவேணுமென்கிறார்.

[எங்கள் கண்முகப்பே இத்யாதி] - எங்கள் கண்முகப்பே இருக்கவேணும். அது செய்யுமிடத்தில் லௌகிகரெல்லாம் திருவடிகளிற் சேர்த்தியழகு கண்டு திருவடிகளிலே விழுவதெழுவதாய் ஆஸ்ரயித்து. [தங்களன்பார] - தங்கள் ப்ரேமம் மிக்குவர. [தமது சொல்வலத்தால்] - ஸக்த்யநுபமான சொற்களாலே யென்னுதல், தாந்தாம் சொல்லவல்லவளவாலே என்னுதல். “பொன்னாலே பூணூலிலே வீரர்; நூற்பிராயம் புகுவீர்; “விஜயபூ” என்னுதல். [கலைத்தலைச் சிறந்து பூசிப்ப] - மிகவும் மேல்விழுந்து கொண்டாட. [திங்கள் இத்யாதி] - ஸஞ்சாரஸீலான சந்தா னுக்கும் இளைப்பாறலாம்படியான மாடங்களையுடைய திருப்புகளின்குடியிலே ஸந்திவித னானவனே! [திருவைகுந்தத்துள்ளாய்] - அவ்வளவன்றிக்கே, ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நின்றருளினவனே! [தேவா] - பரமபதத்திற்காட்டில் ஸம்ஸாரத்தில் நிலையால்வந்த புகர். [இங்கண் இத்யாதி] - இம்மஹாப்ருயிவியிலே திருப்புகளின்குடியிலே பரம பதத்தினிருக்கும் வேண்டற்பாட்டோடே ஒருநாள் இருந்தருளவேணும்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. பரமபதத்திலேயன்றோ இருப்பழகுகாட்டலாவதென் ன? - அவ்விருப்பைத் திருப்புகளின்குடியிலே ஒருநாளிருந்தருளவேணுமென்கிறார்.

[எங்களித்யாதி] - எங்கள்கண்முகப்பே இருக்கவேணும். அது செய்யுமிடத் தில், லோகத்திலுள்ளாரடங்க, திருவடிகளிலுண்டான சேர்த்தியழகுகண்டு திருவடிகளிலே விழுவதெழுவதாய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயித்து. [தங்களன்பார] - தங்கள் ப்ரேமம் மிக்குவர. [தமது சொல்வலத்தால்] - ஸக்த்யநுபமான சொற்களாலே யென்னுதல்; தாந்தாஞ் சொல்லவல்லவளவாலேயென்னுதல்; “யதாஜ்ஞாநஞுவக்ஷாபிவாஸாஷணாஸநாததழ” (யதாஜ்ஞாநந்துவக்ஷயாமி பருஷந்தம் ஸநாதநம்) என்னக்கடவதிறே. அதா வது - “நூற்பிராயம்புகுவீர், பொன்னாலே பூணூலிலேவீர்” என்றற்போலே சொல்லுகை. வங்கிப்புரத்துநம்பி “விஜயபூ” (விஜயஸ்வ) என்ன, ஆண்டான் சொன்னவார்த்தையை

எட்டாம்பாட்டு.—எங்கள் இத்யாதி. “இதனுள்ளொருநாளிருந்திடாய் வீற்றிடங் கொண்டே” என்றத்தைக் கடாகித்தவதாரிகை - பரமபதத்திலே இத்யாதி.

‘எங்கள் கண்முகப்பே யிருக்கவேணும்’ என்றது - அவ்வித்துச்சொன்னபடி. “தமது - வலத்து - சொல்லால்” என்றவயித்து, தந்தாமுடைய பலத்துக்கீடான சொற்களாலே யென்னு தல்; வலம் - பலம்; தாந்தாம் சொல்லவல்ல வளவாலே யென்னுதல். இரண்டாமாத்தத்துக்கு ப்ர மாணம் - யதாஜ்ஞாநம் இத்யாதி. “யதாஜ்ஞாநஞுவக்ஷாபிவாஸாஷணாஸநாததழ | தவெஸ்யகஸ்யபிஹதஃஹிஸவெகஃபாஸாஷணாஸநாததழ” ஸ்ரீநாராயணே ப்ரஹ்ம ருத்ரஸம்வாதே. அறிந்தவறிந்தவனவர்களிலே சொல்லுகையாவதென்ன - அதாவது இத்யாதி. இந்த ப்ரஸங்கத்திலே ஐதிஹ்யம் - வங்கிப்புரத்து நம்பி இத்யாதி. அதாவது - வங்கிப்புரத்து நம்பி, பெருமானை சேவிக்க வெழுந்தருளினவனவிலே, இடைச்சிதனண்டையிலே யிருந்து ஸேவித்தா ராய், அதையாண்டான் கண்டருளி, “ப்ராப்யமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமுதாயமிருக்க அவர்களைக் கடைக்கெழுந்தருளுவானென்” என்ன; “நாம்அல்பம் † விரகமாயிருப்போம், ‘இவர்களைன்றமறி யாத கொச்சைகளாகையாலே, ‘யஹிராஜேதவஸ்யாதி’ என்கிறபடியே ஈஸ்வரனுடைய

நினைப்பது. [தலைத்தலைச்சிறந்துபூசிப்ப] - ஒருவர்க்கோருவர் மேல்விழுந்து மிகவும் ஆர்வத்துக் கொண்டாட. [திங்ளித்யாதி] - சந்த்ரனுக்கு இதஸ்தஸஸ்ஸஞ்சரிகைகயாலுண்டான இளைப்பெல்லாம் ஆறம்படியிருக்குமாயிற்று மாடங்களினுடையவோக்கம்; அதிலே ஸந்ரிஷிதனானவனே. [திருவைகுந்தத்துள்ளாய்] - அவ்வளவேயன்றிக்கே, திருவைகுந்தத்திலே நின்றருளினவனே. [தேவா] - பாம்பதத்திற்காட்டில் ஸம்ஸாரத்தில் நிலையால் வந்தபுகர். [இங்கண்மாஞாலத் திதனுளுமொருநாளிருந்திடாய்] - இந்த மஹாப்ருதிவியிலே, திருப்புளிங்குடியிலேயும் ஒருநாளிருந்தருளவேணும். இருக்குமிடத்தில் [வீற்றிடங்கொண்டு] - பாம்பதத்திலிருக்குமாபோலே, உன்னுடைய வ்யாவ்ருத்திதோற்ற இருக்கவேணும். “இதனுளும்” - என்சிறதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்?—சாயந்தருளினவழகு கண்டோமுக்கு, “இவனிக்குத்தால்எங்ஙனையிருக்கிறதோ?” என்றும், “இப்படியிருக்கிறவன்றான் நின்றால் எங்ஙனையிருக்கிறதோ?” என்றும், இங்ஙனே சில அபேகைகள் பிறக்குமிதே இவர்களுக்கு; அது வேறொருபடியிதே நமக்கு. இவையெல்லாம் நரகாவஹமான விஷயங்களிலேயுண்டு; இவ்விஷயத்தில் தெரியாது. செய்ததெல்லாம் பரிதாபமும், அவ்வருகே சிலபரிமாற்றங்களை யாசைப்படுகையு மெல்லாம் நமக்கு ப்ராக்ருதவிஷயங்களிலே யுண்டாயிருக்கும். இப்படியிருக்குமோ வேன்று அறியுமித்தனை. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வீற்றிடங்கொண்டுவியன்கொள்மாஞாலத்திதனுளமிருந்திடாய் அடியோம்
போற்றியோவாதேகண்ணனை துளிர்ப்புதுமலராகத்தைப்பருக
சேற்றிளவாளசெந்நெலுகளுஞ்சேழும்பனைத்திருப்புளிங்குடியாய்!
கூற்றமாய் அகரர்குலமுதலரிந்தகோடுவினைப்படைகள்வல்லானே!

கடாசுமிவர்களிடத்திலே பன்னமடையாயிருக்குங்காணும் என்றங்கேயிருத்தேன்” என்ன; “அவர்கள் சொன்னதேது, தேவரீருளரிச்செய்ததேது” என்று ஆண்டான் கேட்க; “பாலுண்டீர், பழமுண்டீர்; பொன்னாலே பூணுதாவிடுவீர்; நூறுராயம் புகுவீர்; அழுத்த இரட்டையுடுப்பீர்” என்கிற இது அவர்கள் சொன்னவார்த்தை: ‘விஜயவூ, விஜயீலவ’ என்று நான் சொன்னவார்த்தை” என்று கம்பியருளரிச்செய்ய; “அங்கே போயும் முருட்டு ஸம்ஸ்க்ருதம் விட்டிரிவியே, எங்கேயிருந்தாலும் நாம் நாங்காணும், இங்கே யெழுந்தருளீர்” என்று ஆண்டானருளரிச்செய்தவார்த்தை. தலைத்தலை - ஒருவர்க்கோருவர். சிறந்து - கிட்டி. பூசிப்ப - ஆர்வயிக்க. திங்கன் சேருகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - சந்த்ரன் இத்யாதி. சேருகை - படிக்கையாய், விஸ்வமிக்கையாகிறது. இங்கே தீப்தியேதென்ன - பாம்பதத்தில் இத்யாதி. “பிவாசீ பா” இத்யாதி. “கண்” என்று - இடமாய், இடமுடைத்தான இம்மஹாபூமியிலென்றபடி. “இதனுளும்” என்றசஸப்தார்த்தம் - பாம்பதத்தில் இத்யாதி. அது நமக்குக்காண்கிரோமில்லையே யென்ன - அது வேறொரு இத்யாதி. “வேறொருபடி” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - இவையெல்லாம் இத்யாதி. இவ்விஷயத்தில் - ஹவதவிஷயத்தில். ஏதத்விவரணம் - செய்ததெல்லாம் இத்யாதி. பரிதாபக - ஸத்தூலமாக. அதாவது - போற்றியேயிருக்குமென்றபடி. ‘திங்கன் சேர்மாடம்’ இத்யாசப்ய, ‘தேவா - உலகர்களுல்லாம்’ என்று தொடங்கி, ‘இங்கண்மாஞாலத்திதனுளும்’ - இடங்கொண்டு - எங்கள் கண்முகப்பே - ஒருநாள் - வீற்று - இருந்திடாய்’ இத்யக்வய:.. (அ)

ஆ. - (வீற்றிடங்கொண்டு.) - என்னுடைய கண்ணினையானது விடாய் தீர்த்து குளிர உன்னுடைய செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியை ஓவாதே பருகும்படியாக விஸ்மயரீபமான ஸம்ஸாரத்திலே உன்னுடைய வ்யால் நத்தி தோற்றம் படி ஒருளானிருந்தருளவேணும்; ஆபுரிதருடைய துகத்தைப் போக்கவல்லையாயிருந்து அவை செய்பாத்தொழியலாமாவென்கிறார்.

ஒ. - ஒன்பதாம்பாட்டில், இவ்விருப்பில் வீற்றியாத ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கிறதென் என்னில்? ஆசையுடைய நாங்கள் நிரந்தரமாகக் கண்டுவாழுகைக்குளன்கிறார்.

[வீற்றிடங்கொண்டு உறுதொடங்கி] - உண்ணக்கொண்டு கார்யமின்றிக்கே செல்லுகிற விஸ்மயரீபமான ஸம்ஸாரத்திலே உன்னுடைய வேண்டற்பாடு தோற்றம் படி ஒருளானிருந்தருளவேணும். இதில் உமக்குப் ப்ரயோஜனம் என்னென்னில்? - அநர்ய ப்ரயோஜனமான நாங்கள் கண்டளின் விடாய் கெடும்படி செவ்விப்பூப்போலே யிருக்கிற திருமேனியை வாழ்த்தி நிரந்தரமாக அதுவாசிக்கும்படி. [சேறுஎன்றுதொடங்கி] - செந்நெலின் கடுவே சேற்றிலே இளவானைகள் களித்துத் துள்ளாதின்றுள்ள அழகிய நீர்நிலத்தையுடைய திருப்புளிங்குடியிலே ஸந்திஹி தனானவனே! ம்ருத்யுபோலே அஸுர ருடைய குலங்களைப் போக்கவல்லையாய் அதுக்கு உபாயமாய்க் கொடிய ப்ரவ்ருத்திகளை யுடைய துவ்யாயுயங்கள் கைவர்திருக்குமவனே! இது பண்டு தம்முடைய ப்ரதிஸ்ப்யகை களைப் போக்கினபடிக்கு த்ருஷ்டார்த்தம்.

ப. - அநந்தரம், நிரதிஸ்பஸுகுமாரமான உன் வடிவை நாங்கள் கண்டற விக்கை ப்ரயோஜனமாக இந்த விஹிதையிலே எழுந்தருளி யிருக்கவேண்டுமென்கிறார்.

சேறு - தன்னிலமான சேற்றிலே வளருகையாலே, இளம்வானை - இளசிப் பதித்தவானைகள், செந்நெலுடு - செந்நெலுடே, உகளும் - உகளிக்களித்து வர்த் திக்கக்கடவதாய், செழு - ஸம்ருத்தமான, பனை - நீர்நிலங்களுடைய, திருப் புளிங்குடியாய் - திருப்புளிங்குடியிலே வர்த்திக்கிறவனாய், கூற்றமாய் - ப்ரதிபக்ஷத் துக்கு ம்ருத்யுவாய்க்கொண்டு, அசுரர்குலம் - அசுரகுலத்தை, முதல் - கர்ப்பபர்யந்த மாக, அரிந்த - அறுத்துப்பொகடுமவனாய், கொடுவினை - அதுக்கிடான கொடுந்தொழி லையுடைய, படைகள் - ஆயுதங்களை, வல்லானை - விதேயமாகவுடையனவனே! அடியோம்-உனக்கு அஸுராரண ஸேஷஹிதமான நாங்கள், போற்றி-மங்களாஸாஸனம் பண்ண, ஓவாதே - இடைவிடாதே, கண்ணினை - கண்ணினையானது, குளிர - பரிதாபம் தீர்த்து குளிரும்படியாக, ("கொவநாஹ்யாஹிவ" என்கிறபடியே), புதுமலர் - செவ்விப்பூப்போலே புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான, துகத்தை - உன்வடிவை, பருக - த்ருஷ்ணாநுபமாக அதுவாசிக்கும்படி, வீற்றிடங்கொண்டு - (உன்னுடைய ஸர் வாதுகத்வத்தால்வந்த) வேறுபாடு விஸ்த்ருதமாய்க்கொண்டுதோற்றி, வியன்கொள் - விஸ்தாரவத்தாய், மா - ஸ்லாக்பமான, ஞாலத்து இதனுளும்-இந்த ஜகத்தினுள்ளேயும், இருந்திடாய் - இருந்தருளவேணும்.

இ. - ஒன்பதாம்பாட்டில், இவ்விருப்பில் வீற்றியாத ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கிறதென்னென்னில், - ருசியுடைய நாங்கள் கண்டு அதுவாசிக்கென்கிறார்.

[வீற்றிடங்கொண்டு] - ஸேஷித்தவத்தால்வந்த வேறுபாடு தோற்றம்படி. [வியன்கொள்இத்யாதி] - விஸ்மயரீபமான மஹாப்ருயிஷ்யான இதிலேயுமிருந்திடாய்.

உன்னைக் கொண்கொரியமின்றிக் கே அய்யபரமான ஸம்ஸாரத்திலே உன்னை யொழியச் செல் லாமையுடையார் முன்பேயிருக்கும்து உனக்கேற்றமோ? இதில் உமக்குப் பரபோஜனமென் னென்னில்,—[அடியோம்] - அநந்யப்ரபோஜனரான நாங்கள். [போற்றி] - அவ்விருப்பு கித்யமாய்ச்செல்லவேணுமென்று மங்களாஸாரம் பண்ணி. [ஒவாதே] - உச்சிவிடு விடாதே. [கண்ணிணைகுளிர] - கம்பிளந்தகண்கள் விடாய்கெட்டுக் குளிரும்படி. [புதுமலராதத்தைப்பருக] - செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியையறுவதற்குப் படியாக புஷ்பஹாஸஸாகுமாரமானவடிவை “ஹோவநாம்யோவீஷணிவ” என்கிற படியே நிரந்தரமாக அதுவலிக்கப்பெறுகை. [சேற்றிளவானேஇத்யாதி] - செந்நெலின் கடுவே சேற்றிலே பஞ்சலிம்ஸாதிவார்ஷிகரான முத்தரைப்போலேயிருக்கிற வானே ன் களித்துத்துள்ளாநிற்பதான அழகிய நீர்நிலத்தையுடைய ஷேஸம். [செழும்பணை]- அழகிய மருதநிலமென்றுமாம். [கூற்றமாயித்யாதி] - மருத்யுபோலே ப்ரதிபக்ஷத்தை நிர்ஸோஷமாகப் போக்கவல்லையாய். அதுக்குஉறப்பாகக் கொடிய தொழிலையுடைய ஹிம்ஸாயுடங்கள் கைவந்திருக்கும்வனை! ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு மருத்யுவான ஹிம்ஸாயுப்பமென் னவுமாம். இதுக்கு முன்பு தம்முடைய ப்ரதிஷேபகங்களைப் போக்கிப்படிக்குத் தருஷ்ட டந்த மென்னுதல்; உனக்கென்ன அசுக்தி உண்டாய் நான் இழக்கிறேன் னென்னுதல்.

சுடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. “இவ்விருப்பில் வாசியறியாத ஸம்ஸாரத்திலேயிருக் கிறதென்?” என்னில்,—ருசியுடைய நாங்கள் கண்டநுலவிக்க என்கிறார்.

[வீற்றிடங்கொண்டு] - சோஷித்தவக்தால்வந்த வேறுபாடு தோற்றம்படி. [வயன்கொள் இத்யாதி]-விஸ்மயநீயமான மஹாப்ருதிலியான இதிலேயுமிருந்திடாய் உன் னைக்கொண்டு ஒருகாரியமில்லாத ஸம்ஸாரத்திலே. [இதனுளும் இருந்திடாய்] - இந்தத் திருப்புளிங்குடியாகிற திருப்பதியிலேயும் இருந்திடாய். உன்னை யொழியச் செல்லாமை யுடையார் முன்னேயிருந்தாயென்னும் இது போருமோ? [இதனுளும் இருந்திடாய்] - சாய்ந் தருளினபோதிருக்கும் இருப்பை யநுலவிப்பித்தருளிற்று. இனி, இருந்தால் இருக்குமழ கையும் அநுலவிப்பித்தருளவேணும். “நமக்குஇவையெல்லாம் இங்கேகாணலாயிரே: சாய்ந் தருளினஅழகு, பேரியபேருமாள்பக்கலிலேகாணலாம்; நின்றருளினவழகு, நம்பேருமாள் பக்கலிலே காணலாம்; இருப்பிலுண்டானவழகு, பேரியபிராட்டியார்பக்கலிலே காண லாம்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார். நாம் இங்கிருந்து நீர் பெறப்புகிற பேறு ஏதென்ன? [அடியோமித்யாதி] - அடியோம் - அவ்விருப்பைப்படிவிட, அதுவே ஜீவநமாகலிருக்கிற

ஒன்பதாம்பாட்டு.—வீற்றிடம் இத்யாதி. “வீற்றிடங்கொண்டு” என்று தொடங்கி புதுமலராதத்தைப்பருக” என்னுமனவும் கடாகழித்தவதாரிகை - இவ்விருப்பில் இத்யாதி.

இடங்கொண்டு - இதை ஸ்ரூதமாகக் கைக்கொண்டு. “இதனுளும்” என்றதுக்கு இரண் டர்த்தம். மாஞாலமான இந்த பூமியிலும் என்று முந்தினது; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - விஸ் மயநீயமான இத்யாதி. மாஞாலத்தில் வைத்துக்கொண்டு இந்தத் திருப்புளிங்குடியிலுமென்று இரண்டாமர்த்தம்; இத்தையருளிச்செய்கிறார் - இந்தத் திருப்புளிங்குடி இத்யாதி. “இதனுளும்” என்னைக்கு இதுக்குத்தன்மையேதென்ன - உன்னைக்கொண்டு இத்யாதி. நித்யஸூரிகள் கடுவே யிருக்கக்கடவ நமக்கு இங்கே யிருக்கவேண்டுமெனென்னென்ன - உன்னையொழிய இத்யாதி. தவிரியார்த்தத்துக்கு “இதனுளும்” என்ற சார்ப்தார்த்தம் - சாய்ந்தருளின இத்யாதி. இங்கே காணலாம் என்றது-கோயிலிலே காணலாமென்றபடி. இவையெல்லாம் என்றது - கிடையழகும், இருப்பழகும், விலையழகும். ஆகத்தை - திருமேனியை. ஆகம் - திருமேனி. விவரணம் - புஷ்ப

நாங்கள். [போற்றி] - இவ்விருப்புஇங்ஙனே நித்யமாகச் செல்லவேண்டுமென்று மங்களாஸாஸநம்பண்ணி. [ஓவாதே] - உச்சிவீவிடாதே. [கண்ணிணைகுளிர] - காணப்பெருமையாலே கமர்பிளந்துகிடக்கிறகண்கள், விடாயெல்லாந்தீர்து குளிரும்படியாக. [புதுமலர்இத்யாதி] - செவ்விப்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனியை யநுலவிக்கும்படியாக. புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமானவடிவை, 'தொலுதாஸுரஜிவஹிவ' (லோசநாப்யாம்பிபந்நிவ்) என்கிறபடியே நிரந்தரமாக அநுலவிக்கப்பெறுகை. [சேற்றிளம் இத்யாதி] - அவ்வூரில் பதாரயங்களடைய அவிமதலாலத்தாலே களித்துவர்த்திக்குமாயிற்று. செந்நெலின் நடுவே சேற்றிலே, பஞ்சலிம்ஸதிவார்ஷிகரான முக்தரைப்போலேயிருக்கிற வாளைகள் களித்துத் துள்ளாநிற்பதான அழகியநீர்நிலத்தையுடைய. [சேழும்பணை] - அழகியமருதநிலமென்றுமாம். [கூற்றமாய்இத்யாதி] - ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யுவான திவ்யாயுபங்களை யரித்துக்கொண்டிருக்கிற வேன்னுதல்; அன்றிச்சே, ப்ரதிபக்ஷத்துக்குக் கூற்றமாய்க்கொண்டு அவர்களுடைய குலத்தை முதலிலேயரிந்து போகமேவனாய், அதுக்கு உடலாகக் கோடியதொழில் களையுடைய திவ்யாயுபங்களையுடையனாயிருக்கிறவன் என்னுதல். இப்போது இதுசொல்லுகிறது - இதுக்குமுன்பு, தம்முடைய ப்ரதிபக்ஷங்களைப்போக்கினபடிக்கு த்ருஷ்டாந்தமென்னுதல்; உனக்கு என்னகுறையுண்டாய் இழக்கிறேன் என்னுதல். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

கோடுவினைப்படைகள் வல்லையாய் அமரர்க்கிடர்கேட அசுரர்கட்கிடர்சேய்
கடுவினைநஞ்சே! என்னுடையமுதே! கலிவடல்திருப்புளிங்குடியாய்
வடிவினையில்லாமலர்மகள் மற்றைநிலமகள் பிடிக்கும்மேல்லடியை
கோடுவினையேனும்பிடிக்கநீயொருநாள் கூவுதல்வருதல்சேய்யாயே.

ஆ - (கொடுவினை.) - ஆஸ்ரிதவிநோயி நிரஸந ஸமர்த்தனுமாய், ஆஸ்ரிதவிநோயிநிரஸநஸ்வஹானுமாய், எனக்கு நிரதிராயஹோதயனாய், திருப்புளிங்குடியிலே வந்து ஸந்நிஹிதனானவனே! வடிவழகுக்கொப்பில்லாத பெரிடபிராட்டியாரும், அப்படியே ஹாஸ இத்யாதி. "தஸ்யுதஹநஸ்யுதாஸாராஜோவநஜிஸு வீசு | வஹஸாஸாஜய்ஜெஸகம்வொவநாஸ்யுதஜிவஹிவ" இதியுத்தகாண்டே. (கூ. ௭) "புதுமலராகத்தை ஓவாதே. பருக" என்றநவயிப்பது. இப்பதத்துக்கு ஹவம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. உகளுகை - ஸம்ப்ரமமாக ஸஞ்சரிக்கை. சேழும்பணை - ஸம்ருத்தமானவயல். மருதநிலம் - நாசொரந்தப்ரதேசம். ஜலஸ்த்தலமாதல். "கூற்றமாய்" எனறது - திவ்யாயுபவ்சேஷணமாதல்; ஈஸ்வரவிஸேஷணமாதல், இரண்டையும் அருளிச்செய்கிறார் - ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே, தவ்யீயார்த்தத்திலே "கொடுவினைப்படைகள்வல்லானே" என்றதுக்கர்த்தம் - அதுக்குஉடலாக இத்யாதி. இதுசொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - இப்போது இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. என்னகுறையுண்டாய் இழக்கிறேன் என்றது-விநோயியைப்போக்கப் பரிகரமில்லாமலோ, ஸக்தியில்லாமலோ இழக்கிறேன்? என்றபடி. 'சேற்றிளவானே' என்று தொடங்கி, படைகள்வல்லானே - அடியோம்போற்றி - கண்ணிணைகுளிரப் புதுமலராகத்தை - ஓவாதே பருகும்படி - வியன்கொள்மானாலத் திதனுளும் - இடங்கொண்டு - வீற்று இருந்திடாய் இத்யநவய;

விருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் கூசுஸ்பர்ஸிக்கவேண்டும்படி ஸுகுமாரமான உன்னு
டையதிருவடிகளை, அதில் ஹேக்யதைபயபறிந்துவைத்து இழக்கைக்கிடான பாபத்தைப்
பண்ணின நானும்பிடிக்கும்படி, என்னையொருநாள் அங்கே யழைத்துக் கொள்ளுதல்,
இங்கே வருதல் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், மீடவும் ஹேக்யமான உன் திருவடிகளிலே நானும்
வந்து அடிமைசெய்யும்படி என்னை அங்கே அழைத்துக்கொள்ளுதல், இங்கேவருதல்
செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

[கொடுவினைப்படைகள் வல்லையாய்] — உனக்கு ஸோஷமாய்வைத்தே உன்
னோடு ப்ரதிகூலித்த சேதநர்பக்கல், நீரிலே நெருப்பெழுந்தாற்போலே சீறி ஆயுய
மெடுக்கவல்லையாய். [அமரார்க்கென்று தொடங்கி] - தேவர்களுடைய ஸர்வ ஃஃவங்
களும் போம்படி அஸுமார்க்கு ஃஃஸஸஹயான ஃஃவத்தை வினைக்குமபடியான ப்ரத்
யௌஷயமில்லாத நஞ்சாய் எனக்கு நிரதிராயஹேக்யனாய்த் திருப்புளிகுடியிலேவந்து
ஸந்நிஹிதனாவகே! [வடிவ்வினைபென்று மேலுக்கு]-வடிவழகுக்கு ஒப்பில்லாத பெரிய
பிராட்டியாரும் அப்படியிருக்கிற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரும் கூசுஸ்பர்ஸிக்கவேண்டும்
படி ஸுகுமாரமான திருவடிகளை அதில் ஹேக்யதைபயபறிந்துவைத்து இழக்கைக்
கிடான பாபத்தைப்பண்ணின நானும் பிடிக்கும்படி.

ப.—அநந்தரம், நாய்ச்சிமாரை யடிமைகொண்டருளிநாற்போலே நானும்
உன் திருவடிகளிலே யடிமைசெய்யும்படி, என்னை யங்கேயழைத்தல் இங்கே வருதல்
செய்தருளவேணு மென்கிறார்.

கொடுவினை - விநோதிவிஷபத்தில் கொடுந்தொழிலான, படைகள் - ஆயுதங்
களை, வல்லையாய் - (கார்யங்கொள்ள) வல்லையாய், அமரார்க்கு - அதுகூலரான தேவர்
களுடைய, இடர் - துக்கம், கெட - தீரும்படி, அசுமார்க்கு - ப்ரதிகூலரானவசுமர்
கட்கே, இடர் - துக்கத்தை, செய் - வினைக்குமிடத்தில், கடு - சடக்கென்னும், வினை -
ப்ரவ்ருத்தியையுடைய, நஞ்சே - நஞ்சானவனாய், என்னுடை - (அநந்யப்ரயோஜந
னாய் அநந்யகதியான) எனக்கு, அமுதே - (அஸப்யமான) அமருதமாய், (அத்யாஸந்நமாம்படி),
கலி - ஸப்ருத்தமான, வயல் - வயலையுடைய, திருப்புளிகுடியாய் - திருப்புளிக் குடி
யிலே கண் வளர்ந்தருளுகிறவனே! ('கவலிகெகக்ஷணா' என்னும்படி), வடிவு - வடிவழ
குக்கு, இணையில்லா-நீயும் தகுதியில்லாதபடியான அதிராயிதவைலக்ஷணயத்தையுடைய,
மலர்மகள் - கமலவாஸினியானலக்ஷணியும், மற்றை - ஏவம்பூதவைலக்ஷணயத்தையுடைய,
நிலமகள் - ஸ்ரீபூமியும், பிடிக்கும் - (தங்களுடைய ஸ்வாஹாவிக மார்த்தவத்தையுடைய
திருக்கைகளாலே) பிடிக்குப்படியான, பெல - நிரதிராயஸௌகுமார்யத்தையுடைய,
அடியை - திருவடிகளை, கொடுவினையேனும் - (பராபதனய்வைத்து நெடுங்காலமிழக்
கும்படி) கொடியபாபத்தையுடைய நானும், பிடிக்க - பிடிக்கும்படியாக, நீ கூவுதல் -
நீ அங்கேயழைத்துக்கொள்ளுதல், வருதல் - (நான் அபேக்ஷித்தபடி இங்கே)வந்தருளுதல்,
ஒருநாள் செய்யாய் - ஒருநாள் செய்யவேணும்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நிரதிராயஹேக்யமான உன் திருவடிகளிலே நானும்
வந்து அடிமை செய்யும்படி என்னை யங்கேயழைத்தல் இங்கேவருதல் செய்தருளவேணு
மென்கிறார்.

[கொடுவினைப் படைகள் வல்லையாய்] - உனக்கு ஸோஷமாய்வைத்துப் ப்ரதிகூலித்தவர்கள் பக்கல் நீரிலே நெருப்பெழுந்தாற் போல சீறி, ஆயுதமெடுக்கவல்லையாய், “சிலரை அழியச்செய்ய” என்றால் ஸக்தனன்றிக்கேயிருக்கை. “யதிவாராவணஃஸ்யபு” என்றேயிருப்பது. “நதபெயபு” என்று ப்ரதிகூல்யம் மிகைத்தாலும், “மஹாநாஜாநாதி” என்று பின்பு கண்ணுங் கண்ணீருமாய் நின்றுகொல்லுவது? [அமரர்க்கிடர் கெட] - அஸுமர்களாலே டேவர்களுக்கு உண்டான டுஃவந் தீரும்படி. [அசுமர்க்கிடர் செய்] - அஸுமர்க்கு டுஃகத்தை விளைக்கும். [கடுவினை நஞ்சே] - சடக்கென முடிக்கவற்றாய் ப்ரத்யௌஷ்டியமில்லாத நஞ்சானவனே! [என்னுடைய அமுதே] - எனக்கு நிரதீஸயலோக்யனானவன்! ஸாத்யமான டேவர்கள் அமுதன்று. [கவிவயல் திருப்புனிங்குடியாய்] - ஸ்வரீர்த்திற் போகவேண்டா; கடலைக் கடைய வேண்டா; திருப்புனிங்குடியிலே ஸந்நிஹிதமாயிற்று இவருடைய அம்ருதம். [கவிவயல்] - ஸப்ருத்தமான வயல். [வடிவ்ணை இத்யாதி] - இவ்வடிவில்வந்தால் ஒப்பில்லை. ஹவத்தத்த்வமும் ஒப்பன்று; “தஹெயபிவிதெகூணா” என்று ஏற்றமாய் நின்றதிறே. [மற்றை நிலமகள்] - அப்படிப்பட்ட நிலமகள். வஸவம்ஹுதையென்னுமித்தனை. [பிடிக்கும் மெல்லடியை] - அவர்களும் கூசித் தொடவேண்டும்படி ஸுருமாமான திருவடிகளை. [கொடுவினையேனும் பிடிக்க] - “அவர்கள் ஸந்திதியுமுண்டாயிருக்க இழப்பதே!” என்னும்இன்னொப்பாலே சொல்லுகிறார். * கண்கள் சிவந்துக்குப்பின்பு நிகர்ஷாநுஸந்தாநமில்லை. நிரதீஸயலோக்யனாய் ஸந்நிஹிதனான நீ ஸத்தையை நோக்குகைக்கு ஒருநாள் அங்கே அழைத்தல், இங்கேவருதல் செய்தருளவேணும். வருதல் என்கிற இத்தை முந்துறச் சொல்லாதொழிந்தது, அந்தஸமுதாயத்தைக் காணவேணுமென்னும் நகையாலே.

எடு.—பத்தாம்பாட்டு. நிரதீஸயலோக்யமான உன்னுடைய திருவடிகளிலே நானும் வந்து அடிமைசெய்யும்படி, என்னையங்கேயழைத்தல், நீ இங்கேவருதல் செய்யவேணுமென்கிறார்.

[கொடுவினைப்படைகள் வல்லையாய்] - நீரிலே நெருப்பெழுந்தாற்போலே, உனக்கு ஸோஷமாய்வைத்துப் ப்ரதிகூலித்தவர்கள் பக்கல் சீறி, ஆயுதமெடுக்கவல்லையாய். அவன் மாட்டாதது சிலரையழியச்செய்கையாயிற்று; “யதிவாராவணஃஸ்யபு” (யதிவாராவணஸ்ஸ்வயம்) என்னுமவனிறே. கடலையணைசெய்து, ஊரைச்சூழப்போந்து, பின்னை அங்கதப்பெருமானைப்புகலிட்டே, கையிலேவந்தகப்பட்டவனை. “மஹாநாஜாநாதி”

பத்தாம்பாட்டு.—கொடுவினை இத்யாதி. “வடிவ்ணையில்லா மலர்மகள்” என்று தொடங்கி, “கூவுதல்வருதல்செய்யாய்” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நிரதீஸயதித்யாதி.

கீழேயெல்லாம் ஸந்நிஹிதனாக அருளிச்செய்து, இங்கே, “கூவுதல்வருதல் செய்யாய்” என்றது - மானஸாநுஹவ வைஸத்யத்தாலே ஸந்நிஹிதனாகவும், அது கலங்கினவாதே, தாம் இங்கும், அவன் அங்குமாகத்தோற்றுகையாலே. கொடிதான் வ்யாபாரத்தையுடைய ஸத்ருஸைகையை முடிக்க வல்லையாயென்று ஸப்தார்த்தம். * ப்ரஸக்தஸ்யஹிப்ரதிகேஷத: அன்றோ? “வல்லையாய்” என்று, ஸர்வஸக்திக்கு அஸக்திப்ரஸங்கமேதென்ன - நீரிலே இத்யாதி. அப்படிமாட்டானேவென்ன - யதிவா இத்யாதி. “சூநபெயநஃஹரிஸூஷ்டதரிஸ்யாஹயம்பா | விஹீஷணா வாலுயீ வயதிவாராவணஃ ஸ்யபு” இத்யுத்தகாண்டேராம: ஆனாலும் ஸம்ஹரித்தானே யென்ன - கடலை இத்யாதி. “மஹாநாஜாநாதி ரணாடிதவஸுப்ரவிஸ்யுராதிஃவாராவண

(கச்சாபுஜாநாமி) என்று தப்பலிட்டது, “இன்னமொருகால் அங்குலிக்குமோ?” என்று; “நான்முடிந்தேபோயித்தனை” என்று அவன் அதிலேமுதிரின்றின்படி, கண்ணுங்கண்ணீருமாய்நே நின்றுகொன்றது. இவர்கள் பண்ணும் ப்ராதிசூல்யத்தாலே யழியச்செய்யுமித்தனை போக்கி, தானாக அழியச்செய்யமாட்டானாயிற்று. [அமரர் இத்யாதி] - அஸுரர்களாலே தேவர்களுக்கு உண்டான து:கத்தீரும்படி, அஸுரர்களுக்கு து:கத்தைவினைக்கும். [கடு வினைநஞ்சே] - அப்போதே சடக்கெனமுடிக்கவற்றாய், ப்ரத்யேளஷதமில்லாத நஞ்சான வனே! [என்னுடை யமுதே] - அந்நஞ்சுதானே இவர்க்கு அம்ருதமாயிருக்கிறபடி. தேவர்க ளுடைய உப்புச்சாறன்று. [கலவயல் இத்யாதி] - இவ்வம்ருதத்துக்குக் கடல்கடைதல், ஸ்வர்க் கத்திலேபோதல் செய்யவேண்டா; திருப்புள்ளிக்குடியிலே ஸந்நிஹிதமாயிற்றிவ்வம்ருதம். [கலி வயல்] - ஸம்ருததமான வயல். [வடிவனையித்யாதி] - வடிவில்வந்தால் ஒப்பின்றிக்கேயிருக் கும். உயவத்தத்தவமும் ஒப்பன்று; “தண்ணையலிவெதுகாணா” (தஞ்சேயமஸிதே க்ஷண) என்றுற்றமாயே நன்றத்தே. [மற்றநிலைமகள்] - ஏவம்வ-உதை யென்னுமத்தனை யவனையும். [பிடிக்கும்மெல்லடிய] - அவர்களுந்திருவடிகளைப் பிடிக்கப்படுக்கால், பூத்தோடு வாரைப்போலே “கன்றுகிறதோர்” என்குகூசத் தோடவேண்டுமபடியாயிற்று ஸௌகுமார் யமிருப்பது; அப்படிப்பட்ட திருவடிகளை. [கொடுவீனையேனும்பிடிக்க] - * கண்கள்சிவந் துக்குப்பின்பு இவர்க்கு நிகராஷாநஸந்தாநம்லலையே. “அவர்களும் ஸந்நிஹிதராய், ப்ராப் தியுமுண்டாயிருக்க, நான்திகழந்திருப்பதே!” என்று, “பாவியேன்” என்பாரைப்போலே, ‘கொடுவீனையேன்’ என்கிறார். [நீயொருநாள் கூவுதல்வருதல்செய்யாயே] - † (நிரதி ஸாயமோக்யனாய் ஸந்நிஹிதனான நீ, ஸத்தையைநோக்குகைக்குஒருநாள் அங்கேயழைத் தல், இங்கேவருதல் செய்தருளவேணும். முற்பட ‘வருதல்’ - என்றிலராயிற்று, அஸ்ஸமு தாயத்தைக் குலைக்கவொண்ணாதென்னுமத்தாலே. அபேகைஷயுடையார்பக்கல் அவனைத் தனிவிட்டிரார்களே, கூடக்கொடுவருவர்களென்னுமத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறார். (க0)

உதாழ். குழலுதரவுகந்தாய்லயவநீததாவனொருகூலிசெரயலு:” இதியுத்த னாண்டே. “சீரணாநாநிவெராண” “லலாநவாஹ:பரலீரகாநா” இத்யாத்

புத்த ஸ்வகாவத்தைப்பற்ற - கண்ணுங்கண்ணீருமாய் என்றது. கண்ணும் கண்ணீருமானல் கொல்லக்கூடுமோவென்ன - இவர்கள்பண்ணும் இத்யாதி. க்ருரவ்யாபாரத்தையுடைய நஞ்சே யென்று ஸந்தார்த்தம். நஞ்சன கொன்றயத்தை த்வேதா அருளிச்செய்கிறார் - அப்போதே இத் யாதி. ‘அந்நஞ்சுதானே’ இத்யாதிக்கு - அஸுரர்க்கத்தத்துக்கு வாயகனாயிருக்குமிருப்பு, தமக்கு ஹோக்யமாயிருக்குமென்றகருத்து. “என்னுடை யமுதே” என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - தேவர் களுடைய இத்யாதி. “கலிவயல் திருப்புள்ளிக்குடியாய்” என்கிறத்தாலும் அவ்வம்ருதத்தில் வ்யா வ்ருத்தி - இவ்வம்ருதத்துக்கு இத்யாதி. கலி - ஸம்ருத்தி. இணை - ஒப்பு. ஒப்பில்லாமையின் சாமாவதி - உயவத்தத்தவமும் இத்யாதி. ஆதிக்கமேதென்ன - தஞ்சேயம் இத்யாதி. “தூஷ ஸீவபெயவதுதா-தூஷாமிஜகதக்ஷணாழ் ராவவொஹபுகிவெபெஹீ-தண்ணெ யலிவெதுகாணா” இதி ஸுந்தரகாண்டே ஹநாமாக். மற்றை - தத்துலையயான. “மெல்லடி” - என்றவிசேஷித்ததுக்குஹாம் - அவர்களும் இத்யாதி. “கொடுவீனையேன்” என்றவிது, அபேகையதாநஸந்யாநபாமோகென்ன; அன்று என்கிறார் - கண்கள் இத்யாதி. ஆனால் “கொடு வீனை” என்கிறதக்கர்த்தமேதென்ன - அவர்களும் இத்யாதி. முந்தற “வருதல்” என்னு தொழிவானென்னென்ன - முற்பட இத்யாதி. பிற்படத்தான் “வருதல்” என்றால் அஸ்ஸமுதாயக்குலையாதேவென்ன - அபேகை இத்த்யாதிவாக்யவ்யம். காமேனாக்வய: (ய)

பதினோராம் பாட்டு.

கூவுதல் வருதல் செய்திடாயென்று குரைகடல் கடைந்தவன்தன்னை
மேவிநன்கமர்ந்தவியன்புனல்பொருநல் வழதிநாடன் சடகோபன்
நாவியல்பாடலாயிரத்துள்ளும் இவையுமோர்பத்தும்வல்லார்கள்
ஒவுதலின்றி உலகமூன்றளந்தான் அடியினை உள்ளத்தோர்வாரே.

ஆ. — (கூவுதல்) - குரைகடல்கடைந்தவன் தன்னை பாம்பாப்யமாகப்பற்றி,
கூவுதல் வருதல் செய்திடாயென்று அபேக்ஷித்த வியன்புனல் பொருநல்வழதிநாடன்
சடகோபன் நாவியல்பாடலாயிரத்தில் இத்திருவாய்மொழியைவல்லார், ஆஸ்ரிதஸுலலான
எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை நிரந்தரமாக ஹ்ருதயத்திலே யதஹிக்கப்பெறுவரென்
கிறார்.

ஒ. — சிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் எம்பெருமானை நிரந்தரமாக
ஹ்ருதயத்திலே வைக்கப்பெறுவ ரென்கிறார்.

“கூவுதல் வருதல்” என்றதொடங்கி - இப்பாட்டுக்கெல்லாம் பாயோஜநாந்
தரபாரான தேவர்களுடைய அபேக்ஷிதம் பூரிக்கக்கூக. கடலைக் கடைந்தருளின -
எம்பெருமானை இத்தன்மையை யுடையயான நீ, என்னை அங்கேயழைத்தல் இங்கே
வருதல்செய்து என் அபேக்ஷிதத்தைப் பூரிக்கருளவேணும் என்றாயித்து, அப்படியே
பூர்ணமாகப் பெறுகையாலே ஸுத்ருஸமான திருவழுதி நாட்டையுடைய ஆழ்வாருடைய
அநாயாஸமான வாக்க்பர்வருத்தியையுடைய ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் விலகாது
மான - இத்திருவாய்மொழி வல்லார்கள் ஆஸ்ரிதஸுலலான எம்பெருமானுடைய திரு
வடிகளை நிரந்தரமாக ஹ்ருதயத்தில் அதஹிக்கப்பெறுவர். * — ஆராவமுதில் ஆர்த்த
ருடைய ஆர்த்திதிர்க்கும் ஸ்வஹவாயிருந்து வைத்து என்னுடைய ஆர்த்தி திர்க்கில
னென்று இன்னுதாரார்: இங்கு - பாமஸந், - வாய்வைத்து என்னை அங்கேகரித்தில
னென்றும், ஏகருபமாகக் கண்வளர்த்தருளினால் திருவுடம்பலசாதோ வென்றும் இன்
னாகிறார்.

ப. — அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு மலமாக ஹ்ருதயத்திலே வைத்து
யருளிச்செய்கிறார்.

(பாயோஜநாந்தரபாரான தேவர்களுக்காக) குரை - அதிவ்யாஷத்தை யுடை
த்தான, சடல் - கடலை, கடைந்தவன் தன்னை - கடைந்தவனான ஸர்வேஸ்வரனை, கூவுதல் -
அங்கேயழைத்துக்கொள்ளுதல், வருதல் - (நானி நந்தவிடத்தில்) வருதல், செய்திடாய் -
செய்யவேணும், என்று - என்றபேக்ஷித்து, மேவி - அவனுடைய அங்கேகாரத்தைப்
பெற்று, (அத்தாலே), நன்கு - நன்றாக, அமர்ந்த - தரித்தவராய், வியன் - ஸ்ருத்த
மான, புனல் - ஜலத்தையுடைத்தான, பொருநல் - திருப்பொருநலையுடைத்தான, வழதி
நாடன் - திருவழுதிநாட்டுக்கு நிர்வாஹகாரன, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, நாவியல் -
ஜிஹ்வாவயாபாரமான, பாடல் ஆயிரத்துள்ளும் - பாடல் ஆயிரத்துள்ளும்வைத்துக்
கொண்டு, ஓர் - அதிவிதீயமான, இவையுட்பத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லார்கள் - வல்
லவர்கள், மூன்றுலகம் - தரைலோகத்தையும், அளந்தான் - அளந்துகொண்ட ஸர்வ

யிற்றுச்சொல்லிற்று: [ஒவ்வதல்தியாதி] - ஆபுரிதஸுபலஹனாவனுடைய திருவடிகளை
நினைந்தாமாக ஹ்ருதயத்திலே யநுலவிக்கப்பெறுவர். இத்தனைபோதும், இவர்தாம் “இவற்
றைப்பெறவேணும்” என்னும் அபேகைகூடியோடே, “திருக்கண்களாலே குளிரகோக்கி
யருளவேணும், திருவடிகளைத் தலைமேலேவைத்தருளவேணும்; தேவாரேழுந்தருளியிருக்கு
யிருப்பனபக்காணவேணும்; காய்ச்சிமாரும் தேவாரூடாயிருக்கும்படி காணவேணும்; உலா
வும்படி காணவேணும்; ஸ்மிதம் இருக்கும்படி காணவேணும்” என்று ஆசைப்பட்ட
இவர்க்கு அப்போதே கிடையாமையாலே, “இவற் றைப்பெறவேணும்” என்னும் மனோர
யந்தானே பெறாய்த் தோற்றிற்று; இத்தையப்யஸித்தவர்களுக்கும் இம்மனோரமம் மாளுதே
முடியச்செல்லும் என்கிறார். “யதி தாஸஸந்தவிஷே ததாவதாஸுபிக்யதீஸகா” (யதி
நாஸஸந்தவிஷேததாவதாஸுபிக்யதீஸதா) என்கிறபடியே. (கக)

பாரமண பாடலென்று ஸுப்தகீர்த்தம். "உலகமூன்றங்கத்தையுயிரினை - ஒவ்வதலின் லி - உன்னத்
தோர்வார்" என்றவழிப்பது.. "ஒவ்வதலின் லி" என்றதன்கீர்த்தம் - நீரந்தாமரத என்று. ஓர்வார் -
அதுவழிக்குப் பெறுவார். அதுவழிக்கப்பெறுவா கொன்றபடி. இது கற்றார்க்குப் பாப்பினை
உலகமூன்றங்கத்தையுயிரினை உலகமூன்றங்கத்தையுயிரினை? என்று - இந்தனைபோதும்
இப்பாதிவாத்யத்தவயம். மகோத்தமம் உலகமூன்றங்கத்தையுயிரினை, அதுக்குப்பாரமணம் - யுதிநாஸம் இத்தன
யிதந்தையாம், "உலகமூன்றங்கத்தையுயிரினை - ஒவ்வதலின் லி - உன்னத் தோர்வார்" இது பூர்வகீர்த்தம்.
'குணசகலங்கடைத்தவழினை - உலகமூன்றங்கத்தையுயிரினை' என்றுதொடங்கி, 'இவைவழிவழி
தும்வல்லார்தன் - உலகமூன்றங்கத்தையுயிரினை - ஒவ்வதலின் லி - உன்னத் தோர்வார்' இத்தனவயம்.

தாவிடோய்நிஷத்ஸங்கதி. — ஸ்ரீநாதசுவாமிக்ருபாநிஷத்ஸங்கதி. —
 வாழ்க்கைபாதிமுகுடாநிஷத்ஸங்கதி. — ஸ்ரீநாதசுவாமிக்ருபாநிஷத்ஸங்கதி. —
 ஸ்ரீநாதசுவாமிக்ருபாநிஷத்ஸங்கதி. — ஸ்ரீநாதசுவாமிக்ருபாநிஷத்ஸங்கதி.

தரவிடோபதிஷத் தாத்பர்யாதீதாவணி.— கக்ஷீஸிஜிதமூர்திரித
பரணிகபா வடிநெய்யுபபொமா திதூரெஜெஜெஸுபாரிநெய்யுமூரபகமா
னாஜிமஜெயூவநாது 1 தாக்ஷுராமலாபாபிராமூர நிமண திரலதா ஜெவ
டிவ்வாவதாஜெயூ ராமு ரொநாநாஜெயூலுமூரகூதபொ ரோபவஸு
திவ்வாவன்.

திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி

பண்டையுறவானபாணிய்ப் புளிக்குழக்கே
கண்டெனக்கெல்லாவுறவின்னாரியமும் - தண்டறவி
செய்தருளென்றேயிரந்த சீர்மாறன் தாவரிணைய
உய்துணையென்றுஉள்ளமே ! ஓர்.

ஆழ்வார் திருவழிகளேஸாசனம், எம்பெருமானார் திருவழிகளேஸாசனம், சீயர்திருவழிகளேஸாசனம்

மூன்றாந்திருவாய்மொழி - - ஓராயிரம் - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆ. — (ஓராயிரம்.) - இப்படி ஆழ்வார் அபேஷிக்க, “நீர் இங்ஙனேப் பார்த்திடுங்க வேணுமோ? நம்மோட்டைக் குடற்றுடக்கறியோ?” என்று எம்பெருமான் வருளிச்செய்ய, அவற்றையறுஸந் பித்து இனியராகிறார்.

ஒ. — மூன்றாம் திருவாய்மொழியில், கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே, “கூவுதல் வருதல் செய்யவேணும்” என்று எம்பெருமானைப் பார்த்த ஆழ்வார்க்கு, அவனும் “நான் நாராயணனல்லேனோ? நீர் அபேஷித்தபடியே செய்கிறோம்” என்று தன்னுடைய நாராயணத்வத்தைக் காட்டியருள; அந்த நாராயணத்வப்ரகாரத்தை அறுஸந் பித்து “அவனைக் காணவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டுக் காணப்பெறுமையாலே வலஹீநராய், “ஏதேனுமொருபடி அவனிருந்தவிடத்திலே சென்றாகிலும் அவனுடைய ஸீலவத்தை யின் மிகுதியாலே அடிமைசெய்ய விரகில்லை” என்று அவனுடைய ஸௌஸீல்யாதிராயத் தைப் பேசிமுடிக்கிறார்.

ப. — மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், கீழே - கைங்கர்யப்பார்த்ததையைப் பண்ணி “கூவுதல்வருதல்செய்யவேணும்” என்று அபேஷிக்க, அவனும் தன் நிருபாயுத வந் பத்தாலே “நீர் அபேஷிக்கவேணுமோ நம்முடைய கர்யஞ்செய்கைக்கு?” என்று தன் னுடைய ப்ரகாரப்ரகாரி ஸம்வந்ய டீயோதகமான நாராயணத்வத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்கக் கண்டு; அதினுடைய கர்யமான ஸர்வலோகாக்ஷண ஸமர்த்தமாயுள்ள திவ்யநாம ஸம் பத்தையும், ரக்ஷணர்ய வ்யாபாரத்தையும், அகிலவேதவேத்யதாப்ரகாரத்தையும், நித்யஸூரிஜோக்யத்தையும், அதினுடைய திருபமவைலக்ஷணத்தையும், அகிலநிவ்ருத்திஇஷ்டப்ராப்திதேஹவான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தையும், ப்ரபலநிஷ்டஹஞ்சநத்வத்தையும, அஹ்ஷ்டதேசவர்த்தித்வத்தையும், ஆஸ்ரயணம் மிகையான அதிஸாயிதஸீலத்வத் தையும், அதினுடைய வாசாமகோசாமஹத்தையையும் அறுஸந் பித்து, ஏவம்வித ஸ்வ ஹவண ஸர்வேஸ்வரனை யறுஸந் பிக்க ஆசைப்பட்டு அவனுடைய ஸீலத்திலே வித்தராய் அறுவந் தன்னிலும் அக்ஷமமான ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

இ. — மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், “கூவுதல்வருதல் செய்யாய்” என்றார் கீழே; அவன் உம்மைப் பெறுகைக்கு நாமன்றோ ப்ராப்திக்கக்கடவோம் என்று நாராயணத்வத்தால்வந்த தன்னோட்டைப் ப்ராப்தியைக் காட்டிக்கொடுக்க; அந்தநாராயணத்வப்ரகாரத்தை யறுஸந் பித்து, “அவனைக் காணவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டுக் காணப்பெறுமையாலே வலஹீநராப் நாராயணத்வத்தில் எல்லையான ஸீலமூணத்தை அறுஸந் பித்து ஏதேனுமொருபடி அவனிருந்தவிடத்தே சென்றாகிலும் அவனுடைய ஸீலப்ராகர்யத்தாலே அடிமைசெய்யக்ஷமாமன்றிக்கே யிருக்கையாலே, அந்தஸீலாதி ராயத்தையே பேசிமுடிக்கிறார். அவன் ஸீலவத்தையப் பார்த்தவிடத்து, தாம்ஒன்று செய்கை மிகையாப்படியாயிருந்தது. நம்மைப் பார்த்தால் அந்தஸீலத்திலே கால் தாழ்ந்து ஒன்றுஞ்செய்யக்ஷமாமன்றிக்கே யிருக்கையாலே, அந்த ஸீலாதி ராயத்தைப் பேசிமுடிக்கிறார். “கிட்டியடிமை செய்யவேணும்” என்று அபேஷித்தாலும் ஒரு குணத்தை அவன் ஆவிஷ்கரித்தால் அவ்வழியே போகவேண்டும்படியிதே யிருப்பது.

செய்து, மேலிரண்டுபோட்டாலே - இவ்வடைவிலே ப்ரணவார்த்தாநுஸந்தாநம்பண்ணுத
வாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளைநிரஸித்து, ஆக, ப்ரணவார்த்தத்தை யருளிச்செய்து, மேல், நமஸ்
ஸப்தார்த்தத்தை * கருமாணிக்கமலையிலே, * நெமோற்கடிமை இரண்டாலும் அருளிச்
செய்து, — நமஸ்ஸப்தத்துக்கு ஸாப்தமாகவும் ஆர்த்தமாகவும் இரண்டிதே அர்த்தம். அதில்
ஸாப்தமானவர்த்தத்தை * கருமாணிக்கமலையிலே யருளிச்செய்து, ஆர்த்தமானவர்த்
தத்தை * நெமோற்கடிமையிலே யருளிச்செய்தது. நமஸ்ஸப்தத்துக்கு ஸாப்தமானவர்த்
தம் - “நான்எனக்குரியேனல்லேன்” என்கையிதே. ஒருகந்யகையானால் ஒருவனுக்கேயா
யிருக்கையும், தான் தனக்கு உரியளன்றிக்கேயிருக்கையுமிதே ஸ்வரூபம்; அத்தையருளிச்
செய்தார். * கருமாணிக்கமலையாலே; — மேல், * நாராயணஸப்தார்த்தத்தை யருளிச்செய்
தார். * கொண்டபெண்டிராலே; நாராயணஸப்தத்துக்கு அர்த்தம் - ஸ்வாமித்வவாத்ஸல்ய
உபாயத்வோபேயத்வ வ்யாபகத்வம் இத்யாதியிதே; மேலே, சதுர்த்தார்த்தத்தை யருளிச்
செய்தார். * பண்டைநாளாலே; சதுர்த்திக்கு அர்த்தம் - கைங்கர்யப்ரார்த்தனையிதே.
ப்ரணவார்த்தமும், நமஸ்ஸப்தார்த்தமும், வ்யாபகத்வமும், அவ்யாபகத்வமும், அல்லாத
வ்யாபகமந்தரங்குளிலுமுண்டு; அதில், தாம் ஆதரிக்கருளிறுந்த திருவஷ்டாக்ஷரமென்
னும் இடத்தை - * ஓராயிரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். இது நவீல் திருவீதிப்பிள்ளை
யருளிச்செய்யும்படி.

யத்தையென்றபடி. அருளிச்செய்த ப்ரகாரம்தென்ன - நமஸ்ஸப்தத்துக்கு இத்யாதி. ஸாப்த
மான அர்த்தம்து, ஆர்த்தமானவர்த்தம்து? என்ன - நமஸ்ஸப்தத்துக்கு ஸாப்தமான இத்யாதி.
இது “கருமாணிக்கமலையிலே” எப்படி வித்திக்கிறதென்ன - ஒருகந்யகை இத்யாதி. “ஆர்த்த
மானவர்த்தம்” - ததீயஸேஷத்த்வபர்யந்தமாகை. அத்தை யருளிச்செய்தார் * நெமோற்
கடிமையிலே என்றுகூட்டுவது. அதெப்படி யென்ன - நாராயணஸப்தத்துக்கு இத்யாதி. தந்
புருஷனுலே - ஸ்வாமித்வமும், பஹுவிரீஷ்யாலே - வ்யாபகத்வ வாத்ஸல்யங்களும், அயநசப்தத்
தில் வ்யுத்தபத்தி த்வயத்தாலும் - உபாயோபேயத்வங்களும் சொல்லப்பட்டதிதே. இந்த ஸ்வாமித்வாதி
களாகிற நாராயணஸப்தார்த்தத்தை * கொண்டபெண்டிரிலே யருளிச்செய்தார். எவ்வனையென்னில்;
“நம்மநாதுமவனன்றிமற்றில்லை,” “தொண்டரோமாய்” இத்யாதியாலே-ஸ்வாமித்வத்தையும், “வண்
புகழே” என்றும், “கணையொன்றாலே யேழ்மாமுமெய்த” என்றும் - ஆஸ்ரிதரிருந்தவிடத்தே சென்று
† கார்யம் என்றுவாத்ஸல்யத்தையும், “கண்ணல்லாலில்லைகண்டிர்” என்று - உபாயத்த்வத்தையும்,
“குற்றமில்லீர்சுற்றுவைகல்வாழ்தல்கண்டிர்” என்று - உபேயத்த்வத்தையும் அருளிச்செய்தார். “நம்ம
நாதுமவனன்றி மற்றில்லை” என்றதினாலே - வ்யாபகத்வமும் வித்தம். அதெப்படியென்ன - சதுர்த்
திக்கு இத்யாதி. அர்த்தத்தை யருளிச்செய்தால் போராதோ, இத்திருவாய்மொழியிலே ஸப்தத்தை
யருளிச்செய்வா நென்னென்ன - ப்ரணவார்த்தமும் இத்யாதி. ஆர்த்தவ்யதைக்காக ஆப்தோப
திஷ்டமென்கிறார் - இதுநவீல் இத்யாதி. சாமசதுர்த்தியில் நாதர்த்தே சதுர்த்தியென்ற ஸேஷத்
வத்தைச் சொல்லுமளவில், அது ஐப்தசதுர்த்தி வித்தபாசையாலும், “வியிஷுக்ஷுஜிபூரெஷு”
என்று ப்ராப்தார்த்தத்தில் விதி கோசரியாமையாலும், “நாகிஹிதூவபுகஸேஷஸ்ய” என்கிற
வ்யாயத்தாலே - ஸேஷத்வ ஸத்திரீகரணரூபமான கைங்கர்யத்தை சாமசதுர்த்தி சொல்லுகிறது. “சத்
ருஸகைங்கர்யத்தான் வித்தமோ, அவித்தமோ” என்று வச்சாரிக்குமளவில்; அது வித்தமாகையாலே,
தத்ப்ராப்தனை உபபத்திஸைத்தாலும், “பூயபூநாபாஹிகுயீ” என்கிற ஸாப்திகப்ராக்ரியை
யாலும், வித்திக்கிறது.

† இக்கேஅக்ஷயிக்கவிலை; கோஸாந்தாங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று தோன்றுகிறது.

முதற் பாட்டு.

ஓராயிரமாய் உலகேழளிக்கும்,
பேராயிரங்கோண்டதோர் பீடையன்
காராயின காளநன்மேனியினன்
நாராயணன் நங்கல்பிரானவனே.

ஆ.—ஓரோருதிருநாமமே ஆயிரம்படியாய் உலகேழளிக்கும் பேராயிர முடையவனாய், ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸக்தித்த்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வ காருண்ய ஸௌரீஸ்ய வாத்ஸல்யாத்யஸங்கல்பேய கல்பாணகுணவிஸரிஷ்டனாய், * ஸௌந்தர்ய ஸௌமந்ய ஸௌகுமார்ய ஸாவண்ய டௌகநாத்பரிமித குணவிஸரிஷ்ட நீலமேவநிஹ திவ்யரூபனா யிருந்த நாராயணனே ஸர்வேஸ்வரனாகப் பெறுவதே! என்று, தம்முடையதிருவுள் ளத்தில் இன்னுட்பெல்லாந்தீர்ந்து வம்பெருமானுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்தை யறுவதிக் கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், “அவன் நாராயணனன்றோ? நம் அபேக்ஷிதஞ்செய்கை நிர்வசிதம்” என்று தந்திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

[ஓராயிரமென்று தொடங்கி] - “ஹ்ருஸ்ய ஸ்ய ஸ்ய ஸ்ய” இத்யாதி ப்ர காரத்தாலே ஓரோ திருநாமங்களே நிர்வசநவேதத்தாலே அநேகம்படியாலே எல்லா லோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும் திருநாமங்கள் அநேகங்களை உடையனாகையாலே வந்த ஒப்பில்லாத பெருமையை உடையான். [காராயினவென்று தொடங்கி] - மேவம் போலே கறுத்த திருமேனியையுடையான். காராயுள்ள கறுத்தழகிய திருமேனியை யுடையானென்று ரூபகம். [நாராயணனென்று தொடங்கி] - ப்ரபாகநாமத்தையுடை யவனே நமக்கு ரக்ஷகன்.

ப.—முதற்பாட்டில், நாராயணத்வகார்யமான ஸர்வரக்ஷகமாயுள்ள நாம ஸம்பந்தையுடையவன் நமக்கு உடகாரகனென்று அறுதியிட்டு, நெஞ்சைநோக்கி யருளிச் செய்கிறார்.

(“ஹ்ருஸ்ய ஸ்ய ஸ்ய ஸ்ய” இத்யாதி வசநக்ராமத்தாலே யுண்டான வ்யுத்பத்திவேதத்தாலும் நிர்வசநவேதத்தாலும்) ஓர் - ஓரோதிருநாமங்கள், ஆயிரமாய் - ஸஹஸ்ரமுகமாய்க் கொண்டு, உலகேழு - ஸர்வவிதமான ஸகல சேதநாசேதநங்களையும், அளிக்கும் - ரக்ஷிக் கக்கடவதான, பேர் - திருநாமங்கள், ஆயிரம் - ஆயிரத்தை, கொண்டது - உடைத் தான, ஓர் - அதக்கிதீயமான, பீடு - பெருமையை, உடையன் - உடையனாய், (இந்த நாமங்களாலே ப்ரதிபாத்தியமாயிருக்கிற), காள காராயின - காளமேகம்போலே ஸ்யா மளமாய், நன் - அப்ராக்ருதமான, மேனியினன் - திவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையனாய், நாராயணனவனே - அவற்றுக்கடங்க முலஹிதமான நாராயணஸப்தவாச்ச்யனவனே, நங்கள் - நமக்கு, பிரான் - உபகாரகன்.

இ.—முதற்பாட்டில், “அவன் நாராயணனன்றோ? நம்மபேக்ஷிதஞ்செய்கை நிர்வசயம்” என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[ஓராயிரமாய்] - ஓரோதிருநாமங்களே ஆயிரம் முகத்தாலே ரக்ஷிக்கவற்றா யிருக்கும். “வெண்பூபுஷ்யஸரித்ர வ்யூவீரய்யுயஸஸஸுரிபு” என்று நிர்வசந வேதத்தாலே அநேகம்படி ரக்ஷிக்கவற்றாயிறேயிருப்பது. [உலகு] - ரக்ஷிக்குமிடத் தில் ஓரொருத்தரையன்றிக்கே லோகமாக ரக்ஷிக்கும். [ஏழு] - அதுதன்னிலும் ஒரு லோகமாத்ரமன்றிக்கே ஸர்வலோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும். [அளிக்கும்] - அவன் பாப ப்ராகர்யத்தாலே, “கூழிவாழி” என்னக்கடவன்; இவை ரக்ஷிக்கைபே ஸ்வஹாவமா யிருக்கும். [ஆயிரங்கொண்டதோர் பிடுகையன்] - இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களை ஆயிரமுடையனையாலுண்டான பெருமையையுடையவன்; “தெவொதாஸிஸக ஸ்வாநு.” [காராயின காள நன்மேனிபன்] - கார்போன்றவென்னுதே, காராயின என்று - ரூபகம். மேலும்போலே கறுத்த திருமேனியையுடையான். [நன்மேனி யன்] - சொன்னது உபமானமன்றென்கை. பெருக்காற்றில் இழிவார் தெப்பங்கொண்டு இழியுமாபோலே ஓர் உபமானம் முன்னாக இழியவேண்டுமையாலே சொன்ன இத் தனை; உபமானரஸிதமென்கை. [நாராயணன்] - ஆயிரம் திருநாமங்களையுடையவ னென்று சொல்லி வைத்து, ‘நாராயணன்’ - என்று விஸேஷிக்கைபாலை, இதிலே ஸ்வரூபநிருபகமென்கை; ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிசுருக்கு ஆய்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஜ்ஞாநாந் டாமலத்வாதிசு நிருபகமானுற்போலே. [நங்கள் பிரானவனே] - அவனை நமக்கு ரக்ஷகன். அவபாசணத்தால் தன்பேராக ரக்ஷிக்குமென்கை. “நவ்யஸ் வருதஸ் செய்திடாய்” என்ற விடம் மிகை.

சுடு.—முதற்பாட்டு. “அவன் நாராயணனன்றோ? நம் அபேக்ஷிதஞ்செய்கை நிர்ஸிதம்” என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

[ஓராயிரமாய்] - ஓரோருதிருநாமங்களே யாயிரம்முகத்தாலே ரக்ஷிக்கவற்றா யிருக்கும். “வெண்பூபுஷ்யஸரித்ர வ்யூவீரய்யுயஸஸஸுரிபு” (ஐஸ்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யஸஸஸுரிபு) என்று-நிர்வசநவேதத்தாலே அநேகம்படி ரக்ஷிக்க வற்றாயிறேயிருப்பது. [உலகு] - ரக்ஷிக்குமிடத்தில், ஓரொருத்தராகவன்றிக்கே லோக மாக ரக்ஷிக்கும். [ஏழு] - அதுதன்னிலும் ஒருலோகமாத்ரமன்றிக்கே, ஸர்வலோகங்களை யும் ரக்ஷிக்கும். ஆபுரிதரோருத்தரை ரக்ஷிக்குமது உண்டிறே யவனுக்கு; அங்ஙனன் றென்கைதிருநாமங்கள். [அளிக்கும்] - இவைபண்ணினபாபங்களைப்பார்த்து ‘கூழிவாழி’

முதற்பாட்டு.—ஓராயிரம் இய்யாதி. “நாராயணன்கங்கள்பிரானவனே” என்றத்தைக் கடா கழித்து, அதில் ஸப்தவரித்தமான அர்த்தத்தையும், தாற்பர்யவரித்தமான அர்த்தத்தையும் கடாகழித்தவ தாரிகை - அவன் இய்யாதி. திருவுள்ளத்தைக்குறித்து என்றது - காலாம்பாட்டில் “மனமே” என் றத்தைக் கடாகழித்தாதல், “மனமே.சோரோவ்கண்டாய்” என்றது - முதல் மூன்றாட்டிக்கும் க்ரியை யாக விவக்ஷித்தாதல். இதவேமுக்யம். ஆயிரம்முகத்தாலே ரக்ஷிக்கும் ப்ரகாரமேதென்ன - ஐஸ்வர் யஸ்ய இய்யாதி. நிர்வசநபேதம் - சிருத்திபேதம். ஹவானென்கிற திருநாமத்தைச் சொன்னால், அதின் அர்த்தமான ஐஸ்வர்யவீர்யாதிக கெல்லாவற்றையும் கொடுக்குமென்றபடி. “வெண்பூபுஷ்ய ஸரித்ர வ்யூ வீரய்யுயஸஸஸுரிபு” ஜ்ஞாநவெராஸ்யுயொபெஸுவ ஷணரஹமக. கீ ரணா” இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே. “உலகு” என்றதக்கு வ்யாவர்த்தம் - ரக்ஷிக்கும் இய்யாதி. “ஏழு” என்றதக்கு வ்யாவர்த்தம் - அதுதன்னிலும் இய்யாதி. இத்தால் ஈஸ்வரவ்யாவ்ருத்தி - ஆஸ்ரி தர் இய்யாதி. “அளிக்கும்” என்றதக்கு வ்யாவர்த்தம் - இவைபண்ணின இய்யாதி. “பேர்” என்

(கூழிபாயி) என்பதும் ஒருபோதுண்டு அவனுக்கு ; அளிக்குமதுஒன்றுமேயாயிற்று, இவற்
றுக்கு ஸ்வஸாவம். [பேர்] - ரகஷிக்கைக்கு ஒருபேர்காலும் வேண்வேது. அப்படிப்
பட்ட திருநாமங்களைத்தான் எத்தனை யுடையனென்னில் ?—[ஆயிரங்கொண்டதோர்பீடு
டையன்] - “**செவொநாநிலவஸவாநா**” (தேவோநாமஸவஸ்வாநா) என்னுமா
போலே. பல பசவுடையவனென்னு மாபோலே. ஸர்வாபித்தயம்பண்ண நினைத்தவர்
கள் சோறுந்தண்ணீருங் குறையறுத்துக் கொண்டிருக்குமா போலே, ஜஹத்ரகூணசிந்தை
பண்ணின ஈஸ்வரனுக்கு, அதுக்கு உபாயமாக ஆயிரந்திருநாமங்களுண்டாயிருக்குமா
யிற்று. கோயிலாய்த்தான் புத்ரலியோகத்தாலே பட்டர் பூரீபாதத்திலேவந்து தன்ஸோக
மெல்லாந்தோற்றவிழ்ந்துகிடக்க, அவர் அருளிச்செய்தவார்த்தையை நினைப்பது. ஆயிரந்
திருநாமத்தையுடையனாகையால் வந்த பெருமையையுடையவன். அவைதாம் கரைகட்
டாக்காவேரிபோலே பரந்திருந்தால், அவற்றையெல்லாம் ஒருமுகஞ்செய்தநுலவிக்மைக்கு
ஈடான வடிவையுடையனாயிருக்கும். [காராயினகாளான்மேனியினன்] - கரரேன்றே
யிருக்கிராயிற்று, ரூபகம் முற்றுகையாலே. கறுத்திருந்துள்ள காளமேகம்போலே யிருப்
பதாய், அதுதானும் பெருக்காற்றிலிழிவார் ஒருதெப்பந்தேடி இழியுமாபோலே ஒன்றைச்
சொல்லும்போது உபமானம் முன்னாகவல்லது சொல்லவொண்ணாமையாலேசொன்ன
இத்தனைபோக்கி, திருமேனியைப்பார்த்தால் உபமானரஹிதமாயாயிற்று இருப்பது. இப்
படியிருக்கிறவை தன்னையுடையவன்தான் ஆர் என்ன ? - [நாராயணன்] - ஜ்ஞாநஸக்த்
யாதிகளும் குணங்களாயிருக்கச் செய்தே, ஜ்ஞாநாநந்தாம்லத்வாதிகள் ஸ்வரூபநிருபகமா

தெ வசவசத்தைக் கடக்கிந்து ரஸோத்தி - ரகஷிக்கைக்கு இத்யாதி. சரீருக்கு, பேர்காலும் -
வ்யாஜங்காணமென்றபடி. அப்படிப்பட்ட - ஓரோன்றே யாயிரம்முகமாக ரகஷிக்கவற்றான். பீடு -
பெருமை. “ஆயிரந்திருநாமத்தை யுடையனாகையனுக்குப்பெருமை” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் -
தேவோநாம இத்யாதி. “**ஸவஸவ ரகஷஸவஸவ ஸவஸவ வரணாவலிமஃஸவஸவ**
ஸவஸவஸவஜ்ஞாநசெவொநாநிலவஸவாநா” இதி மஹாபாரதே. “**நாநிலவஸவ**
வாநா - செவஃ” இத்யங்கவஃ. “ரகஷணர்த்தமாக அகேகந்திருநாமங்களுையுடையவன்” என்னுமதுக்கு
த்ருஷ்டார்த்தம் - பலபக இத்யாதி. ஒருதிருநாமம் போராதோ, ஆயிரம் திருநாமமேதுக்கென்ன - ஸர்
வாபித்தயம் இத்யாதி. திருநாமம் தஞ்சமாயிருக்குமென்னைக்கு ஐதிஹ்யம் - கோயிலாய்த்தான் இத்
யாதி. குமாரர்க்கு பட்டர்திருநாமம்சாற்றினான்; அந்தகுமாரர் பரமபதத்துக்குப்போக, அவன் பட்டர்
ஸந்நிதியிலேவந்து க்லேஸப்பட, “நீ-நம்முடைய திருநாமம்சாற்றின பின்னேபோனான்” என்றன்றோ
துக்கிக்கிறது: அதுக்கு துக்கிக்கவேண்டா, அத்தத் திருநாமமுடையநாம் இருத்தோமே!” என்று,
பட்டர் தம்மைப்போலே ஒருவிக்ரஹத்தை வறியருள்பண்ணி ப்ரஸாதித்தருளினார். ஸப்தார்த்தம் -
ஆயிரந்திருநாமத்தை இத்யாதி. கொண்டது - கொண்ட; உடைத்தான வென்றபடி. மேலுக்கை
தாரிகை - அவைதாம் இத்யாதி. கார்போன்றவென்னுதே, “கார்தானாயிருக்கிற” என்றதுக்குவாயம்-
கரரேன்றே இத்யாதி. கார் - மேகம். “காள - காராயின - நன்மேனியினன்” என்றங்கவியப்
பது. கறுத்த மேகம்போன்ற விலகூணமான உபமானரஹிதமான திருமேனியையுடையவன் என்ற
பொருள். “நன்” என்றதுக்கார்த்தம் - அதுதானும் இத்யாதி. நன் - உபமான ரஹித
னென்றபடி. அல்லாத திருநாமங்களிருக்க, “நாராயணன்” என்ற இத்தை அருளிச்சய்வானென்?
என்ன - ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளும் இத்யாதி. அதாவது - ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளும் குணங்களாயிருக்கச்
செய்தே, ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் ஸ்வரூபநிருபகங்களாய், ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகள் நிருபித ஸ்வரூபவிஸேஷ
ணங்களாகிறவோபாதி, இதுவும் திருநாமங்களிலே ஒன்றுயிருக்கச்செய்தே, இது ஸ்வரூபநிருபக
மாய்க்கொண்டு ப்ரயாகமாய், அத்தாலே நிருபிதமான வஸ்துவிலுடைய குணசேஷ்டிதங்களுக்குவாசக

யிருக்குமிதே; அப்படியே, “பேராயிரங்கொண்டதோர்பீடையன்” என்றவனாகிறான் ஆர்
என்ன? - “இன்னான்” என்று விசேஷிக்கிறவிடத்தில், ‘நாராயணன்’ என்கையாலே -
நிருபகமாய்ப்புக்கதிதே இது. ஆயிரந்திருநாமங்களைச் சொல்லி, அவற்றிலே முன்றை
ப்ரயாகமாக எடுத்தது வ்யாக்யாமந்திரங்களாகையாலே; அவற்றிலே இரண்டை மற்றைய
வற்றோடொக்கச்சொல்லலாம்படியாயிற்று இதுக்கு உண்டான ப்ராயாந்யம். “அந்த
ணர்மாட்டந்திவைத்தமந்திரத்தை” என்றும், “நின்திருவேட்டெழுத்துங்கற்றநான் - உற்
றதும்” என்றும், “நாராயணவேன்னும்நாமம்” என்றும், “நமோநாராயணம்” என்றும்,
இவையிதே திருமங்கையாழ்வார்படி; நம்மாழ்வாரும், “வண்புகழ்நாரணன்” என்று
தொடங்கி, திருவாய்மொழி முடியவனுஸந்தித்தது இதுவாயிருக்குமிதே. வேதங்களும், ஆழ்
வார்களும் நம்ஆசார்யர்களுமெல்லாம் போனவழி இதுவாயிற்று; நமக்குமெல்லாம் இப்
போதும் அவற்றை ஆதரித்தால் ஒருகுற்றமில்லையிதே; இதுதன்னை சூத்ராதிகள் மற்றை
யார் பரிக்கரவிற்கை சுட்டியிதே நாம் அதுதன்னைத் தவிர்த்தது. நம் ஆசார்யர்கள் போனது
போருமிதே நமக்காதரிக்கவேண்டுவது. [நங்கள்பிரானவனே] - நமக்கு ரக்ஷகனான
உபகாரகன்அவனே. “கூவுதல்வருதல்செய்திடாய்” என்று நம்பேற்றுக்கு நமக்கு ப்ரார்த
திக்க ப்ராப்தியில்லையென்கிறது - அவயாரணத்தால். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

அவனையகல்ஞாலம்படைத்திடந்தான்
அவனையஃதுஉண்டேஉமிழ்ந்தான் அளந்தான்
அவனையவனும் அவனும் அவனும்
அவனேமற்றெல்லாமும் அறிந்தனமே.

மல்லாத திருநாமங்களை என்ற - இவ்வாக்யத்துக்குக் கருத்து. இது ப்ராயாகமானபடியென்? என்ன -
ஆயிரந்திருநாமங்களை இத்யாதி. விஷ்ணுகாயத்திரியிலே ப்ராயாகமாக எடுத்ததென்றபடி. “நாராய
ணன்” என்று முற்படவெடுத்தமையைப்பற்ற - இதுக்கு உண்டானப்ராதாந்யம் என்கிறார். ம்ரு
தியேயன்றிக்கே, ஆழ்வார்களும் விரும்பியிருப்பாரென்கிறார் - அந்தணர்மாட்டு இத்யாதி. அந்த
ணர் தமமானவேதத்தினுடைய உத்தரபாகத்திலே யிருக்கிற மந்திரமென்று. திருமந்திரத்தைச்
சொல்லுகிறது. அந்தணர் - ப்ராஹ்மணர். மாடு - தகம். நிமிக்கிறார் - வேதங்களும் இத்யாதி.
நம்ஆசார்யர்களு மெல்லாம் என்றது - திருமந்திரத்தையே யுபதேசிக்கையைப்பற்ற. ஆசார்யர்கள்
இத்தைப்ராயாகமாகையாலே ஆதரித்தார்களேயாகிலும், நாம் இத்தையும் அவற்றையுமொக்க விரும்
பாமே உபேகிப்பானென்? என்ன - நமக்கும் இத்யாதி. ஆனால் பின்னைத்தவிருவானென்னென்ன -
இதுதன்னை இத்யாதி. அவற்றை - ஏதத்வயதிரித்த வ்யாக்யாத்வயத்தையும், காமாந்தரங்களையும். இது
தன்னையென்றது - ஜாத்யேகவசமாய், மற்றை வ்யாக்யாமந்திரத்தையும், அல்லாததிருநாமங்களை
யும் சொல்லுகிறது. அதுதன்னை என்றதும் - கீழே இதுதன்னை என்றத்தையே சொல்லுகிறது.
சுட்டியிதே - நிமித்தமாகலிதே. சூத்ராதிகள் - சைவரான சூத்ராதிகள். ஆதிஸப்தத்தாலே - வைஸ்ய
கத்திரியாதிகளைச் சொல்லுகிறது. மற்றையார் - கிரஹிசேஷசிந்தாமாத்ரவாதிகளான அத்வைதிகள்.
பரிக்கரவிற்கையாவது - இத்தநாமங்களை தேவதாந்தரபாகங்களாகவும் கயிப்பிக்கை. நாராயணஸப்தம்,
ணத்வம் பாதிக்கையாலே, நயிப்பிக்கக்கூடாதென்று கருத்து. எல்லாமென்றாலும் உதவக்காம
மன்றோ, பரிக்கரவிற்கத் தட்டென்? என்ன - நம் ஆசார்யர்கள் இத்யாதி. ஏன்காரத்துக்கர்த்தம் -
கூவுதல் இத்யாதி. ‘ஓராயிரமாய்’ என்றதொடங்கி, ‘அவனே - நங்கள்பிரான்’ இத்யாவது. (க)

ஆ.—(அவனே.) - ப்ரஹ்மருத்ராதிதனும் ஸர்வரால்ஸரோ? நாராயணனே ஸர்வேஸ்வரனென்னுமிடம் எங்கனையறிந்தபடி என்னில்?—அவனே நிகிலஜகந்நிர் மாணோத்தரண நிமரணோத்திரண க்ரமணாதி ஸர்வேஸ்வரஅஸாபாண நிவ்ய சேஷ் டிதங்களைப் பண்ணுகையாலும், சதுர்முகபசுபதி ஸதமக ப்ரப்ருதி ஸ்பாவரபர்யந்தமான ஸர்வாத்மர்களுக்கும் ஆத்மவிதனாகையாலும், நாராயணனே ஸர்வேஸ்வரனென்னு மிடம் அறிந்தேனென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், நாராயணஸாப்ஷத்துக்கு அர்புத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

முதலடைய இரண்டுஎவநாரம்-ஸஹாயகைரபேக்ஷயத்தைச் சொல்லுகிறது. [அவனே அவனும்அவனும்அவனும்] - ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களும் அவனிட்டவழக்கு. [அவனே மந்தெல்லாமும்]-மற்றுமுண்டாயுள்ள சேதநாசேதநங்களுள்ளாம் தடியேமே.

ப.—அகந்தாம், அந்தநாராயண ஸாப்ஷாபுமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரத் தைப்பண்ணிக்கொண்டு ஸர்வாத்மவிதனானபடியை நமக்கு ப்ரகாசிப்பித்தானென்கிறார்.

அகல் - விஸ்தீர்ணமான, ஞாலம் - ஜுத்ததை, படைத்து - உத்பாதித்தானும், இடந்தான் - ப்ரளயபத்திலே முழுகியிடந்தெடுத்தானும், அவனே - ஸஹாயாந்தர நிபேக்ஷண அவனே: அவனே அஃது - அவனே அந்த பூமியை, உண்டு - மஹாப்ரள யத்திலே வயிற்றிலே வைத்துநோக்கி, உமிழ்ந்தான் - ப்ரளயாகந்தாம் உமிழ்ந்தவனும், அளந்தான் - அந்யாஹிமாம் வராமல் அளந்துகொண்டவனும், அவனும்அவனும்அவ னும் - ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹார ஶக்ஷணத்துக்குக்கடவராய், (தனக்கு ப்ரகாரதயா வேதாந்தத் திலே “ஸஸ்யஹாஸஸரிவஸ்யே” என்று ப்ரஸித்தரான ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ராதி களும்), அவனே-, மற்று - மற்றும் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்குக் கர்மஹித்த, எல்லாமும் - ஸகல சேதநாசேதநங்களும், அவனே - அவனேயாக, அறிந்தனம் - (அவன் தந்த ஜ்ஞாநத்தாலே) அறிந்தோம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன நாராயணஸாப்ஷத்துக்கு அர்புமரு ளிச் செய்கிறார்.

[அவனே அகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்] - விஸ்த்ருதமான ஹூமியை ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளயங்கொண்ட ஹூமியை மஹாவராஹமாய் எடுத்தானும் அவனே. அவயாசணத்தாலே, ஸ்ருஷ்ட்யாடிகளில் ஸஹகாரிகைரபேக்ஷயம் சொல்லுகிறது. ப்ரள யங்கொள்ளாத ஹூமியை வயிற்றிலே வைத்து வெளிராடுகாணவுமிழ்ந்து, அபஹ்ருத மான ஹூமியை எல்லையடந்து மீட்டுக்கொண்டான் அவனே. இந்த அவயாசணத் தாலே ஆபத்ஸவத்வாதி ஶக்ஷகத்வத்திலும் ஸஹகாரிகைரபேக்ஷபஞ் சொல்லுகிறது. [அவனேயவனும்அவனும்அவனும்] - ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்யுதி ப்ரவ்ருத்திகள் அவனிட்டவழக்கு. “ஸஸ்யஹாஸஸரிவஸ்யே” “ஸ்யுஷ்டிஸ்யுத்யுக்” இத்யாஹி என்கிற ப்ரமாணப்ரஸித்தியாலே சொல்லுகிறார். [அவனே மந்தெல்லாமும்]- ப்ரஹ்மரோடு அப்ரயாரோடு வாகியற ஸகலசேதநாசேதநங்களும் தடியேமே. [அறிந் தனமே] - ப்ரஹ்மாதிகள், “ஶஸ்யுரோஹி” என்றிருக்கையும் அவர்களை ஆஸ்ர யிப்பாருமாய்ச் செல்லாநிற்க கீர்‘அவனே’ என்கிறது என்கொண்டென்னில்?—மயர்வற மதிகலமருளப்பெற்றத்தாலே அறிந்தேனென்க.

நாடு. - இரண்டாம்பாட்டு. கீழ் ப்ரஸ்துதமான காராயணஸப்தத்துக்கு அர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[அவனே அகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்] - விஸ்த்ருதமான பூமியை யுண்டாக்கி, ப்ரளயக் கொண்ட பூமியை மஹாவராஹமாய் எடுத்தானும் அவனே. அவயாரணத்தால் - ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் ஸஹகாரிகைரபேக்ஷயஞ் சொல்லுகிறது. [அவனே இத்தயாதி] - ப்ரளயங்கொள்ளாதபடி பூமியையெடுத்து வயிற்றிலே வைத்து, வெளிகாணொன்றுமிடங்கு, மஹாபலியாலே யடஹ்ருதமாக, எல்லை கடந்து மீட்டுக்கொண்டான் அவனே. இந்த அவதாரணத்தால் - ஆபத்ஸப்தவாதி ரக்ஷகத்வத்திலும் ஸஹகாரிகைரபேக்ஷயஞ் சொல்லுகிறது. [அவனேயித்தயாதி] - ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்பிதி ப்ரவ்ருத்திகள் அவனிட்ட வழக்கு. “ஸுஸுஹாஸஸிவஸுஸு” (ஸப்ரஹ்மாஸஸிவஸஸேந்த்ர) என்கிற ப்ரஸித்தியைப்பற்றச்சொல்லுகிறார். “ஸஃ, ஸஃ, ஸஃ” என்றே போருகிறார். [அவனே மற்றெல்லாமும்] - “வெஸாஷாஸஃவரஃஷாஸாட” (ஸோக்ஷரஃ பரமஸ்வராட்) என்கிறபடியே, ப்ரஹ்மரோடு அப்ரஹ்மரோடுவாசியற ஸகல சேதநாசேதங்களும் தடியிடமே. [அறிந்தனமே] - ப்ரஹ்மாதிகள் “ஹஸுரஹஸு” (ஈஸ்வரோஹம்) என்றிருக்கையும், அவர்களையாஸ்ரயி ப்ரபாகுமாய்ச் செல்லாநிற்க, நீர் ‘அவனே’ என்கிறது என்கொண்டு என்னில்? - *மயர்ஹமதிநலமருளப் பெற்றத்தாலே யறிந்தவனாகையாலே. ஆக, இரண்டாம்பாட்டாலும் - திருமந்தரத்தையும், அதில் அர்த்தத்தையும் அங்ஸந்தித்தாராய் நின்று.

(உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அறிந்தனவேதவரும்பொருள் நூல்கள்
அறிந்தனகொள்கவரும்பொருளாதல்
அறிந்தனரெல்லாம் அரியைவணங்கி
அறிந்தனர்நோய்களறுக்கும்மருந்தே.

இரண்டாம்பாட்டு. - அவனே இத்தயாதி. காராயணஸப்தத்துக்கர்த்தம் - “தரஹா தாதிதவாதி” என்று காரணத்தவமும், அந்தர்யாமித்வவமித ரக்ஷகத்தவமும், அந்தர்யாமித்வமுமாகையாலே, அம்மூன்றையும் பூர்வோத்தார்த்தங்களாலே அருளிச்செய்கிறா சொற்படி. அவனுமவனுமவனும் - அவனே” என்றால் ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ராதிகளைச் சொல்லும்படியென்? என்ன - ஸப்ரஹ்மா இத்தயாதி. விவரணம் - ஸஃஸஃ இத்தயாதி. ஸஃ ஸஃ என்றது - “ஸுஸுஹாஸ” என்ற ஸ்ருதியில், நச்சப்தோபா ஷாஸமன்று; “அவன் அவன்” என்றதற்கு ப்ரதிபதமாக ஸஃஸ்க்ருதத்தாலே வ்யாக்யாதா அருளிச் செய்தது. “மற்று” என்கிற இது - அக்ஷரஸப்தவாச்யரான முக்தாத்மாக்களைச் சொல்லுகிறது. “வரஃஷாஸாட” என்று - முக்தாத்மஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. அக்ஷரஃ - விகாராஹிதஃ. பரமஃ - ப்ரஹ்மாதிய்ய உத்க்ருஷ்டஃ. ஸ்வராட் - ஸ்வதந்த்ரஃ. முக்தோபிஸ்வராதி இதி ஸ்ருதேர்த்தஃ. ப்ரஹ்மரோடென்றது - கீழைக்கடாகூறித்து. “விஸுடுவெடிவஸுரஃஷா” என்றத்ப்பற்ற - ப்ரஹ்மரோடு இத்தயாதி. காமேணாக்ஷரஃ.

(உ)

ஆ.—(அறிந்தன.) - அபௌருஷேபமாகையாலே நிர்த்தோஷாதி தூர்லகப் பாயேந்தருபார்த்தவத்தாய்ப் பரமபுருஷ யாதாத்மய ஜ்ஞாபகாயைவ ப்ரவ்ருத்தமான ஸகல வேடிங்களாலும், * ஜர்மாத்ரஸஹஸ்ரார்ஜித தபேஜ்ஞாநஸமாதிகளாலே ப்ரஜீஞாஸேஷ கல்மஷாய்த தன் திருவடிகளிலே ஸஞ்ஜாதகத்திகளான புருஷராலும், ஸாம்ஸாரிக ஸமஸ்த துஃஷ்டேஷஜதயா பரமப்ராப்யதயா அறியப்படுகிற அவனை, நான் நிர்ஜேஹதுகமாக அறியப்பெற்றேனென்கிறார். வேடிங்களாலும் வேடிவித்துக்களாலும் அறியவொண்ணாதவனை, நான் நிர்ஜேஹதுகமாக உள்ளபடியே அறியப்பெற்றேனென்றுமாம்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், வேடிங்களுக்கும் ருஷிஞுக்கும் அறிய நிலமல்லாத எம்பெருமான் தன்னை எனக்குப் பூர்ணமாக அறிவித்தானென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அறிந்தன வேதமென்று தொடங்கி] - அறிந்தனவாயிருக்கிற ஁ர்ஜ்ஞேயார்ஜ்யஸூசகமான வேடிங்கள் ஸர்வேஸ்வரனை ஁ர்ஜ்ஞேயபெனென்று அறிந்தன. [அறிந்தனமென்று தொடங்கி] - மற்றநிர்த்தாராயிருக்கிற ருஷிகளும் ஸம்ஸார ஁ரிதவேஷஜமென்று அறிந்தார்கள்.

ப.—அநந்தரம், ஸகல வேடிங்களோடு வைஷிபுருஷர்களோடு வாசியற, தம்மைப்போலன்றியே அவனை யறிந்தவளவை யருளிச்செய்கிறார்.

அறிந்தன - “வெஷாஹதேக்ய” என்ற அறிந்தனவாயிருக்கிற, வேதம்-வேடிங்களினுடைய, அரும் - அறிதற்ரிய, பொருள் - பொருள்களையும் நிஷ்கர்ஷித்துத் தருவதான, நூல்கள் - ப்ரஹ்மஸூத்ரே திஹாஸ புராணாதிகளான ஸாஸ்த்ரங்கள், (பதொவாஹிவதபுனெ) என்றும், “பல்யூரிதகவ்யூரித்ய” என்றும், “சுவிஜ்ஞாக்விஜாகதாப்ய” என்றும் சொல்லுகிற மர்யாதையாலே, அரும்-அறியவரிய, பொருளாதல் - பொருளென்று, அறிந்தன - அறிந்தனவாக, கொள்க - கொள்ளவமையும்; அறிந்தனர் - “சுஹம்வெஷிஹாதாப்ய” என்றறிந்த வைஷிபுருஷர்கள், எல்லாம் அரியை - ஸர்வபாபஹரண ஸர்வேஸ்வரனை, வணங்கி - ஆஸ்ரயித்து, நோய்கள் - (தங்களுடைய) ஸாம்ஸாரிக மஹாவ்யாதியை, அறுக்கும் - அறுத்துக்கொள்ளும், மருந்தை - பரமௌஷதமாக, அறிந்தனர் - அறிந்தார்களித்தனை. நாம்அப்படியன்றியே அவன் ஹோக்யதையையும், ஸீலாதிகளையும் பூர்ணமாகக்காட்ட அறியப்பெற்றோமென்று, கீழில் “அறிந்தனம்” என்கிற வாக்யத்தோடே யந்வயம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், வேடிங்களும் ருஷிகளும் அறிந்த அளவன்றிக்கே, தன்னைஎனக்கே பூர்ணமாக அறிவித்தானென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அறிந்தனவேத அரும்பொருள் நூல்கள்] - ஁ர்ஜ்ஞேயார்ஜ்யத்தை யறிந்தனவாயிருக்கிற வேடிங்களாகிற ஸாஸ்த்ரங்கள் என்னுதல்; அறிந்தனவாயிருக்கிற வேதங்களில் ஁ர்ஜ்ஞேயார்ஜ்யங்களை நிஷ்கர்ஷித்துத்தரும் ப்ரஹ்மஸூத்ரே திஹாஸ புராணாதிகள் என்னுதல். [அறிந்தனகொள்க வரும் பொருளாதல்] - “஁ர்ஜ்ஞேயன்” என்னும் இவ்வளவு அறிந்தனவாகக்கொள்ள அமையும். “பதொவாஹிவதபுனெ” “பல்யூரிதகவ்யூரித்ய” “சுவிஜ்ஞாக்விஜாகதாப்ய” என்னும் இவ்வளவே அறிந்தன. [அறிந்தனமெல்லாம்] - அறிந்தாராயிருக்கிற பராஸர வ்யாஸ வால்மீகி ப்ரப்ருதி ருஷிகளும். [அரியைவணங்கி] - ஸர்வ஁ஃவ நிவர்த்தகனை வணங்கி - ஆஸ்ரயித்து. [அறிந்

நான்காம் பாட்டு.

மருந்தேநங்கள்போகமகிழ்ச்சிக்கேன்ற
பெருந்தேவர்குழாங்கள்பிதற்றம்பிரான்
கருந்தேவனம்மான் கண்ணன் விண்ணுலகம்
தருந்தேவனைச்சோரேல்கண்டாய்மனமே.

ஆ.—(மருந்தே.) உன்னழகாலே எங்கள் ஹோமத்துக்கு வர்த்தகனுனவனே என்று பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிதற்றும் பிரானாயிருந்துவைத்து, இங்கேவந்து பிறந்தருளி, ஆர்ரிதஸுலஹாய், தன்னையார்யித்த நம்போல்வார்க்கும் நித்யஸித்தமான ஸ்வரஹுவத்தைத் தந்தருளும் ஸ்வஹானுன எம்பெருமானே ஒருவண்ணம்பெற்றோம்; இனி அவனைச்சோரவிடாதேகிடாய், நெஞ்சே! என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், அயர்வறுமமார்களுக்குக்கூட ஸ்ப்ருஹணீயனாயிருந்து வைத்து க்ருஷ்ணனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி என்னையடிமைகொண்டு விண்ணுலகம் தருவானாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை விடாதேகொள்! என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[மருந்தேயென்று இப்பாட்டுக்கு] - உன்னுடைய அதுஹவத்தாலே எங்களுக்குவரும் ஆகந்தத்துக்கு வர்யகனுனவனேயென்று அயர்வறுமமார்களுடைய ஸ்முஹங்கள் அக்ரமமாகக் கூப்பிடும்படி அவர்களுக்குத் தன்னை ஹுஜிக்கக் கொடுத்தவனை. [கருந்தேவன்] - கறுத்த திருநிறத்தையுடையனாய்க் கொண்டு தீப்யமானான அவன்.

ப.—அநந்தாம், நித்யஸூரிஹோக்யனாய், நிரதிஸாஹஸைஸப்பா விசரிஷ்டனாய்க்கொண்டு அவ்வறுஹுவத்தை நமக்குத் தாவிருக்கிறவனை, நெஞ்சே விடாதேகிடாய்! என்கிறார்.

நங்கள் - எங்களுடைய, போகம் - ஹோமத்தினுடைய, மகிழ்ச்சிக்கு - வருத்திக்கு, மருந்தே - அர்த்தகமான அம்ருதமே, என்று - , பெரு - உதக்ருஷ்டரான, தேவர் - ஸூரிகளுடைய, குழாங்கள் - ஸ்முஹங்களானவை, பிதற்றும் - ப்ரீதிப்புகர் ஷத்தாலே படைவுகெடக் கூப்பிடும்படி, பிரான் - அவர்களைக் களிப்பிக்கும் மஹோபகாரகனாய், கரு - கருமையையுடைய, தேவன் - தீவ்யமான விக்ரஹத்தையுடையனாய், எம்மான் - (அவ்வடிவழகைக்காட்டி) என்னை யடிமைகொண்ட, கண்ணன் - ஸர்வஸுலஹான க்ருஷ்ணனாய், (அந்நிலையிலே), விண்ணுலகம் - பரமபடிஹோமத்தை, தரும் - தருவானான, தேவனை - ஸமார்யணியனை, மனமே - நெஞ்சே! சோரேல்கண்டாய் - (உன் அந்யபரகதையாலே யாதல், நிகர்ஷாதுணர்பாரதத்தாலேயாதல்) நமுவலிடாதேகிடாய்! மருந்தென்று - ஹோமத்தை ஸாத்திப்பிக்கும் பரிஹாரமாகவுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், நித்யஸூரிகளுக்கு ஹோக்யனாய்வந்து க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்து நம்மையும் அவர்கள்நடுவே வைப்பானாயிருக்கிறவனை விடாதேகிடாய் என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு] - உன்னுடைய அதுஹவத்தால் எங்களுக்குவரும் ஆகந்தத்துக்கு வர்யகனுனவனே! இப்படிச் சொல்லுகிறவர்கள் ஆரென்னில்?—[பெருந்தேவர்]-அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரமந்யரான நித்யஸூரிகள். [குழாங்கள்]-அவர்கள், கண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே திரள்திரளாக ஆயிற்று இழிவது.

[பிதற்றம்] - ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அக்ரமமாகக் கூப்பிடாநிற்பர்கள். [பிரான்] - அவர்களுக்குத் தன்னை யறுவலிக்கக் கொடுத்த உபகாரகன். [கருந்தேவன்] - காளமேக நிலாம்பரமாய் தீவ்யமான வடிவையுடையவன். [எம்மான்] - அவ்வடிவைக் காட்டி யென்னை அதன்பார்ஹமாகினவன். நித்யஸூரிகளுக்குப் படிவிடும் வடிவைக் கிடர் எனக்கு உபகரித்தது! [கண்ணன்] - தன்னிலைகுலையாமல்நின்று உபகரிக்கையன் றியே அவதரித்துவந்து உபகரித்தவன். [விண்ணுலகம் தருந்தேவனை] - பரமபதத் தைத் தருவானாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. [சோரேல் கண்டாய்மனமே] - நெஞ்சே! விடாதேகிடாய்; அவன்உபகாரகனாய்சிறந்த நீ வைமுகப்பம்பண்ணாதே கிடாய்! அவன் வைலகஷணயத்தை வுடிபிபண்ணாதே, "ஸுலபன்" என்னுக் காற்கடைக்கொள்ளாதே கிடாய்!

சுடு. - நாலாம்பாட்டு, நித்யஸூரிகளுக்கு லோக்யரூபைவைத்து, க்ருஷ்ண ரூபவந்தவதரித்து, நம்மையும் அவர்கள்நடுவே வைப்பானாகவிருக்கிறவனை விடாதே கிடாய்! என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

[மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக் கேன்று] - உன்னுடைய அருவவத்தால் எங்களுக்குவரும் ஆனந்தத்துக்கு வரூகனானவனே! இப்படி சோல்லுகிறவர்கள் தான் ஆரென்னில்? - [பெருந்தேவர்] - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரதூரான நித்யஸூரிகள். [குழாங்கள்] - அவர்கள், கண்ணகத்திலிழிவாரைப்போலே திரள்திரளாகவாயிற்று இழிவது. [பிதற்றம்] - ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அக்ரமமாகக் கூப்பிடாநிற்பர்கள். [பிரான்] - அவர்களுக்குத் தன்னை யறுவலிக்கக்கொடுத்த உபகாரகன். [கருந்தேவன்] - காளமேக நிலாம்பரமாய், தீவ்யமான வடிவையுடையவன். [எம்மான்] - அவ்வடிவைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன். நித்யஸூரிகளுக்குப் படிவிடும் வடிவைக்கிடர் எனக்கு உபகரித்தது! [கண்ணன்] - தன்னிலைகுலையாமல்நின்று உபகரிக்கை யன்றிக்கே, அவ தரித்துவந்து உபகரிக்குமவன். [விண்ணுலகந்தருந்தேவனை] - பரமபதத்தைத் தரு வானாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. [சோரேல்கண்டாய்மனமே] - அவனை உடம்புவெளுக் கப்பண்ணாதேகிடாய், நெஞ்சே! இவன் வினையையாவது - அவனுக்குஇழுவபோலேகாணும். அவன்பண்ணின க்ருஷி மலித்ததில்லையாமே; இல்லையாகில், அவன் வைலகஷண யத்தைப் புத்திபண்ணாதே, "ஸுலபன்" என்னுக் காற்கடைக்கொள்ளாதேகிடாய்! (சு)

நாலாம்பாட்டு. - மருந்தே இதுபாதி. "பெருந்தேவர்குழாங்கன்பிதற்றம்பிரான் - கண்ணன் விண்ணுலகந்தருந்தேவனைச் சோரேல்கண்டாய்மனமே" என்றத்தைக் கடாகித்தவதாரிகை - நித்ய ஸூரிகளுக்கு இதுபாதி.

"மருந்து" என்றால் - போக்குமென்றன்றோ அர்த்தம்? வர்த்தகத்தவத்தைக் காட்டுமோ? என்ன; வ்யாதிக்குமருந்தென்றால் - தந்நிவர்த்தகத்தவமும், தீபகத்துக்குமருந்தென்றால் - ததவர்த்தக த்வமும் தோற்றுகையாலே, இங்கு வர்த்தகத்தவத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஆனந்தத்துக்கு வர்த்தகனான வனே என்று. இவர்களுக்குப் பெருமையேதென்ன - அஸ்ப்ருஷ்ட இதுபாதி. "குழாங்கன்" என்ற துக்கு ஹாவம் - அவர்கள் இதுபாதி. கண்ணகம் - ப்ரவாஹம். "பிதற்றம்" என்றதுக்கு ஹாவம் - ஜ்வரஸந்நிபதிதரை இதுபாதி. "பெருந்தேவர்குழாங்கன் பிதற்றம்பிரான் கருந்தேவன்" என்றவாந் தாம், "எம்மான்" என்றதுக்கு ஹாவம் - நித்யஸூரிகளுக்கு இதுபாதி. "எம்மான்" என்ற பதத்தேடே, "கண்ணன்" என்ற பதத்துக்கு வாஸகை - தன்னிலை இதுபாதி. "கருந்தேவன்" என்றத்தைக் கடா கித்த அருளிச்செய்கிறார் - அவனை இதுபாதி. இவர் நெஞ்சேசோர்த்தால் அவனுடம்பு வெளுக்க வேணுமோவென்ன - இவன் வினையே இதுபாதி. இழவுஎப்படியென்ன - அவன்பண்ணின இதுபாதி. * ப்ரஸக்தஸ்யஹிப்ரதிவேததே, விலகஷணனானவனை விடப்ரஸக்தியேதென்ன - அவன்வைலகஷண யத்தை இதுபாதி. 'கங்கன்போகமகிழ்ச்சிக்கு - மருந்தே - என்று - பெருந்தேவர்' என்று தொடங்கி, 'சோரேல்கண்டாய் மனமே' இதுபாதி.

ஐந்தாம் பாட்டு.

மனமேஉன்னைவல்வினையேன் இரந்து
கனமேசொல்லினைன் இதுசோரேல்கண்டாய்
புனமேவியபூந்தண்துழாயலங்கல்
இனமேதுமிலானையடைவதுமே.

ஆ.—(மனமே.) - பரமஹோக்யனாய்த் தன்னோடுஒப்பாரின் திக்கேயிருக்கிற வனை விடாதேகிடாய் நெஞ்சமே! உனக்கு அடியேனாயிருக்கிறேன் என்று பின்னையும் நெஞ்சை இரக்கிறார்.

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நிரதிராயஹோக்யனான எம்பெருமானை விடாதே கிடாய்! என்று திருவுள்ளத்தை ஆடராதிராயத்தாலே மிகவும் பிரார்த்திக்கிறார்.

[மனமேயென்று தொடங்கி] - நெஞ்சே! உன்னை என்ன ஆற்றாமையாலே பார்த்தித்து த்ருடமாகச்சொன்னேன். இத்தை அவர்யம் சோரவிடாதொழிய வேணும். [புனமேவியென்று தொடங்கி] - செய்வதென்னென்னில்? நிரதிராயஹோக்யனாய்த் தன்னோடுஒப்பார் இன்றிக்கேயிருக்கிறவனை ஆர்யசி. அர்யித்ததுதான் என்னென்னில்? எம்பெருமானை ஆர்யிக்கையென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஹோக்யதையினுடைய நிரூபக வைலக்ஷண்யத்தை யுடைய வனை நாம் கிட்டவேணுமென்னுமிடத்தைச் சிக்கெனச்சொன்னேன்; இது நமுவவிடாதேகொள்! என்கிறார்.

மனமே - நெஞ்சே, உன்னை - (என்னிலும் இவ்விஷயத்தில் ஸத்வரமான) உன்னை, வல்வினையேன் - விளம்பாக்கமனம்படி ப்ராஹ்மபாபத்தையுடையனான என்சாபலத்தாலே, இரந்து - அர்த்தித்து, கனமே - த்ருடமாகவே, சொல்லினைன் - சொன்னேன்; இது - இத்தை, சோரேல்கண்டாய் - நமுவவிடாதேகொள்; (எத்தையென்னில்?) புனம் - தன்னிலத்தில், மேவிய - வளர்த்தியாலே, பூ - செவ்விய, தண்துழாய் - திருத்துழாய், அலங்கல் - மாலையையுடையனாய், (இந்தஹோக்யதைக்கு), ஏதும் - ஒரு ப்ரகாரத்தாலும், இனம் - ஒப்பு, இலானை - இல்லாதவைலக்ஷண்யத்தையுடையவனை, அடைவதும் - கிட்டவேணுமென்கிறஇத்தை.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “நிரதிராயஹோக்யனானவனை விடாதேகிடாய்” என்று திரியட்டும் திருவுள்ளத்தை அர்யிக்கிறார்.

[மனமே உன்னை] - “இயற்றுவாய் எம்மொடுநீகூடி” என்கிறபடியே முற்பட்டுநிற்கிற உன்னையிதே நான் இரக்கிறது. [வல்வினையேன்] - மமவத்விஷயத்தில் க்ரமப்ராப்திபற்றுகபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். உன்னையிரக்கவேண்டி இரக்கிறேனல்லேன். என்சாபலாதிராயத்தாலே யிரக்கிறேனெனின்தனை. [இரந்துகனமே சொல்லினைன்] - உன்னைக் கால்பிடித்து த்ருடமாகச் சொன்னேன். [இது சோரேல்கண்டாய்] - நான் “தவிர்” என்றாலும் நீ விடப்பாராதே கிடாய். எத்தைவிடாதொழியச் சொல்லுகிறதென்னில்? [புனமேவிய இத்யாதி] - நிரதிராய ஹோக்யனானவனை ஆர்யிக்கையை. [புனமேவிய] - புனத்திலே மேவியிருப்பதான அழகிய திருத்துழாய்

மாலை யை உடையவனாகையாலே ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிறவனை. அத் தோன்மாலை யை யுடையவனாகையிதே ஸர்வாபிகனாகையாவது. நான் நிஷேபிக்கிலும் மேல் கிழவேண்டி யன்றோ விஷயமிருக்கிறது. 'அடைவது' என்று க்ரியையாதல்; சோரோல் கண்டா யென்று - க்ரியையாதல்.

சுரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. கேஞ்சே! அவனைவிடாதே கிடாய் என்றார் - கீழ் ; அவ்வார்த்தைதன்னை ஒலக்கவார்த்தையாக நினைத்திராதே கிடாய் என்கிறார் - இதில்.

[மனமேஉன்னை] - மோக்ஷவேறுவாய் முற்பட்டுநிற்கிறஉன்னையன்றோ, பிற பாடரைச்சொல்லுமாபோலே யிருக்க நான் சொல்லுகிறது? ஹவத் ப்ராவண்யம் உனக்கு ஸ்வாலாலிகமாயிருக்க, என்செல்லாமையாலே சொல்லுகிறேனத்தனையிதே. "முந்துற்ற கேஞ்சே இயற்றுவாய் எம்மோடு நீ கூடி" என்று எனக்குங் காற்கட்டவேண்மேம்படி யநுல வத்திலே முற்பட்டுநிற்கிற உன்னை. [வல்லினையேன்] - ஹவத்விஷயத்தில் க்ரமப்ராப்தி பற்றாதபடியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். உன்னையிரக்கவேண்டி யிரக்கிறேனல்லேன்; என் சாபலாதிஸயத்தாலே இரக்கிறே னித்தனை. [இரந்து கனமே சொல்லினேன்] - உன் னைக் கால்பிடித்து த்ருடமாகச்சொன்னேன். இரந்துசொல்லுகைக்கு மணக்கால்மம்பியோ டொப்பர்காணும். [இதுசோரோல்கண்டாய்] - இன்னம் நானே "ஹவத்ப்ராவண்யமா காத; இத்தைத் தவிரவேணும்" என்று சொன்னாலும், நீ இத்தைகேசிழவிடாதேகிடாய் ! கனம் - பொன். உனக்குப் பரமார்த்தத்தைச்சொன்னேன் என்கை. "சாயால்கரியானே" இய்யாதி. [இதுசோரோல்]-'எத்தைத்தான் நீர் இப்படி சொல்லுகிறது?' என்ன, -[புனமித் யாதி] - நீரதிஸயலோக்யனானவனை ஆஸ்ரயிக்கையை. புனத்திலே மேலியிருப்பதான அழகியதிருந்துழாய்மாலை யை யுடையவனாகையாலே ஒப்பின்றிக்கே யிருக்கிறவனை. அத் தோன்மாலை யை யுடையவனாகையிதே ஸர்வாபிகனாகையாவது. ஒருதிருமுனைத்திருநாளி

அஞ்சாம்பாட்டு.—மனமே இய்யாதி. "சோரோல்கண்டாய்" என்று இரண்டிடத்திலும் சொன்னால் புருத்தமன்றோவென்ன; "அல்பம் வாகியுண்டென்கிறார் - கேஞ்சே இய்யாதி. "கனமே சொல்லினேன்" என்றத்தைப்பற்ற - ஒலக்கவார்த்தை இய்யாதி. அதாவது - விடாதே கிடாயென் றது அந்தருதயமல்ல, ஸஹ்ருதயமென்று கருத்து.

"உன்னை" என்றதுக்குலாவம் - மோக்ஷவேறுவாய் இய்யாதி. ஆனால்சொல்லுகிறதென் னென்ன - ஹவத்ப்ராவண்யம் இய்யாதி. செல்லாமை - பரிக்கமாட்டாமை. "மோக்ஷவேறுவாய் முற்பட்டுநிற்கிறஉன்னை" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - முந்துற்ற இய்யாதி. இயற்றுவாய் - கார்யத்தை உத்தப்பார். வல்லினையேதென்ன - ஹவத்விஷயத்தில் இய்யாதி. "என்செல்லாமையாலே சொல்லுகிறேனத்தனை" என்றதின்விவரணம் - உன்னையிரக்கவேண்டி இய்யாதி. "கனம்" என்ற துக்குஇரண்டர்த்தம் - த்ருடமாகச் சொன்னேனென்னுதல்; கனம் என்று-பொன்னாய், ஸ்லாக்யமான தீர்த்தத்தைச்சொன்னே னென்னுதல். இரந்துசொல்லவேணுமோ வென்ன-இரந்துசொல்லுகைக்கு இய்யாதி. "சோரோல்கண்டாய்" என்றதினுறைப்பை யருளிச்செய்கிறார் - இன்னம் நானே இத் யாதி. "கனம்" என்றதுக்கு - த்ருடமாகவென்றருளிச்செய்து, சீரிய அர்த்தத்தைச் சொன்னேனென் றர்த்தார்த்தம் - கனம் பொன் இய்யாதி. அப்படி தாம் "ஹவத்ப்ராவண்யமாகாத" என்றாரோ வென்ன - சாயால் இய்யாதி. மேலுக்கவதாரினை - எத்தைத்தான் இய்யாதி. சங்கைக்குப்பரிஹாசம் - நீரதிஸய இய்யாதி. கீழ் - தாற்பர்யவித்தார்த்தத்தை யருளிச்செய்து, ஸப்தார்த்தம் - புனத்திலே இய்யாதி. புனம் - நிலம். அலங்கல் - மாலை. இனம் - ஒப்பு. திருத்துழாய்மாலை யை யுடையவனாக ஒப்பின்றிக்கே யிருக்கவேணுமோ என்ன - அத்தோன்மாலை இய்யாதி. ப்ராணங்கை - ஒருதிருமுனை

என்றாக இப்பாட்டை யருளிச்செய்து, முன்னாள் கையார் சக்கரத்துக்குப் புறப்பட்ட
ருளின்படி திருவுள்ளத்திலேகிடந்து, “புனமேவியுந் தன்னதுழாயலங்கல் இனமேதுமிலா
னாகையது - நேற்றுப்புறப்பட்டருளின்படியிதே” என்று அருளிச்செய்தார். அடைவது-
சொல்லினேன்: இதுசோரோல்கண்டாய் என்று கீரியையாகவுமாம்; எத்தைநீர் சொல்லுகிற
தென்ன?—இனமேதுமிலானே யடைவது என்று கீரியையாகவுமாம். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

அடைவதும் அணியார் மலர் மங்கைதோள்
மிடைவதும் அகரர்க்கு வேம்போர்களே
கடைவதுங்கடலுளமுதம் என்மனம்
உடைவதும் அவற்கே ஓருங்காகவே.

ஆ—(அடைவதும்.) - “அவனைவிடாதேகிடாய்” என்று நான்சொல்லி
முடிப்பதற்குமுன்னே அவனுடைய செயல்களிலே என்னெஞ்சானது ஒருகடலுடைந்
தாற்போலே உடைந்து கிடக்கப்பெற்றேன் என்றுதம்முடைய நெஞ்சைப் புகழுகிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், தாம் இப்படி அர்ஜுன்குங்காட்டில் தம்முடைய திரு
வுள்ளம் எம்பெருமானுடைய சேஷத்தங்களை அதுஸந்யித்து மிகவும் ஸியிஸமாகாநின்ற
தென்று பரிதாபுகிறார்.

[அடைவதுமென்று தொடங்கி] - பெரிய பிராட்டியாருடைய மிகவும் அழ
கிறான திருத்தோளை ஸம்ஸ்லேஷிப்பதும் ஆஸ்ரிதவிதோதிகளான அஸுரரை முடிக்
கும் விரகுகளே சிந்தியாநிற்பதும் ஆஸ்ரிதார்யமான மஹாப்ரவ்ருத்தி பண்ணியருளா
நிற்பதும். [என்பனமென்று தொடங்கி] - என்னுடைய த்ருடியம் ஒருமைப்பட
உடைகுலைப்படாநிற்பதும் எவம்வித சேஷத்தங்களை யுடையவனுக்கே.

இத்யாதி. கையார்சக்கரம் - ஆழ்வார்திருகான். புறப்பட்டருளின்படி - சேனைமுதலியார் புறப்பட்
டருளின்படி. சேனைமுதலியார் புறப்பாட்டைப் பெருமாள் புறப்பாடாகத் திருவுள்ளம்பற்றினா
ரென்றபடி. ‘அருளிச்செய்தார்’ - ஞ்சீயரென்றபடி. ‘மனமே யுன்னை வல்வினையேனிரந்து - புன
மேவிய’ என்றுதொடங்கி, ‘அடைவதும் - கனமேசொல்லினேன், இதுசோரோல் கண்டாய்’ என்றத்
வயமாதல்; ‘மனமே’ என்றுதொடங்கி, ‘சோரோல்கண்டாய், எத்தைநீர் சொல்லுகிறதென்னில், புன
மேவிய’ என்றுதொடங்கி யவ்வயமாதல். பெரியதிருவந்தாதி பதினொலம்பாட்டு - சாயால் இத்யாதி.
‘சாயால்கரியானே’ - கார்தியால் கறத்திருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை. ‘உள்ளறியாராய்’ - உட்புக்கு அறிபாத
வளாய். ‘பேயார்’ - பூதகையானவன். ‘பேயாராய்’ - அறிவுகேட்டை யுடையளாய்க்கொண்டு, முலை
கொடுத்தான்; அப்படியே, கெஞ்சே! ‘போய்’ - விலகுகுணவிஷயத்தைக்கிட்டி. ‘சுவைத்துண்’ - ரவித்
தருவிக்கை. ‘தேம்புண்’ - தேம்புதலை விளைவிக்கும்: அவத்யத்தைவிளைக்குமென்று. ‘அறித்தறிந்
தும்’ - மிகவும் அறித்துவைத்தும். ‘தீவினையாம் பாம்பார்வாய்’ - மமக்கு அறிவ்டமான ஐயுவதருவ
மநோரயுமாகிற ஸர்ப்பாஸ்யத்திலே. ‘கைநீட்டல்பார்த்தி’ - கைநீட்டப்பாராகின்றாய். ‘நீ யார்’ -
நீ அந்தப்பேய்ச்சிக்கு எந்தஉறவுஉடையாய்? என்று அயோக்யதாதுஸந்தாகத்தாலே அகலுகிருரென்று
பொருள். தேம்புதல் - குறைதலாய், அவத்யத்தைச் சொல்லுகிறது. தம்செயலில் பூதகையெய்
ன்றென்று அந்தைக் கௌரவித்து “பேயார்” என்கிறார். (ரு)

ப.—அநந்தரம், அநிஷ்டசிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்தி ஹேதுவான் லக்ஷ்மீ ஸம்ஸ்யத்தை யுடையவனுனைப் பற்ற என்னெஞ்சு ஒருபடிப்பட ஸிபிலமாகா நின்றதென்கிறார்.

மலர் - பத்மவாஸித்யான ஆகிரஜாத்யத்தையும், மங்கை - பருவத்தையுமுடையனான எக்ஷ்மியினுடைய, அணி - ஆஹரணங்களாலே, ஆர் - நெருங்கின, தோள் - திருத்தோளையே, அடைவதும் - ஸம்ஸ்லேஷிப்பதும், (அத்தோளோடு உண்டான பரிஷ்வங்கம் ஸித்திக்கைக்காக), அசுர்க்கு - (ப்ரதிகுலரான) அசுர்களுக்கு ஆற்றவரிய, வெம் - வெவ்வித, போர்களை - போர்களுையே, மிடைவதும் - நெருங்கப்பண்ணுவதும், (ஆஸ்ரிதார்த்தமாக), கடலுள் - கடலுக்குள்ளில், அமுதம் - அம்ருதத்தை, கடைவதும் - , அவற்கே - (இப்படி லக்ஷ்மீவிசிஷ்டனுமாய் அநிஷ்ட நிவர்த்தகனுமாய் இஷ்டப்ராபகனுமான) அவனுக்கே, என் மனம் - என் நெஞ்சானது, ஒருங்காகவே - ஒருபடிப்பட, உடைவதும் - ஸிபிலமாகா நின்றதும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், தம்முடைய உபதேசம்மலித்து இவ்விஷயத்திலே திருவுள்ளம் ஸிபிலமாகாநின்ற தென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அடைவதும் அணியார் மலர்மங்கைதோள்] - மிகவும் அழகிதான பிராட்டி திருத்தோளோடே ஸம்ஸ்லேஷிப்பதும்; அவன்தான் வைஸ்வருப்யங்கொண்டிழிந்தாலும் தோளழகுக்கு அவ்வருகு போகமாட்டான். [மிடைவதும் அசுர்க்கு வெம்போர்களை] - அவள்தோளை யணைக்கைக்கிடும் பச்சை. “மதபூராவரிஷ்ஸுஜெ” என்றிற அவள் அணைப்பது. ஆஸ்ரிதவிரோபிகளுக்கு வெம்போர்களை நெருங்கப்பண்ணுவதும் என்னுதல்; அவர்களை முடிக்கும் விரகுகளை சிந்தியாநிற்பதென்னுதல். [கடைவதும் கடலுள்முதல்] - ப்ரயோஜனாந்தரபாருடைய ப்ரயோஜனத்துக்காகக் கடைவதுமென்னுதல். பிராட்டியைப் பெறுகைக்கு வ்யாபரிக்கும்படி சொல்லுகிறதென்னுதல். அவளை ஸம்ஸ்லேஷிக்கும்படி சொல்லிற்று. அதுக்கு இடம்பச்சை சொல்லிற்று; அவளைப்பெறுகைக்கு யதநம்பண்ணும்படி சொல்லிற்று. இவை இவர்திருவுள்ளம் உடைகுலைப்படுகைக்கு ஹேதுக்கள். என்னுடைய மனஸ்ஸு ஒருமுடைப்பட உடைகுலைப்படாநிற்பதும் ஏவம்வித சேஷ்டிதங்களை யுடையவனுக்கே.

ஈ.—ஆறும்பாட்டு. தம்முடைய உபதேசம்மலித்து, இவ்விஷயத்திலே திருவுள்ளம் சிதிலமாகாநின்றதென்று ப்ரீதராகிறார்.

[அடைவதும் அணியார் மலர்மங்கைதோள்] - மிகவும் அழகிதான பெரியபிராட்டியார் திருத்தோளோடே ஸம்ஸ்லேஷிப்பதும். அவன்தான் வைஸ்வருப்யங்கொண்டிழிந்தாலும் தோளுக்கு அவ்வருகு போகமாட்டான். [அணியார்மலர்மங்கை] - “மார்வத்து மாலை” என்கிறபடியே திருமார்வுக்கெல்லாம். தானே யாஹரணமாகப்போகும்படியாக

ஆறும்பாட்டு.—அடைவதும் இப்பாதி. “என்மனமுடைவதுமவற்கே” என்றத்தைக் கடா கழித்தவதாரிசை - தம்முடைய இப்பாதி.

“அணி” என்று - அழகாய், “ஆர்தல்” - மிகுதியாய், அமுதமீக்கதோள் என்ற - தோளுக்கு விசேஷணமாதல்; இத்தை யருளிச்செய்கிறார் - மிகவும் இப்பாதி. அவயவாந்தரங்களிருக்க, தோளை விசேஷித்ததற்கு ஹாவம் - அவன் இப்பாதி. “அணி” என்று - ஆஹரணமாய், “ஆர்தல்” - பூர்த்தியாய், ஆர்த்தவணியான - ஆபரணமாகப் போகும்படியான, மலர்மங்கை என்று - பிராட்டிக்கு விசேஷணமாக அர்த்தாந்தரம் - மார்வத்துமலை இப்பாதி. விராதிநிரஸகம் பச்சையோவென்ன - பரீத்

விருப்பநாய், ஹோக்யதையால் குறைவற்றிருக்கிறவள் தோளோடேயாயிற்றணவது. [மிடைவதும் அசுரர்க்கு வெம்போர்களே] - அவள் தோளணக்கைக்குஇமே பச்சை. “ஹத-பூரண-வாரிஷ-வஜே” (பர்த்தாரம்பரிஷஸ்வஜே) என்றிறே அவள் அணைப்பது. ஆழிதவிரோயிகளுக்கு வெம்போர்களே நெருங்கப்பண்ணுவது மென்னுதல்; அவர்களை முடிக்கும் விரகே சிந்தியாநிற்குமென்னுதல். [கடைவதுங்கடலுளமுதம்]-ப்ரயோஜநாந்தர பரருடைய ப்ரயோஜநத்துக்காகக் கடைவதுமென்னுதல், பிராட்டியைப்பெறுகைக்கு வ்யாபரிக்கும்படி சோல்லுகிறதென்னுதல். அவளை ஸம்ஸ்லேஷிக்கும்படி சோல்லிற்று. அதுக்கிமே பச்சைசோல்லிற்று. அவளைப்பெறுகைக்கு யத்நம்பண்ணினபடிசோல்லிற்று. இவர்திருவுள்ளம் உடைகுலைப்படுகைக்கு ஹேதுக்களிலை. [என்மனமித்யாதி] - என்னுடைய மனஸ்ஸு ஒருமடைப்பட உடைகுலைப்படாநிற்பதும் ஏவம்விதமான சேஷ்டி தங்கையுடையவனுக்கே. அவன் பனிக்கடலைக்கடைய, இவர் மனக்கட லுடையப் புக்கது. விரகராயிருப்பார், கோழைகளாயிருப்பாரை த்ரவ்யம்வாங்க நினைத்தால், முக்துற மிகேகராயிருப்பாரை நெருக்கிவாங்கவே இவர்கள் தாங்களே கோடுசென்று கோடுப்பார்க ளிறே; அவனும், மஹத்தத்த்வமான கடலை யுலக்கைவிடுகமிட்டுநெருக்கி அதின் நல் லுயிரை த்வாங்கி, இவருடைய திருவுள்ள முடையத் தொடங்கிற்று. (க)

ஏழாம் பாட்டு.

ஆகம்சேர் நரசிங்கமதாகி ஓர்
ஆகம்வள்ளுகிரால் ப்ளந்தானுறை
மாகவைகுந்தங்காண்பதற்கு என்மனம்
ஏகமெண்ணும் இராப்பகலீன்றியே.

நாரம் இத்யாதி. “ஹத-பூரண-வாரிஷ-வஜே” இத்தயாண்யசாண்டே காவதாந்தரே. மிடை வதுங்கடலுளமுதம். இத்தயாண்யசாண்டே காவதாந்தரே. மிடை கை - நெருக்கமாதல், விசாரமாதல். முடிக்கும்விரகு சிந்திக்குமோவென்ன; “திக்கிழைக்கும்திருமால்” என்னக்கடவதிறே. “மிடைவதும்” என்றதின் அர்த்தவ்யயத்துக்கும் சோவருளிச்செய்கிறார் ஆழ்ந்த இத்யாதி. கீழிக் பதவ்யயாறுகுணமாக “கடைவதும் கடலுளமுதம்” என்றதுக்கு விரியோகம் த்வேதா வருளிச்செய்கிறார் - ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி வாக்யவ்யயத்தாலே. த்வித்யார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம். “ஹத-பூரண-வாரிஷ-வஜே” என்ற. அதாவது - “தேவர்களுக்கு” என்ற வ்யாஜமாத்ரமாய் பிராட்டிக்காகக் கடைத்தானென்றபடி. த்வித்யயோஜநாறுகுணமாக “அடைவதும்” இத்யாதிஅர்த்தத்தை த்ரமிக்கிறார் - அவளை இத்யாதி. உடைகுலைப்படுகை - சிதிலமாகை. ஒருங் காக - ஏக ப்ரகாரமாக. “கடைவதும்” இத்யாதியோடே “என்மனமுடைவதும்” என்றத்தைக்கட்டி ரஸோத்தி-அவன்பனிக்கடலை இத்தயாதி. அவன் பனிக்கடலைக்கடைத்தால் இவர்மனக்கடல்உடைவா நென்னென்ன, ரஸோத்தியாக அருளிச்செய்கிறார்-விரகராய் இத்யாதி வாக்யவ்யயத்தாலே. கோழை கள் - ம்ருஷுஸ்வஹாவர். அப்படியே - “அவனும்” என்றகட்டுவது. உலக்கைவிடுகமிட்டு-உலக்கை யாலேகிட்டி கட்டி. நல்லுயிரை என்றது - “அமுதம்” என்றத்தைப்பற்றி. “மலர்மங்கை அணியார் தோன் அடைவதும் - அசுரர்க்கு வெம்போர்களே மிடைவதுங்கடலுளமுதம் கடைவதும் செய்யாநிற்குமவந்தே - என்மனம் ஒருங்காகவே உடைவதும்” இத்யவ்யயி (க)

† வாங்க என்ற இருக்கலாம்.

‡ இந்த இடத்தைக் கவனிக்குப்போது, ‘சட்டில் ஏதாவது பகத்தி விட்டிருக்குமோ?’ என்று சங்கை யுண்டாகின்றது.

ஆ.—(ஆகம்சேர்.) - இந்த ஆர்ச்சாயத்தை யதுஷித்து, பின்னையும் ஏவம் விதசேஷ்டிதங்களைச் செய்தருளினவன்தன்னை அவனிக்குகிற திருநாட்டிலே சென்று காணவேணுமென்று ஆசைப்படாநின்றது ; அதுவே அதிதூரமாயிராநின்றது ; என்னெஞ்சைக்கொண்டு என்செய்கைன் ? என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஏவம்விதஸீல முண்கனுவன் நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற, ஒருவர்க்கும் எட்டவொண்ணாத திருநாட்டிலே சென்று காணவேணும் என்று ஆசைப்படாநின்றது என்றெஞ்சு. இதனுடையசாபஸத்துக்கு ஏன்என்செய்ய ? என்கிறார்.

[ஆகம்சேர் நரசிங்கமென்று தொடங்கி] - நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்கள் பரஸ்பரம் ஸுவடிதமாய் அத்பந்தவிலக்ஷணமான நரஸிம்ஹமாய் மிகவும் வரமான ஹிரண்யனுடைய உடம்பைக் கூரிய உகிராலே பிளந்தவன் நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற பரமாகாஸமான பூர்வையகுண்டத்தைக் காணவேணுமென்று. [என்மனமேகம் எண்ணும் இராப்பகலின்றியே] - எண்ணுடைய ஹ்ருடியமானது நிரந்தரமாக எண்ணுநின்றது.

ப.—அநந்தம், ப்ரஸைநிஷ்டஹ்ருகனுவன் வர்த்திக்கிற ப்ராப்யபூமியே வேணுமென்று எப்போதும் என்னெஞ்சம் எண்ணுநின்றதென்கிறார்.

ஆகம் - ஒருவடிவிலே, சேர் - பொருந்துவிக்கப்பட்ட, நரசிங்கமது ஆகி-நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்களை யுடைத்தாய்க்கொண்டு, (ஹிரண்யனுடைய), ஓர் - அத்விதீயமான, ஆகம் - பார்வை, வள் - வளைந்த, உகிரால் - உகிராலே, பிளந்தான் - பிளந்தவன், உறை - வர்த்திக்கிற, மாக வைகுந்தம் - பூர்வையகுண்டத்தை, காண்பதற்கு - காண்கைக்கு, என்மனம் - என் நெஞ்சானது, இராப்பகல் - இராப்பகலாக, இன்றி - வேறு பாடின்றியே, ஏகம் - ஏகப்ரகாரமாக, எண்ணும் - எண்ணுநின்றது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பரமபதித்தைச் சென்று காணவேணு மென்னுநின்றதுஎன்னெஞ்சு என்கிறார்.

[ஆகம்சேர் இத்யாதி] - நரத்வஸிம்ஹத்வங்கள் சேர்ப்பாலுக் கண்ட சர்க்கரையும்கூடவே ஸுவடிதமான நரஸிம்ஹமாய் என்னுதல்: நரஸிம்ஹத்தினுடைய வடிவு இவர்கெஞ்சிலே சேர்ந்தபடியென்னுதல். [ஒராகம்] - ஹிரண்யனுடைய அத்விதீயமான முருட்டுடப்பு. [வள்ளுகிர்] - கூரியவுகிர், வளைந்தவுகிர் என்னவுமாம். விரோயிநிரஸந ஸீலனுவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பரமபதித்தைக் காணவேணுமென்று. [என் மனமேகம் எண்ணும்] - என்மனஸ்ஸு ஒருபடிப்பட நினைபாநின்றது. சேதநர்க்கு இரா ஒருகார்யமும் பகல் ஒருகார்யமுமா யிருக்குமிதே ; இவர்க்கு அதேஹாராத்ர விஹாமற இதுவேயாய்ச் செல்லாநின்றது. “ஸுரோகாடிஸாததூக்ஷாராவவஸ்யநிவெஸாதே । மூஞாநஃரோநுஷாநொமாநவபுகாஸஸ்யலிநீ” என்று பிராட்டி திருவயோத்பையை நினைத்தாற்போலேயாயிற்று இவர் திருவுள்ளத்துக்குப் பரமபதிம் ஸ்வரூபமா யிருக்கிறபடி.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பரமபதித்தைச்சென்று காணவேணும் என்னுநின்றதுஎன்னெஞ்சு என்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு.—ஆகம் இத்யாதி. “உறைமாகவைகுந்தங்காண்பதற்கு என்மனமேகமெண்ணும்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன் நித்யவாஸம் இத்யாதி.

[ஆகம்சேர் இத்யாதி] - நரத்வஸிம்ஹத்வங்கள் சேர்ப்பாலுங்கண்டசர்க்கரை யுமபோலே ஸுவடிதமான நரஸிம்ஹமா யென்னுதல்; நரஸிம்ஹத்தினுடைய வடிவு இவர்நெஞ்சிலே சேர்ந்தபடி யென்னுதல்; ‘**வஸரஜாராவவண்ணரசஸ்ய**’ (ஸ்மரக் ராகவபாணனாம்) என்கிறபடியே மறக்கவொண்ணாதபடி திருவுள்ளத்திலே சேர்ந்தபடி யைச் சொல்லிற்றுதல்; இரண்டு வடிவையுஞ் சேர்த்துக் கொடுவந்து தோன்றினபோது இவர்நெஞ்சுக்கு இனியதாய்ச் சேர்ந்திருந்தபடியைச் சொல்லுதல். [ஒராகம்] - அத்வீதீய மாண முருட்டேம்பு. [வள்ளுகிரால்] - கூரிய வுகிர்; வளைந்தவுகிரேன்றுமாம். [ப்ளந்தா ணுறை] - அநாயாஸேகசிழித்துப்போகட்டவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற.[மாகவைகுந்தம்] - அந்நரஸிம்ஹம் வர்த்திக்கிற முழஞ்சு காணவாயிற்று ஆசைப்படுகிறது. ‘‘**வஸரஜாராஸ்ய**’’ (பரமாகாஸம்) என்னக்கடவதிறே. என்னுடைய ஹ்ருதயமானது, எப்போதுமோக்க உச்சிவீவேிடாதேஇத்தையே மனோரயிரின்றது. [இராப்பகலின்றியே]-இரா ஒருகார்ய மும் பகல் ஒருகார்யமுமாயிறே நாட்டார்க்கு இருப்பது ; இவர்க்குஎல்லாக்காலத்திலும் இதுவேயாயிற்று; ‘‘**வஸரஜாராஸ்ய தசுரஹாராவவஸூநிவேஸதே**’’ (ஸமாத்வா தஸாதத்ராஹம்ராகவஸ்யநிவேஸநே) என்று பிராட்டி திருவயோத்யையை நினைத்தாற் போலேயாயிற்று, இவர்திருவுள்ளத்துக்குப் பரமபதம் ஸ்வதேஸமாயிருக்கிறபடி. (எ)

எட்டாம் பாத்.

இன்றிப்போக இருவினையுங்கேடுத்து
ஒன்றியாக்கைபுகாமையுய்யக்கோள்வான்
நின்றவேங்கடமீள்நிலத்துள்ளது
சேன்றுதேவர்களைகதோழுவார்களே.

[illegible]

ஆ.—(இன்றிப்போக) - அவனைக் காண்கைக்குத் திருமலையிலே போக வேணுமோ? இங்கே அணித்தாகத் திருமலையிலேயன்றோ அவன் நின்றருளிறதென் னிக்? - அத்தால் என் எனக்கு? அங்குச்சென்று அடிமைசெய்வார் அபர்வதமமார்னைல் னோ? என்கிறார்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், தன்னைக் காணவேண்டியிருப்பார்க்குத் திருநாடு முட்டப் போகவேண்டாதபடி யணித்தாகத் திருமலையிலேவந்து நின்றருளினபடியை யதுணர்யித்து, கால்கடைதந்து அவ்வளவும் போகவல்லவர்களுடைய ஹாக்யவத்தை யபச் சொல்லாநின்றனொண்டு, தம்முடைய ஸ்ரஹாரினை ஆவிவ்யரிக்கிறார்.

[இன்றிப் போகவென்று தொடங்கி] - தன்னை ஆஸ்ரயித்தாருடைய புண்ய பாபருபகர்மங்களை நிர்ஸேஷமாகப் போக்கிப் பின்னை பாக்ருதியில் ஸம்வ்யய்யாதபடி பண்ணி ரக்ஷித்தருளும் ஸ்வஹவனானவன் நின்றருளும் திருமலை ஸ்வஸம்வ்யய்யத்தாலே ஸ்லாக்யமான ஹூமியது. [சென்றென்று தொடங்கி] - அவ்வளவும்போய்த் தொம் மிடுக்குடையார் ஹாக்யவார்கள்.

ப.—அந்தரம், ஆஸந்நமாக அவன்வர்த்திக்கிற அஹ்ஷ்டதேஸமாயுள்ள திருமலையைச் சென்று அதுஹிப்பார் ஸூரிமைராணரிதேயென்று தம்முடைய ஸூயில் பத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

இருவினையும் - புண்யபாபருபமான கர்மங்களிரண்டையும், இன்றி - ஸத்தை யழிந்து, போக - போம்படி, கெடுத்து - நசிப்பித்து, ஒன்றி - தூர்விலேசமாம்படி அசித்தோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டனாய், ஆக்கைபுகாமை - தேவாதிஸாரீர்ப்ரவேஸம் பண்ணுத படி, உய்யக்கொள்வான் - அடிமைகொண்டுஉஜ்ஜீவிப்பிக்குமவன், நின்ற - அவஸர்ப்ரதீக்ஷ னாய்நிற்கிற, வேங்கடம் - திருமலையானது, நீள்நிலத்து - ஸ்லாக்யபூமியிலே, உள்ளது - உண்டாயிருப்பதொன்று, சென்று - கிட்டி, கைதொழுவார்கள் - கைதொழுமவர்கள், தேவர்களே - (மதுஷ்பரல்லரே;) தேவர்களன்றோ?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், தன்னைக் காண்கைக்குப் பரமபடித்துக்குப் போக வேண்டாதபடி திருமலையிலே வந்து நின்றருளினபடியை யதுணர்யித்து தம் ஸ்ரஹாரி யாலே தமக்குத் திருமலையோடு பரமபடித்தோடு வாசியற்ற தென்கிறார்.

[இன்றிப்போக இருவினையுங்கெடுத்து] - புண்யபாபங்களை இன்றிப்போம் படி ஸ்வாஸநமாகப் போம்படிபண்ணி. இத்தலையாலே போக்கும்போதிறே ஸேஷிக் கப் போவது. [ஒன்றியர்க்கை புகாமை] - அசித்தோடேசேர்ந்து கர்மகர்யமான ஸாரீர ப்ரவேஸம்பண்ணுதபடி. [உய்யக்கொள்வான் நின்றவேங்கடம்] - “உயிரணிப்பான்” என் கிறபடியே ரக்ஷணார்யமாக அவஸர்ப்ரதீக்ஷனாய் நின்ற திருமலை. [நீள்நிலத்துள் ளது] - ஸ்வஸம்வ்யய்யத்தாலே ஸ்லாக்யமான ஹூமியிலுள்ளது. [சென்று தேவர்கள் கைதொழுவார்களே] - அவ்வளவு சென்று தொழமிடுக்குடையார். “கெடுத்த ஷூர ஷேவாஷே” என்கிறபடியே ஹாக்யவான்களான தேவர்கள்.

ஈ.—எட்டாம்பாட்டு. இஸ்ஸாரஸம்வ்யயமற்றால் போய அநுலவிக்கும் பரமபதம் வேணுமோ? இஸ்ஸாரத்தோடேயநுலவிக்குந் திருமலை பூமியதன்றோ? ஆன லும், நமக்குத் திருமலையோடு பரமபதத்தோடு வாசியற்றதிறே! என்கிறார்.

எட்டாம்பாட்டு.—இன்றிப்போக இத்யாதி. ‘நின்றவேங்கடம்’ என்றதொடங்கி, “கை தொழுவார்களே” என்னுமளவும் கடாஷித்தவதாரினை - இஸ்ஸார இத்யாதி.

[இன்றிப்போக இருவினையுங்கேத்து] - புண்யபாபரூப கர்மங்களானவை, இன்றிப்போம்படி - ஸவாஸநமாகப் போம்படி - பண்ணி. தானே போக்கிக்கொள்ளப் பார்க்கும்ன்றிறே சிறிது கிடக்கப்போவது. [ஒன்றியித்யாதி] - பின்னையும் ருசிவாஸநை கிடக்கில், அசித்தத்த்வத்தோடேபோய்க் கலசி, ஸரீரப்ரவேஸம்பண்ணி, அத்தால் வரும் க்லேஸம் அநுலவிக்க வேணுமிறே; அதுசெய்யாமை. [உய்யக்கொள்வான்இத்யாதி] - “உயிரளிப்பான்” என்கிறபடியே, ஸர்வரக்ஷணார்த்தமாக அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்க்கொண்டு நிற்கிற திருமலை. [நீள்நிலத்துள்ளது] - திருமலையை யுடைத்தாகையாலே ஸ்லாக்யமான பூமியிலுள்ளது திருமலை. அத்தால் பெற்றதென்? [சேன்றித்யாதி] - அவ்வளவு கால்நடைதந்து போகவல்லார் ஹாக்யாயிகரிறே; “ததேதேதாஷ்யாஷேவாவேஷ” (நதேமநுஷ்யாதேவாஸ்தே) என்னுமாபோலே, அவனுடைய ஸீலாதிசுணத்தை யநுஸக்ஷித்துச் சொல்லுகிறார். ப்ரேமாந்ஃபர்க்கு அவ்விடத்தோடு இவ்விடத்தோடு வாசியற்றதிறே, எட்டாமைக்கு. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தொழுதுமாமலர்நீர்கடர்தூபங்கொண்டு
எழுதமென்னும் இதுமிகையாதலின்
பழுதில்தொல்புகழ்ப்பாம்பனைப்பள்ளியாய்!
தழுவுமாற்றியேன்உனதாள்களே.

“இருவினையும் - இன்றிப்போக - கெடுத்து” என்றவ்வித்தர்த்தம் - புண்யபாப இத்யாதி. கர்மங்கள் ஸவாஸநமாகப் போகக் கூடுமோவென்ன - தானே இத்யாதி. கர்மம் ஆயித்தால் ஸரீரம் தன்னடையே போம்; ஆயிருக்க, “ஒன்றியாக்கை புரமை” என்ற விசேஷிப்பானென்? என்ன - பின்னையும் இத்யாதி. ருசிவாஸநை என்றது - பாக்குதியினுடைய ருசிவாஸநையென்ற படி. போய்க்கலசி என்றது - தயு பர்ஜுத்ப க்ரமேண வந்தென்றபடி. நிலத்துக்கு நீட்சியேதென்ன - திருமலையை இத்யாதி. நீள் - ஸ்லாக்யமானபடி. இது ஸங்கிஹிதமானாலும் தமக்குப்போக வலையில்லை யென்ற விவகரித்து - அத்தால் பெற்றதென் என்கிறார். ஸங்கிஹிதமானால் போய் அநுலவிக்கலா யிருக்க, “அத்தால் பெற்றதென்?” என்று விக்கராவானென்னென்ன - அவ்வளவு இத்யாதி. தான் சேவிக்கமாட்டாவிட்டால் சேவிக்கிறவர்களை ஹாக்யாயிகரென்ற பேருண்டோவென்ன - ததேதேதாஷ்யா இத்யாதி. “ததேதேதாஷ்யாஷேவாவேஷபெவாஸாஸாஹகாணஸ்ய” - சுவாநுக்ஷணிராசியுலவெஷ-பவஹிதஸௌபாநா” இத்தயோத்யாகாண்டே தஸாததி. சக்ரவர்த்திக்குப் பெருமானைப் பிரிகையாலே “ததேதேதாஷ்யா” என்னலாம்; இவர்க்கு வலஹிதியென்னென்ன - அவனுடைய இத்யாதி. பாம்பதம்போலே திருமலையும் எட்டாநிலமோவென்ன - ப்ரேமாந்ஃபர்க்கு இத்யாதி. ‘இருவினையும் - இன்றிப்போக - கெடுத்து - ஆக்கைபுகாமை யுய்யக்கொள்வான்’ என்ற வேங்கடம்’ என்றதொடக்கி, ‘சென்ற - கைதொழுவார்கள் - தேவர்கள்’ என்றவயம், உய்யக்கொள்வான் - உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக. நின்றவேங்கடம் - அவஸரப்ரதீக்ஷாய் நிற்கிற திருமலை யென்றபடி. (அ)

ஆ.-(தொழுது) - உமக்குத்தான் அங்கேசென்று அடிமைசெய்கைக்குத் தட்டென்னென்னில்? - ஹேய ப்ரத்யகீக கல்யாணகுண விசிஷ்ட ஸோஷஸோஷாஸா கருட ப்ரமுவதிவ்யபுருஷர்களாலே பரிசரித சரணபுகளான உன் திருவடிமலர்களிலே, அந் யந்தம் அபக்ருஷ்டனான நான் அடிமைசெய்கைக்கு அர்ஹனே? என்கிறார்.

ஒ. - ஒன்பதாம்பாட்டில், ஏதேனும் ஒரு டி உன்னுடைய திருவடிகளிலே வந்தேனென்பாதினும் "சுத்யுதூணபூஷவாங்குரோக்ஷ" என்னும்படியிலே ஸமாப் ரயணோர்முவர்ப்பக்கல் அவர்களுடைய ஆலிமுக்யமாத்ரத்தினாலே துஷ்டனும் ஸ்வ ஹவனான உன்னுடைய ஸீலவத்தையின் மிகுதியாலே அடிமைசெய்கை யரிதென்கிறார்.

[தொழுதுமாமலர் என்றுதொடங்கி] - அழகிய புஷ்பாத்யபகாணங்களைக் கொண்டு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போமென்றால் உன் ஸீலவத்தையாலே இங்குத்தைக்கு மிகை ஆதலால். [பழுதிலென்ற தொடங்கி] - திருவநந்தாழ்வானோட்டை ஸம்ஸ்ரலே ஷத்தாலே ஸ்வாராப்தவப்ரபாயை யுடையவனே! உன்னுடைய திருவடிகளில் அடிமை செய்பும்விரகு அறிகிறிலேன்.

ப. - அநந்தரம், ஆப்ரயணோத்தேயா மும் மிகையாம்படியான உன்னுடைய ஸீலாதிசயத்தை யநுஸந்தித்து, உன் திருவடிகளில் ஒருப்ரவருத்திக்கு க்ஷமனாகிறிலே னென்கிறார்.

மா - ஸ்லாக்யமான, மலர் - புஷ்பத்தையும், நீர் - அர்க்யாதிஜலத்தையும், கடர் தூபம் - தீபதூபங்களையும், கொண்டு - ஸ்விகரித்துக்கொண்டு, தொழுது-தொழு கைக்காக, எழுதும் - உத்தேயாகிப்போம், என்னுமது - (உன் ஸீலாதிசயத்தாலே), மிகைஆதலின் - மிகையாயிருத்தலால், பழுது-(தூராரபதையடியான)பழுது, இல்- இன் றிபே, தொல்புகழ்-ஸ்வாஹாவிசௌஸீல்ய ப்ரபூபையுடையயாய், (அதுக்கு ஸபிசக மாம்படி), பாம்பு - திருவநந்தாழ்வானை, அணை - படுக்கையாய்க்கொண்டு, பள்ளியாய் - நித்யஸம்ஸ்ரலேஷம்பண்ணிக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! உன தாள்கள்-உன் திருவடிகளை, தழுவும் - ஸம்ஸ்ரலேஷிக்கும், ஆறு - ப்ரகாரம், அறியேன் - அறிகிறிலேன். அங்குத் தைக்கு ஒருப்ரவருத்தி அபேக்ஷிதையல்ல; நான் ஒருப்ரவருத்திக்கு க்ஷமனாகிறிலே னென்று கருத்து.

இ. - ஒன்பதாம்பாட்டில், இப்படி ஸுலஹனான உன் திருவடிகளைக் கிட்டப் பெற்றாலும் ஆப்ரயணத்தில் ஆலிமுக்யமாத்ரத்திலே துஷ்டனும் உன் ஸீலவத் தையை அநுஸந்தித்து ஒருப்ரவருத்தி பண்ண க்ஷமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[தொழுது இத்யாதி] - "ஸ்லாக்யமான புஷ்பாத்யபகாணங்களைக் கொண்டு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போம்" என்றால், இது மிகையாம்படியன்றோ உன்னுடைய ஸீலவத்தையிருப்பது? "சுத்யுதூணபூஷவாங்குரோக்ஷ" என்கிற விஷயமிதே. [ஆதலின்] - இப்படி ஸீலாயிகனாகையாலே "ஊராராயன்" என்கிற பழுதின்றிக்கே, ஸ்வாஹாவிசகமான ஸ்வாராப்தவ ப்ரபூபையுடையயாய், அதுக்கு அடியாக திருவநந் தாழ்வானோடே ஸம்ஸ்ரலேஷிக்கிறவனே! உன் திருவடிகளை யணையும்விரகு அறிகிறிலேன். திருவடிகளில் அடிமைசெய்யும்விரகு அறிகிறிலேன். வலஹாநியாலே முதலிலே கிட்டிகை யரிது. கிட்டினாலும் ஸீலாயிக்யத்தை அநுஸந்தித்து ஒருப்ரவருத்தி பண்ண க்ஷம னாகிறிலேன். "இப்பாட்டால் அயோக்யதாநுஸந்தாரம் பண்ணுகிறார்" என்பாரும்

உண்டு. * கண்கள் சிவந்துக்குப் பின்பு அதிலே. “அவனுடைய உபாயவாவத்தை அதுஸ்யித்து இத்தலையால் ஒன்றுசெய்கை மிகையாயிருக்கிறபடி சொல்லுகிறார்” என்பாரு முண்டு. இவை - பக்ஷமன்று.

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இப்படி ஸுலலாஸன உன் திருவடிகளிலே கிட்டப்பெற்றாலும், ஆஸ்ரயணத்தில் ஆலி முக்யத்திலே ஸந்துஷ்டனும் உன் ஸீலவத் ததைய யநுஸ்யித்து, ஒருப்ரவ்ருத்திபண்ண ஸுமனாகிறிலே னென்கிறார். அன்றிக்கே, “இங்ங னே ஒருமுன்றுபாட்டு தம்முடைய அயோக்யதையைச் சொல்லுகிறார்” என்பாரு முண்டு; அதுஇல்லையிறே * கண்கள் சிவந்துக்குப்பின்பு இவர்க்கு. “இத்தலையாலே யொன்றை யர்த்தித்துப்பெறுகை மிகையாம்படியாயிருக்கிறவனுடைய உபாயவாவத் தைச்சொல்லுகிறார்” என்பாருமுண்டு. இவையெல்லாமல்ல; “அவன் ஸந்யியில் க்ரமத்தில் பரிமாறவொண்ணாதபடி யறிக்கும் அவனுடைய ஸீலகுணத்தைச் சொல்லுகிறது” என்று நம்முடையவர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி.

[தொழுதுஇத்யாதி] - “ஸ்லாக்யமான புஷ்பாடி” யுபகரணங்களைக்கொண்டு அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்போம்” என்றால், இது மிகையாம்படியன்றோ உன்னுடைய ஸீலவத்தை யிருப்பது? “சுத்யுதிணாபாடிபாஹு” (அந்யத்பூர்ணாதபாஹுமும் பாத்) என்கிற விஷயமிறே. [ஆதலின்]-இப்படி ஸீலாயிகனாகையாலே. “தூராராயன்” என்கிறபழுதுஇன்றிக்கே, ஸ்வாலாவிகமான் ஸ்வாராயத்வ ப்ரபூயையுடையயாய், அதுக்குஅடியாகத் திருவநந்தாழ்வானோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறவனே! [தழுவமாறறியேன்]-உன் திருவடிகளையணையும் விரகுஅறிகிறிலேன். வலஹாநியாலே முதலிலேகிட்டு கையரிது; கிட்டினாலும் ஸீலாயிக்யத்தை யநுஸ்யித்து ஒருப்ரவ்ருத்திபண்ண ஸுமனாகிறிலேன். (க)

ஒன்பதாம்பாட்டு—தொழுது இத்யாதி. “தொழுது-எழுதுமென்னு மிது மிகையாதலின் - தழுவமாறறியேன்” என்றத்தைக் கடாசுதித்தவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. “தொழுது - எழுதும்” என்றதிலேகோக்காக நிர்வாஹாத்ரதவயம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. ப்ரபூமாவதாரிகாவிவரணம்-இவையெல்லாமல்ல அவன்ஸந்யியில் இத்யாதி. முன்றுபாட்டு என்றது எட்டாம்பாட்டுத்தொடங்கி மூன்றுபாட்டென்றபடி. ‘இத்தலை’ இத்யாதிக்கு - தடிாஸ்ரயணஸௌகர்யஞ் சொல்லுகைக்காக ஆஸ்ரயணியனாவனுடைய ஸ்வாராததையைச் சொல்லுகிறாரென்றிருந்தது.

“மாமலர்நீசுடர் துபங்கொண்டு-தொழுது-எழுதுமென்னுமிது மிகை” என்று அவ்வித்த அர்த்தம் - ஸ்லாக்யமான இத்யாதி. “மா” என்றத்தை - மலர்-நீர் சுடர் துபமெங்கும் கூட்டுவது. “பூப படிஇவன் ஸ்வாராயன்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அந்யத் இத்யாதி. “சுத்யுதிணாபாடிபாஹு” (அந்யத்பூர்ணாதபாஹுமும் பாத்) என்கிறபழுதுஇன்றிக்கே, ஸ்வாலாவிகமான் ஸ்வாராயத்வ ப்ரபூயையுடையயாய், அதுக்குஅடியாகத் திருவநந்தாழ்வானோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறவனே! [தழுவமாறறியேன்]-உன் திருவடிகளையணையும் விரகுஅறிகிறிலேன். வலஹாநியாலே முதலிலேகிட்டு கையரிது; கிட்டினாலும் ஸீலாயிக்யத்தை யநுஸ்யித்து ஒருப்ரவ்ருத்திபண்ண ஸுமனாகிறிலேன். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

தாள்தாமரையான் உனதுந்தியான்
வாள்கோள்கீள் மழுவாளி உன்னாகத்தான்
ஆளராய்த்தோழுவாரும் அமர்கள்
நாளும் என்புகழ்கோ உனசீலமே?

ஆ. — (தாள்தாமரையான்.) - தம்முடைய அநர்ஜாதுஸந்யாதத்தாலே அவன் திருவடிகளில் அடிமைசெய்கையில் தமக்குப்பிறந்த கூச்சமெல்லாம் பேரம்படியாகத் திருவேங்கடமுடையானுடைய நிரவயிக ஸௌரீஸ்யகுணத்தைக் கண்டு புகழுகிறார்.

ஒ. — பத்தாம்பாட்டில், ஞாஸ்யச்சுவடறியாத க்ஷாந்தாரண டேவர்களுக்குக்கட ஸமாஸ்ரமணீயனாயிருக்கிற உன்னுடைய திருவடிகளில் ஸௌரீஸ்யம் காலமெல்லாங்கடினாலும் என்னால் புகழ்ந்துமுடிக்க வொண்ணா தென்கிறார்.

[தாள்தாமரையானென்று தொடங்கி] - அத்யகிரிமரணியான கமலாஸகன் உன்னுடைய திருநாடிகிலான். அநர்ஜாண ரடையாளமன்றிக்கே, ஒளியையுடைத்தாய நீண்டபழுவையுடைய ருத்ரன் உன்னுடைய திருமேனியில் ஒருபுரதேஸத்திலான்; பரிசர்சைய பண்ணுகிறார் அடிமைக்குத் தகாத டேவரடிகள்.

ப. — அநந்தாம், ப்ரயோஜகாந்தரபார்க்கும் முகங்கொடுக்கும் உன்னுடைய சீலம் வாசாமமோசாமஹிமாவன்றோ? என்கிறார்.

தாள - தாளையுடைத்தான, தாமரையான் - தாமரையிலேபிறந்த ப்ரஹ்மா, உனது உந்தியான் - உனது உந்தியை யாஸ்ரயமார்கவுடையவன்; வாள் - ஒளியை, கொள் - உடைத்தான, நீள் - பெரிய, மழு - பாசுவை, ஆளி - ஆண்டுக்கொண்டுபோருகிற ருத்ரன், உன் ஆகத்தான் - உன் திருமேனியிலொருபக்கத்தான்; ஆளர் ஆய் - ஸூரிகளோ பாதியேஷ ஹதராய், தொழுவாரும் - தொழுவார்கள், அமர்கள் - ப்ரயோஜகாந்தரபாரணதேவதாந்தரவர்க்கம்; (இப்படி பல்வியகமான), உன - உன்னுடைய, சீலம் - சீலத்தை, நாளும் - காலதத்தவமெல்லாங்கடினாலும், என் - எத்தைச்சொல்லி, புகழ்கோ - புகழ்வேன்?

இ. — பத்தாம்பாட்டில், ஞாஸ்யச்சுவடறியாத ப்ரஹ்மாடிகளுக்கும் ஸமாஸ்ரமணீயனாயிருக்கிற உன்னுடைய சீலம் என்னுற் புகழ்ந்துமுடிக்கவொண்ணாதென்கிறார்.

[தாள்தாமரையான் இதயாடி] - தாமரைப்பூவை உத்பத்திஸ்யோகமாகவுடைய ப்ரஹ்மா உன் திருநாடியைப்பற்றி வந்ததியாதின்றான். கமலயோதிதவத்தால் வந்த ஞாந்மாநத்தை உடையவனுக்கிறே உடப்புகொடுத்தது. ஒளியையுடைத்தாய்த் தொடங்கின கார்யத்தை முடியநடத்தவற்றான மழுவையுடைய ருத்ரன் உன் திருமேனியில் ஏகதேஸத்திலான். அநர்ஜாணத்வக்ஷணமான தொடையொத்த துளபமுங் கூடையுமாய்ப் புகழ்ந்து நிற்கிறான் ஸ்லனை. அடியராய் பரிசர்சைய பண்ணுகிறார் டேவர்கள். நித்யஸூரிகள் செய்யும் அடியையிறே, டேவத்வஸாய்யத்தாலே, "நான்

நர்வரன்” என்றிருக்குமவர்கள் செய்கிறது. [உனசீலம் - நாளும் என்புகழ்கோ]-
உன்னுடைய ஸீலகுணத்தைக் காலமெல்லாங்கூறானும் என்னால் புகழ்ந்துமுடிய
வொண்ணுமோ?

நடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஈஸ்யச்சுவடறியாத ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸமாச்ரய
ணீயரூபிருக்கிறஉன்னுடைய ஸீலம் என்னால் புகழ்ந்து முடிக்கவொண்ணாதேன்கிறார்.

[தாளதாமரையான் உனதுந்தியான்] - தாமரைப்பூவை யுத்பத்தி ஸ்த்தாநமாக
வுடைய ப்ரஹ்மா, உன் திருநாலியைப்பற்றி வர்த்தியாநின்றான். கமலயோநித்வத்தால்
வந்த தூர்மாந்தையுடையவனுக்கிறே உடம்புகொடுத்தது. [வாள்இத்யாதி] - ஒளியை
யுடைத்தாய், தொடங்கினகார்யத்தை முடிய நடத்தவற்றான மழுவையுடைய ருத்ரன்,
உன்திருமேனியில் ஏகதேசத்தைப்பற்றி வர்த்தியா நின்றான். அந்ந்யஸாரணத்வ லக்ஷண
மான* தோடையோத்த துளபமுங் கூடையுமாய்ப் புருந்திருக்கிற னல்லனே. [ஆளர்ஆய்த்
தோழுவாருமமரர்கள்]-அடியாராய் ஆச்ரயிக்கிறவர்களும் தேவர்கள். நித்யஸூரிகள்செய்
யும் அடிமையிறே அமரத்வ ஸாம்யத்தாலே “நாங்களும் நர்வரர்கள்” என்றிருக்குமவர்
கள் செய்கிறது. [நாளும்இத்யாதி] - காலத்தையுடைய ஒரு போகியாக்கி எனக்குப்புக
ழுகைக்கு உறுப்பாக்கினால்தான், என்னாலே புகழ்ந்து தலைக்கட்டலா யிருந்ததோ உன்னு
டைய ஸீலகுணம்? உனசீலம் - நாளும்என்புகழ்கோ. (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

சீலமெல்லையிலான் அடிமேல் அணி
கோலநீள்தருகூர்ச்சடகோபன் கோல்
மாலையாயிரத்துள் இவைபத்தினின்
டாலர் வைகுந்தமேறுதல் பான்மையே.

ஆ.—(சீலம்.) - சீலமெல்லையிலான யிருந்த திருவேங்கடமுடையான் திரு
வடிவுக்குத் திருவணிகலமாயிருந்த இத்திருவாய்மொழி யோடே ஒருமைவாய்முடைய
யார், வைகுந்தமேறுகை ஆச்ரயமன் மென்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு.—தாளதாமரையான் இத்யாதி. “தாளதாமரையான்” இத்யாப்ய, “உன
சீலமே” என்னுமனவும் சடாகுபித்தவதாரிகை - ஈஸ்ய இத்யாதி.

“தாளதாமரையான், வான்கொள் நீன்மழுவாளி” என்று - திருகாபீசமலத்திலே பிறந்தவன்,
ஹிம்ஸாபரிகரமான மழுவையுடையவன், “அமரரும்” என்று - என்றுமொக்கச் சாகாதிருக்கிறவர்கள்
என்கிற விசேஷணங்கள், “தாஸ்யச்சுவடறியாத” என்னுமத்தைக் காட்டுகிறது. தாளையுடைய தாமரை
யென்று ஸப்தாரத்தம். இது ஸீலமானபடி யென்னென்ன - கமலயோநித்வ இத்யாதி. வாள்-காந்தி,
மழ - பரசு. மழுவாளி - மழுவையாரும் ருத்ரன், “நீள்” என்றதுக்கார்த்தம் - தொடங்கின இத்யாதி.
இதுசீலமோவென்ன - அந்ந்யஸாரணத்வ இத்யாதி. அந்ந்யஸாரணத்வலக்ஷணமான - பாரதந்தர்ய
லக்ஷணமான வென்றபடி. இது சீலகார்யமோவென்ன - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. “நாளும்” என்று
சொல்லி, “உனசீலம் - என்புகழ்கோ” என்றதுக்குஹாவம் - காலத்தை இத்யாதி. ஒருபோகியாக்கி -
ஏகவிஷயமாக்கி. நாளும் - ஸர்வகாலமும். என்புகழ்கோ - என்னவென்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணப்
போகிறே னென்றபடி. ஏத்தைச்சொல்லிப் புகழ்வே னென்றபடி. (க0)

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே செல்லுகை ஆர்ச்சயமன்று; ப்ராப்தமென்கிறார்.

[ஸ்ரீலமென்று தொடங்கி] - அமர்யாதஸ்ரீலனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே விசேஷணமான அழகுமிக்கிருக்கிற திருமாரிபையுடைய ஆழ்வானுடைய சொற்றொடையான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியோடு எம் வையமுண்டயார். பான்மை - கடன்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக பாம்பதப்ராப்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

சீலமெல்லையிலான் - அபர்யந்தமான ஸ்ரீலத்தையுடையவன், அடிமேல் - திருவடிகளின்மேலே, அணி - அணிபப்பட்டதாய், கோலம் - ஓர்ஸரீபமானரூபமாய், நீள் - ஆபாமவிஸ்தாரவத்தான, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வானுடைய, சொல் - ஸப்தாத்மகமான, மாலை - மாலைபாசிருக்கிற, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இவைபத்தினின் - இப்பத்தினுடைய, பாலர்-பரிஸரத்திலே (ஸப்தமுவத்தாலேயாதல் அர்யமுவத்தாலேயாதல்) அந்வயமுடையவர்கள், வைகுந்தம் - பாம்பதத்தில், ஏறுதல் - ஏறப்பெறுகை, பான்மை - ஸ்வஹம். இது-கவிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் பாம்படித்திற் செல்லுகை ஆர்ச்சயமன்று; ப்ராப்தமென்கிறார்.

[சீலமெல்லையிலான் அடிமேல்] - அமர்யாதஸ்ரீலனான அவனுடைய திருவடிகளிலே. இத்திருவாய்மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது, ஸ்ரீலாயிக்யமாயிற்று. அதனை நிமமிக்கிறார். [அணியித்யாடி] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருநகரி. அன்றியே "கோலநீள்" என்று - ஸப்தந்தானே உண்டாகையாலே. அடிமேலணி-மாலை - என்று கூட்டிக்கொள்ளவுமாம். [ஆயிரத்துள் இவைபத்தினின்பாலர்] - இப்பத்தின் பரிஸரத்திலே யுளராமவர்கள். உக்திமாத்ரம், பாட்யாரணம் அர்யாநுஸந்தாரம். ஒருவழியாலே இதிலே அந்வயமுண்டாகையாலே பாம்படித்திலே செல்லுகை ப்ராப்தம். "மாகவைகுந்தங் காண்பதற்கு" என்று இவர் ப்ரார்பித்தார். இவரை ஆர்ச்சித்தவர்களுக்கு ப்ரார்ப்யமன்று; ப்ராப்தம். பித்ருயநம் புத்ரனுக்கு ஈயப்ராப்தமாய் வருமதிதே.

ஈடு.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் பாம்பதத்தே செல்லுகை ஆர்ச்சயமன்று; ப்ராப்தமென்கிறார்.

[சீலமெல்லையிலானடிமேல்] - †அமர்யாதஸ்ரீலனானவனுடைய திருவடிகளிலே. இத்திருவாய்மொழியால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது - ஸ்ரீலாயிக்யமாயிற்று; அதனை நிமமிக்கிறார். [அணிகோலநீள் குருகூர்ச்சடகோபன்சோன்மாலை] - அழகுமிக்கிருந்துள்ள திருநகரி

நிமமம்.—சீலம் இத்யாதி. "பத்தினின்பாலர் வைகுந்தமேறதல்பான்மையே" என்றத் தைக்கடாக்ஷித்த அவதாரிகை-இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

இத்தால்ஹம் - இத்திருவாய்மொழியால் இத்யாதி. "கோலநீள்" என்றத்தை - * குருகூருக்கு விசேஷணமாக்கி யருளிச்செய்த, "கோலநீள் - அடிமேலணி" என்று - திருவடிகளுக்கு

† மர்யாதா - எல்லை. அமர்யாதஸ்ரீலன் - எல்லையில்லாத சீலகுணத்தை யுடையவன்.

யையுடைய ஆழ்வார். அன்றிக்கே, கோலநீளென்று - ஸப்தந்தானே யுண்டாகையாலே, 'அடிமேலணி - மாலு' - என்று கூட்டிக்கொள்ளவுமாம். [ஆயிரத்துள்ளிவைபத்தி னின்பாலர்] - இப்பத்தின் பரிஸரத்திலேயுளராமவர்கள். உக்திமாத்ரம், பாடயாரணம், அர்த்தாங்குபாகம், ஒருவழியாலே இதிலேயங்வயமுடையவர்கள். [வைகுந்தம்இத்யாதி] - பரமபதத்திலே செல்லுகை ப்ராப்தம். * மாகவைகுந்தம்காண்பதற் கேகமேண்ணினார் - இவர்; இப்பாகரத்தே யங்வயித்தவர்களுக்கு ப்ரார்த்தயமன்று, ப்ராப்தம். பித்ருபகம் புத்ர னுக்கு ஞாயப்ராபதமாயிருக்குமிதே. (கக)

விசேஷணமாக அர்த்தாத்ரம் - அன்றிக் கே இதுபாதி. அர்த்ததவபத்திலும், "அணி" என்றது - சாத்தப்பட்டமென்றாய், சொன்மாவைக்கு விசேஷணம். யதவா, முந்தினவார்த்தத்தில், "அணி" என்றது - விலகணமென்றாய், குருகருக்கு விசேஷணமாதல். இப்பத்தின் பரிஸரத்திலேயுள்ள லாகையாவதென்? என்ன - உக்திமாத்ரம் இதுபாதி. இவர்க்கு "ஏமெண்ணும்" என்ற ப்ரார்த்தயமா யிருக்க, இவர்களுக்கு ப்ராப்தமாகக் கூடுமோவென்ன - மாகவைதந்நம் இதுபாதி. பான்மை-ப்ராப்தம். அநெப்படியென்ன - பித்ருதநம் இதுபாதி. சீலமெல்லையிலானடிமே லணியப்பட்டதாய், கோவரீன் குருகர்ச் சடகோபனுடைய சொல்மாவை யித்யாரப்யாவய? (கக)

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி. — காந்தாயணேயிலுமிலுமாபு-
 னிணா தாமபுதவெதி விமூதா வஹுரோகஹாஜா । சூவிஷ்டுதாணிநவபிணி
 ஸர்வதா தீத்யாடிஸ் திமுவஹுருவரோதிஷ்டுதீயெ ।

[illegible]

திருவாய்மொழி
நூற்றத்தாதி.

தொடர்ச்சிவேண்டினவையுள்ளதெல்லாஞ்செய்கின்றேன்
நாசாயணனன்றோநாசென்று - பேருறவைக்
காட்டவன்சிலத்திற்கால்தாழ்த்தமரனருள்
மாட்டிவிடும்மம்மனத்துமை,

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸரணம், சீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

ஆ.—(மையார்களுக்கண்ணி) - இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸௌரீஸ்யாது ஸாய்நத்தாலே நிர்ப்பிகராய், தடிதுவந்திலே ப்ரவ்ருத்தராய் அது கைவாரணைமையாலே தாம் அவஸந்தராய், அவஸந்த ஸர்வகாரண நுமாயிருந்த ஆழ்வார்

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமானுடைய ஸௌரீஸ்யத்தையும் அதுக்கடியான பூநிப:பதித்வத்தையும் அதுஸரீயிக்கையாலே, அப்போதே இக்கிரியைகளும் தாமும் “அவணைக்காணவேணும்” என்று ஆசைப்பட்டபடி பெருமைமையாலே மிகவும் நோவுபட்ட ஆழ்வார் தூணிலே வந்து தோற்றி ஹிரண்யனால் வந்த நலிகை பூநீப்ரஹ்மலாதாழ்வானுக்குத் தீர்த்தருளிணற்போலே, தம்முடைய ஆர்த்திகைப் தீர்த்தருளின படியை அதுஸரீயித்து ப்ரீதராய் முடிக்கிறார்.

ப.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், கீழே அவன் ஸீலாதிசயத்தை யதுரீயித்து ஸிரீயிலரானவர், “சீலவானாய் பூநிப:பதியானவனை யதுவழிக்கவேணும்” என்று அகிலநிலேஸரித்து, அந்த அகிலநிலேஸாதுருபமான லக்ஷ்மீஸரிஷ்டத்வத்தையும், அப்பகிலநிலேஸாவிஷயத்வத்தையும், ஆபூநிதரக்ஷகத்வத்தையும், அஸோஷ்யாதிஸம்ஸரீயித்வத்தையும், காரணத்வாதி குணயோமத்தையும், பாம்பத சிலயத்வத்தையும், ஹ்ருதீயதாதி ஸயத்வத்தையும், ஸர்வாந்தராத்மத்யாதிகளையும், கிஞ்சித்காரவிஷயத்வத்தையும், நிருபாயிகஸம்ஸரீயித்தையும் அதுஸரீயித்து, “ஏவம் உதனாசவணையதுவழிக்கவேணும்” என்ற கிற ஆகாங்கைஷ்யாலே, தம்மோடு காரணங்களோடு வாசியற ஈடுபட்ட இவருடைய ஆர்த்தி தீருப்படி முகங்காட்ட அதுவழித்து ஸத்துஷ்டராய், ஆபூநிதரதுவாய்மான திருவாய்மொழியை அவன்திருவடிகளிலே பாடி உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன் என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், கீழே அவனுடைய ஸௌரீஸ்யத்தையும் அதுக்கடியான பூநிப:பதித்வத்தையும் அதுஸரீயிக்கையாலே “அப்போதேபெறவேணும்” என்னும் சாபலம் பிறந்து, பெருமைமையாலே முடியானேயிற்போலே தாமும் விடாய்த்து தம்முடைய காரணக்ராம்ங்களும் சேதநஸமாயியாலே விடாய்த்து மிகவும் அவஸந்தரானார்; இவருடைய அவஸாந்தரான் அவன் “க்ரமத்திலே வந்து முகங்காட்டுகிறோம்” என்னவொண்ணாதபடியாயிருக்கையாலே, அவன் தூணிலேவந்து தோற்றி ஹிரண்யனால் வந்த நலிகை பூநீப்ரஹ்மலாதனுக்குத் தீர்த்தருளிணற்போலே தம்மார்த்தி தீரவந்து முகங்காட்டினபடியை அதுஸரீயித்து ஹ்ருஷ்டராய்க் காணப்பெற்றேன் என்கிறவளவே யன்றிக்கே “வைஷ்ணவர்களுக்கும் உபகாரகனாகப்பெற்றேன்” என்று தாம் பெற்ற பேற்றைப் பேசி ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

ஈ.—ஸ்ரீஸ்ரீவரஸ்வாதந்தர்யத்துக்கு அடி-அவன் தானாயிருக்கும்; ஸீலாதிசயங்களுக்கு அடி-பிராட்டியாயிருக்கும். இதிலேவந்தவாறே ஸ்வாதீநமன்றிக்கே யொழிகிறதோ

மையார்ப்ரவேசே: கீழில்திருவாய்மொழியிலே - ஸீலகுணத்தையும், அதுக்கடியான ஸிரிய:பதித்வத்தையும் அருளிச்செய்தாரென்ற விவகரித்து, “ஸீலகுணத்துக்கு அடி பிராட்டியானால், ஒன்பாதி

வேன்னில்? - அங்ஙனுமாயிராது; நிரூபித்தால், அந்த ஸ்வாதந்தர்யத்தோபாதி இவ்ளோட்
டைச்சேர்த்தி நித்யமாயிருக்கையாலே. லாஷ்யகாரர் மேலே “ஸ்ரீவஜ்ஜஹி” (ஸ்ரீவல்
லபு) என்ன நினைத்து, ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கிறவிடத்திலே, ஜ்ஞானாகந்தங்களுக்கு
முன்னே “ஸ்ரீயபதி” (ஸ்ரீய:பதி:) என்றாரிறே. இப்படியிருக்கிறவனுடைய ஸீல
குணத்தையும், அதுக்கு அடியான ஸ்ரீய:பதித்வத்தையும் அங்ஸங் பித்தார் - கீழில்திருவாய்
மொழியிலே; கருகப்பெறவேண்டுமபடி குணாயிகனுமாய்ப்பெறுவிப்பாரும் அருகேயுண்டா
யிருக்கையாலே, இப்போதே பெறவேண்டுமபடியான சாபலம் பிறந்தது; அப்போதே
பெறக்காணுமையாலே விஷயாநுபுமாக விடாய்த்தார். பெறவேண்டுமபடி குணாயிகனு
மாய், பெறுவிப்பாரும் அருகேயுண்டாயிருக்கப்பெறுவிட்டால் ஆறியிருக்கப்போகாதே ஆகை
யாலே, சேதநஸமாயியாலே தனித்தனியே கரணங்களும்கூடாய்த்துத் தாமும்விடாய்த்
தார், * முடியானேயில் வாஸகையாலே. இதுதான் எல்லாத்திருவாய்மொழியோடுங்கூடி
யிருப்பதொன்றுயிற்று: ஒரு “செஞ்சொற்கவி,” “வீற்றிருந்தேமுலகு,” “என்றைக்கு
மென்னை,” “முடியானே,” இவையித்தனையிலும் ஒகிற லாவவ்ருத்தியையுடைத்தாயா
வீற்றிருப்பது இப்படி இந்திரியங்களுந் தனித்தனியேவிடாய்த்துத் தாமும் விடாய்த்தபடி-
ஸ்ரீமஜேந்தராமுவானுடைய ஆர்த்திக்குத்தோற்றின இதுதான் கரமத்திலே வந்தானென்
னலாம்படி, ஆற்றாமைக்கு கரமத்திலேதோற்றப்பற்றாதே தூணிலேவந்துதோற்றினாற்
போலே தோற்றவேண்டுமபடியாயிற்று. இப்படிப்பட்ட தம்மையையும், அதுக்கடி

கமையாலே அநித்யமாகாதோ” என்று சங்கித்துப்பரிஹரிக்கிறார் - ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யத்துக்கு
இத்யாதி. ‘ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யத்துக்கு அடியவன்னுருயிருக்கும்’ என்கிற இத்தை இப்போதருளிச்
செய்தது - ஸ்வாதந்தர்யம் ஸ்வாதீநமாகையாலே, அதுக்கு அநித்யத்வப்ராஸக்தியில்லை யென்ற தோற்
றுகைக்காக. ‘இதிலே’ என்றது - ஸீலாதி குணங்களிலே யென்றபடி. ஸ்வாதீநமன்றிக்கே யொழி
கிறதோ - ஸ்வாஹாவிசமல்லாமையாலே ஒளபாதிகமாய் நித்யமன்றிக்கே யொழிகிறதோ வென்றபடி.
அங்ஙனுமாயிராது - ஒளபாதிகமானும் அநித்யமாயிராதென்றபடி. அதுக்கு ஹேதுவேதென்ன-
அந்த ஸ்வாதந்தர்ய இத்யாதி. அதாவது - உபாயுயான பிராட்டியோட்டைச்சேர்த்தி நித்யமாகை
யாலே இதுவும் நித்யமென்றபடி. நித்யமாகைக்கு அடி ஸ்வரூபநிரூபகையாகையாலே என்னப்பார்த்து,
அப்படி ஸ்வரூபநிரூபகையாகையோ? என்ன - லாஷ்யகாரர் இத்யாதி, ‘ஸ்ரீய:பதி’ என்றாரிறே?
‘ஸ்ரீவஜ்ஜஹி’யென்றபடி. ‘ஸ்ரீய:பதி’நிகிலேஹபப்ரத்யகீகல்யாணைகதாநாகந்தஜ்ஞானாகந்தைக
ஸ்வரூபு” இத்யாப்ய, “ஸ்வாஹிமதாநுரூபநித்ய நிரவந்ய ஸ்வரூபரூபகுண விஹைஸ்வரயஸ்ரீலாத்
யகவதிகாதிஸயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணஸ்ரீவல்லபு” இதி ஸ்ரீஸ்ரீதாஹாஷ்யே. ப்ராஸங்கிக
ஸங்கையைப் பரிஹரித்து, இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - இப்படி இத்யாதி. ஸ்ரீய:பதித்வத்
தையும் என்றது - “அணியார்மலர்மங்கைதோன்” என்றத்தைப்பற்ற. சீலாதி குணங்களும் ஸ்ரீய:ப
தித்வமும் இத்திருவாய்மொழியில் இவர்க்குஒகிற விடாய்க்கு உத்தம்பகமென்னுமத்தை யருளிச்
செய்கிறார் - கருக இத்யாதி. விடாய்க்கிறதென்? ஆறியிருக்கொண்ணுதோ? என்ன - பெறவேண்
டுமபடி இத்யாதி. உத்தார்த்த நிசமபூர்வகமாக விடாயினுடைய எல்லைப யருளிச்செய்கிறார் -
ஆகையாலே இத்யாதி. விடாய்மாதாமோ, ஸந்தோஷத்தில்லையோவென்ன-இதுதான் இத்யாதி.
ஏதத்விவரணம் - ஒருசெஞ்சொல் இத்யாதி. இவர்க்கு இத்திருவாய்மொழியில் பிறந்த விடாயினுடைய
உறைப்பு எவ்வளவென்ன - இப்படியிந்திரியங்களும் இத்யாதி. தனித்தனியே என்றது -
“கண்ணே,” “என்கருத்தே” “உன்னையுன்னுமென்னுன்னம்” இத்யாதியைப்பற்ற. தாமும்விடாய்த்து
என்றது - “காணழைப்பன்” “பேதுமவன்” இத்யாதியைப்பற்ற. தூணிலே வந்து என்றது -
“காசிகமதாய்” என்றத்தைப்பற்ற. இத்திருவாய்மொழியில் பத்துப்பாட்டில் ப்ரமேயங்களையும்
கொய்துபிடித்தருளிச்செய்கிறார் - இப்படிப்பட்டஇத்யாதி. “என்னுன்னமுக்கதே” என்றத்தைப்

யான விடாயையும், அவன்விடாயறிந்து அதுக்கு உதவவந்து முகங்காட்டினபடியையும் அங்ஸந்'பித்து ஹ்ருஷ்டராய், "நான் க்ருதக்ருத்யனானேன்: அடிமைசெய்யப்பெற்றேன்: வாழ்ந்தேன்: ஸ்ரீவைஷ்ணர்களுக்குமேல்லாம் நான் உபகாரகனும்படியானேன்: இதோ ருவன் பெறும்பேறிருந்தபடியே!" என்று தமக்குப்பிறந்த லாபத்தை யங்ஸந்தித்து இனிய ராய், அத்தைப்பேசித் தலைக்கட்கேற்றார்.

முதற் பாட்டு.

மையார் கருங்கண்ணிகமலமலர்மேல்
செய்யாள் திருமார்வினிற்சேர்திருமாலே!
வெய்யார்கடராழிகரிசங்கமேந்தும்
கையா! உன்னைக்காணக்கருதுமென்கண்ணே.

ஆ.—லக்ஷ்மீகடாக்ஷ ஸம்ஸ்லேஷைக ஹோமுனாய், தத்பாவஸானாய், ஸங்க சக்ர திவ்யாயுஷிஹ்விதகரண உன் அழகை என்கண்ணுனது காண ஆசைப்படா நின்ற தென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸ்ரீய:பதியான எம்பெருமானைக் காணவேணும் என்று தம்முடைய சக்ஷரீர்த்தயத் திற்குப் பிறந்த சாபலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[மையாரென்று தொடங்கி] - மேவத்திலே மின் சேர்த்தாற்போலே மையார் ந்து கறுத்த திருக்கண்களையுடையளாய்ப் பரமஜோக்யமாய்ச் சிவந்ததிருநிறத்தையுடைய பெரிய பிராட்டியார் சேரும் திருமார்வையுடையையாய் அவள்பக்கல் அத்யந்தம் வ்யா முக்யனானவனை! [வெய்யாரென்று தொடங்கி] - மிகவும் வெவ்விதான தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழி, கண்ணுக்கிலக்காம்படி கரியையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் இவற்றை ஏந்தும் திருக்கையையுடையவனை! இப்படிஸ்'ருஹணீயனான உன்னைக் காண ஆசைப்படாநின்றது என்னுடைய கண்.

ப.—முதற்பாட்டில், நிரதிஸபஜோக்யதாப்ரகாஸகமான லக்ஷ்மீஸம்ஸ்ப்ர த்தையும், அந்தஜோக்யதைபக் காத்நூட்டும் ஆயுபபூர்த்தியையுமுடைய உன்னைக் காண ஆசைப்படாநின்றது என்கண் என்கிறார்.

மையார் - அஞ்சநாலங்காரத்தையுடைத்தாய், கரு - "கலிதெகக்ஷணா" என்னும்படி ஸ்வாஹாவிசமான கருமையையுடைத்தான, கண்ணி - திருக்கண்களையுடையளாய், கமலமலர்மேல் - தாமரைப்பூவின்மேலேயிருப்பாளாய், செய்யாள் - (பத்மவர்ணையாகையா லே) சிவந்தநிறத்தையுடையளான லக்ஷ்மீபானவள், ("அகலகில்லேனிறையும" என்று), திருமார்வினில் - திருமார்பினழகிலே (சடுபட்டு), சேர்-சேரும்படியாய், (அவ

பற்ற - ஹ்ருஷ்டராய் என்றது. "கண்டுமொண்டேனே" என்றத்தைப்பற்ற - க்ருத க்ருத்யனானேன் என்றது. "தொண்டர்க்கமுதுண்ண" இயாதியைப்பற்ற-ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் இயாதி. "உய்த்தவாதே" என்றத்தைப்பற்ற - இதோ ருவன் இயாதி. அஞ்சபாட்டு - * முடியானையில்ப்ரமேயம்; மூன்றுபாட்டு - * வீற்றிருந்தேழுலகில் ப்ரமேயம்; ஒன்பதாம்பாட்டு - * என்னைக்கும் ப்ரமேயம்; பத்தாம்பாட்டு - * செஞ்சொற்கவியில் ப்ரமேயம்.

ஞாடைய அவயவஸோகையிலும் ஆவிராத்தத்திலும் தவக்குண்டு), திரு - அவன்பக் கலிசேந் மாலை - அதிசயிதவ்யாமோஹந்தைப்பண்ணுமவனாய், (இந்தச்சேர்த்திக்கு அஸ்பாஸோபயஸங்கிகளாய், சக்ஷிணாதீபாமத்தாலே ப்ரதிபக்ஷத்திலே), வெய்தூர் - வெம்மைவிஞ்சின, சுடர் - ஜ்வாலையையுடைய, ஆழி - திருவாழியையும், சுரி - (வடிவுதானே யெதிரிகளையும் அழித்து ஆபுரிதர்க்கதுவாவ்யமாய்ப்படியான வடிவிலே) ரோகாவலபத்தை யுடைய, சங்கம் - ஸ்ரீபாஞ்சஜயத்தையும், ஏந்தும்—, கையா - திருக்கையையுடைய வனே! உன்னை - (இப்படி ஸ்ரீய:பதியாய் ஸங்கசக்காமராயான) உன்னை, என் - என்னு டைய, கண் - (சபலமான) கண்ணானது, காண் - (ஸூரிகளோபாதி) ஸடாடர்ஸம்பண்ண, கருதும் - மனோராயியாவின்றது.

இ.—முதற்பாட்டில், ஸ்ரீய:பதியானவனைக் காணவேணும் என்று தம்மு டைய சக்ஷிசிரந்தரியத்துக்குப் பிறந்த சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[மையார் கருங்கண்ணி] - ஸ்வாஹிகமான கறுப்பையுடை—த்தாய் அஞ்ஜ நத்தாலே அலங்கருதமான திருக்கண்களை யுடையவள். ஒன்றால் ஸமாபூநம்பண்ண வேண்டாதபடி அழகுஸ்வாஹிகமாயிருக்கையாலே, கண்ணுக்கு அஞ்ஜநம் மங்களாய் மாமித்தலையிதே. [கடலமலர்மேற் செய்யாள்] - ஸௌகுமார்யத்தால் வந்த ஹேக் யாதையை யுடையவள். [திருமார்வினிற்சேர்] - மேவத்திலே மின்சேர்ந்தாற்பாலையா யிற்று, சேர்த்தியால் வந்த அழகு அப்பூ அடிக்கொதித்துக் கால்வாங்கித் திருமார்விலே ஏறவேண்டும்படியாயிற்று, அவளுக்குத் திருமார்விற் சேர்த்தியிருப்பது. [திருமாலே] - அவள் பக்கல் அத்பந்தம் வ்யாமுத்தனானவனே! அவள் திருமார்விற் பண்ணின வ்யா மோஹந்தை இவன் அவயவங்கள் தோறும் பண்ணுமென்கை. இப்படி அந்யோந்யம் சேர்ந்த சேர்த்தியிலேயிதே கைங்கர்யம்பண்ண ஆசைப்பட்டது. இச்சேர்த்தியைப் பற்றவிறே அவன்முன்னாகப் பற்ற ஆசைப்படுவார் ஆசைப்படுவது. “ககஸிணாவரா யுதி” என்னுமவனும் “என்னடியா ரதுசெய்யார்” என்னுமவனுமான இச்சேர்த்தி யிதே ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தஞ்சம். [வெய்யார்கடராழி] - ப்ரதிபக்ஷத்தின்கேலே வெம்மை மிக்கிருந்துள்ள தேஜஸ்ஸையுடைய திருவாழி, [சுரிசங்கம்] - ஒருகார்யம் செய்பவேண் டாதே ஸங்கிவேஸந்தானே டர்ஸநீயமாயிருக்கும் ஸ்ரீபாஞ்சஜயம். [ஏந்தும் கையா] - கையும் திவ்யாயுமுமான சேர்த்தியழகையாயிற்று இவர் காணவேண்டியிருப்பது. [உன்னை] - “ஸஜ்வக்ய-மடாபர:ஸ்ரீவதவக்ஷா:” என்கிறவடிவையுடைய உன்னை. [காணக் கருதும்] - காண ஆசைப்பட்டாவின்றது. இவ்வஸ்துவைப்பார்த்தால் கண்டுகொண்டிருக்கை யிதே ஸத்ருஸம். நித்யஸூரிகளும் ஸடாடர்ஸாகமிதே பண்ணுவது. [என் கண்ணே] - ஸம்ஸாரிகளில் இவர்க்குள்ள வ்யாவ்ருத்தி போருமாயிற்று, இவரிற்காட்டில் இவர் கண் ணுக்கு.

நடு.—முதற்பாட்டு. “ஸ்ரீய:பதியானவனைக் காணவேணும்” என்று தம்மு டைய சக்ஷிசிரந்தரியத்துக்குப் பிறந்த சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[மையார்கருங்கண்ணி] - “அவனைப்பெறவேணும்” என்றிருப்பார் ஆசைப்படு வதும் அவள் முன்னாகவாய், பெற்றால் பின்னை கைங்கர்யம்பண்ணுவதும் இருவருமான

முதற்பாட்டு.—மையார் இத்யாதி. “திருமாலே” என்னுமவனும், “உன்னைக்காணக் கருதமென்கண்ணே” என்றவற்றையும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸ்ரீய:பதி இத்யாதி.

பிராட்டிசேர்த்திசொன்னதுக்கு ஹாவமேதென்ன - அவனை இத்யாதி. ஆசைப்படுவ தும் என்றது - உபாயமாக ப்ரார்த்திப்பதமென்றபடி. இது, பூர்வவுண்டத்தைப்பற்ற. “கருங்

சேர்த்தியிலேயாயிருக்குமிறே. [மையார்கருங் கண்ணி] - ஒன்றால் மையாகம் பண்ண வேண்டாதபடி. ஸ்வாலாலிகமான அழகையுடத்தாயாயிற்றுத் திருக்கண்களிருப்பது. இனி மங்களார்த்தமாக தரிக்குமித்தனையிறே அஞ்சகம். "கருங்கண்ணி" என்னுந் கச்செய்தே 'மையார்' என்னும்போது, மங்களார்த்தமாக அஞ்சகம் தரித்தநாயித் தனையிறே. [கமலமலர்மேற்செய்யாள்] - இதுவாயிற்று ஸௌகுமார்யமிருக்கும்படி. [திருமார்வுஇத்யாதி] - தாமரைப்பூவில் பரிமளமும் தாதும் அடிக்கொதித்தால் உன்மார் விலே யடிமாறியிடவேண்டும்படி டார்வுபடைத்தவனே! இவள் இவ்வேற்றமெல்லாங் கோண்டும் அம்மார்வுக்குஅவ்வருகுபோகமாட்டாள். அவ்வகலமெல்லாம் ஹோக்யமாயிருக் கையாலே, அவ்வருகுபோகவேண்டாவே. [திருமாலே] - அவனும், இவள் மார்வில் படும்பாட்டை இவளுடைய ஸர்வாவயவங்களிலும் பிச்சேறியிருக்குமாயிற்று. அவனுக் குத் திருக்கண்கள் சிவந்தாயிற்றிருப்பது. அவன் இவளை நிரந்தரகடாக்ஷம்பண்ணுகை யாலே, அவன்கண்ணின்சிவப்பு இவள்மேலேயுந் இவள்திருமேனி சிவந்திருக்கும்; இவள் அவனை நிரந்தரகடாக்ஷம் பண்ணுகையாலே, இவள் கண்ணிற்கறுப்பு அவன் திருமேனி யிலேபாந்து அவன் திருமேனி ஸ்யாமளமாயிருக்கும். இவனுக்குத் திருக்கண்கள் குளிர்க் திருக்கும்; அவனுக்கு வாத்ஸல்யம் விஞ்சியிருக்கும். அவனோட்டைச் சேர்த்தியாலே யாயிற்று இவனுக்குத் தண்ணளி விஞ்சியிருப்பது; இவனோட்டைச் சேர்த்தியாலேயா யிற்று அவனுக்கு வாத்ஸல்யம் விஞ்சியிருப்பது. ஆக, இருவர்க்கும் இரண்டும் துறைவற்றிருக் கும், ப்ரணயித்வத்தாலே. வாலிட்ட ஆன் அழியச்செய்யப்புக, "கச்சுரிணாபாசாபுஷி" (கச்சுரிணாபாசாபுஷி) என்னுமிவள், "என்னடியாரதுசெய்யார்" என்று அவள்தன்னோடே

கண்ணி" என்றதுக்குறியாவம் - ஒன்றால் இத்யாதி. ஆனால் "மையார்" என்பானென்னென்ன. இனி இத்யாதி. "மங்களார்த்தம்" என்கிறதென்? அழகுக்குடலானாலேலாவென்ன - கருங்கண்ணி இத்யாதி. இத்தால் ஸௌந்தர்யஞ்சொல்லிற்று; மேல் ஸௌகுமார்யம் சொல்லுகிறதென்கிறார் - இதுவாயிற்று இத்யாதி. அதாவது - மலர்மேலேயிருப்பதத்தனைபோக்கி, மற்றையிடம்பொருத ஸௌகுமார்யமென்கை. "திரு" என்று - அழகைவிவகித்ததுறியாவமாதல், "சேர்" என்ற துக்குறியாவமாதல் - தாமரைப்பூவில் இத்யாதி. "மார்வு" என்று ஏகாவயவகதாத் துக்குறியாவ மாதல், "சேர்" என்கிறவர்த்தமானார்த்தமாதல் - இவள்இவ்வேற்றம் இத்யாதி. இவ்வேற்றம் என்றது - கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யஸௌகுமார்யாதிகளை. மாட்டாமெக்குறேதுவெதென்ன, அவ்வகலம் இத்யாதி. அகலம் - வைபுல்யம்; மார்வு என்று ஸ்வமாவார்த்தம். "மார்வு" என்று ஓராவயவத்தை விசேஷியாதே, வெறுமனே "திருமால்" என்றதுக்குறியாவம் - அவனும் இத்யாதி. திருவினிடத்திலே வ்யாமுக்கப்பெனன்று ஸப்தார்த்தம். அஞ்சகாலங்கிருதமாய் ஸ்வா லாலிகமான கருமையைபுடைத்தான திருக்கண்களையுடையனாய், தாமரைப்பூவின்மேலே யிருப் பானாய், பத்மவண்ணையாகையாலே சிவந்தநிறத்தையுடைய லக்ஷியானவன், அழகியமார்விலே சேரும்படியாய், திருவினிடத்திலே வ்யாமோஹத்தையுடையவனென்று ஸப்தார்த்தம். "மையார்கருங்கண்ணி, செய்யாள்" என்றப்ரஸங்கத்திலே, பரஸ்பரகடாக்ஷங்களாலே திருமேனி களுக்கு நிறம்வந்ததாக ரஸோக்தி - அவனுக்குத் திருக்கண்கள் இத்யாதி. இருவருடையவும் திரு மேனியில் சிவப்பும் கறுப்பும் பரஸ்பரகடாக்ஷங்களால் வந்தவனவென்று; இவர்களுடைய தயாவாத் ஸல்யங்களும் பரஸ்பரகடாக்ஷங்களாலே வந்த தென்கிறார் - இவனுக்கு இத்யாதி. ஏதத்விவானம் - அவனோட்டை இத்யாதி. அக்யோக்யம் சேர்த்தியாலே க்ருபாவாத்ஸல்யங்களானால், ஓளபாதிகமாய் அகித்யமாகாதோவென்ன; உபாதி கித்யமாகையாலே கித்யமென்கிறார் - ஆக இத்யாதி. கறுப்பு குளிர்த்தியாய், க்ருபையைச்சொல்லுகிறது. அப்படி இருவர்க்கும் இரண்டும் விஞ்சியிருக்கு மென்கைக்கு நியாமகமேதென்ன, இருவருடையவும் உக்திகென்கிறார் - வாலிட்டஆன்

மறதலைக்கும்படியாயிற்று அவன் இருப்பது ஆகையாலே, இருவருமானசேர்த்தியிலே இவை இருவர்க்கும் குறைவற்றிருக்குமென்றமாம். வ்யதிரேகித்தஅன்றும் தனித்தனியேகுறைவற்றிருக்குமென்றமாம். [திருமார்வினில்சேர்] - நித்யாநுலவம் பண்ணுநிற்கச்செய்தேயும், “அகலகில்லேனிறையும்” என்று இன்று வந்து கிட்டின புதியார்பவேத்தையெல்லாம் படாநிற்கும். சேரென்கிற வர்த்தமாகம் - இத்தைக் காட்டுகிறது. [வெய்யாரித்யாதி] - இவள்கையில் லீலாவிந்தம் அவனுக்கு ஹோக்யமாயிருக்குமாபோலேயாயிற்று, அவள்கையில் திவ்யாயுபங்கள் இவளுக்குஇனிதாயிருக்கும்படி. இவள் உகப்புக்காக ஆஸ்ரீதவிரோயிகளை யழியச்செய்கைக்குமுதலாய் ஈர்ஈநீயமாயிருக்குமாயிற்று. ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே மிக்கவேம்மையையுடைத்தாய்ப் புகரோடு கூடியிருக்கிறதிருவாழி, ஸந்திவேசமேயமைந்து வேறொருகார்யங் கொள்ளவேண்டாதே வைத்தகண்வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்க வேண்மும்படியான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். [ஏந்தும்கையா] - வெறும்இவையுமன்று, கையுமன்று: இரண்டினுடையவுஞ்சேர்த்தியாயிற்று, இவர் ஆசைப்படுகிறது. “கூராராழிவேண்சங்கேத்தி - வாராய்” என்னுமவரிதே. [உன்னை] - லக்ஷ்மீஸம்வந்தத்தோடும், திவ்யாயுதங்களோடும், திவ்யவிக்காஹத்தோடுங் கூடியிருக்கிற உன்னை. இவருடைய உத்தேச்யவஸ்து இருக்கிறபடி இதுகாணும். [காணக்கருதும்] - “ஸஜ்ஜக மஜாயா: - ஸ்ரீவதவக்ஷா:” (ஸங்கசக்ரகதாதர: - ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:) என்கிற உன்வடிவைக்காண ஆசைப்படாநின்றது. அவனை யாசைப்பவோர் ஆசைப்பவேது ஒருதார்யங்கொள்ளவன்று, காணவாயிற்று. * திருவேங்கடத்தானைக் காணலிதே. * காரார்திருமேனிகாணுமளவுமிதே.

இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. கீழ் - பாஸ்பரம் சேர்த்தியாலே க்ருபாவாத்ஸல்யங்கள் வந்ததாகச் சொல்லி, இவளுக்கு அலிதேக்ஷணத்வமும், அவனுக்கு புருஷோத்தமத்வப்ரயுக்தமான புண்டரீகாக்ஷத்வமும் ஸ்வதஸ்வித்தமாகையாலே, க்ருபாவாத்ஸல்யங்களும் பாஸ்பரம் சேர்த்தியால்வந்த தனித்தகே ஸ்வாஹாலிகங்களைச் சிஞ்ரர் - வ்யதிரேகித்த இத்யாதி. இவன் அம்மார்வுவிட்டு அவருரு போகமாட்டாமையின் எல்லையையருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, இது “சேர்” என்கிறவர்த்தமாகவலித்தமென்று முத்தகண்டமாகவருளிச்செய்கின்றார் - நித்யாநுலவம் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. பிராட்டியைச்சொல்லி, அகந்தரம் ஆயுபங்களைச்சொன்னதுக்குஹாவம் - இவள்கையில் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - ஸாரிந்யமொமயூகிகளவுமொவெவெபனீவஜ்ஜாயபாடி ரகிண: ஸுபபெவ்ஸி மூக 1 தஜ்ஜரவெவ்ஸிவகெவ்ஸரி மகபு - காசீரஜயாசீணி

ரஜ்ஜரி மாஹதெவ்யாழி” இத்யாத்யறுஸந்தேயம். ஸ்ரீகுணரத்நகோஸே(சஎ). ஆனால், “வெய்யார் கூடர்” என்று விசேஷிப்பா நென்னென்ன - இவள் உகப்புக்காக இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ப்ரதிபக்ஷத்தின் இத்யாதி. “சரி” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஸந்திவேசம் இத்யாதி. ஸந்திவேசம் - ஸம்ஸ்த்தாகம். “ஸஹிவெவஸுஸுஸுலாக்ய” இதி நிகண்டு. “ஏந்தும்கையா” என்றதுக்கு ஹாவம் - வெறும்இவையும் இத்யாதி. இரண்டினுடையவும் சேர்த்தியழகை யாசைப்பட்டிருப்ப ரென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - கூராராழி இத்யாதி. கீழெல்லாவற்றையும் கடாக்கித்து - லக்ஷ்மீ ஸம்ஸந்தம் இத்யாதி. திவ்யவிக்காஹத்தோடுமென்றது - “ஏந்தும்கையா” என்றத்தைப்பற்ற. இவர்க்கு அதுஹாவ்யவஸ்து இப்படிப்பட்டதென்கின்றார் - இவருடைய இத்யாதி. “காண” என்ற துக்கு ஹாவம் - ஸங்கசக்ர இத்யாதி. “தரிஸ: வரபெரோயாதாஸஜ்ஜக மஜாயா: | ஸ்ரீவதவக்ஷா நித்யுஸ்ரீரஜ்யுஸாஸுதெவ்யு - வ:” இதி ராவண வதாநந்தரே மண்டோதர். ஸ்ரீஸ்ச வத்ஸஸ்வவக்ஷவியஸ்யஸ: - ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா: என்றதுக்குஸமாஸம் விவக்ஷிதம். வத்ஸம் - மறு. “காண” என்கிறதென்? தார்யம் - கொள்ளவேண்டாவோவென்ன - அவனை இத்யாதி. காண்கைக்கே யாசைப் பட்டிருப்பரென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - திருவேங்கடத்தானை இத்யாதி. ஸ்பஷ்டடோர்த்தம். அந்

நித்யஸூரிகளும் ஸஹிஷ்ணும்கூடும் இத்தனையே. “அணியரங்கனென்னமுதினைக் கண்டகண்கள் மற்றென்றினைக்காணு” என்று இவ்வளவிலே தேக்கிட்வேலீவர்கள் இங்ங் உள்ளார்; “வனததெவாஜதஜவஜா தஜவஜா” (எததேவாம்ருதம்த்ருஷ்ட்வாத்ருப் யந்தி) என்று இவ்வளவிலே தேக்கிட்வேலீவர்கள் அங்ங் உள்ளார் [என்கண்ணே] - ஸம்ஸாரிகளில் தமக்கு உண்டான சாபலத்தோபாதியும் போருமாயிற்று, இவர்தம்மிற்காட்டிலும் இவருடைய திருக்கண்களுக்கு. இவர்க்கு நேரலு உதாரன ஏற்றமுண்டிதே அவற்றுக்கு.

இரண்டாம் பாட்டு.

கண்ணே! உன்னைக்காணக்கருதிஎன்னெஞ்சம்
எண்ணேகொண்ட சிந்தையதாய்நின்றியம்பும்
விண்ணோர் முனிவர்க்கென்றுங்காண்பரியாயை
நண்ணுதொழியேனென்றுநான் அழைப்பனே.

ஆ - (கண்ணே.) - என்னெஞ்சம் உன்னைக்காண ஆசைப்படாநின்றது. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காண அரிதாயிருக்கச்செய்தே, எனக்கு த்ருஷ்டியுதனாயிருந்த உன்னையொழிய வேறு எனக்குச் செல்லாமையாலே உன்னைக் காணுதொழியில் தரியே நென்று நான் கிடந்து கதறுநின்றே நென்கிறார்.

ஒ. - இரண்டாம்பாட்டில், தமக்கும் தம்முடைய ஹ்ருடியத்துக்கும் உண்டான சாபலத்தை யருவிச்செய்கிறார்.

[கண்ணே என்றுதொடங்கி] - எனக்கு த்ருஷ்டியானவனே! உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டு வஹுமகோரயங்களைப்பண்ணி என்னுடைய ஹ்ருடியம் நிரந்தரமாகக் கூப்பிடாநிற்கும். [விண்ணோரென்று தொடங்கி] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்குக்கூட அரியையாயிருக்கச்செய்தே என்னுடைய சாபலத்தாலே நான் உன்னைப்பெற்று முடிவன் என்று கூப்பிடாநின்றேன். [நண்ணுதொழியேன்] - உன்னைப் பெறுவியில் யரியே நென்றுமாம்.

ப. - அநந்தரம், “உன்னைக்காணவேணும்” என்கிற அபிதிவேஸத்தாலே, என்னெஞ்சம் நானும் அலற்றுநின்றோமென்கிறார்.

கண்ணே - (எனக்கு ஸிர்ஸநஸாயநஜ-உதனாய்க்கொண்டு) த்ருஷ்டியானவனே! உன்னை - (ஸாயநஜ-உதனான) உன்னையே, காண - ஸஹிஷ்ணும்கூடும் யதுஹிக்க, கருதி., (என்னிலும் சபலமான), என் நெஞ்சம் - என் நெஞ்சானது, எண்ணே கொண்ட - வஹுஸங்க்யாதமான, சிந்தையதாய் - மகோரயங்களைப்பண்ணி நின்ற, (காண்கையிலும் ப்ரதிபந்தகம்போகையிலும் அடிமைசெய்கையிலுமுண்டான அபிதிவேஸத்தாலே), இயம்பும் - அலற்றுநிற்கும்; நான் - (கரணியான) நான், விண்ணோர் -

அப்படியென்கிறார் - நித்யஸூரிகளும் இத்யாதி. இவ்விரண்டுக்குமடையே ப்ரமாணங்கள் - அணியரங்கன் இத்யாதி. “என்” என்ற விசேஷணத்துக்கு ஹவம் - ஸம்ஸாரிகளில் இத்யாதி. நேரபூதர் - ப்ரதாரர். க்ரமேணாவயதி. (4)

ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், முனிவர்க்கு-ஸநகாதிகளுக்கும், என்றும் -, காண்பு அரியாயை-
காண அரிய உன்னை, நண்ணுதொழியேன் - கிட்டாமல்விடேன், என்று - என்று
வ்யவஸிதனுய்க்கொண்டு, அழைப்பன் - (தவரையாலே) கூப்பிடாநின்றேன்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தமக்கும் தம்முடைய நெஞ்சுக்கும் உண்
டான சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[கண்ணே]—எனக்கு த்ருஷ்டியானவனே! [உன்னைக் காணக்கருதி] - நிரதி
ஸயலோக்யனான உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டே; காண்கைக்கு ஸாயநமான கண்ணும்
காணப்படும் விஷயமும் அவனே என்கிறார்; “உக்ஷுஸூஷுஷுஷுஹநாநாயணஃ”
என்னக்கடவதிதே. அவன்தன்னாலே அவனைப்பெறுமவரிடே இவர். ப்ராப்யத்தில்
கியதிபோலேயேதே இவர்க்கு ப்ராபகத்தில் நியதியும். [என்னெஞ்சம்] - “இயற்று
வாய் எம்மொடுகீகடி” என்னவேண்டும்படியான நெஞ்சம். [எண்ணேகொண்ட சிந்
தைதயதாய்] - என்கொண்ட மனோரயத்தை யுடைத்தாய்: வஹுமனோரயங்களைப்
பண்ணி, “காணவேணும்” காணுதேபட்ட ஈஃகத்தைப் போக்கவேணும். அடிமை
செய்யவேணும்” என்று. [நின்றியம்பும்] - நிரந்தரமாகக் கூப்பிடாநிற்கும். வாக்
வ்ருத்தியையும் தானே ஏறிட்டுக்கொள்ளாநிற்கும். [விண்ணோர் இத்யாதி] - தம்மு
டைய கூப்பிட்டைச் சொல்லுகிறார். ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்கும் என்றும்
கிட்ட அரிய உன்னை. [நண்ணுதொழியேன் இத்யாதி] - “பெறுதொழியேன்: பெற்று
முடிவன்” என்று நான் கூப்பிடாநின்றேன். ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஈர்லஹனுயிருக்கிற
உன்னை “பெற்றுமுடிவன்” என்கிறானென்கொண் டென்னில்?—தந்தாம் தலையிலே
ஸாயநம் கிடந்தவர்களுக்கு விளப்பவேறுதுவு முண்டு. முதலிலே ந்யஸ்தஹனுயிருக்கிற
எனக்கு விளப்பவேறுதுவில்லை. [நண்ணுதொழியேன்] - அவனைக் கிட்டாதொழியில்
நான் தரியேனென்றுமாம். இது ஆய்த்தான் நிர்வாஹம். ‘கண்ணே’ என்றஇடம் -
“அவனே உபாயம்” என்கிறது; ‘உன்னைக் காணக்கருதி’ என்றஇடம் - “உபேயமும்
அவனே” என்கிறது; ‘எண்ணேகொண்ட சிந்தைதயதாய்’ - என்றஇடம் ஸ்லீக்ருதோ
பாயருடைய யாத்ரை சொல்லுகிறது. ‘நண்ணுதொழியேன்’ என்றஇடம் - மஹா
விஸ்வாஸஞ் சொல்லுகிறது.

நடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தமக்கும் தம்முடைய நெஞ்சுக்கும் உண்டான
சாபலத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[கண்ணே] - எனக்கு த்ருஷ்டியானவனே! [உன்னைக்காணக்கருதி] - நிரதி
ஸயலோக்யனான உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டே. கண்ணேக்கொண்டே கண்ணேக்காண
வீருக்குமாபோலேகாணும் இவர்திருக்கிறது. காண்கைக்கு ஸாதநமான கண்ணும், காணப்
படும் விஷயமும் அவனேன்கிறார்: “உக்ஷுஸூஷுஷுஷுஹநாநாயணஃ” (சக்ஷு

இரண்டாம்பாட்டு.—கண்ணே இத்யாதி. “என்னெஞ்சமெண்ணேகொண்டசிந்தைதய
தாய்” என்றத்தையும் ‘காணழைப்பன்’ என்றத்தையும் கடைசித்தவதாரிகை - தமக்கும்
இத்யாதி.

ரலோக்தி - கண்ணேக்கொண்டே இத்யாதி. இத்தால் மலிதம் - காண்கைக்கு உத்
யாதி. அப்படி விரண்டுமவனோவென்ன - சக்ஷுஸூஷு இத்யாதி. “சக்ஷுஸூஷு” அத்தால் காணப்
படுகிற பதார்த்தமும், அவனுக்கு ப்ரகாரதயாவாம்” என்று இந்த ஸ்ருதிக்கு “ப்ரகார ப்ரகார,

புச்சத்ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:)என்னக்கடவதிநே. அவன் தன்னாலே அவனைப் பெறுமவ
ரிநே இவர். ப்ராப்யத்தில் நியதிபோலே, இவர்க்கு ப்ராபகத்தில் நியதியும். [எண்ணஞ்
சம்] - வந்யவேறுதுவாய்க்கொண்டு, விஷயங்களிலே "பரதபரத" என்று வாராநிற்குமிநே
ஸம்ஸாரிகளுடைய நஞ்சம்; * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றார் நஞ்சிநே, "தொழுதெழு"
என்பது. [எண்ணையித்யாதி] - எண்கொண்ட மகோரூததையுடைத்தாய்: வஹுமகோ
ரூங்களைப்பண்ணி, "காணவேணும், காணாதேபட்ட துக்கத்தைப் போக்கவேணும்,
அடிமைசெய்யவேணும்" என்று. [நின்றியம்பும்] - நிரந்தரமாகக்கூப்பிடாநிற்கும். ப்ர
வ்ருத்தியையுந் தானே யேறிட்டேக்கொள்ளாநிற்கும். 'கண்ணே' என்னைகயாலே - "ப்ரா
பகனவனே" என்றதாய், "உண்ணைக்காண" என்னைகயாலே - "ப்ராப்யவஸ்துவம்அவன்"
என்றதாய், "எண்ணைகொண்ட" என்னைகயாலே - அந்தப்ராபகத்தைக்கொண்டு இத்த
ப்ராப்யத்தைப் பெறவேணும்" என்றிருக்கும் அபிகாரியுடைய யாதாரையிருக்கும்படி சொல்
லிற்று. [விண்ணோரித்யாதி] - இதுதான் நஞ்சுக்கேயாய் நான் கைவாங்கியிருக்கி
நேனோ? ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸங்காதிகளுக்கும் என்றுமொக்கக் காணாசீயையா யிருக்
கிற உண்ணை நான் கிட்டாதொழிவனோ? "பெற்றுமுடிப்பன்" என்று நான் கூப்பிடாநின்
நேன். "பெற்றுமுடிப்பன்" என்கிறது இவர்என்கொண்டென்னில்? - "விலகுகுணதேஹவாஸி
களாய்த் தங்களுக்கென்ன ஒருகைமுதலுண்டாயிருக்கிறவர்களாகையாலே, விளம்
பஹேதுவுண்டு அவர்களுக்கு; அங்ஙன்ஒருகைமுதலில்லாதவர்களுக்கு விளம்பஹேது
உண்டோ?" என்று கூப்பிடாநின்றேன். [நண்ணுதொழியேன்] - அவனைக்கிட்டாதொழி
யில் நான் தரியேன். இது ஆய்த்தான் நிர்வாஹம். "நண்ணுதொழியேன்" என்ற
விடம் - மஹாவிஸ்வாஸஞ் சொல்வுகிறது. அவர்கள் விலகுகுண தேஹத்திலே யிருக்கை
யாலே க்ரமத்திலே யெடுக்கலாம்; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்தே யகப்பட்நிற்கிற

ஊவமன்றிக்கே சக்ஷஸ்ஸாம் சக்ஷஸ்ஸாலே காணப்படும் விஷயமும் அவனே" என்று இதுவும்
ஒர்த்தம் இவர்க்கு விவகிதம். உபாயாந்தரங்களாலும் அவனைப் பெறலாமெயென்ன - அவன்
தன்னாலே இத்யாதி. இக்கிர்ப்பந்தத்துக்கு அடிவதென்ன - ப்ராப்யத்தில் இத்யாதி. "என்" என்ற
தக்கு ஊவம் - பந்தவேறுதுவாய் இத்யாதி வாக்யத்வயம். பரதபரத என்று - பரபரப்பாய்க்
கொண்டு. "எண்ணைகொண்ட -" எண்ணிக்கையை - ஸங்க்யையை, கொண்ட - க்ரவித்த.
ஸங்க்யையை யதிக்ரமித்திருக்கிறஎன்றபடி. விவாணம் - வஹுமநோரத இத்யாதி. வஹு
மகோரதம்வது? என்ன - காணவேணும் இத்யாதி. இயம்பும் - கூப்பிடும். நஞ்சுக்கு ஸ்மரண
மொழிய கூப்பிடக்கூடுமோவென்ன - ப்ரவ்ருத்தியை இத்யாதி. "கண்ணே" என்று தொடக்கி
"சிந்தையதாய்நின்றியம்பும்" என்னுமளவாலே - ஜ்ஞாதவ்யார்த்த த்ரயமும் வரித்தித்ததென்கி
ரார் - கண்ணே இத்யாதி. உத்தார்த்தத்துக்கு ஸங்கதி - இதுதான் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் -
ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இத்யாதி. பெற்று முடிப்பன் என்றது - மெலிதார்த்தம். ப்ரஹ்மாதி
களுக்கு அஷ்ப்ராபமான வஸ்துவைக் கிட்டவே நென்கிறது என்னஹேதுவைக்கொண்டென்று
சங்காவாக்யத்துக்குக் கருத்து. பரிஹாரம் - விலகுகுண இத்யாதி. அதாவது - ஹேமங்கனெவ்
லாவற்றாலும் குறைவற்றதேசத்தி லிருக்கிறவர்களாகையாலே, "இப்போதே யவனைப்பெற
வேணும்" என்னுமது பிறவாதாகையாலும், தந்தாம் ஸாதகம்முற்றி மெலிக்கவேணுமென்னும்
அகிவித்தி நடக்கையாலும் அவர்களுக்குவிளம்பமுண்டென்றபடி. அர்த்தார்த்தம் - அவனை இத்
யாதி. "நண்ணுதபோது, ஒழியேன் - தரியேன்" என்றுஆய்த்தான் நிர்வாஹம். "கிட்டியே
விடுவன்" என்றத்தால் மெலிதமான அர்த்தவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் - நண்ணுதொழி
யேன் இத்யாதி. 'அங்ஙனொருகைமுதல்' இத்யாதிவாக்யத்திலே, "முனிவர்" என்ற -
யகனென்றதற்கு ப்ரதிகோடிகாட்டி, "விண்ணோர்" என்றதற்கு ப்ரதிகோடிகாட்டுகிறார்.

இவரையிறே கடுகவேக்கவேண்வேது. எடுக்கவேண்டும் நிலத்திலே யிருந்தேன்; எடுக்க வேண்டுமென்றிருந்தேன்; எடுப்பான் தானாயிருந்தான்; எடுத்தால் பெறுவது தன்னையா யிருந்தது; ஆனபின்பு, எனக்கு என்னகண்ணழிவு உண்டு? (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அழைக்கின்றவடிநாயேன்நாய்குழைவாலாற்
குழைக்கின்றதுபோலஎன்னுள்ளங்குழையும்
மழைக்கு அன்றுதன்றமேதேத்து ஆநிரைகாத்தாய்!
பிழைக்கின்றதநுளென்று பேதுறுவனே.

ஆ—(அழைக்கின்ற.) - என்னெஞ்சானது, தன்னுடைய அயோக்யதை யையும், ஸாமக்ரீவைகல்யத்தையும் பாராதே, தன்னுடையசாபலத்தாலே யுன்னை யாசைப்பட்டு விடமாட்டுகிறதில்லை; இப்படி என்னுடைய ஸர்வகாணங்களும் தளரா நிற்கச்செய்தே பேசாதிருந்தருளுகையாலே, உபாயஞ்சுப்பாய் ஆபந்நராயிருப்பாரை ரக்ஷிக்கக்கடவதான உன்னுடைய சிவபூசக காருண்யமெள்ளத்திலும் நான் அகப்ப டேனோ? என்றஞ்சாநின்றேன் என்கிறார்.

ஒ—மூன்றாம்பாட்டில், எம்பெருமானைக் காணவேண்டுமென்று கூப்பிட்டு மிகவும் அவஸந்நராகச்செய்தே அவன் வரக்காணாமையாலே, நிஸ்ஸாதநராய் ஆர்த்த ராயிருந்தவர்களைத் தானே கைக்கொண்டு ரக்ஷிக்கக்கடவதான இக்குணத்துக்குப் புறம் பாணேனோ என்று நோவுபடுகிறார்.

[அழைக்கின்றவென்று தொடங்கி] - அயோக்யனுமாய் அதிஷ்டாந்தனுமா யிருந்துவைத்து ஆர்த்தனாய்க் கூப்பிடுகிற என்னுடைய ஹ்ருதயமானது நாய் தன்னு டைய குழைவாலாலே பிறர்க்குத் தெரியாதபடி ஸ்வாபேகிதஸூசகமான சேஷ்டை களைப் பண்ணுமாபோலே, ஒருவர்க்குமறிய நிலமல்லாதபடி நோவுபடாநின்றது நிஸ்ஸாபூசனாய் வைத்து ஆசைப்படாநின்றேன் என்றமாம். [மழைக்கு அன்றென்று தொடங்கி] - பசுக்களும் இடையரும் நோவுபடும்படி இந்தான் வர்ஷித்த வர்ஷத்துக்கு மலையை எடுத்துப்பரிஹரித்தருளின உன்னுடைய குணத்துக்குப்புறம்பாகாநின்றேன் என்று நோவுபடாநின்றேன்.

ப—அநந்தாம், ஆர்த்தியேபற்றாசாக ஆபுதிதரக்ஷகனான உன்னுடைய க்ருபைபானது என்னை நழுவவிடுகிறதோ? என்றஞ்சாநின்றென்கிறார்.

அழைக்கின்ற - (அஹிரிவேஸாதியாயத்தாலே) அழைத்துக்கூப்பிடாநித்பே னாய், அடி - அநந்தகதியான ஸம்ஸ்ப்ருக்ததையுடையேனாய், நாயேன் - அணுகில் அவத் யாவஹமான நிகர்ஷத்தையுடைய என்னுடைய, என்னுள்ளம் - துக்கக்ஷணமானநெஞ் சானது, (உன்னுடையஸந்நியியிலே), நாய் - நாயானது, (தன்னினைவை), குழை -

அவர்கள் விலக்ஷண இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. பாட்டெல்லாவற்றாலும் லித்தித்தவர்த்தத் தைக் கொய்துவிடித்து சிமயிக்கிறார் - 'எடுக்க' 'எடுக்கவேண்டும்' இத்யாதி. "விண்ணோர்" என்றதற்குப் பாகிகோடியை விவக்ஷித்து "அழைப்பன், கண்ணே, உன்னைக்காண" என்ற பதத்யயத்தையும்பற்ற - எடுக்கவேணும் இத்யாதிவாக்யத்யமும். என்ன கண்ணழிவுஉண்டு என்றது - உத்தேஹத்துக்களைப்பற்ற, கண்ணழிவு - விளம்பமும், குறையும், காமேணுக்வயது. (உ)

கழையான, வாலால் - வாலையகைத்து, குழைக்கின்றதுபோல - பாகாவிப்பிக்குள் போலே, குழையும் - சிதிலமாகாநின்றது; (இந்தான்), அன்று - (அஸ்மவர்ஷமுகத் தாலே ஆர்த்தியைஐநிப்பித்த) அன்று, மழைக்கு - அந்தவர்க்குக்கு நிவாரணமாம் படி, குன்றம் - மலையை, எடுத்து - எடுத்து, ஆ - (ரக்ஷாபேஷைபண்ணவும் அறியாத) பசுக்களுடைய, நிரா - நிரா, காத்தாய் - ரக்ஷித்தவனே! (உன்னுடைய), அருள் - நிரவயிகக்ருபையானது, (என்னளவில்), பிழைக்கின்றது - தப்புகிறதோ, என்று - பேதுறுவன் - கலங்காநின்றேன். உனக்குத் தப்புகிறதோவென்றுமாம்.

இ - மூன்றும்பாட்டில், இப்படிச் கூப்பிடச் செய்தேயும் அவன் வரக்காணாமையாலே ஆர்த்தியே முதலாக ரக்ஷிக்கக்கடவ உன்குணத்துக்குப் புறம்பானேனோ என்கிறார்.

[அழைக்கின்றவடிநாயேன் இத்யாதி] - அயோக்யனாய் கூடாத்தரையிருந்து வைத்து ஆர்த்தியாலே கூப்பிடாநின்றேன். ருசியாலே தவிரமாட்டார். கிட்டினால் அத்தலைக்கு அவத்யமாய்படியாயிற்று தம்முடைய நிலை. அது தன்னையுடையவனுக்குத் தன் அவிமதத்திலே ருசியைத் தெரிவிப்பது வாலாலேயாயிற்று; அதுதான் கூழையானால், தெரிவிக்கை அரிதாயிற்று; அதுபோலே என்மநஸ்ஸானது நோவுபடாநின்றது. இத்தால், தமக்குஓடுகிற க்லேசம் பேச்சுக்கு நிலமன்றென்கை. நிஸ்ஸாதனாய் வைத்து ஆசைப்படாநின்றேன் என்றுமாம். [மழைக்கன்று இத்யாதி] - இந்தான்வர்ஷிக்கிற ஷையிலே மலையை எடுத்து இடையரையும் பசுக்களையும் ஆர்த்தியே முதலாக ரக்ஷித்தவனே! [பிழைக்கின்ற தருளென்று பேதுறுவனே] - “வரையாதே ரக்ஷித்த அந்த மஹாகுணம் எனக்கு உதவாமையாலே பிழைக்கப்புகாநின்றாய் என்று பேசுணியாநின்றேன் என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹர். “அந்த மஹாகுணத்துக்குப் புறம்பானேனோ என்றஞ்சாநின்றேன்” என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வார்.

நடு. - மூன்றும்பாட்டு. இப்படிச் கூப்பிடச்செய்தேயும் வரக்காணாமையாலே, ஆர்த்தியே கைம்முதலாக ரக்ஷிக்கக்கடவ உன்குணத்துக்குப் புறம்பானேனோ என்கிறார்.

[அழைக்கின்றவடிநாயேன் இத்யாதி] - அயோக்யனாய் கூடாத்தரையிருந்து வைத்து, ஆர்த்தியாலே கூப்பிடாநின்றேன் ருசியாலே தவிரமாட்டார். கிட்டினால் அத்தலைக்கு அவத்யமாய்படியாயிற்றுத் தம்முடைய நிலை. நாய், தன்னையுடையவனுக்குத் தன்னவிமதத்தில் ருசியைத் தெரிவிப்பது வாலாலேயாயிற்று; அவ்வால்தான் கூழையானால் தெரிவிக்கையரிதாயிற்று; அதுபோலே, என்மநஸ்ஸானது நோவுபடாநின்றது. இத்தால் - தமக்குஓடுகிறக்லேசம் பேச்சுக்கு நிலமன்றென்கை. நிஸ்ஸாதனாய் வைத்து ஆசைப்படாநின்றேன்

மூன்றும்பாட்டு. - அழைக்கின்ற இத்யாதி. “பிழைக்கின்ற தருளென்று பேதுறுவன்” என்றத்தைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி.

“நாயேனான் நான், அழைக்கின்றேன்” என்றவயித்து அருளிச்செய்கிறார். அயோக்யனாய் இத்யாதி. “நாய்” என்கையாலே - அயோக்யத்வமும், கூடாத்தவமும் வரித்தம். அடி - அடியனாய், நடு - நடு - நிஹிதனான என்னுடையவென்று ஸப்தார்த்தம். அயோக்யனானால் கூடாக்கிறதென்ன? தவிரலாமேயென்ன - ருசியாலே இத்யாதி. வாலென்னதே, “கூழை” என்று உனக்கு உதவம் நாய், தன்னே இத்யாதி. “கூழைவாலால்” என்றத்ருஷ்டாந்தத்துக்கு அது உதவயமருளிச் செய்கிறார். இத்தால் தமக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. த்ருஷ்ட

னென்றுமாம். [மழைக்குஇத்யாதி] - இத்தான் அம்மவர்ஷத்தை வர்ஷிக்கிறவளவிலே, மலையையேயேத்து இடையரையும் பசுக்களையும் ஆர்த்தியே கைம்முதலாக ரகசித்தவனே! [பிழைக்கின்றதருளென்றுபேதுறுவனே] - “வரையாதேரகசித்தமஹாதுணம் எனக்கு உதவாமையாலே யிழக்கப்புகாரின்றாய்’ என்று பேகணியாரின்றேன்” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி. அதை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “இது, பொருளழகிது; ஆனால், இப்போது இவர்க்குஓகேற டிசைக்குச் சேராது; ஆனபின்பு, ‘பசுக்களும்இடையரும் வர்ஷத்திலே ணோவுபடாதபடி மலையையேத்துமறித்த இம்மஹாதுணத்துக்கு நான் புறம்பாசிறேனோ?’ என்று பேதுறுநின்றேன்” என்று. (ந)

நான்காம் பாட்டு.

உறுவதிதுவேன்றுஉனக்காட்பட்டுநீன்கண்
பெறுவதேதுகோலென்று பேதையென்றெஞ்சம்
மறுகல்செய்யும் வானவர்தானவர்க்கேன்றும்
அறிவதரியஅரியாயஅம்மானே!

ஆ.—(உறுவதிது) - நீ ஆர்ரிதஸுலஹாநாருக்கச்செய்த சிலருக்கு அரியையாயிருக்கையாலே, எனக்கும் அரியையாயிருக்கிறதென்ன? என்று என்னெஞ்சுகலங்காநின்றதென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஓவர்களுக்கும் அஸூர்களுக்கும், அரியையாயிருக்கக் காண்கையாலே நெஞ்சு கலங்காநின்றது என்கிறார்.

[உறுவதிதுவேன்று தொடங்கி] - இது பரமப்போஜனம் என்று அடிமை புருத்து, உன்பக்கல் அடிமைசெய்யப் பெற்றேனே என்று மிகவும் முக்யமான என்னுடைய ஹ்ருதமானது கலங்காநின்றது; ஓவர்களுக்கும் அஸூர்களுக்கும் என்று மொக்க அறியவொண்ணாத நாளிம்ஹமான ஸர்வேஸ்வரானே!

ப.—அநந்தாம், உத்தேஸ்யமான ஸேஷத்தவத்துக்கு ப்ரதிஸம்வந்யிபான உனக்கு அடிமைபாய்வதது,என்பேறு ஏதாபிடுக்கிறதோ? என்று என்னெஞ்சுகலங்காநின்றதென்கிறார்.

(ஸம்வந்யபமொத்திருக்கச் செய்தேயும்), வானவர் - அநுகலரானவானவரோடு, தானவர்க்கு - ப்ரதிகலரானதானவரோடுவாசியற, (ஆபுநித ஸௌலப்பத்திலும் ஸர்வேஸ்வரத்திலும், என்றம் - என்றமொக்க, அறிவது-அறிய, அரிய - அரியை

டாந்தத்துக்குத் தெரிவிக்கையரிதென்கிறமாதாமே அபேகிதம். ஆளவந்தாரிர்வாஹத்துக்கு, அவருன் உன்னைத் தப்பிப்போகிற தென்று பேதுறுநின்றெனென்று ஸப்தார்த்தம். அருளென்னைத் தப்பிப்போகிறதென்று பேதுறுநின்றெனென்று எம்பெருமானார் கிர்வாஹத்துக்கு ஸப்தார்த்தம். பேகணியாரின்றேன் - க்வேசியாரின்றேன். இவர்க்கேடுகிறதசைக்குச் சேராது என்றது - அலாஹத்தாலே ணோவுபடாநிற்க அவனிழவுக்குணோவுபடுகை சேரா தென்றபடி. பேதுறுகை - துகப்படுகை. ‘அழைக்கின்றஅடிகாயேனா - என்னுன்னம் - நாய் கடழைவாலால் குழைக்கின்றது போல - குழையும்; இவ்வவஸ்தையிலும் வரக்காணாமையாலே, மழைக்குஅன்மென்றுதொடங்கி, அருள் - பிழைக்கின்றது என்று பேதுறுவன் இத்யவ்யடி. (ந)

யாம்படியான, அரிஜய - நானிம்ஹமான, அம்மா'ன் - ஸ்வாமியே! இது - இந்த
ஸோஷித்வமாகிறஸ்வரூபமே, உறுவது - உத்தேதஸ்பம், என்று - என்றறதிரிட்டு,
உனக்கு - (தத்ப்'திஸம்ஸ்யபியான) உனக்கு, ஆட்பட்டு - டாஸ்யாதுமதிரைப்பண்ணி,
நின்கண்-(ஸ்வாமிபான)உன்பக்கல், பெறுவது - ஹலமாக லலிக்கவருகிறது, எதுகொல் -
(ஸ்வரூபா துருபகைங்கர்யமோ, ஸம்ஸாரஸ்த்திதியோ?) ஏதாயிருக்கிறது? என்று—, பேதை
யேன் - (ஏதேனுமொன்றை நீ செய்தபடி கண்டிருக்கை ப்ராப்தமென்னும்) அறியில்லைத
என்னுடைய, நெஞ்சம் - நெஞ்சானது, மறுகல்செய்யும் - கலங்காநின்றது.

இ.—நாலாம்பாட்டில், நீர் இங்ஙன் உபப்படுகிறதென்னென்ன? “தேவாதி
களுக்கு அரியையாகையாலே எனக்கும் அரியையாகிறுயோ?” என்று என்னெஞ்சு கலங்கா
நின்றதென்கிறார்.

[உறுவது இதுவேன்று] - சீரியது அடிமைசெய்யுமது என்று. [உனக்காட்
பட்டு]-உனக்கு அடிமைபுகுந்து. “ஸ்வரூபம் ஹவத்பாரதந்த்ரம்” என்ற உணர்ந்தால் சீரிய
ப்ராபோஜனம் கைங்கர்யமிதே. [நின்கண்பெறுவதெது கொலென்று] - உன்பக்கல் பெறுவ
தேதேதாவென்று. ஸ்வரூபத்தையும் உணர்ந்து, “கைங்கர்யமே சீரியது” என்றும்
அறித்து, “ஈஸ்வரன் அநந்யப்ரயோஜனர்க்கு வேறொன்றைக் கொடுத்துவிடுவான்
ஒருத்தனல்லன்” என்றும் அறியும் இவர், “உன்பக்கல் பெறுவதேதேதோ?” என்கைக்கு
தேறது என்னென்னில்?—காமத்திலேவந்து முகங்காட்டுகிறோரும் என்று ஸம்ஸாரத்தி
லிருப்பே ஸோஷித்துவிடப் புகுகிறதேதோ? என் த்வகையறிந்து சடக்கென முகங்காட்டு
கிறுயோ? என்கை. [பேதைபென் நெஞ்சம் மறுகல்செய்யும்] - நாம் அறிஸந்பிபண்
ணினபடியே ஹலிக்கும் என்னும் அறியின்றிக்கேயிருக்கிற என்னெஞ்சு கலங்காநின்றது.
இங்ஙன் கலங்குகைக்கு அடி யென்னென்னில்? [வானவர் இத்யாதி] - “தேவாநா
நாநவாநாஹ” என்று ஸம்ஸ்யந்யமொத்திருக்க தேவநாநவர்களுக்கும் என்றமொக்க
அறியவொண்ணாத நானிம்ஹமான ஸர்வேஸ்வரானே! ஆபுரிதஸௌஸப்பத்தேதாடு ஸர்
வேஸ்வரத்வத்தேதாடு வாசியற அவர்களுக்கு அறியவரிய நென்கை. இத்தால், ‘ப்ராஹ்
லாதனுக்கு எளியையான கோடியிலேயாகிறேனோ, தேவாதி களுக்கு அரியையாகிற
கோடியிலேயாகிறேனோ?’ என்று அஞ்சாநின்றேன். தேவாஸுரவிஹரம் பண்ணின
ஸமந்தரம் “நாம் எக்கோடியிலே யாகிறுமோ?” என்று அர்ஜுனன் அஞ்சினாற்
போலே அஞ்சாநின்றேன்.

சுடு.—நாலாம்பாட்டு. நீர் இங்ஙன் பயப்படுகிறதென்? என்ன,—“தேவாதி
களுக்கு அரியையாகையாலே எனக்கும் அரியையாகிறுயோ?” என்று என்னெஞ்சு கலங்கா
நின்றதென்கிறார்.

[உறுவதிதுவேன்று] - சீரியது அடிமைசெய்யும்இது என்று. [உனக்காட்
பட்டு] - உனக்கு அடிமைபுகுந்து. “ஸ்வரூபம் ஹவத்பாரதந்த்ரம்” என்றறிந்தால் சீரிய

நாலாம்பாட்டு.—உறுவது இத்யாதி. “என்னெஞ்சம் மறுகல்செய்யும், வானவர்தானவர்க்
கென்றும் அறிவகரிய” இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நீர் இங்ஙன் இத்யாதி. இந்த அவ
தாரிகை, “மழைக்கன்று” இத்யாதிக்கு - எம்பெருமானார் கிர்வாஹத்தைப்பற்ற.

உறுவது - யோக்யமானது. சீரியதென்றபடி. சீரியதென்றறிந்தபடியென்னென்ன -
ஸ்வரூபம் இத்யாதி. இவ்விடத்தில் - “குதாஹிராநாதாநாமாஸவாஸாஷாபப்யுவ

ஐந்தாம் பாட்டு.

அரியாயவம்மானையமர்பிரானைப்
பெரியானைப்பிரமனை முன்படைத்தானை,
வரிவாளரவினனைப் பள்ளிகொள்கின்ற
கரியான்கழல்காணக் கருதுங்கருத்தே.

ஆ.—(அரியாய) - உம்முடைய அபேஷிதத்தான்வதென்னில்,—அண்டாதி பதியான ப்ரஹ்மாவுக்கும் காரணஹதனாகையாலே ஸர்வேஸ்வரனாய், * அயர்வறு மமரர்களதிபதியாய், ஸகலஜநமநோநயநஹாரி லிவ்யஸௌந்திரபவிசிஷ்டனாய், ஆஸ்ரிதர்க் காத்மஜாதம்பண்ணுகக்காகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற கரியான் கழல் காண ஆசைப்படா சிற்கு மென்னெஞ்சு என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனாய்வைத்து ஆஸ்ரிதஸம்ப்ரீலனைஷக ஸ்வஹவனானவன் கழல்காணக் கருதும்என்னெஞ்சம் என்கிறார்.

[அரியாயவென்று இப்பாட்டுக்கு]- அபரிச்சேத்யனாய் அயர்வறுமமரர்கள்அதி பதியாயிருந்துவைத்து ஜயத்தஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக ப்ரஹ்மாவை முதலிலே உண் டாக்குவதுஞ்செய்து ஆஸ்ரிதர்க்குஅத்யந்த ஸுலஹனாய் ஆஸ்ரித ஸம்ப்ரீலனைஷக ஸ்வ ஹவனாய்,நிரதிஸ்ய ஸுந்தரனானவன் திருவடிகளைக்காண வேணுமென்று நினையாநின்றது என்கருத்து.

ப. - அநந்தரம், காரணத்வாஹி குணயோமத்தையுடையனான உன் திருவடி களைக் காணவேணுமென்று என்னுடைய நெஞ்சானது நினையாநின்றதென்கிறார்.

அரி ஆய - விரோதிரஸநசீலனான, அம்மானை - ஸ்வாமியாய், அமரர் - திரஸ்த ஸமஸ்தவிநோதிகளான ஸூரிகளுக்கு, பிரானை - ஹோமப்ரதனாய், பெரியானை - அவர் களாலும் பரிச்சேதித்துஅதுவளிக்கவொண்ணாத பெருமையையுடையனாய், (முமுக்ஷு ஸிஸ்ருகைஷ்யாலே ஜயத்தஸஸ்ருஷ்டிக்கைக்கு), முன் - முற்பட்டவே, பிரமனை - ப்ரஹ்மாவை, படைத்தானை - உத்பாதித்தவனாய், (உத்பந்நஜயத்ரக்ஷணர்த்தமாக,) வரி - வரியையும், வள் - ஒளியையுமுடைத்தான, அரவின் அனை - திருவரவணையிலே, பள்ளிகொள்கின்ற - பள்ளிகொண்டருளுகிற, கரியான் - (படுக்கைக்குப்பரபாகமான) ப்ரபாமளவிக்ரஹத்தை யுடையவனை, கழல் - திருவடிகளிலே, காண - காணவேணுமென்று, கருத்து - புத்தி யானது, கருதும் - நினையாநின்றது. கரியானைபென்கிற இரண்டாம்வேற்றுமை எஞ் சிக்கிடக்கிறது. கரியான்றனையென்றும் பாடஞ்சொல்லுவார்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நாம் எளியோமான கோடியிலேயன்றோ?நீர், உமக் குப் பேறு கைபுகுந்திருக்க இங்ஙன் பதறுகிறதென்? என்ன, — என்னெஞ்சு காண்கையிலே பதறுகின்ற தென்கிறார்.

[அம்மானை] - ஸர்வாயிகனானவனை. [அமரர்பிரானை] - நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னை உபகரித்துக் கொண்டிருக்கிறவனை. [பெரியானை] - அவர்களுக்கும் பரிச்சே லிக்கவொண்ணாதவனை. [பிரமனை முன்படைத்தானை] - ஜயத்தஸஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக ப்ரஹ்மாவை முதலிலே உண்டாக்கினவனை. அரியாயவென்று கீழோடே கூட்டுவது.

ஸ்ருஷ்டமான் ஐமத்திலே ஆஸ்ரிதார்யமாகத் தன்னை அழியமாறிவந்து அவதரித்தவனை. [வரிவாள் இத்யாதி] - ஆஸ்ரிதர்க்கு உதவுகையன்றிக்கே தத்ஸம்ஸ்லேஷைக் ஸ்வலாவ னானவனை. [வரிவாளரவு] - வரியையும் ஒளியையுமுடைய அரவு. [கரியான்] - வெளுத்த திருநிறத்தையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே காளமேவும் சாய்ந்தாற்போலையாயிற்று கண்வளர்ந்தருளுவது. [காணக்கருதும் கருத்தி] - காண்கையிலே த்வரியாநின்றது என் மநஸ்ஸு. படுக்கைக்குப் பரபாகமானவடிவும் அதுக்குப் பரபாகமான திருவடி களும் இத்தையாயிற்று ஆசைப்படுகிறது.

சுடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. நாம் எளியோமானகோடியிலேயன்றோ? உமக்குப் பேறு கைபுந்நிருக்க நீ இங்ஙன் படுகிறதென்னென்ன, — என்னென்க்காண்கையிலே த்வரியாநின்றதென்கிறார்.

[அம்மானை] - ஸர்வேஸ்வரனை. [அமர்பிரானை] - நித்யஸூரிகளுக்குத் தன்னைக்காட்டிக்கொடுத்து அநுலலிப்பிக்கும் உபகாரனை. [பெரியானை] - அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் தன்னையினமாய், தன்னை யவர்களால் பரிச்சேஷிக்கவொண்ணா தவனை. [பிரமனைமுன்படைத்தானை] - சதூர்முகனுக்கு ஒருகருயுள்ளவனை, அரியாய வேன்று. கீழேகட்டுவது. ஸ்ருஷ்டமான ஐமத்திலே, ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அவன்ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே தன்னை யழியமாறிவந்து அவதரித்தவனை. [வரிவாள்த்யாதி] - ஆஸ்ரி தர்க்கு உதவுகையன்றிக்கே, தத்ஸம்ஸ்லேஷஸ்வலாவருடையவனை. [வரிவாளரவு] - வரியையும் ஒளியையுமுடைய அரவு. வரி - அழகு. [கரியான்] - வெளுத்திருநிறத்தை யுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஒருகாளமேகம் சாய்ந்தாற்போலையாயிற்றுக் கண்வளர்ந் தருளுவது. [காணக்கருதும் கருத்தி] - காண்கையிலே த்வரியாநின்றது, என் மநஸ்ஸு. படுக்கைக்குப் பரபாகமானவடிவும், அதுக்குப் பரபாகமான திருவடிகளும் இத்தையாயிற் றுக்காண ஆசைப்படுகிறது. (ரு)

அஞ்சாம்பாட்டு.—அரியாய இத்யாதி. “அரியாய” என்றத்தையும், “காணக்கருதும்” “கருத்து” என்றத்தையும் கடாஷித்தவதாரிகை - நாம்எளியோமான இத்யாதி.

கருத்து - நெஞ்சு. கீழேகட்டுவதென்றது - “பிரமனைமுன்படைத்தானை” என்ற அதுக்குப் பிற்பாடு கட்டுவதென்றபடி. “அரியாய” என்றவிசேஷணத்துக்கார்த்தம் - ஸ்ருஷ்ட மான இத்யாதி. “ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே” என்றவிடத்திலே - “பூஜாடிஷஸகலாவதா” யபாரக்ஷிதவாகுஹரி: । தயாரக்ஷிபவ்ஸ்யஸூனோ கிவரிதம்ஸுடி” என்று ப்ரஸாதிப்பர். “அரியாய” என்றவநந்தரம், “வரிவாளரவினை” இத்யாதிக்குஸங்கதி - ஆஸ்ரிதர்க்கு இத்யாதி. வரி - அவயவஸௌந்தர்யம். வான் - ஸமுதாயஸோஹை. “அரவி னனைப்பன்னிகொள்கின்றகரியான்” என்றத்தால் மலித்தஹாவம் - வெளுந்த இத்யாதி. “கரி யான்” என்றத்தைக்கடாஷித்து - படுக்கைக்கு இத்யாதி. அதுக்கு - வடிவுக்கு. கரியானையும் கழலையும் காண - கருத்து - கருதுமென்றந்வயமாதல்; அன்றிக்கே, அம்மானாய், அமர்பிரானாய், பெரியானாய் பிரமனைமுன்படைத்தானாய் - அரியானாய் - வரிவாளரவினைப்பன்னிகொள்கின்ற கரியானுடைய கழலைக்காண - கருத்து - கருதுமென்றந்வயமாதல்; இந்தயோஜனையில், தவி ழியை வரக்யாலக்காரம். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

கருத்தே! உன்னைக்காணக்கருதிஎன்னெஞ்சத்து
இருத்தாகவிருத்தினேன் தேவர்கட்கெல்லாம்
விருத்தா! விளங்குஞ்சுடர்ச்சோதியுயர
தொருத்தா! உன்னையுள்ளுமென்னுள்ளமுகந்தே.

ஆ - (கருத்தே.) - இப்படி நான் உன்னைக்காண இச்சிக்குமளவில், திருநாட்டிலிருக்கும்படியேவந்து என்னெஞ்சிலே புதுந்தருளின உன்னை என்னெஞ்சு உகந்து புஜியாநின்ற தென்கிழார்.

இ - ஆறாம்பாட்டில், தாம் காண ஆசைப்படுமளவிலே எம்பெருமான் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே வந்து புதுந்தருளினவாறே நெஞ்சு உகந்தறுவிலக்கிறபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

[கருத்தே என்றதொடங்கி] - எனக்கு மிடுக்கானவனே! உன்னைக்காணவேணுமென்று அல்பம் மனோராயித்தேன். இனி ஒருகாலும் போகாதபடியாக என்னெஞ்சிலேயிருத்தினேனென்றமாம். [தேவர்கட்கெல்லாம்விருத்தாவியளங்கும் சுடர்ச்சோதி உயரத் தொருத்தா] - அயர்வறுமமர்களதிபதியாய் விலகாணதேஜோரூபமாய் உச்சரிதமான திருநாட்டிலே எழுந்தருளிபிருந்தருளின அத்விதியனுவனே!

ப. - அநந்தரம், நான் மனோராயித்தபடியே, பரமபதநிலயனாய் ஸூரிசேவையன உன்னை என்னெஞ்சானது கண்டு அறுவியாநின்றதென்கிறார்.

கருத்தே - நான் தளராதபடி எனக்கு வலகரனாகக்கொண்டு நெஞ்சுவலியானவனே! உன்னைக்காண - உன்னைக் கண்டறுவிலக்கவேணுமென்று, கருதி - மனோராயித்து, என் நெஞ்சத்து - என் நெஞ்சக்குள்ளே, இருத்தாக - எழுந்திராதபடி, இருத்தினேன் - இருத்திக்கொண்டேன்; தேவர்கட்குஎல்லாம் - ஸூரிகளுக்கெல்லாம், விருத்தா - மூப்பானஸூரியாய், விளங்கும் - உஜ்ஜ்வலமான, சுடர் - ப்ரஹ்மபையுடைத்தாய், சோதி - தேஜோமயமாய், உயரத்து - ("விஸுதஃபுஷ்டஷுஷுஷுதஃபுஷ்டஷுஷு" என்று) ஸர்வோத்தமமான பரமபதத்திலே, ஒருத்தா - அத்விதியன பிருக்குமவனே! என் - என்னுடைய, உள்ளம் - அந்தஃகரணமானது, உன்னை - (கிரதீஸயப்ராப்யஹிதனா) உன்னை, உகந்து - அத்யந்தப்ரேமவிஸிஷ்டமாய்க்கொண்டு, உள்ளும் - அகவாயிலேயுடையதுவியாநின்றது.

இ - ஆறாம்பாட்டில், காண ஆசைப்பட்ட வளவிலே அவன் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே புதுந்தருள, தம்முடைய நெஞ்சு உகந்தறுவிலக்கிறபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

[கருத்தேயித்யாதி] - எனக்குமிடுக்கானவனே! உன்னைக்காண ஆசைப்பட்டவளவிலே முகங்காட்டினாய். இவ்விஷயத்தை லலிக்கைக்கு ருசியே அமையுமென்கை. "கண்ணே உன்னைக்காணக்கருதி" என்றார் கீழே; "கருத்தே உன்னைக்காணக்கருதி" என்றார் இங்கே. [என்னெஞ்சத்திருத்தாக விருத்தினேன்] - "மறுகல்செய்யும்" என்கிற நெஞ்சிலே பரமபதித்திருக்குமாபோலே யிருத்தினேன். ஐயவத்கயோமந்யரஹித

தெகாஸ்யாவஸாயபூமிநிதிதே", "ஹவதூயிஸளலிதே தூவாயபூமிதெகா
வகாஸிணா" (யதீஹஸாரதோநேகாஸ்த்வகாஸார்த்தமநிந்திதே", "இஹ வத்ஸ்யாமிஸௌ
மித்ரேஸார்த்தமேதேநபகாஸிணா) - ஐயர் கண்வட்டத்திலே வர்த்திக்கவேணுமென்று நினைத்
திருந்தோம்; நடுவிலாய்ச்சிக்கு ப்ரியஞ்செய்யவேண்ணேகயாலே அதுசெய்யப்பெற்றிலோம்;
இனி, இவர் சிறகின் கீழேயாகிலும் வர்த்திக்கப்பாராநின்றே முன்னுரிநே அன்றிக்கே, [இருத்
தாக] - மீத்ரஹாவமேகிடர் என்பக்கவுள்ளதென்னுதல். [தேவர்கட்கேல்லாம் விருத்தா] -
"இனியவ்வருகில்லை" என்னும்படி உயர்ந்தவர்களுக்கும் அவ்வருகானவனே! தலைமக
னையும் தலைமகளையும் "கிழவனும் கிழத்தியும்" என்று தமிழர் சொல்லக்கடவர்களிறே.
அவளையும் "மலர்க்கிழத்தி" என்றார்களிறே. [விளங்கும் இத்யாதி] - "ஹவதூயிஸளலி
தெகாஸ்யாவஸாயபூமிநிதிதே" (அதபததஃபரோதிவோ ஜ்யேஸ்தீர்த்தீப்யதே) என்
கிறபடியே, எப்போதுமொக்க விளங்குகிறபதாய், நிரவ்யுகதேஜோநுபமாயிருக்கிற பரம
பதத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற அத்விதீயனே! பாகாரத்திலேயிறே காநாத்வமுள்ளது; ப்ர
காசி ஒருவனேயிறே. [உன்னையித்யாதி] - சடக்கேன முகங்காட்டின உன்னை, கண்டு
கலங்கின என்னெஞ்சம் உகந்தேயநுலவியாநின்றது. "தேவர்கட்கேல்லாம் விருத்தா, விளங்
குஞ் கடர்ச்சோதி உயரத்தெருத்தா" - என்று சொல்லுகிற இவ்விசேஷணங்களுக்குக்
கருத்து - மேலாளுங்க்குமேலாய்ப்பரமபதத்திலே யெழுந்தருளியிருந்து அவர்களை யநுலவிக்கு
மாபோலே தன்னையநுலவிப்பிக்க அநுலவித்த என்னெஞ்சம் ப்ரீதமாகநின்றதென்கை.

ஏழாம் பாட்டு.

உகந்தே உன்னை உள்ளும் என்னுள்ளத்து அகம்பால்
அகந்தானமர்ந்தே இடங்கொண்ட அமலா!
மிதுக்தானவன்மார்வகலம் இருகரு
நகந்தாய் நரசிங்கமதாயவுநலே.

நபொதெகாஸ்யாவஸாயபூமிநிதிதே | கக்ஷணெநவதூயி தகாஸொகஸ்ய
கக்ஷிதி" இதி சிதாசுடே ஸீதாம் ப்ரதிராமஃ. "ஹவதூயிஸளலிதே தூவாயபூமிநிதிதே
வகாஸிணா" இதி பஞ்சவட்ட்யாம்
ராமஃ. அண்டஜேஸவென்னுதே, "பகாஸிணா" என்றதுக்குஹாவம் - ஐயர் இத்யாதி. "இருத்
தாக" என்றதுக்கு இருக்கவேணுமென்கிற நினைவுமாத்ரத்தாலேயென்றர்த்தநாக்காம் - மீத்ர
பாவமே இத்யாதி. விருத்தா - வருத்தா என்றபடி. "விருத்தன்" என்று - ப்ரஹ்மணைச்
சொல்லுமோவென்ன - தலைமகளையும் இத்யாதி. தலைமகனை "கிழத்தி" என்றவிடமுண்டே
வென்ன - அவளையும் இத்யாதி. கிழத்தி - மெழி. "பூதலக்கிழத்தி" என்னவும் கடவதிறே.
"ஹவதூயிஸளலிதே தூவாயபூமிநிதிதே" இத்யாதி சாந்தோக்யே. "ஹவதூயிஸளலிதே தூவாயபூமிநிதிதே"
என்றவ்யம். பரஃ - பரஸ்தாத் என்றபடி. இந்தாப்ரஹ்மலோகாதிகளுக்கெல்லாம் மேலாயிருக்
கிற வைகுண்டரூபமான யாதோருஜ்யோதிஸ்ஸுவிளங்காநின்றது என்று இந்தஸ்ருதிக்கு இங்
படி அர்த்தம் விவகாசிதம். ஹவதூயிஸளலிதே, ஜ்யேஸ்தீர்த்தீப்யதம் - பரம்ப்ரஹ்மமென்
றர்த்தம். "விளங்கும்" என்றவர்த்தமாநார்த்தம் - எப்போதுமொக்க என்றது. "கடர்ச்சோதி"
என்னுமியிசைச்சொல்லாய், நிரவ்யுகதேஜோநுபமாய் என்கிறது ஒருவனோவுள்ளது நித்யஸூரி
களில்லையோவென்ன - பாகாரத்திலே இத்யாதி. "என்னுள்ளம் - உன்னை - உகந்தே - உள்ளும்"
என்றவ்யம்.

(ச)

ஆ.—(உகந்தே.) - என்னுள்ளேபுகுந்தருளின் உன் அழகையும் செயலையும் என்னெஞ்சு உகந்துகொண்டு அதுஸர்ப்பிக்க, இதுகாரணமாக நீ மிகவும் ப்ரீதனாய், உன் கணக்கானப்பெருமையாலே கலங்கின என்னெஞ்சு தெளியும்படி என்னெஞ்சை எற்றைக்கும் இடமாகக் கொண்டருளினாய்! என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாப்பாட்டில், ஸ்ரீப்ரஹ்மாதாழ்வானுடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்தருளி னாற்போலே தம்முடைய ஆர்த்தியை எம்பெருமான் தீர்த்தருளினபடியை அதுஸந் யித்து ப்ரீதராய் அவனை ஏத்துகிறார்.

[உகந்தேயென்று தொடங்கி] - ப்ரீதியோடே - உன்னை அதுஹவியாநின்றள்ள ஹ்ருத்யத்தினுடைய உள்ளுக்குள்ளே நிர்மலனாப்பைத்து நிர்ஹேதுகமாக அத்யலிசி வேஸத்தைப்பண்ணி வர்த்தித்தரு னுகிறவனே! [மிகுந்தானவனென்று தொடங்கி] - கிளர்ந்திருந்துள்ள ஹிரண்யனுடைய அகன்றமார்வை இருகூறும்படி பண்ணவல்ல நகத் தையுடையபயிராய், ஆர்த்தருடைய ஆர்த்தியைத் தீர்க்கும் நரசிம்ஹருபியானவனே! நகத்தாயை-நகந்தாயென்று மெல்கிக் கிடக்கிறது.

ப.—அகந்தாய், ஹ்ருத்யனாய்க்கொண்டு என்னெஞ்சிலேயிருந்து விரோயி நிரஸந சீலனான உன்னை என்னகவாய் உகந்ததுஹவியாநின்றதென்கிறார்.

அகந்தான் - அகவாரிலே, அமர்ந்து - பொருந்தி, இடங்கொண்ட - இடங் கொண்டு (அதுதானே ப்ரயோஜகமாக) இருந்த, அமலா-உஜ்ஜ்வலஸ்வலாவனாய், (ப்ரஸைல மான துர்மாதத்தை யழித்திருந்தமைக்கு ஸூசகமென்னலாம்படி), மிகும் - வரபலபுஜ பலங்களாலேமிக்க, தானவன் - அஸுரனான ஹிரண்யனுடைய, மார்வு - மார்பத்திலே, அகலம் - பெரியவிடத்தை, + இருகூற - இருகூறும்படியாக, நகம் - நகத்தை, தாய் - தாயும்படிபண்ணின, நரசிங்கமதாய - நரசிம்ஹமான, உருவே - ரூபத்தையுடையவ னே! என் உள்ளத்து-என் உள்ளத்தின், அகம்பரல் - அகவாயானது, உன்னை உகந்தே, உள்ளும் - அதுஹவியாநின்றது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், துணிலேதோற்றிப் ப்ரஹ்மாதனுடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்தாற்போலே தம்மார்த்தியைத் தீர்த்தருளினபடியை அதுஸந் கித்து ஏத்துகிறார்.

[உகந்தே உன்னை உள்ளும்] - பிரிந்துக்கேஸஸத்தோடே தலைக்கட்டும் உடப் பன்றிக்கே வகரூபமாக உன்னை அதுஹவிக்கும்படி. [என்னுள்ளத்து] - எண்ணெகொண்ட சித்தை என்கிற மகஸ்ஸிலே. [அகம்பரலகந்தான்] - உள்ளுக்கு உன்னை. “உள்ளுள்ள” என்னுமபோலே கமர்பிளத்தவிடமெங்கும் மறுகனையும்படி. [அகந்தே] - தன்பேறாக அத்யலிசிவேஸத்தைப்பண்ணி. [இடங்கொண்ட] - அவகாசமுள்ளவிடமெங்குந் தானையாம்படி நிறைந்த. [அமலா] - இவ்விருப்புக்கு அவ்வருகு ஒரு ப்ரயோஜகத்தைக் கணிசத் தன்றிக்கே ஒருஹேதுவைப் பற்றியுமன்றிக்கேயிருக்கை. “எண்ணெகொண்ட சித் தையதாய் நின்றியப்பும்” என்கிறத்தை ஸாயகமாக நினைத்திருக்கிறிலர். [மிகுந்தான வன்] - ப்ராதிசூல்யத்தில் ஓளவில்லாதவன். தன்னை யில்லையென்கையன்றிக்கே தன் னுயிர்நிலையிலே நலிந்தவன்: “ஜீராமீகாவெதவ” என்னக்கடவதிறே. [மார்வகலமிருகூற நகந்தாய்] - அகன்றமார்வானது இரண்டுகூறும்படி பண்ணவல்ல நகத்தையுடைய வனே! நகத்தாயென்ற வல்லொற்றை மெல்லொற்றுக்கிக் கிடக்கிறது. [நரசிங்கமதாய வருவே] - ஸதைகரூபமான வடிவை உடையவன் தன்னை இங்குனை யழிய மாறுவதே!

என்கிறார். இத்தால் - என்னெஞ்சு உகக்கும்படி தூணிலேவந்து தோற்றினாற்போலே சடக்கென முகங்காட்டி என்னை அதுவழிப்பித்தானென்கிறார்.

ஈதி — ஏழாம்பாட்டு. தூணிலேதோற்றி ப்ரஹ்லாதனுடைய ஆர்த்தியைத்தீர்த்தாற்போலே தம் ஆர்த்தியைத் தீர்த்தபடியை யங்ஸந்தித்து எத்துகிறார்.

[உகந்தேஉன்னைஉள்ளும்] - பிரிந்து க்வேசத்தோடே தலைக்கட்டும் உகப்பன்றிக்கே, வகருபமாக உன்னையநுலவிக்கும்படி. [என்னுள்ளத்து] - * எண்ணே கொண்ட சிந்தையுடைத்தான என்உள்ளது. [அகம்பால்அகந்தான்] - உள்ளுக்கும் உள்ளே. “உள்ளுளாவீ” என்னும்படியே கமர்பிளந்த விடமெங்கும் மறு நனையும்படி. [அமர்ந்தே] - தன்பேருக அத்யலிநிவேஸத்தைப்பண்ணி. [இடங்கொண்ட] - அவகாசமுள்ள இடமெங்கும் தானையாம்படி நிறைந்த. [அமலா] - இவ்விருப்புக்குஅவ்வருகு ஒருபாயோஜனத்தைக்கணிசித்தன்றிக்கே, ஒருஹேதுவைப்பற்றியும் அன்றியேயிருக்கை “எண்ணேகொண்ட சிந்தையதாய்” என்றத்தை ஸாயநமாக நினைத்திருக்கிறார். [மிசுந்தானவன்] - ப்ராதி கூல்யத்தல்லொளவில் நில்லாத உநவன். தன்னை யில்லேசெய்கையன்றிக்கே, தன்னுயிர் நிலையிலே நலிந்தவன்; “ஜ்ஞாநீ சவா வெதூவ” (ஜ்ஞாநீத்வாத்நமவ) என்னக்கடவதிறே. [மார்வகலமிருகருநகந்தாய்] - அகன்றமார்வானது இரண்டு கூறும்படி பண்ணவல்ல நகத்தையுடையவனே! நகத்தாயென்கிற வல்லொற்றை மெல்லொற்றுக்கிக்கிடக்கிறது. [நரசிங்கமதாயவருவே] - “வெவெகருப இவராவாய” (ஸதைகருபருபாய) என்கிற விக்ரஹத்தையே இப்படிக்கொள்வது! இரண்வேடிவைக்கொள்வதே! இத்தால்சொல்லிற்றுயிற்றென்னென்னில்; - ஆர்த்தருடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலேவந்து தோற்றுமவனாகையாலே, தூணிலேதோற்றினாற்போலேவந்துதோற்றி, ஹ்ருசியாவகாசமுள்ளவிடமெங்கும் புகுந்து, கமர்பிளந்தவிடமெங்கும் நிர்பாய்ச்சுமாபோலே, நிரம்ப என்னையநுலவிப்பித்தானென்கிறார்.

(எ)

ஏழாம்பாட்டு.---உகந்தே இத்யாதி. “இருகருநகந்தாய் நரசிங்கமதாயவருவே” என்றத்தைக்கடாகழித்தவதாரிகை - தூணிலே இத்யாதி.

வகாரார்த்தம் - பிரிந்து இத்யாதி. விவரணம் - உள்ளுளாவீ இத்யாதி. “அமலா” என்றதுக்குஊவம் - இவ்விருப்புக்கு இத்யாதி. ஸ்வயம்பாயோஜனமாகவும், கிரஹேதுகமாகவுமிருக்கை அமலத்வமாவது என்றபடி. “ஒருஹேதுவைப்பற்றியன்றிக்கே” என்கிறதென்? “எண்ணேகொண்டசிந்தையதாய்” என்றது ஸாயநமன்றோ? என்ன - எண்ணேகொண்ட இத்யாதி. ‘மிசுதி’ எத்தாலேயென்ன - ப்ராதி கூல்யத்தில் இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - தன்னை இத்யாதி. தானவன் - உநவன். ப்ரஹ்லாத னுயிர்நிலையோவென்ன - ஜ்ஞாநீது இத்யாதி. “உஜாராவஸவபுஷ்வெவெதஜ்ஞாநீ தூ வெதூவெரி கழ” இதிகேதாயாம்(எ-கஅ). நகத்தாயென்றாலன்றோ, நகத்தையுடையவனைக்கொண்டுமென்ன - நகத்தாயென்கிற இத்யாதி. ஹார்த்த ஊவம் - ஸதைகருப இத்யாதி. “வெவெகருப இவராவாய விஷ வெவவபுஷிஷ வெ” இதிபுரீ விஷ்ணுபுராணே. “நரசிங்கம்” என்றதுக்குஊவம்-இரண்டு இத்யாதி. பாட்டால்வமித்த ஊவம் - இத்தால் இத்யாதி. இத்தால் என்றது - இப்பாட்டாலென்றபடி. ‘மிசுந்தானவன்’ என்று தொடங்கி, ‘உருவே - உகந்தேயுன்னையுள்ளும்படி யென்னுள்ளத் தகம்பால்’ என்று தொடங்கி, ‘இத்துசுரு’ இத்யாவய:

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

உருவாகிய ஆறுசமயங்கட்கேல்லாம்
பொருவாகிநின்றனவன் எல்லாப்பொருட்கும்
அருவாகிய ஆதியைத்தேவர்கட்கேல்லாம்
கருவாகிய கண்ணனைக்கண்டு கோண்டேனே.

ஆ.—(உருவாகிய.)—வேடிவாஹ்யமான ஷட்ஸமயங்களில் நான் புகாதபடி பரிஹரித்து, ஸர்வாத்மஹிதான தன்னை எனக்குக்கட்டியருளினவனை நான் காணவும் பெற்றேனென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானைக் காணப்பெற்றேனென்று இனிய ராகிறார்.

[உருவாகியவென்று தொடங்கி] - ஆபாதப்ரதிதியில் “ஆவையும் சில ஷர்யாநமோ” என்று தேவாஹ்யமான ஷட்ஸமயங்களாலும் அவிசால்யமான படியையுடையனாய் ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் ப்ரயாநநுமானவனை. [தேவர்கட்கென்று தொடங்கி] - ப்ரஹ்மாடிகளுக்குக்கூட காரணஹிதானவனை.

ப.—அந்தரம், ஸர்வாந்தராத்மாவாய், ஸர்வகாரணஹிதானம், ஸர்வஸூல ஹன உன்னைக் காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

உருவாகிய - ஆபாதப்ரதிதியிலொன்றுபோலே யிருக்கக்கூடவதான, ஆறுசம யங்கட்கேல்லாம் - சார்வாக பௌத்த சூபண வைசேஷிக ஸாங்க்ய பாசுபதநுபமான ப்ரஹ்மஸமயங்களாறுக்கும், பொருவாகி - “அறுவகைச்சமயமு மறிவருசிலையினை” என்கிறபடியே ப்ரதிபடனாய்க்கொண்டு, தின்றனவன் - அப்ரகம்ப்பனாயிருக்குமவனாய், எல்லாப்பொருட்கும் - ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும், அருவாகிய - அந்தராத்மாவாய்க் கொண்டு, ஆதியை - ப்ரயாநனாய், தேவர்கட்கேல்லாம் - ப்ரஹ்மாதிதேவர்களுக்கூடங்க, கருவாகிய - காரணஹிதானம், கண்ணனை - ஆர்ரிதரக்ஷணர்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய் அவ தாரித்தவனை, கண்டுகொண்டேன் - கண்டதுஹிதானப்பெற்றேன். பொரு - எதிர்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், கிருஷ்ணனானவனைக் காணப்பெற்றேனென்று இனியராகிறார்.

[உருவாகியவாறு சமயங்கட்கேல்லாம்] - விஹிதாதுஷ்டாநங்களும் நிஷித்த பரிஹாரங்களுமாக உபதேசிப்பாரும் கேட்பாருமாய்ப் போருகையாலே, ஆபாதப்ர திதியி லொன்று போலேயிருக்கிற ப்ரஹ்ம ஸமயங்களுக்கேல்லாம் அவிசால்யமானபடி யையுடையனாய் நின்றான். [பொருவென்று] - தடை. அவற்றால் மேலிடவொண்ணாதபடி நிற்கை. [எல்லாப்பொருட்கும் அருவாகிய வாதியை]-ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் அந்த ராத்மாவாய் நியாமகத்வத்தாலே ப்ரயாநநுமானவனை [தேவர்கட்கேல்லாம் கருவாகிய]- ப்ரஹ்மாடிகளுக்குக்கூட காரணஹிதானவனை. [கண்ணனை]-கார்யங்களிலெல்லுந்துக் குத்தான் கார்யமானவனை. [கண்டுகொண்டேனே]-அவதாரத்துக்குப்பிற்பாடராயிருக்க, கண்டுகொண்டேனே என்கிறாரிறே; ப்ரேமார்த்தசித்தர்க்கென்றுங் காரணலாய்; அவதார ஸமகாலத்திலுங் காரணவொண்ணா ஸ்ரிஸூபாஸாடிகளுக்கு. ப்ரஹ்மஸமயங்களால் அவி

சால்யனாய்வார்வாதராத்மாவாய்க்கொண்டுஸ்வசியந்தாவாய் ப்ரஹ்மாகிஞ்சுக்கும் உத்பா உ கனயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸுலஹனயிருக்கிறவனைக் காணப்பெற்றேனென்கிறார்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் ப்ரஹ் மாதிகளுக்குக் காரணஹுதனானவனைக் காணப்பெற்றேனென்று இனியராகிறார்.

[உருவாகிய வாறுசமயங்கட்கெல்லாம்] - ஆபாதப்ரதீதியில் ஒன்று போலே யிருக்க, சிலவற்றைவிதிப்பது, சிலவற்றைநிஷேதிப்பது, நிஷிஷ்பரிஹாரத்தைச் சொல்லு வதாய்க்கொண்டு உபதேசிப்பாரும் கேட்பாருமாய்ப்போருகிற வ்யாஹ்யஸமயங்களெல்லா வற்றாலும். [பொருவாகிநின்றானவன்] - பொருவேன்று தடை. அவற்றால் தன்னை இல்லேசெய்யவொண்ணாதபடி அப்ரதிஹதனாய் நின்றான். [எல்லாப்பொருட்கும் அருவா கியவாதியை] - ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய், நியாமகத்வத்தாலே ப்ரயா நனுமானவனை. [தேவர்கட்கெல்லாம்கருவாகிய] - ப்ரஹ்மாதிதேவர்களுக்கெல்லாம் காரணஹுதனாயுள்ளவனை. [கண்ணனை] - கார்யங்களிலே யொன்றுக்குத் தான் கார்ய மானவனை. [கண்டுகொண்டேனே] - அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடராயிருக்க, 'கண்டு கொண்டேன்' என்கிறாரிறே; ப்ரேமார்த்ரசித்தர்க்கென்றுங்காணலாம்: அவதாரஸமகாலத் திலுங்காணவொண்ணாது சிசுபாலாதிகளுக்கு. வ்யாஹ்யஸமயங்களால் அவிசால்யானாய், ஸர்வாத்ராத்மாவாய்க்கொண்டு ஸர்வநியந்தாவாய், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் உத்பாதகனா யிருந்துவைத்து, ஆஸ்ரிதஸுலஹனானவனைக் காணப்பெற்றேனென்கிறார். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கண்டுகொண்டு என்கண்ணையாரக்களித்து
பண்டைவினையாயின பற்றோடறுத்து
தோண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொல்மலைகள்சொன்னேன்
அண்டத்தமர்ப்பெருமான் அடியேனே.

ஆ.—(கண்டுகொண்டு) - இப்படி கண்ணாரக்கண்டுகொண்டு அவனை ஏத்த வும் பெற்றேனென்கிறார்.

எட்டாம்பாட்டு.—உருவாகிய இத்யாதி. "எல்லாப்பொருட்குமருவாகிய - தேவர்கட் கெல்லாம் கருவாகியகண்ணனைக்கண்டுகொண்டேன்" என்ற பதங்களைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் இத்யாதி.

"உருவாகிய வாறுசமயங்கட்கெல்லாம்" - அழகியதாயிருக்கிற ஆறுஸமயங்களெல்லா வற்றுக்குமென்று ஸப்தார்த்தம். அபார்த்தங்களைச்சொல்லுகிற ஸமயங்களுக்கு அழகேதென்ன - ஆபாத இத்யாதி. உருவாகிய - ஆபாதப்ரதீதியிலொன்றுபோலே யிருக்கிற என்றுஸப்தார்த்த மாகவுமாம். பொருவாகிநின்றான் - தடையாய்நின்றான்; ப்ரதிஹுதென்றபடி. "தடை" என் றத்தால்ஹவம் - அவற்றால் இத்யாதி. அப்ரதிஹதனாய் நிற்கையாவது - த்ருடப்ரமாணவித்தனாய் நிற்கை. மேலே "கருவாகிய" என்று - காரணத்வஞ்சொல்லுகையாலே, "ஆதியை" என்று - ப்ரயாநனைச்சொல்லுகிறது. கருவேன்று - கர்ப்பமாய், அத்தாலே காரணத்வஞ்சொல்லுகிறது. காரணத்வமேயாகில் ஸௌலப்யமில்லையேயெவென்ன - கார்யங்களிலே இத்யாதி. ஒன்றுக்கு - வசுதேவர்க்கு. 'கண்டுகொண்டேனென்கிறாரிறே' என்றவநந்தரம், இதுக்குக்கருத்தென்னென் னில்?—என்றுகட்டுவது. பாட்டை நிறுமிக்கிறார் - வ்யாஹ்ய இத்யாதி. (அ)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னை அதுவலிக்கவும்பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஹோக்யமாம்படி திருவாய்மொழி பாடவும் பெற்றேனென்கிறார்.

[கண்டுகொண்டேனென்று தொடங்கி] - என்னுடைய ஸகலஇந்தரியங்களும் க்ருதார்புமாம்படி கண்டுகொண்டு. நானும் களித்துக் காண்பதுக்கு முன்புபட்ட ஁஁வத்தை சிஸ்ஸேஷமாபப்போக்கி. [அண்டத்தென்று தொடங்கி] - நான் ஸர்வேஸ்வரானுலே விஷயீக்ருதனானேன்.

ப.—அநந்தரம், என்னுடைய ஸ்வரூபாநுபமாகக் கண்டதுவலித்து விரோபியுங்கழிந்து, ப்ராப்யஹுதனுனவன் விஷயத்திலே ஹமவதர்க்கு ஹோக்யமாம்படி வாகிகிஞ்சித்காரம் பண்ணப்பெற்றேனென்கிறார்.

(ஜ்ஞாநப்ரேமா த்மகமான), என்கண் - என்கண்கள், இணை - இரண்டும், ஆரவயிறுநிறையும்கழிந்து, கண்டுகொண்டு களித்து -, (இந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநமடியாக), பண்டை - அநாதீஸித்தமான, விணை ஆயின - அஹங்காரமமகாராதி ஸமஸ்தவிசேசாதிகளையும், பற்றேறா - ஸவாஸநமாக, அறுத்து - போக்கி, அண்டத்து - பாம்பதத்திலே. அமார் பெருமான் - * அயர்வறுமமரர்களதிபதிபாண ப்ராப்யஹுதனுக்கு, அடியேன் - (நித்ய கிங்கரணை) நான், தொண்டர்க்கு - அவனடியார்க்கு, அமுதுண்ண - உகந்ததுவலிக்க லாம்படி, சொல்மாலைகள் - ஸப்தஸந்தர்ப்பரூபமான வாகிக கைங்கர்யத்தை, சொன்னேன் - பண்ணினேன். இப்பாட்டில் - மந்தரத்தில் ப்ரபுமபதார்த்தமான ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தையும், மத்யமபதார்த்தமான விரோபிசிவ்ருத்தியையும், சரமபதார்த்தமான கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்தவத்தையும், கைங்கர்யவ்ருத்திவிசேஷத்தையும், மந்தர தரத்பர்யமான ததீயசேஷத்தவத்தையுஞ் சொல்லிற்றாயிற்று.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னை யதுவலிக்கப்பெற்று அதுக்குமேலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஹோக்யமாம்படி திருவாய்மொழி பாடவும் பெற்றேனென்கிறார்.

[கண்டுகொண்டு] - “நான் அழைப்பேனே” என்ற விடாய் எல்லாங்கெடக் காணப்பெற்று. [என் கண்ணினையார] - “காணக்கருதும் என்கண்ணே” என்கிற கண்களின் விடாய்கெட. [கண்ணினையார - கண்டுகொண்டு] - கலியர் “வயிறு நிரம்பவுண்டேன்” என்னுமாபோலே களித்து - மறுகினைநெஞ்சு களிக்கும்கழி. [பண்டையித்யாதி] - இவ்வுகப்புக்கு இடைச்சுவரான ப்ராக்தந கர்மங்களானவற்றை ஸ்வாஸநமாகப்போக்கி, காண்பதற்கு முன்புள்ள ஁஁வத்தை ஸவாஸநமாகப்போக்கி. [தொண்டர்க்கு இத்யாதி] - என்னளவன்றிக்கே, வைஷ்ணவர்களுக்கும் உபகாரகனாகப்பெற்றேன். இப்பேறு என்னால் வந்ததாகமாட்டாது; நான் ஸர்வேஸ்வரானுலே விஷயீக்ருதனானேன்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. தன்னையதுவலிக்கப்பெற்று, அதுக்குமேலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஹோக்யமாம்படி திருவாய்மொழி பாடவும்பெற்றேனென்கிறார்.

[கண்டுகொண்டு] - “நான் அழைப்பேன்” என்ற விடாயெல்லாங்கெடக் காணப்பெற்று. [என்கண்ணினையார] - “காணக்கருது மென்கண்ணே” என்ற கண்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—கண்டுகொண்டு இத்யாதி. “கண்டுகொண்டென்கண்ணினையாரக் களித்து - தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள்சொன்னேன்” என்ற பதங்களைக் கடாக்கித் தவதாரிகை - தன்னை இத்யாதி.

கண்டென்னோதே, “கண்டுகொண்டு” என்றதக்குவாஸநை - நான் அழைப்பேன் இத்யாதி. “ஆர” என்றதுக்கர்த்தம் - கலியர் இத்யாதி. கலியர் - பசியர். ஆர - பூர்ணமாக.

கள் வீடாய்கேட. [கண்ணிணையா - கண்டுகொண்டு] - கலியர் "வயிறுரவுண்டு" என்னுமாபோலே. [களித்து] - மறுகின நெஞ்சு களித்து. [பண்டைவிணையாயின பற்றேடயத்து] - இவ்வுகப்புக்கு இடைச்சுவரான ப்ராக்தநகர்மங்களை ஸவாஸநமாகப்போக்கி. [தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொல்மாலைகள் சொன்னேன்] - என்னளவும் அன்றிக்கே, வைஷ்ணவர்களுக்கும் உபகாரகனாகப்பெற்றேன். 'நானுமுண்டு என்பரிகரமும் ஜீவித்து, என்பந்துக்களுக்கும் விருந்திடவல்லேனானேன்' என்பாரைப்போலே. [சொல்மாலைகள்சொன்னேன்] - ததீயஸேஷத்த்வபர்யந்தமான பேற்றைப் பெற்றேன். பெற்ற பேற்றின் கனமிருந்தபடியாலே, இது தானேறேன்றியான கைப்பற்றடியாகவந்ததோன்றல்ல. [அண்டத்தமரார்பெருமானடியேனே] - ஸர்வேஸ்வரனாலே விஷயீக்ருதனானேன்.

பத்தாம் பாட்டு.

அடியானிவனென்று எனக்காரருள்செய்யும்
நெடியானே நிறைபுகழ்அஞ்சிறைப்புள்ளின்
கோடியானேக் குன்றமலுலகமளந்த
அடியானையடைந்து அடியேன்உய்ந்தவாறே !

ஆ.—(அடியானிவன்.) - பெரியதிருவடி தன்திருவடிகளிற்செய்யும் வருத்திகளெல்லாவற்றையும் எண்ணிப்பிட்டு நிர்ஜேஹதுகமாகச் செய்கித்துக் கொண்டருளினனொருவனையாஸ்ரயித்து நாணுய்யும்படியே! என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமானைப் பெற்று க்ருதார்த்தனைன் என்கிறார்.

[அடியான் இவனென்று தொடங்கி] - அடியான் என்று ஒரு வ்யாஜத்தாலே நிர்ஜேஹதுகமாகத் தன்னளவிலே எனக்கு ப்ராஸாதித்தைப் பண்ணும் ஸர்வேஸ்வரனை. [நிறைபுகழென்று மேலுக்கு] - ஸௌர்பவீர்யாதிமுண ப்ராயசையுடைய பெரியதிருவடியைத் தன்னுடைய நிர்ஜேஹதுகாக்ஷணத்துக்குக் கொடியாக எதிர்ப்பதுஞ்செய்து முணமுண நிரூபணப்பண்ணுதே ஜயத்தையெல்லாம் அந்தரப்படாதபடி அளந்துகொண்டு ராசிக்கும் ஸ்வகாவனானவனைப்பெற்று நான் க்ருதார்த்தனைன்படியென்? பெரியதிருவடியை விஷயீகரித்தாற்போலே என்னை விஷயீகரித்தது என்பக்கல் என்ன நன்மை கண்டுஎன்னில்? — திருவுலகளந்தருளினாற்போலே நிர்ஜேஹதுகமாக என்றுமாம்.

பண்டை - ப்ராக்தநகமான. பற்றேடு - வாஸநையோடு. இடைச்சுவர் - ப்ரதிவெந்தகம். நானுமுண்டு என்றது - "கண்டுகொண்டு" என்றத்தைப்பற்ற. "என்கண்ணிணையாக்களித்து" என்றத்தைப்பற்ற - என்பரிகரமும் இத்யாதி. "தொண்டர்க்கமுதுண்ண" என்றத்தைப்பற்ற - என்பந்துக்களுக்கும் இத்யாதி. மலிதார்த்தம் - ததீயஸேஷநீல இத்யாதி. அதாவது - வாசிக கைக்கர்யம் பண்ணப் பெற்றேனென்று கருத்து. மேலுக்கவதாரிகை - பெற்றபேற்றின் இத்யாதி. தானேறேன்றியான கைப்பற்று - ஸ்வயத்தமூலமான ஸாதகம். 'அண்டத்தமரார்பெருமானடியேன்' களிக்கும்படி - என்கண்ணிணையா - கண்டுகொண்டு - பண்டை' என்பது. மாலைகள்சொன்னேன்' இத்யந்வயி.

ப.—அந்தரம், இந்த அறுவத்துக்கடியான திருபாயிகஸம்வந்யத்தை யுடையவனைக் கிட்டி நான் உஜ்ஜீவித்த ப்ரகாரமென்? என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இவன் அடியான் - இவன் நமக்கு ஸ்வதஸ்ஸேஷமெதன், என்று - என்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு, எனக்கு ஆர் - எனக்கு பரிபூர்ணமான, அருள் - க்ருபையை, செய்யும் - பண்ணுதற்கச்செய்தே, நெடியாளை - ஒன்றுஞ்செய்யாதபடி மேன்மேலெனப் பாரிப்பையுடைய பெரியவனாய், நிறை-இந்தரக்ஷணத்துக்கு அதுருபமான, புகழ் - ஸீல ஸௌலப்ய ஜ்ஞாநஸக்திப்ரமுபமான ப்ரபுத்யையுடையனாய், அம் - விலக்ஷணமான, சிறை - சிறையையுடைய, புள்ளின் - பெரியதிருவடியை, கொடியாளை - ரக்ஷணப்ரபுத்யைக்குக் கொடியாகவுடையனாய், குன்றாமல் - அந்யாஸிமாநமாகிற குறைவுவாராமல், உலகம் - லோகத்தை, அளந்த - அளந்துகொண்ட, அடியாளை - திருபாயிகஸம்வந்ய ப்ரகாஸகமான திருவடிகளையுடையவனை, அடைந்து-கிட்டி, அடியேன் - ப்ரகாஸிதமான ஸேஷத்த்வஸ்வரூபத்தையுடைய நான், உய்ந்தவாரே - உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றபடியே!

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்படி அவனைப்பெற்று க்ருதார்யுனானென்கிறார்.

[அடியானிவனென்று] - “மேல் பண்ணப்புகுகிற ஒளடார்யம் ப்ராப்தம்” என்று தோற்றுகைக்காக “அடியான்” என்று ஒருபேரையிட்டாயிற்று உபகரித்தது. [எனக்காரருள்செய்யும் நெடியாளை] - கொள்ளுகிற என்னளவன்றிக்கே தன்னளவிலே உபகரித்த ஸர்வேஸ்வரனை. [நிறைபுகழ் அஞ்சிவறப்புள்ளின் கொடியாளை] - ஸௌர்யவீர்பாடி குணப்ரபுத்யையுடையனாய் நிரந்தரமவதுவதவத்தாலே ஓர்ஸரீயனுமான பெரியதிருவடியைக் கொடியாகவுடையவனை; ரக்ஷணத்துக்குக் கொடுக்கடி ரக்ஷிக்குமவனை; பெரியதிருவடியை விஷயீகரித்ததற் போலே என்னை விஷயீகரித்தவன் என்கை. இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு இத்தலையில் என்னநன்மையுண்டென்னில்? - [குன்றாமலிதயாதி] - குணகுண நிரூபணம்பண்ணாதே திருவுலகளந்தருளினும் போலே நிர்ஹேதுகமாக என்கிறார். தன்பெருமையையும் ஸௌலப்யத்தையும் என்னை அறுவதிப்பித்தான். [அடைந்தடியேன் உய்ந்தவாரே] - ஸேஷத்வமே ஹேதுவாக உஜ்ஜீவித்தபடியேன்? ஸேஷத்த்வஜ்ஞாநத்துக்கு இத்தனை ப்ரயோஜனமுண்டோ?

ஈ.—பத்தாம்பாட்டு. இப்படி அவனைப்பெற்று க்ருதார்த்தனானென்கிறார்.

[அடியானிவனென்று] - “மேல் பண்ணப்புகுகிற ஒளடார்யம் ப்ராப்தம்” என்று சொல்லுகைக்காக, “அடியான்” என்று ஒருபேரையிட்டாயிற்று உபகரித்தது, [எனக்காரருள்செய்யும் நெடியாளை] - கொள்ளுகிற என்னளவன்றிக்கே, தன்னளவிலே யுபகரித்த ஸர்வேஸ்வரனை. * அருள்பெறுவார் அடியாரிறே: புத்ரர்களுக்கு அம்ஸமேயிறே

பத்தாம்பாட்டு.—அடியான் இத்யாதி. “அடைந்தடியேனுய்ந்தவாரே” என்றத்தைப் பற்ற அவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி.

அருள்செய்யுமென்னாதே, “அடியானிவன்” என்று விசேஷித்ததுக்கு லாவம் - மேல் பண்ண இத்யாதி. அருள்செய்கைக்கு ஹேது “அடியான்” என்கிறது என்றபடி. “ஆருள் செய்யும்” என்றவநந்தரம், “நெடியான்” என்றதுக்கு லாவம் - கொள்ளுகிற இத்யாதி. அடியார்க்கருள்செய்கை ப்ராப்தமோவென்ன - அருள்பெறுவார் இத்யாதி. அருள்பெற ப்ராப்தியுள் ளது புத்ரர்களுக்கன்றோவென்ன - புத்ரர்களுக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயம். அடியாரிட்டத்திலே

யுள்ளது; எல்லாவற்றிலும் கூறுண்டாயிருக்குமிதே யடியார்க்கு. பிள்ளை யகளங்கப் பற்றம ராயர், பட்டரை ஸமாதாநம் பண்ணவேணும் என்று, “இருகைமதவாரணம்” என் கிறவனை வரக்காட்டினாராய், “அவனைத் திருவுள்ளத்திலே விஷயீகரித்திருப்பர்” என் னுமத்தைப்பற்றி; அவனும்வந்து சிலவார்த்தைகளை விண்ணப்பஞ்செய்து, திருவுள்ள மும் பட்டஸந்நமாயிருக்கிறவளவிலே; “இவனுடைய வைஷ்ணவத்வமிருக்கும்படி திருவுள் ளம் பற்றியிருக்கையுண்டே” என்றார்களாய்; “சொல்லவேணுமோ, ஸர்வஜாஸர்க ளன்றோ” என்றது தோடக்கமாக, இப்பாட்டை யருளிச்செய்தார். [ஆரூள்செய்யும்] - பெறுகிற என்னளவிலேயன்றிக்கே, தருகிற தன்னளவிலே தந்தான். தனக்களவுதா னென்னென்ன? - [நெடியானை] - “ஸர்வேஸ்வரன்” என்னுமித்தனை. [நிறையித்யாதி] - இதுதான் நான்இன்றிருந்து உபபாதிக்கவேண்டியிருந்ததோ? கட்டிக்கொண்டிருக்கிற கோடியிலே தெரியாதோ? ஸௌர்யவீர்யாதி குணப்ரபையையுடையனாய் நிரந்தரஸம் வரதுவவத்தாலே ஸர்வநீயமான வேஷத்தையுடையனாய் இருக்கிற பெரிய திருவடியை த்வஜமாகவுடையவனை. பெரியதிருவடியை விஷயீகரித்தாற்போலே என்னை விஷயீ கரித்தவனை. இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு இத்தலையில்என்ன நன்மையுண்டென்னில்? [குன்றமலுலகமளந்த அடியானை] - குணகுணநிருபணம்பண்ணாதே திருவுலகளந்தருளி னாற்போலே, நிர்ஹேதுகமாகவேன்கிறார். ஓரடியுங்குறையாமே பூமிப்பரப்பை யளந்து கொண்ட திருவடிகளையுடையவனை. தன்பெருமையையும், ஸௌலப்யத்தையும் என்னை யநுலவிப்பித்தான். [அடைந்தடியேன் உய்ந்தவாறே] - ஸேஷத்வமே ஹேதுவாக உஜ் ஜீவித்தபடியேன்? ஸேஷத்வ ஜ்ஞாநத்துக்கு இத்தனை ப்ரயோஜநமுண்டோ? (க0)

ஸ்ர்வராசுகாஹம் அதிஸயித்திருக்குமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளையகளங்க இத்யாதி: ஆழ்வான் பூரீபாதத்திலே யாஸ்ரயித்த பிள்ளையகளங்கப் பற்றமராயர், பட்டரிடத்திலே அபசாரப் பட, அதுநிமித்தமாகக் கோயிலைவிட்டு பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே யெழுந்தருள, “இருகைமத வாரணம்” என்கிறவனை பட்டர்திருவுள்ளத்திலே விஷயீகரித்திருப்பாரென்னு மத்தைப்பற்ற ஸமாதாநம்பண்ணவேணுமென்று அந்தத் திருவென்னைக்காரனை வரக்காட்டினாரென்று சிலவத்யா ஹரித்துக்கொண்டு அந்வயித்துக்கொள்வது. இருகைமதவாரணமென்கிறவன் - நம்பெருமானாக் குப் பரிவருண கைக்கோளன். ‘இவனுடைய’ இத்யாதிவாக்யம் - தடஸ்த்தஹாஷணம். ‘சொல்ல வேணுமோவியாதி’ - பட்டர் பூரீஸூக்தி. “கொள்ளுகிற” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - பெறுகிற இத்யாதி. இதுதான் என்றது - ஸர்வேஸ்வரத்வந்தானென்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு என்றது - “ஆரூள்செய்யும்” என்றத்தைப்பற்ற. தாற்பர்யவித்தார்த்தம் - குணகுண இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ஓரடியும் இத்யாதி. கீழே - “நெடியானை” என்று தோடங்கி “உலகமளந்தவடியானை” என்னுமளவும் - அருளுகைக்கு ஸேஷமாக யோஜித்து, இங்கே - பரத்வஸௌலப்யங்களை யநுலவிப்பித்தானென்று ப்ரத்யேக மாக்கி ஹாவாந்தரம் - தன்பெருமையையும் இத்யாதி. கீழே “அடியான்” என்று சொல்லி யிருக்க, மீனவும் “அடியேன்” என்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் - ஸேஷத்வமே இத்யாதி. “உய்ந்தவாறே!” என்கிற ஸ்வரத்துக்கு அர்த்தமாதல், விவரணமாதல் - ஸேஷத்வ ஜ்ஞாநத்துக்கு இத்யாதி. க்ரமேணாவயஃ. (க0)

பதினேராம் பாட்டு.

ஆறமதயானை யடர்த்தவன்தன்னை
சேரூர்வயல்தென் தருகூர்ச்சடகோபன்
நூறேசோன்னொராயிரத்துள் இப்பத்தும்
ஏறேதரும் வானவர்தம் இன்னுயிர்க்கே.

ஆ.—(ஆறமதயானை) - ப்ரதிகூலசிரஸநம்பண்ணினுற்போலே என்னுடைய து:கத்தையெல்லாம் போக்கியருளினவனைச் சொன்ன இப்பத்தும், வானவர்தம் இன்னுயிர்க்கேருனவனைத் தரும் என்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி தன்னுடைய ரஸ்யதையாலே அயர்வறுமமர்களுடைய ஹ்ருதயத்தை நோவுபடுத்துமென்கிறார்.

[ஆறமதயானையடர்த்தவன்தன்னை]- குவலயாபீடத்தை முறித்தாற்போலே நம்முடைய ஓரிதத்தைப் போக்கினவனை. [சேரூர்வயலென்றுமேலுக்கு]-ப்ரதிபக்ஷம் போனவாறே ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார், ஹாதராமாயணதிகளில் காண்ட பர்வாதிக்ஷேமம்போலே தரிப்பார்க்கெளிதாம்படி நூறுநூறு அருளிச்செய்த ஆயிரத்திருவாய்மொழிலும் இத்திருவாய்மொழி வானவர்தம் இன் உயிர்க்கு ஏறானவனைத் தருமென்றுஞ் சொல்லுவார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக இதனுடைய நித்யஸூரிஹோக்யதையை யருளிச்செய்கிறார்.

ஆறு - ஒருகாலும் மட்டுப்படாத, மதம் - மதத்தையுடைய, யானை - குவலயாபீடமாகிறவானைபை, அடர்த்தவன்தன்னை - சிரஸித்தக்ருஷ்ணனைப்பற்ற, சேறு - சேறு, ஆர் - மிக்க, வயல் - வயலையுடையதான, தென் - அழகிய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், நூறே - நூறுநூறு, சொன்ன ஓர் ஆயிரத்துள் இப்பத்தும் - , வானவர்தம் - நித்யஸூரிகளுடைய, இன் - உகந்த, உயிர்க்கு - நெஞ்சிலேசென்று, ஏறேதரும் - ஏறாதிற்கும். வானவர்தம்இன்னுயிர்க்கு ஏறான ஸர்வேஸ்வரனைத்தருமென்றுமாம். இது - கவிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி தன்ஹோக்யதையாலே நித்யஸூரிகளுடைய ஹ்ருதயத்தை நோவுபடுத்துமென்கிறார்.

[ஆறுவித்யாதி] - ஒருகாலும்மாறாத மதத்தையுடைய குவலயாபீடத்தை சிரஸித்தவனை; அதை சிரஸித்தாற்போலே என் ஹிரோபயப் போக்கினவனை. ப்ரதிபக்ஷம் போனவாறே ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார். [நூறே சொன்னவாயிரம்] - கிழிகிழியாகக் கொடுப்பாரைப்போலே, நூறுநூறு அருளிச்செய்தபடி. ஹாதராமாயணதிகளில் காண்டபர்வாதி க்ஷேமம்போலே தரிப்பார்க்கெளிதாம்படி செய்தாரென்கை. இத்திருவாய்மொழி நித்யஸூரிகள் ஹ்ருதயத்தைப் புண்படுத்துமென்னுதல்; நித்யஸூரிகளுக்கு ஏறான ஸர்வேஸ்வரனைத் தருமென்னுதல்.

நடு.—பதினேரம்பாட்டு. நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி, தன்ஹோக்யதையாலே நித்யஸூரிகள் ஹ்ருதயத்தை நோவுபடுத்துமென்கிறார்.

[ஆரூமதயானையடர்த்தவன்தன்னை] - ஒருநாளும் மாறாத மதத்தையுடைய குவலயாபீடத்தை நிரஸித்தவனை. அத்தைநிரஸித்தாற்போலே என்விரோயினையப்போக்கினவனை. [சேனார்வயல்] - குவலயாபீடமோதான், திருநகரியில் வயலையுமூலது நடுவதாகவொட்டாதேகிடந்தது! [நூறேசொன்னவோராயிரம்] - கிழிகிழியாகக்கொடுப்பாரைப்போல, நூறுநூறுகச்சொன்னபடி. ஹாரதராமாயணதிகளில் காண்டபர்வாதிலேயும் போலே, ஸரிப்பார்க்கு எளிதாம்படி செய்தாரென்க. இத்திருவாய்மொழி நித்யஸூரி கள் ஹ்ருதயத்தைப் புண்படுத்துமென்னுதல் ; நித்யஸூரிக ளுக்குஏறான ஸர்வேஸ்வரனைத்தரு மென்னுதல்.

நிமமம்.—ஆறு இத்யாதி. ‘ இப்பத்தும்வதேதரும்வானவர்தயின்னுயிர்க்கு ’ என்றவற்
றைக் கடாசுதித்தவதாரிகை - இத்தீருவாய்மொழி இத்யாதி. நித்யஸூரிகள் ஹ்ருதயத்தை கோவு
படுத்துகைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - தன்னோக்கியதையாலே என்று.

ஆறுகை - மாறுதல், ஹார்த்தலாவம் - அதிதை இய்யாதி. "யாணையடர்த்தவன் மண்ணைச்
சேருர்வயல்" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - குவலயாடீடமோதான் இய்யாதி. இது வ்யாக்யா
தாவின் ரஸோக்தி. அதாவது - அங்குத்தைக்கு ஒருதீங்குவரில் ஆழ்வாருளராகமாட்டார்; ஆழ்
வார்த்தொரு தீங்குவரில் திருநகரியிலுன்னார் ஸத்தையின்றிக்கே யிருக்கையாலே யவ்வூரில் வய
லுழுவாரில்லை; ஆகையாலே, ப்ரதிபக்ஷம்போனவாறே ஸம்ருத்தமான வயலையுடைய திருநகரி
யென்னை. "தூறு" என்கிறதற்கு ஹாவம் - கீழ் இய்யாதி. கீழ் - சாளிகை. தூறுதூறுகச்
சொன்னதற்கு ஹாவமேதென்ன - பாரத இய்யாதி. முதல் ஆடிபதத்தாலே - ஹாமவதமும்,
இரண்டாம் ஆடிபதத்தாலே - ஸகந்தமும் - சொல்லுகிறது. "வானவர்தம் இன்னுயிர்க்கு - ஏறேதரும்"
என்றவ்யதித்தர்த்தம் - இத்திருவாய்மொழி இய்யாதி. "ஏறு" என்று - ப்ரஹ்மாரமாய், ஈடுபட்டு.
ஒருவனொருவன்கையிலே யடிபட்டால் "அவனேறுண்டான்" என்று லோகத்தார்சொல்லக்
கிடவர்களிறே. த்வீதீயார்த்தத்துக்கு, "ஏறு" என்று - வ்ருஷபமாய், சித்யஸ ஓரிகளுக்கு ப்ரயாந
னான ஸர்வேஸ்வரனைச் சொல்லுகிறது. "உயிர்" என்று - நெஞ்சு. இன்னுயிர் - உகந்தநெஞ்சு.
'ஆறுமதயாணை' இய்யாரப்ய, 'பத்தும் - வானவர்தம் இன்னுயிர்க்கு - ஏறேதரும்' இத்யங்கவ்ய.

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி. — ஸீலாயிக்: ப்ரிபரோரஸூதொத்யா
 நொ2வ்யா₈தெவிதஹிஸகீக்யகிரோசூவிஹ: । ஓஸ்யாதத:கரிவிதஸ்யக்யவா
 கடாக்ஷிஜ்ஜாக்ஷிஸி₈கிலபுஜஹஷட்கு₈ரொ₈ ।

தரவிடோபநிஷத்தா த்பர்யரத்நாவனி. — ஸக்யஜக்யஸுமாவாஸஸு
 இநஸம்ஸமதாவவபுகொகாரணாசெஷு ஈஷுஜெதுபக்யாதுநாசெரலிவபகி
 தபாநாகிநாஸ்யுமாவாஸ. ஸ்வேஷாஹ்யுதாலிதாபாஸுஜநவஸதபாதசுதா
 வகிமஹிதா. ஸுஸாஸிஷாபிஸநாஜமடிவகிமாரிஸெத்யுமாணீயொரிஃ

திருவாய்மொழி
நூற்றத்தாதி

மையார்கண் மாமார்பில் மன்னும் திருமலைக்
கையாழிச் சங்குடனே காணவெண்ணி . மெய்யான
காதலுடன் கூப்பிட்டுக்கண்மிகந்த மாறன்பேர்
ஒதவுய்யுமே இன்னுயிர்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

† கைவகைவலாவாசி என்ற இருக்கலாம்.

ஆ.—(இன்னுயிர்ச்சேவலும்) - இப்படி எம்பெருமானை ப்ரத்யக்ஷித்தாற் போலே திருவுள்ளத்தாலே விஸ்தமாக அதுஸந்யித்து, ஸ்ரஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய், அது கைவாராமையாலே, எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டியைப்போலே யவஸந்நராய், அகளுடைய பாசரத்தாலே தம்முடைய வ்யஸநத்தைப் பேசுகிறார். இப்பிராட்டிதான், எம்பெருமானைப் பிரிந்திருக்கிறஸமயத்திலே சில குயில்களுடைய கூக்குரல்களைக்கேட்டுத் தனியே சிந்திக்கிறாள். எம்பெருமான் “என்னை முடிக்கவேண்டும்” என்றுகோலி, முடிக்குமிடத்தில் ஸ்வவிஸ்லேஷத்தாலல்லது முடிக்கவொண்ணாமையாலே, விஸ்லேஷந்தான் ஸம்ஸ்லேஷத்தை யொழிபக் கூடாமையாலே, விஸ்லேஷார்ப்யமாக ஸம்ஸ்லேஷித்து, பின்னை விஸ்லேஷிப்பதுஞ் செய்து, “இந்தவிஸ்லேஷத்தாலும் முடியாதொழியிலே?” என்னும் ஸங்கையாலே, “ஓ” விஸ்லேஷத்திலும் கொடிதான் என்குணங்களை யவளுடைய ஸந்தியியிலேசொல்லி யவளை முடியுங்கோள்!” என்றுசொல்லிக் குயில்களைப் போரவிட்டானென்று தன்னிலே சிந்தித்து;

ஒ.—அஞ்சாந் திருவாய்மொழியில், கீழிற்றிருவாய்மொழியில் எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரித்து ப்ரீதராய், ஸ்ரஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய், அப்போதே தம்அபேக்ஷிதம் பெருமையாலே மிகவும் அகஸந்நராய், தமக்கோடுகிற வ்யஸநம் பொறுக்குமளவன்றிக்கே லௌகிக பதார்ப்யாதுஸந்யாஸத்தாலே ஹ்ருடியத்தை அந்யபரமாக்கித் தரிக்கவேணும் என்று அவற்றையதுஸந்யிக்கப்புக, அவையும் அவனுக்கு ஸ்மாரகமாக அவற்றாலே மிகவும் நோவுபட்ட ஆழ்வார் தம்முடைய சிஸைய அந்யபதேஸத்தாலே பேசுகிறார் : எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறொரு பிராட்டி, பெருவிடாய் பட்டார்க்குத் தண்ணீர் குடித்ததாறுதே அதிலே மிகவும் அபேக்ஷை பிறக்குமாபோலே பண்டை ஸம்ஸ்லேஷமும் மிகவும் த்ருஷ்ணை பிறந்து நோவுபடுகைக்கு உடலாய், அவனைக் காணப்பெருமையாலே போதுபோகாமே ஒருபடி போதுபோக்குகைக்காகத் தன்னுடைய நிரதிஸய ஹோக்யமான உத்யானத்திலேசென்று புக்கு, பரஸ்பர ஹோஸப்ரவணமாய் மிய-நமாய்க்கொண்டு வர்த்திக்கிற பக்ஷிகளுடைய வடிவுகளையும் ப்ரவ்ருத்திகளையும் பேச்சுக்களையும் அதுஸந்யித்து, அவை எம்பெருமானோட்டைக் கலவியையும் அவன் தன்னையும் ஸ்மரிப்பிக்க அத்தாலே மிகவும் கலங்கி, “என்னை முடிக்கைக்கு உபாயம் விஸ்லேஷம்” என்று பார்த்து விஸ்லேஷந்தான் ஸம்ஸ்லேஷத்தை யொழிபக் கூடாமையாலே அதுக்காக என்னோடே கலந்து பிரிந்தவிடத்திலும் நான் முடியாமையாலே, “நாம் முகங்காட்டாதே நமக்கு ஸ்மாரகமான படிார்யங்களைப் போகக்காட்ட அவற்றைக்கண்டு இவன்முடியும்” என்றுபார்த்து இவன் வரக்காட்ட வந்தனவாகக் கொண்டு, “முசல்வேட்டைக்கு அரணைப் பண்ணினாற்போலே என்னை முடிக்கைக்கு இத்தனை பாரிடபுவேணுமோ?” என்று மிகவுந்நொந்து மத்யந்தர மில்லாமையாலே ஹவத்-ஹ்ருதுஸந்யாஸத்தாலே யரிக்கிறாள்.

ப.—அஞ்சாந் திருவாய்மொழியில், கீழ் - மாநஸமாக அப்ரோக்ஷித்தது ஹித்து ப்ரீதரானவர், அவ்வதுஹ்வாறுருபமாக ஸ்ரஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்திலே அகிநிலே

ஸ்பீதந்தும்; அதுமாவயனு ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஆபூரிதஸௌலப்பத்தையும், ஸௌ
ஸீல்யத்தையும், தந்நிஸ்யநமான ஆகர்ஷகத்வத்தையும், ஆஸ்சர்யகுணாதியோ மத்தை
யும், அநந்யார்ஹத்வாபாதநத்தையும், அதுமாவயமான அவயவசோ கலையையும்,
ஸூதில்யஜநகமான ரூபவைஸ்க்ஷண்பத்தையும், அவஸாதகமான நாமவத்தையையும்,
மோக்யமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், ப்ராப்யதேஸாவர்த்தித்வத்தையும் அதுஸந்
யித்து, ஏவம்ஸூதகுணவனோடு யதாமநோரதங்கலந்து பரிமாறப்பெறாத ஆர்த்திக்கு
மேலே, ஸ்வச்சந்தவர்த்திகளான லௌகிகபதார்த்தங்களும் தத்குணவிக்ரஹாதிகளுக்கு
ஸ்மாரகமாக, அத்தாலே ஸரியிலராய், மத்யந்தரஸூந்யதையாலே அவனுடைய குணது
ஸந்யாநத்தாலே தரித்த ப்ரகாரத்தை, நாயகனு ஸர்வமனைப் பிரிந்தாளொருநாயகி,
தன்னுற்றுமைபாலே “லௌகிகமான பக்ஷயாதி பதார்த்தங்களைக் கண்டாகிலும் போது
போக்குவோம்” என்று அஹிஸந்திபண்ணி, பாஸ்பா ஸம்ஸ்லிஷ்டங்களாய் ரவித்துத்திரி
கிறஅவை அவனுடைய ஸம்ஸ்லேஷ்த்துக்கும் வடிவுக்கும் பேச்சுக்கும் ஸ்மாரகமாய்க்
கொண்டுநிலிய, அத்தாலே ஈடுபட்டுப் போலிகண்டு இரங்கினவள், பின்னும் போக்கில்லாமை
பாலே அவனுடைய குணங்களை ஸ்மரித்து தரித்தபாசுரத்தாலே பருளிச்செய்கிறார்.

இ.—அஞ்சார் திருவாய்மொழியில், கீழிற்றிருவாய்மொழியிலே அவனை
ஸாக்ஷாத்தகரித்து ப்ரீதராய் வொஹ் பஸம்ஸ்லேஷ்த்திலே ப்ரவ்ருத்தராய் அப்போதே
கண்ணுலே காணுதல், அணைத்தல், வார்த்தைசொல்லக் கேட்டல் செய்யப் பெறுமை
பாலே அவஸந்ராய், “லௌகிகபதார்த்தாதுஸந்தாநத்தாலே ஹ்ருடியத்தை அந்பபா
மாக்கித் தரிக்கவேணும்” என்று அவற்றை அதுஸந்யிக்கப்புக, அவையும் அவனுக்கு
ஸ்மாரகமாக, அவற்றாலே நோவுபட்டவர் தம்முடைய ஈஸாயை அந்யாபடிஸாத்
தாலே அருளிச்செய்கிறார். “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்னேன்”
என்றவர் தம் ப்ராணரக்ஷணத்துக்கு ஒரு தீர்யக்கின்காலிலே விழுகிறாரிதே. “அடி
யேன் உய்ந்தவாரே” என்றவர், ஸ்மாரகங்கள் கையிலே நோவுபடும்படியாய் விழுந்த
திதே. கலந்துபிரிந்து நோவுபடுவாள் ஒருபிராட்டி, அவன் வரக்காணுமைபாலே
லௌகிகபதார்த்த ஈர்ஸநத்தாலே போதுபோக்குகைக்காகத் தன்னுடைய உத்யாநவனத்
திலேபுக்கு, ஹேமப்ரவணமாய் மியூநமாயிருக்கிற பகிதனுடைய வடிவுகளையும், ப்ர
வ்ருத்திகளையும், பேச்சுக்களையுங்கண்டு, “இவை அவனோட்டைக் கலவிக்கும், அவன்
வடிவுக்கும், பேச்சுக்கும் ஸ்மாரகமாய்நிலிய, இவற்றக்கு நம்மோடு பகை பெரிதன்று;
அவன் வரவிட்டவையாகவேணும்: அவன்தான் நம்மைமுடிக்கைக்கு உபாயம் விஸ்
லேஷமென்றுபார்த்து, அதுதான் ஸம்ஸ்லேஷ்த்தையொழியக் கூடாமைபாலே அதுக்
காகக் கலந்துபிரிந்தான்: நாம் அவ்வளவிலும் முடியாமைபாலே சென்றற்ற ஸமயத்
திலே, ஸ்மாரகங்களைமுன்னிட இவள்முடியுமென்று பார்த்து அவன் வரக்காட்ட
வந்தன” எனக்கொண்டு, “என்னைமுடிக்கைக்கு, முசல்வேட்டைக்கு அரணைப்பண்ணினாற்
போலே இத்தனை பாரிப்புவேணுமோ?” என்று கொந்து மத்யந்தரமில்லாமையாலே
அவன்குணங்களையே அதுஸந்யித்து யரித்தாளாய்த் தலைக்கட்டுகிறது. நம்மைப்
பார்த்தால் இழவேயாயிருந்ததேயாகிலும் அவனைப்பார்த்தால் இழக்கவேண்டாதபடி
யிதே அவன்குணங்களிருப்பது.

ஈடு.—“தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மலைகள்சொன்னேன்” என்று
களித்தவர், தம்முடைய ப்ராணரக்ஷணத்துக்கு தீர்யக்குக்களின் காலிலேவிழும்படி

யாயிற்று. 'தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகியகண்ணனைக்கண்ணுகோண்டேனே' - என்னும் படி வைபவம் பிறந்தபோதே, ஸ்மாரகமாய்ஸ்வேஷத்திலே யபேசுகிறந்தது. 'இவர் க்குஇன்னம் விடையைப்பிறப்பித்து முகங்காட்டவேணும்' என்று இவர் அபேசுத்த தைச் சடக்கெனத்தலைக்கட்டிற்றிலன் ஈஸ்வரன். நினைத்தபோதே அபேசுத்தம் பெரு மையாலே தளர்ந்து, லௌகிகபசார்யாநுஸந்தாந்தாலே ஹ்ருதயத்தை யந்யபரமாக்கி தரிப்போம்' என்றும், 'அவனோடுபோலியான பசார்யங்களைக்கண்டாகிலும் தரிப் போம்' என்றும் லௌகிகபசார்யங்களிலே கண்ணைத்தார். அவை ஆஸ்வாஸஹேது வன்றிக்கே, ஸ்மாரகமாய் பாதகமாகப்புக்கது. ஏதேனுமொருபசார்யம் தோற்றிலும், அவற்றினுடையஸத்வாவம் அவனையொழியவில்லாமையாலே, அவனைக்காட்டிக்கோண் டிறே தோற்றுவது.

லௌகிகபசார்யங்கள் அவனுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிய, அவற்றால் நோவுபடுகிற படியை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானோடேகலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, தன்னாற்றாமையாலே 'அவனோடு போலியான பசார்யங்களைக் கண்டாகிலும் தரிப்போம்' என்று, அவ்வாற்றாமை கைகோடுக்க உத்யாநத்திலேபுறப்பட, அங்குண் டான குயில்மயில்தோடக்கமானவை அவனுடைய பேச்சுக்கும் வடிவுக்கும் ஸ்மாரக மாய்நலிய, 'இவைநலிகைக்கு இவற்றோடு நமக்கொருபகையிலே, இவை நலிகைக்கு ஓரடியுண்டாகவேணும்; அவன் நம்மை 'முடிக்கவேணும்' என்று பார்த்தான்; 'அதுக்கு உபாயம்விஸ்வேஷம்' என்றுபார்த்து, பிரிவு கலவியை யொழியக் கூடாமையாலே கலந் தான், பிரிந்தான், பிரிந்தவிடத்திலும் நாம் முடியாதிருந்தோம், பிரிந்து நோவுபட்டிருக்கிற ஸமயத்திலே 'நம்மோடுபோலியான பசார்யங்களைக்காட்டி முடிப்போம்' என்று பார்த்து வரவிட்டானித்தனை; 'உங்களுக்கு நினைவு இதுவாகில் இப்பாரிப்பெல்லாம்வேணுமோ' என்று அவற்றுக்கு வார்த்தைசொல்லி, 'நம்மைப் பார்த்தாலிறே இப்படிநோவுபடவேண் வேது? அவனைப் பார்த்தால் நோவுபடவேண்டாலிறே!' என்று அவன் குணஜ்ஞாநத் தாலே, வருந்தி தரித்துத் தலைக்கட்டுகிறதாயிருக்கிறது.

இன்னுயிர்ப்ரவேசோ: கீழிற்திருவாய்மொழியில் - ப்ரமேயத்தையும், இதில்-ப்ரமேயத் தையும் அதுஸந்யித்த வ்யாக்யாஸாவின் ஈடுபாடு - தொண்டர்க்குஇத்யாதி. விஸ்தாஸங்கதி - தேவர்கட்கு இத்யாதி. ஆனால், ஈஸ்வரனதுவிப்பியா தொழிவானென்? என்ன - இவர்க்கு இன்னம் இத்யாதி. 'அபேசுத்தம்பெருமையாலேதளர்ந்து' என்ற வந்தாம், 'லௌகிகபதார்த் தங்களிலே கண்ணைத்தார்: விரகதராயிருக்கிறவரிடிலே கண்ணைப்பானென்னென்னில்' என்று இத்தனையும் அத்யாஹரிப்பது. இதுக்கு பரிஹாசத்வயம் - லௌகிக இத்யாதி. அதாவது - ஹ்ருதயத்தை யந்யபரமாக்கி யரிப்போமென்றும், போலியான பதார்யஜர்ஸநத்தாலே யரிப்போ' மென்றும் கண்ணைத்தாரென்றபடி. போலியான பதார்த்தம் பாதகமானமையைக்காட்டுகிறார் - அவையாஸ்வாஸ இத்யாதி. ஹ்ருதயத்தை அந்யபரமாக்கி யரிக்கப்போகாமையைக் காட்டுகிறார் - ஏதேனும் இத்யாதி. 'நிற்கின்றதெல்லாம்கெயொல்' என்னக்கடவதிறே.

அந்யாபதேசத்தாலேபேசும் ப்ரகாரத்தை விஸ்தரிக்கிறார்-எம்பெருமானோடே இத்யாதி. குயில் - பேச்சுக்கும், மயில் - வடிவுக்கும் ஸ்மாரகம். நம்மைப்பார்த்தால் - மம்முடைய தோஷ பூயஸ்தையைப்பார்த்தாலென்றபடி. அவனைப்பார்த்தால் - டியாதிகுணவிசிஷ்டஞான அவனைப் பார்த்தாலென்றபடி. 'தன்புகழேத்த' என்றத்தைப்பற்ற - குணஜ்ஞாநத்தாலே இத்யாதி. இத் திருவாய்மொழியால் - 'முமுக்ஷுவுக்கு விஷயஜர்ஸநம் வ்யாயகம்' என்கிறது. 'இதுஎம்பெரு மானார் உகந்ததிருவாய்மொழி' என்று அந்தப்ரஸங்கத்திலே ஆழ்வார் திருவாங்கப்பெருமான னாயர் - கதையைப்ப்ரஸாதிப்பார்.

முதற் பாட்டு.

இன்னுயிர்ச்சேவலும்நீருங்குவிக் கொண்டு இங்கேத்தனை
யென்னுயிர்நோவமிழற்றேன்மின் குயிற் பேடைகள்
என்னுயிர்க்கண்ணபிரான நீர்வரக்கவுகிலீர்
என்னுயிர்குவிக் கொடுப்பார்க்கும் இத்தனைவேண்டுமோ ?

ஆ.—இக்குயில்களை நோக்கி “அவந்திருநாமங்களைச் சொல்லிக்கவி என்னை
நோவுசெய்யாதே கொள்ளுங்கோள் ! இங்கு அத்தனைக்கு விஷபமுண்டோ ?” என்ன,
இக்குயில்கள் “உன்னைநோவுசெய்கைக்காகவோ அவனை நாங்கள் கூவுகிறது” என்ன,
அன்றாகில், அவனை வரக்கவுகிறிலிகளோ, என்னை முடிக்கிறே கூவுகிறது, என்னைமுடிக்க
கும்போது இத்தனை பாரிப்பு வேணுமோ? என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், சில குயிற்பேடைகளைக் குறித்து என்னை முடிக்க
கைக்கு இத்தனை பாரிப்பு வேணுமோ? என்கிறார்.

[இன்னுயிர்ச்சேவலென்று தொடங்கி]-விரஹவ்யஸநம் அறிந்திருக்கிற குயிற்
பேடைகள் ! உங்களுக்கு நற்சிவனான சேவல்களும் அவற்றுக்கு அஹிமதைகளான
நீங்களும் பாஸ்பரஸம்ஸ்லேஷார்யமாக அழைத்துக்கொண்டு விஸ்வலேஷத்தாலே தளர்ந்
திருக்கிற என் உயிர்நோவ மிகவும் ப்ராணயுக்தத்தைப் பண்ணுதே கொள்ளுங்கோள் !
[என்னுயிர்க் கண்ணபிரானென்று மேலுக்கு]-வாதுகரைச் சொல்லுமாபோலே எங்களை
இங்ஙனே சொல்லுவானென் ? என்றினவாகக்கொண்டு யாரகனான க்ருஷ்ணனைவரக்
கூவுகிறிலிகோள் ; ஆனபின்பு, என்னை முடிப்பார்க்கு இத்தனைபாரிப்பு வேணுமோ ?

ப.—முதற்பாட்டில், ஆபுநிகஸுலஹனான க்ருஷ்ணனை வரவழைப்பாதே உங்
களில் நீங்கள் அழைத்து மிழற்றி என்னைநவியாதே கொள்ளுங்கோளென்று, சேவ
லோடே சேர்ந்த சில குயிற்பேடைகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்.

குயிற்பேடைகள் - ! இன்னுயிர் - வஹிர்சரமான ப்ராணன்போலே
லோக்யமாப் ப்ராசகமான, சேவலும்-, இன்னுயிர் நீரும் - அதுக்குஇனியவுயிராய் என்
னோடு ஸ்த்ரீத்வஸாஜாத்பத்தைபுடைய நீரும், கூவிக்கொண்டு - (ஒருவர்க்கொருவர் ஸம்
ஸ்லேஷார்யமாக) அழைத்துக்கொண்டு, இங்கு - என் ஸந்தியியிலே, எத்தனை-மிகவும்,
என் உயிர் - என் ப்ராணனானது, நோவ - ஈடுபடுப்படிக்கிடாக, மிழற்றேன்மின் - அந
க்ஷரஸமான ஸம்ஸ்லேஷ ஸ்ப்ஷங்களைப் பண்ணுதே கொள்ளுங்கோள் ! என்-எனக்கு,
உயிர் - ப்ராசகனுள்ள, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனாகிற, பிரானை - உபகராகனை, நீர் - நீங்
கள், வரக்கவுகிலீர் - வரும்படி அழைக்கிறிலிகோள் ! (உங்கள் கூவுதலால்) என் உயிர் -
என் ப்ராணனை, கூவி - அபஹரித்து, கொடுப்பார்க்கும் - அவனுக்குக் கொடுப்பார்க்கும்,
இத்தனை - இத்தனை வ்யாக்பாரம், வேண்டுமோ - வேணுமோ ?

இ.—முதற்பாட்டில், சில குயிற்பேடைகளைக் குறித்து என்னை முடிக்க
கைக்கு இத்தனைபாரிப்பு வேணுமோ? என்கிறார்.

[இன்னுயிர்ச் சேவலும்]- நற்சிவனான சேவலும் வஹிர்சரப்ராணனைப்
போலே கண்வட்டத்திலே வர்த்தியாதிற்கை, பிரிந்துபடுகையடிக்கும் சேவலைப்போ

லன்றிக்கே, பேடைக்கு யாரகமாயிருக்கும் சேவலுமுண்டாகாதே ! ஹேர்க்யமுமாய் யாரகமாயிருக்கும் சேவலுமுண்டாகாதே ! [நீரும்] - சேவலுக்கு இன்னுயிரான் நீரும். [கூலிக்கொண்டு] - சேர்த்தியைக்காட்டி நலிகிறதுக்குமேலே, பேச்சாலும் நலியவே ணுமோ ! ஸம்ஸ்லேஷார்ப்பமாக பரஸ்பரம் பேரைச்சொல்லி அழைத்துக்கொண்டு. [இங்கு எத்தனை] - இங்கு எத்தனை? விஷயமுண்டோ ? பிரிவாலே சென்றற்ற இதில் உங்கள்பாரிப்புக்கு விஷயமுண்டோ ? அன்றிக்கே, [எத்தனை என்னுயிரோவ மிழற்றேன் மின்] - பிரிவாலே தளர்ந்திருக்கிற என்னுயிரோவ மிகவும் ப்ரணய கூஜிதத்தைப்பண்ணுதே கொள்ளுங்கோள். 'உயிரோவ' - என்கையாலே உடல் சென்றற்றதென்கை. ராமஸரம்போலே உயிரிலேபுக்கு வ்யாபிரிக்கவற்றாயிற்று இந்தப் பவதி. என்னுயிரென் கையாலே - இவற்றின் பேச்சுக்கேட்கத் தளிர்க்கும் அவனில் தனக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தி. [மிழற்று கையாவது] - நிரம்பாமென்சொல். ஸம்ஸ்லேஷ ஸார்பிற் சொல் லத்தொடங்கித் தலைக்கட்டாத பேச்சுக்கள். [நோவமிழற்றேன் மின்] - இப்பேச்சைக் கேட்கில் - இவள்முடியுமென்று அறிந்து பேசாதிருக்கவேண்டாவோ ? ஸ்த்ரீவ்யுமென் றறிந்தால் மீளவேண்டாவோ ? [குயிற்பேடைகள்] - விஜாதிபர் செய்யுமத்தை நீங் களுஞ் செய்யவேணுமோ ? சேவலைக்கொண்டு காரியங்கொள்ள நினைத்தாலும் பேடை யின் காலையிறேபிடிப்பது. [என்னுயிர் இத்யாதி] - எங்களை வ்யாதுகரைச்சொல்லுமா போலே சொல்லுகிறதென் ? என்றனவாகக்கொண்டு எனக்கு யாரகளுன க்ருஷ்ணனை வரக்கூவுகிறீர்களே. யாரகங்கள் வ்யக்திதேதரமும் வ்யவஸ்துதமாயிறேயிருப்பது. தீர் யக்குக்களுக்குத் த்ருணம், மனுஷ்யர்களுக்குச் சோம, தேவர்களுக்கு அம்ருதம், இவ ளுக்கு க்ருஷ்ணன். [கண்ணபிரான்] - பரார்ப்பமாகத் தன்னையோக்கி வைக்குமவன். [நீர்] - அந்வயத்தில் ரஸமறியும் நீங்கள், வ்யக்திரோகத்தில் நோவு அறியவேண்டாவோ ? [வரக்கூவுகீர்] - நீங்கள் அவன்முன்னே சென்று பவதித்திகோளாகில் அத்தாலே என்செல்லாமையை நினைத்துவாரானோ ? அது செய்கிறீர்களே ; என்னை நலிகைக்கு வேண்டுவது செய்கிறீர்களே அத்தனை ; நானும் அவனுஞ் சேருகைக்கு வேண்டுவது செய்கிறீர்களே. அழிக்கவல்லவை சேர்க்கவும்வற்று என்றிருக்கிறாள். அவன்கார்யம் இவற்றின் கையது என்றிருக்கிறாள். - வடகரணவர்கள் வ்யாதுகரோயாகிலும் ரக்ஷ கர் என்றிறேயிருப்பது. [என்னுயிர் இத்யாதி] - என்னையும் அவனையுஞ் சேர்க்கிறீ னீர்களே ; அல்லாதபின்பு, இனி என்னை முடிக்கையாயிருந்ததிதே உங்களுக்குக் கருத்து ; அதுக்கு இப்பாரிப்பெல்லாம் வேணுமோ ? பண்டே சென்றற்ற என்னுயிரைவாங்கி அவன்கையிலே கொடுக்கையாகில் கருத்து. அதுக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ ? நீங் கள் சேரவிருக்கையும்கலக்கையும அந்யோந்யம் நாமக்ரஹணம்பண்ணுகையும, ப்ரணய மடிமடியவதியும் இதெல்லாம் வேணுமோ ? நொந்தாரை ஜீவிப்பிக்கையன்றோ அரி வது ? முடிக்கையிற் பணியுண்டோ ?

நடு.—முதற்பாட்டு. சில குயிற்பேடைகளைக்குறித்து, என்னை முடிக்கைக்கு இத்தனை பாரிப்பு வேணுமோ ? என்கிறாள்.

முதற்பாட்டு - இன்னுயிர் இத்யாதி. " குயிற்பேடைகள் - என்னுயிர் கூலிக்கொடுப் பார்க்குமித்தனைவேண்டுமோ " என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சிலகுயில் இத்யாதி.

[இன்னுயிர்ச்சேவலும்] - நற்சீவனான சேவலும். வஹிஸ்சரப்ராணனைப் போலே கண்வட்டத்திலே வர்த்தியாநிற்கை. பிரிந்து படுகுலையடிக்கும். சேவலைப்போலன்றிக்கே, பேடைக்கு ஸாரகமாயிருக்கும் சேவலும் உண்டாகாதே! ஹோக்யமுமாய் ஸாரகமுமாயிருக்கும் சேவலுமுண்டாகாதே! [நீரும்] - சேவலுக்கு இன்னுயிரான நீரும். [கூலிக்கொண்டு] - சேர்த்தியைக்காட்டி நலிகிறதுக்கு மேலே, பேச்சாலும் நலிய வேலுமோ? ஸம்ஸ்லேஷார்யமாக பரஸ்பரநாமக்ரஹணம் பண்ணிக்கொண்டு. [இங்கு எத்தனை] - இங்கு அத்தனைக்கு விஷயமுண்டோ? இங்குப்பிரிவாலே சேன்றற்றது. உங்கள் பாரிப்புக்கு விஷயமுண்டோ? “ஸயிகம்ஸொஹதே” (அதிகம்ஸொபதே) என்னுமா போலே நலியாநின்றதாயிற்று; அன்றிக்கே, [எத்தனை யென்னுயிர்நோவமிழற்றேல்மின்] - பிரிவிலே தளர்ந்திருக்கிற என்னுயிர்நோவ மிகவும்ப்ரணயகூஜிதத்தைப்பண்ணுதேகோள் ளுங்கோள். “உயிர்நோவ” என்கையாலே-உடல் பண்டேசேன்றற்றதென்கை. ராமஸாரம் போலே உயிரிலேபுக்குவ்யாபரிக்கவும்வற்றாயிற்று இந்த உயிர். “என்னுயிர்” என்கையாலே இவற்றின்பேச்சுக்கேட்கத்தளிர்க்குமவனில் வ்யாவ்ருத்தி. மிழற்றுகையாவது-நிரம்பாமென்சொல்; ஸம்ஸ்லேஷ டிஸையில் சோல்லத்தொடங்கித் தலைக்கட்டாதபேச்சுக்கள். [நோவமிழற்றேல்மின்]-இப்பேச்சு இவள் சேவிப்படி முடியுமென்றறிந்து, பேசாதிருக்க வேண்டாவோ? ஸ்திரீவ்யுமென்றறிந்தால் மீளவேண்டாவோ? [சுயிற்பேடைகள்]-விஜா

இன்னுயிரான சேவலென்கிறார் - நற்சீவனான இதயாதி. விவரணம் - வஹிஸ்சர இதயாதி. பேடை கண்வட்டத்தைவிடாதே வர்த்திக்கிறமையைப்பற்ற “நற்சீவன்” என்கிற தென்றபடி. இதுக்கு ஹார்த்தஹாவம் - பிரிந்து இதயாதி. படுகுலையடிக்கும் - ஹிம்ஸிக்கும். இனிதுமாய் உயிருமான சேவலென்றர்த்தாந்தரம் - ஹோக்யமுமாய் இதயாதி. பேச்சு, நலிவான படியைக் காட்டாநின்றகொண்டு, ஸப்தார்த்தம் - ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாக இதயாதி. “இங்கு” என்றது - என்னிடத்திலே என்றபடியாய், “எத்தனை” என்று - அல்பமாய், உங்கள் பாரிப்புக்கு அல்பமும் விஷயமில்லையென்று முந்தினவர்த்தம் - இங்குஅத்தனைக்கு இதயாதி. அத்தனைக்கு - சேர்த்திக்கும் நாமக்ரஹணத்துக்கும். “அத்தனைக்கு விஷயம்” என்றதின்விவரணம் - இங்குப் பிரிவாலே இதயாதி. இவைதன்னைநலிகையாவது - அத்தலையை ஸ்மரிப்பித்து பாதகமாகையாகையாலே, அதைஉதாஹரணபூர்வமாகத் தெரிவிக்கிறார்-அதிகம் இதயாதி. “ஸயிகம்ஸொஹதேவ ரிஷிக்ஷிபரிஹரதெஃ | தீவயனீவரெகாஃ விவியாஃ ஷிதவிஜாஃ” இது கிஷ்கிந்தாகாண்டே ப்ரயுமே. (க௦) “ஸயிகம்ஸொஹதே” என்கையாலே - விஷயத்தினளவல் லாத பாதகத்வஞ்சொல்லுகிறது. இரண்டாம்அர்த்தம் - அன்றிக்கே எத்தனை இதயாதி. அதாவது - “இங்கு” என்று - இந்தஸ்யுலமாய், “எத்தனை” என்று - மிகுதியாய், என்னுயிர்நோவ இந்தஸ்யுலத்திலே மிகவும் மிழற்றேல்மின் என்றபடி. இந்த அர்த்தத்துக்கு, “எத்தனை” என்றது-“மிழற்றேல்மின்” என்றத்தோடே அங்கியிப்பது. “என்னுயிர்” என்கிறதற்கு அர்த்தகூட பூர்வமாக தீவ்வாக்யவிவரணம் - பிரிவிலே இதயாதி. “உயிர்நோவ” என்றதற்குவாஸகை - உயிர்நோவ இதயாதி. “உயிர்நோவ” என்றதற்குஹாவாந்தரம் - ராமஸாரம்போலே இதயாதி. அதாவது - உடல்குறியழியாதிருக்க உயிரிலே நலியவற்றென்றபடி. “என்னுயிர்” என்றதற்கு வ்யாவர்த்தம் - என்னுயிரென்கையாலே இதயாதி. † “மிழற்றலும் மிழற்றலும் நிரம்பாமென் சொல்” நிரம்பாமென்சொல் என்றது - அர்த்தோத்தியான ம்ருதஹாஷணம். “நிரம்பாமென் சொல்” என்றதின்விவரணம் - ஸம்ஸ்லேஷ டிஸையில் இதயாதி. எங்களுக்கு ப்ரக்ருதியான மிழற்றலுத்தவிரப்போமோவென்ன - இப்பேச்சு இதயாதி. விவரணம் - ஸ்திரீவ்யும் இதயாதி. “பேடைகள்” என்றதற்குஹாவம் - விஜாதீயர் இதயாதி. விஜாதீயர் - புமான்கள். சேவலைக்

தீயர்செய்வதை நீங்களுஞ்செய்யவேணுமோ? சேவலைக்கொண்டு கார்பங்கொள்ளநினைத்
தாலும் பேடையின்காலையிறே பிடிப்பது. [என்னுயிர்க் கண்ணபிராணை] - “எங்களை
வாதுகரைச்சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறதென்?” என்றினவாகக்கொண்டு; எனக்கு
யாரகனான க்ருஷ்ணனை வரக்கூவுகிறிலிகோள். யாரகங்கள், வ்யக்திதோறும்
வ்யவஸ்த்திதங்களாயிறேயிருப்பது. தீர்யக்குக்களுக்கு த்ருணம், மநுஷ்யர்களுக்கு அந்
நம், தேவர்களுக்கு அம்ருதம், இவளுக்கு க்ருஷ்ணன்; * எல்லாங்கண்ணனிறே.
[கண்ணபிரான்] - பராமஹிமாகத் தன்னை ஓக்கிவைக்குமவன். [நீர்] - அந்
வயத்தில் ரஸமறியும் நீங்கள், வ்யதிரேகத்தில் நோவும் அறியவேண்டாவோ? [வரக்கூவு
கிலீர்] - நீங்கள் அவன்முன்னேசென்று ய் வந்திக்கொளாகில், தானேசெல்லாமையை
நினைத்துவாரானோ? அதுசெய்கிறிலிகோள். என்னைநலியவேண்டுவன செய்திகொள்இத்
தனை, நானும்அவனும் சேருகைக்குவேண்டுவன செய்திலிகோள். அழிக்கவல்லவை
சேர்க்கவும்வற்று என்றிருக்கிறார். இவற்றின்வாயது வாணாளன்றிருக்கிறார். [என்
னுயிர்கூவிக்கொடுப்பார்க்குமித்தனைவேண்டுமோ] - என்னையும் அவனையுஞ்சேர்க்கிறி
கொளல்லாதபின்பு, இனிஎன்னைமுடிக்கையாயிருந்ததிறே உங்களுக்குக்கருத்து; அதுக்கு
இப்பாரிப்பெல்லாம்வேணுமோ? பண்டேசென்றற்றஎன்னுயிரைவாங்கி அவன்கையிலே
கொடுக்கையாகில்கருத்து, அதுக்கு இதெல்லாம்வேணுமோ? நீங்கள்சேரவிருக்கையும்,
கலக்கையும் அந்யோந்ய நாமக்ரஹணம் பண்ணுகையும் ப்ரணயகத்ததத்வநியும், இதெல்
லாம்வேணுமோ? கொந்தாரைஜீவிப்பிக்கையன்றோஅரிது? முடிக்கையில் பணியுண்டோ?

இரண்டாம் பாட்டு.

இத்தனைவேண்வேதன்றந்தோ! அன்றிற்பேடைகள்!
எத்தனைநீரும்நஞ்வேலும் கரைந்தேங்குதீர்
வித்தகன்கோலிந்தன்மெய்யல்லனெருவர்க்கும்
அத்தனையாம்இனியென்னுயிர் அவன்கையதே.

கொண்டு கார்பங்கொள்ள நினைத்தமைதோற்ற “இன்னுயிர்ச்சேவல்” என்று முந்தறவெடுத்து,
இங்கே “பேடைகள்” என்றத்தை ப்ரயுகமாகச்சொல்லுவானென்? என்ன - சேவலை இத்
யாதி. “கூவுகிலீர்” என்றதுக்கு அவதாரிகை - எங்களை இத்யாதி. என்றினவாக - என்று
சொன்னதுகனாக. இவளுக்குக்ருஷ்ணன் யாரகமானபடியென்? என்ன - தாரகங்கள் இத்யாதி.
“வ்யவஸ்த்திதங்கள்” என்றத்தைக்காட்டுகிறார் - தீர்யக்குக்களுக்கு இத்யாதி. “இவளுக்கு
க்ருஷ்ணன்” என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - எல்லாம் இத்யாதி. “பிரான்” என்றதுக்கர்த்தம் -
பராமஹிமாக இத்யாதி. உனக்கு பாதகமாகிறது எங்களுக்குத் தெரியுமோவென்ன - அந்வயத்தில்
இத்யாதி. அந்வயம் - ஸம்ஸ்லேஷம். வ்யதிரேகம் - விஸ்லேஷம். நாங்கன்கூவினால் அவன்
வருவனோ? என்ன - நீங்கள் இத்யாதி. விவரணம் - என்னைநலிய இத்யாதிவாக்யத்வயம். பகி
கள் சேர்ப்பிக்கவற்றோவென்ன - அழிக்கவல்லவை இத்யாதி. விவரணம் - இவற்றின் இத்யாதி.
வாயதுவாணன் - என்றது - வார்த்தையாலேவாழும்நானான ஆயுஸ்ஸென்றபடி. நாங்கன்முடிக்க
வந்ததுக்கு கியாமகமேதென்ன - என்னையும் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - பண்டே இத்யாதி.
கீழெல்லாவற்றையும்கடாகித்து “இதெல்லாம்” என்றத்தைக்காட்டுகிறார் - நீங்கள் இத்யாதி.
“வேண்டுமோ?” என்ற ஸ்வரத்துக்குகாவம் - நோந்தாரை இத்யாதி. குயிற்பேடைகள் - இன்
னுயிர்ச்சேவலும் இத்யாரப்யாவயம்.

ஆ.—(இத்தனை.) - “அன்றிற்பேடைகள்! நீரும் துஞ்சேவலும், கரைந் தேங்குதிர்; என்னுயர் கூவிக்கொடுப்பார்க்கும், இத்தனைவேண்டுவதில்லை” என்று சொல்ல, அவையும், “உன்னோடுள்ளகலவியே யாகமாயிருக்கிறவன் ஒருகூணம் உன் னைப்பிரியுமளவில் அவனை இங்ஙனே கொடுமை சொல்லவேணுமோ? தானேவருகிறா னிறே!” என்ன; “அவன் அங்ஙனே ப்ரணயஸ்வலாவனைப்போலேயிருக்கு மத்தனை காண்! அவனொருவர்க்கும் மெய்யாக ஸ்நேஹியல்லன்; ஆனபின்பு, அவன்வருகை யென்றொரு பொருளுண்டோ? இனியென்னுயிரானது முடிந்ததிறே?” என்கிறாள்.

ஒ—இரண்டாம்பாட்டில், ‘உங்கள் சேவலும் நீங்களுமாய்க்கொண்டு ப்ர ணயகூஜிதங்களாலே என்னைநலியாதே கொள்ளுங்கோள்!’ என்று சிலவன்றிற்பேடைகளை டயரீயமாக இரக்கிறாள்.

[அன்றிற்பேடைகள்] - ‘பெண்பிறந்திரல்லீரோ? [எத்தனைநீரும் துஞ்சேவ லுங்கரைந்தேங்குதிர்]-நாங்களென்செய்தோம்?’ என்ன, மிகவும் கரைந்து ஏங்காநின்றி கோள். [வித்தகன் கோவிர்தன் மெய்யனல்லனொருவர்க்கும்] - ‘உன்னோடுள்ள கலவியே யாகமாயிருக்கிற அவன் ஒருகூணமும் பிரியுமளவில் அங்ஙனே எங்கனையிட்டு நலிவிக் கிறானாக் கொடுமை சொல்லவேணுமோ? அவன்தானே வருகிறானிறே’ என்ன, - அவன் அங்ஙனே ப்ரணயஸ்வலாவரைப்போலே இருக்கும்த்தனை. [ஒருவர்க்கும், மெய்யனல் லன்] - உங்களுக்கும் இத்தனையே மலிப்பது. [அத்தனையாம் இனியென்னுயிர் அவன்கையதே] - இப்படிச் சொல்லவும் அவையிடாதே கவப்புக்கவாதே முடிந்தே னாகாதே என்கிறாள்.

ப.—அநந்தரம், பசுக்களுக்கும் ரக்ஷகனும்படி ஸுஸீலனான க்ருஷ்ணனை மெய்யனாகினைத்து, என்னை யவனுக்காக என்செய்யநலிகிறிகோளென்று, சிலஅன்றிற்பேடைகளைச்சொல்லுகிறாள்.

அன்றிற்பேடைகள் - (பிரிவில் யரிக்கமாட்டாத ஸ்வலாவததையுடைய) அன்றிற்பேடைகள்! நீரும் - (சேவலின் நினைவறிந்து பரிமாறும்) நீங்களும், தும்சேவ லும் - (உங்கள் நினைவறிந்து பரிமாறும்) சேவலுமாய்க்கொண்டு, எத்தனை - எத்தனை ப்ரகாரம், கரைந்து - ஸம்ஸ்லேஷரஸத்தாலே யுள்ளழிந்து, ஏங்குதிர் - ஸப்திக்கிறி கோள்? இத்தனை - இத்தனைபதிப்ரவ்ருத்தி, வேண்டுவதன்று - ; அந்தோ -! (என்னை நலியும்படி யுங்களைவாக்காட்டின), வித்தகன் - விஸ்மயரீயசேஷடிதனாய், கோவிர்தன் - பசுக்களையும் ரக்ஷிக்குமவனென்கிற ஸௌஸீல்யத்தை ப்ரகாஸிப்பித்து லோகத்தை வஸீகரிக்கும் க்ருஷ்ணனானவன், ஒருவர்க்கும் - (கட்டாரோடு கல்லவர்களோடுவாசிப்பற) ஒருவர்க்கும், மெய்யன் அல்லன் - மெய் பரிமாறுவானொருவனல்லன்; (ஆனபின்பு, அவன் நினைவின்படி உங்கள் ப்ரவ்ருத்தியுண்டாகையாலே), இனி என்னுயிர் - இனி என்ப்ராண னானது, அவன்கையதே ஆம் அத்தனை -.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், சில அன்றிற்பேடைகளைக் குறித்து, உங்கள் சேவலும் நீங்களுமாய்ப் ப்ரணயகூஜிதங்களாலே யென்னை நலிகிறதென்? என்கிறாள்.

[இத்தனை வேண்டுவதன்று] - என்னைமுடிக்ககக்கு இத்தனை வேண்டுவ தில்லை. குயில்களைப்பார்த்து “இத்தனை வேண்டுமோ?” என்னுதற்கு, இடையிலே அன் றில்களினுடைய “வநி நலிய, ‘இத்தனைவேண்டா’ என்னவேண்டும்படியிறே இவள்

உயை. குயில்களினுடைய ய^ஃ வதியிலே பணிபோந்து செல்லாதற்க நடுவே, † ஒளியம்பு விடுவாரைப்போலே அன்றில்கள் ய^ஃ வதிக்க, புரிந்துபார்த்து, இவையமையாதே! நீங்கள் வேணுமோ! என்கிறாள். இப்படி சொன்னவிடத்திலும் மேன்மேலென ய^ஃ வதிக்கத் தொடங்கிற்று; அதிலேதான் சேர்ந்து பரவாமாத்ரையாய், “ஐயோ!” என்கிறாள். [அன்றிற்பேடைகள்] - குயிற்பேடைகளிற்காட்டில் உங்கள்பக்கல் ஒரு வாசிகண்டிலோம்; அவற்றிற்காட்டில் வ்யதிரோகத்தில் ஆற்றாமையிடுகிற யிவற்றுக்கிருப்பது. உங்கள்சேவலிற்காட்டிலும் ஒருவாசிகண்டிலோம்; குயிற்பேடைகளிற்காட்டிலும் ஒருவாசிகண்டிலோம். நலிவுக்கு விஜாதீயரினும்வ்ருகாய், ஸஜாதீயரினும் அவ்ருக யிருந்திகாள். “நாங்கள் என்செய்தோம்” என்ன? - [எத்தனைநீரும் நுஞ்சேவலுங் கரைந்தேங்குதிர்] - [நீரும்] - சேவலினுடைய கருத்தறிந்து பரிமாறுகிறநீரும். [நுஞ்சேவலும்] - உங்கள் கருத்தறிந்து பரிமாறுகிற உங்கள்சேவலும். [எத்தனைகரைந்தேங்குதிர்] - ப்ரணயத்திலே இழிந்தமைதோற்றப் பரிமாறுகின்றிகோள். இருவர்கடக்கலக்குப் ஸமயமோவது? என்னை நலிகைக்காகக் கலந்திகோளித்தனை யன்றோ; கலந்தால்தான் உங்கள்உயைதோற்ற வாய்விடவேணுமோ! உங்களை யழியமாரியன்றோ என்னைநலிகிறது. [வித்தகன் இதயாழி] - “அவனொரு சூதன்காலம் தாழ்க்குமளவில் எங்களையிட்டு அவன் நலிவிக்கிறானாகச் சொல்லவேணுமோ!” என்ன, அவன்படிகளை என்வாயிலே கேளுங்கோளென்கிறாள். வித்தகன் - விஸ்மயநீயன். இப்போது அது கூலர்க்கு அரியவித்தகனாயிருந்தவன். கோவிந்தன் - ஸர்வரகூதகன். இத்தால் ரகூதகரவாரைப்போலேயிருந்து ஸாபகனாமவன். ரகூதகனென்று பற்றப்போகாது; ஸாபகனென்று விடப்போகாது. [மெய்யனல்லனொருவர்க்கும்] - “பரமப்ரணயி, ஸர்வரகூதகன்” என்றிருக்கிற உங்களுக்கும் பொய்யே மெயிப்பது. “நாரொகிதபூகிவாஷதெ” “நத்யுஜெபழ,” “வனதபூகி” என்னும் ராமாவதாரத்தைப்போலேயிறீநீங்கள் நினைத்திருக்கிறது; கபந்தனுக்கும் மெய்சொல்லி, திருவடிக்கும் மெய்சொல்லுமவனல்லனே! “ஆயுபமெடேன்” என்று ஆயுதமெடுக்கையும், பகலியிரவாக்குகையுமிதே இவ்வவதாரத்தில் கருதயம். இப்படி சொல்லவும் அவைவிடாதே கூவிற்றின; முடிந்தனாகாதே! என்கிறாள். [அத்தனையாம் இனி] - இனி, அத்தனையாகாதே என்கிறாள். [என்னுயிர் அவன்கையதே] - என்னுடைய ப்ரணானது அவன் கைப்பட்டது. அவன்நிலையையாத் தலைக்கட்டினபின்பு, என்னுடைய ப்ரணாரகூதனத்துக்கு உங்கள் கால்பிடிக்க வேண்டாவாகாதே.

நடு.—இரண்டாம் பாட்டு. சிலஅன்றிற்பேடைகளைக்குறித்து, உங்கள்சேவல்களும் நீங்களுமாய் ப்ரணயகூலிதங்களாலே என்னை நலிகிறதென்? என்கிறாள்.

[இத்தனைவேண்வேதன்று] - என்னைமுடிக்கைக்கு இத்தனைவேண்வேதில்லை. குயில்களைப்பார்த்து, “இத்தனைவேண்டுமோ!” என்னுநிற்கச்செய்தே, இடையிலே அன்றி

இரண்டாம் பாட்டு - இத்தனை இதயாழி. “அத்தோவன்றிற்பேடைகள் எத்தனைநீரும் நுஞ்சேவலுங்கரைந்தேங்குதிர்” என்றவற்றைக்கடாகித்தவதாரிகை - சிலஅன்றில் இதயாழி.

தே குயிலுக்குச்சொன்ன வார்த்தையையே அன்றில்களுக்கும் சொல்லுவானென்? என்ன - குயில்களை இதயாழி. அதாவது - ஆற்றாமையின் அதிஸயத்தாலேயென்றபடி. ஸ

லினுடைய த்வரி நலிய, அப்பாசரமே இவற்றுக்குஞ்சொல்லவேண்டும்படியே பிறந்த ஈஸா. மஹாராஜரும் வாலியும் பொராரிற்க நவே ஒளியம்பாகப் பெருமாள்விட்டாற் போலே, குயில்களும் இவளுமாய் “கூவாதே கொள்ளுங்கோள்” என்பது அவை யுயரக்கூவுவது ஆகாரிற்கச்செய்தே, நவே அன்றிலானது, சேவிவழியே நெடுப்பையுருக்கி வார்த்தாற்போலே த்வரிக்க, புரிந்துபார்த்து, “இவையே யமையாதோ! நீங்களும் வேணுமோ!” என்கிறாள். இவள்இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் த்வரிக்கத்தொடங்கிற்று. [அந்தோ!] - “சரணம்” என்றவாயை அம்பாலே நிறைப்பாரைப்போலே, உங்கள்படி யிருந்தபடியென்! ஐயோ! என்கிறாள். [அன்றிற்பேடைகள்]-குயிற்பேடைகளிற்காட்டில் உங்களுக்கு ஒருவாசிகண்டிலோம். உங்கள் சேவலிற்காட்டில் ஒருவாசியும் கண்டிலோம். நலிகைக்கு, ஸஜாதீயரீவம் விஜாதீயரீவம் அவ்வருகா யிருந்திகோள், “நாங்கள் என் செய்தோம்?” என்ன, - [எத்தனை] - மிகவும். [நீரும் நஞ்சேவலும்] - சேவலின் கருத்தறிந்து நடத்துகிற நீரும், உங்களுக்கருத்தறிந்து பரிமாறுகிற உங்கள் சேவலும். “ஊஜாபுதரிவிவ்யக்து” (அந்தர்ஜாதமபிவ்யக்தம்) என்னுமாபோலே, பேடையின்கருத்தறிந்து பரிமாறுகின்றதாயிற்றுச் சேவல். [கரைந்தேங்குதிர்] - பிறரை நலிகைக்காகத் தந்தாமை யழித்துக்கொள்வாருண்டாகாதே! ப்ரணயதாரையில் தானழித் தமைதோற்றப் பரிமாறுகின்றன. இருவர் கூடக்கலக்கும் ஸமயமோ இது? கலந் தாற்றான், உங்கள் ஈஸாதோற்ற வாய்விடவேணுமோ? [வித்தகன்இத்யாதி] - “அவன்

த்ருஷ்டார்த்தமாக விவரணமாதல், “இத்தனைவேண்டவென்று” என்றதுக்கு ஊவார்த்தமாதல் - மஹாராஜரும் இத்யாதி. இவையே யமையாதோவென்றது - குயில்களையமையாதோவென்ற படி. “அந்தோ!” என்றதுக்கவதாரிகை - இவள்இப்படி இத்யாதி. “அந்தோ!” என்றதுக்கு வாஸனா - சரணம் இத்யாதி. இதுக்குஊவம் - குயிற்பேடைகளில் இத்யாதி. அதாவது - குயிற்பேடைகளைப்பற்ற அன்றிற்பேடைகளுக்கு, வாயலகு நெடுக்கிலும் பொறுக்கமாட்டாத விஸ்வலேஷாஸஹிஷ்ணுத்வமுண்டாகையாலே, அந்தவாசிகண்டிலோமென்றபடி. “பேடைகள்” என்றதுக்குஊவம் - உங்கள்சேவலில் இத்யாதி. அதாவது - சேவல்புமாளுகையாலே, கடிபெருகியாய்ப் பெண்ணினுடைய வ்யஸநமறியாத ஆகாரந்தையுடையனாயிருக்கும்; அப்படியன்றிந்தே, பெண்கள்படும் வ்யஸநம் பெண்களுக்குத்தெரியும்படியான ஏற்றமுண்டெங்களுக்கு. இப்போது நிர்த்தயமாய் நலிகையாலே அந்தவாசிகண்டிலோமென்றபடி. விவரணம் - நலிகைக்கு இத்யாதி. ஸஜாதீயர் - குயிற்பேடைகள். விஜாதீயர் - சேவல்கள். பேடையின்கருத்தறிந்து பரிமாறுகைக்கு த்ருஷ்டார்த்தம் - அந்தர்ஜாதம் இத்யாதி. “தவ்யாஸாராஜோகிமுண்ணஹுடி

பெவாரிவகபுதெ. கஹஜாபுதரிவிவ்யக்துவிவ்யகிஹுடிபஹுடி. தவ்யாஸாராஜோகிமுண்ணஹுடி. விஸொஷணெஷெயிஷிஜநகாதுஜா” இதி பாலகாண்டே சரமே. (எ) “அஸ்யார்த்தே; தஸ்யாஸ ஹ்ருதயே ராமே, த்விகுணம்-ப்ருஸம், பரிவர்த்ததே; தஸ்மாத் ஸகாமே, தஸ்யாஜி அந்தர்ஜாத மபிஹ்ருதயம் - அபிப்ராயம், ஹ்ருதா - மநஸா, வ்யக்தமாயாதி - ஜாநாதி. தஸ்ய - ராமஸ்ய. ஹ்ருதயே, மைதிலீ, பூயோவிஸேஷண - அநிஸயேந, பரிவர்த்ததே; தஸ்மாத், தஸ்ய-ராமஸ்ய, ஹ்ருதயம் - அபிப்ராயம், மைதிலீ, மநஸா, ஆக்யாதி - ஜாநாதி, ஏததுக்தம்பவதி: - பாஸ்பரஹ்ருத பார்த்தர்வர்த்தகேந பாஸ்பரஹ்வர உஹஜாநீத இத்யர்த்த இதி” என்றுஉடாலி. “கரைந்து” என்றதுக்குஊவம் - பிறரை இத்யாதி. “ஏங்குதிர்” என்றதுக்குஊவம் - ப்ரணயதாரையில் இத்யாதி. கரைந்து - நடுபட்டு. ஏங்குதிர் - ஸுகாதிகயத்தாலே வார்த்தை சொல்லப்புகுத்தலைக் கட்டமாட்டாதே நடுங்குதிர். இத்தாஊவம் - இருவர்கூட இத்யாதிவாக்யத்வயம். கலக்கும் ஸமயமோஇது என்றது - தன்ஈஸையைப்பற்ற. வாய்விடவேணுமோவென்றது - “ஏங்குதிர்”

† ஒரு க்ஷணகாலம் தாழ்க்குமளவில் எங்களைவிட்டு அவன் நலிகிறானாகச்சோல்ல வேணுமோர்” என்ன; அவன்ப்டிகளையுட்புக்க என்பக்கலிலேகேளுங்கோள்! [வித்தகன்] - விஸ்மயநீயன். இப்போது, அங்குலர்க்கு * அரியவித்தகன். [கோவிந்தன்] - ஸர்வ ரக்ஷகன். இத்தால் - ஸர்வரக்ஷகரைப்போலேயிருந்து வாயகனாவன். ரக்ஷகனென்று பற்றப்போகாது, வாயகனென்று விடப்போகாது. [மெய்யனல்லனொருவர்க்கும்] - “பரம ப்ரணயி, ஸர்வரக்ஷகன்” என்றநினைத்து அவன்கார்யம் செய்யப்போந்த உங்களுக்கும் பொய்யே மலிப்பது. “ராமோஷி கஹி லாஷதே,” (ராமோத்விர்நாபிபாஷதே) “கத்யஜெயதி,” (நத்யஜேயம்) “வனதயுதம்” (எதத்வ்ரதம்மம்) என்னும் ராமாவ தாரம்போலேயென்றிறே நீங்கள் நினைத்திருக்கிறது; பகலையிரவாக்குவது, “ஆயுதமேடேன்” என்றஆயுதமேட்ப்பதானையிறே இவ்வவதாரத்துக்கு க்ருத்யம். “ராமாவதாரத்தில் மெய்யும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பொய்யுமிறே, ஆஸ்ரிதர்க்குத்தஞ்சம்; அவன் பொய்யனாகிலென்? மெய்யனாகிலென்? இருந்தபடியுக்குமத்தனையன்றே நாங்கள்” என்றதோடங்கின கார்யத் திலே முதிர்நின்றன. [அத்தனையாம்இனி] - இனியத்தனையாகாதே! இவற்றின் ஒருப்பா டிருந்தபடியால், அவன்நினைவே தலைக்கட்டிவிட்டதாகாதே! என்கிறாள். என்ப்ராணன் அவன்கைப்பட்டபின்பு, என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உங்கள் கால்பிடிக்கவேண்டாவே?

என்றத்தைப்பற்றி: பரமப்ரணயியாய் ஸர்வரக்ஷகனான - அவன் ஒருக்ஷணகாலம் தாழ்க்குமளவில் என்ற கூட்டுவது. “விஸ்மயநீயன்” என்றத்தாலே அவனுடைய காபட்யம் சொல்லிற்றே வென்ன - இப்போது இத்யாதி. * பிறர்கட்கரியவித்தகனென்றிக் கே, இப்போது அங்குலர்க்கு * அரியவித்தகனென்றபடி. ஸர்வரக்ஷகன்வம் காபட்யமல்லவேயென்ன - ஸர்வரக்ஷகன் இத்யாதி. மேலே, “மெய்யனல்லன்” என்றிருக்கையாலே, “வித்தகன்” - ப்ரணயிபோலே யிருக்கிறு னொழிய அங்குலர்க்கு ப்ரணயியல்ல, தூர்லனென்றும், “கோவிந்தன்” - ‘ரக்ஷகரைப்போலே இருந்து வாயகனாவன்’ என்றும், வ்யங்க்யமாக வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறார். “கோவிந்தன்” என்ற துக்கு மலிதம் - ரக்ஷகனென்று இத்யாதி. ரக்ஷகனென்று பற்றப்போகாது, இப்போது வாயக னாகையாலே; வாயகனென்றுவிடப்போகாது, முன்பு பசுக்களை ரக்ஷிக்கையாலே. “ஒருவர்க் கும்” என்ற சஸ்ப்தத்துக்கு மாவம் - பரமப்ரணயி இத்யாதி. “வித்தகன்” என்றத்தைப்பற்ற - பரமப்ரணயிஎன்றது. “கோவிந்தன்மெய்யனல்லன்” என்று கூட்டிமாவம்-ராமோத்விர் இத்யாதி. “தடி உஹிவயகம்ஷெவிராஜெஜாயதிலிகாஷ” க்ஷித்யுகாரிஷெஷு க்ஷிதிகெவராகிரே

கிதா-கஹி லாஷதே” இது கைகேயீம் ப்ரதி ராமே. (அயோத்யா ௧௮-௩௦) “அவன்வஞ்சகன்” என்னுமத்தை அவன் செயலே ஸஞ்சப்பிக்குமென்கிறார் - பகலை இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிசை - ராமாவதாரத்தில் இத்யாதி. ‘ஆஸ்ரிதர்க்குத்தஞ்சம்’ என்றவகந்தாம், “ஆகையாலே” என்றுகூட்டு வது. தோடங்கினகார்யத்தில் - இவளை கலிகையிள். விவரணம் - இவற்றினொருப்பாடு இத்யாதி. ஒருப்பாடு - உத்யோகம். “என்னுயிர் அவன்கையதே” என்றதுக்கு மாவம் - என் ப்ராணன் இத்யாதி. ‘அன்றிற்பேடைகான், எத்தனை நீரும் நஞ்சேவலும் கரைந்தேங்குதிர் - இத்தனைவேண் வெதன்றுஅத்தோ! வித்தகன் கோவிந்தன் - ஒருவர்க்கும் - மெய்யனல்லன்: -இனியென்னுயிர் அவன்கையதே யாமத்தனை’ என்று அந்வயம். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அவன்கையதேயெனதாருயிர் அன்றிற்பேடைகள்!

†எவன்சொல்லிகீர்துடைந்தாதீர் புடைசூழவே

தவஞ்செய்தில்லா வினையாட்டியேனுயிரிங்குண்டோ?

†எவன்சொல்லிநிறும்? நம்வங்குகுக்குரல்கேட்டுமே.

ஆ.—(அவன்கையதே.) - எம்பெருமானேடு கலந்து பரிமாறுகைக்கு பாக்ய ஹீனையான என்னுயிர், நம் வங்குகுக்குரல்கேட்டு மயங்கிக் கிடக்கச்செய்தே, அதின் மேலே ஏதேனுஞ்சொல்லிக்கொண்டு வங்குடைந்து ஆடுகிறீகோள் என்னருகே நின்று? என்கிறாள்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், அற நோவுபட்ட என்னைநலியாதே கொள்ளுங் கோள் என்று அன்றிற்பேடைகளை மீளவும் இரக்கிறாள்.

[அவன்கையதே யென்றுதொடங்கி] - அன்றிற்பேடைகள்! என்னுடைய ப்ராணன் அவன்கையிலேயா யிருக்கச்செய்தே என்னை “முடிக்கவேணும்” என்று எனக்கு உஸ்ஸஹாமப்படி ப்ராணய உபாஸிலேயுள்ளன சில உத்திகளைப் பண்ணிக் கொண்டு ஒன்றிலேயொன்று அவநாவித்து ஸஞ்சரிபா நின்றீகோள்; உங்களுக்கு நலியலாம்படி ப்ராணனைத் தருகைக்கிடான வாக்யத்தைப் பண்ணாதிருக்கிற என்னுடைய ப்ராணன் என்பக்கல் உண்டோ? தவஞ்செய்தில்லா வினையாட்டியேனென்கிறது. விஸ்வலேஷித்தாலும் அவனைப்போலே தரித்திருக்கைக்கு வாக்யம் பண்ணிற்றிலே எனென்றுமாம். [எவனென்றுதொடங்கி] - ப்ராணயபாவசமாய்க்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமான உங்களுடைய த்வநியைக்கேட்டு எத்தைச்சொல்லி தரிப்போம்.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய ஸௌஸீல்பாதிஸபத்தாலே ஆக்ருஷ்டப்ராணையிருக்கிற நான் உங்கள் ஸப்தத்தைக்கேட்டும் எத்தைச்சொல்லி தரிப்பேனென்று, பின்னையும் அவ்வன்றிற்பேடைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

அன்றிற்பேடைகள் -! அவன்கையதே - அந்த ஸுஸீலனை கோவிந்தன் கையதே, எனது ஆர்உயிர்-என்னுடைய ப்ராணனானது; நீர்-நீங்கள், எவன்சொல்லி-எத் தனை உத்திவிசேஷங்களைப்பண்ணி, குடைந்து - ஒன்றுக்கொன்று உள்ளேயாம்படி ஸம்ஸ்லேஷித்து, புடைசூழவே - என்னுடையபரிஸரத்திலே, ஆடுதீர்-ஸஞ்சரிக்கிறீகோள்! தவம் - அவனைப்போலே பிரிவுக்காறியிருக்கும் பாக்யத்தை, செய்தில்லா - பண்ணாதே, வினையாட்டியேன் - போலிகண்டுசும்படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய, உயிர் - ப்ராணன், (அங்கே போனபடியாலே), இங்கு உண்டோ-? நம் - உங்களுடைய, வங்கு - ஸம்ஸ்லேஷித்திலமான, குக்குரல் - ஸப்தங்களை கேட்டும், எவன் - எத்தை, சொல்லி நிறும் - சொல்லிநிற்பது?

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அற நோவுபட்ட என்னை நலியாதே கொள்ளுங் கோள் என்று அன்றிற்பேடைகளையே திரியவும் இரக்கிறாள்.

[அவன்கையதே எனதாருயிர்] - என்னுடைய ப்ராணன் அவன்கையதே. மிதுநமானால் ப்ராணன்கள் மாறாடியன்றோயிருப்பது? உங்களுக்கு இது அவ்யுத்தப்நமோ! “சுலூர்டேவ்யாஃ” [அன்றிற்பேடைகள்] - வ்யதி ரோகத்தில் ஆற்றாமையை அறியும் நீங்கள் இதில் இழிபாதொழியவேண்டாவோ! “உன்னை நனிகிறோமோ! எங்களுக்குக் கலவிஸ்வ ஹவமன்றோ?” என்ன. [எவன்சொல்லி] - ப்ரணயபுரையிலே உள்ளவாய் எனக்கு டுஸ்ஸஹமான சிலஉத்திகளைப்பண்ணி; அவைசொன்னபாசரம் தன்வாயாற் சொல்லமாட்டுவெறிலன். [நீர்குடைந்து] - ஒன்றிலேயொன்று அவமாஹித்து. [ஆதேர்] - பரிமாறாநின்றிகோள். ஆட்டம் - நடைபாட்டம், [புடைகுழவே] - சுற்றிலே ஸஞ்ச ரியாநின்றிகோள்; அடைமதிட்படுத்துகைக்குச் சுற்றிலே விட்டுக்கொண்டிருப்பாரைப் போலே. செவியைப்புகைத்துப் பிழைப்பேனோ! கண்ணைப்புகைத்துப் பிழைப்பேனோ! [தவஞ்செய்தில்லா இத்யாதி] - என்னைமுடிக்க நினைத்துவந்த உங்களுக்கு, என்ப்ராணனை இங்கேவைத்துத் தருகைக்கீடான ஹாக்யத்தைப் பண்ணப்பெற்றிலேன். கபோ தம்போலே உங்களுக்கு உபகரித்து உங்கள் ப்ரிபங்காணப்பெறாத பாபகர்மாவானேன். “அவனைப்போலே பிரிவுக்கு இளையாதபடி ஹாக்யத்தைப்பண்ணப் பெற்றிலேன்” என்று பிள்ளான் நிர்வாஹம். [உயிரிங்குண்டோ] - என்னுயிரினோவ மிழற்றினவன்றே அங்கேபோய்த்தே என் ப்ராணன்; என்பக்கலுண்டோ?” என்று விளக்கேற்றிக் காட்டு வாரைப்போலே யிருக்கிறது. [எவன்சொல்லிநிறும்] - எத்தைச்சொல்லித் தரிப்போம்? உங்கள் ஒருப்பாடு இதுவானபின்பு, தரிக்கவிரகுண்டோ? [நும்மேங்குகுக்குரல் கேட்டுமே] - ப்ரணயபரவசமான உங்களுடைய த்வநியைக்கேட்டும், பிரிவாற்றாமைக்கு தரிக் கிலும் உங்கள் த்வநிக்குப் பிழைக்கவல்லோமோ! உங்கள் த்வநி கேட்டாரை முடிக்கும் தன்றோ! உங்கள்செவியைப் புகைத்தோ நீங்கள் கூப்பிடுகிறது? “நிலுநஹுகு வாகா தாஃ கிஸாஜ்யலஹவாரிணாடி | வுணுநீ கவிஸாஹாக் கையசெஷாஹவிஷ்யதி”.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. அவ்வன்றிற்பேடைகள் தம்மையே, திரியவும், தன் செயலறுதியாலே யிரக்கிறாள்.

[அவன்கையதே எனதாருயிர்] - என் ப்ராணன், அவன்கையதே. மிதுந மானால் ப்ராணன்கள் மாறாடியன்றோயிருப்பது? உங்களுக்கு இது அவ்யுத்தப்நமோ? [அன்றிற்பேடைகள்] - அந்வயரஸம்அறிவார், பிரிந்தார்பவேதும் அநியவேண்டாவோ? [எவன்சொல்லி] - ஏதேனும் சிலவற்றைச் சொல்லி. அவைசொல்லுகிற பாசரஞ் சொல்லில் தன்வாய் வேம்போலேகாணும். [நீர்குடைந்து] - ஒன்றிலேயொன்று அவ மாஹித்து. [ஆதேர்] - பரிமாறாநின்றிகோள். [புடைகுழவே] - சுற்றிலே ஸஞ்சரியா

மூன்றும் பாட்டு - அவன் இத்தாதி. மீளவும் அன்றிற்பேடைகளை இரப்பானென்? என்ன - அவ்வன்றில் இத்தாதி.

“அவன்கையது” என்று அறியும்படி யென்? என்ன - மிதுநம் இத்தாதி. “சுலூர டேவ்யாஃ” இத்தாதி அநஸந்தேயம். தீழிற்பாட்டிலே - “அவன்கையதே” என்றது - ஹாராய் யத்தால் சொன்னவார்த்தை; இதிலே ப்ரணயித்வத்தாலே சொன்னவார்த்தை. “பிரிவில் எங்கள் செய்கிறவையெல்லாம் பாசகமாகச் சொல்லாவின்றாய்: பிரிவு உனக்குபாசகமென்கிற இதுஎங்களுக்குத் தெரியுமோ?” என்ன - அந்வயரஸம் இத்தாதி. அந்வயரஸம் - ஸம்ஸ்லேஷ ரஸம். இன்னதென் னாதே, “எவன்” என்பானென்? என்ன - அவைசொல்லுகிற இத்தாதி. நீர் - நீங்கள். குழ - ஸஞ்ச

நின்றிகோள். அடைமதிட்பதேதுவார் சுற்றிலேவிட்டுக்கொண் டிருக்குமாயோலே. சேவியைப் புதைத்துப் பிழைப்பேனோ! கண்ணைப்புதைத்துப் பிழைப்பேனோ! பெருமானும் பரிகாரமும் லங்கையை யழிக்கைக்குச் சூழப்போந்தாற்போலேகாணும் இவளுக்கு இது இருக்கிறது. பாலியேன்! உங்கள்பாரிப்புக்கு இங்கு விஷயமுண்டாகப் பெற்றதில்லை; [தவஞ்செய்தில்லா] - உயிரை இங்கேவைத்து உங்களுக்கு உபகரிக்க பாக்யம்பண்ணிற்றிலேன். “அவனைப்போலே பிரிவுக்குச் சினையாதபடி பாக்யத்தைப் பண்ணப்பெற்றிலேன்” என்று பிள்ளைப்பணிக்கும். [உயிரிங்குண்டோ!] - வல்லடிக்காரர்க்கு விளக்கேற்றிக் காட்டுமாயோலேகாணும், “இங்குண்டோ!” என்று காட்டுகிறபடி. [எவஞ்சொல்லிற்றும்] - எத்தைச் சொல்லித் தரிப்பது? [நும்இத்யாதி] - ப்ரணயபரஸாரான உங்களுடைய த்வநியைக்கேட்டும். பிரிவுக்குத் தரித்திருக்கிலும், உங்கள் த்வனிக்குப் பிழைக்கவல்லோமோ! உங்கள் த்வனி, கேட்டாரை முடிக்குமதன்றோ! உங்கள்சேவியைப்புதைத்தோ நீங்கள் கூப்பிகேற்றது? “நிலுந்ஹக்ருவாகாநாந் நிஸாஜ்யஸஹவாரிணாடி | வுணாநீகவிஸாராநாகதீகஸகேஷாலவிஷ்யதி” (நிஸ்வநம்சக்ரவாகாகாம் நிஸம்யஸஹசாரிணாம் | புண்டரீகவிஸாலாகதீகதமேஷாபவிஷ்யதி.) (௩)

நான்காம் பாட்டு.

கூக்குரல்கேட்டும்நங்கண்ணன்மாயன்வெளிப்படான்
மேற்கிளகோள்ளேன்மின் நீருஞ்சேவலுங்கோழிகாள்!
வாக்கும்மனமும்கருமமும் நமக்காங்கதே
ஆக்கையும்ஆவியும் அந்தரம்நின்றழலுமே.

நிச்சிறதற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அடைமதிள் இத்யாதி. அடைமதிட்பதேதுவை - முற்றாகப் போடுகை. “எவஞ்சொல்லி, புடைசூழ” என்கிற இரண்டுபதங்களாலும் - தனக்குஇவற்றால்வந்த கலிவைத் தப்பவிரகில்ல என்கிறார் - சேவியை இத்யாதி. “எவஞ்சொல்லி” என்றத்தைப்பற்ற - சேவியை இத்யாதி. “புடைசூழவே” என்றத்தைப்பற்ற - கண்ணை இத்யாதி. “அடைமதிட்பதேதுவார்” என்றத்தை விசேஷவிஷயத்தமாகக் காட்டுகிறார் - பெருமானும் இத்யாதி. மேலாக் கவசாரிகை - பாலியேன் இத்யாதி. “தவஞ்செய்தில்லா” இத்யாதிக்கார்த்தம் - உயிரை இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - அவனைப்போலே இத்யாதி. பாக்யத்தைப்பண்ணாத பாலியேனான என்னுடைய ப்ரணைன்கள்இங்குண்டோ? என்ற ஸந்தார்த்தம். உயிருண்டோவென்னாதே, “இங்கு” என்ற விசேஷித்ததற்குஹாவம் - வல்லடிக்காரர் இத்யாதி. வல்லடிக்காரர் - ஹிம்ஸகர். நிற்றும் - தரிப்போம், “எங்குகூக்குரல்” என்றதற்கு ஹாவமாதல், “கேட்டும்” என்ற ஸந்தார்த்தத்திற்கு ஹாவமாதல் - பிரிவுக்கு இத்யாதி. பிழைக்கப்போகாதோவென்ன - உங்கள் இத்யாதி. தனக்கு வாயுக மானையாலே அவற்றுக்கும்இதுவாயுகமென்றகினைத்து ஹாவம் - உங்கள்சேவியை இத்யாதி. தனக்கு வாயுகமென்றத்தைக்கொண்டு இப்படி நினைத்தபேருண்டோ வென்ன - நிஸ்வநம் இத்யாதி. “நிலுந்ஹக்ருவாகாநாந் நிஸாஜ்யஸஹவாரிணாடி | வுணாநீகவிஸாராநாகதீகஸகேஷாலவிஷ்யதி” இது (கிஷ் - ௩௦ - ௧௦) ராமர். ‘அன்றிற்பேடைகள் - எனதாருயிர் - அவன் கையதே; எவஞ்சொல்லி நீர்’ என்றதொடங்கி, ‘உயிரிங்குண்டோ? நும்மேங்கு கூக்குரல்கேட்டும் எவஞ்சொல்லிற்றும்’ இத்யந்வயம். (௩)

† ‘நீரும் நஞ்சேவலும்’ என்பதும் பாடம்.

ஆ.—(க.க்குரல்) - கோழிகாள்! நீரும் துஞ்சேவலும் மேன்மேலும் அவனை என்செய்யக் கூவுகிறிகள்? என்ன; “நாங்கள் அவனை வரக்கூவுகிறோம்” என்று அவை சொல்ல; அவன் வருகைக்குக் கூவுகிறிகளாகில் அவன் வாராதொழிகிறதென்? ஆதலால், அவன் வரக்கூவுகிறீ ரல்லீர்; என்னை முடிக்கைக்காகக் கூவுகிறீர்தானோ? முன்னமே என்னுடைய ஸர்வகாரணங்களும் முடிந்தன; இனி என்செய்ய வருந்துகிறிகள்? என்ன; காரணங்கள் முடிந்தனவாகில் உன்னுடையபேச்சும் இச்சேஷ்டிதங்களும் கூடுகறயுபெங்கனே? என்னில்,—முடிபச்செய்தே, என்னுடைய ஆக்கையும் ஆவியும் நடுவே நின்ற பசுமைய வ்யஸவாஸகையாலே அழைக்கிறனவத்தனை யென்கிறாள்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், சிலகோழிகளைக் குறித்து நீங்கள் உச்சமாகக்கூவி என்னைநலியாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறாள்.

[க.க்குரலென்று தொடங்கி] - உங்களுடைய க.க்குரலைக் கேட்டுவைத்தும் ஆர்ச்சாரியரிலாக ப்ராஸித்தனான க்ருஷ்ணன் “இவள் பிழைபாள்” என்று பார்த்துத் தோற்றி யருளுகிறிலன். கோழிகாள்! உங்களுடைய சேவல்களும் நீங்களும் உங்களுடைய ஜாத்யுதிதமாய் ப்ரணயப் ப்ரவ்ருத்தமான உச்சஸப்தத்தைப் பண்ணுதே கொள்ளுங்கோள்! [வாக்கும்மனமும் என்றுதொடங்கி] - “உன்னுடைய ஸர்வகாரணங்களை யும் அபஹரித்து உன்னை முடிக்கவென்றுவந்த நாங்கள் கூவாதிருப்போமோ?” என்றனவாகக்கொண்டு என்னுடைய ஸர்வகாரணமும் பண்டே அவன்பக்கலின்; இனிஎன்செய்ய வருந்துகிறிகோள்? என்ன; ஆகில், இப்பேச்சும் இச்சேஷ்டிதமும் கூடினபடி எங்கனே என்னில்?—அவை போகச்செய்தே வ்யஸவாஸகையாலே தேஹமும் ப்ராணமும் நடுவேநின்று துடிப்படுகிறன வித்தனை.

ப.—அந்தரம், ஆர்ச்சாரியருணசேஷ்டிதனான க்ருஷ்ணன் வருகிறிலன், நீங்கள் எனக்கு வ்யாகமாய்ப்படி கூப்பிடாதே கொள்ளுங்கோள் என்று, சில மயிற் பிபடைகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

கோழிகாள் - மயில்காள், க.க்குரல் - நீங்கள் ஒன்றுக்கொன்று அழைக்கிற குரல், கேட்டும் - அவனிநுந்தவிடத்திலும் கேட்டுப்படியாயிருக்கச்செய்தேயும், நம் - (எல்லாரும் “நம்முடையவன்” என்னும்படி) ஹவ்யனாய், மாயன் - கிட்டினாரை யார்ச் சார்யருணசேஷ்டிதங்களாலே நடுபடுத்தும், கண்ணன் - க்ருஷ்ணன், வெளிப்படான் - வருகிறிலன்; நாம் - உங்கள், சேவலும் நீரும் - சேவலும் நீருமாகச்சேர்ந்துகொண்டு, மேல் - மேலே, கிளைகொள்ளேன்யின் - திரளாகக்கூப்பிடாதே கொள்ளுங்கோள்! நமக்கு - எங்களுக்கு, வாக்கும் மனமும் கருமமும் - வாங்கமஹோயங்கள், ஆங்கதே - அவன்பக்கலிலேயாயிற்று; ஆக்கையும் - ஸரீரமும், ஆவியும் - ப்ராணமும், அந்தரம் நின்று - நடுவே, உழலுமே - அலமருகிறவித்தனை. கோழி - மயில். கிளைத்தல் - ஸப்தித்தல்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், சிலமயில்களைக் குறித்து நீங்கள் உச்சமாகக்கூவி என்னை நலியாநின்றிகோள் என்கிறாள்.

[க.க்குரல் கேட்டும்] - நீங்கள்கூவுகிற த்வதியைக் கேட்டுவைத்தும். இவற்றினுடைய த்வதிசல்லாதவிடமில்லை யென்றிருக்கிறாள். [நங்கண்ணன்] - வடயக்ஷ ப்ராஸித்திபோலே இதொருப்ராஸித்தி யுண்டாக்கிவைப்பதே. [மாயன்] - ஆர்ச்சாரியரிலன்; பிரிந்தால் யரிக்கவொண்ணாதபடி கிட்டினபோது கையைக் காலைப்பிடித்துத் தாழ

நின்று பரிமாறமவன். [வெளிப்படான்] - “இவள் பிழையாள்” என்று தோற்றுகிறிலன் ; “தாலாபிராமி” என்னுமவன்கிடர் ! ருஷியும் “சூவிராமி” என்றான் ; இவளும் “வெளிப்படான்” - என்றாள். கைகழியப்போகான்; மறைந்துகின்று தோற்று மென்றிருக்கிறாள். [மேற்கிளை கொள்ளேன்மின்] - மேலானகிளை உச்சைஸ்ஸான த்வதி. ஜாத்யுசிதமாய் ப்ரணயப்ரவ்ருத்தமான உச்சஸப்தத்தைப் பண்ணுதே கொள்ளுங்கோள். இவள்பிரிவாலே நோவுபட்ட டிஸாயிலே உயர்ந்த தானத்திலே த்வ நிக்கத்தொடங்கிற்று. [நீரும் சேவலும்] - ஒன்றுதொடங்கின தானத்திலே ஸஹ சரமுந் தொடங்கிக் குறையுங் கூடமுடியாநின்றது. [கோழிகாள்] - மயில்களைச்சொல்லுகிறது. [வாக்குமென்று தொடங்கி] - உன்னுடைய ஸர்வகரணங்களையும் அபஹரிக்க வந்த நாங்கள் நீ நிகேஷயித்தவாமே தவிரவுதேமோ! என்ன, — அதுவாகில், அவையும் அவன்பக்கலின்: அதுக்கும் அங்கே செல்லுங்கோள். அங்கே போய் இவை த்வநிக்க அவனுக்குத் தரிப்பரிதாய் வந்து முகங்காட்டுமென்னும் நினைவாலே சொல்லுகிறாள். ஆகில், இப்பேச்சும் சேஷ்டிதமுங் கூடினபடி யென்? என்ன. [ஆக்கையும் ஆனியுமந்தாம் நின்றமுலுமே] - வ்யஸநவாஸநையினாலே டேஹமும் ப்ராணனும் நடுவேநின்று க்லேசப்படுகிற இத்தனை. பிடித்துவிட்ட கொப்புபோலே வானநையுள்ளது. நோவுபட வேண்டுமென்குண்டு; உங்களுக்கு நலிகைக்கு ஆஸ்ரயமில்லை.

நடு. — நாலாம்பாட்டு. சில மயில்களைக்குறித்து, நீங்கள் உச்சமாகக்கூவி என்னை நலியாநின்றீர்கள்! என்கிறாள்.

[கூக்குரல்கேட்டும்] - நீங்கள் கூவுகிற த்வநியைக்கேட்டு வைத்தும். இவற்றின் த்வநி செல்லாதவிடமில்லை என்றிருக்கிறாள். [நங்கண்ணன்] - வடயகஷப்ரஸித்தி போலேகிடர் ஹவ்யனென்னும் இது. [மாயன்] - ஆஸ்சர்யஸீலன்; கலக்கும் ஸமயத்தில் மெய்போலே பரிமாறவல்லவன். [வெளிப்படான்] - “இவள் பிழையாள்” என்று, தோற்றுகிறிலன்; “தாலாபிராமி” (தாஸாமாவிரபூத்) என்னுமவன்கிடர்! ருஷியும், “சூவிராமி” (ஆவிரபூத்) என்றான்; இவளும், “வெளிப்படான்” என்றாள். [மேற்கிளைகொள்ளேன்மின்] - மேலான கிளை - உச்சமான த்வநி. ஜாத்யுசித்

நாலாம்பாட்டு - கூக்குரல் இத்யாதி. “நீருஞ்சேவலும்கோழிகாள் - மேற்கிளைகொள்ளேன்மின்” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவநாரிகை - கீலமயில்களை இத்யாதி. பரமபதஸ்த்தனுக்கு இதுகேட்டுமோவென்ன - இவற்றின் இத்யாதி. மேலே, “மேற்கிளை கொள்ளேன்மின்” என்றத்தைப்பற்ற - செல்லாத விடமில்லை என்றது. “நம்” என்றதுக்கார்த்தம் - வடயகஷ இத்யாதி. “நம்” என்று - ப்ரஸித்தி. வடயகஷப்ரஸித்தியாவது - இஹவடே யகூஸ் நிஷ்ட்டதி-இந்த ஆலமரத்திற் பேயுண்டென்னுமது. இத்தால், ஹவ்யனென்கிறது, ப்ரஸித்திமாத்ரமொழிய அதுஷ்ட்டாந மில்லையென்கிறது. “வெளிப்படான்” என்றதுக்குச்சேர, “நங்கண்ணன்மாயன்” என்றதுக்கு வெறப்பாக வ்யாக்யாகம் பண்ணுகிறார். மாயன் - ஆஸ்சர்யபூதன். ஆஸ்சர்யம்வது? என்ன - கலக்கும் இத்யாதி. வெளிப்பட ப்ரஸக்திவதுஎன்ன - இவள் இத்யாதி. அதாவது - “இந்தத்வநி இவளுக்கு வ்யாயகம்” என்றால் ஓடிவாவேண்டியிருக்க, அதுசெய்கிறுனில்லையென்றபடி. அப்படி விய்ஸேஷ டிஸாயில் தோற்றுமோவென்ன, ப்ரமாணம் - தாஸாம் இத்யாதி. “தாலாபிராமி” இவள் “ரிஸ்யபிராமி” இவள் இத்யாதி, கோபிகாதேஸமகந்தரே. ஸப்தமொத்திருக்கிறதென்கிறார் - ருஷியும் இத்யாதி. அதாவது - கோபிமார்க்கு ஸமீபஸ்த்தவ்யத் தோற்றுகிறுந்தானென்றபடி போலே, இவள் “கனியுருஞ்சுவத்தே வெளிப்படானென்கிறுளென்றபடி. “கிளை” என்று.

மாய் ப்ரணயப்ரவ்ருத்தமான உச்சபத்ததைப் பண்ணுதேகொள்ளுங்கோள். இவள் ஈபேட்டிபட, ஒரு தானமேழவைத்துக் கூவாநின்றன வாய்த்து. [நீரும்சேவலும்]-ஒன்று தொடங்கின கார்யத்தை ஸஹசரமுந்தோடங்கிக் குறையுங் கூடமுடியாநின்றது. [கோழிகாள்] - ஸ்த்ரீவதம்பண்ணுகைக்கு ஒருஜாதியாக ஒருப்படவேணுமோ? கோழியென்கிறது - மயிலே. “நீர் நலியாதே கொள்ளுங்கோள்” என்னுமளவும் பார்த்தன்றே நாங்க ளிருக்கிறது? ஸர்வகரணங்களையும் அபஹரிக்கவந்த நாங்கள் தவீருவோமோ? தொடங்கினகார்யம் தலைக்கட்டவேணுமே, எங்களுக்கு” என்று கருத்தாக, அதுக்காகில் பின்னை அங்கே போங்கோளென்கிறாள். [வாக்கும் மனமும் கருமமும் நமக்காங்கதே] - என்னுடைய ஸர்வ கரணங்களும் அவன்பக்கலின. “அங்கேபோய் இவை த்வரிக்க அவனுக்குத் தரிப்புஅரிதாய் வந்து முகங்காட்டும்” என்னும் நினைவாலே சொல்லுகிறாள். அங்கேயாகில், இப்பேச்சும் சேஷ்டிதங்களும் கூடினபடியென்னென்ன? - [ஆக்கையு மாலியுமந்தரம்நின்றழலுமே] - வ்யஸநவாஸநையாலே, தேஹமும் ப்ராணனும் நடுவே நின்று க்லேஷப்படுகிற இத்தனை. பிடித்துவிட்ட கொம்புபோலே வாஸநையெயுள்ளது. நோவுபடவேண்டுமென்கே, நலிகைக்கு ஆஸ்ரயமில்லை. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

அந்தரம் நின்றழல்கின்ற யானுடைப்புவைகாள்!
நந்தித்தேதுமிடையிலே குழறேன்மினே
இந்திரஞாலங்கள்காட்டி இவ்வேழலகுங்கோண்ட
நந்திருமார்வன்நம்மாலியுண்ணநன்கெண்ணினான்.

ஆ.—(அந்தரம்நின்று.)-“உங்களுக்கு நான்என்ன அநிஷ்டம் பண்ணினேன்? நீங்கள் நடுவேநின்று, அவன் திருநாமங்களைச் சொல்லி என்னைவாயியாதேகொள்ளுங்கோள்!” என்று பூவைகளைநோக்கிச்சொல்லி, ‘பண்டு இந்தலோகத்தைத் தனக்காக்கிக் கொள்ளுகைக்குச் சிலபொய்செய்தாற்போலே என்னைனுடேகலந்து பரிமாறுகிறானாகத் தோற்றுப்படி சிலபொய்களைச் செய்தகன்முபோன இது; என்னைமுடிக்கைக்கு நல்ல விரகுபார்த்தான்; என்ன சதுரனே?’ என்று தன்னிலேநொந்து சொல்லுகிறான்.

ஓ.—அஞ்சாப்பாட்டில், தன்னினவாயிருந்து எவிகிற பூவைகளைக்குறித்து, “அவன்தான் என்னை முடிக்கைக்கு அழகிதான விரகுபார்த்தான்; உங்களுக்கு இங்கு அநிஷ்டமில்லை” என்கிறான்.

புகழியத்தமையாலே, ‘ஜாத்யுசிதமாய்’ என்கிறார். “ஆத்தை களைக்கட்டிற்று” என்னக்கடவ திறே. “மேல்” என்றதுக்குமாவம் - இவளீடுபட இத்யாதி. “நீரும்சேவலும்” என்றிரண்டையும் சொல்லி, “கிளை” என்று ஏகவசகமாகச் சொன்னதுக்கு மாவம் - ஒன்றுதொடங்கின இத்யாதி. “கோழிகான்” என்கிற ஸபஹுவசநத்துச்சார்த்தம் - ஸ்த்ரீவதம் இத்யாதி. பேச்சும் கேஷ்டிதமும் என்றது - “மேற்கிளைகொள்ளேன்மின், உழலும்” என்றத்தைப்பற்றி. விவரணமாதல், தேஹமும் ப்ராணனும் நடுவே நின்று க்லேஷப்படுகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாதல் - பிடித்துவிட்ட இத்யாதி. மமலிதம் - நோவுபட இத்யாதி. ‘உழலும்’ என்றதுக்கு மாவமாதல். ‘கடக்குஎல்கேட்டும் நக்கண் ணன் மாயன் வெளிப்படான் - வாக்கும்’ என்றதொடங்கி, ‘உழலுமே; கோழிகான் நீரும்சேவலும் மேற்கிளைகொள்ளேன்மின்’ இத்யந்வயி.

[அந்தரமென்று தொடங்கி] - நலிகைக்கொரு காரணமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே, என்னை நலிந்துகொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற என்னுடைய பூவைகள் ! உங்களுடைய பாரிப்புக்கு என்பக்கல் அவகாசமில்லை. குழறாதே கொள்ளுங்கோள் ! [இந்திரஞால மென்று தொடங்கி] - ப்ரணயித்வ ப்ரஸித்தியையுடையனாயிருந்துள்ள எம்பெருமான் பண்டு இந்தலோகத்தைத் தனக்காகக்கொள்ளுகைக்குச் சிலபொய் செய்தாற்போலே என்னோடேகலந்து பரிமாறுகிறானாகத் தோற்றம்படி சிலபொய்களைச் சொல்லி விடலே விக்கை என்னை முடிக்கைக்கு உபாய மென்று அவன்தானே நல்லவிரகு பார்த்தான் ; என்னைமுடிக்கப் பார்த்த பார்வை, அழகிதாகப் பார்த்தான் என்று தன்னிலே நொந்து சொல்லுகிறுளென்றுமாம்.

ப. — அந்தரம், க்ருத்ரிமசேஷ்டிதங்களைக்காட்டி ஸர்வலோகத்தையும் பிறர்க்காகாதபடி பண்ணுமவன் உள்ளாளான உங்களையட்டு நம்முடைய ப்ராணப ஹாரம்பண்ணுகைக்கு நன்றாக எண்ணினானென்று, தன்னுடைய பூவைகளைக் குறித் துச் சொல்லுகிறான்.

நலிகைக்கு விஷயமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, அந்தரம் தின்று-நடுவே, உழல் கின்ற - நிஷ்ப்ரயோஜகமாக அலுருகிற, யானுடைப்பூவைகள் - நான் என்னுடையவை என்று அலிமாதித்த பூவைகள் ! நும்திறத்து - உங்கள்இடையாட்டத்தில், (என்னை நலிகைக்கு), ஏதும்இடையிலை-ஓர் அவகாசமில்லை ; குழறேன்மின்-(நீங்கள்) அநக்ஷரஸ மாம்படி ஸப்தியாதே கொள்ளுங்கோள் ! இந்திரஞாலங்கள்காட்டி - இந்திரஜாலங்கள் போலே மெய்யென்று ப்ரமிக்கும்படியாக குணவிக்ரஹ சேஷ்டிதங்களைக்காட்டி, இ ஏழலகும் - இந்த ஸப்தலோகத்தையும், கொண்ட - (பராஜிமாதத்தையும் ஸ்வாஜிமாதத் தையும் அறுத்துத் தனக்கேயாப்படி) பண்ணிக்கொண்டு, நம் திருமார்வன் - நமக்கு(தன்) திருமார்விலேயிருக்கிற பிராட்டிபக்கல் ப்ரணயித்வத்தைக்காட்டி யகப்படுத்தினவன், நம் - நம்முடைய, ஆவி - ப்ராணனை, உண்ண - க்ரஸித்துக்கொள்ளுகைக்கு, நன்கு எண்ணினான் - நன்றாக நினைத்தான்.

இ. — அஞ்சாப்பாட்டில், தன்னினவாயிருந்து நலிகிற பூவைகளைக்குறித்து அவன்தான் என்னைமுடிக்கைக்கு நல்லிரகுபார்த்தான் ; இனி, உங்களுக்கு இங்கு விஷய மில்லை என்கிறான்.

[அந்தரம் தின்றுழல்கின்ற] - உங்களுக்கு இங்குநலிகைக்கு விஷயமின்றிக்கே யிருக்க நடுவேநின்று வ்பர்யமே க்லேஸப்படுகிறிகோள் இத்தனை. [யானுடைப் பூவை கள்] - என்னுடைய பூவைகள் ! ஸர்வஸாயாரணராயிருப்பார் செய்யுமத்தை, சிலர்க்கு ஸ்வம்மாயிருப்பார் செய்யக்கடவதோ ? ஸ்வதந்தரன் செய்யுமத்தை பாதந்தராரண நீங்களும் செய்யக்கடவதோ ? நான் எனக்கு என்னவமையுமாகாதே வாயகமாகைக்கு? அவனும் என்னுடையவனாகையிறே நலிந்தது. கலந்தார் செய்யக்கடவத்தை வயிற்றிற் பிறந்தார் செய்யக்கடவதோ ? [அந்திரத்தேது மிடையிலே] - உங்கள்இடையாட்டத் தில், என்னைநலிகைக்கு ஓர் அவகாசமில்லை ; உங்கள்பாரிப்புக்கு என்பக்கல் ஓர் அவ காசமில்லையென்றுமாம். [குழறேன்மினோ] - அநக்ஷரஸமானபேச்சைக் காட்டி முடி யாதே கொள்ளுங்கோள். “உருவினவான் உறையிலிடுங்கோள்” என்னுமா போலே. கெடுவிகாள் ! உங்கள்வாயைப் புறையுங்கொள்ளுகிறான். [இந்திரஞாலங்கள் காட்டி] -

கண்டார்க்கு விடவொண்ணாத வடிவையும், சீலத்தையும், சேஷத்தையுங்காட்டி, 'இவை நிகிலில்லாமையாலே பொய்காண்' என்கிறான். [ஏழுலகுங்கொண்ட] - பிறருடைமை கொள்ளுமிடத்தில் சோஷிபாதபடி கொள்ளுமவன். [நந்திருமார்வன்] - ப்ரணயித்வத்தால்வந்த ப்ரணித்தியை எனக்குக்காட்டி. பிராட்டியோடு பழகிற்றும் ப்ரணபிபாப் அன்று; அதனைக்காட்டிக் கண்டாரை அகப்படுத்திக் கொள்ளுகக்காக. இப்பொய்களைக்காட்டி மஹாஸாபிபக்கல் நின்றும் ஐ-ஓமியைக் கொண்டாற்போலே, கலந்து பரிமாறுகிறுனென்று தோற்றுப்படி சிலபொய்களைச் செய்து விடலேஷிக்கை. என்னை முடிக்கைக்கு உபாய மென்றுமாம். [நம்மாவியுண்ண நன்கெண்ணினான்] - நம்மை முடிக்கைக்கு நல்விரகு தானேபார்த்தான். உங்களுக்கு இங்கு அவகாசமில்லை. ஸர்வஸத்தியானவன் உத்யோகித்த கார்பத்திலே குறைகிடப்பதாய் அதிலே நீங்கள் ஸஹகரிக்கிறீர்களோ? நம்மை முடிக்கப் பார்த்தபார்வை அழகிதாகப் பார்த்தான் என்று தன்னிலே கொந்து சொல்லுகிறான் என்றுமாம்.

சுரு. - அஞ்சாம்பாட்டு. தன்னினவாயிருந்துநலிகிற பூவைகளைக்குறித்து, அவன்தான் என்னை முடிக்கைக்கு நல்ல விரகு பார்த்தான்; இனி உங்களுக்கு இங்கு விஷயமில்லை என்கிறான்.

[அந்தரம்நின்றழல்கின்ற] - உங்களுக்கு இங்கு நலிய விஷயமின்றிக்கேயிருக்க, நடுவேநின்று வ்யர்யமே க்லேஸாபபுகிறீர்களித்தனை. [யானுடைப்பூவைகாள்] - என்னுடைப்பூவைகாள்! ஸர்வஸாதாரணராயிருப்பார் செய்பவற்றை, சிலர்க்கு ஸ்வம்மாயிருப்பார் செய்யக்கடவதோ? நான் எனக்குஎன்ன வமையுமாகாதே வாயிக்கைக்கு? அவனும், என்னுடையவ னாகையிறே நலிந்தது! [நந்திறத்தேதுமிடையில்லை] - உங்கள் இடையாட்டத்தில், என்னைநலிகைக்கு ஓர் அவகாசமில்லை; உங்கள் பாரிப்புக்கு என்பக்கல் ஓர்வகாசமில்லையென்றுமாம். [குழறேன்மின்] - அநக்சார ரஸமானபேச்சைக் காட்டி முடியாதேகொள்ளுங்கோள்! அவன்தான் அதிகரித்தகார்யத்தில் நெகிழ்நின்றானாகிலன்றோ, நீங்கள்இப்படி முதிர்நிற்கவேண்டேவது? அதுக்கு உங்களுக்கு அவகாசம் வைத்தானோ! [இந்திரஞாலங்கள்காட்டி] - கண்டார்க்குவிடவொண்ணாதவடிவையும், சீலத்தையும்,

அஞ்சாம்பாட்டு - அந்தரம் இதயாதி. "யானுடைப்பூவைகாள் - நம்மாவியுண்ணநன்கெண்ணினான் - நந்திறத்தேதுமிடையில்லை குழறேன்மினோ" என்ற பதங்களைக் கடைசித்து அவதாரிகை - தன்னினவாய் இதயாதி. தன்னினவாய் என்றது - "யானுடைப்பூவைகாள்" என்றதைப்பற்ற. தன்னினவாய் - தன்னுடையவைகளாய்: தனக்கு சேஷங்களாய் என்றபடி.

"யானுடைப்பூவைகாள்" என்று விசேஷிக்கிறவருடைய ஹார்த்தஹாவம் - ஸர்வஸாதாரணம் இதயாதி. ஸர்வஸாதாரணராயிருப்பார் என்றது - காட்டிலேவார்த்திக்கையாலே ஸர்வஸாதாரணமான மயில்தொடக்கமான பகிகளையாதல், கீழிப்பாட்டில் "நங்கண்ணன்" என்ற க்ருஷ்ணனை யாதல். "நந்திருமார்வன்" என்றத்தைக்கடாசித்து, என்னோட்டை ஸம்பந்த்யமே ஹேதுவாக வாயிக் கிறீர்களென்று ஹவாந்தரம் - நான் எனக்கு இதயாதி. விவரணம் - அவனும் இதயாதி. ஓடை - அவகாசம். உங்களிடையாட்டத்தில் என்றது - உங்களுக்கென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "திறம்" என்ற - ஸமுஹமாய், பாரிப்பைச் சொல்லுகிறது. மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை - அவன்தான் இதயாதி. அவகாசம் வையாமல் அவன்செய்த வ்யாபாரங்களைச் சொல்லுகிறது மேல். "இந்திரஞாலங்கள்" என்கிற ஸஹவசக விவகிதங்களையும், அவற்றை இந்திரஞாலமாக அருளிச்செய்கைக்கு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறார் - கண்டார்க்கு இதயாதி. அதாவது - இந்திரஞாலமாவது, கண்டல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி ஆகாஷகமாயிருப்பதொரு விந்நையிறே; அப்படி ஸௌகந்தியாதி

சேஷ்டிதத்தையுங் காட்டி இவை நிலையில்லாமையாலே, “பொய்கள்” என்கிறான். இந்திரஞாலமேன்றும், பொய்யென்றும் பர்யாயம். [ஏழுலகுங்கோண்ட] - பிறருடைய வஸ்துவை அபஹரிக்குபடக்கால், அவர்களுக்குஒன்றும் ஸோஷியாதபடி அபஹரிக்குமவன். [நந்திருமார்வன்] - பரணயித வத்தால்வந்த ப்ரஸித்தியை எனக்குக்காட்டி. பிராட்டி யோடே பழகிற்றும் பரணயியாய்அன்று; அத்தைக்காட்டிக் கண்டாரை யகப்படுத்திக் கொள்ளுகக்காக. சிலபொய்களைக்காட்டி பூமியைக்கோண்டாற் போலே, கலந்து பரிமாறுகிறுனென்று தாற்றும்படி சில பொய்களைச் செய்து வீஸ்லேஷிக்கை என்னை முடிக்கைக்கு உபயமென்றுமாம். [நம்மாலியுண்ண நன்கெண்ணினான்] - நம்மை முடிக்கைக்கு நல்லி தபார்த்தான். உங்களுக்கு இங்கு அவகாஸமில்லை. ஸர்வஸக்தி யுத்தயோகித்த கார்யத்தில குறைகிடப்பதாய், அதிலே நீங்களும் ஸஹகரிக்கிறீர்களோ! நம்மை முடிக்கப்பார்த்த பார்வை அழகிதாகப்பார்த்தான் என்று, தன்னிலே நோந்து சொல்லுகிறு ளென்றும்.

(ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

நன்கெண்ணிநான்வளர்த்த சிறுகிளிப்பைதலே
யின்துரனீமிழற்றேல் என்னுருயிர்க்காகுத்தன்
நின்செய்யவாயோக்கும்வாயன் கண்ணன்கைகரலினன்
நின்பகஞ்சாமநிறத்தன் கடட்டுண்டீங்கினான்.

ஆ. - (நன்கெண்ணி.) - ‘அவன்பிரிந்த டிஸாயில் அவன்திருநாமங்களையும் சொல்லாமெக்கன்றோ உன்னை நான் வளர்த்தது? ஆனபின்பு, அவன்திருவடிவுபோலே

களும் அதுஹவீத்தாலொழிய நிற்கவொண்ணாதபடி ஆகர்ஷமாயிருக்குமத்தைப்பற்ற, இவற்றை “இத் திரஞாலங்கள்” என்கிறதெனப்படும். வஹு-வசகவிவகிதங்கள் - ஸௌந்தர்யாதிகள். பொய்யாக அர்த்தநாந்தரம் - இவை இதயாதி. “இத்திரஞாலம்” என்றால், பொய்யைச் சொல்லுமோவென்ன - இந்திரஞாலமேன்றும் பொய்யென்றும் பர்யாயம் என்ற. “ஏழுலகும்” என்ற சூபத்தத்துக்கு ஹாவம் - பிறருடைய இதயாதி. “நம்” என்ற ப்ரஸித்திக்குஹாவம் - ப்ரணயித்வத்தால் இதயாதி. ப்ரஸித்திஞான திருமார்வனென்று ஸபதார்த்தம். பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்திபைக்காட்டி என்னை யகப்படுத்திக்கொண்டவனென்று மத்பர்யார்த்தம். “திருமார்வன்” என்றதுக்கு வெறப்பாகவார்த்தம். பிராட்டியோடே இதயாதி. “இத்திரஞாலங்கள்” என்றதொடங்கி, “நன்கெண்ணினான்” என்னு மளவும் - பகழிகளைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறுளென்றும், தன்னிலே சொந்து சொல்லுகிறுளென்றும், இத்தை த்வேதாவிக்ஷித்த முந்நினவகையைக்காட்டுகிறார் - சிலபொய்களை இப்பாதிபாலே; இரண் டாய்வகையைக்காட்டுகிறார்-நம்மை முடிக்க இதயாதி முடிவில் வாக்யத்தாலே. “கன்கு” என்கிறதற்கு அர்த்ததவ்யம் - கன்குகவென்றும், வ்யதிரோகலக்ஷணையாய், க்ருரமாகவென்றும். இந்தஇரண்டர்த்தத் தையும் அருளிச்செய்கிறார் - நல்விதபார்த்தான் என்றும், அழகிதாகப்பார்த்தான் என்றும். அழகி தாக - க்ருரமாகவென்றபடி. “அவனும்செய்தபோகிறான், அவன்செய்தகுறைகளை நான்கள்முடிக்கி றோம்” என்ன-ஸர்வஸக்தி இதயாதி. ‘கந்தாமநின்றழல்கின்ற யானுடைப்பூவைகான்! இத்திரஞாலங் கள்’ என்றதொடங்கி, நன்கெண்ணினான் - நந்திறத்தேதுமிடையிலே குழறென்மினோ? இப்பந்தவ்ய. ‘நம்மாலியுண்ணநன்கெண்ணினான்’ - நம்முடையப்ராணன்களை ப்ரஸித்திக்குகொள்ளுகைக்கு கன்குக ிருபியாபின்ருளென்று உரையில் ஸபதார்த்தம்.

(ரு)

யிருக்கும் உன்வடிவைக்காட்டி, அதின்மேலே அவன் திருநாமங்களை யுஞ்சொல்லி என்னை நோவுசெய்யாதேகொள்ளாய் !' என்று தன்கிளியைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், தன் டிசையை அறியாதே திருநாமத்தைச் சொல்லுகிற கிளியைக்குறித்து நான் ஸ்வஸ்யெயாயிருந்தபோது எனக்கு இனிதாகத் திருநாமத்தைச் சொல்லக் கேட்கக்கண்ணோ உன்னை நான் வளர்த்தது. எனக்கு அஸாத்தியமான டிசையில் திருநாமத்தைச் சொல்லாதேகொள் ! என்று அதனை நிவர்த்திப்பிக்கிறான்.

[என்னுந்நயிர்க் காகுத்தனென்று மேலுக்கு] - உன்னுடைய சிவந்தவாயும் கண்ணும் கையும் காலும்போலேயிருக்கிற திருப்பவளந் தொடக்கமான லிவ்யாவயவங் களையுடையவனுமாய் உன்னுடைய குளிர்ந்த ஸ்யாமமாபிருந்துள்ள திருநிறத்தையுடையனாய் எனக்கு நல்லுயிராயிருக்கிற காகுத்தன்தன் இனி என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து என்பர்க்ருதியை அறிந்துவைத்தே பிரிந்தான்.

ப.—அநந்தரம், டிர்ஸாநியமான அவயவஸோகையையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகன் கலந்துபிரிந்தான் ; அவனுக்கு ஸ்மாரகமான வடிவோடேயிருந்து உன்னுடைய ம்ருடி-வாஷணத்தாலே நலியாதேகொள் ! என்று தான் வளர்த்ததொரு கிளியைச் சொல்லுகிறான்.

என் ஆருயிர் - எனக்கு வ்யதிரோகத்திலே தரிக்கவரிதான ப்ராணனாய், காகுத்தன் - “மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே” என்னும்படியான சக்ரவர்த்தித்திருமகன், நின் - உன்னுடைய, செய்ய - சிவந்த, வாய் - வாயை, ஒக்கும் வாயன் - ஒக்கும் வாயை யுடையனாய், கண்ணன் - அத்தோடொக்கும் கண்ணையுடையனாய், கைகாலினன் - அத்தோடொக்கும் கைகாலையுடையனாய், நின் - உன்னுடைய, பசும் சாமம் - பசுமை யழியாத ஸ்யாமநிறம்போலேயிருக்கிற, நிறத்தன் - நிறத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, கூட்டுண்டு - (என்னோடே) ஸம்ஸ்லேஷித்து, நீக்கினான் - பிரிந்தான்; நன்கு - (எனக்கு ஆபத்துக்கு உதவுவதுகொண்டிருக்கிற) நன்மையை, எண்ணி - எண்ணி, நான் வளர்த்த - நான் வளர்த்துப்போந்த, சிறு - சிறியவடிவையுடையதாய், பைதல் - முக்யமான, கிளியே - கிளியே ! இன் - இனிமையாலே என்னைநிபுடுத்துகிற, குரல் - குரலை, நீ - (அவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிகிற) நீ, மிழந்தேல் - அத்தோகத்தி ஸாஸமாகப் பண்ணாதே கொள் ?

இ.—ஆறும்பாட்டில், தன் டிசையை அறியாதே திருநாமத்தைச் சொல்லுகிற கிளியைக்குறித்து எனக்கு அஸஹ்யமான டிசையிலே சொல்லவே உன்னை வளர்த்தது ? என்று அதனை நிவர்த்திப்பிக்கிறான்.

[நன்கெண்ணி] - திருநாமம் ஸாத்மிக்கும் டிசையையறிந்து சொல்லவும், அஸஹ்யமான டிசையில் தவிரவுமன்றோ உன்னைவளர்த்தது ? [நான்வளர்த்த] - ஏக புத்ரைகளைப் போலேயாய்த்து வளர்த்தது. நான்ஒன்றை ஆதரிக்கவமையுமாகாதே அந்யபாவாகைக்கு ! அவனும் கிளியோபாதி ஸ்வயனாயிரப்பிருப்பது. [சிறுகிளிப் பைதலே]-சிறுமை - பருவம். பைதல்-வயஸ்ஸுக்குத்தக்க பாசமுமின்றிக்கேயிருக்கை. உன் பசுந்தனமிதே நலிகைக்கடி. [இன்குரல்]-“கூரியவேல் என்னுமாபோலே. [நீமிழந்தேல்] - நிரம்பாமென்சொல்லாலே என்னை முடியாதேகொள். மாத்ருவதத்திலேயும் ப்ரவ்ருத்திப்பார் உண்டோ ? [என்னுந்நயிர்க் காகுத்தன்] - வ்யதிரோகத்தில் தரிக்க

அரிதாம்படியிறே கிட்டினபோது பரிமாற்றம்படி. “தயாதற்கு மகன்தன்னையன்றி மற்றி
லேன் தஞ்சமாக” என்றிறே இவர் இருப்பது. [நின்செய்யவாய் ஒக்கும்வாயன்] - உன்
னுடைய சிவந்தவாய்போலே யிருக்கும் வாயையுடையவன். உபமானத்தைச் சொல்
லிச் சேர்த்துவிடுமெனொழிய, உபமையந்தன்னைப் பேசமுடியாது. உன்னைப்போலே
சிவந்தாண்னையும், கையையும் திருவடிகளையும் உடையவன். [நின்பசஞ்சாமநிறத்தன்] -
உன்னுடைய குளிர்த ராயாமமான நிறத்தையுடையவன். பசஞ்சாம் - ராயாமமாய்,
எரித்திருக்கையன்றிக்கே குளிர்திருக்கை. பச்சைசிறமென்னவுமாம். ஒருடம்பிலே இத்
தனைபகை தேடிவைக்கலாமோ! [கட்டுண்டு நீங்கினான்] - கலந்து என்பாக்குதியை
அறிந்துவைத்துப் பிரிந்தான்; அவன் கூடவிருந்தாலன்றோ உன்படிகள் அதுகூலமா
யிருப்பது! தனியிருப்பில் நலிவார் ராவனாடிகளன்றோ! அதுகூலர் நலிவரோ?

நடு. — ஆறாம் பாட்டு. தன்முனையறியாதே திருநாமத்தைச்சொல்லுகிற கிளிப்
பிள்ளையைக்குறித்து, எனக்கு அஸஹ்யமான முனையிலே சொல்லவோ உன்னைவளர்த்த
து? என்று அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறான்.

[நன்கெண்ணி] - திருநாமம் ஸாத்திக்கும் முனையறிந்து சொல்லவும் அஸஹ்ய
மானமுனையில் தவிரவுமன்றோ உன்னைவளர்த்தது? [நான்வளர்த்த] - ஏகபுத்ரைகளைப்
போலே யாயத்துவளர்த்தது; நானென்றை ஆதரிக்கவமையுமாகாதே அந்யபாவாகைக்கு!
அவனும் கிளியோபாதி ஸ்வயனாயிறே யிருப்பது. [சிறுகிளிப்பைதலே] - சிறுமை - பருவம்.
பைதல் - வயஸ்ஸுக்குத்தக்க பாகமுயின்றிக்கேயிருக்கை. உன் பசற்றனமிறே நலிகைக்
கடி. [இன்குரல்] - “கூரியவேல்” என்னுமாபோலே. [நீ மிழற்றேல்] - நிரம்பா
மென்சொல்லால் என்னை முடியாதேகொள்! மாத்ருவதத்திலேயும் ப்ரவர்த்திப்பா
ருண்டோ? [என்னொருயிர்க் காதுத்தன்] - வ்யதிரேகத்தில் தரிக்கையரிதாம்படி யிறே
கிட்டினபோது பரிமாற்றம். “தயாதற்கு மகன்தன்னையன்றி மற்றிலேன்தஞ்சமாக”
என்றிறே இவரிருப்பது; [நின்செய்யவாயொக்கும்வாயன்] - உன்னுடைய வாய்போலே
யிருக்கும் வாயையுடையவன். உபமானத்தைச்சொல்லிச் சேர்த்துவிடுமீத்தனையொழிய,
உபமையந்தன்னைப் பேசமுடியாது. [கண்ணன்கைகாலினன்] - உன்னைப்போலே சிவந்த

ஆறாம் பாட்டு—நன்கெண்ணி இய்யாதி. “நான்வளர்த்த சிறுகிளிப்பைதலே - இன்குரல்
நீமிழற்றேல்” என்ற பதங்களைக்கடாகுதித்தவதாரினை - தன்முனை இய்யாதி.

வளர்க்கையிலே, நன்னுகவெண்ணி வளர்க்கையாவது எது? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - திரு
நாமம் இய்யாதி. “கிளிப்பைதலே” என்ற ஏகவசத்தைக்கடாகுதித்தாதல், “வளர்த்த” என்ற மாத்ரத்
தக்காதல் அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - ஏகபுத்ரைகளை இய்யாதி. இத்தால் ஹார்த்தஹாவமாதல், “நான்
வளர்த்த” என்றதுக்கர்த்தமாதல் - நானென்றை இய்யாதி. நீ யாதரித்தாரில் அப்படி யக்யதாவானா
ருண்டோவென்ன - அவனும் இய்யாதி. சிறுமையும் பைதலும் பசுருத்தமன்றோவென்ன - சிறுமை
இய்யாதி. “பைதல்” என்றத்தால்ஹாவம் - உன்பசற்றனம் இய்யாதி. பசற்றனம் - பால்யம். விஸ்
லேஷடிமுனையில் இதின்குரல், விரஹிணிகளுக்கு வ்யாகமாயிருக்குமென்று விவகரித்தருளிச்செய்கி
றார் - கூரியவேல் இய்யாதி. நிரம்பாமென்சொல் - அபூர்ணமாய் ம்ருதுவான அர்த்தோக்திகள்.
“நான்வளர்த்த” என்றத்தைக்கடாகுதித்து, “மிழற்றேல்” என்றதுக்குஹார்த்தஹாவம் - மாத்ருவதத்தி
லேயும் இய்யாதி. கட்டுண்டு நீங்கினவனை “என்னொருயிர்” என்பானென்? என்ன - வ்யதிரேகத்தில்
இய்யாதி. வ்யதிரேகத்தில் - விஸ்லேஷத்தில். பெருமானே இவர்தஞ்சமென்றிருப்பாரோவென்ன -
தயாதற்கு இய்யாதி. செய்யவாயென்றால் போதாதோ? “செய்யவாயொக்கும்” என்பானென்?
என்ன - உபமானத்தை இய்யாதி. உன்னைப்போலே சிவந்த என்றது - உன்வாயைப்போலே சிவந்த

கண்ணையும், கையையும், திருவடிகளையுமுடையவன். [நின் பசஞ்சாமநிறத்தன்] - உன்னுடையகுளிர்ந்த ஸ்யாமமான நிறத்தையுடையவன். [பசஞ்சாமம்] - ஸ்யாமமாய் எரித்திருக்கையன்றிக்கே, குளிர்ந்திருக்கை. ஒருடம்பிலே இத்தனை பகைதேடிவைக்க லாமோ? [கூட்டுண்டு நீங்கினான்] - கலந்து என் ப்ரக்ருதியையறிந்துவைத்துப் பிரிந்தான்; அவன் கூடலிருந்தாலன்றோ உன்படிகள் அங்குலமாயிருப்பது? தனியிருப்பில் நலிவார் ராவணாதிகளன்றோ? அங்குலமும் நலிவரோ? (க)

ஏழாம் பாட்டு.

கூட்டுண்டீங்கிய கோலத்தாமரைக்கண்செவ்வாய்
வாட்டமிலென்கருமாணிக்கம் கண்ணன்மாயன்போல்
கோட்டியவில்லோடு மின்னுமேகக்குழாங்கள்காள்
காட்டேன்மின்நம்முருஎன்னுயிர்க்கு அதுகாலனே.

ஆ.—(கூட்டுண்டு) - என்னோடே கூட்டுண்டுநீங்கி, அதினால் ஒருவாட்ட மின்றியே ஸ்ரீஸர்வமான அழகையுடையவனாய், ஸார்ங்காதிஹ்வயாயுடையோபேதனாய், ஹாரகேயுராதி ஹ்வயபூஷண மூஷிதனாயிருந்த கண்ணனைப்போலேயிருந்த, கோட்டிய வில்லோடு மின்னுமேகக்குழாங்கள்காள்! இந்த வ்யஸந்தத்தின்மேலே, காட்டேன்மின் நம் உரு; என்னுயிர்க்கு அதுகாலன் என்கிறான்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அவனுடைய திருநிறம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடைய மேவமாலையைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாமை! உங்கள் வடிவைக்காட்டி என்னை முடியாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறான்.

[கூட்டுண்டென்றுதொடங்கி]-என்னோடேகலந்து பிரிகையாலே அழகிய தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும் சிவந்த திருப்பவளத்தையும் எனக்கு மறக்கவொண்ணாதபடி ஸ்ரீஸர்வமான கறுத்த திருநிறத்தையுமுடையவனாய் அத்யாஸ்ரீஸர்வமான வடிவழகையுடையனுமாய், என்னைப்பிரிந்துஒருவாட்டமின்றிக்கேயிருக்கிற க்ருஷ்ணனைப் போலே. [கோட்டியவில் என்று மேலுக்கு] - வளைந்த வில்லோடே கூட மின்னாநின்றாள், மேவஸமுஹங்காள்! உங்கள்வடிவைக் காட்டாதே கொள்ளுங்கோள்; என்செய்யவென்னில், - என்னுடைய ப்ராணனுக்கு அது ம்ருத்யு. அதுவென்று. மேவங்களுடைய வடிவைக் காணமாட்டாமை பராமுகியாயிருந்து சொல்லுகிறான்.

ப.—அநந்தரம், தன்னை சுடுபடுத்தின க்ருஷ்ணன்வடிவுக்குப் போனியான மேவஸமுஹத்தைக்கண்டு, என்னைமுடிக்கைக்கு ஹேதவான உங்களுடைய ரூபத்தைக் காட்டாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறான்.

என்றபடி. பசுமை - குளிர்ந்தி. சாமம் என்றால் போராதோ? 'பசு' என்ற குளிர்ந்தியை வசேஷிப்பானென்? என்ன - ஸ்யாமமாய் இத்யாதி. "நின்செய்யவாயொக்கும்" இத்யாதியால் ஹலிதம் - ஒருடம்பிலே இத்யாதி. இவைபகையோ, அவனுக்குஸ்மாரகமாய் அங்குலமாயிராதோவென்ன - அவன் கூட இத்யாதி. "நீயிழற்றேல்" என்றகரியாபதத்துக்குச்சேர ஹவம்-தனியிருப்பில் இத்யாதி வாக்யவ்யம். 'நன் கெண்ணி - நான்வளர்த்த சிறுஎளிப்பைதலே - என்னுயிர்க்காகுத்தன்' என்று தொடங்கி, 'நீக்கினான் - இன்னுரல்-நீ உழற்றேல்' இத்யவ்யம் (க)

கூட்டுண்டு - என்னோடு ஏகாஸமாம்படி ஸம்ப்லேஷித்து, நீங்கிய - பிரிந்த உபாயில், கோலம் - ஷர்யாபீயமான, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண் - கண்ணையும், செம்-சிவந்த, வாய்-அபரத்தையுமுடையனாய், வாட்டமில் என் கருமாணிக்கம் - இடைவிடாமல் எனக்கு ஸ்ம்ருதிவிஷயமான நீலாத்நம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடைய னாய்க்கொண்டு, (எனக்கு), கண்ணன் - (ஐவ்யனான) க்ருஷ்ணனாகிற, மாயன்போல் - ஆர்ச்சர்யஹ-உதனைப்போலேயிருக்கிற, கோட்டிய - வளைக்கப்பட்ட, வில்லொடு-வில்லோடே கூட, மின்னும் - மின்னுகிற, மேகக்குழாங்கள்காள் - மேவஸமுஹங்கள்காள் ! என் - என்னுடைய, உயிர்க்கு - ப்ராணனுக்கு, அது காலன் - அது ம்ருத்யுருபமாயிருக்கும் ; நும்உரு - உங்கள்வடிவை, காட்டேன்மின் - காட்டாதேகொள்ளுங்கோள்.

இ. - ஏழாம் பாட்டில், அவன்வடிவுக்குப் போலியான மேவமாலைகளைக் கண்டு உங்கள் வடிவைக்காட்டி என்னைமுடியாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறாள்.

[கூட்டுண்டு நீங்கியவென்று தொடங்கி] - "ஏகதத்த்வம்" என்னும்படி கலந்து பிரிந்தபின்பு அவனுடைய அவயவஸோகையிருந்தபடி என்னுதல் ; இவளோடே கலக்கையாலேவந்த ஸோகையென்னுதல். [கோலத்தாமரைக்கண் செவ்வாய்] - ஷர்யாபீயமான தாமரைபோலேயிருக்கிற கண்ணையும் சிவந்தவாயையும் உடையவனாய். [வாட்டமில் என்கருமாணிக்கம்] - பிரிந்தபின்பும் மறக்கவொண்ணாதபடி ஸ்மாரகமாய் நலிகிற நீலாத்நம்போலேயிருக்கிற திறத்தையுடையனாய் ; கலந்தபோது வடிவிற்பிறந்த செவ்வி பிரிந்தபின்பும் அப்படியே யிருக்கிறபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாய் ; இத்தலையை வெறுந்தறையாக்கினபின்பு நிறம் இரட்டித்தபடி, 'நெவடிஸாஹஸகாது' என்று அவனிருக்க, அரைக்கூணம் தாழ்த்தானென்ன இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுகிறாள் ! [கண்ணன் மாயன்போல்] - ஆர்ச்சர்யஹ-உதனை க்ருஷ்ணனைப்போலே ; கலந்தபோது காலைக் கையைப்பிடித்துப் பரிமாறி ஐவ்யனாயிருந்தபடி. [கோட்டிய இத்யாதி] - வளைத்த வில்லோடேகூடி மின்னாகின்றனள்ள மேவஸமுஹங்கள்காள் ! கொள்க ஸ்மாரகமாய் மிற மின். [காட்டேன்மின் நும்உரு] - ம்ருத்யுஸத்ருஸமான உங்கள் வடிவைக்காட்டாதே கொள்ளுங்கோள். அவ்வடிவைக்கொண்டு அகலவிருந்தவனோடு உங்களோடு வாசியற்றிருந்ததி ! "அதுலென்" என்னில் ? - [என்னுயிர்க்கு அது காலனை] - பண்டே விரகந்தின்ற என்னுடைய ப்ராணனுக்கு ம்ருத்யு. 'குழாங்கள்காள்' என்றுவைத்து, 'அது' என்கிறது காணமாட்டாமையாலே முகம்மாறிச் சொல்லுகிறாள்.

ஈ. - ஏழாம்பாட்டு. அவன்வடிவுக்குப் போலியான மேவமாலைகளைக்கண்டு, உங்கள் வடிவைக்காட்டி என்னைமுடியாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறாள்.

[கூட்டுண்டு இத்யாதி] - "ஏகதத்த்வம்" என்னும்படி கலந்து பிரிந்தபின்பு அவனுடைய அவயவஸோகையிருந்தபடி யென்னுதல் ; இவளோட்டைக் கலவியால்வந்த ஸோகையென்னுதல். [கோலத்தாமரைக்கண் செவ்வாய்] - அழகியதாமரைபோலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும், சிவந்த அபரத்தையுமுடையனாய். [வாட்டம் இத்யாதி] - கலந்த

ஏழாம்பாட்டு. - கூட்டுண்டு இத்யாதி. "கண்ணன்மாயன்போல்கோட்டியவில்லொடு மின்னுமேகக்குழாங்கள்காள்" இத்யாதியைக் கடைகித்தவதாரிதை - அவன்வடிவுக்கு இத்யாதி.

"கோலத்தாமரைக்கண் செவ்வாய்" - அவயவஸோகைசொன்னதுக்கு லாவத்வயம்-ஏகதத்த்வம் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. முத்தினலாவம் - வெறுப்பிலே, கீழிற்பதத்தில் லாவத்வயாறு

போதைச்செவ்வி, விரஹத்திலும் தலைச்சாலி வெட்டப்போகிறதில்லைகாணும்; இந்த லையை வேறுந்தறையாக் கினின்பு இரட்டித்தபடி. [என்கருமாணிக்கம்] - பிரிந்தபின்பும் பறக்கவோண்ணாதபடி நலிகிற நீலரத்நம்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையனாய். “**கெதவடிச்சா ஹரிஸகாநு**” (நைவதம்ஸாந்நமஸகாந்) என்று அவனிருக்க, அரை சுடிணந் தாழ்த்தானென்ற இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுகிறாள்! [கண்ணன் மாயன் போல்] - ஆச்சர்யவாதிதனான க்ருஷ்ணனைப்போலே; கலந்தபோது காலைக்கையைப் பிடித்துப் பரிமாறி ஹவ்யனாயிருந்தபடி. [கோட்டியவில்லியாதி] - வளைத்தவில்லோடே கூடி மின்னுகின்றனள்ள மேகஸமுஹங்காள்! கேளஸ்துபம் திருமேனிக்கு ப்ரகாஸகமாமா போலே இராகின்றது மின். [காட்டேன்மின் நும் உரு] - ம்ருத்யுஸத்ருஸமான உங்கள் வடிவைக் காட்டாதேகொள்ளுகோள்! அவ்வடிவைக்கொண்டு அகல ஐருந்தவனோடு உங்களோடு வாசியில்லையா யிருந்ததி! “**அதுவேன்?**” என்னில், - [என்னுயிர்க்கு அது காலனே]-விரஹம்தின்று பண்டே தற்புஅற்ற என்பராணனுக்கு அது ம்ருத்யுவாகாகின்றது. ‘குழாங்கள்காஸ்காட்டேன்மின்னும்உரு’ - என்றவைத்து ‘அது’ - என்கிறது, காணமாட் டாமை, முகத்தைமாற்றவைத்துச் சொல்லுகிறாள். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

உயிர்க்கதுகாலனென்று உம்மையானிரத்தேற்கு நீர்
குயிற் பைதல்காள்! கண்ணன்நாமமே குழறிக்கொன்றீர்
தயிர்ப்பழஞ்சோற்றோடு பாலடிசிலுந்தந்து சொல்
பயிற்றியநல்வளமுட்டினீர் பண்புடையீரே!

குணமாக வ்யுத்தரமமாக ஹவத்வயம் - கலந்தபோதை இய்யாத்வாக்யத்வயம். தலைச்சாலிவெட்டப் போகிறதில்லை - எழுச்சியறுக்கப்போகிறதில்லை. தலைச்சாலிவெட்டுகையாவது - பயிர் மதாளித்துப் போனால் துணிவேயறுத்துப் பொகடுகை. இத்தால் - கலந்தபோதைச் செவ்வியின் ஆதிக்யஞ்சொல்லு கிறது. “**என்**” என்றதுக்கு ஹவம் - பிரிந்தபின்பும் இத்யாதி. வாட்டமின்றிக்கேயிருக்கிற, என்னு டைய நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையவனென்று ஸப்தார்த்தம். “**என்**” எனக்கு எப்போதும் ஸ்ம்ருதிவிஷயமான என்றபடி. “**நஜீவெயங்குணரீவி**” என்றிருக்கிறவனை, விஸ்வலெஷத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கிறானென்பானென்? என்ன - நைவதம்ஸாந் இத்யாதி. ஆற்றாமையாலே என்ற படி. “**கெதவடிச்சா ஹரிஸகா ஹகீடா ஹஸரீஸ்யவாநு**! ராவவொவநயெஉர தூ தடி தெநாஹராதநா” இது வைதேஹிம்ப்ரதி மாருதி. ஸுந்-(நக.சஉ) ஆச்சர்யமேதென்ன - கலந்த போது இத்யாதி. கோட்டுதல் - வளைத்தல். “**மின்**” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமேதென்ன - கேளஸ் துபம் இத்யாதி. “**கோட்டியவில்**” என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்ரீஸார்ங்கமென்று கண்டிகொள்வது. “**நும்**” என்றதுக்கு ஹவம் - அவ்வடிவை இத்யாதி. என்னுதல்; ஆஸ்வவியிப்பிக்கவந்த எக்ளையிந்நன் சொல்லுவானென்? என்ன - அவ்வடிவை இத்யாதி என்னுதல். அதுவேன்னென்னில் என்றது - உம்முருவைக் காட்டாதேகொள்ளுகோ னென்கிறதுக்கடி என்? என்னில் என்றபடி. தற்புஅற்ற - பல மற்ற. “**தம்முரு**” என்று ப்ரத்யக்ஷமாகச்சொல்லிவைத்து, “**அது**” என்கிறதென்? என்ன - குழாங்கள் காள் இத்யாதி. அடைவே அந்வயம். (எ)

ஆ. — (உயிர்க்கது) - ‘கண்ணனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லில் நான் முடிவன்: அவற்றைச் சொல்லாதொழியவேணும்’ என்று உங்களை நான் இரக்க, பின்னையும் அவற்றையே சொல்லிக்கொன்றிகோள்! நான் உங்களை வளர்த்தப்ரயோஜனம் அழகிகாகப் பெற்றேனென்று, தன் குயில்களை இன்னொதாகிறான்.

ஒ. — எட்டாம்பாட்டில், சில குயில்களைக்குறித்து, வேண்டாவென்று ப்ரார்த்திக்க மேன்மேல் திருநாமத்தைச் சொல்லி நலிந்திகோள்: உங்களை வளர்த்தப்ரயோஜனம் பெற்றேனென்றே என்று இன்னொதாகிறான்.

[உயிர்க்கென்று தொடங்கி] - ‘குயிற்பிள்ளைகள்! அவனுடைய திருநாமங்களை நீங்கள் சொல்லில் நான் முடிவன்; அவற்றைச் சொல்லாதொழியவேணும்’ என்று உங்களை இரந்த எனக்கு, க்ருஷ்ணனுடைய திருநாமங்களையே சொல்லி என்னைக் கொன்றிகோள். [தயிர்ப்பழஞ்சோற்றென்று தொடங்கி] - காலந்தோறும் உங்களுக்கு அபேஷிதமானவற்றையே தேடியிட்டு உங்களைச் சொல்ல அப்யஸிப்பித்ததுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினிகோள்! சாலத் தக்காராயிருந்திகோள்!

ப. — அநந்தரம், அவஸாஃகரமான க்ருஷ்ணன்நாமங்களைச் சொல்லவேண்டாவென்கைச்செய்தே சொல்லிமுடித்திகோளே!’ என்று, தான்வளர்த்த சில குயில்களைச் சொல்லுகிறான்.

நான் - நான், (இவ்வவஸ்தாயில்), அது - அது, உயிர்க்கு - ப்ராணனுக்கு, காலனென்று - ம்ருத்யுருபங்கிடி கொளென்றுசொல்லி, உம்மை - உங்களைக்குறித்து, இரந்தேற்கு - ப்ரார்த்தித்த எனக்கு, குயிற்பைதல்காள் - குயிற்பிள்ளைகள்! நீர் - நீங்கள், (உங்கள் பிள்ளைத்தனத்தாலே), கண்ணன்நாமமே - ஐவ்யான க்ருஷ்ணனுடைய திருநாமங்களை, குழறி - அநக்ஷரமயரமாகச் சொல்லி, கொன்றிர் - முடித்துவிட்டிகோளிறே! (உங்கள் பால்பத்துக்கிடாக), தயிர்ப்பழஞ்சோற்றொடு - இளம்போதைக்குத் தயிரையுடைத்தான பழஞ்சோற்றோடே, பாலடிசிலும் - பிற்காலுக்குப்பாலுஞ்சோறமாக, தந்து - (உங்களுக்குத்)தந்து, சொல் - (அவன் திருநாமங்களாகிற) சொற்களை, பயிற்றிய - அப்யஸிப்பித்த, (அதுக்குப்ரத்யுபகாரமாக), நல்வளம் - நல்லஸம்பத்தை, ஊட்டினிர் - அதுஊவிப்பித்திர்! பண்பு - நல்லநீர்மையை, உடையிர் - உடையிராயிருந்திர்!

இ. — எட்டாம் பாட்டில், சில குயில்களைக்குறித்து திருநாமஞ் சொல்ல வேண்டாவென்றிரக்க, அத்தையே சொல்லி நலிந்திகோள்! உங்களை வளர்த்தப்ரயோஜனம் பெற்றேன்! என்கிறான்.

[உயிர்க்கு] - தோற்புரையேபோமதன்று அது என்கிறான், தன்வாயாலே சொல்ல மாட்டாமையாலே. [காலனென்று] - நலிகையன்றிக்கே முடிக்குமென்று. [உம்மை] - நீங்களேயிரந்து என்கார்யம்செய்யும் உங்களை. [நான்] - உங்களுக்கு ஜநநியாய்மறக்கவொண்ணாத நான். [இரந்தேற்கு] - உங்களை நியமித்தேனோ? என்செல்லாமை யாலேசரணம்புகுந்த எனக்கு. [நீர்] - நியாய்மரானநீங்கள், ப்ராணமதவாதுகரானிகோள். [குயிற்பைதல்காள்] - உங்கள் வால்பம் என்ப்ராணனோடே பெய்த்திறே; ப்ருவமநாம பாமையிலும் தாய்வாகியறியவேண்டாவேவா? “நாங்கள்செய்ததென்?” என்ன, [கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றிர்] - நீரா மாற்றாலே நெஞ்சைப் புண்படுத்திவைக்கும் க்ருஷ்ணன் திருநாமங்களையே அவ்யக்தமாகச் சொல்லி முடித்திகோள். ம்ருதஸஞ்சீவநமான ராம

முணங்களை ஒருகால் சொல்லலாகாதோ? [தயிர் இத்யாதி] - தயிரும் பழஞ்சோறும், பாலும் வெஞ்சோறும் அவ்வவகாலங்களுக்கு உசிதமாகத்தந்து திருநாமங்களைக்கற்பித்ததுக்குப் ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினிகோள். [நல்வளமுட்டினீர்] - நல்லஸம்பத்தை லுஜிப்பித்திகோள்! நான் காலந்தோறும் உங்களுடைய ரக்ஷணம்பண்ணிப் போந்தேன்; நீங்களும் இவ்விடங்களிலே நலிந்துபோந்திகோள்! [பண்புடையீரோ] - ப்ராப்தியும் உவ்யதையும் கிடக்க, சாலநீர்மையுடையீரா யிருந்திகோள்! ரக்ஷகவிஷயத்தில் கிர்த்தயராயிருந்திகோள்! பண்பு - குணம்.

சுரு.—எட்டாம் பாட்டு. சில குயில்களைக்குறித்து, திருநாமஞ்சொல்லவேண்டாவென்று நான் இரக்க, அத்நையேசொல்லி நலிந்திகோள்; உங்களை வளர்த்த ப்ரயோஜனம்பெற்றேன் என்கிறாள்.

[உயிர்க்குஅது] - தோற்புரையேபோமதன்று அது வென்கிறாள், தன்வாயாலே சொல்ல மாட்டாமையாலே. [காலனென்று] - நலிகையன்றிக்கே முடிக்குமென்று. [உம்மை] - இரந்து என்கார்யஞ்செய்யும் உங்களை. [நான்] - உங்களுக்கு மறுக்கவொண்ணாதபடி ஐநியான நான். [இரந்தேற்கு] - உங்களை நியமித்தேனோ? என்செல்லாமை யாலே சரணம்புகுந்த எனக்கு. [நீர்] - நியாயரான நீங்கள். ஸரணாகதவாதுகரானிகோள். [குயிற் பைதல்காள்] - உங்கள்பால்யம் என்ப்ராணனோடே போய்த்திறே! பருவம் நிரம்பாமையிலும் தாய்வாசியறிய வேண்டாவோ? "நாங்கள்செய்ததென்?" என்ன, [கண்ணன்நாமமே குழறிக்கொன்றீர்] - தீரா மாற்றாலே நெஞ்சைப்புண்படுத்திவைக்குப்க்ருஷ்ணன் திருநாமங்களையே அவ்யக்தமாகச்சொல்லி முடித்திகோள். * ம்ருதஸஞ்சீவநமான ராமகுணங்களையும் ஒருகால் சொன்னாலாகாதோ! [தயிர் இத்யாதி] - தயிரும் பழஞ்சோறும், பாலும் வெஞ்சோறும் அவ்வவகாலங்களிலேதந்து திருநாமங்களைக்கற்பித்ததுக்குப் ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினிகோள்! [நல்வளமுட்டினீர்] - நல்லஸம்பத்தை புஜிப்பித்திகோள்! நான் காலந்தோறும் உங்களுடைய ரக்ஷணம்பண்ணிப்போந்தேன்; நீங்களும் இவ்விடங்களிலேவந்து நலிந்துபோந்திகோள். இக்குயில்களுக்கு அந்நதோஷம்வலிந்து

எட்டாம் பாட்டு - உயிர்க்கு இத்யாதி. "உம்மைநானிரந்தேற்கு - கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர் - சொல்பயிற்றியநல்வளமுட்டினீர்" என்ற பதங்களைக் கட்டாகித்தவதாரினை - சிலகுயில்களை இத்யாதி. வளர்த்த ப்ரயோஜனம் பெற்றேன் என்றது - வெறுப்பு. "உயிர்க்கு" என்றதுகருவாஸனை - தோற்புரை இத்யாதி. இன்னதென்னுதே, "அது" என்கிறதென்னென்ன - அதுவென்கிறாள் இத்யாதி. "அது" என்கிறது - வக்ஷ்யமாணமான கண்ணன் நாமத்தை. "இரந்தேற்கு - கொன்றீர்" என்றகூட்டி ஹார்த்தஹாவம் - ஸரணாகத இத்யாதி. * ப்ரார்த்தநாமதியிறே ஸரணாகதியாவது. "பைதல்காள்" என்றதுக்கு இரண்டிலாவம். அநாத்மநியாத பருவமென்று முந்தினது; அத்நையருளிச்செய்கிறார் - உங்கள்பால்யம் இத்யாதி. தாய்வாசியறியாத பருவம் என்று ஹவார்த்தம் - பருவம்நிரம்பாமையிலும் இத்யாதி. அதாவது - தாய்க்கும் பேய்க்கும் வாசியறிந்து முடித்த க்ருஷ்ணனைப்போலே யிருக்கவேண்டாவோ? என்றபடி. தீராமாற்றாலே - மாற்றாலேதீராத; ப்ரத்யெளஷதத்தாலே தீராதபடி. மாற்று - ப்ரத்யெளஷதம். "கண்ணன் நாமமே" என்ற அவதார ணார்த்தம் - ம்ருதஸஞ்சீவநி இத்யாதி. சொல் - திருநாமங்களை. பயிற்றிய - பயில்வித்ததுக்கு; அப்யஸிப்பித்ததுக்கென்றபடி. இத்தால்ஹாவம் - நான் காலந்தோறும் இத்யாதி. ரஸோக்தி - இக்குயில் களுக்கு இத்யாதி. அதாவது - பலிபுக்கினுடைய அந்நத்தை புஜிக்குமென்று ரஸோக்தி; நானிட்டசோறு விஷமாய்விட்டதோவென்று ஸ்வஹவார்த்தம். "பண்புடையீர்" என்றது - வ்யங்க்யோக்தி. பண்பு - ஸ்வஹாவம். நீர்மையுடையீராய் என்ற - விபரீதலக்ஷணை. விவரணம் - ரக்ஷகவிஷயத்

லிட்டதோ? [பண்புடையீரே] - ப்ராப்த்யும் ஹவ்யதைத்யும்கிடக்க, சால நீர்மையுடையீரா யிருந்திகோள்! ரக்ஷகவிஷயத்தில் நிர்த்தயராயிருந்திகோள்! (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

பண்புடைவண்டோடுதும்பிகாள்! பண்மிழற்றேன்மின்
புண்புரைவேல்கோடுகுத்தாலோக்கும் நம் இன்துரல்
தண்பெருநீர்த்தடந்தாமரை மலர்ந்தாலோக்கும்
கண்பெருங்கண்ணன்நம்மாவியுண்டேழநண்ணினான்.

ஆ. - (பண்புடை.) - 'பண்புடைவண்டோடுதும்பிகாள்! அவனைப்பிரிந்த வ்யஸநத்தின்மேலே அவன் திருநாமங்களைப்பாடுகிற இதுவொன்றும் பொறுக்கலாயிருந்ததில்லை; பண்மிழற்றேன்மின்' என்ன; 'அவன் திருநாமங்களைப்பாடுகை உனக்கு அத்யந்தப்ரியமல்லவோ?' என்று அவைசொல்ல, 'அவன் தன்னழகைக்காட்டி என்னை மாய்த்துப்போனான் காண்!' என்கிறான்.

ஒ. - ஒன்பதாம்பாட்டில், மஹாபாநமத்தமாய்க்கொண்டு பாடுகிறா சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையும் குறித்து உங்களுடைய புலவர்கள் ஷுஸ்ஸஹமாயிருந்தனரீங்கள் பாடாதே கொள்ளுங்கோள்' என்கிறான்.

[பண்புடையென்று தொடங்கி] - நீர்மையையுடைய வண்டோடுகூடினதும்பிகாள்! பண்மிழற்றேனே கொள்ளுங்கோள். 'பண்புரை' என்று பாடமானபோது, பண்ணைமுரலாதின்றுள்ள வண்டோடு கூடினது. [புண்புரையென்று தொடங்கி] - புண்ணின் விவரத்திலே வேலைக்கொடு குத்தாற்போலேயிராதின்றது, உங்களுடைய இனியத்வதிகள். [தண்பெருநீரென்று மேலுக்கு] - குளிர்ந்த நீர்வெள்ளத்திலே பெரிய தாமரைப்பூ அலர்ந்தாற்போலேயாய் அவ்வளவன்றிக்கே பெரிப கண்ணையுடைய க்ருஷ்ணன் அவ்வழகைக்காட்டி என்னை மாய்த்துப் பிரிந்துபோனான். குளிர்ந்த நீர்வெள்ளத்தையுடைய தடாகம் தாமரை பூத்தாற்போலே பெரியகண்களையுடைய க்ருஷ்ணன் நென்றுமாம்.

ப. - அநந்தரம், நிரதிஸபஜோக்யமான கண்ணழகையுடைய க்ருஷ்ணன் உங்களுடைய ப்ராணபஹாரம் பண்ணிப்போனான்; புண்ணிலேவேலைக்கொடு குத்தி னாற்போலே பாடாதே கொள்ளுங்கோள்! என்று சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையும் குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

பண்புடை - பாட்டின் நீர்மையையுடைத்தான, வண்டோடுதும்பிகாள் - வண்டுகளோடுகூடின தும்பிகாள்! நம் இன் துரல் - உங்களுடைய இனியகுரலானது, புண்புரை - புண்ணின்புரையிலே, வேல்கொடு - வேல்கொண்டு, குத்தாலோக்கும் - குத்தாற்போலேயிராதின்றது; (ரீங்கள்), பண்மிழற்றேன்மின் - பண்ணைமதுரமாகஸப்தியாதேகொள்ளுங்கோள்! தண் - குளிர்ந்து, பெரு - நிரம்பின, நீர் - நீரையுடைய, நீல் இத்யாதி. 'குயிற்சைபதல்காள் - உயிர்க்கதுகாலன்' என்றுதொடங்கி, 'பூரந்தேற்கு, நீர்-கண்ணன்' காமமே குழறிக்கொன்றீர்; தயிர்ப்பழம்' என்று தொடங்கி, 'பண்புடையீர்' இத்யவ்யது (அ)

↓ விவரம் - தொலை.

தடம் - தடாகம், தாமரைமலர்ந்தாலொக்கும் - தாமரைமலர்ந்தாற்போலே, பெருங்
கண் - கண்ணின்பெருமையையுடைய, கண்ணன் - கருஷ்ணனுனவன், நம் - நம்மு
டைய, ஆவி - ப்ராணனை, உண்டு - அபஹரித்து, எழநண்ணினான் - அகலப்போனான்.
'பண்புரை' என்று பாடமானபோது, ஸ்வாவாவிக் ஸப்தத்தையுடையவை என்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், மதுபாநமத்தமாய்க்கொண்டு பாடுகிறன சில
வண்டுகளையும் தும்பிகளையும் குறித்து உங்கள் தவசிகள் துஸ்ஸஹமாயிருந்தது.
நீங்கள் பாடாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறார்.

[பண்புடைஇத்யாதி] - நீர்மையுடைய வண்டோடேகூடின தும்பிகாள்! பண்
மிக்க ஆளத்திவையாதே கொள்ளுங்கோள். 'பண்புரை' - என்று பாடமானபோது
பண்பான உரையாய் முரலுகையைச் சொல்லுகிறது; பண்ணைமுரலாகின்ற வென்று
மாம். [புண்புடைஇத்யாதி] - புண்ணின் விவரத்திலே வேலைக்கொண்டு குத்தாப்போலே
யிராகின்றது. உங்கள் இனியதவசி. கீழில் படித்து, உங்களைல்லாங்குடப் புண்படுத்தின,
அதிலேநலிகிறன இவை. [தண்பெருநீர் இக்யாதி] - குளிர்த்து பெரியநீரையுடைய
பொய்கையிலே தாமரைப்பூ அலர்ந்தாற்போலேயாய் அவ்வளவன்றிக்கே பெரியகண்
கையுடைய கருஷ்ணன். [நம்மாவியுண்டெழ நண்ணினான்] - அவ்வழகைக்காட்டி என்னை
முடித்துப் பிரிந்துபோனான்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. மதுபாநமத்தமாய்ப்பாடுகிறன சிலவண்டுகளையும்
தும்பிகளையும் குறித்து, உங்கள் டீவரி எனக்கு துஸ்ஸஹமாயிருந்தது, நீங்கள் பாடாதே
கொள்ளுங்கோள்! என்கிறார்.

[பண்புடைவண்டோடுதும்பிகாள்] - நீர்மையுடைய வண்டோடேகூடின
தும்பிகாள்! [பண்மிறற்றேன்மின்] - பண்மிக்க ஆளத்திவையாதேகொள்ளுங்கோள்.
"பண்புரை" - என்று பாடமானபோது, பண்பானவுரையாய், முரலுகையைச்
சொல்லுகிறது; பண்ணைமுரலாகின்ற வென்றுமாம். [புண்புரைவேல் கொடுத்தாலொக்
கும் நம் இன்குரால்] - முன்பே மற்றையவற்றின் டீவரியாலே புண்பட்டிறையிருக்கிறது;
அதிலே வேலைக்கொடு தத்தினாற்போலேயிராகின்றது உங்கள் டீவரி. [தண்பெருநீர்
யாதி] - குளிர்த்த பெரியநீரையுடைய பொய்கையிலே தாமரைப்பூ அலர்ந்தாற்போலேயாய்

ஒன்பதாம்பாட்டு - பண்புடை இத்யாதி. "வண்டொடுதும்பிகாள் - வேல்கொடுத்தா
லொக்கும் நம்மின்குரால் - மிறற்றேன்மின்" என்ற பதங்களைக் கடக்கித்தவதாரிகை - மதுபாநமத்த
மாய் இத்யாதி.

நீர்மையென்று - காகாறுகுணமான ஸ்ரீராமமூர்ச்சகங்களையறிகை; "வண்டு" என்றும்,
"தும்பி" என்றும் - ப்ருங்கஜாதியில் அவாந்தாலேஹம். ஆளத்தி - ஆலாபம். "பண்புரை" என்ற
பாடத்திலே, "பண்பு" என்று - அழகாய், "உரை" என்ற - ஸப்தமாய், அழகிதான ஸப்தத்தையுடைய
வண்டென்றபடி. பண்ணைமுரலாகின்ற என்றத்தியார்த்தத்துக்கு, "பண்" என்று - காகமாய்,
"புரை" என்று - கெருக்கமாய், காகப்ராசர்யத்தையுடைய வண்டென்று ஸப்தார்த்தம். 'புண்புரை' -
புண்ணினுடைய, புரையிலே - வாயிலேயென்றபடி. இவளுக்குப் புண்ணெதென்ன - முன்பே
இத்யாதி. "பெருங்கண் - கண்ணன்" என்றவயிப்பது. நம்மாவியுண்டு - கம்முடைய ப்ராணனை
+ப்ராஹரித்த. எழநண்ணினான் - அகலப்போனான்; பிரித்துபோனான் என்று ஸப்தார்த்தம். 'பண்

அவ்வளவன்றிக்கே பெரிய கண்ணையுடைய க்ருஷ்ணன். [நம் இத்யாதி] - அவ்வடிவழிகைக்காட்டி என்னை முடித்துப் பிரிந்துபோனான். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

எழநண்ணிநாமும் நம்வானநாடனோடொன்றினோம்
பழனநன்னுரைக்கழாங்கன்காள்பயின்றென்னினி
இழைநல்லவாக்கையும் பையவேபுயக்கற்றது
தழைநல்லவின்பந்தலைப்பெய்து எங்குந் தழைக்கவே.

ஆ -- (எழநண்ணி.) - அவன்கருத்துப்படியே நானும் முடிந்தேன்; என்னுடைய ஆக்கையுந் தளர்ந்தது; 'பழனநன்னுரைக் குழாங்கன்காள்! பயின்றென்னினி?' என்று சொல்லி, பின்னையும், 'நான்பட்டபாடு ஒருவரும் படாதொழிந்திக' என்று சொல்லிக்கொண்டு முடிந்தா ளென்கிறது, இப்பாட்டு.

ஒ. — பத்தாம் பாட்டில், 'திரளவிருக்கிற நாரைக்குழாங்கன்காள் தன்னமுடிக்க மந்திரிக்கிறவாகக்கொண்டு, 'நான் முடிந்தேன்: இனி நீங்கள் திரண்டு ப்ரயோஜனமென்?' என்கிறாள்.

[எழநண்ணியென்று தொடங்கி] - இங்கேயிருந்து அவனை ஊழிக்கும் ஆசையைத்தவிர்த்து, அவன்கருத்தின்படியே நானும் முடிந்தேன்; பழனங்கனிலேயிருப்பதுஞ்செய்து நீங்கள் கோவினபடியே முடிக்கவல்ல நாரைக்குழாங்கன்காள்! திரண்டு என், இனி? [இழையென்று தொடங்கி] - விலக்ஷணமான ஸரீரமும் க்ரமேண பசையற்றது. [தழையென்றுதொடங்கி] - இப்படி தளர்ந்து முடியப்புகுகிறவள், எம்பெருமானுடைய விவகுதிஸம்ருத்தமாக என்கிறாள். நான்பட்ட ஊழும் ஒருவரும் படாதொழிய வேணும் என்று தன்னுடைய கோவின் மிகுதியாலே சொல்லுகிறாளென்றுமாம். நான் போக, லோகமெல்லாமடைய என்னுர்த்திகாணாதே பிழைக்குமாகாதே! என்றுமாம்.

ப. — அநந்தரம், 'பரமபதிலயனோடே நாங்கள் ஒன்றுபட்டுவிட்டோம்; இனி, உங்கள் திரட்சிக்கு ப்ரயோஜனமென்?' என்று, சில நாரைத்திரளைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

(அவன் நினைவுக்கிடாக), நாமும் - நாமும், எழநண்ணி - போக்கிலையொருப் பட்டு, நம் வானநாடனோடு - நமக்கு ப்ராப்யமான பரமபதத்திலே யிருக்கிறவனோடே, ஒன்றினோம் - ஏகஹ்ருத்யராய்விட்டோம்; பழனம் - நீர்சிலத்திலே, நல் - ஓர்ஸரீய மாய்க்கொண்டு, நாரைக்குழாங்கன்காள் - (திரண்டிருக்கிற) நாரைக்குழாங்கன்காள்! இனி பயின்ற என் - இனிச் செறிந்து விசாரிக்கிறதுக்கு என்னப்ரயோஜனமுண்டு? இழைநல்ல - (அவனுக்கு) ஆதாரணம்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான, ஆக்கையும் - ஸரீரமும், பையவே - க்ரமத்திலே, புயக்கற்றது - கைவிட அப்யஸியாசின்றது; (இனி, என் ஊழ்க்காணமை யாலே), எங்கும் - எல்லாத் தேசமும், தழை - விஸ்தீர்ணமாய், நல்லவிற்பம் - நன்றான

புடைவண்டொடு தம்பிகான்! தன்பெருநீர்' என்ற தொடங்கி, 'எழநண்ணினான்; ஆகையாலே, நம்மின்றால் - புண்புணரவேல்கொடு குத்தாலொக்கும் - பண்மிழற்றேன்மீன்' இத்யந்வயம் (க)

ஸுவத்தை, தலைப்பெய்து - பெற்று, தழைக்க - ஸம்ருத்தமாகக்கடவது.†புயக்குதல் - புயத்தல். வரங்குதலாய் விடுகையைச் சொன்னபடி.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், திரளவிருக்கிற நாரைக்குழாங்கள் தன்னை முடிக்க மக்தரிக்கிறனவாகக்கொண்டு, 'நான் முடிந்தேன், இனி, நீங்கள் திரண்டு ப்ரயோஜனமென்?' என்கிறாள்.

[எழநண்ணிஇத்யாதி]-போக்கிலேயொருப்பட்டு, நாமும் நம்வானநாடேனாடொன்றி னோம். கடலைக் குளப்படியிலேமடுத்தாற்போலே தன்னையிலக்காக்கி இத்தலையை வெறுந் தறையாக்கித் தன்னைக்கொண்டு அகன்றான். நாமும் அயர்வறுமமர்கள் அதிபதியோடே ஒருமிடறானோம். நித்யஸூரிகளும் அவனுமாயிருந்து நம்மைமுடிக்க எண்ணினபடியே நாமும் இசைந்தோம். அவன் முடிக்கவினைக்க, நாம் ஜீவிக்கவேண்ணி இடக்கைப்புரி முறுக்குகை தவிர்ந்து நாமும் முடிக்கையிலே துணிந்தோம். நித்யஸூரிகளும் சந்தாறு வர்த்திகளாகையாலே அவன்ருத்தே கருத்தாயிருப்பார்களிறே. [பழநநன்னரைக் குழாங்கள்காள்] - நீர்நிலங்களிலே வர்த்திப்பதாய், தொடங்கினகாரியம் முடிக்கவல்ல ஸாமர்த்யத்தையுடைத்தான நாரைக்குழாங்கள்காள்! [பயின்றென்னினி] - திரண்டு ப்ர யோஜனமென்? நான் அவன்ருத்தைப் பின்செல்ல நினைபதவன்றன்றோ உங்கள்மக்த் தாத்துக்கு ப்ரயோஜனமுள்ளது? முதலிகள் திரள்திரளாகவிருந்து பெருமானையும் பிராட்டியையுஞ் சேர்க்கைக்கு விரகுபார்த்தாற்போலே, இவை திரள்திரளாக விருந்து தன்னையும் அவனையும் பிரிக்கைக்கு விசாரிக்கிறன என்றிருக்கிறாள். "அவன் வேண்டு வாரைச் சேர்க்கையும் வேண்டாதாரை முடிக்கையும், திர்பக்குக்கள்பணி" என்றி ருக்குமிதே, ராமாவதாரத்தில் வாஸநையாலே. [வானநாடன்]-'நாரைக்குழாங்கள்காள், என்னைகையாலே, உயயி உதிபுர் வேணுமோ ஓர்அஸ்கையமுடிக்கைக்கு! [இழைநல்ல வாக்கையும்] - ஆவானத்தாலே அழகிதான ஸாரமென்னுதல். ஆரணம் பூண்டாற் போலேயிருக்கிற விலகணஸாரமென்னுதல். [பையவே புயக்கற்றது] - க்ரமேண பசையற்றதென்னுதல். க்ரமத்திலே போகத்தொடங்கிற்றென்னுதல். புயத்தலென்று -போதலாதல், புயக்கென்று - ஆகர்ஷகத்வமாதல். [தழைநல்ல இத்யாதி] - ஈஸ்வர யி உதி ஸம்ருத்தமாகவேணும் என்கிறாள். நல்கித்தான் காத்தளிக்கும் பொழிவிதே. "தார்த்தாம் முடியநினைப்பார் 'நாடுவாழ்க' என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறாள்" என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். "நான்பட்டபாடு நாடுபடாதொழிய வேணும்" என்று எம்பெரு மானார். "நான்முடிய என்னுர்த்திகாணாதே லோகமடையப் பிழைக்கும்" என்று லட்டர்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. திரளவிருக்கிற நாரைக்குழாங்கள் தன்னை முடிக்கமக்தரிக்கிற னவாகக்கொண்டு, 'நான் முடிந்தேன்: இனி, நீங்கள் திரண்டு ப்ரயோஜனமென்?' என்கிறாள்.

[எழநண்ணி] - போக்கிலே ஒருப்பட்டு. [நாமும் நம்வானநாடேனாடொன்றி னோம்] - கடலைக் குளப்படியிலே மடுத்தாற்போலே தன்னை யிலக்காக்கி இத்தலையை வெறுந்தறையாக்கித் தன்னைக்கொண்டகன்றான். நாமும், * அயர்வறுமமர்கள் அதிபதி

பத்தாம்பாட்டு - எழநண்ணி இத்யாதி. "நாமும் நம் வானநாடேனாடொன்றி னோம், நாரைக் குழாங்கள்காள் பயின்றென்னினி" என்ற பதங்களைக் கடாசித்தவதாரிகை - திரள இத்யாதி. மக்த் ரிக்கிறனவாகக்கொண்டு என்றது - "பயின்றென்னினி" என்றத்தைப்பற்ற, போக்கிலே ஒருப்பட்டு என்றது - திருவடிச்சாருகையிலே யொருப்பட்டு என்றபடி. "வானநாடு" என்ற விசேஷித்ததுக்கு

† புயக்கற்றது என்பதற்குப் பன்னீராயிரப்படியில் அருளியதைப்பார்க்குமிடத்து, புயத்தல், புயத்தல்-வரங்குதலாய், விடுகையைச் சொன்னபடி என்று இருக்கவாமென்று தோன்றுகிறது.

யோடே ஒருமிடறானும். நித்யஸூரிகளும் அவனுமாகவிருந்து நம்மைமுடிக்கஎண்ணின படியே, நாமும் இசைந்தோம். அவன் முடிக்க நினைக்க, நாம் ஜீவிக்கவேண்ணி, இடக் கைப்புரி முறுக்குகைதவிர்ந்து, நாமும் முடிக்கையிலே துணிந்தோம். நித்யஸூரிகளும் உந்தாறுவர்த்திகளாகையாலே, அவன்கருத்தே கருத்தாயிருப்பர்களிறே. [பழனநன்னுரைக் குழாங்கள்காள்] - நீர்நிலங்களிலே வர்த்திப்பனவாய்த் தொடங்கின காரியம் முடிக்கவல்ல ஸாமர்த்யத்தையுடைத்தான நாரைக்குழாங்கள்காள்! [பயின்றென்னினி] - இனி நீங்கள் திரண்டு ப்ரயோஜனமென்? நான் அவன்கருத்தைப் பின்செல்லாதவன்றன்றே உங்கள் மந்தரத்துக்கு ப்ரயோஜனமுள்ளது? முதலிகள் திரள்திரளாகவிருந்து பெருமானையும் பிராட்டி யையும் சேர்க்கைக்கு விரகு பார்த்தாற்போலே, இவை திரள்திரளாகவிருந்து தன்னையும் அவனையும் பிரிக்கைக்கு விரகு பார்க்கிறன் வென்றிருக்கிறான். "அவன் வேண்வோரைச் சேர்க்கையும், வேண்டாதாரை முடிக்கையும், தீர்யக்குக்களுக்குப் பணி" என்றிருக்குறே, ராமவதாரத்தில் வாஸநையாலே. 'வானநாடன் - நாரைக்குழாங்கள்காள்' - என்கை யாலே, உபயவிபூதியும்வேணுமோ ஓரபலையை முடிக்கைக்கு? [இழைநல்லவாக்கையும்] - ஆலரணத்தாலே அழகிதான ஸாரமென்னுதல், ஆலரணம் பூண்டாற்போலேயிருக்கிற விலகுகண ஸாரமென்னுதல். [பையவே புயக்கற்றது] - க்ரமேண பசையற்றதென்னு தல், க்ரமத்திலே போகத்தொடங்கிற்றென்னுதல். புயத்தலென்று - போதலாதல், புயக் கேன்று - ஆகர்ஷகமாதல். [தழைநல்லவித்யாதி] - ஈஸ்வரவிஷ்ணுதி ஸம்ருத்தமாக வேணுமென்கிறான். "தாந்தாம் முடியநினைப்பார் நாவோழக" என்பாரைப்போலே சோல்லுகிறான்" என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹம்; "நான் பட்ட பாடு நானே படாதோழிய வேணும்" என்று எம்பெருமானார்; "நான் முடிய என்னுர்த்திகண்டு நோவுபடாதே, லோகமடங்கப் பிழைக்குமாகாதே!" என்று பட்டார்.

(கௌ)

காவம் - நித்யசூரிகளும் இத்யாதி. "ஒன்றிலேனும்" என்றதற்கு காவம் - அவன்முடிக்க இத்யாதி. இடக்கைப்புரி முறுக்குகையாவது - வலக்கைப்புரி முறுக்குகைக்கெதிராக இடக்கைப்புரியாக முறுக்குகை. அதாவது - ப்ராதிசுல்யஞ்செய்கை யென்றபடி. "ரக்ஷணிலகவாபஹு:" என்ற டியானுக்களான நித்யசூரிகள் ஹிம்ஸையிலே யொருட்படுவார்களேவென்ன - நித்யசூரிகளும் இத் த்யாதி. சந்தாறுவர்த்திகள் என்றவிடத்திலே, "பெருமானையருவர்த்தித்த இளையபெருமான் பிராட்டி யைக் காட்டிலே விட்டுவந்தாரிறே" என்றருளிச்செய்வார். "நல்" என்றதுக்கர்த்தம் - தொடங்கின் இத்யாதி. திரண்டு ப்ரயோஜனமென் - மந்தரித்து ப்ரயோஜனமென்? என்றபடி. பயிலுகை - திரண்டு மந்தரிக்கை. ப்ரயோஜனமில்லையேவென்ன - நான் அவன் கருத்தை இத்யாதி. திரளாகவிருந்து முடிக்க மந்தரிக்கிறபடியை த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாகக் காட்டுகிறார் - முதலிகள் இத்யாதி. பகடிகளுக்கு பிரிக்க ப்ரஸக்தியுண்டோவென்ன - அவன் வேண்டுவாரை இத்யாதி. ஆபரணத்தாலே அழகிதான வென்றது - பூர்வாவஸ்தையைப்பற்ற. பையவே க்ரமேண. 'புயக்கற்றது' என்றதுக்கர்த்தவயம் - ப்சுமையற்றதென்னுதல்; புயக்கிலே - போகையிலே, அற்றது - உத்யோகித்த தென்னுதல்; இவ்வர்த தவ்யத்துக்கும் வ்யுத்ச்ரமமாக ஸந்தநிர்வாஹம் - புயத்தல் இத்யாதி. பசமையாலே, ஆகர்ஷகத்வம் ஹிவிதம். "எங்கும் - தழைநல்லவின்பம் தலைப்பெய்து - தழைக்க" என்றவ்யிப்பது. எங்கும் - விபூதியெங்கும், தழைத்து - நன்றானவின்பத்தைப்பெற்று, தழைக்க - ஸம்ருத்தமாகவேணுமென்ற ஸந்தார்த்தம். தாத்பர்யம் - ஈஸ்வரவிபூதி இத்யாதி. தான்முடிக்கிறவன் "லோகம் ஸம்ருத்தமாக வேணும்" என்கிறதென்னென்ன, தரிவிதமாககாவம் - தாந்தாம் இத்யாதி. பட்டார் நிர்வாஹம், வெறப்பிலே. 'பழனநன்னுரைக் குழாங்கள்காள் - எழுதண்ணி, நாமும் கய்வானகாடனோ டொன்றி லேனும்; - பயின்றென்னினி? இழை நல்லவாக்கையும் பையவேபுயக்கற்றது; எங்கும் தழைநல்லவிந் பத் தலைப்பெய்து தழைக்கவே' இத்யவ்யடி.

(கௌ)

பதினொராம் பாட்டு.

இன்பந்தலைப்பெய்துஎங்குந்தழைத்த பல்லாழிக்குத்
தன்புகழேத்தத் தனக்கருள்செய்தமாயனைத்
தென்குருகர்ச்சடகோபன் சொல்லாயிரத்துள் இவை
ஒன்பதோடொன்றுக்கும்மூவுலகும்உருகுமே.

ஆ. — (இன்பம்.) - பின்னையும், “விரோணஸம்ஜிதாஹுதிஹ” என்னும்
படியாலே தாமுளராய் மேல் அருளிச்செய்கிறார். அதுவிதாக்களுக்கு நிரவயிக
ஸுவாவஹமாய் லோகமெல்லாம் நிறைந்த தன்புகழை, ஸர்வகாலமும் ஏதேனும் துர்த்
தசைகளிலும் ஏத்தும்படி தனக்கருள்செய்த மாயனை, தென்குருகர்ச்சடகோபன்
சொல்லாயிரத்துள் இத்திருவாய்மொழியில் சொன்ன ஆர்த்தியை அதுஸந்யிப்பார் என்
படுவார்களோ? என்கிறார்.

ஒ. — நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியினுடையபீர்மை ஹ்ருத்யத்திலே
படிவ் ஆரேணமாகிலும் தரியாரென்கிறார்.

[இன்பமென்று தொடங்கி] - லோகமெல்லாம் வெள்ளமிட்ட நிரதிராயப்ரீ
தியையுடையராய்க்கொண்டு காலதத்தவமுள்ளதனையும் தன்புகழை ஏத்தும்படி தனக்கு
அருள்செய்த ஆர்ச்சர்யஹுதனை. [தென்குருகர்ச்சடகோபன் என்று மேலுக்கு] -
ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் “ஒன்பது பாட்டிலுண்டான
வ்யஸநம் ஸுவம்” என்னும்படி வ்யஸநம் மிக்கிருக்கிற பத்தாம்பாட்டொன்றையுமுடைய
இத்திருவாய்மொழி கேட்டால், விஸேஷஜ்ஞரோமி அன்ஸேஷஜ்ஞரோமி வாகியன்
றிக்கே ஸ்ரீயிலராவர்.

ப. — அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு ஹலமாக, இதுகேட்ட ஸர்வ
லோகத்தினுடையவும் மனோவிகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

இன்பம்தலைப்பெய்து - இன்பத்தை உண்டாக்காநின்றகொண்டு, எங்கும்
தழைத்த-எங்கும்வ்யாப்தமான, தன்புகழ்-தன்னுடைய குணப்ரபையை, பல்லாழிக்கு-
காலதத்தவமுள்ளதனையும், ஏத்த - ஏத்துமபடியாக, தனக்கு - தமக்கு, அருள்செய்த -
நிரவயிக க்ருபையைப்பண்ணின, மாயனை-ஆர்ச்சர்யஹுதனை, தென் - கட்டளைப்பட்ட,
குருகர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் சொல் - ஆழ்வார் அருளிச்
செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, இவை ஒன்பதோடொன்
றுக்கு - கீழொன்பதுபாட்டில் க்லேஸம்ஒருகூறும், (பத்தாம்பாட்டில் க்லேஸம்ஒரு
கூறமான இவற்றுக்கு), மூவுலகும் - த்ரைலோக்யமும், உருகும் - ப்ரோமத்தாலே த்
வியாசிற்கும், இது கலித்துறை.

இ. — நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிற் பாசரம் ஹ்ருத்யத்திலேபடிவ்,
ஆரேணமாகிலும் தரியாரென்கிறார்.

[இன்பமித்யாதி] - எங்கும் தழைத்த இன்பம். [தலைப்பெய்து] - லோகமெல்
லாம் வெள்ளமிட்ட நிரதிராயப்ரீதியையுடையராய்க்கொண்டு. [பல்லாழிக்குத்தன் புக
ழேத்த] - காலமுள்ளதனையும் தன்முணங்களை ஏத்தும்படி. [தனக்கருள்செய்த]-ஸம்

ஸாரிகளிலே அந்யதமரானவர்க்கு மயர்வறமநிலமருள்செய்தபடி. [மாயனை]. - ஸம்ஸாரிகள் நடுவே என்னை ஒருவனையும் விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணின ஆர்ச்சர்யஹுதனை. அங்ஙனன்றிக்கே, [இன்பம் தலைப்பெய்து எங்கும் தழைத்த-தன்புகழை பல்லுழிக்கு தனக்கருள்செய்த மாயனை]-அநுலவிப்பார்க்கு நிரதீஸய ஆநந்தத்தை விளைப்பதாய் எங்கு மொக்கப்பரம்பின தன்கல்யாணமணங்களை காலதத்தவமுள்ளதனையும் நான் அநுலவிக் கும்படிபண்ணினான் என்றுமாம். இவர், "குணஜ்ஞாநத்தாலே யரித்தார்" என்றது, "தன்புகழேத்தத் தனக்கருள்செய்த" என்றத்தைக் கொண்டிறே. நித்ய ஸாரிகளதுலவத்தையும், தமக்கு அவர்களோபாதி ப்ராப்தியையும் அநுஸந்தித்து நோவுபட்டார்; என்றமொக்க இழந்திருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் படியைப் பார்த்த வாதே அவர்களில் அவ்விருப்புத்தானே பேராயத்தேற்றிற்று. உலயரினும் வ்யா வ்ருத்தியுண்டிறே இவர்க்கு. சடகோபன்சொல் என்றபரோக்ஷ நிர்த்தேசமாயகையாலே தனக்கருள்செய்த என்னலாயிறே; "வாஸுதேவபுருஷஃ" என்னுமாயோலே. [ஒன்பதோடொன்றுக்கும்]-"கிழோன்பது பாட்டிலும் உண்டானவ்யஸநம்ஸுவம்" என் னும்படி வ்யஸநம்மிக்க பத்தாம்பாட்டையுடைய இவை. ஸ்மாரகபரிார்ப்பங்களாலே ஜீவ நத்தில் நசையோடே நோவுபட்ட ஒன்பதுபாட்டோடே, ஜீவநத்தில் நசையற்ற ஒரு பாட்டுக்கும், விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற ஸரியிலாவர். கிழே, "நம்ஆர்த்தய" வநிகேட்டு நாட்டுக்கு நோவுபடவேண்டா" என்றார்; பின்னையும் நாட்டுக்கு ஸாயில்பமே சேஷித்தவிட்டது.

ஈடு.—நிமமத்தில், இத் திருவாய்மொழியிற் பாகரம் ஹ்ருதயத்திலேபடில், ஆரேணுமாகிலும் தரியார் என்கிறார்.

[இன்பந்தலைப்பெய்து எங்குந்தழைத்த]-எங்குந்தழைத்த இன்பந்தலைப்பெய்து - லோகமெல்லாம் வெள்ளமிட்ட நிரதீஸயப்ரீதியையுடையராய்க்கொண்டு. [பல்லுழிக்குத் தன்புகழேத்த] - காலமுள்ளதனையும் குணங்களை ஏத்தும்படி. [தனக்கருள்செய்த] - ஸம்ஸாரிகளிலே அந்யதமரானவர்க்கு, * மயர்வறமநிலமருள்செய்தபடி. [மாயனை] - ஸம்ஸாரிகள் நடுவே என்னையெருவனையும் விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணின ஆர்ச்சர்ய ஹுதனை. அங்ஙனன்றிக்கே, [இன்பந்தலைப்பெய்தெங்குந்தழைத்த - தன்புகழேத்த - பல்லுழிக்கு - தனக்கருள்செய்தமாயனை] - அநுலவிப்பார்க்கு நிரதீஸயாகந்தத்தை விளைப் பதாய் எங்குமொக்கப் பரம்பின தன்கல்யாணகுணங்களை, காலதத்தவமுள்ளதனையும் நான் அநுலவிக்கும்படி பண்ணினானென்றுமாம். இவர் "குணஜ்ஞாநத்தாலே யரித்தார்" என்கிறது, "தன்புகழேத்தத் தனக்கருள்செய்த" என்ற இத்தைக்கொண்டிறே. நித்யஸ-ரி

நிமமம் - இன்பம் இத்யாதி. "ஒன்பதோடொன்றுக்கும் மூவுலகுமுருகும்" என்றத்தைக் கடரக்ஷித்தவதாரிகை - இத் திருவாய்மொழியில் இத்யாதி. ஆரேணுமாகிலும் என்றது - "உலகும்" என்றத்தைப்பற்ற.

"இன்பந்தலைப்பெய்தெங்குந்தழைத்த" என்றது - ஆழ்வாருக்கு விசேஷணமானபோது, "எங்குந்தழைத்த - இன்பந்தலைப்பெய்து" என்றவயம்; புகழுக்கு விசேஷணமானபோது, இருந்த படியே. அவ்வயாதுருணமாகவர்த்தம் - லோகமெல்லாம் இத்யாதி. யோஜனாந்தரத்துக்கு அர்த்தம்- அநுலவிப்பார்க்கு இத்யாதி. ப்ரவேஸத்திலே "குணஜ்ஞாநத்தாலேயரித்தார்" என்றதுக்கு நியாமகம் காட்டுகிறார் - இவர் குணஜ்ஞாநத்தாலே இத்யாதி. "தன்புகழேத்த" என்னைக்கு, அவனோடே ஸம்ஸாரிலேவித்து குணாநுலவம் பண்ணினாரோவென்ன - நித்யதூரிகள் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே,

கள் அநுலவத்தையும், தமக்கு அவர்களோடொத்த ப்ராப்தியையும் அநுஸந்தித்து நோவுபட்டார்; என்றுமொக்க இழந்திருக்கிற மைஸாரிகளபடியைப் பார்த்தவாறே, இந்நோவுதானே பேருய்த்தோற்றிற்று. “சடகோடன்சோல்” என்று பரோக்ஷநிர்த்தேஸத்தாலே, தனக்கருள்செய்த என்னலாமிறே; “வாலுக் கிலபுலவாஸுஜீஷி” (வால்மீகிர்ப்பகவாந்ருஷி) என்னுமாபோலே. [ஒன்பதோடொன்றுக்கும்] - “கீழொன்பதுபாட்டிலும் உண்டான வ்யஸநம் ஸுவம்” என்னும்படி வ்யஸநம் மிக்க பத்தாம்பாட்டையுடைய இவை. ஸ்மாரகபதார்த்தங்களாலே ஜீவநத்தில் நசையோடே நோவுபட்ட ஒன்பது பாட்டோடே, ஜீவநத்தில் நசையற்ற ஒருபாட்டேக்கும். [மூவுலகும்உருகுமே] - கூரேனுமாகிலும் தரியார். என்னுடைய ஆர்த்தநாடித்தாலே நாடெழியவேண்டாவாகாதே என்ற வர்க்கு, பின்னையுந் நாட்டார்க்கு ஸை“சில்யமே மலித்துவிட்டது. ‘எங்குந்தழைத்த- இன்பந்தலைப்பெய்து - பல்லாழிக்குத் தன்புகழேத்த - தென்குருகார்ச்சடகோபன் - தனக்கருள் செய்த மாயனை-சோல்லாயிரத்துள் இவையொன்பதோ டொன்றுக்கும் மூவுலகு முருகும்.’

“உவாஸுபாஸிவஸுஜஸுவ-வனவாஸிபுதி | சுயொயொடிஸுமெகஸுஜீஷிசா
தெவஜாயதெ” (ராம பொல-ச-க). என்றத்தை அருளிச்செய்வார். எனக்கருள்செய்தவென்னுறே, “தனக்கு” என்கிறதென்? என்ன - சடகோபன் இதுயாதி. பரோக்ஷநிர்த்தேஸம் பண்ணினதுக்குத்ருஷ்டாந்தம் - வால்மீகிர் இதுயாதி. பத்தென்னுறே, “ஒன்பதோடொன்று” என்றதுக்குமாவம்-கீழொன்பது இதுயாதி. ஏதத்விவரணம் - ஸ்மாரக இதுயாதி. “தழைநல்ல” இதுயாதியில் பட்டர் நிவார்வதத்துக்குச்சேர வ்யாக்யாநாவின் ஈடுபாடு - என்னுடைய இதுயாதி. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— சூகோகதஹதடிவாகுஷுஷித்யுபா
தெபுடிஷுஷுதவதஸுரணமெகதவடிபுஜாதது | சூலஹதிகதபாவலித
ஸுஸுஜோடிவெதடிஸுஹதரணஸவஹசெவ-குள |

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்தாவலி.— பூரணகா டிஷுத
கா டிஷிவஸுவிதிதகெத, ஹயுஸுபொமா ஐக்ஷுஷுஷுஹாவா டிஷுத
ஐதநா தீராதாஹிசு-குதபுரா | கபுஷுஷுஷு டிஷுஷுஷு திராவிதகிதபா வெஸுரண
ஸுஸுஜோடிவெதடிஸுஹதரணஸவஹசெவ-குள |

திருவாய்மொழி { இன்னுயிர்மாதோற்றினது இங்கென்னெஞ்சிலென்று கண்ணால்
நூற்றத்தாதி. { அன்றவனைக்காணவெண்ணி ஆண்பெண்ணாய் - பின்னை அவன்
தன்னைநினைவிப்பவற்றால் தான் தளர்த்தமாறனருள்
உன்னுமவர்க்குஉள்ளமுருகும்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆ.—(உருகுமால்.) - இப்படி எம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யஸந்தாலே முடிந்து பின்னையும் நெடும்போதுகூட லப்த ஸர்ஜஞராயிருந்த ஆழ்வார்

ஒ.—ஆருந்திருவாய்மொழியில், கீழ்நிதிருவாய்மொழியில் பிறந்த வ்யஸந்தின் மிகுதியாலே முடிசல் எம்பெருமானைப் பெற்றதரித்த லான ஆழ்வாரை, இப்போது ஒருஸம்ஸ்லேஷமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே இவருடைய ஜீவநாடிஷ்டம், இருத்தும் விபந்தில் எம்பெருமான் தம்மோடு தலைதடுமாறாகப் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை ஸ்மரிப்பிக்க, அத்தாலே உணர்ந்து, இன்னுபிச்ச்செவலில் விஸ்லேஷத்தாலே ஸுவடிஷ்வாதுஹங்களுக்குப் பாத்தமில்லாதபடியான ஸைபிலே,—பிராட்டி ஸுரேசாடிஸாதசூரமடி” என்று ராமமுணஸ்மரணம்பண்ணி அதிப்ரீதையானுற்போலே ஸம்ஸ்லேஷடிஸையில் அவனுடைய வ்யாமோஹத்தை மிகவும் ஸ்மரித்து,ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அத்யந்தம் ஸ்ரீகுலராகிருர்.

ப.—ஆருந்திருவாய்மொழியில், கீழ் இவர் ஸ்மராத்ஸ்ரஸந்தாலே அத்யந்தம் அவஸந்நரானவளவிலே, ஆஸ்வாஸகாமாம்படி ஸர்வரன் தன்குணங்களை ப்ரகாஸிப்பிக்க; அவனுடைய ஆஸ்ரர்ப்ரகாஸத்தையும், அதுபஹிதவ்யந்ருத்தையும், ஒளடார்ய ஸ்வஹவத்தையும், அதிஸயிதஸீலத்தையும், ஆபுரிதவ்யவதையையும், அத்யந்தவ்யாமோஹத்தையும், வ்யாமோஹபர்யவஸாதத்தையும், அபேக்ஷா நிபேக்ஷமான நித்யாடித்தையும், அதுஹ்வப்ஸௌந்ர்பத்தையும், அவிதிவேஸாஸாந்ர்பத்தையும், அதுஸந்யித்து, இந்தகுணங்களினுடைய ஹவலக்ஷண்யாதுஹவத்தால் பிறந்த ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே, மிகவும் ஸ்ரீகுலராகிருர்.

இ.—ஆருந்திருவாய்மொழியில், கீழ்நிதிருவாய்மொழியில் - நாமும் நம் வானகாடனோடொன்றினோம் என்று விரஹம்ஆற்றமாட்டாமையாலே முடிசையிலே வ்யவஸிதராய் நின்றாராயிருந்தது; இத்திருவாய்மொழியில், அவன் முணங்களை அதுஹித்து அத்தால்வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸ்ரீகுலராகிருரா பிரசுரின்றது. முணாதுஹவம் பண்ணுகைக்கு அவன் முகங்காட்டவேணும்: இப்போது இங்கொரு ஸம்ஸ்லேஷமில்லை; ஸம்ஸ்லேஷமில்லாமையெய்ன்றிக்கே ஸுவாதுஹவம் பண்ணுகைக்கும் ஆஸ்ரயமில்லாதபடியான வ்யஸநம் செல்லுகிறது. ஆனபின்பு, இது ஸங்கதமானபடியென்னென்னில், பெறில்,தரித்தல் அல்லாதபோது முடிதல்செய்யுமளவானஇவர் டுஸையப்பார்த்து இவர் ஜீவநாடிருஷ்டத்தாலே, இருத்தும் விபந்தில் தம்மோடு தலைதடுமாறாகப் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை அவன் ஸ்மரிப்பிக்க, அத்தாலே யுணர்ந்து பிராட்டி “ஸுரேசாடிஸாதசூரமடி ராவவஸ்யதிவெஸகெ! ஸுஜ்ஞதாரோதுஷாநெநாமாநவபுசாரேஸரீயுதி” என்று ராமமுணத்தை ஸ்மரித்து அதிப்ரீதையானுற்போலே, ஸம்ஸ்லேஷடிஸையில் தாழின்று பரிமாறின அவனுடைய வ்யாமோஹாதிஸயத்தை தக்காலத்திற்போலே விஸாதமாக ஸ்மரித்து அத்தால் வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அத்யந்த ஸ்ரீகுலராகிருர். ஆளவந்தார் ‘அப்ரீதி’முள்ள முணாதுஸந்லாகம் என்றருவிச் செய்வார்.

சுரு.—“எழநண்ணிநாமும் நம் வானநாடனோ டொன்றினோம்” என்று தம் ஜீவநத்தில் நசையற்றுச் சொன்னவார்த்தையிறே - கீழ் ; இவ்வளவில் வந்து முகங்காட்டி இவரைப் பெறுதல், இல்லையாகில் இழத்தல் செய்யவேண்டுமென்படியான ஁சையாய்த்து. இவ்வவஸ்த்தையிலே, திருவடிசென்று கிட்டினபோது, முன்பு நெடுநாள்பட்ட வ்யஸந முங் கிடக்கச்செய்தே, பெருமானும் வாராதிருக்க, “**வஸநா அர஁ஸ தத்ரஹம் ராவ வஸ்ய நிவஸமே** | **ஹஸ்தா தாரக துஷாநுஹா மாநுஷவ புகாகவஸஜ்ஜி**” (ஸமாத்வாதஸ தத்ரஹம் ராகவஸ்யநிவேஸநே | புஞ்ஜாநாமாநுஷாந்போகாந் ஸவ் காமஸம்ருத்திரீ) என்கிறபடியே, பன்னிரண்டாண்டு பெருமானுந் தானும் ஒருபடிப்படக் கலந்த கலவி வந்து பிராட்டிக்கு ஸம்ருதிவிஷயமாற்றப்போலே, * இருத்தும்வியந்தில் தலைதமோருகப்பிறந்த கலவிவந்து ஸம்ருதிவிஷயமாய்த்து. அதுக்கடி, இவர் அதிகரித்த கைங்கர்யத்தை முடியச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஁டான இவருடைய ஜீவநாத்தூஷ்ட மாவது ; அன்றிக்கே, இவர் சொல்லக்கேட்கையிலே பாரித்துக்கொண்டிருக்கிற ஁ஸ்வா னுடைய ஁ராக்யமாவது; ஁ஸவ஁ஷவஸ்பரிதி உள்ளடங்காமை வழிந்து புறப்பட்ட இவர் சொல்லுக்கேட்டு ஁ஸவ஁ விஷயத்திலே குசிபிறக்கவிருக்கிற சேதநருடைய ஁ராக்ய மாவது. இப்படி, * இருத்தும் வியந்தில் ஸம்ஸலேஷம் வாரா ஸம்ருதிவிஷயமாய்த்து. “**வஸநா அர஁ஸ**” (ஸமாத்வாதஸ) - பிள்ளாய் ! இன்று இங்ஙனே வெறுந்தறையாயிருக் கிற நான், எங்கள் மாமனார் மாளிகையிலே பன்னிரண்டாண்டு ஒருபடிப்பட ராமகுணங் களை வினாநீரடைத்துக்கொண்டேன்காண் ! என்றாளுறே. இங்கு, * இருத்தும் வியந்து தன்னில் “**முஷலகுந்தன் னேறியா வயிற்றிற்கொண்டு - சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் நின்றொழிந்தான்**” என்று புறம்பெங்கும் முறையிலே பரிமாறினவன், இவரோருவரள விலுமிறே முறைகேட்ப் பரிமாற்றிற்று ; அப்படிப்பட்ட பரிமாற்றந்தான், இப்போது ஒரு

உருகுமால் ப்ரவேஸே; க்ருத்தாநவாதபூர்வகமாக ஸங்கதி - எழநண்ணி இத்யாதி. விவரணம் - இவ்வளவில் இத்யாதி. இத்தால் - கீழ்இவர்க்கோடின வ்யஸநம் வரசாமகோசா மென்றபடி. இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - இவ்வவஸ்த்தையிலே இத்யாதி. பிராட்டிக்கு, திரு வடியைக்காண்கையாலே ஸம்ருதிக்கடும், இவர்க்குக்கடும்படியென் ? என்னில் ; “**வஸநா அர஁ஸ வுஷிநா அர஁ஸ தஸீஜஸ்யுஷ்யோபகா**” என்கிற ஸம்ருதிஹேதுக்களில், இவ்விடத்தில் அத்ருஷ்டம் ஸம்ருதிஹேதுவென்று விவகரித்து, இத்தை த்ரிவிதமாகக்காட்டுகிறார் - அதுக்கடி இத்தாதிவாக்யதர்யத்தாலே. ப்ரஸ்துதஸ்ஸோக வ்யாக்யானம் - ஸமாத்வாதஸ இத்யாதி. ஒருபடிப் பட என்றது - “**காஸாயுகொரக்யுஷஸ்யுஷ்யோமே**” என்கிறஸூத்ரத்தில், * அத்யந்தஸம் யோகத்தைப்பற்றத்விதியை இத்தஸூத்ரத்துக்கு உதாஹரணம்-“**கோஸாயுகெத,**” “**கொஸாஸம் கபிஸாதீ**” என்று. மாஸமதிதே என்றால் - ஒருமாஸமிடைவிடாதே அத்யயகம்பண்ணுகின் றுன்னன்றும், க்ரோஸம் குடிஸாதீ என்றால் - இரண்டரைநாழிகைதூரம் இடைவிடாதே வக்ரை யாயிருக்கிறது நதியென்றுமிதேயர்த்தம். * வீற்றிருந்தேமுலகு முதலானவற்றிற் கலவியிருக்க, * இருத்தும் வியந்தில் அது஁ஷம் ஸம்ருதிவிஷயமாய்த்தென்னுமதுக்கு கியாமகமேதென்ன ; உ஁ய மும் ஏகார்த்தமாகையாலேயென்கிறார் - இங்கு இருத்தும்வியந்து இத்யாதி. முறைகேட்ப்பரி மாறுகையாவது - இவரை ஁ஸவ஁யாகவைத்து, தான் ஁ஸவ஁ஸூதனாகப் பரிமாறுகை. “**பரிமா றிற்று என்றார் அங்கு, அப்படியே, இங்கும் ‘அறிகிலேன்றன்னுனைத்துலகும்கிற்’ என்று தொடங்கி ‘சிறியவென்னுருயிருண்ட’ என்றார், முறைகேட்ப்பரிமாறினபடி தன்னையே**

ஸ்ம்ருதிமாத்ரமாயிருக்கையன்றிக்கே, ததிரீந்தநபுத்திபிறந்தது; அப்படியே, மேன்மை யுடையவன், அம்மேன்மையுங்கிடக்கச் செய்தே தாழநின்றபரிமாறின குணத்தையும் வடிவழகையும்கோல்லி, அதுதான் “இப்போதையநுபவமே” என்னும்படியாயிருப்ப தோரு புத்திபிறந்து, அவனுடைய சீலகுணநுஸந்யாநத்தாலே ஸிபிலராகிறார். “கடலைத் தறைகாண்பாரைப்போலே, * இருத்தும்வியந்தில் அநுலவத்தை இதிலே கொண்டேவந்து சேர்ப்பதே நம்முதலிகள்!” என்று வித்தராயருளிச்செய்வார். அப்ராப்தியுங் கிடக்கச் செய்தே, சீலகுணநுஸந்யாநத்தாலே ஸிபிலராகிறாய்த்து. “அப்ரீதிமர்ப்ப குணநுஸந் தாநம்” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யுஞ்சந்தை இதுக்கு. “வஹவொத” (பஹவொந்ருப) - சக்ரவர்த்தி, “பெருமானைத் திருவலிஷைகம் பண்ணவேணும்” கோலி, “நாம் அறுபதினாயிரமாண்கூட ஒருதலைமிதிக்க ஒருதலைகிர இப்படி வருந்த யடிப்பதேத்தின ராஜ்யத்தை இன்று சிறியவன்தலையில்வைத்தால் இதுபோறுக்குமோ?” என்றுபார்த்து. “இதுதன்னை நாட்டோடே சேரவிசாரித்துச்செய்வோம்” என்று, ராஜ லோகத்தோடே கூட்டினவிடத்து, “ஐதளவொத ஸுஷுலஸஹாஜொவிஜாநகாஹ யனில” (ஐநௌகோத்துஷ்டஸந்நாதோ விமாநம்கம்பயந்நில) என்று - சக்ரவர்த்தி மாளிகையழித்துச் செய்யவேண்மேம்படி ஆர்த்துக்கொள்ள, அதைக்கேட்டு, “நாம் நினைத்த கார்யம் வாய்க்கப் போய்த்து; ஆனாலும் இவர்கள் நினைவுதன்னை இவர்கள் வாக்காலே சொல்லக்கேட்டா லாகாதோ?” என்னுமத்தைப்பற்ற, “வாரிகோள்! ‘கடலுதையி யகேசுண’ (கதம்நுமயிதர்மேண) என்று - அறுபதினாயிரமாண்டு சிறியத்தைப் பெரியது நலியாதபடியாகப் பூமிப்பரப்படைய நோக்கிக்கொண்டு, ‘வரணாஸுராதவகுண ஹாயாயாஹரிதாஸா’ (பாண்டரஸ்யாதபத்ரஸ்யச் சாயாயாம்ஹரிதம்மயா) என்று “முத்தின்குடைநிழலிலேதிரிந்து எனக்கென்ன ஒருஸுகம்கோலாதே உங்களுடைய

சொன்னார்; ஆகையாலே இரண்டும் ஏகார்த்தமாகையாலே, * இருத்தும்வியந்தில் அநுலவம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த்து” என்றுஅத்யாஹார்யம். “நினைதொறும்” என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்ம்ருதி விஷயமாய்த்து என்றது- பசித்தபோது கண்ணுலத்தை நினைத்தாற்போலே, * இருத்தும்வியந்தில் அநுலவம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமானால் இப்போது ஸுகருபமாகக்கூடுமோவென்ன - அப்படிப்பட்ட இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - “தவஸுஸுத்யஸுஸுத்ய” இத்யாதியையருளிச்செய்வார். கீழ்வாக்யவிவரணம் - அப்படியே, மேன்மை இத்யாதி. அம்மேன்மையும் என்றது - * இருத்தும் வியந்தில் மேன்மையுமென்றபடி. தாழநின்ற பரிமாறின குணத்தையுமென்றது - “நானுனக்காட் செய்யும்நீர்மை” என்றத்தைப்பற்ற. “கார்முகில்வண்ணன்” இத்யாதியைநினைத்து - ‘வடிவழ கையும்’ என்றது. * “இருத்தும்வியந்திற் கலவி ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த்து” என்னுமதுக்கு ஆப்த ஸம்வாதம் - கடலை இத்யாதி. ‘அருளிச்செய்வார்’ - நஞ்சீபொன்றபடி. கீழிற்நிருவாய்மொழி யிலே தன்னைக்காணவேணுமென்று வ்யஸகப்பட்டவர்க்கு, இங்கே தன்னை யநுலவிப்பித்தானோ? என்ன - அப்ராப்தியும் இத்யாதி. அப்ராப்தியும் என்றது - ப்ரத்யக்ஷ ஸமானாகார மாநஸாநுலவ மன்றிக்கே ஸ்ம்ருதிமாத்ரத்தால் வந்த வ்யஸநமும் கிடக்கச்செய்தேயென்றபடி. யத்வா, இவ்வாச் யம் - கீழே “குணஜ்ஞாநத்தாலே தரித்தார்” என்றதுக்குச்சேர ஸங்கத்யந்தரமாய், * இன்னு யிர்ச்சேவலில் வ்யஸநமுங் கிடக்கச்செய்தே யென்னுதல். இதுக்குஸம்வாதம் - அப்ரீதிமர்ப்ப குணநுஸந் தாநம்” என்று. இதுக்கு - இத்திருவாய்மொழிக்கு. குணங்கள்நபெடுத்துமோவென்ன, ப்ரமாணம் - வஹவ இத்யாதி. இதுக்கவதாரிகை - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி. “யகேசுணவ்யுபிவிஜேநாஸா லகி” என்றதுக்கார்த்தம் - சிறியத்தை இத்யாதி. முத்துக்களால் வந்த பாண்டரத்வமென்று

உருகாநின்றது; இப்படிப்படாநின்றால் மாயங்களை நினைக்கை தவிரலாமிதே; என்னுடைய நிரவயிகமான அநிநிவேஸமானது தவிரவொட்டுகிறதில்லை; நான் என் செய்கேன்! என்கிறார்.

ஒ - முதற்பாட்டில், திருக்காட்கரையில் எம்பெருமானுடைய ஆர்ச்சர்யமான பரிமாற்றங்களை நினைத்ததோறும் என்னெஞ்சு மிகவும் ஸிபிலமாகாநின்றதென்கிறார்.

[உருகுமால் என்று தொடங்கி] - அதுவத்துக்கு ப்ராயமோபகரணமான நெஞ்சு உருகாநின்றது; ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி அநிநிவேஸமானது மிகாநின்றது. இவ்வநிநிவேஸாதிரயமானது மறந்து தரிக்கவொட்டுகிறதில்லை. அதிசயலான நான் என்னசெய்வேன்? [மாயன்] - ஆர்ச்சர்யமான ஸௌந்தர்யங்களை யுடையவன்.

ப. - முதற்பாட்டில், திருக்காட்கரையில் திற்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஆர்ச்சர்யப் ப்ரகாரத்தை யதுவித்து, அநிநிவேஸத்தாலே என்னெஞ்சு ஸிபிலமாகாநின்றதென்கிறார்.

தெருவெல்லாம் - வீதிகள்தோறும், காலி கமழ் - செங்கழுநீர் மணங்கமழும் படியான, திருக்காட்கரை - திருக்காட்கரையிலே, மருவிய - பொருந்தி வர்த்திருக்கிற, மாயன்தன் - ஆர்ச்சர்யபூதனுடைய, மாயம் - அத்யார்ச்சர்யமான ஸௌந்தர்யசீலங்களை, நினைதோறும் - அதுஸந்யிக்குத்தோறும், நெஞ்சம் - (அதுவப் ப்ராயமோபகரணமான) நெஞ்சு, உருகும் - ஸிபிலமாய் த்ரவியாநின்றது; (அதுவ ஸாரஸ்யாதிரயத்தாலே), உயிரின் பரமன்றி - ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவரிதாம்படி, வேட்கை - அநிநிவேஸம், பெருகும் - அதிப்ரவ்ருத்தமாகாநின்றது; தொண்டனென் - அத்யந்த சபலனான நான், என்செய்கேன் - (பரஸ்ஸாயில்பத்தை மாற்றவோ, அநிநிவேஸத்தை யகஞ்சுரிப்படுத்தவோ, அதுவவ்யகுணங்களை விலக்கவோ, ஆர்ச்சர்யமான சாபல்யத்தைத் தவிர்க்கவோ?) ஏதுசெய்வேன்? 'ஆல்' என்ற அசை - விஸ்மயத்தைக் காட்டுகிறது.

இ - முதற்பாட்டில், திருக்காட்கரையில் நின்றருளின அவனுடைய ஆர்ச்சர்யமான பரிமாற்றங்களை நினைத்ததோறும் என்னெஞ்சு ஸிபிலமாகாநின்றதென்கிறார்!

[உருகுமால் நெஞ்சம்] - அதுவத்துக்கு ப்ராயமோபகரணமான மனஸ்தத்த்வம் ஸிபிலமாகாநின்றது. அதுவவிக்கைக்கும் அதுவித்து நிர்வ்ருகராகைக்கும் நெஞ்சுவேணுமே. "தொழுதெழு" என்கைக்கும் "நீயுநாணுமிநேர்நிற்கில்மேல் மற்றோர் நோயுட் சார்கொடான்" என்கைக்கும் நெஞ்சுவேணுமிதே. நீஞ்சப்புக்கவனுக்கு வாய்கரையிலே தெப்பமொழுகுமா போலே பரிகரமான நெஞ்சு ஸிபிலமாகாநின்றது. எதிர்த்தலையு முண்டாம்படி பரிமாற அறியான். அதுவத்துக்கு இருவர்வேணுமென்றிரான். [உயிரின்பரமன்றிப் பெருகுமால்வேட்கையும்] - ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி அநிநிவேஸம் பெருகாநின்றது. அனுபரிமாணமான இவ்வஸ்துவினளவன்றிக்கே ஆறு பெருகுமாபோலே மேன்மேலெனப் பெருகாநின்றது. ஆலும் ஓவும் விஷாடாதிசயஸூசகம். "நெஞ்சம் உருகுமால் - வேட்கையும் பெருகுமால்" என்று தம்மாஸ் நியமிக்கவொண்ணாத விஷாடம் தோற்றச்சொல்லுகிறார். [என்செய்கேன்] - நெஞ்சு உருகாதபடி தரிப்பேனோ? பெருகுகிற அநிவேஸத்தை யமைப்பேனோ? இதுக்கடியான அவன்

முணங்களைத் தவிர்ப்பேனோ? [தொண்டனென்] - அதுக்கடியான என் சாபலாதிபாயத்
தைத் தவிர்ப்பேனோ? சாபலம் அஃகுமியென்று கைவாங்கவொட்டுகிறதில்லை. மறந்து
யரிக்க வொட்டுகிறதில்லை. [தெருவெல்லாம் காவிகமழ்] - வேட்கைக்கு ஹேதுசொல்லு
கிறதுமேல்முடிய. குறுந்தெருவோடு பெருந்தெருவோடு வாசியறச் செங்கழுநீரின்
பரிமளம் பரக்கிறபடி. ஊரோடுசேர்ந்த பொய்கைகளாகையாலே உள்ளோடு புறம்
போடு வாசியறப் பரிமளம் அலையெறிகிறபடி. தெருவெல்லாம் ஒருபரிமளம், உள்ளு
லவபூமநூல். [திருக்காட்கரைமருவிய] - பாத்வத்திற்காட்டிலும் அவதாரத்திற்காட்டி
லும் ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது. பாத்வம் நெடுங்கைநீட்டு; அவதாரம் காலாவியையுடை
த்து. [மாயன்] - ஆர்சார்யமான ஸௌந்தர்யாதிகளையுடையவன். [மாயம்] - கிட்டின
போது தாழநின்று பரிமாறினபடி. [நினைதொறும்] - ஊரைநினைத்ததோறும், ஸௌந்
தர்யத்தைநினைத்ததோறும், ஒருஊரும் ஒருவடிவும் இல்லாதாரைப்போலே தாழநின்ற
ஸீலத்தை நினைத்ததோறும். ஸஹுப்ரகாரத்தாலே அநுஹிப்பிக்கவல்லன் அவன்,
ஒன்றிலே காலதத்தவமுள்ளதனையும் கால்தாழ்ந்து புதியராய் அநுஹிக்கவல்லர் இவர்;
“அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்னாராவமுதம்” என்றவரிதே.

சுரு.—முதற்பாட்டு. திருக்காட்கரையில் எம்பெருமானுடைய ஆர்சார்யங்க
ளான பரிமாற்றங்களை நினைதொறும் என்னெஞ்சு ஸியிலமாகாநின்ற தென்கிருர்.

[உருகுமால்நெஞ்சம்] - அநுஹவத்துக்கு ப்ரயமோபகரணமான நெஞ்சு ஸியில
மாகாநின்றது. அநுஹவிக்கைக்கும் அநுஹித்து நிர்வருதாரைக்கும் நெஞ்சவேணுமிதே.
நீஞ்சப்பக்கவனுக்குவாய்கரையிலேதேப்பமொழுதுமாபோலே, பரிகரமான நெஞ்சு ஸியில
மாகாநின்றது. “தொழுதெழு” என்கைக்கும், “நீயுநானுமிந்நேர்நிற்கில்” என்கைக்கும்
நெஞ்சவேணுமே. எதிர்த்தலையையுண்டாக்கிக் கலக்கவறியான் காணும்! கலக்கைக்கு
இரண்டு தலையும் வேணுமென்றிரான். [உயிரின்பரமன்றிப் பெருகுமால்வேட்கையும்] -
ஆத்மாவைக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி அலிநிவேஸம் பெருகாநின்றது. பிள்ளாய்,
அணுபரிமாணமான இவ்வஸ்துவின் அளவல்ல, ஆற்றுப் பெருக்குப்போலே மேன்
மேலெனப் பெருகாநின்றது. [ஆல்] - விஷாடிதிஸயஸூசகம். “நெஞ்சம் உருகுமால் -
வேட்கையும் பெருகுமால்” என்று, தம்மால் நியமிக்கவொண்ணாத விஷாடிந்தோற்றச்

முதற்பாட்டு.—உருகுமால் இத்யாதி. “திருக்காட்கரைமருவிய மாயன் தன்மாயம் நினை
தொறும் - உருகுமால்நெஞ்சம்” என்றபதங்களைக் கடாஹித்தவதாரிகை - திருக்காட்கரையில்
இத்யாதி.

கரணந்தரங்களும் உருகாநிற்க நெஞ்சை விசேஷிப்பானென்? என்ன - அநுஹவத்துக்கு
இத்யாதி. நெஞ்சுக்கு ப்ரதமோபகரணத்வ மெப்படியென்ன - அநுஹவிக்கைக்கும் இத்யாதி. அநு
ஹவோபகரணமான நெஞ்சு ஸியிலமானால் அநுஹவிக்க விரகில்லையென்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்.
நீஞ்ச இத்யாதி. வாய்கரையிலே - ஆற்றருகே. “அநுஹவிக்கைக்கும் அநுஹித்து நிர்வருதாரைக்
கும் நெஞ்சவேணும்” என்னுமதுக்கு அடைவே ப்ரமாணத்வயம் - தொழுதெழு இத்யாதி. “ஆல்”
என்றதுக்கு மாவம்-எதிர்த்தலையை இத்யாதி. விவரணம் - கலக்கைக்கு இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்
துக்கு மாவமாதல், “பெருகும்” என்கிற வர்த்தமானார்த்தமாதல் - பிள்ளாய் இத்யாதி. பிள்ளாய்
என்றது - வார்த்தைப்பாடு. விஷாடிதிஸயமெதென்ன - நெஞ்சம் இத்யாதி. அதாவது - “ஒருசீல
மிருந்தபடியென்” என்று ஈடுபடுகிற மகஸ்ஸஸூயில்யத்தையும், “இந்தசீலாதிகளை உத்தரோத்
தரம் அநுஹவிக்கவேணும்” என்கிற அலிநிவேஸப்பெருக்கையும் தம்மால் நியமிக்கப்போகாத
விஷாடிதிஸயமென்றபடி. தம்மால்இதக்கொரு ப்ரதிக்ரிையையிலே என்னுமத்தை மூன்றுவாக்யத்

சோல்லுகிரர். [என்செய்கேன்] - நெஞ்சையுருகாமல் கரைகட்டுவதோ? வேட்கை பெருகாமல் தகைவதோ? இவற்றுக்கடியான அவன் குணங்களைத் தவிர்ப்பதோ? [தொண்டனென்] - அதுக்கடியான என் சாபலாதிசயத்தைத் தவிர்ப்பதோ? சாபலம், அஹம்மி என்று கைவாங்கவொட்டுகிறதில்லை; வைலக்ஷணயம் - மறந்தும் பரிக்க வொட்டுகிறதில்லை. [தெருவெல்லாங் காலிகமழ்] - நெஞ்சு உருகுகைக்கும் வேட்கை பெருகுகைக்கும் ஹேதுசோல்லுகிறது. [தெருவெல்லாம்] - குறுந்தெருவென்று அணை கட்டவொண்ணாதபடி, குறுந்தெருவோடு நெருந்தெருவோடு வாசியறச் செங்கழுநீரின் பரி மளம் பரக்கிறபடி. ஊரோடுசேர்ந்த பொய்கைகளாகையாலே, உள்ளோடு புறம்போடு வாசியறப் பரிமளம்அலையெழுகிறபடி. தெருவில் ஒரு பரிமளம், உள்ள * வலவழிதே. [திருக்காட்கரைமருவிய] - இத்தால், பரத்வத்திலும் அவதாரத்திலும் ஏற்றஞ்சோல்லுகிறது. பரத்வம், நெடுங்கைநீட்டு; அவதாரம், காலாவதியடைத்து. [மாயன்] - ஸௌந் டர்ய ஸீலாதிகளாலே பிறரைப் பிச்சேற்றவல்லவன். [மாயம்] - கிட்டினபோது தாழ் நின்று பரிமாறினபடி. குறைவாளர் நிறைவாளரைப்பற்றி யங்வுர்த்திக்குமாபோலே யாய்த்து அங்வுர்த்தித்தபடி. [நினைதொறே] - ஊரை நினைதொறும், ஸௌந் டர்யத்தை நினைதொறும், ஒரு ஊரும் வடிவமில்லாதாரைப்போலே தாழ்நின்ற சீலவத்தையை நினைதொறும். [நினைதொறும்] - எத்தனைகாலம் நினைக்கப்படுக்கார்? எத்தனைகாலம் மீண்டார்? ஒன்றோடொன்று சேராதன நூறுயிரத்தை யங்வுலிப்பிக்கவல்லனவன்; ஒரு குணத்தனையே காலதத்தவமுள்ளதனையும் கால்தாழ்ந்துக்ஷணந்தொறும் புதுமை பிறந்து அங்வுலிக்கவல்லர்இவர்; "அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னாராவமுதம்" என்னுமவரிதே. (க)

தாலே டர்யிப்பிக்கிரர் - நெஞ்சை இத்யாதி. அவன்துணங்களை என்றது - "மாயன்" என்றத் தைப்பற்ற. ஆனால் கைவாங்கினாலேவென்ன - சாபலம் இத்யாதி. மறந்தாலேவென்ன - வைலக்ஷணயம் மறந்து இத்யாதி. "தெருவெல்லாம்" இத்யாதிக்கவதாரிசை - நெஞ்சுருகுகைக்கும் இத்யாதி. காலி - செங்கழுநீர். "தெருவெல்லாம்" என்றதுக்கர்த்தத்தவயம்: - "தெரு" என்று - குறுந்தெருவாய், "எல்லாம்" என்று - நெருந்தெருவாய், 'குறுந்தெருவோடு நெருந்தெருவோடு வாசியற' என்று முத்தினவர்த்தம்; அதை யருளிச்செய்கிரர் - குறுந்தெருவென்றுஅணை இத் யாதி. "தெரு" என்று - புறம்பாய், "எல்லாம்" என்று - உள்ளாய், 'உள்ளோடு புறம்போடு வாசியற' என்றுஇரண்டாமர்த்தம்; இத்தை அருளிச்செய்கிரர் - உள்ளோடு இத்யாதி. தெரு வெல்லாம் செங்கழுநீர் பரிமளமாகைக்கு ஹேது - ஊரோடுசேர்ந்த பொய்கையாகையாலே என்று. தெருவிலே யன்றோ பரிமளமுன்னதென்ன - தெருவில்ஒரு இத்யாதி. "காட்கரை" என்னையாலே - பரத்வவ்யாங்குத்தி; "மருவிய" என்னையாலே - அவதார வ்யாங்குத்தி. அவற் றுக்குக் குற்றமேதென்ன - பரத்வம் இத்யாதி. "மாயம்" என்று - பரிமாற்றம். தாழ்நின்று பரிமாறினதின் சாமாவதி - குறைவாளர் இத்யாதி. "நினைக்குந்தொறும்" என்னைக்கு நினை வில் வைவியமேதென்ன; விஷயபேதத்தாலே நினைவும். விவிதமாயிருக்குமென்கிரர் - ஊரை இத்யாதி. கீழ் விஷயபேதத்தாலே ஸ்ம்ருதிஹேதுமாக அருளிச்செய்வது; "மாயம்நினைதொறும்" என்கிற பதஸ்வாஸ்யத்தக்காக ஏகவிஷயந்தன்னிலே ப்ரேமபாஸ்யத்தாலே நினைக்கப்படுவது - மாட்டாதொழிவது, பின்னையும் நினைக்கப்படுவது ஈபொட்டாலே மாட்டாதொழிவதாய் இப்படி ஸ்ம்ருதிபேதமென்று விவகித்த "நினைதொறும்" என்கிறொன்று ஊவாக்தரம் - எத்தனை காலம்இத்யாதி. இப்படி முடியச்செல்லுமைக்கு ஹேதுவேதென்ன; இருவர்படியாலுமென்கி ரர் - ஒன்றோடொன்று இத்யாதி. அப்படி யங்வுலிப்பிரோஎன்ன - அப்பொழுதைக்கு இத்யாதி. 'தெருவெல்லாம்' என்றதொடங்கி, 'நினைதொறும்' - நெஞ்சம்-உருகுமால் - உயிரின் பரிமன்றி வேட்கை பெருகுமால் - தொண்டனென் என்செய்கேன்' இத்யந்வயம். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நினைதொறஞ்சோல்லுந்தொறம்கெஞ்சிடிந்துதும்
வினகொள்சீர்பாடினும்வேமெனதாருயிர்
சுனைகொள்பூஞ்சோலைத்தென்காட்கரையென்னப்பா!
நினைகிலேன்கான்உனக்காட்செய்யும்நீர்மையே.

ஆ.—(நினைதொறும்.) - எல்லாருடைய துக்கங்களையும் போக்கக்கடவதான உன்னுடைய இக்குணங்களை நினைத்தல், சொல்லுதல், பாடுதல் செய்யில், என்னெஞ்சும் இவ்வாத்மாவும் மாயாசின்றன; “நீர்இங்ஙனே ஈடுபடுகைக்கு உம்முடைய திறத்தில் நான் செய்ததென்?” என்னில், - நான் “உன்னையடிமை கொள்ளுகிறேனும்” என்று கொண்டு வந்து நீ என் திறத்துச் செய்தருளின செயல்களை, நினைக்கலாமோவென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருக்காட்கரையில் எம்பெருமானைக் குறித்து உன்னை நான் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை நினைக்கக் கூடமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[செஞ்சுடிந்துதும்] - ஹ்ருதயம் சுட்டழிந்து நிராகாசின்றது. [வினகொள் சீர்] - எல்லாருடைய துக்கங்களையும் போக்கக்கடவியவான கல்யாணமூர்த்தம்; சேஷத்தங்களைக் கடின மூணங்களென்றுமாம். மூணபாவது - ஸௌரீயம்: சேஷத்தமாவது - இக்குணக்ருதமான தாழ்ந்த பரிமாற்றம்; “வஸுத்ரி வஸாபுரிவதி” உதிவதி. [ஆருயிர்] - ஆத்மா. [சுனைகொள் பூஞ்சோலை] - சுனைகளோடுகடின அழகியசோலை. [என்னப்பா] - எனக்கு வற்புடையவானே! எம்பெருமான் தம்மோடு அக்ரமமாகப் பரிமாறினபடியை, விரயத்திலே ஆட்செய்யும் நீர்மை என்கிறார்.

ப.—அகத்தரம், திருபாயிகவையுடைய உன்னுடைய ஸம்ஸ்லேஷப்பகாரத்தை யதுஸந்யிக்கக் கூடமனாகிறிலேனென்று அவன்தன்னை நோக்கி யருளிச்செய்கிறார்.

சுனைகொள் - தடாகங்களையுடைத்தான, பூஞ்சோலை-பூஞ்சோலைகளையுடைய, தென் - ஈர்சாநீயமான, காட்கரை - திருக்காட்கரையிலே, என் அப்பா - எனக்கு திருபாதிகபந்துவாய்க்கொண்டு நிற்கிறவனே! வினகொள் - உன்னுடைய ஸம்ஸ்லேஷாதிசாய வ்யாபாரப்பகாரமாகான, சீர்-ஸீலஸௌலப்பாதிகுணங்களை, நினைதொறும்-ப்ரதிசூஷணம் அதுஸந்யிக்குத்தோறும், நெஞ்சு-அதுஸந்யாநோபகாரணமான நெஞ்சானது, இடிந்து-ஸிரியிலமாய், (அவ்வதுஸந்யாநம் அகிநிவேஸவாஸகையாலே வாக்வ்யவஹார விஷயமாய்க் கொண்டு), சொல்லுந்தொறும்-சொல்லத்தொடங்கின கூணந்தோறும், உருகும்-நெஞ்சுநான் நிராயுருகாசின்றது; (அவ்வகிநிவேஸமொட்டில்[†] நில்லாமையாலே), பாடினும் - (“பாடியினைப்பிலம்” என்கிறபடியே அக்குணங்களைப்) பாடி யறிக்கத்தேடினும், எனதாருயிர் - கரணியான என் ஆத்மாவானது, வேம் - (ரஸாதிரயம் ஆற்றமாட்டாமையாலே) பரிதப்தமாகாசின்றது; (ஆதலால்), நான் - (ஏவம்விதஞ்) நான், உனக்கு ஆட்செய்யும் - உனக்கு சேஷவ்ருத்தி பண்ணுகைக்கு உறப்பான, நீர்மை - ப்ரகாரத்தை, நினைகிலேன் - நினைக்கவும் கூடமனாகிறிலேன்.

† ‘அவ்வகிநிவேஸமொருமட்டில்’ என்று ஒரு பூதீகோஸம்.

இ. - இரண்டாம்பாட்டில், அவன் தன்னைக்குறித்து, உன்னை நான் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை நினைக்கக் கூடமனாகிறிலேன் என்கிறார்.

[நினைதொறும்] - நினைக்க உபக்ரமிப்பர்; அந்நினைவேயாய்ச் செல்லவொண்ணாதபடி வலஹாதி மிகும், மறக்கமாட்டார், திரியட்டும் நினைக்கவென்றுஇழிவர். இப்படிப் பலகால் நினைக்க உபக்ரமித்துத் தலைக்கட்டமாட்டாதே சொல்லுகிறபடி. [சொல்லுந்தொறும்] - நினைக்கவரிய விஷயம் சொல்லவொண்ணா தென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாதிருக்க, 'சொல்லுந்தொறும்' என்கிறது - "என்னுமெப்போது மென்வாசகம்" என்கிறபடியே மகஸ்ஸஹகாரமொழிய வாஸநையாலே வாக்குப்பேசத்தொடங்கும்: செவிவழியாலே புக்கு நெஞ்சை அழிக்கும். [நெஞ்சிடிந்துகும்]-நெஞ்சு கட்டிழிந்து நிராசாதின்றது; பெருக்காற்றிற் ககையடிந்து விழுந்து பின்பு நீராய்க்ககாரந்து போமாபோலே சரியிலமாகாதின்றது. [வினைகொள்கீர்] - பாபஹாரமான கல்யாணகுணம்: ஸர்வர்க்கும் துக்கிவர்த்தகமான குணங்கள், என்னையொருவனையும் அழியாதின்றது. அன்றியே, சீரென்று - சீலமாய், வினையாவது - சேஷடிதம்: அதாவது சீலகார்யமான தாழ்நின்று பரிமாறும் பரிமாற்றம்: "ஸூத்ரவணாயநிஹதி" என்னக்கடவதிதே, என்றுமாம். [பாடினும்] - அடைவுபடப் பேசுமொழிய ப்ரமேதத்தாலே பாடுவதொன்றுண்டு, அத்தைச் செய்யினும். [வேம்எனதாருயிர்] - மனஸ்சையன்றியே அடிவற்றயமான ஆத்மவஸ்துவையும் தவிர்பாதின்றது. வயிரத்தைப்பற்ற வேவாதின்றது. "சுடாஹ்யு" என்கிறது அக்கிக்கு: ஹவந்தகுணம் அழிக்கமாட்டாததில்லை. புறம்புள்ளார்க்கு ஆஸ்வாஸதேஹதுவான குணங்கள் என்னையொருவனையும் முடியாதின்றது; எல்லார்க்கும் குளிர்த்தியைப்பண்ணும்பனி தாமகரைய அழிக்குமாபோலே. [சுனைகொள்பூஞ்சோலை] - சுனைகளோடுகூடின ஓர்ஸ்ரீயமான சோலை. [தென்காட்கரை என்னப்பா] - நிருபாயிகவாஃபுவம் தோற்ற ஸந்திஹிதனாய் நின்றவனை! இவையாய்த்து இவரை யழித்தது. சுனைகள் - சீலத்துக்கு ஸ்மாரகம். சோலை - வடிவுக்கு ஸ்மாரகம். ஸந்தியி - வஃபுத்துக்கு ஸ்மாரகம். [நானுனக்காட்செய்யும் நீர்மை - நினைகிலேன்] - நான்உனக்கடிமை ம்செய்யும் ப்ரகாரம் நினைக்கமாடுகிறிலேன். "வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டும்" என்று பாசித்தநான். [உனக்கு] - வகுத்தஸோஷிபான உனக்கு. [ஆட்செய்யும் நீர்மையே] - அவன் தாழ்நின்று பரிமாறினபடியை, விநயத்தாலே 'ஆட்செய்யும் நீர்மை' என்கிறார். [நினைகிலேன்] - நினைப்பனாகில் நெஞ்சழியாதின்றது.

ஈடு. - இரண்டாம் பாட்டு. திருக்காட்கரையில் எம்பெருமானைக் குறித்து, உன்னை நான் பரிமாறின பரிமாற்றத்தை நினைக்கக் கூடமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[நினைதொறும்] - நினைக்கவென்று உபக்ரமிப்பர்; அந்நினைவுமாறாதே செல்லவொண்ணாதபடி வலஹாதி மிகும், ஆனாலும் மறக்கமாட்டார்; திரியநினைக்கவென்று உபக்ரமிப்பர்; தலைக்கட்டமாட்டார்; எத்தனைகாலம் நினைக்கப்புகார்? எத்தனைகாலம் மீண்டார்? [சொல்லுந்தொறும்] - நினைக்கவே யரிதானவிஷயத்தைச் சொல்லவொண்ணா

இரண்டாம்பாட்டு - நினைதொறும் இத்யாதி. "தென்காட்கரை யென்னப்பா - நானுனக்காட்செய்யும் நீர்மை - நினைகிலேன்" என்றத்தைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - திருக்காட்கரையில் இத்யாதி.

"நினைதொறும்" என்று நினைவில் வைவியமேதென்ன - நினைக்கவென்று இத்யாதி மீண்டார் என்னுமனவும். நினைக்கவே யரிதான இத்யாதி வாக்யாகந்தரம் "பின்னை சொல்லும்படி

தென்னுமிடஞ் சொல்லவேண்டாவிதே. “உதவ உவெய்யாவா முதுதர” (மருபுர்
வோவாதுத்தர) - என்கிற கணக்கன்றிக்கே, “குறளாகியவஞ்சனே யென்னு மெப்போது
மென்வாரசகம்” என்கிறபடியே, இவருடைய வாக்குத்தான் எப்போதும் பேசாநிற்குமே;
அந்த வாஸநையாலே அஹ்ருதயமாகச் சொல்லாநிற்பர்; அதுதான் சேவிவழியாலே உள்ளே
புக்கு ஊற்றிருந்து. குண’ரிகவிஷய மாகையாலே நெஞ்சையழிக்கும். [நெஞ்சிடிந்துதம்]-
நெஞ்சு கட்டழிந்து நீராகாநின்றது. பெருக்காற்றின்கரை யிடிந்து பின் நீராய்க் கரைந்து
போமாபோலே, ஓர் அவயவியாக்கிக் காணவோண்ணுதபடி உக்குப் போகாநின்றது.
[வினைகொளியாதி] - பாபஹரமான கல்யாணகுணம். ஸர்வர்க்கும் துக்கநிவர்த்தகமான
குணங்கள், என்னையோருவனையும் அழியாநின்றன; அன்றியே, சீரென்று - சீலமாய், வினை
யென்று - சேஷ்டிதம், அதாவது - சீலகார்யமாய்த் தாழநின்று பரிமாறும் பரிமாற்றம்.
“உதவ உவெய்யாவா முதுதர” (ஸுக்ரீவம்நாதமிச்சதி) என்னக்கடவதிறே, என்றுமாம்.
[பாடினம்] - அடைவுபடப் பேசுமதொழிய, ஆர்வத்தாலே பாடுவதொன்றுண்டு; அதைதச்
செய்யிலும். [வேமெனதாருயர்] - மருஸ்ஸையன்றிக்கே, அடிஹ்யமான ஆத்மவஸ்து
வையும் தவறியாநின்றது. எல்லாவற்றுக்கும் குளிர்த்தியைப் பண்ணக்கடவதான பனி
தாமரை யொன்றையும் கருகப்பண்ணு வாபோலே, ஸகலதுக்கநிவர்த்தகமான குணங்கள்
எனக்கு வாய்கமாகாநின்றன. [வேமெனதாருயர்] - “அடிஹ்யம்” (அதாஹ்யம்) என்கிறது
அக்ரிக்கு, ஹயவத்துணங்கள் புக்கழிக்கமாட்டாததில்லை [கனையித்யாதி] - தம்மைக்குமிழ்
நீருட்டின ப்ரதேஸங்கள். கனைகளையும் ஈர்ஸநீயமான சோலைகளையு முடைத்தாயிருக்கிற
திருக்காட்கரையிலே நிருபாயிகவந்யாவாய் ஸந்நிஹிதனவனே! [நினைதிலென்னான்
உனக்காட்செய்யும் நீர்மையே] - நான்உனக்கடிமைசெய்யும் ப்ரகாரம் நினைக்கமாட்கேறி
லேன்.[நான்] - “வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்ணோம்” என்றிருந்த நான். [உனக்கு] - வகுத்த
சேஷியானவுனக்கு அவன்தாழநின்று பரிமாறினபடியை, விநயத்தாலே ‘ஆட்செய்யும்நீர்மை’

யென்னென்னில்’ என்று சங்கையைப் பூரிப்பது. பரிஹாரம்-மருபுர்வ இத்யாதி. நினைதொறும்
நெஞ்சிடிந்துகக்கடும்; சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்படி யென்? என்ன - அதுதான் இத்
யாதி. ஸத்ருஷ்டாந்தவிவரணம் - பெருக்காற்றில் இத்யாதி. கொள்கை - ஐயிக்கை. பாபத்தை
ஐயிக்கையாவதே தென்ன-பாபஹரமான இத்யாதி. “எனது” என்றத்தைக் கடாசுதித்து கீழ்வாக்
யத்துக்குஹயிதம்-ஸர்வர்க்கும் இத்யாதி. ஸ்வகார்யமான சேஷ்டிதத்தைபுடைய சீலமென்றிரண்
டாமர்த்தம். வினை - சேஷ்டிதம். கொள்கை - உடைத்தாகை. தாழநின்று பரிமாறினதுக்கு ப்ர
மாணம் - ஸுக்ரீவம்நாதம் இத்யாதி. “உதவ உவெய்யாவா முதுதர” (ஸுக்ரீவம்நாதமிச்சதி) இது மாருதம் ப்ரதிலக்ஷணம். என்று

மாம் என்றது - “வினைகொள்கை” என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரங்காட்டினபடி. “சொல்லுந்தொறும்”
என்றதுக்கும், “பாடினம்” என்றதுக்கும் ஹேஷம்வதென்ன-அடைவுபட இத்யாதி. ஆர்வத்தாலே-
ப்ரீதியாலே. “ஆருயர்” என்றதுக்கு ஹாவம் - மருஸ்ஸை இத்யாதி. “எனது” என்றது - எனக்
கொருவனுக்குமென்றபடியாய், ஸர்வர்க்கும் துக்கநிவர்த்தகமான குணங்கள்உமக்குவாய்கவானென்
னென்ன, ஸத்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகொருரென்னுதல். “ஸர்வர்க்கும் துக்கநிவர்த்தகமான” இத்
யாதிவாக்யத்தைத்ருஷ்டாந்தபூர்வமாக விவரிக்கிற ராதல்-எல்லாவற்றுக்கும் இத்யாதி. அடிஹ்ய
மானது வேவக்கடுமோவென்ன - அதாஹ்யமென்கிறது இத்யாதி. கனைகளையும் சோலைகளையும்
ஊரையுஞ் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - தம்மை இத்யாதி. குமிழ்நீருட்டின - தலஸ்பர்ப்பியாக அமிழ்ப்
பண்ணின. ஸப்தார்த்தம் - கனைகளையும் இத்யாதி. “நான், உனக்கு” என்ற பதவ்யத்துக்கும்
ஹாவம்-வழுவிலா இத்யாதி. அவன் தாழநின்று பரிமாறுகிற ப்ரகாரணத்திலே, “நீ எனக்காட்செய்
யும் நீர்மை” என்னுதே, “நானுனக்காட்செய்யும் நீர்மை” என்பானென்? என்ன - அவன்தாழ

என்கிறார். அவன் தமக்காட்செய்த நீர்மையை. தாம் ஆட்செய்யும் நீர்மை - நினைதி
லேன்' என்கிறார், இச்சொலவையும் இழக்கவொண்ணாதென்று. 'நானுனக்காட்செய்
யும்நீர்மை' என்பானென்? 'நியெனக்காட்செய்யும் நீர்மை என்னொம்' என்ன,— "இச்
சொலவையு மிழப்பரோ பாவியார்" என்று எம்பார். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

நீர்மையால்நெஞ்சம் வஞ்சித்துப்புதுந்துஎன்னை
நீர்மைசெய்துஎன்னுயிராய் என்னுயிருண்டான்
சீர்மல்குசோலைத் தேன்காட்கரையென்னப்பன்
கார் முகில்வண்ணன்தன் கள்வம்அறிகிலேன்.

ஆ.— (நீர்மையால்.) - உம்மை அடிமைகொள்ளுகைக்கு மேற்படச்செய்த
துண்டோவென்னில்,— 'அடிமைகொள்ளுவாரைப்போலே என்னெஞ்சை வஞ்சித்துப்
புகுந்து, தன்குணங்களாலும் செபல்களாலும் என்னை மாய்த்து, என்னுயிராய், என்
னுயிரை லுஜித்தருளினான்; முந்தற மெய்யரைப்போலே வந்துபுகுந்தபடியும், பின்னைச்
செய்தபடியும், ஒருவன்வஞ்சித்தபடி ஒன்றுமறிகிறிலேன் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், "அடிமைகொள்ளுகிறோம்" என்று க்ருத்ரிமத்
தாலே என்னை விஸ்வஸிப்பித்து என்னுள்ளேபுகுந்து தன்குணங்களாலும் அக்ரமப்
க்ருத்திகளாலும் அவன் என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினபடிகள் அதுஸார்யிக்க
கூடமனுகிறிலேனென்கிறார்.

[நீர்மையாலென்று தொடங்கி] - தான் ஸோஷியாகவும் நான் ஸோஷமாகவும்
நான் நினைத்தபடியே என்னோடு பரிமாறுவாரைப்போலே க்ருத்ரிமித்துப் புகுந்து தன்
குணங்களாலே என்னைஈடுபடுத்தி எனக்குத் தன்னுலல்லது செல்லாதபடிபண்ணி என்னை
லுஜிப்பதஞ் செய்து அத்தால் தனக்குப்பிறந்த பௌஷ்கல்யம் தெரியும்படியிருக்கிற
திருச்சோலையையுடைய திருக்காட்கரையிலே எழுந்தருளியிருப்பதஞ் செய்து எனக்
குப் பரமபந்துவுமாய் என்னோட்டைக் கவலியாலே புதுக்கணித்த திருநிறத்தையுடைய
ஓர்ருந்துள்ளவனுடைய என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணின குணசேஷத்தங்களை
அறிய கூடமனுகிறிலேன்.

ப.—அநந்தரம், உடாரமான காளமேவயஸ்வ ஹவனுவன் முறையிலே வரு
வாரைப்போலேகிட்டித் தான் தாழ்வின்று பரிமாறின முறைகேடான க்ருத்ரிமத்தையே
யறதியிட்டு அறியமாட்டுகிறிலேனென்கிறார்.

நீன்று இறியாதி. விநயத்தாலே - கைச்யத்தாலே. அவன் தாழ்வின்று பரிமாறினானாகில் விநயத்
தாலே சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜனமென்ன - அவன் தமக்கு இறியாதி. இதுக்கு ஸம்வாதம் -
நானுனக்காட்செய்யும்நீர்மை. 'சுனைகொள்' என்று தொடங்கி, 'என்னப்பா - வினைகொள்சீரை - நினை
கொறு' சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும் : பாடினும் - எனதாருயிர் - வேம்; ஆகையாலே,
'நீர்மை - நினைகிலேன்' இதயங்கயது. (உ)

நீர்மையால் - ஸ்வஸ்வாமிஸம்பந்தமாகிற நீர்மையைப் ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே, நெஞ்சம் - என்னெஞ்சை, வஞ்சித்து - தன்வசமாக்கி, புகுந்து-, (தன்ஸீலஸௌலப்பாதி களுக்குப் ப்ரகாஸகமான சேஷ்டிதங்களாலே), என்னை ஈர்மைசெய்து - என்னை ஈருந்தன் மையைப்பண்ணி, என்உயிர்ஆய் - (இவ்விரண்டாகாரத்தாலும்) எனக்கு யாரகனாய், என்உயிர்உண்டான் - என்னைப்புஜிக்குமவனுய்க்கொண்டு, சீர் மல்கு - மதுபூஷ ஸம்பத் ஸம்ருத்தியையுடைத்தான, சோலை - சோலைப்பைபுடைய, தென் - அழகிய, காட்கரை - திருக்காட்கரையில் ஸந்நியியாலே, என்அப்பன் - எனக்குஉபகாரகனாய், கார்முகில்வண் ணந்தன் - கார்காலத்துமேகம்போலே அதிஸாதித ஓளடார்ய ஸ்வலாவனவனுடைய, கள்வம் - முகப்பொன்றும் முடிவொன்றுமான க்ருத்ரிமசேஷ்டிதத்தை, அறிகிலேன் - இன்னபடியிருக்கிறதென்று அறியமாட்டுகிறிலேன். நீர்மையென்று - ஸீலாதிகளாய், ஈர்மையோடே சேர்க்கவுமாம்.

இ - மூன்றும்பாட்டில், அடிமைகொள்ளவென்று புகுந்து தன்படிகளைக் காட்டி என்னை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணினபடிகள் அறுஸந்யிக்க கூடினாகிறிலே னென்கிறார்.

[நெஞ்சம் வஞ்சித்துப் புகுந்தென்னை நீர்மையால் ஈர்மைசெய்து] - தான் ஸோஷியாப் நான்ஸோஷமான முறையிலே “பரிமாறவாரும்” என்று நெஞ்சை இசையப் பண்ணி க்ருத்ரிமித்துப் புகுந்தான்; முறைகெடப் புகுவென்னில் இசையாரிறே க்ருத்ரிமிக்கையாகிறது - ஒன்றைச்சொல்லி மற்றொன்றைச் செய்கையிறே. அது எதென்னில் [நீர்மையால் - என்னை ஈர்மைசெய்து] - நீர்மையாகிறது - தாழ்சின்று பரி மாறுகையும், அதுக்கடியான ஸீலமும். [என்னை] - “முறையிலே பரிமாறவாரும்” என் றத்தை மெய்யென்றிருந்த என்னை; [ஈர்மைசெய்து] - ஈரும் தன்மைகளைச்செய்து. தான் தாழ்ந்தசெயலாலே ஈடுபடுத்தி என்னுதல்; ஈரப்பாட்டை விளைத்தென்னுதல்; என்னை நீரம்படிபண்ணி என்கை. [என்னுயிராய் யென்னுயிருண்டான்] - எனக்கு யாரகராவாரைப்போலே புகுந்த என்னையழித்தான்; வாய்கனாய்ப்புகுரில் இவர் இசை யாரிறே; இருவருங் கட ஹுஜிக்கவிழிந்து ஹோக்தா தானையானான்; அன்றியே, [என்னுயிராயென்னுயிருண்டான்] - எனக்குத் தன்னுல்லலது செல்லாதபடிபண்ணி, என்னை ஹுஜிப்பதுஞ் செய்தாடுன்னுமாம். [சீர்மல்குசோலை] - அழகுமிக்கசோலை. என்னோடு கலந்த இத்தால் தனக்குப்பிறந்த பெளஷ்கல்பம் அவ்வூர்ச் சோலையே கோட்சொல்லித்தாரா நின்றது. [தென்காட்கரை பெண்ணப்பன்] - ஸுலஹுமாய் நிருபாயிக வந்யுவுமானவன், என்கார்யத்துக்குத் தானே கடவனாயிருக்கிற வந்யும் தோற்ற ஸந்நிஹிதனானவன். [கார்முகில்வண்ணன்] - என்னோட்டைக் கலவியாலே கடலைமுழுக்கப்பருகின காளமேவம்போலேயாய்த்து அவன்வடிவிற செவ்வியிருப்பது. “தூ நீர்முகில்போல் தோன்றாய்” என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே தோற்றி அதுஹ விப்பித்துப் பேரநின்றபின்பு, அத்தலையிற செவ்வியிருந்தபடி. [தன்கள்வம் அறிகிலேன்] - முகப்பிலேபொன்றாய் முடிவிலேயொன்றான செயல்கள் தெரிகிறதில்லை. அடிமை கொள்ளவென்று புகுந்து அச்செயலைத் தான் செய்து நிற்கிறதிலே எனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லை. [அறிகிலேன்] - ஸர்வாயிகன் இப்படி தாழப்பரிமாறுகை கடாது; நான் ப்ரமித்தேனோ? ஸம்ஸலேஷத்திலும் “மருள்தானீதோ” என்றவாரிறே.

௪௮.—மூன்றும்பாட்டு, அடிமைகொள்ளவேன்று புருந்து, தன் பழிகளைக் காட்டி ஸர்வஸ்வஹரணம் பண்ணினபழிகளை அநுஸந்திக்க கூகமனாகிறிலேனென்கிறார்.

[நீர்மையால் நெஞ்சம்வஞ்சித்துப் புருந்தென்னை யீர்மைசெய்து] (நெஞ்சம் வஞ்சித்துப்புருந்து என்னை - நீர்மையால் - யீர்மைசெய்து)—தான் ஸோஷியும் நான் ஸோஷ ஹிதனுமான முறையிலே பரிமாறவேணுமென்று நெஞ்சை இசையப்பண்ணி, க்ருத்ரி மித்துப்புருந்தான் ; முறைகேடப் புருவேன்னில் இசையாரிறே. க்ருத்ரிமிக்கையாவது - ஒன்றைச்சொல்லி மற்றொன்றைச்செய்கையிறே. அதேதென்னில்? [நீர்மையால்-என்னை யீர்மைசெய்து] - நீர்மையாவது - தாழ்நின்று பரிமாறு கையும், அதுக்கடியான சீலமும். [என்னை]-“முறையிலே பரிமாறவாரும்” என்றத்தை மெய்யென்றிருந்த என்னை. [யீர்மை செய்து] - ஈழம்தன்மைகளைச் செய்து. தன் தாழ்ந்த செயல்களாலே ஈடுபடுத்தி என்னு தல்; ஈரப்பாட்டை - விளைத்து என்னுதல்; என்னை நீரம்படிபண்ணி என்கை. [என்னுயி ராய் என்னுயிருண்டான்] - எனக்கு யாரகரைப்போலேபுருந்து என்னையழித்தான். ஸாயகனாய்ப் புருரில் இவர் இசையாரே. இருவருங்கூட ஹஜிக்கப்புருந்து லோக்தா தானையானான் ; அன்றிக்கே, [என்னுயிரே என்னுயிருண்டான்] - எனக்குத் தன்னுலல் லது செல்லாதபடி பண்ணி என்னை ஹஜிக்கப்படுகு செய்தானென்றுமாம். [சீர்மல்து சோலை] - அழகுமிக்க சோலை. என்னோட்டைக் கலவியால் அவனுக்கு உண்டான பெளஷ்கல்யம் அவ்வுரிற்சோலையே கோட்சோல்லித்தாராநின்றது. [தென்காட்கரை யென்னப்பன்] - ஸுலஹனுமாம் க்ருபாவிதையாற்பவமானவன்; என்கார்யத்துக்குத் தானேகடவனாயிருக்கிற வந்யந்தோற்ற ஸந்நிஹிதனாயிருக்கிறவன். [கார்முகில்வண் ணன்] - என்னோட்டைக் கலவியாலே, கடலைமுழுக்கட்ட நுகின காளமேகம்போலே யாய்த்து, அவன் வடிவிற் செவ்வியிருப்பது. “தூநீர்முகில்போல் தோன்றுயே” என்று

மூன்றும்பாட்டு.—நீர்மையால் இத்யாதி. “நீர்மையால் நெஞ்சம்வஞ்சித்துப் புருந்து - கன்வம் அந்நிலை” என்ற பதங்களைக் கடாஷித்தவதாரிகை - அடிமை இத்யாதி.

யீர்மை - சீர்மலாதல் ; ஆர்த்ராதையாதல். வஞ்சித்துப்புருந்த ப்ரகாரத்தன்னை ஈரப்பிப் பிக்கிறார் - தான்ஸோஷியும் இத்யாதி. க்ருத்ரிமிக்கவேணுமோ, செவவேசொன்னாலோவென்ன - முறைகேட இத்யாதி. க்ருத்ரிமிக்கைதானேதென்ன-க்ருத்ரிமிக்கையாவது இத்யாதி. அதேதென் னில் என்றது - மற்றொன்றைச் செய்கையேதென்னிலென்றபடி. விவரணம் - தான்தாழ்ந்த இத் யாதி. ஈருந்தன்மை - சேதிக்கும் எவ்வாறாம். அதாவது - ஈடுபடுத்துகையென்றபடி. அர்த்தாந்தரம் - ஈரப்பாட்டை இத்யாதி. ஈரப்பாட்டை விளைக்கையாவதேதென்ன - என்னைநீரம்படி இத்யாதி. ஈரப்பாடு என்று - ஆர்த்ராதையாய், ஆசையைவிளைத்தென்றபடி. “யீர்மைசெய்து” என்றதின் முந்தினவர்த்தாநுகுணமாக ஈவம் - எனக்கு யாரகரை இத்யாதி. போலேயென்றது - “ஆய்” என்றதுக்கர்த்தம். யாரகரைப்போலே புருருவானென்? என்ன - ஸாதகனாய் இத்யாதி. “உண் டான்” என்றதுக்குஈவம் - இருவருங்கூட இத்யாதி. “யீர்மைசெய்து” என்றதின் த்விதீயார்த் தாநுகுணமாகஈவம் எனக்குத்தன்னுல் இத்யாதி. “சீர்” என்று - ஸ்ரீயாய், அழகென்றபடி. சோலையை வர்ணித்ததுக்குஈவமாதல், “உண்டான்” என்றவந்தரம் “சீர்மல்து” என்றுவிசே ஷித்ததுக்கு ஈவமாதல் - என்னோட்டை இத்யாதி. “தென்காட்கரை” என்கையாலே-ஸௌலப் யம், “அப்பன்” என்கையாலே - ஸாந்யவம். கீழ்வாக்யத்தை வ்யுத்தரமமாக விவரிக்கிறார் - என் கார்யத்துக்கு இத்யாதி. “என்னுயிருண்டான்” என்றதுக்கு அநுகுணமாக “கார்முகில்வண்ணன்” என்றதுக்குஈவம் - என்னோட்டை இத்யாதி. * மாயக்கூத்தனிலாசைப்பட்டபடியே * இருத் தும் வியந்தினில் அநுஹித்தத்தை நினைக்கிறாராகில், அது ஸ்ம்ருதியாயிராதே அநுஹிதமாய்த்

இவர் ஆசைப்பட்டபடியே தோற்றி யநுலவிப்பித்துப் பேரநின்றபின்பு, அத்தலைநிற் செவ்வியிருந்தபடி. [தன்கள்வமறிகிலேன்]-முகப்பிலொன்றாய் முடிவில் ஒன்றான ஸேவக் கள் தெரிகிறதில்லை. அடிமைகொள்ளவேண்டு புதுந்து அச்செயலைத் தான் செய்து நின்ற நிலை எனக்கு ஒன்றுந்தெரிந்திருக்கிறதில்லை. [அறிகிலேன்] - ஸர்வாயிகன் இப்படித் தாழ்நின்று பரிமாறுகை கூடாது; நான்ப்ரமித்தேனோ? ஸம்ஸலேஷத்தில் "மருள்தா னீதோ?" என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். (ந)

நான்காம் பாட்டு.

அறிகிலேன் தன்னுள் அனைத்துலகம் நிற்க
நெறிமையால்தானும் அவற்றுள் நிற்கும்பிரான்
வெறிகமழ்சோலைத்தென்காட்கரையென்னப்பன்
சிறியவென்னாயிருண்ட திருவருளே.

ஆ.—(அறிகிலேன்.) - உம்முடையதிறத்தில் அவன் அங்கனே அவிநி விஷ்டனானால் + சிகலுண்டோவென்னில்? - அவிநிவிஷ்டனானதான், மற்ற ஆபுரிதரோடு நெறிகெடாமெகலந்து பரிமாறுமாபோலே பரிமாறுவமையாதோ? தான் என்னேஊஜித் தருளி நெறிகெடும்படி பரிமாறுவேணுமோ? இவ்வவிநிவேசத்துக்கு ஒருமுடிவுகாண் றெறிலேன் என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், தான் ஸோஷியாயும் ஜமத்தெல்லாம் ஸோஷமாயும் முறைமை தப்பாமே எல்லாரோடும் கலக்கிறவன் அவ்வளவன்றிக்கே அதிகூதானான என்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் எனக்கு அறியநிலமன்று என்கிறார்.

[வெறி] - நாற்றம்.

ப.—அநந்தாம், முறைதப்பாதபடி ஸர்வாயாஜம்தனாய் ஸர்வாந்தராத்மா வானவன், அதிகூதானான என்னோடு கலந்ததுஊஜிதத ஸௌரீல்யாதிராயத்தால் வந்த மஹோபகாரத்தை அளவிட்டு அறியபாட்டுகிறிலேன் என்கிறார்.

தன்னுள் - தன்ஸங்கல்பகதேஸத்திலே, அனைத்துலகம் - ஸமஸ்தலோக பதார்த்தங்களும், நிற்க - திருதமாகா நிற்க, தானும் - தானும், நெறிமையால் - (ஸ்ரீ ராத்மஸம்ஸந்த ப்ரயுக்தமான ஸோஷஸோஷிதவமாகிற) முறையால், அவற்றுள் - அவற் றுக்குள்ளே, நிற்கும்-, பிரான்-உபகாரகனாய், வெறிகமழ - வ்லக்ஷணமான பரிமளத்தை ப்ரவஹிக்கிற, சோலை - சோலையையுடைய, தென்காட்கரை - திருக்காட்கரையிலேநிற் கிற, என்னப்பன் - என்ஸ்வாமியானவன், சிறிய என் - அதிகூதானான என், ஆரு ரிர் - ஆத்மவஸ்துவை, உண்ட - மேல்நீழ்ந்ததுஊஜிதத, திருவருள் - ஸௌரீல்யோப காரத்தை, அறிகிலேன் - இன்பபடியிருக்கிறதென்று அறியபாட்டுகிறிலேன்.

தோற்றுவானென்? என்னில், ததாரீந்தநபுத்தி பிறக்கையாலேயென்கிறார் - தூநீர் இத்யாதி. கன்வ மேதென்ன - முகப்பில் இத்யாதி. அதேதென்ன - அடிமைகொள்ள இத்யாதி. "கன்வம்" என்றவைத்து, "அறிகிலேன்" என்கிறதென்னென்னில்-ஸர்வாயிகன் இத்யாதி. * இருத்தம் வியந்திலறுஊவம் ஸ்ம்ருதிவிஷயமானதுக்கு ஸஞ்சயஸப்தங்காட்டுகிறார் - ஸம்ஸலேஷத்தில் இத் த்யாதி. க்ரமேணாவயஃ.

(ந)

இ. —நாலாம்பாட்டில், தான் சோஷியான முறை தப்பாதே எல்லாரோடும் கலக்கிறவன் அதிகுஷுத்ராண என்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் எனக்கு அறிய நிலமன்று என்கிறார்.

[அறிகிலேன்] - உகப்பாலே செய்தானோ? இவ்வஸ்துவை அழிக்கைக்குச் செய்தானோ? அறிகிறிலேன். [தன்னுள்ளனைத்துலகும் நிற்க] - தன்ஸங்கல்பத்தைப் பற்றி ஸகலலோகங்களும் நிற்க: ஸகலபாப்ரயமானவன்கிடர் என்னைத் தனக்கு அபாப்ரயமாக நினைத்தான்! [நெறிமையால்தானும் அவற்றன் நிற்கும்] - சோஷியான முறை தப்பாமே அவற்றின்நடுவே நிற்கும்நானும், என்னொருவன்பக்கலிலுங்கிடர் முறைகெடப் பரிமாறுகிறது! [பிரான்] - என்னை பொழிந்தார் விஷயத்தில் உபகாரகன்கிடர் என்னையழிக்கிறான்! எதிரிகளை அம்பாலேபழிக்கும்: என்னை மூணத்தாலே அழித்தான். மத்யஸ்யராக வேணுமாகாதே ரகசிக்கும் போதைக்கு! அம்புபட்ட புண்ணுக்கு மருந்திட்டாற்றலாம்; மூணத்தால்வந்த புண்ணுக்குப் பரிஹாரமில்லை. [வெறிகமழ்சோலைத் தென்காட்கரை] - அவ்வூரையுடையவனுக்கு ஒருவஸ்து உத்தேச்யமாவதே! பரிமளம் அலையெறியாகின்றன ஷோலை. [என்னப்பன்] - உத்பாடின்கிடர் அழித்தான். [சிறியவென்னொருயிர் உண்டிருவருளே] - அதிகுஷுத்ராண என்ஆத்மாவையழித்த வ்யாமோஹம் அறிகிறிலேன். பெருமைக்கு அவனுக்கு அவ்வருகில்லாதாப் போலே சிறுமைக்கும் தமக்கு அவ்வருகில்லையென்றிருக்கிறார். நித்யஸம்ஸாரிகள் நித்யஸூரிகள் கோடியிலே என்னுட்படியாய்த்து, இவர் தம்மை நினைத்திருப்பது; நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாக வாய்த்து, அவன் இவரை விரும்புவது; ஸ்வரூபஜ்ஞாதத்தாலே விரும்பினிற ஸ்வரூபத்தளவிலே நிற்பது; வ்யாமோஹம் முறையை யழிக்குமிதே. “மூவுலகும் தன்னெறியாவயிற்றிற் கொண்டு-சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் - நின்னொழிந்தார்” என்கிறத்தையிதே இவர் சொல்லுகிறது.

நா. —நாலாம்பாட்டு. தான் சோஷியான முறைதப்பாமே எல்லாரோடும் கலக்கிறவன், அதிகுஷுத்ராண என்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் எனக்கு அறிய நிலமன்று என்கிறார்.

[அறிகிலேன்] - உகப்பாலேசெய்தானோ? இவ்வஸ்துவை யழிக்கைக்குச் செய்தானோ? அறிகிறிலேன். [தன்னுள்ளனைத்துலகும்நிற்க] - என்னையொழிந்தவிஷயத்தில் அவன் உபகாரமேகிடர் பண்ணிப்போருவது! ஸகலலோகங்களும் தன்ஸங்கல்பத்தைப் பற்றிக்கிடக்க, தான் அவற்றினுள்ளே தன்சோஷித்வமுறையாலே நிற்குமவன், இவரோருவர் விஷயத்திலுரிதே இப்படி முறைகெடப்பரிமாறிற்று! “மூவுலகுந்தன் நெறியாவயிற்றிற் கொண்டு - சிறியேனுடைச்சிந்தையுள் - நின்னொழிந்தார்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறார். ப்ரளயாபத்திலே ஜமத்தையடைய ரகசித்தவன், என்னையொருவனையும்

நாலாம்பாட்டு. —அறிகிலேன் இத்யாதி. “நெறிமையால்தானுமவற்றன்கிற்கும்பிரான் - சிறியவென்னொருயிருண்ட இருவருள் - அறிகிலேன்” என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தான் சோஷியான இத்யாதி.

அந்வயமுகேத ஊவம் - உகப்பாலே இத்யாதி. “பிரான்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்த ஊவம் - என்னையொழிந்த இத்யாதி. விவரணம் - ஸகல இத்யாதி. * இருத்தும்வியந்திலநூலம் எம்ருதிவிஷயமானதுக்கு ஸூசகஸப்தங்காட்டுகிறார் - மூவுலகும் இத்யாதி. “தன்னுள்” என்றதுக்கு - தன்ஸங்கல்பத்தைப்பற்றி என்றருளிச்செய்து, தன்வயிற்றிலே என்றர்த்தாந்தரமாதல், “பிரான்” என்றதுக்கர்த்தமாதல் - ப்ரளயாபத்திலே இத்யாதி. “என்னொருயிருண்ட”

அழித்தான். ப்ரதிகூலரை அம்பாலேயழிக்கும், அங்கூலரை குணத்தாலேயழிக்கும். மத்யஸ்தரைப் போலேயாகாதே அவன் ரக்ஷிப்பது! அம்புபட்டபுண் மருந்திட்டாற்றலாம்; குணத்தால்வந்த புண்ணுக்குப் பரிஹாரமில்லையிறே. [வேறியித்யாதி] - அவ்வூரையுடையவனுக்கு ஒருவஸ்து உத்தேச்யமாவதே! பரிமளம் அலை எறியாநிற்பதான சோலை. [என்னப்பன்] - உத்பாடிகள் கிடர்அழித்தான்! [சிறியவென்னொருயிருண்ட] - சிறியேனுடைய நற்சீவனை - அதிகுஷுத்ரனான என் ஆத்மாவை. அவனுடைய மேன்மைக்கு எல்லாகாணவொண்ணாதவோபாதி, தம்முடைய சிறுமைக்கும் எல்லையிலையாக நினைத்திருக்கிறார். [என்னொருயிருண்ட] - இவர் தம்மைச் சிறுக நினைத்திரா நின்றார்; அவன் இவரை நித்யஸித்தர்க்கும் அவ்வருகாக நினைத்திரா நின்றான். “இவர் தம்மைச் சிறுக நினைத்தால்பரியோஜநமென்? இவர் தம்மைத்தாம் அறிந்தாரோ?” என்று மேல்விழா நின்றான். [திருவருள் - அறிகிலேன்] - இது முன்னம் ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே செய்ததொன்றன்றே; ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே விரும்பிலிறே ஸ்வரூபத்தளவிலே நிற்பது? வ்யாமோஹம் முறையழிக்குமிறே. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

திருவருள்செய்பவன்போல என்னுள்புகுந்து
உருவமும்ஆருயிரும் உடனேயுண்டான்
திருவளர்சோலைத்தேன்காட்கரையென்னப்பன்
கருவளர்மேனிநங்கண்ணன்கள்வங்களை.

ஆ.—(திருவருள்.) - ‘திருவருள்செய்பவன்போலே என்னுள்ளேபுகுந்து, என்னை ஊஜித்தருளுகையன்றியே என்னுருவமுங்கூட ஊஜித்தருளினான்; ஒருவன் அபிரிவேஸமிருக்கும்படியே இது! முந்துறவந்து புகுந்தருளினபடி அது! பின்னை நின்று செய்தருளினபடி இது! ஒருவன் கள்வங்களே!’ என்கிறார்.

என்றத்தைப்பற்ற - என்னையோருவனையும்அழித்தான் என்றது. ப்ரதிகூலரையொழிய, அங்கூலரையழிக்குமோவென்ன - ப்ரதிகூலரை இத்யாதி. குணத்தால்வந்த அழிவு அழிவோவென்ன - அம்புபட்ட இத்யாதி. ஊரை வர்ணிக்கிறதற்குஊராவம் - அவ்வூரை இத்யாதி. ஒருவஸ்து என்றது - “சிறியவென்னொருயிர்” என்றத்தைப்பற்ற. “என்னப்பன்” என்றத்தை “ஆருயிருண்ட” என்றத்தோடேகூட்டி ஊராவம் - உத்பாடிகள் இத்யாதி. விவரணம் - அதிகுஷுத்ரனான இத்யாதி. சிறுமையின் சாமாவதியை யருளிச்செய்கிறார் - அவனுடைய இத்யாதி. “தன்னுள்ளைத்துலகும்நிற்க” என்றத்தைப்பற்ற - மேன்மைக்கெல்லாகாணவொண்ணாத என்றது. ஆரீதல் - மிகுதியாய், ஸ்லாக்யமான உயிரென்றபடி. “சிறிய” என்றுவைத்து, “ஆருயிர்” என்னக்கூடுமோவென்ன இவர்தம்மை இத்யாதி. “திருவருள்” என்று - முறைகெடப்பரிமாற்றம் என்றவிவக்ஷித்து, ஸேஷி ஸேஷஹதனிடத்திலே முறைகெடப்பரிமாறுவானென்? என்ன இதுமுன்னம் இத்யாதி. வ்யாமோஹத்தாலே செய்தானென்றபடி. ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே செய்ததல்லாமைக்கு ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே இத்யாதி. ‘தன்னுள்ளைத்துலகும்நிற்க’ என்றுதொடங்கி, ‘திருவருள் - அறிகிலேன்’ இத்யந்வயி. (ச)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்னை அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து என்னுடைய ஸரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் ஒக்க புஜித்தான் ஒருவன்படியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[திருவளர் சோலையென்று மேலுக்கு] - அழகுமிகாநின்றள்ள திருச்சோலை யையுடைய திருக்காட்கரையிலே என்னை விஷயிகரிப்பதுஞ்செய்து கறப்புவளராதின் றள்ள திருமேனியையுடையனாய் ஆர்ந்தவையான க்ருஷ்ணனுடைய முகப்பிலொன் றாய் முடிவில் ஒன்றாநிருக்கும் ப்ரவ்ருத்திகள்.

ப.—அநந்தரம், ஆபுநிதவ்யபனாபிருக்கிற க்ருஷ்ணனுனவன், எனக்கு உபகரிப்பாரைப்போலே புகுந்து என்னுடைய ஸரீரத்தம் விவாழ்மறத் தான் தனக்கு ஹோக்யமாம்படி அபஹரித்துக்கொண்டானென்கிறார்.

திருவருள் - ("அடிமைசெய்யவேண்டுகாம்" என்று நான் ஆசைப்பட்ட படியிலே அடிமைகொள்ளுகையாகிற) கிரவ்யுகமேஹாபகாரத்தை, செய்வன்போல - பண்ணுவாரைப்போலே, என்னான் - என்னெஞ்சிலே புகுந்து, உருவமும் - (எனக்கும் ஹேயமான) ஸரீரத்தையும், ஆர்ந்திரும் - (அக்தோடு) வ்யாப்தமான ஆத்மாவையும், உடனேயுண்டான் - தேஹோபாதேய விஸ்தாபுமில்லாதபடி, கிரதிரயஹோக்யமாம்படி விரும்பினான்!, திருவளர் - அழகுமிஞ்சின, சோலை - சோலைவாயுடைத்தான, தென் காட்கரை - திருக்காட்கரையிலே, என்னப்பன் - என் நாட்டைப், கருவளர்மேனி - (என்பக்கல் ஸம்ஸலேஷத்தாலே)ஸ்வாமளதைவிஞ்சிவருகிற திருமேனியையுடையனாய்க் கொண்டு, என்கண்ணன் - எனக்குவித்யந்தவ்யனான க்ருஷ்ணனுனவனுடைய, கள்வங் களே - கள்வங்களிருக்கிற - 2யே! உபகரிப்பாரைப்போலே ஹோக்யஹுதனாய்வருகையு ம், தான் ஹோக்யாவ - 2யே! உபகர்த்தனாகையும், தேஹாத்மவிவாழ்த்தை எனக் குப் பிறப்பிப்பாரைப்போலே வருகையும், தானே தேஹாத்ம விவாழ்தம்பண்ணாமல் ஹுஜிக்கையுர், அத்தாலே ரூப ஒளஜ்வல்யம்பிறக்கையும் இவைசிலப்ரவ்ருத்திகளாயிருக் கிறனவே.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்னையடிமை கொள்வாரைப்போலே புகுந்து என் ஸரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் ஒக்க ஹுஜித்தான். ஒருவன்படியே! என்று விஸ்மித ராகிறார்.

[திருவருள் செய்வன்போல] - என்னையடிமை கொள்வாரைப்போலே தய ரமகடாடி தொழுதெழுகைக்கு. மயர்வறமதிரலமருளிற்றோலே புகுந்தான். 'போல' என்கிறது - செய்தது அங்கு - 2யே; தான் திருவருள் பெற்றனாராயினான். ஸேஷ ஹுதனாய்ப் புகுநில் இவரிசையாரோ! [என்னுள்புகுந்த] - அழகிலா அடிமைசெய்யப் பாரித்த என்பக்கலிலே புகுந்து. [உருவமும்] - இவர - 2யே! "அழுக்குடம்பு" என்றத்தை விரும்பாநின்றான். இவர் த்யாஜ்யமென்றிருக்கிறதை உத்தேய்யமென் றிராநின்றான். இவர்தாமன்றி இவர் அஹிமாநித்தது அமைத்தோ என்றிராநின்றான். [ஆருயிரும்] - அபர்யவலான வ்ருத்தியாலே தத்பர்யந்தமாயல்லதிராமையாலே, ஆத்ம வஸ்துவையும் விரும்புகிறான் இத்தனை. [உடனேயுண்டான்] - ஹுஜிக்குமிடத்தில் வாசி வைத்துஹுஜித்தாலாகாதோ! [உண்டான்] - ஹோக்தா தானையானான். எனக்கு அவகாசம் வைத்திலன். [திருவளர் இத்யாடி] - தான் ஹோக்தாவாய் ஹுஜித்தமை அவ்வூர்ச் சோலையும் வடிவும் கோட்சொல்லித்தரும். அழகுவளராதின் றள்ள சோலை, [கரு

வளர்மேனி] - சுறுப்பு வளராரின் னுள்ள வடிவு. “ஸுரெஷிகா-ஓவடி” என்ற சொல்லு மது கண்டிலேயே. [நங்கண்ணன்] - ஆஸ்ரிதஹம்பனான க்ருஷ்ணன். [கள்வங்களை]- முகப்பில் ஒன்றாய், முடிவில் ஒன்றாயிருக்கும் ப்ரவ்ருத்திகள். அடிமைகொள்வாரைப் போலே புகுந்து தான் நியாயமுய்த் தாழ்நிற்கையும், விரோதியான ஸரீரத்தைக் கழித் துத் தாவேணுமென்று புதுந்த தேஹாத்மவிவேகம் பண்ணமாட்டாதொழிகையும், ஹோக்யமாய்ப் புகுந்து தானே ஹோக்தாவாகையும், எனக்கு உபகரிக்கிறானாகப் புகுந்து தன்பேராகத் தலைக்கட்டுகையும், இடடங்க வடிவில் வேறுபாட்டாலே தோற்றியிருக் கையும். இத்தகையிற் ஆத்மாபஹாரத்தைத் தவிர்த்தது தன்னுத்மாபஹாரத்தாலே யாய்த்து.

நடு.—அஞ்சாம்பாட்டு என்னை அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து, என் ஸரீரத்தையும் ஆத்மாவையுங்கூட ஹூலித்தான்; ஒருவன் வ்யாமோஹமிருந்தபடி யென்! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[திருவருள்செய்பவன்போல]-ஸ்ரவஸ்வஜநம்பண்ணி அடிமைகொள்வாரைப் போலேயாய்த்துப் புகுந்தது *துயரறுசுடரடி தொழுதேழுகைக்கு * மயர்வறமதிநலமருளு வாரைப்போலேபுகுந்தான். ‘போல’ என்கிறது - என்திறத்தில் செய்ததங்ஙனல்ல, திருவருள் தான்பெற்றானையிராகின்றான். [என்னுள்புகுந்து] - * வழுவிலாவடிமைசெய் யப்பாரித்த என்பக்கலிலே புகுந்து [உருவமும்] - முதலிலே “அழுக்குடம்பு” என் றத்தை விரும்பாரின்றான்: அவன் அங்கீகாரத்துக்கு முன்பு இவர்தேஹத்தையே விரும் பிப்போந்தார்; அவன் இவரை அங்கீகரித்த பின்பு, இவர்தேஹத்தை விரும்பப்படுக்கான். இவருக்கு அவனோட்டை ஸஹவாஸம் ஸ்வரூபஹூனத்துக்கு உடலாய்த்து: அவனுக்கு இவரோட்டை ஸஹவாஸம் தேஹாத்மாவிமாநத்துக்கு உடலாய்த்து. [உருவமும்] - “இவர் தாம்வேணுமோ, இவர் ‘என்னது’ என்றவிமாநித்ததோன்றமையாதோ” என்றிராந்ந றான். [ஆருயிரும்] - அபர்யவஸாநவ்ருத்த்யா ஆத்மாவளவுஞ்செல்லுதல். இதுதான் தத்பர்யந்தமாயல்லதிராமையாலே அவ்வளவுஞ் செல்லுதல். [உடனேயுண்டான்] - அதுதன்னிலும் வாசனைவத்து ஹூலித்திலன். [உண்டான்] - எனக்கு அவகாஸம்வையாதே

அஞ்சாம்பாட்டு - திருவருள் இத்யாதி. “திருவருள்செய்பவன்போல என்னுள்புகுந்து உருவமுமாருயிரும் உடனேயுண்டான் - நங்கண்ணன்மர்வங்கள்” என்றபதங்களைக் கடாணித்தவ தாரிகை - என்னையடிமை இத்யாதி. விஸ்மிதராகிறார் என்பதை - ‘கள்வங்களை’ என்ற ஸ்வரத் தைப்பற்ற.

அருள்தல் - கொடுத்தலாய், ‘ஸ்ரவஸ்வஜநம்பண்ணி’ என்றபடி. ஏத்தை ஸ்ரவஸ்வஜநம் பண்ணுவாரைப்போலே புகுந்தானென்ன - துராயு இத்யாதி. உயிருக்குமுன்னே “உருவம்” என்று ப்ரஹ்மோபாத்தமானதுக்குவாவம் - முதலிலே இத்யாதி. முதலிலேயென்றது - சாடு. திரு விருத்தத்திலேயென்னுதல், ஆத்மாவுக்கு முன்னேயென்னுதல். “யாதானுமோராக்கையிற்புக்கு” என்று இவரன்றோ அழுக்குடம்பை விரும்பினாரென்பதை - அவன்அங்கீகாரத்துக்கு இத்யாதி. உக்தவாக்யத்வயத்தால் மலிதம் தந்தகலிநிபந்தத்தை ரகஸாத்தியாக அருளிச்செய்திருந் - இவருக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. இவருக்கு அவனோட்டை ஸஹவாஸமென்றது * மயர் வறமதிநலமருளினது. அவனுக்கு இவரோட்டை ஸஹவாஸம் - இவருடைய ற்றருதயத்திலே வந்து புகுருகை. “உருவமும்” என்ற ப்ரவ்ருத்தியைமுச்சு தந்ததாவாம் - இவர்தாம் இத் த்யாதி. “ஆருயிரும்” என்றசமஸ்ப்தம் அந்வாயமாக அருளிச்செய்திருந் - அபர்யவஸாநவ்ருத் த்யாதி. அதாவது - திருமேனியில் ப்ராவண்யம் திருமேனியளவில் பர்யவஸாநவ்ருத்தியாக

தானே ஹோக்தாவானான். [திருவளர்சோலைத் தென்காட்கரையென்னப்பன்] - தானே ஹோக்தாவாய் ஹுஜித்தன், அவ்வூர்ச் சோலையும் வடிவும் கோட்சோல்லித்தரும் 'அழகு வளராரின்னுள்ள சோலை. [கருவளர்மேனி] - கறுப்புவளராரின்னுள்ள வடிவு "ஹடுஷிகா உவடி" (ஸதைகருபம்) என்கிறது, இவ்வளவிற் கண்டிலோம். [நங்கண்ணன்] - ஆழிதவவ்யான க்ருஷ்ணன். [கள்வங்கள்] - முகப்பில் ஒன்றாய், முடிவில் ஒன்றாயிருக்கும் வருத்திகள்; அடிமைகொள்வாரைப்போலேபுகுந்து தான் நியாய்யனாய்த் தாழ்நிற்கையும், விரோதியான ஸார்த்தைக் கழித்துத்தரவேன்றுபுகுந்து தேஹாத்மவிஹாமம் பண்ணமாட்டா தொழிகையும், ஹோக்யமாய்ப்புகுந்து தான் ஹோக்தாவாகையும், என்பேறும் புகருகிறானாகப்புகுந்து தன்பேறுகத்தலைக்கட்டுகையும், இடங்க வடிவில் வேறுபாட்டாலே தோற்றியிருக்கையும். இத்தலையில் ஆத்மாபஹார்த்தைத்தவிர்த்தது, தன்னுத்மாபஹார்த்தாலே யாய்த்து. (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

† எங்கண்ணன்கள்வம் எனக்குச்செம்மாய்நிற்கும்
அங்கண்ணனுண்ட என்னுந்நீர்க்கோதுஇது
புன்கண்மையெய்திப் புலம்பியிராப்பகல்
என்கண்ணனென்று அவன்காட்கரையேத்துமே.

ஆ.—(எங்கண்ணன்.) - "ஒருநாள் இங்கனே அவன்வஞ்சகையிலே பகப்பட்டால், பின்னை யதில் அகப்படாதே பரிஹரிக்கவொண்ணுதோ?" என்னில்; நான் தோறும் இவன் மெய்யே என்னை யடிமைகொண்டருளவருகிறெனன்று எனக்குத் தோற்றும்படிவந்து, அதிசயலமாய் என் ஆத்மாவை அறிவழியும்படி ஹுஜித்துப்போம்; போனவாதே பின்னையும் இவ்வாத்மாவானது, † நெடும்போதேர்க்குட ப்புத்தமாய்,

வளவுஞ்செல்லுவதென்றபடி. 'இதுதானித்யாதி' - அதாவது இந்ததேஹந்தான் ஆத்மாவைவிட்டுத் தனித்திராமையாலே ஆத்மாவையுங்கூடவிரும்பினென்றபடி. "உண்டான்" என்றதுக்கு ஹாவம் - எனக்கவகாஸம் இத்யாதி. "உடனே" என்றதுக்கு ஹாவம் - அதுதன்னிலும் இத்யாதி. அதுதன்னிலும் - ஹோக்தாவாமிடத்திலுமென்றபடி. உடனே - ஸமமாக. "வாசனைத்திலன்" என்று ஆத்மாவுக்கு ப்ராதாந்யஞ்சொல்லலாமோ, விக்ரஹப்ராதாந்யஞ்சொல்லுகிற ப்ரகாணத்திலே? என்ன, — "ஈஸ்வராபிப்ராயத்தாலேவிக்ரஹப்ராதாந்யமும், ஆழ்வார் அபிப்ராயத்தாலே ஆத்மப்ராதாந்யமுமாகையாலே விரோதமில்லை" என்றருளிச்செய்வார். 'திருவளர்சோலை - கருவளர்மேனி' என்றதுக்கு ஹாவம் - தானே இத்யாதி. "வளர்" என்ற வர்த்தமானார்த்தம் - ஹடுஷிகா உவடி இத்யாதி. இவ்வளவில் - இவரோடே பரிமாறுமிடத்தில். "கள்வக்கனே" என்ற பஹுவசகார்த்தம் - அடிமைகொள்வாரை இத்யாதி. தேஹாத்மவிஹாமம்பண்ணமாட்டா தொழிகையும் என்றது - "உரு முமாருயிருமுடனே" என்றத்தைப்பற்ற. "உண்டான்" என்றதிலே - ஹோக்த்தருவமும், 'தன்பேறுக' என்றதுவும் லித்தம். "திருவளர்சோலை" இத்யாதியைப்பற்ற-என்பேறுகப் புகருகிறானாக இத்யாதி. 'இடங்க' இத்யாதிக்கு - "கருவளர்மேனி" என்றதிலேகோக்கு. "கண்ணன்" என்று ஆம். ஆவ்யதை சொன்னதுக்கு ஹாவம் - இத்தலையில் இத்யாதி. அதாவது - தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை யழி. 'மாரி' இத்தலையில் ஸ்வாதந்தர்யத்தைப் போக்கினென்றபடி. (௫)

† 'என்கண்ணன்' என்றுபாடல்கொள்வாருமுளர். † 'நெடும்போது' என்று சில ஸ்ரீகோஸம்.

அவனைப்போலச் செய்து, “என்கண்ணா, என்கண்ணா” என்றவற்றி, அவனைமுந்தருளி யிருந்த திருக்காட்கரையை ஏத்தாநிற்கு மென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், என்னை அடிமென்கொள்வாரைப்போலே வந்து மிகவும் நலியும் க்ருஷ்ணனுடைய வஞ்சகங்களை அவனைக் கண்டவாறே மெய்யென்றிருப்பன் என்கிறார்.

[என்கண்ணன் கள்வமெனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்] - “அவன் வஞ்சகன் என்று ஒருளாதிந்தால் பின்னைத் தப்பினாலே?” என்னில், —எனக்கு ஊவ்யரைப்போலே யிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய வஞ்சகங்கள் எனக்கு மெய்யாயிருக்கும்; செம்மாய் நிற்கு மென்றது - சேமம்போலே யிருக்குமென்றுமாம். [அங்கண்ணனுண்ட என்று தொடங்கி மேலுக்கு] - அதிசபலனானவன் ஊஜித்த கோதான இவ்வாத்மா மீளவும் உயிர்ப்பெய்து இராப்பகல் “எனக்கு ஊவ்யனான க்ருஷ்ணனே” என்று கூப்பிட்டு அவன் எழுந்தருளியிருந்த திருக்காட்கரையை ஏத்தாநின்றது. புன்கண்மைபாவது - பேக ணிப்பு என்றுஞ் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், அதிவ்யாமுத்யான க்ருஷ்ணனுடைய வ்யாபாரங்கள் எனக்கு நுஜுவாயிருக்குமென்கிறார்.

என்கண்ணன் - என்பக்கல் அத்யந்தம் வ்யாமுத்யான க்ருஷ்ணனுடைய, கள் வம் - (முகப்பிலொன்றும் முடிவிலொன்றுமாய்படியான) க்ருத்ரிமவ்யாபாரங்களானவை, எனக்கு செம்மாய்நிற்கும் - எனக்கு நுஜுவாயேயிராநின்றன; (எங்கனே யென் னில்?) அங்கண்ணன் - அவன் வ்யாமோஹத்தாலே சபலனாய்க்கொண்டு, உண்ட - ஊஜிக்கையாலே, கோது - நிஸ்ஸாரமான, என் ஆர்உயிர்து - இந்தான் ஆத்மாவானது, (அவன் தன்னை ஸாராபஹாசம்பண்ணினத்தை உபகரித்தானாக நினைத்து அவனை விட மாட்டாதே), புன்கண்மைபயி - தைந்யத்தைப் ப்ராபித்து, என்கண்ணனென்று - எனக்கு ஊவ்யனானவனென்று, இராப்பகல் புலம்பி - இராப்பகல் ப்ரலாபித்து, அவன் காட்கரை - அவன் ஸந்திவிதனாய்நிற்கிற திருக்காட்கரையை, ஏத்தும் - சொல்லாதிந் தது. அங்கண்ணன் - அதிசபலன். புன்கண்மை - பேகணிப்பாய், தைந்யமென்றபடி; புலவிதானகண்மையைப்பெய்தி என்று - அல்பம் அறிவுபெற்றதென்றுஞ்சொல்லுவர்கள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், “அவன் க்ருத்ரிமனென்று அறிந்தால் அதிலேயிருந்து நெஞ்சாறல்படாதே நீர் அகன்றாலே?” என்ன; அவனைக் கண்டவாறே அந்த வஞ்ச கங்களை மெய்யென்றிருப்பனென்கிறார்.

[என்கண்ணன் இத்யாதி] - எனக்கு ஊவ்யரைப்போலே யிருக்கிற க்ருஷ்ண னுடைய வஞ்சகம், எனக்குச் செவ்வையாய்த் தோற்றும்; அவன்களிலே யகப்பட்ட டாலும் மீளமாட்டாதே, அவன் முகத்தேவிழித்தவாறே அதெல்லாம் எனக்கு மெய்யா யிருக்கும்; “அவன் நமக்கு ஊவ்யனன்றோ? என்பக்கல் களவுபரிமாறுமோ? அவன் செய்ததெல்லாம் எனக்குமெய்” என்றுமாம். சேமம்போலே யிருக்குமென்றுமாம். நங்கண்ணன் கள்வங்கள் என்று கீழ்முடிய ‘என்கண்ணன்’ என்று தொடங்குவானென்? என்னில்; நாமென்றும் யாமென்றும் பரிபாயமாகையாலே பொருளியை யந்தாதி யாயிருக்கிறது. “என்கண்ணன் கள்வங்கள்” என்று பாடமாகில் நேரே கிடக்கும். [அங்கண்ணனுண்ட] - அதிசபலனானவன் அறுவதித்த; அதிப்ரவணனை “அங்கண்

ணன்" என்னக்கடவதிதே. [என்னுருயிர்க்கோது இது] - கோதான என்னுத்மாவான இது. ஆத்மாவை கோதாம்படியாய்த்தப் பரிமாற்றிற்று. [புன்கண்மை] - பேகணிப்பு. பொல்லாநோக்கை யுடைத்தாய் என்கை. "மீளவும் உயிர்ப்பெய்து" என்றும் சொல்லிப் போரும். ஸ்ருதமும் ஸப்ஜாஸ்யமும் சேரும்படியென்? என்று விசாரித்து, "கோதான வாருயிர் பேகணிக்கும்போது மீளவும் உயிர்ப்பெய்ய வேணுமிதே" என்று பிள்ளை அவிரோயேந[†] நயித்தருளினார். [எங்கண்ணனென்று - இராப்பகல் புலம்பி] - முன்பு எனக்கு ஊவ்யனான க்ருஷ்ணனென்று அஹோராதா விஜாயமின்றிக்கே கூப்பிட்டு, அவன் வர்த்திக்கிற திருக்காட்கரையை ஏத்தாநின்றது; "நாவவஸ்யூகிவெஸுடு" என்னுமாபோலே.

சுடு.--ஆறும்பாட்டு. "அவன் க்ருத்ரிமனென்றறிந்தால் அதிலேகிடந்து நெஞ் சாறல்படாதே யகன்றுலோ நீர்?" என்ன; "அவனைக் கண்டவாறே, அவ்வஞ்சனைகளை மெய்யென்றிருப்பன்" என்கிறார்.

[எங்கண்ணன்கள்வமெனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்] - எனக்கு ஊவ்யரைப் போலேயிருக்கிற க்ருஷ்ணனுடைய வஞ்சநங்கள் எனக்குச் செவ்விதாய்த்தோற்றம். ஒருநாள் அவன் களவிலே யகப்பட்டால் பின்னையீளமாட்டேன். அவன்முகத்திலே லிழித்தவாறே அவன்செய்யுமவையுடைய மெய்யாயிருக்கும் எனக்கு. "எனக்குச்செம் மாய்நிற்கும்" - என்றத்தை, "எனக்குச்செம்மாயிருக்கும்" என்றுஒருதமிழன் நிர்வஹித் தான். "நங்கண்ணன் கள்வங்கள்" என்று கீழ் முடிய 'எங்கண்ணன்' என்று தோடங்குவானென்னென்னில்; நாமென்றும் யாமென்றும் பர்யாயமாகையாலே, பொரு ளிசையந்தாதியா யிருக்கிறது. "எங்கண்ணன் கள்வங்கள்" என்று பாடமாகில் நேரே கிடக்கும். [அங்கண்ணனுண்ட] - அதிசபலனானவன் அநுலலித்த. அதிப்ரவணரை "அங்கண்ணன்" என்னக்கடவதிதே. [என்னுருயிர்க்கோதுஇது] - கோதான என்னுத்மா வான இது. ஆத்மா கோதாம்படிகாணும் பரிமாற்றிற்று. [புன்கண்மை] - பேகணிப்பு; பொல்லாநோக்கை யுடைத்தாயென்கை. "மீளவுயிர்ப்பெய்து" என்றாய்த்து, நிர்வஹிப் பது. "இதுதான் ஸப்ஜத்தோடே சேர்ந்திருக்கிறதில்லை, இந்த ஸ்ருதமான அர்த்தத்தோடே

ஆறும்பாட்டு - எங்கண்ணன் இத்யாதி. "எங்கண்ணன் கள்வமெனக்குச் செம்மாய் நிற்கும்" என்றத்தைக் கடாஹித்தவதாரிகை - அவன் இத்யாதி. நெஞ்சாறல் - மந்திரீடை.

ஊவ்யரைப்போலே என்றது - மேலே "கள்வம்" என்றிருக்கையாலே. "கள்வம்" என்றறிந்தால் மீளுகிற துக்கென்னென்ன - ஒருநாள் இத்யாதி. மாட்டாமைக்கு அடிஎது? என்ன - அவன்முகத்திலே இத்யாதி. தமிழன் நிர்வஹித்துக்கு, ஸப்ஜமேடிமொழிய அர்த்தமேடியில்லை. மெய்யாயிருக்குமென்றே கருத்து. சேமம் - ரகசு. அந்தாதிக்குச் சேராநென்கிற ஸங்கையை பரிஹரிக்கிறார் - நாம்என்றும் இத்யாதி. பொருளிசையந்தாதி - அர்த்தம்இசைந்தவந்தாதி. இய லிசையந்தாதி தானும் இங்கே சொல்லிக்கொள்ளலாமென்கிறார் - எங்கண்ணன்கள்வம் இத்யாதி. "அங்கண்ணன்" என்றது சபலவாசகமாமோ? என்ன - அதிப்ரவணரை இத்யாதி. பேகணிப்பு - அகம். "புன்கண்மையெய்தி" என்றதுக்கு ஸப்தநிர்வஹம் - பொல்லாநோக்கை இத்யாதி. நோக்கை யுடைத்தாய் - சைதந்யத்தையுடைத்தாயென்றபடி. புன் - புல்லிதான, கண்மை - நோக்கையுடைத்தாகையை, எய்து - ப்ராபித்து. அதாவது - சைதந்யத்தை ப்ராபித்தென்றபடி. இதுக்கு பட்டர் "மீளவும் தரித்து" என்றருளிச்செய்வரென்கிறார் - மீளவுமுயிர்ப்பெய்து இத் யாதி. நிர்வஹிப்பது என்றது - பட்டர் ஸம்ப்ரதாயமாக நிர்வஹிப்பதென்றபடி. விசாரப்ரகாரம் - இதுதான் இத்யாதி. அதாவது - மீளவு முயிர்ப்பெய்தென்றது, ஸப்தத்துக்கு வாசகமாகிறதில்லை

[†] 'பரிஹரித்தருளினார்' என்றும் பாடம்.

ஸப்ததையுஞ்சேர வசிப்பிக்கும்படி எங்ஙனே' என்றுவிசாரியாநிற்கச்செய்தே, 'கோதான இது திரியவும் புன்கண்மையெய்தும்போது மீளவும் உயிர்ப்பெய்ததாகவேணுமிறே; அர்த்தஸ்வலாவத்தாலே தன்னடையே வரும்' என்று நான் சொன்னேன். சீயர் போர ப்ரீதராயருளிஞர்' என்றருளிச்செய்வர். [எங்கண்ணெனென்று-இராப்பகல் - புலம்பி] - முன்புஎனக்கு ஹவ்யஞான க்ருஷ்ணனென்று அஹோராத்ரவிலாஹிந்ழிக்கே கூப்பிட்டு, அவன்வர்த்திக்கிற திருக்காட்கரையை ஏத்தாநின்றது; "ராகவஸ்ய நிவேஸகே" (ராகவஸ்யநிவேஸகே) என்னுமாபோலே. (க)

ஏழாம் பாட்டு.

காட்கரையேத்தும் அதனுள் கண்ணா! என்னும்
வேட்கைநோய்கூர நினைந்துகரைந்துகும்
ஆட்கொள்வானெத்தென்னுயிருண்டமாயனால்
கோட்குறைபட்டது என்னருயிர் கோளுண்டே.

ஆ.—(காட்கரைபேத்தும்.) - இப்படி அவனைக் காணவேணும்மென்னும் ஆசையாலே அவனைநினைத்து அலற்றி அவஸந்நமானவாழ்நே, பின்னையும் பண்டுபோலே என்னை யடிமைகொள்வாரைப்போலே வந்துபுகுந்து என்னுயிரை மாளஹித்து, பின்னையும் ஹ-ஜிபாதானா பிருக்குமென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமான் என்னை யடிமைகொள்வாரைப்போலே வந்து புகுந்து என்னுயிரைமாள ஹ-ஜிததுப் பின்னையும் ஹ-ஜிபாதானாயிருக்கும் என்கிறார்.

[வேட்கைநோய்கூர]-அலிநிவேஸம்மிக. [கோட்குறைபட்டது என்னருயிர் கோளுண்டே] - நிஸ்ஸேஷமாக ஹ-ஜிக்கப்பட்டே பின்னையும் சிறிது ஸேஷித்தது. தான் ஹபேஷனாய்ப் போகையாலே.

ப.—அநந்தாம், அவனுடைய அதிவ்யாமோஹத்தினுடைய அபர்யவஸா நத்தாலே என்னுத்தமாவானது ஹத்தமாயிருக்கச்செய்தேயும், அவஸரிஷ்டமுண்டென்ன லாப்படி யிராநின்ற தென்கிறார்.

ஆட்கொள்வானெத்து - அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து, என்னுயிர் - என்னுத்தமாவை, உண்ட - தன்பக்கஸிஸில் க்ரஸித்துக்கொண்ட, மாயனால் - ஆஸ்ராய ஹதனாலே, கோளுண்டே - ஹ-ஜித்துக்கொள்ளப்படச் செய்தேயும், கொள்-ஹோகம், குறைபட்டது - அவஸேஷிக்கப்பட்டதென்னலாப்படியிருக்கிற, என் ஆருயிர் - என்னுத்

தென்னை. 'இதுதான் சப்தத்தோடே சேர்ந்திருக்கிறதில்லை' என்று கஞ்சியர்விசாரித்தருள, நம் பின்னை பரிஹாசமருளிச்செய்தாரென்றபடி. ஸ்ருதமான என்றது - 'கிரஹிப்பது' என்றத்தைப் பற்ற. 'அருளிச்செய்வர்' கம்பின்னை என்று கூட்டுவது. அவனைவிட்டு "காட்கரையேத்தும்" என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராகவஸ்ய இத்யாதி. 'எங்கண்ணன்' என்றுதொடங்கி 'அங் கண்ணனுண்ட - கோதான என்னருயிரான - இது, புன்கண்மையெய்து - எங்கண்ணனென்று இராப்பகல் - புலம்பி - அவன் காட்கரையேத்தும்' இத்யங்கூட. (க)

மாவானது, காட்கரை - (அவனிநுக்கிற) - திருக்காட்கரையை, ஏத்தும் - ஏத்தாசிற்கும்; அதனுள் - அதுக்குள்ளே சிற்கிற, கண்ணு என்னும் - கண்ணு என்று ஹவ்யஞ்சை அவன் தன்னை யழையாசிற்கும்; (அவ்வளவிலே சில்லாதே), வேட்கைநோய் - அலிசிவேஸமாகிற சிபாடு, கூர - மேற்கொள்ள, நினைந்து - (அவன் பரிமாற்றத்தை) நினைத்து, கரைந்து - ஸிபிலமாய், உகும் - த்ரவித்து மங்காசிற்கும்.

இ - ஏழாம்பாட்டில், அடிமைகொள்வாரைப்போலே புதுந்து என்னுயிரை நேராக ஹஜித்து, பின்னையும் ஹஜியாதாரைப்போலே யிருக்குமென்கிறார்.

[காட்கரை இத்யாதி] - அவனிலும் அவனிநுந்த வுரையேத்தும். [அதனுட் கண்ணுவென்னும்] - பரத்வத்திற்காட்டில் அவ்வூரில் புதுந்தபின்பு உண்டான ஏற்றம். "என்கண்ணன்" என்னு காட்கரையேத்தும்; அவ்வூரையேத்தா அவன் தன்னையேத் தும்; இரண்டுக்கும் புறம்பு போகிறதில்லை. [வேட்கைநோய் கூரநினைந்து] - அலிசி வேஸம் மிகும்படி அதுஸ்யித்து. [கரைந்துகும்] - ஸிபிலமாய் ஓரவயலி ப்ரதி பத்திபண்ணவொண்ணாதபடி உகும். [ஆட்கொள்வான் இத்யாதி] - அடிமைகொள் வாரைப்போலே புதுந்து, என்னை வெறுந்தறையாக்கின ஆர்ச்ச்யஹதனாலே. கீழே "திருவருள்" என்று மறைத்துச் சொன்ன வார்த்தையை வெளியிடுகிறார். கீட்டின போது தாழநின்று மின்மினிபறக்கப் பரிமாறும் ஆர்ச்ச்யம். [என்னுருயிர்கொள் உண்டே - கோட்டுறைபட்டது] - என்னுதமாவை நிர்ஸோஷமாக ஹஜிக்கச்செய்தே யும் இத்தலையிலே சிறிதுபோஷித்தது. அவன் ஸாபேகஷனாப் போகையாலே இத்தலையிலே சிறிதுபோஷித்தது என்றிருக்கிறார். இப்போதிருந்து கலைஸப்படக் காண்மை யாலே சிறிது தொடங்கிற்று உண்டென்றிருக்கிறார். ஒருஸர்வஜ்ஞன் இல்லாததொன் றிலே இத்தனை வ்யாமோஹம் பண்ணக்கூடாதென்றிருக்கிறார்.

ஈடு. - ஏழாம்பாட்டு. அடிமைகொள்வாரைப்போலே புதுந்து, என்னுயிரை நேராக ஹஜித்து, பின்னையும் ஹஜியாதாரைப்போலே இருக்குமென்கிறார்.

[காட்கரையேத்தும்] - அவனிலும் அவன் இருந்தவூரை ஏத்தும். [அதனுள் கண்ணுவென்னும்] - பரத்வத்திற்காட்டில் அவ்வூரில் புதுந்தபின்பு உண்டான ஏற்றம். "என்கண்ணன்" என்னு, காட்கரையேத்தும்; அவ்வூரையேத்தா, அவனையேத்தும்; இரண்டுக்கும் புறம்பு போகிறதில்லை. [வேட்கைநோய்கூரநினைந்து] - அலிசிவேஸம் மிகும்படி யதுஸ்யித்து. [கரைந்துகும்] - சிபிலமாய் ஓரவயலியென்று ப்ரதிபத்திபண் ணாதபடி யுகும். [ஆட்கொள்வானெடுத்து என்னுயிருண்டமாயனால்] - அடிமைகொள் வாரைப்போலே புதுந்து, என்னை வெறுந்தறையாக்கின ஆர்ச்ச்யபூதனாலே; கீழ் "திரு வருள்" என்ற மறைத்துச் சொன்னத்தை வெளியிடுகிறார். கீட்டினபோது தாழநின்று

ஏழாம்பாட்டு - காட்கரை இத்யாதி. "ஆட்கொள்வானெடுத்து, என்னுயிர்-கொளுண்டே கோட்டுறைபட்டது" என்ற பதங்களைக் கடைசித்தவதாரிகை - அடிமை இத்யாதி.

இப்பாட்டிலே அவனை முந்தறச்சொல்லாதே, அவ்வூரை முந்தறச்சொன்னதுக்கு தாத் பர்யம் - அவனிலும் இத்யாதி. "கண்ணு" என்னுதே, "அதனுள்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - பரத்வத்தில் இத்யாதி. கண்ணு - நிர்வாஹகனே. கீழே ஒருக்கால் அவனையேத்தியிருக்க, மீளவும் அவனையேத்துகிறதக்கு ஹாவம் - என்கண்ணன் என்னு இத்யாதி; கீழிற்பாட்டில் கண்ணனை ப்ரயாநமாகவும், இப்பாட்டில் அவ்வூரை ப்ரயாநமாகவும் கண்டுகொள்வது. இரண்டி டத்திலும் அவனையும் அவ்வூரையும் வ்யுத்தரமமாகச் சொன்னதுக்கு ஹாவமாதல் - என்கண்ணன் இத்யாதி. "திருவருள்செப்பவன்போல" என்று மறைத்துச் சொன்னத்தை "ஆட்கொள்வா

மின்மினி பறச்சப் பரிமாறின ஆச்சார்யம். [என்னொருயிர் கோளுண்டே - கோட்துறை பட்டது]; - என்ஆத்மாவை நிர்ஸேஷமாக புஜிக்கச்செய்தேயும் + (இத்தலையிலேசிறிது ஸேஷித்தது); அவன் ஸாபேக்ஷனாய்ப் போகையாலே, இத்தலையிலே இன்னம் சிறிது ஸேஷித்ததென்றிருக்கிறார்; இப்போதிருந்து க்லேஸப்படக் காண்கையாலே சிறிது தோங்கிற்றுண்டென்றிருக்கிறார். ஒருஸர்வஜ்ஞன், இல்லாததொன்றிலே இத்தனை வ்யா மோஹம் பண்ணக்கூடாதென்றிருக்கிறார். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கோளுண்டானன்றிவந்து என்னுயிர்தானுண்டான்
நாளுநிள்வந்து என்னைமுற்றவுந்தானுண்டான்
காளகீர்மேகத் தேன்காட்கரையென்னப்பற்கு
ஆளன்றேபட்டதுஎன்னொருயிர்பட்டதே.

ஆ. — (கோளுண்டான்) - இப்படி என்னுயிரைமாளபுஜித்தே, பின்னையும் புஜியாதானாய்வந்து டஜிக்குப்; இப்படியே நாளுந்நாளுந்வந்து என்னை புஜித்தருளினான்; நான் தனக்கடிமையான இத்தனையன்றோ? என்னை இங்ஙனேபடுத்த வேணுமோ? என்கிறார்.

ஒ. — எட்டாப்பாட்டில், நான் தோறும் என்னை ஊஜிபாதின்றாலும் பெருப் பேறுபெற்றாப்போலேவந்து ஊஜிபாதிற்கிற இவனுடைய குணவத்தையொன்றும்பொறுக்கமாட்டுகிறிலே னென்கிறார்.

[கோளுண்டானென்றுதொடங்கி] - இதுக்குமுன்பு இப்படி இருப்பதொன்று பெற்ற ஊஜித்தறியாதாரைப்போலே என்னுயிரைத் தான் அவிநிஷ்டனாய் ஊஜித் தான். நிரஹேதுகமாகவந்து என்னை விஷயிகரித்தானென்றுஞ் சொல்லுவார்; என்னால் கொள்ளப்படாதானாய் தான் என்னை ஊஜிக்குமென்று கருத்து. [நாளுமென்றுதொடங்கி] - இப்படி நாள்தோறும்வந்து என்னை நிர்ஸேஷமாக ஊஜித்தான். [காளகீர் மேகமென்று மேலுக்கு] - நிரதிஸயஜோக்யனான நீருக்காட்கரையப்பனுக்கு நான் அடிமையான அத்தனையே யன்றே! என்னை இங்ஙனேபடுத்த வேணுமோ?

ப. — அநந்தாம், அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக நித்யாஃரத்தைப்பண்ணுகிற இவர்க்கு என்னுத்மா பட்டபாடே! என்று ஹர்ஷத்தாலே நடுபடுகிறார்.

‘‘ஓத்த’’ என்று வெளியிடுகிறொன்றபடி. மாயமேதென்ன - கிட்டினபோது இத்யாதி. கோளுண்டே - அவனாலே அபஹரிக்கப்பட்டுக்கொண்டே. கோட்துறைபட்டது - கொள்ளுகையில் குறைபட்டது; கொள்ளுகையில் ஸேஷித்ததென்றபடி. அவனாலே சொன்னப்பட்டால் கொள்ளுகையில் குறைப்பட்டதென்றறிந்தபடி யென்? என்ன - என்னுத்மாவை இத்யாதி. ஹேத்வந்தாம் - இப்போது இத்யாதி. ‘‘அவன் ஸாபேக்ஷனாய்’’ என்றத்தை விவரிக்கிறார் - ஒரு ஸர்வஜ்ஞன் இத்யாதி. ‘‘ஆட்கொள்வாஓத்தது’’ என்னுயிருண்டமாயனால் - கோளுண்டே - கோட் - ‘‘யோகம்’’ என்றுதொடங்கி, ‘‘கார்த்திகம்’’ இத்யங்கம்.

கோளுண்டான் அன்றிவந்து - (என்னுலே) ஸ்லீகரிக்கப்பட்டன்றியே நிரீஹைதுகமாகவந்து, என்னுபிர - என்னுத்மாவை, தான் - உண்டான் - அலிநிவிஷ்டனாய் புஜித்தான்; (அவ்வளவேபன்றியே), நாளுநாள்வந்து - நாஸ்தோறும் அபூர்வமாக வந்து, என்னை - (ஸ்வரூபத்தோடு குணங்களோடு ஸரீரத்தோடு வாசிபற) என்னை (பத்யாதாம் பண்ணி), முற்றவுந்தானுண்டான் - ஒன்றும் ஸேஷிபாதபடி புஜித்தான்; காள - கறுத்தநிறத்தையுடைத்தாய், நீர் - நீர்கொண்டெழுந்த, மேகம் - காளமேவும்போலே, தென்காட்கரை - திருக்காட்கரையிலேவர்த்திக்கிற, என்னப்பற்கு - என்ஸ்வாமிபானவனுக்கு, ஆட்பட்டதன்றே - அடிமைப்பட்டதித்தனையன்றே? என்னுநுயிர்பட்டதே - என்னுத்மாபட்டதுதான்!

இ - எட்டாம்பாட்டில், நாஸ்தோறும் என்னை அது ஸ்வியாதின்றாலும் பெறுப்பேறு பெற்றுற்போலே லுஜிக்கிற இவனுடைய மூணவத்தை பொறுக்கவொண்கிறதில்லை என்கிறார்.

[கோளுண்டான்ன்றி வந்து என்னுபிர்தானுண்டான்] - என்பக்கல் ஒரு உபகாரங்கொண்டானன்றிக்கே நிரீஹைதுகமாகவந்து என்னுத்மவஸ்துவை அது ஸ்வித்தான். இதுக்குமுன்பு இப்படியிருப்பதொரு நற்சரக்குப் பெற்றறியாதானாய் என்பக்கலிலே அலிநிவிஷ்டனானு னென்றுமாம். தான்என்னுல்கொள்ளப்படாதே என்னை லுஜித்தானென்றுமாம். [நாளுநாள் வந்து] - ஒருநாள் அது ஸ்வித்து நம்மதன்றோ வென்று கைவாங்கி இருக்கைபன்றிக்கே, நாஸ்தோறும் நாஸ்தோறும் அபூர்வமாக அது ஸ்வியாதின்றான். [என்னை முற்றவுந்தான் உண்டான்] - ஸம்ஸாரத்திலே அனுபரிமானமான இவ்வஸ்துவை விவூவான தான் விளாக்கொலைகொண்டு அது ஸ்வித்தானென்கிற இது தனக்கேற்றமாம்படி கௌரவியாதின்றான். “சிறியவென்னுநுயிர்” என்றது - தான் தம்மைப் பார்த்து, அவனுடைய ஆடித்தைக்கொண்டு சொல்லுகிறார் இது. [காள நீர் மேகத் தென்காட்கரை என்னப்பற்கு] - கறுத்தநீர்கொண்டெழுந்த மேவும் போலேயிருந்துள்ள வடிவையுடையனாய், வர்ஷிக்கைக்கு அம்மேவும் படிந்த ஸ்யலம் போலேயிருக்கிற திருக்காட்கரையிலேவந்து நின்றநுளின் என்ஸ்வாமிக்கு. வடிவது, ஊரது, தனக்கு என்னகுறையுண்டாய் இப்படி நடுபடுகிறான்! [ஆளன்றேபட்டது] - அடிமைபுக்கவத்தனையல்லது ராவணைகளைப்போலே எதிரம்புகாததேனோ? [என்னுநுயிர்பட்டதே] - ஓராத்மவஸ்து படுப்பாடே இது! எதிர்த்தார் உடம்பிழுத்தல் புண்பட்டதுக்கு மருந்திட்டாற்றுதல் செம்புமளவன்றேபட்டது. குணத்தாலே வரும் நேவு ஸ்வரூபமதமாய் பரிஹாரமில்லையிறே.

நடு. - எட்டாம்பாட்டு. நாஸ்தோறும் என்னையது ஸ்வியாதின்றாலும் பெறுப் பெறுபெற்றுற்போலே லுஜிக்கிற இவனுடைய குணவத்தை பொறுக்கவொண்கிறதில்லை யென்கிறார்.

எட்டாம் பாட்டு - கோளுண்டான் இத்யாதி. “கோளுண்டான்” என்று தொடங்கி “என்னை முற்றவுந்தானுண்டான் - லுயிர்பட்டது” என்றவற்றைக் கடைசித்தவதாரிகை - நாஸ்தோறும் இத்யாதி. பெறுப்பேறுபெற்றுற்போலே என்றது - “முற்றவும்” என்றத்தைப்பற்றவாதல், “கோளுண்டான்” என்றத்தைப்பற்றவாதல்.

† குண்டலிதகரந்தம் ஒரு ஸ்ரீகோஸுத்தில் மாந்தரமே.

[கோளுண்டானன்றிவந்தென்னுயிர்தானுண்டான்] - இதுக்குப்பலபடியும் அருளிச்செய்வார். என்பக்கல் ஒரு உபகாரங்கொண்டன்றிக்கே நிரஹேதுகமாக என்னுத்தம் வஸ்துவை யநுலவித்தான்; அஃவா, இதுக்குமுன்பு இப்படியிருப்பதொரு சரக்குப்பெற்றியாதானாய் என்பக்கலிலே அலிநிலிஷ்டஞானென்றுமாம்; என்னால் தான்கொள்ளப் படாதிருக்க, தான் என்னைக் கைக்கொண்டானென்னுதல். [நாளுநாள்வந்து] - ஒருநாள் ஹுஜித்து "இனி இதுநாம்புஜித்ததன்றோ?" என்று கைவாங்கியிருந்தானோ? நாஸ்தோஹம் நாஸ்தோஹம்வந்து. அவனுடைய * அப்பொழுதைக்கப்பொழுதிதன்ஞாவமுதம்இருக்கிறபடி. [என்னைமுற்றவுந்தானுண்டான்] - அனுபரிமாணமான இவ்வஸ்துவை விஹுவானாதான் விளாக்கோலைகொண்டு அநுலவித்தானென்கிறஇது தனக்குற்றமம்படி கௌரவியாநின்றான். "சிறியவென்னுருயிர்" என்றவது - தம்மைப்பார்த்து; அவனுடைய அநுலவத்தைக்கொண்டேசொல்லுகிறார் இது. [காளகீர்மேகத்தென்காட்கரையென்னப்பற்து] - கறுத்த நீர்கொண்டெழுந்த காளமேவம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையனாய், அம்மேவந்தான் வர்ஷிக்கும் ஸ்ரூலத்திலே படிந்தாற்போலே திருக்காட்கரையிலே வந்து ஸந்தியிபண்ணின நிருபாயிகவாழ்வுக்கு. வடிவழகுஅது; ஊர் அது; தனக்கு என்னகுறையுண்டாய் இப்படிபடுகிறான்! [ஆளன்றேபட்டது!] - அடிமையன்றோடிக்கது? ராவணாதிகளைப்போலே எதிரம்புகோத்தேனோ? [என்னுருயிர்பட்டதே] - ஓர்ஆத்மவஸ்து படும்பாடேஇது! எதிர்த்தார் உடம்பிழத்தல், புண்பட்டதுக்கு மருந்துவைத்தாற்றுதல் செய்யுமத்தனையிறே; இங்கு ஆருயிரிறே நோவுபட்டது; குணத்தால்வரும்நோவு ஸ்வரூபமுதமாய் பரிஹாரமில்லையிறே. (அ)

என்பக்கல் நின்றும் ஒரு உபகாரத்தைக் கொன்னப்பட்டன்றிக்கே; அதாவது - நான் ஸாபகஹத்திபண்ணாதிருக்கவென்று முந்தினவர்த்தம்; "வெறிதேயருன்செய்வார்," "என்னன்றிசெய்தேனா" என்னக்கடவதிறே. இதுக்குமுன்பு ஒருவஸ்துவை இப்படி ஹேக்யத்வேந கொண்டவனன்றிக்கே என்று தவிதீயார்த்தம்; "அனந்தன்பாலும்" இதுபாதி "பக்கநோக்கறியான்" என்னக்கடவதிறே. என்னாலேதான் உபாயத்வேந கொன்னப்பட்டவனன்றிக்கே - ப்ரபத்திபண்ணாதிருக்கவென்று மூன்றாமர்த்தம்; "யானொட்டியென்னு ளிருந்துவமென்றிலன்" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் ஹாவம் - அவனுடைய இத்யாதி. ஈஸ்வரனுக்கு வித்ய அபூர்வவிஷயம் இவ்வாத்மவஸ்து என்று கருத்து. "முற்றவும்" என்றதுக்குஹாவம் - அனுபரிமாணம் இத்யாதி. கௌரவியாநின்றான் - ஆதரியாநின்றான். "சிறியவென்னுருயிர்" என்றுவைத்து "முற்றவும்" என்று கனக்கச்சொல்லக்கூடுமோவென்ன - சிறியவென்னுருயிர் இத்யாதி. இதுவென்றது - "முற்றவும்" என்றத்தைப்பற்ற. இப்பதப்ரயோகங்களுக்குஹாவம் - வடிவழகு இத்யாதி. அன்றே - அன்றோவென்றபடி. "ஆளன்றே!" என்ற ஸ்வரத்துக்குஹாவம் - அடிமையன்றோ இத்யாதி. "ஆருயிர்பட்டது!" என்றஸ்வரத்துக்குஹாவம் - ஓராத்மவஸ்து இத்யாதி. "என்னுருயிர்பட்டதே!" என்று, ஸத்ருக்கன்கையிலே அகப்பட்டாற்போலே சொல்லவானென்? என்ன, அதைப்பற்றவும் க்ரூரமென்கிறார் - எதிர்த்தார் இத்யாதி வாக்யத்யாயம். தத:கிம்? - குணத்தால் இத்யாதி. "உடம்பிழத்தல்" என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி-ஸ்வரூபமுதமாய் என்றது. "மருந்துவைத்தாற்றுதல்" என்றதுக்கு ப்ரதிகோடி - பரிஹாரமில்லை என்றது. என்னுருயிர்பட்டதே! - என்னுருயிர்படும்பாடே! என்று ஸப்தார்த்தம். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஆருயிர்பட்டது எனதுயிர்பட்டது ?
பேரிதழ்த்தாமரைக்கண் கனிவாயதுலர்
காரேழில்மேகத்தேன்காட்கரைகோயில்கோள்
சீரேழில்நால்தடந்தோள்தேய்வவாரிக்கே.

ஆ - (ஆருயிர்.) - "அவன் உம்முடைய திறத்தில் விசேஷமாகச்செய்த
துண்டோ? தன்னோடு பரிமாறுவாரை எல்லாரையும் அப்படியேயன்றோ படுத்துவது?"
என்னில், - அவனால் நான் பட்ட பாடு திருநாட்டிலுள்ளார்தான் பட்டாரோ? தனக்கு
என்னகுறையுண்டாய் இப்படிச்செய்தருளினான்? என்கிறார்.

ஒ. - ஒன்பதாம்பாட்டில், தன்னோடு பரிமாறுவாரைஎல்லாரையும் இப்படியே
யன்றோ அவன்படுத்துவதென்னில், - அவனுடைய முணத்துக்குத் தலைநீர்ப்பாடான
திருநாட்டிலுள்ளார்தான் நான் பட்டது பட்டாரோ? என்கிறார்.

[பேரிதழ்த் தாமரையென்று மேலுக்கு] - பெரிய இதழையுடைய தாமரைப்
பூப்போலேயிருக்கிற கண்ணையும் சிவந்தவாயையுமுடைத்தாய்க் கறுத்தவெழிலையும்உடையது
ஒருமேலும்போலேயாய்த் திருக்காட்கரையைக் கோயிலாகக் கொள்வதுஞ்செய்து
அழகியவெழிலோடுக்கூடின நாலுபெரிய தோளையுமுடைய தெய்வவாரிக்கு. தெய்வ
வாரியாவது - தெய்வங்கள்படும் ஆகாம்.

ப. - அநந்தரம், அவையிக னென்றாய்வுத்தனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு என்
துயிர் பட்டபாடு ஆருயிர்பட்டது? என்கிறார்.

பேர்இதழ்-பெரியவிதழையுடைத்தான, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற,
கண் - கண்ணையும், கனி - கனிபோலேசிவந்த, வாயது - வாயையுமுடைத்தாயிருப்
பது, லர் - ஒரு, கார்எழில் - கறுத்தவெழிலையுடைத்தான, மேகம் - மேலும்போலே,
தென் - அழகிய, காட்கரை - திருக்காட்கரையை, கோயில்கோள் - வாணஸ்யாகமாகக்
கொண்டு, சீர்எழில் - வீரபுரீயையும் எழிலையுமுடைத்தாய், நால் - நாலுவகைப்பட்ட,
தடம் - பெரிய, தோள் - திருத்தோளையுமுடையவனாய், தெய்வம் - கைவங்களுக்கு,
வாரிக்கு - உத்பத்திஸ்யாகமான கடலாயிருக்கிறவனுக்கு, எனதுயிர் - என்னுடைய,
பட்டது - ஹோக்யமாய்க்கொண்டு பட்டது, ஆர்உயிர்பட்டது - நித்யாநுவதம்பண்ணுகிற
ஸூரிகள் ஸ்வரூபந்தான் பட்டதோ? ப்ரௌடவிஷயஹோகத்திற்காட்டில்† அஹிநவவிஷ
யம் ஈடுபாடு ‡ கனத்திருக்கும் என்று கருத்து.

இ. - ஒன்பதாம்பாட்டில், "நீரேயோ இப்பாடு பட்டார்? குணதகவமே
யாத்மையான நித்யஸூரிகளும் படும்பாடு இதுவன்றோ?" என்ன, "அவர்கள்தான்
நான் பட்டது பட்டார்களோ?" என்கிறார்.

[ஆருயிர்பட்டது எனதுயிர்பட்டது] - நான் பட்ட பாட்டை நித்யஸூரி
களிலே சிலர் பட்டாருண்டோ? ஹவத்முணங்களுக்கு அஹுமியாயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்
திலே நான் பட்ட பாடு, நித்யவிஹுதியிலுள்ளவர்கள் பட்டார்களோ? இங்கு எனதுயிர்

† 'அஹிமதவிஷயம்'

‡ 'உகந்திருக்கும்'

பட்டது அங்கு ஆருயிர்பட்டது! என்றருளிச்செய்வர் எம்பெருமானார். “நவோஜையான ஸ்தீர்க்கு அதுவந்திற் புதுமையாலே ஆர்த்தி மிக்கிருக்குமிதே” என்று நம்பிள்ளைக்கு நஞ்சியர் அருளிச்செய்தார். [பேரிதழ்த்தாமரைக் கண்கனிவாயதோர்] - தம்மை நோவுபடுத்தினவற்றைச் சொல்லுகிறார். பெரியசிதழையுடைய தாமரைபோலே யிருந்துள்ள கண்ணையும் சிவந்தவாயையும் உடையனாய்க் கறுத்தவெழிலை யுடைத்தான மேவம்போலே வடிவையுடையனாய்த் திருக்காட்கரையைக் கோயிலாக உடையனாய். [சீரெழில் நால்தடந்தோள்] - வீரபூரீயையும் எழிலையுமுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே நாலாய்ச் சுற்றுடைத்தான தோள்களையுடைய. [தெய்வவாரிக்கு] - தெய்வங்கள் படுங் கடலுக்கு. தெய்வங்களுக்கு உத்பாடிகனுக்கு. ஸ்வதந்தரர்க்கு உத்பாடிக னானவன்கிடர், பாதந்தரனாயிருக்கிற என்னையழிக்கிறான்! வடிவழகையும், அவ்வூரில் இருப்பையுங் காட்டியாய்த்து இவரையழித்தது.

நடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ‘நீரேயோ இப்படிப்பட்டார்! குணநலவமே யாத் தையான நித்யஸூரிகளும் படும் பாடு இதுவன்றோ?’ என்ன, ‘அவர்கள்தான் நான் பட்டது பட்டார்களோ?’ என்கிறார்.

[ஆருயிர்பட்டது எனதுயிர்பட்டது] - நான் பட்டபாட்டை நித்யஸூரிகளிலே தான் பட்டாருண்டோ? ஹவத் குணங்களுக்கு அவையாயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே நான் பட்டபாட்டை நித்யஸூரிகளிலே உள்ளவர்கள்தான் பட்டார்களோ? என்கிறார். ‘இங்கு எனதுயிர்பட்டது அங்கு ஆருயிர்பட்டது?’ என்று எம்பெருமானார். ‘எல்லாரும் குணநலவமாகிற் பண்ணுகிறது இவர்க்கு இவ்வாசி கூடினபடி யென்? என்று நான் கேட்க, நவோஜையான ஸ்தீர்க்கு ஹர்த்தாவினுடைய கரஸ்பர்ஸம் பட்டவாறே வேர்ப்பது விவேதாமாபோலே, இவர் அநுலவத்தில் புதியராகையாலே வருகிறதுகாணும்’ என்று சீயர் அருளிச்செய்தார். உயிரையழித்த ஹேதுக்களைச் சொல்லுகிறபடி - மேல். [பேரிதழ்த்தாமரைக்கண் கனிவாயதோர்] - பெரிய இதழையுடைய தாமரைபோலே யிருந்துள்ள கண்ணையும் சிவந்தவாயையுமுடையனாய். [காரெழில்மேகத்தென்காட்கரைகோயில்கோள்] - கறுத்தவெழிலை யுடைத்தான மேகம்போலே வடிவையுடையனாய்த் திருக்காட்கரையைக் கோயிலாகவுடையனாய். [சீரெழில்நால்தடந்தோள்] - வீரபூரீயையும் எழிலையுமுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே நாலாய்ச் சுற்றுடைத்தான தோள்களையுடைய. [தெய்வவாரிக்கு] - தெய்வங்கள் படுங்கடலுக்கு. வாரி-கடல். தைவங்களுக்கு உத்பாடிகனுக்கு. அவிமானிகளுக்கு உத்பாடிகனானவன்கிடர், அவிமான ஸூர்யனான என்னையழித்தான்! வடிவழகையும் அவ்வூரில் இருப்பையுங்காட்டியாய்த்து இவரையழித்தது. (க)

ஒன்பதாம்பாட்டு - ஆருயிர் இத்யாதி. “எனதுயிர்பட்டது - ஆருயிர்பட்டது” என்றதைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - நீரேயோ இத்யாதி.

விவரணம் - ஹவத்தணங்களுக்கு இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்துக்கு ஸம்வாதம் - இங்குஎனதுயிர் இத்யாதி. “இங்கெனதுயிர்” என்ற விசேஷியாதே, ஸாமாந்யேந ஸங்கிக்கிறார்-எல்லாரும் இத்யாதி. இவ்வாசி - “ஆருயிர்பட்டதெனதுயிர்பட்டது” என்ற வாகி. மேலுக்கவதாரிகை - உயிரை இத்யாதி. விவரணம் - தைவங்களுக்கு இத்யாதி. பதப்யோகத்துக்குஹவம் - அவிமானிகளுக்கு இத்யாதி. “காரெழில்மேகத்தென்காட்கரை” என்றத்தைக் கடைக்கித்த அழித்தபர்காரத்தைக் காட்டுகிறார் - வடிவழகையும் இத்யாதி. ‘பேரிதழ்’ என்றதொடங்கி, ‘தெய்வவாரிக்கு’ - இங்கு எனதுயிர்பட்டது - அங்குஆருயிர்பட்டது? என்றநவயம். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

வாரிக்கொண்டேன்னைவிழுங்குவன்காணிலேன்று
ஆர்வுற்றவேன்னையொழியஎன்னில்முன்னம்
பாரித்துத்தான் என்னைமுற்றப்பருகினான்
காரோக்கும் காட்கரையப்பன்கடியனே.

ஆ.—(வாரிக்கொண்டு.) - “நீர்தாம் அவனை ஹஜியாதே உம்மை ஹஜித்தக் கொடுத்துக்கொண்டிருப்பானேன்?” என்னில், - உன்னைக்காணில் வாரிக்கொண்டுவிழுங்குவன் என்று நான் மனோரபித்துக்கொண்டிருக்க, எனக்குத்தன்னை ஹஜிக்கவொண்ணாதபடி என்னில் முன்னம் பாரித்துத் தான் என்னை மாள ஹஜித்தருளினான்; தன்னாலே விளையக்கடவ வ்யஸநத்தினளவுபாராதே, ஸலிலகர்ப்பமான மேவம் தன்னளவிலே வர்ஷித்தாற்போலே, என்னுடைய சிறுமைபாராதே என்னளவில் இங்ஙனே அதிமாத்ரமாகச் செய்தருளவேணுமோ? என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்மோடுகலந்த எம்பெருமானுக்குத் தம்மிலும் அஹிநிவேஸம் மிக்கிருந்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[வாரிக்கொண்டென்று தொடங்கி] - உன்னைக்காணில் அஸோஷஸோஷவ்ருத்தியும்பண்ணி ஹஜிக்கவேணுமென்று அஹிநிவேஸரித்த என்னையொழிய எனக்குமுன் கோலி தன்னுடைய ஹண்சிஷ்டிதாழிகளைக் காட்டி என்னைநீராக்கி நிர்ஸோஷமாகப் பருகினான். [காரோக்கும் காட்கரையப்பன் கடியனே] - பரமோடிராண காட்கரையப்பன் ப்ரணயத்தில் மிகவும் முற்பாடனாயிருக்கும்.

ப.—அநந்தரம், அஹிநிவேஸத்திலும் வந்தால் என்னிலும் முற்பாடனாய்க் கொண்டு சீக்ரகாரியாயிராதின்றான் என்கிறார்.

உன்னைக்காணில் - உன்னைக்காணப்பெறில், வாரிக்கொண்டு-ஸ்வரூபரூபகுண விபூதியிலே யொன்றும் ஸோஷிபாதபடி, விழுங்குவனென்று - கபளீகரித்துஹஜிப்பனென்று, ஆர்வுற்ற - ஆதரித்த, என்னையொழிய - என்னளவன்றியே, என்னில் முன்னம் - எனக்குமுன்னே (நாணுள்ளவன்றே தொடங்கி), பாரித்து -, தான்-(அபரிச்சிந்த ஸ்வஹான) தான், என்னை - (அத்யல்பனான) என்னை, (பரித்தவன் கோறுகண்டாற்போலே யிருக்கிற என்னளவன்றியே தாஹித்தவன் தண்ணீர் குடித்தாற்போலே பெருவிடாய்ப்பட்டு தான்), முற்ற - பூர்ணமாய்ப்படி, பருகினான் - பருகினான்; காரோக்கும் - (கடலைப்பருகும்) காளமேவம்போலே, காட்கரையப்பன் - திருக்காட்கரையிலே நிற்கிற உபகாரகன், கடியன் - ஹவத்திலொருவர்க்கும் முற்பாடுகொடாதபடி) சீக்ரகாரியாயிருந்தான்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்மிலும் அவனுக்கு அஹிநிவேஸம் மிக்கிருந்தபடியைக்காட்டி அத்தாலும் நோவுபட்டபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[வாரிக்கொண்டு] - “ஹஹம் ஸ்வபூகாரிஷ்யாமி” என்று “நித்யஸூரிகளுக்கும் அவகாஸம் கொடேன்” என்றாய்த்து இவர்பாரித்தது, “வழுவிஸாவடிமை செய்யவேண்டும்” என்றாரிதே. [உன்னை] - ஸர்வஸோஷியாய் ஹஹவான உன்னை. [விழுங்குவன்] -

சேஷஹுதனுக்குக் கைங்கர்யமிதே யாரகம். [காணில்] - உன்னைக் காணப்பெறில்: [என்று ஆர்வற்ற] - இப்படி அலிநிவேஸித்த ஆர்வத்தையுற்ற. [என்னையொழிய] - என்னளவு பாராதே. [என்னில் முன்னம்பாரித்து] - நான் பாரித்தவளவுமன்றிக்கே நான் பாரித்த காலத்துக்குமுன்பே பாரித்து. ஆசார்ய விஷயீகாரத்துக்குப் பின்னிதே இவருடைய பாரிப்பு; ஸம்வந்யந்துக்கு திரஸ்காரஹேது இல்லாமையாலே, அவனுடைய பாரிப்பு ஸத்தாப்ரயுக்தமிதே. [தானென்னை] - விஹுவாய் ஸ்வதந்த்ரான தான் அணுபரிமாண னாய் பரதந்த்ரான என்னை. [முற்றப்படுகினான்] - தன் குணசேஷத்தங்களைக் காட்டி என்னை நீராக்கி நிர்ஸேஷமாகப்படுகினான்; “வழுவிலாவடிமையெய்யவென்னை” “விழுங்கு வன்காணில்” என்கிறபடியே இத்தலையையழித்துப் பரிமாறினான் என்றபடி. “விழுங்கு வன்காணில்” என்றிதே இவர்பாரித்தது. [காரோக்குங் காட்கரையப்பன்] - பரமோ டாராய் ஸந்திஹிதனாவன். [கடியனே] - ஹோமடிஸையில் விரைந்திருக்கும்; எதிர்த் தலைக்கு ஒன்றும் விட்டுக் கொடானென்கை.

ஈடு. - பத்தாம்பாட்டு. தம்மோடு கலந்த எம்பெருமானுக்குத் தம்மிலும் அலிநிவேஸம் மிக்கிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறார்.

[வாரிக்கொண்டு] - “இவ்வஸ்துவில் பிறர்க்கு ஒன்றும்சேஷியாதபடியாக ஹுலிக்கக்கடவோம்” என்றிருந்தாராய்த்து. அதாவது - “வழுவிலாவடிமையெய்யவென் னே” என்று பாரித்தது. “அநந்தவைநதேயாதிகளுக்கும் அடிமையெய்யஇடங்கோடேன்” என்றிருந்தாராய்த்து; “வஹுவாவபூங்கரிஷ்யாமி” (அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி) என்கிற படியே. [உன்னை] - ஸர்வசேஷியான வன்னை. [விழுங்குவன்] - சேஷஹுத னுக்குக் கைங்கர்யமேயிதே யாரகம். [காணில்] - உன்னைக் காணப்பெறில். [என்று ஆர்வற்ற] - இப்படி அலிநிவேஸித்த - ஆர்வத்தையுற்ற. [என்னையொழிய] - என்னளவு பாராதே. [என்னில் முன்னம் பாரித்து] - நான் பாரித்தவளவுமன்றிக்கே நான் பாரித்த காலத்துக்குமுன்பே பாரித்து. ஆசார்யவிஷயீகாரத்துக்குப்பின்னிதே இவருடைய பாரிப்பு; ஸம்வந்யத்துக்குத் திரஸ்காரஹேதுவில்லாமையாலே, அவனுடையபாரிப்பு ஸத்தாப்ர யுக்தமிதே. [தானென்னை] - விஹுவாய் ஸ்வதந்த்ரான தான், அணுபரிமாணனாய்ப் பர தந்த்ரான என்னை. [முற்றப்படுகினான்] - தன் குணசேஷத்தங்களைக்காட்டி என்னை

பத்தாம்பாட்டு - வாரிக்கொண்டு இத்யாதி. “என்னில் முன்னம் - பாரித்து” என்றத் தைக் கடாகழித்தவநாரிகை - தம்மோடு இத்தாதி.

“உன்னை - காணில் - வாரிக்கொண்டு - விழுங்குவன் என்று பாரித்த” என்று அவ்வித்தர்த் தம் - இவ்வஸ்துவில் இத்யாதி. “பிறர்க்கொன்றும் சேஷியாதபடி” என்றதின் விவரணமாதல், வலிதமாதல் - அநந்தவைநதேய இத்யாதி. வழுவிலாவடிமையெய்யப் பாரித்ததுக்குப் பரமானம் - அஹம் இத்யாதி. “விழுங்குவன்” என்னைக்கு அடிமை யாரகமோவென்ன - சேஷஹுதனுக்கு இத் த்யாதி. என்னளவென்றது - என்னறுவாவலிநிவேஸத்தை என்றபடி. “என்னில் - பாரித்த, முன் னம் பாரித்து” என்ற பிரித்தர்த்தம் - நான் பாரித்த இத்யாதி. இவருக்கு முன்பு பாரிப்பில்லையோ வென்ன - ஆசார்ய இத்யாதி. இவர்க்கு முன்னே அவன் பாரிக்கைக்கு அடி ஏதென்ன - ஸம்வந் யத்துக்கு இத்யாதி என்னுதல்; சேஷத்தவம், தித்யமாயிருக்கிறவர்க்குப் பாரிப்புப் பின்பாவானென்? அவனுக்கு முன்பாவானென்? என்ன - ஸம்பந்தத்துக்கு இத்யாதி என்னுதல். ஸம்வந்யத்துக்கு - ஸம்வந்யஜ்ஞாதத்துக்கு என்றபடி. “படுகினான்” என்றதற்கு ஹவம் - தன்குண இத்யாதி. கீழ்க்காய்

நீராக்கி நிர்ஸோஷமாகப்படுகினான்; “வவ்வாவாநயிசெவதம் ஜொவதாஸ்யா
விஸஹிவ” (வசஸாஸாந்தவயித்வைநம் லோசநாப்யாம்பிபந்நிவ) என்கிறபடியே; இத்
தலையையழித்துப் பரிமாறினா னென்றபடி. உண்டபடி சோன்றார் கீழ்; உண்டவனுக்
குத் தண்ணீரும் அபேக்ஷிதமிறே; ஆகையாலே, தண்ணீர் குடித்தபடி சொல்லுகிறார்.
அவனுடைய * உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீருக்கிறபடியிறே யிது. [காரோக்குங்கட்கரை
யப்பன்] - பரமோஹாரனாய் ஸந்நிஹிதனானவன். [கடியனே] - லோமஹையையில்
விரைந்திருக்கும். இரண்டுதலையாய்ப் பரிமாறப் புக்கால் எதிர்த்தலைக்கு இடம் வையான்.

பதினோராம் பாட்டு.

கடியனாய்க்கஞ்சனைக்கொன்றபிரான் தன்னைக்
கொடிமதிள்தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
வடிவமையாயிரத்திப்பத்தினுல்சன்மம்
முடிவெய்தி நாசங்கண்டிர்கள்எங்கானலே.

ஆ.—(கடியனாய்.) - ஆஸ்ரிதர்க்காக ஏதேனும்செயல் செய்யிலும் இங்ஙன
யதிமாத்ரமாகச்செய்தருளும் ஸ்வவானாயி நந்தவனைச்சொன்ன இப்பத்து, ஐமவடிநு
வவவி ரோயியான நம்முடைய ஸம்ஸாரத்தை ஸகாரணமாகப்போக்குமென்கிறார்.

ஒ.—நிம்மத்தில், ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆபிரந்திருவாய் மொழியிலும்
இத்திருவாய்மொழி வல்லார்க்கு ஜம்மம்முடிந்து அதுக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்கும்
என்கிறார்.

[கடியனாய் கஞ்சனைக்கொன்ற பிரான் தன்னை] - கண்பாராதித கம்ஸனைக்
கொன்ற மஹோபகாரகனை. [கொடிமதிள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல் வடி
வமையாயிரத்து இப்பத்தினுல்] - ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய
சொல்லான நல்லபடியையுடைய ஆபிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி கற்
றதே ஹேதுவாக, ஈவருபமான ஸம்ஸாரகாந்தாரம் நசிக்கும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக, ஜம்மவிநாஸத்தை அரு
ளிச்செய்கிறார்.

கடியனாய் - அவன் நினைவுக்கும் தான் முற்பாடனாய்க்கொண்டு, கஞ்சனைக்
கொன்ற - கம்ஸனைக்கொன்ற, பிரான் தன்னை - மஹோபகாரகனான க்ருஷ்ணனை.

ஹலிதம் - வசஸா இத்யாதி. “தவ்யுதவநம்ஸுபா ராரோவவநிஷு வீதி | வவ்வா
வாநயிசெவதம் ஜொவதாஸ்யாவிஸஹிவ”இதி யுத்தகாண்டே (கக-கஜ) விபீஷணம்ப்ரதி
ராமஃ. “பருகினான்” என்றதிலே ஒரு ரஸோக்தி-உண்டபடி இத்யாதி. கீழென்றது-எட்டாம்பாட்டில்
“என்னை முற்றவுந் தானுண்டான்” என்றதைப்பற்ற. இத்தரஸோக்தியால் ஹலித்தவர்த்தம் - அவ
னுடைய இத்யாதி. விவரணம் - இரண்டுதலையாய் இத்யாதி. கடியன் - த்வரையையுடையவன்.
‘காணில் - உன்னை - வாரிக்கொண்டு - விழுங்குவன்’ என்றதொடங்கி, க்ரமேணாவயஃ. (கௌ)

கொடிமதிள் - கொடியையுடைத்தான மதினையுடைய, தென்குருகர் - திருநகரிக்குத் திர்
வாறுகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, வடிவமுமை - ஹவத்
குணங்களை வடிவப்படப் பதிபாதிக்கையில் ஸம்ருத்தமான, ஆயிரத்து - ஆயிரத்திலும்,
இப்பத்தினால் - இப்பத்தினாலே, எம் - நம்முடைய, சன்மம் - ஜன்மபரம்பரையும், முடிவு
எய்தி - அவஸானத்தைப்பெற்று, கானல் - ஸம்ஸாரமாகிற ம்ருதந்ருஷ்ணிகையும்,
நாசங்கண்டர் - நசிக்குங்கிடிகோள். இது - கவிவிருத்தம்.

இ.—நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார்க்கு ஜன்மம் முடிந்து
அதுக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்குமென்கிறார்.

[கடியனாய்க் கஞ்சனைக்கொன்ற] - கம்ஸன் தான் நினைத்த நினைவை அவன் தன்
மேலே போம்படி பண்ணினான். [கடியனாய்] - தன்பக்கலின்றிக்கே வந்தேறி யென்னை.
[பிரான்தன்னை] - முன்பு உபகாரகனானவன்கிடர் நம்மையழித்தான். உகந்தாரை
யழிக்கையிறே வாய்கமாவது; விரோதிகளையழிக்கும்இது உபகாரமிதே! [கொடி
மதிள் தென்குருகர்] - கம்ஸவிஜயத்துக்குக் கொடிகட்டிற்றுத் திருநகரியாய்த்து. ஸ்வாமி
விஜயத்துக்கு உரிய அடியாரிருந்த விடத்தேயிறே கொடிகட்டுவது. [வடிவமையா
யிரம்] - ஸமுதாயஸோகையையுடையிருக்கை. கட்டடங்கவழிதாயிருக்கை. விஜய
முண்டானவாறே ப்ரஸஸ்திமாலையுஞ் செல்லாசிற்குமிதே. [சன்மம் முடிவெய்தி] -
ஜன்மபரம்பரைகளுக்கு அவஸானத்தை லலித்து. [நாசங்கண்டர்கள் எங்கானலே] - ஜன்
மத்துக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்கும். [கானல்] - ம்ருதந்ருஷ்ணிகை. இன்னம்
பிறக்க விராதே, ஹவத் - னாதுவம் ஸாத்மிக்கும் தேஸத்திலே புதுவர்கள்.

ஈ.—நிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிப்பார்க்கு, ஜன்மம் முடிந்து
அதுக்கடியான ஸம்ஸாரமும் நசிக்கும் என்கிறார்.

[கடியனாய்க் கஞ்சனைக் கொன்றபிரான்தன்னை] - கம்ஸன் தான் நினைத்த நினை
வை அவன்தன்னேலே போம்படி பண்ணினான். [கடியனாய்] - தன்பக்கலின்றிக்கேவந்
தேறியென்னை; “கொண்டீச்சிறம்” என்னக்கடவதிறே. [பிரான்தன்னை] - முன்பு உப
காரகனானவன்கிடர் நம்மையழித்தான்! உகந்தாரையழிக்கையிறே வாய்கமாவது; விரோ
திகளையழிக்கும்து உபகாரமிதே. [கொடிமதிள்தென்குருகர்] - கம்ஸவிஜயத்துக்குக்
கொடிகட்டிற்றுத் திருநகரியாய்த்து; ஸ்வாமிவிஜயத்துக்கு, உரியவடியாரிருந்தவிடத்தே
யிறே கொடிகட்டுவது. [வடிவமையாயிரம்] - ஸமுதாயஸோகையையுடையிருக்கை.

நிழமம் - கடியனாய் இத்யாதி. “பத்தினால் சன்மம் முடிவெய்தி நாசங்கண்டர்களென்கா
னல்” என்றவற்றைக் கடாகழித்தவதாரிவை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

“கடியன்” என்றது - இஃகு, கோபவானென்றபடி. “கடியனாய்க் கஞ்சனைக் கொன்ற”
என்றதுக்கு ஹார்த்தமாவம் - கம்ஸன் இத்யாதி. “ஆய்” என்றதுக்கு ஹாவம் - தன்பக்கல் இத்
த்யாதி. அப்படிவந்தேறியோவென்ன - கொண்டீச்சிறம் இத்யாதி. “கடிகொண்டபூம்பொழில்” என்கிற
பாட்டிலே; திருமொழி அஞ்சாப்பத்து எட்டாந்திருமொழி மூன்றும்பாட்டு. கொண்டீச்சிறம் - ஏறட்
டுக்கொண்ட சிறமென்றபடி - கீரம்படியழிகிறவனை “பிரான்” என்பானென்? என்ன - முன்பு
இத்யாதி. “கொன்றபிரான்” என்ற ஹிம்ஸை உபகாரமோவென்ன - உகந்தாரை இத்யாதி. பதச்
சேர்த்திக்கு ஹாவம் - கம்ஸவிஜயத்துக்கு இத்யாதி. திருநகரியிலே கொடிகட்டுவானென்னென்ன -
ஸ்வாமி இத்யாதி. விவரணம் - கட்டடங்க இத்யாதி. “கஞ்சனைக்கொன்றபிரான்தன்னை - வடிவ

ஆ.—(எங்கானல்.) - இந்த அப்ராப்திகர்ப்பமான குணாஸந்யூந ஜநித ப்ரீதியானதுமாறி அப்ராப்த்யம்ஸமே தலையெடுத்து அந்யாபதேஸத்தாலே உதப்போ ஷணம்பண்ணுகிறார்.

ஒ.—வழாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி அப்ராப்திதர்ஸ ஸ்மரணத்தாலே மிகவும் ப்ரீதரானவர்க்கு இப்போது ஹவத்ஸாக்ஷாத்கார மில்லாமையாலே, ஸ்மரணத் தால்வந்த ப்ரீதியும் மாறி அப்ராப்தியே தலையெடுத்து, அத்யந்தம் அவஸந்நரான ஆழ் வார், தம்முடைய டிஸாயை ஒருபிராட்டியுடைய உதவாக்பத்தாலே எம்பெருமானுக்கு அறிவிக்கிறார். எம்பெருமானுடைய அழகிலே ஈடுபட்டு அவனோடே ஸம்ப்ரலேஷித் தான் ஒருபிராட்டி அவன்வரவு காணாதே அவனால்லது செல்லாத ப்ரக்ருதியாகை யாலே தன்னாற்றாமையாலே க்ருஷத்தில் நின்றும் உத்யாநப்ரதேஸத்திற் சென்று, அங்கேயிருந்தன சிலபக்ஷிகளைக்குறித்து நிரதிராயலோக்யமான வடிவையுடையனாய் க்ருபாய்ஸ்யியானவன், தான் தனக்கு ஸ்நேஹிகளானாரோட்டைப் பரிமாற்றத் தாலே என்டிஸாயை உணராதே மறந்திருந்தானத்தனை. ஆதலால், தன்னழகக் கண்டு பிரிந்தார் தரிப்பரோ என்று அவனுக்கு அறிவிக்கவேணுமென்று அவற்றை ஸவி நயமாக இரக்கிறார்.

ப.—வழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் குணஸ்மரணத்தாலே ஸ்ரியிலரானவர், அந்த ஸையில்யம் வாஹ்பாது ஹவபர்யந்தமான அவிநிவேஸத்தைப் பிறப்பிக்க, அது ஹவயோக்யமாம்படி திருமுழிக்களத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய அதிராயித லோக்யதாக்காரத்தையும், அஸாபாரணஜநாது ஹவ்யத்வத்தையும், ஸேஷித்வ ப்ரகாஸரூபவைலக்ஷண்யத்தையும், நித்யாதுஹவ்ய ஸேஷித்வத்தையும், நிரதிராயவிபூதி மத்த்வத்தையும், நித்யாநபாயிரீஸம்ஸ்யத்தையும், அத்யஜ்ஜ்வல அவயவத்வத்தையும், ஆபிரூப்யாதிராயத்தையும், அஸாபாரணஸேஷித்வசிஹந்தத்தையும், அநுபஹித க்ருபா யோமத்தையும் அநுஸந்யித்து, ஏவம்விசிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரனைக் கிட்டியதுஹவிக்கப் பெறாத ஆர்த்தியாலே வடகமுவத்தாலே லலிக்கப் பாரித்தப்ரகாரத்தை, நாயகனான ஸர்வேஸ்வரனைப்பிரிந்தநாயகியானவள், வ்யதிசேகத்தில் தரிக்கவரிதான அவனுடைய அழகை யதுஹிக்கைக்காகச் சிலபக்ஷிகளை இரந்து தூதுபோகவிடுகிற பாகரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். * அஞ்சிஹையமடநாரையிலே - அபராதஸஹத்வம் பற்றாசாகவும், * வைகல்பூங்கழிவாயிலே - ஸேஷித்வஸம்ஸ்யம் பற்றாசாகவும், * பெண்ணுலகா ளீரிலே - ஏகாஸத்வம் பற்றாசாகவும், இத்திருவாய்மொழியிலே - ஸௌந்ரீயம் பற்றா சாகவும் தூதுவிடுகிறார்: “சுபராயஸஹவாதுவிஹாஸ ஶ்ரெயஸவஸாஸு | வெனக ரஸ்யாதுஸாஸுரயாஸவடகாஸுயசுததேஶிஶ:”

இ.—வழாந்திருவாய்மொழியில், அப்ரீதியர்ஸ முணஸ்மரணத்தாலே மிக வும் ப்ரீதரானவர், ஹாக்யஹாநியாலே அப்ரீத்யம்ஸமே தலையெடுத்து அவனைப்பெறில் ஜீவித்தல், பெருவிடில் முடிதலாம்படியான தம்முடைய டிஸாயை அந்யாபதேஸத்தாலே

அருளிச்செய்கிறார். இயற்கையிலே உணர்ந்துபிரிந்தான் ஒருபிராட்டி, அவன் அழகிலே ஈடுபட்டு அவஸந்நையாய்த் தன்னுற்றமை கைகொடுக்க உத்யாநத்திலே சென்று அங்கிருக்கிற பக்ஷிகளைக்குறித்து, 'பின்னாநர் வணங்கும் சோதி திருமுழிக்களம்' என்கிறபடியே தூது போவார்க்கு அருமைப்பட்டு அறிவிக்கவேண்டாதபடி திருமுழிக்களத்திலே வந்துசின்றருளினான், தனக்கு நல்லாரை விடமாட்டாதவனாகையாலே நம்முடைய அறியாதிருந்தானத்தனை. க்ருபாம்புயியாகையாலே நம்முடைய அறிவிக்க வரும்; தன்னழகைக்கண்டு பிரிந்தார் தரிப்பரோ? என்று அறிவிக்கவேண்டுமென்று, அவற்றை ஸலீநயமாக இரக்கிறுளொருபிராட்டி பேச்சாலே தம்முடைய அருளிச்செய்கிறார். அஞ்சிறையமடநாரையிலே "இத்தலையில் அபராதத்தாலே வாராதொழிந்தானை" என்று அவனுடைய அபராதஸஹத்வம் பற்றுகாகத் தூதுவிட்டார்; வைகல் பூங்கழிலையில் "நல்லதுகண்டால் கால்தாமவனாகையாலே மறந்திருந்தானைத்தனை; கம்மூர்த்தியை யறிவித்தால் தன்னினிமைபிலே நெஞ்சவைப்பாரெனருவனல்லன்" என்று அதுபற்றுகாகத் தூதுவிட்டார்; பொன்னுலகானியிலே "ஐயர்வாய்ப்பாப்பாலே மறந்திருந்தானைத்தனை. ஆயிரிதரோடு ஏகாஸனென்று அறிவிக்கவே வரும்" என்று ஐகாஸ்யம் பற்றுகாகத் தூதுவிட்டார்; இதில் தனக்கு நல்லாரை விடமாட்டாமையாலே வாராதிருந்தானைத்தனை. "தன்வடிவழகது, முணங்களைவை; ஆனபின்பு பிரிந்தார்க்கு ஜீவித்திருக்கப்போமோ" என்று அவ்வடிவழகும் குணங்களும் பற்றுகாகத் தூதுவிடுகிறது.

சுடு.—கீழ் அப்ரீதி மூலமுணுநுஸந்தாநத்தாலே மிகவும்ப்ரீதரானவர், ஹாக்ய ஹாநியாலே அப்ரீத்யம்ஸமே தலைபேத்து, அவனைப்பெற்றுப் பிழைத்தல், பெறுவியில் முடிதலாம்படியான தம்முடைய உடையை அந்யாபதேஸத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்தாளொருபிராட்டி, அவன்வடிவழகிலே யீடுபட்டு அவஸந்நையாய், தன்னுற்றமை கைகொடுக்கத் தன்உத்யாநத்திலேசென்று, அங்கிருக்கிற பக்ஷிகளைக்குறித்து, "பின்னாநர்வணங்குஞ்சோதி திருமுழிக்களம்" என்கிறபடியே தூது போவார்க்கு அருமைப்பட்டு அறிவிக்கவேண்டாதபடி திருமுழிக்களத்திலேவந்து நின்றருளினான்; தனக்கு நல்லாரை விடமாட்டாதவனாகையாலே. நம்முடையறியாதிருந்தானைத்தனை; க்ருபாவானாகையாலே நம்முடையறிவிக்கவரும்; "உம்மைப்பிரிந்தார் தரிப்பரோ?" என்று அறிவிக்கவேண்டும்" என்று அவற்றை ஸலீநயமாக இரக்கிறுளொருபிராட்டி பேச்சாலே தம்முடைய அருளிச்செய்கிறார். * அஞ்சிறையமடநாரையிலே, "நம்பக்கல் அபராதத்தாலே வாராதொழிந்தானைத்தனை: அவனுடைய அபராத ஸஹத்வத்தை யறி

எங்கானல் ப்ரவேசம்: ஸக்காஹஸங்கதி - கீழ் அப்ரீதி மூலம் இய்யாதி. பெறுவியில் முடிதலாம்படியான என்றது - "என்னகமேனியொடும்" என்றத்தைப்பற்ற.

"அந்யாபதேஸத்தாலே" என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் - இயற்கையிலே - யாத்ருச்சிகமாக வென்றபடி. அவஸந்நையாகில், உத்யாநகமகங்கடமோவென்ன - தன் ஆற்றமை இய்யாதி. ஆனால் வாராதிருப்பானென்னென்ன - தனக்குநல்லாரை இய்யாதி. "தமரோடங்குறைவார்க்கு" என்றத்தைக் கடாகழித்து - நல்லாரைவிடமாட்டாதவனாகையாலே என்றது. "தான் தம்மைக்கொண்டகல் தல் தகவன்ற" என்றத்தைப்பற்ற - க்ருபாவானாகையாலே என்றது. "தங்காங்கென்றலைமேற் கெழுமீரோ" என்றத்தைப்பற்ற - ஸலீநயமாகஇரக்கிறுள் என்றது. கீழே, தூதப்பேஷணம்பண்ணின மூன்றுதிருவாய்மொழிக்கும் இத் திருவாய்மொழிக்கும் வாயியேதென்ன - அஞ்சிறைய இய்யாதி. அபராதத்தாலே என்றது - "என்பிழையேகினைந்தருளி" என்றத்தைப்பற்ற. அபராதஸஹ

விக்கவரும்” என்று அபராதஸஹத்வம் பற்றுசாகத் தூதுவிட்டாள்; * வைகல்பங்கழி வாயில், “நல்லதுகண்டால் கால்தாமுவனாகையாலே திருவண்வண்ணீரில் ஸம்ருத்தி யைக்கண்டு கால்தாழ்ந்தானத்தனை. நம்மார்த்தியை யறிவித்தால் தன்னினிமையில் நெஞ் சவைப்பானொருவனல்லன்” என்று அதுபற்றுசாகத் தூதுவிட்டாள்; *, பொன்னுலகாளி யில், “திருக்கோளுரேறப்போக” என்று தன்னுடைய நூரோபவநத்தளவுஞ்சென்று வலஹாரியாலே போகமாட்டாதேயிருக்கிற பிராட்டி, பின்னையும், அவன்வரக்காண மையாலே, “வாராதொழிகைக்கு நிஷந்யநம் - தன்ஐஸ்வர்யப் பரப்பாலே; தான் ஆஸ் ரிதரோடு ஏகரஸனாகையாலே வரும்” என்று ஐகரஸ்யம் பற்றுசாகத் தூதுவிட்டாள்; இதில், “தனக்கு நல்லராயிருப்பாரை விடமாட்டாமையாலே வாராதிருந்தானமித்தனை; தன்வடிவழகது; குணங்களவை; ஆனபின்பு, பிரிந்தார்க்கு ஜீவித்திருக்கப்பேரமோ?” என்று அவன் வடிவழகம் குணங்களும் பற்றுசாகத் தூதுவிடுகிறான்.

முதற் பாட்டு.

எங்கானலகங்கழிவாய் இரைதேர்ந்திங்கினிதமரும்
சேங்காலமடநாராய்! திருமுழிக்களத்துறையும்
கோங்கார்பூந்துழாய்முடியெங்குடக்கத் தர்க்கென்னுதாய்
நங்கால்கள்என்தலைமேற் கேழுமீரோநமரோடே.

ஆ.—‘தன்னைப்பிரியில் நான் ஸ்ரீக்கமாட்டாததொருபடி, தன் அழகாலும் தன்செயலாலும் என்னைத் தோற்பித்து அடிமையாக்கி, என்னோடே கலந்தருளிப்போய், திருமுழிக்களத்திலே இருந்தருளின எம்பெருமானுக்கு என் திறஞ்சொல்லவேணும்; உங்களுக்கடிமையே நானிருக்கிறேன்’ என்று நாரைகளை இரக்கிறான்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், சிலநாரைகளைக் குறித்து எம்பெருமான் தன்னுடைய அழகாலும் குணங்களாலும் தன்னைத் தோற்பித்தபடியைச் சொல்லி அவனுக்கு என் டுமையைய அறிவித்து வந்து உங்களுடைய திருவடிகளை என் தலைமேலே வைக்கவேணு மென்கிறான்.

[எங்கானலென்று தொடங்கி] - எங்கள் உத்பாரத்தில் உள்ளிற்கழியிலே இரைதேடி இங்கே இனிதாகவர்த்திக்கிற சிவந்தகாலைபுடைய ஓவ்பமான நாராய்! [எங் குடக் கூத்தர்க்கு] - ஆத்மநிஷஹுவசநம். குடக்கூத்தாடின அழகைக்காட்டி என்னை யகப்படுத்திக் கொண்டவனுக்கு. [நங்கால்களென்று தொடங்கி] - ஸபரிகரமாக உங் கள் திருவடிகளை என் தலைமேலே வைக்கவேணும்.

நவம் என்றது - “என்பிழைத்தான் திருவடியின் தகவிலுக்கு” என்றத்தைப்பற்ற. ஸம்ருத்தியை என் றது - “சிறந்தசெவ்வம்” என்றத்தைப்பற்ற. அதுபற்றுசாக - ஆர்த்தாஷணதிகைப் பற்றுசாக; இது “என்னையுமுன்னென்மின்கள்” என்றத்தைப்பற்ற. ஐஸ்வர்யப்பரப்பாலே என்றது - “யாவையும் யாவருமாய்” என்றத்தைப்பற்றவாதல், “முன்னுலகங்கனெல்லம்படைத்த” என்றத்தைப்பற்ற வாதல். ஐகரஸ்யம் பற்றுசாக என்றது - “தன்னுழாய்கமக்கன்றி கல்கான்” என்றத்தைப்பற்ற. வடிவழகு என்றது - “அக்கமலத்திலேபோலுந்திருமேனி” என்றத்தைப்பற்ற. “தமரோடங்குறை வார்க்கு” என்றத்தைப்பற்ற - குணங்களவை என்றது.

எங்காணல் அகங்கழிவாய்-உங்களுக்கு விதியோயார் ஹமாப்படி எங்கள் மமதை யிலே வர்த்திக்கிற கடற்கரையிற் சோலையிலகவாயிற் கழியிடத்திலே, இரைதேர்ந்து - உங்கள் வயந்யாதிசயநீதாற்றும்படி இங்குத்தை வஸ்துவை ஹோக்யமாக விரும்பி, இங்கு - ஸந்தியியிலே, இனிது - ப்ரணயப்ரீதியோடே, அமரும் - வர்த்திக்கக்கடவை யாய், செம் - என் தலைக்கு அலங்காரமென்னலாம்படி சிவந்திருக்கிற, கால் - காலையுடைத் தாய், மடம் - நியமித்துக் கார்யங்கொள்ளலாம்படி உப்பதையையுடைய, நாராய்-, திரு முழிக்களத்து - திருமுழிக்களத்திலே, உறையும் - சூழ்நிதனாலுனைய்க்கொண்டு நித்யவாஸம்பண்ணுமவராய், கொங்குஆர் - தேன்விஞ்சி, சூ - சிர்ஸநீயமான, துழாய் முடி - திருத்துழாயாலே அலங்கருகமான திருமுடிபையுடையராய், எங்குடக்கூத்தர்க்கு - குடக்கூத்தாடுகிற மனோஹாரிசேஷ்டிதத்தாலே எங்களுக்கு நிமதிசயஹோக்யஹதாரான வர்க்கு, என்னுதாய் - என்னுடைய தூதக்ருத்யத்திலேசென்று, (அந்தவுபகாராதிசயத் தாலே), நமஸோடே - (மாராவஜுராவரஸாடிஷ்டவ்யு:) என்கிறபடியே, உன்வயந்யாக் களாண்) தாரபுத்ராதிகளோடேகூட, துங்கால்கள் - எனக்காக வழியடந்த வுங்கள் கால்களை, என் தலைமேல் - அதுக்குப்பாத்ரஹதமாகையாலே உத்தமாங்கமான என் தலையிலே, கெழுமீர் - சேர்க்கவேணும். உபகாரகன் ஆசார்யனையாகிலும் உபகார ஸ்ம்ருதி தத்ஸம்வந்யி பரம்பரையளவுஞ் செல்லுமிதே. "நாராய்" என்கிற ஒருமை ஐத்யேகவசதம்.

[எங்கானல்] - ஊமவத்விஷயத்தில் உபகாரகரோடு ஐகாஸ்யம் ப்ராப்தமாயிருக்க 'எம்' என்கிறது - உபகாரசம்ருதியாலே ஒன்றைத் தன்னதாக்கிக் கொடுத்தல்லது. பரிக்கமாட்டாதபடியாலே சொல்லுகிறது. பிறர்க்கு உபகரிக்கைக்கு உறுப்பாகவரும் மமகாரம் உத்தேச்யமாயிருக்குமிதே. ஊமவத்விஷயத்துக்கு ஆக்கினவன்றே தன்னதடங்க வடகர்க்கு சேஷமாயிருக்க உபகாரசம்ருதி ஆறியிருக்க வொட்டாமையாலே வருமதிதே. ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திற்கும் அடி இதுவிதே. [கானலென்று] - கடற்கரைச் சோலையாதல், நெய்தல் கிலமாதல். [அகங்கழிவாய்] - உள்ளான கழியிடத்திலே. அந்தர்க்ருஹப்ரவேசத்திற்கு அதுமதிவேண்டாதபடியிற்ற இவை அந்தரங்கமாயிருக்கிறபடி. "கயிதாநிரஹஸ்யாநி" என்கிறபடியே வர்த்தியாரின்றன. [இரைதேர்து] - இரைதேடி; "முஹமஹுதஸிதழ்" என்கிறபடியே; பண்டுதனக்கு உபகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறான், இப்போது உபகரிக்கைக்காக. [இக்கு] - இத்தலையை யழித்துத் தூதுவிடவேண்டும்படி அகலவிருந்தவனைப் போலன்றியே, ஸந்திஹிதராகப் பெற்றேன் என்கிறான். [இனிதமரும்] - இனிதாக நம்மோடே ஸஹவாஸம்பண்ணப் பெறுகை; - விலகாணமோமங்களை ஊஜித்து வர்த்திக்குமென்றுமாம். [செங்கால] - சிவந்தகாலையுடைய. என்மடியிலேயிருக்கும் கால்போலேயிருந்ததீ, நான் தலையிலே

வைத்துக்கொள்ளப் புகுகிறகாலும். [மடநாராய்] - ஸ்வயமான நாராய்! [திருமுழிக்
களத்துன்றயும்] - தூதுபோவார்க்கு அடுத்து அணித்தாக நிற்கையாலே பரமபடித்திற்
காட்டில் ஏற்றமிருக்கிறபடி. [கொங்கார் பூந்தழாய்முடி பெங் குடக்கத்தார்க்கு] -
ஒப்பணையையும் மனோஹாரிசேஷ்டிதங்களையும் எனக்காக்கி வைத்தவர்க்கு; 'எம்' என்
கிறது ஒப்பணையிலும் சேஷ்டிதத்திலும் இரண்டிலுமாகிறது. 'எம்' என்று - ஆத்மநி
ஷ்ணுவசம். [என்னுதாய்]-ஒப்பணையிலும் செயலிலுந் தோற்று வெறுந்தடையாயிருக்
கிற என்னுடைய உதகநுதயத்திலே அதிகரித்து. [நங்கால்கள் எந்தலைமேல்] -
உபகாரகரான உங்களுடையகாலே உபக்ருதையாய் உஜ்ஜீவிக்க இருக்கிற எந்தலையிலே.
இவளுடைய தலையிலே வைக்கக்கண்டதாய்த்து இவற்றின்கால்; இவற்றினுடைய
காலைவைக்கக் கண்டதாய்த்து இவள்தலை; இரண்டும் பரார்ப்பாகக் கண்டதாய்த்து.
[செழுமீரோ] - அவனுக்கு ஸோஷமாக்கினபோதே வடகர்க்கு ஸோஷமானையாலே
என்கியிகொண்டு வைக்கவேண்டாவிதே; எந்தலைமேலே சேரிகோளோ? [அம
ரோடே] - "ஸவஸுத்ருவஸுத்ருவஸு" என்கிறபடியே ஸபரிகரமாக. "சுவாயபு
வாயபுபு" என்கைக்கடவதிதே.

நடு.—முதற்பாட்டு. சிலநாரைகளைக் குறித்து அவன் தன்னழகாலும் குணங்க
ளாலும் தன்னைத் தோற்றித்தபடியைச்சொல்லி, என்முயையை அவனுக்கு அறிவித்துவந்து
உங்கள்திருவடிகளை எந்தலைமேலே வைக்கவேண்டுமென்கிறான்.

[எங்கானல்] - ஸ்வயத்விஷயத்தில் உபகாரகரோடு ஐகரஸ்யம் ப்ராப்தமா
யிருக்க, 'எம்' என்றது - ஒன்றைத் தம்மதாக்கிக் கோத்தல்லது யரிக்கமாட்டாத உப
காரஸம்ருதியாலே சொல்லுகிறது. பிறர்க்கு உபகரிக்கைக்காகவரும் மமகாரம் உத்தேஸ்ய
மாயிருக்கும்பிறே. தன்னை ஸ்வயத்விஷயத்துக்கு ஆக்கினவன்றே தன்னதடங்கலும் அங்
குத்தைக்கு ஸோஷமாயிருக்க, உபகாரஸம்ருதியே இப்படி சொல்லுவீத்தது. ஆத்மஸமர்ப்
பணத்துக்கும் அடி இதுவிதே. கானலென்கிறது - கடற்கரைச்சோலையாதல், நெய்தல்நில
மாதல். [அகங்கழிவாய்] - உள்ளான கழியிடத்து. அந்தர்க்ருஹப்ரவேஸத்துக்கு அநுமதி
வேண்டாத்தபடியே இவை அந்தாங்கமாயிருக்கிறபடி. "கயிதா நிரஹஸ்யாநி"

முதற்பாட்டு - எங்கானல் இதயாதி. "செங்கால மடநாராய்" என்று தொடங்கி "செழு
மீரோ" என்னுடையவும் கடாகழித்தவதாரினை - சிலநாரைகளை இதயாதி. குணங்களாலும் என்றது.
"திருமுழிக்களத்துன்றயும்" என்றத்தைப்பற்ற.

'ஐகரஸ்யம் ப்ராப்தமாயிருக்க' என்றவகத்தாம், "எம் என்று மமகரிப்பானென்னென்ன"
என்று கூட்டுவது. பரிஹாரம் - எம் என்றது இதயாதி. உபகாரமாவது-இத்தசையிலேவந்து முகங்
காட்டினது. எல்லாமென்றாலும் மமகாரம் த்யாயமன்றோவென்ன - பிறர்க்கு இதயாதி. "ஸ்வயத்
விஷயத்தில்" இதயாதி காக்ய விவரணம் - தன்னை ஸ்வயத்விஷயத்துக்கு இதயாதி. அங்குத்தைக்கு
என்றது - வடகர்க்கு என்றபடி. இப்படி சொல்லுவீத்தது என்றது - "எங்கானல்" என்னுப்படி
சொல்லுவீத்ததென்றபடி. அப்படி உபகாரஸம்ருதியாலே மமகாரம்பண்ணின இடமுண்டோவென்ன
- ஆத்மஸமர்ப்பணத்துக்கும் இதயாதி. இதுக்கு "எனதாவி தந்தொழிந்தேன்" என்றதிலே கோக்கு.
நெய்தல் நிலமாவது - கடற்கரைமாதாம். எங்களுடையகானலில் உள்ளானகழியிடத்து என்று ஸப்
தார்த்தம். "அகங்கழிவாய்" என்ற பதங்களுக்கு ஸாவம் - அந்தர்க்ருஹ இதயாதி. அந்தாங்கத்வ
கார்பத்தைக்காட்டுகிறார்-கயிதாநி இதயாதி. "கயிதாநி நிரஹஸ்யாநி" மயுகேஷஸாநி தபு
புரிபுதாநிகுத்ருணிலாஸ ஹாபுங்கிததவாபு" இது மஹாஹாதே கர்ணவசம் (க) இவற்

(கதிதாரிஹஸ்யாநி) என்கிறபடியே வர்த்தியானின்றன. [இரைதேர்ந்து] - இரைதேடி ; “மயுவெஹஸ்யாநி” (க்ருஹேபுக்தமஸங்கிதம்) என்கிறபடியே: பண்டு தனக்கு உபகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறாள், இப்போது உபகரிக்கைக்காக. [இங்கு]-இத்தலையை யழித்துத் தூதுலிடவேண்மும்படி அகலவிருந்த அவனைப்போலன்றியே, ஸந்திஹிதராகப் பெற்றேனென்கிறாள். [இனிதமரும்] - இனிதாக நம்மோடே ஸஹவாஸம் பண்ணப் பெறுகை; விலக்ஷணமோமங்களை ஹஸ்யித்து வர்த்திக்குமென்றுமாம் [செங்கால]-சிவந்த காலையுடைய. என்மடியிலேயிருக்கும் கால்போலேயிருந்ததீ நான் தலையிலே வைத்துக் கொள்ளப்படுகிற காலும். [மடநாராய்]-ஹவ்யமான நாராய்! [திருமுழிக்களத்துறையும்]- தூதுபோவார்க்குஅதேத்தணித்தாகத் திருமுழிக்களத்திலே நிற்கையாலே, பரமபதத்திற்காட் டில் ஏற்றமிருக்கிறபடி. [கொங்கார்பூந்துழாய்முடி யெங்குடக்கூத்தர்க்கு] - ஒப்பனையை யும் மனோஹாரிசேஷத்ததையும் இரண்டையும் எனக்கு ஆக்கிவைத்தவர்க்கு. “எம்” என்கிறது - ஒப்பனையிலும் சேஷத்தத்திலு மிரண்டிலுமாகிறது. “எம்” என்று - ஆத்மநி ஸஹவஸநம். [என்னுதாய்] - அவ்வொப்பனையிலும் சேஷத்தத்திலுந்தோற்ற அவனைப் பெற்று ஜீவித்தல், இல்லையாகில் முடிதலாயிருக்கிற என் தூத்குருத்யத்திலே யதிகரித்து. [நுங்கால்களென்றலைமேல்] - உபகாரகரான உங்களுடையகாலே, நீங்கள் உபகரிக்க ஜீவிக்கவிருக்கிற என் தலைமேலே; மயிர்கமுலிப் பூச்குட விருப்பாரைப்போலே. அவற்றின் காலாகில் இவள் தலையிலே யிருக்கக்கண்டன; இவள தலையாகில் அவற்றின் கால்வைக்கக் கண்டிருந்தது; இரண்டும் பராமாயிருந்தபடி. [கெழுமீரோ]-ஒரு வியிகொண்டு ப்ரவர்த திக்க வேண்டாவாய்த்து இங்கு; † அவனுக்காக்கினவாறே உங்களதாயிருக்கும்றே. கோடு வந்துசேரிகோளோ? [நுமரோடே] - “வஸவஸுதவளசுஹஸமணஃ” (ஸப்தரபேளத்ர

தைத் தூதுலிட நினைக்கிறவன் இரைதேடினத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன - பண்டுதனக்குஇத் யாதி. பண்டு உபகரிக்கையாவது-தூதுபோவதற்குமுன்னே தன் கழிவாயிலே இரைதேடுகை. “இனி தமரும்” என்றதுக்கு அர்த்ததவயம் - அமருகை - பொருகை - பொருந்துகையாய், இனிதாக நம் மோடே ஸஹவாஸம்பண்ணப் பெறுகையாதல், சேவலும் பேடையும் விலக்ஷண மோமங்களை ஹஸ்யித்து வர்த்திக்கையாதல்; இந்தஅர்த்ததவயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்-இனிதாக இத்தயாதிகாச்ய தவயத்தாலே. இத்தால் - “உபரிபுகாநிகஸுதாணி” என்றத்தைச் சொல்லுகிறதென்றுங் கண்டுகொள்வது. காலில் சிவப்பைச் சொல்லுகிறதுக்கு ஹார்த்தமாவம் - என்மடியிலே இத்தாதி. மடியிலிருக்குங்கால் - நாயகன் கால். அடுத்தணித்தாக - மிகவும் ஸந்திஹிதமாக. கொங்கு - பரி மணம், ஆர் - பூர்ணமான, பூந்துழாய்முடி - புஷ்பங்களையுடைய திருத்தூழையை முடியிலேயுடைய வென்று ஸப்தார்த்தம். “இரண்டையு மெனக்காக்கிவைத்த” என்றதுக்கு ஸப்தமேதென்ன - எம் என்கிறது இத்தாதி. “தலைமேல்” என்னவமைத்திருக்க, “என்றலைமேல்” என்ற விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - மயிர்கமுலி இத்தாதி. அதாவது - தந்தலை அவற்றின்காலுக்கு அர்ஹமென்னுமிடத் தோற்ற கைக்காக விசேஷிக்கிறதென்றபடி. “நங்கால்கன், என் தலை” என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - அவந் தின் இத்தாதி வாக்யதவயம். இத்தால் ஹவிதம் - இரண்டும் இத்தாதி. “கெழுமீரோ!” என்ற ஸ்வ ரத்தக்குஹாவம் - ஒருவியி இத்தாதி. அதுக்கடியேதென்ன - அவனதாக்கின இத்தாதி. கெழுமீரோ- சேருங்கோள். “வஸதடிவ்யாதிராயுஷ்யவஸநாநிபணந்தரஃ! வஸவஸுதவளசு ஹஸமணஃ” (ஸப்தரபேளத்ர) இதி ஸங்க்ஷேபே (கக). அப்படி புத்தர்களும் உத்தேஸ் யரோவென்ன-ஆசாரியவத் இத்தாதி. “சுவாரயுஷ்யாநிபணந்தரஃ! வஸவஸுதவளசு ஹஸமணஃ” இதி ஸங்க்ஷேபே (கக). அப்படி புத்தர்களும் உத்தேஸ் யரோவென்ன-ஆசாரியவத் இத்தாதி. “சுவாரயுஷ்யாநிபணந்தரஃ! வஸவஸுதவளசு ஹஸமணஃ” இதி ஸங்க்ஷேபே (கக). அப்படி புத்தர்களும் உத்தேஸ் யரோவென்ன-ஆசாரியவத் இத்தாதி.

† ‘அவனுக்கு’ என்கிற இந்தப்பாடம் அடையவளைந்தானரும்பதத்துக்குச் சேரும், சேரும்பதத்துக்கு ‘அவனது’ என்று பாடமாகத் தோற்றுகிறது.

ஸ்ஸகண்)என்னுமாபோலே,ஸபரிகரமாக.‘‘சூவாஸு வஹாஸு வுஹெதுவூதி?’’
(ஆசார்மீவதாசார்யபுத்தரேவ்ருத்தி) என்னக்கடவதிறே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நுமரோடும்பிரியாதேநீரும்நஞ்சேவலுமாய்
அமர்காதற்குருகினங்காள்! அணிமுழிக்களத்துறையும்
எமராலும்பழிப்புண்டுஇங்குஎன்? தம்மாலிழிப்புண்டு
தமரோடங்குறைவார்க்குத்தக்கிலமே?கேளீரே!

ஆ.—(நுமரோடும்) - ‘‘அவருக்குச் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேளுங்காள்’’ என்று குருகுளையழைத்துவைத்து, நடுவே, தன்னோவாலே, ‘‘தம்மாலும்உபேஷிதையாய் என்பையுக்களாலும் மர்ஹிதையா யிங்கேயிருக்கும் இவ்விருப்பென்பசிய்ய! இவ்விருப்பில் முடிகையென்று’’ என்று தன்னிலேசொல்லி இன்னதாய், பின்னையும் அவனை விடமாட்டாமையாலே, ‘‘தாமும் தம் பரிஜநங்களுமாயிருந்த இருப்புக்காண்கைக்கு நான் அநர்ஹையாழிந்துபோமித்தனையோ?’’ என்று கேளீரென்று கொண்டு, தான் சொல்லப்புக்கவார்த்தையை அவற்றுக்குச் சொல்லிமுடிக்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், சிலகுருகுகளைக்குறித்து திருமுழிக்களத்து எம்பெருமானுக்குத் தாமும் தமக்கு நல்லாருமாயிருந்திருப்பை நான் இழந்தேபோமித்தனையோ? என்று அறிவியுங்கோள் என்கிறாள்.

[நுமரோடும் என்றுதொடங்கி] - உங்களுடைய வையுக்களோடும் பிரியாதே நீங்களும் உங்களுடைய சேவல்களும் ஸம்ஸ்ரீலஷிபா நிற்பதுஞ்செய்து பாஸ்பரம் காதலையுடைய குருகினங்காள்! [அணிமுழிக்களத்துறையும் என்றுமேலுக்கு] - குருகினங்களைக்குறித்து வார்த்தை சொல்லுகிறவள், அரீயாக்தியிலே அததைத் தவிர்த்து வையுக்களாலும் இகழப்பட்டு திருமுழிக்களத்திலே உறைகிற தம்மாலும் உபேஷிக்கப்பட்டிருக்கும் இவ்விருப்பில் முடிகையே நன்று என்று தன்னிலே விஷணனையாய் மீளவும் அவற்றைக்குறித்து தாம் தம்பரிஜநங்களோடே அங்கே நித்யஸம்ஸ்ரீஷ்டராணவர்க்குநாங்களாகோமோ என்று கேளுங்கோள் என்று, தொடங்கின வார்த்தையை முடியச்சொல்லுகிறாள்.

ப.—அநந்தரம், ‘‘அஸாயாரணபரிஜநங்களோடே அதுஹவ்யராயிருக்கிற தமக்கு நாங்கள் அதுருபரல்லோமோ?’’ என்று கேளுங்கோள் என்று சில குருகுகளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

நுமரோடும் - சுந்தாநுவர்த்திகளான பந்துஜநங்களோடும், பிரியாதே-, நீரும்- (சேவலையதுவியாநம்பண்ணும்) நீங்களும், நஞ்சேவலுமாய் - உங்களையதுவியாநம்பண்ணுஞ்சேவலுமாய், அமர்காதல் - ஸம்ஸ்ரீலஷித்து வர்த்திக்கும்படியான ப்ரணயத்தை வுஹெதுவூதி? இத்யாபஸ்தம்ப யர்மே. ‘எங்கானலதம்’ என்று தொடங்கி, ‘என்னதாய் - நுமரோடே - அங்கால்களென்றலைமேல் கெழுமீரோ’ இத்யந்வயி. (க)

யுடைய, குருகினங்காள் - ! அணி - உர்பரீயமான, முழிக்களத்து - திருமுழிக்களத்
திலே, உறையும் - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, தம்மால் - தம்மாலே, இழிப்புண்டு - காதா
சித்த ஸம்ஸ்லேஷாநந்தரம் உபேக்ஷிக்கப்பட்டு, (அதடியாக), எமராலும் - என்னோடு
அதுவ்யமுடையவராலும், பழிப்புண்டு - பழிக்கப்பட்டு, இங்கென் - இங்குத்தை
யிருப்புக்கு என்னப்பரையோஜமுண்டு! தமரோடு - அஸாரணபரிஜநத்தோடே, அங்கு-
அங்கே, உறைவார்க்கு - நித்யவாஸப்பண்ணுகிற தமக்கு, தக்கிலமே - நாங்களா
கோமோ? கேளீரே - கேளுங்கோள்.

இ - இரண்டாம்பாட்டில், சிலகுருகளைக் குறித்து தாமும் தமக்கு நல்
லாருமாயிருக்கிற விருப்பை நான் இழந்தேபோமித்தனையோ? என்று அறியுங்கோள்
என்கிறாள்.

[நுமரோடும பிரியாதே] - "தமரோடங்குறைவார்" என்றய்த்து, ப்ராப்ய
வஸ்துவைச்சொல்ல நினைக்கிறது; அதுக்கிடாக இவையும் குறையற்றிருக்கிறபடி, குறை
வானர் கார்யம் குறைவற்றார்க்குத் தீர்க்கவேண்டாவோ? [நீரும்நஞ்சேவலுமாய்] -
சேவலின் நினைவறிந்து பரிமாறும்நீரும்உம்முடையகருத்தறிந்து பரிமாறஞ்சேவலுமாய்
ஸம்ஸ்லேஷாஸம் அறியும் நீங்கள். பிரிந்தாருடைய செல்லமையும் அறியவேண்டாவோ!
உண்டார்க்கு உண்ணாதார் பசி தீர்க்கவேண்டாவோ? [அமர்காதல் குருகினங்காள்] -
பரஸ்பரம்பொருந்தின காதல்; ஆசையிலே விஸ்லேஷத்தை மவிப்பியாத ஆசையுண்டா
காதே! ஆசையிலுங்குறைவற்று, விஸ்லேஷமுமின்றியிலே கருத்தறிந்து பரிமாறவுங்
கடவதாயிருக்கப்பெறுவதே நீங்கள்! [குருகினங்காள்] - என்று ஸம்வோயித்து
வைத்துத் தொடங்கின வார்த்தை முடியச்சொல்லமாட்டாதவலஹாநியாலே அர்
போக்தியிலே அதைமுடித்துத் தானிருக்கிற இருப்பிலே விஷண்ணையாகிறாள். [எம
ராலும் பழிப்புண்டு அணிமுழிக்களத்துறையும் தம்மாலும் இழிப்புண்டு] - காடாசித்தக்
ஸம்ஸ்லேஷமே ஹேதுவாக வ்யூக்கள் கைவிட்டார்கள். காடாசித்தமாக ஸம்ஸ்
லேஷித்தவளவிலே தாமும் உபேக்ஷித்தார்; வ்யூக்கள் கைவிட்டதுவே ஹேதுவாகக்
கைக்கொள்ளவேணும். பிற்பட்டார்க்குங் காட்டிக் கொடுக்கவந்து நிற்கிற நிலைபா
கையாலும் கைக்கொள்ளவேணும். இரண்டும் என்னளவிலே உபேக்ஷாஹேதுவா
வதே! [இங்கு என்] - இவ்விருப்புக்கு என்னப்பரையோஜமுண்டு? "ஸரீரஸமநந்தரத்
தில் ஒருதேஸாநிலேஷத்திலே பெறவேண்டித்தான் ஆறியிருக்கிறேனோ?" என்றுதன்
னிலே விஷண்ணையாய்ப் பின்னையும் தன்செல்லமையாலே அவற்றைக் குறித்து
வார்த்தை சொல்லுகிறாள். [தமரோடு இப்பாடி] - தம் பரிஜனங்களோடே யங்கே
நித்யவாஸப்பண்ணுகிற தமக்கு நாங்களாகோமோ என்று கேளுங்கோள். தாமும் தமக்கு
நல்லாருமாயிருக்கிற இருப்புக்கு, "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கடுவதென்று
கொலோ" என்றிருப்பாராகாரோ என்று கேளுங்கோள்!

ஈடு. - இரண்டாம்பாட்டு. சில குருகினங்களைக் குறித்து, "தாமும் தமக்கு
நல்லாருமாயிருந்தவிருப்பை நானிழந்தேபோமித்தனையோ?" என்றறிவியுங்கோளென்கிறாள்.

இரண்டாம்பாட்டு - நுமரோடும இப்பாடி. "தமரோடங்குறைவார்க்குத் தக்கிலமே
கேளீர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - சிலகுருகினங்களை இப்பாடி.

[நாமரோடும்பிரியாதே] - “தமரோடங்குறைவார்” என்றும்த்து ப்ராப்யவஸ்து வைச்சோல்ல நினைக்கிறது; அப்படியே இவையும் குறைவற்றிருக்கிற படி. குறைவாளர் கார்யம் குறைவற்றார்க்குத் தீர்க்கவேண்டாவோ! உண்டார்க்கு, பட்டினிகிடந்தார் பசி பரி ஹரிக்க ப்ராப்தமிறே. [நீரும் நஞ்சேவலுமாய்] - சேவல்நினைவறிந்து பரிமாறும் நீரும், உம் முடைய கருத்தறிந்து பரிமாறும்சேவலுமாய். ஸம்ஸ்லேஷாஸமறியும் நீங்கள், பிரிந்தா ருடைய சேல்லாமையும் அறியவேண்டாவோ! [அமர்காதல் குருகினங்காள்] - பரஸ்பரம் பொருந்தின காதல். ஆசையிலே, விஸ்லேஷத்தை மலிப்பியாதவாசையுண்டாகாதே! ஆசையிலுங்குறைவற்று, விஸ்லேஷமுமின்றியிலே, கருத்தறிந்து பரிமாறவுங்கடவதாயிருப் பதே நீங்கள்முன்னம்! “குருகினங்காள்” என்று ஸம்போதித்துவைத்து, தொடங்கின வார்த்தை முடியச்சோல்லமாட்டாத வலஹாநியாலே அர்யோக்தியிலே யத்தை முடித்து, தானிருக்கிறவிருப்பிலே விஷண்ணையாகிறாள். [எமராலும்பழிப்புண்டு - அணிமுழிக் களத்துறையும் தம்மாவூரிழிப்புண்டு] - காதாசித்த ஸம்ஸ்லேஷமே ஹேதுவாக வ்யபுக் கள் கைவிட்டார்கள்; காதாசித்த ஸம்ஸ்லேஷத்தளவிலே தாமும் உபேகசித்தார். வ்யபுக்கள் கைவிட்டதே ஹேதுவாகக் கைக்கொள்ளவேண்டும்; பிற்பாடர்க்குக் காட்சி கொடுக்கவந்துநிற்கிற நிலையாகையாலும் கைக்கொள்ளவேண்டும்; இரண்டும் என்னளவில் உபேகாஹேதுவாவதே! [இங்கென்] - இவ்விருப்புக்கு என்ன ப்ரயோஜனமுண்டு? தம் மைப்பெற்றிருக்கிறேனோ, வ்யபுக்களைப் பெற்றிருக்கிறேனோ? இங்துள்ளார் கைவிட் டால் பின்பு தம்மெல்லைக்குள்ளே யாக்கிக்கொள்ளவேண்டாவோ? ஹவத் விஷயத்திலே யுட்புக வுட்புக, அன்றுதொடங்கிக் கைவிடுவார்களிறே ஸம்ஸாரத்திலுள்ளார். †(“ஸார ஸமநந்தரத்திலே ஒருதேசவிசேஷத்திலே பெறவேண்டித்தான் ஆறியிருக்கிறேனோ?” என்று தன்னிலே விஷண்ணையாய், அத்தை) அவ்வளவிலேவிச்சேதித்து, பின்னையும், தன்சேல் லாமையாலே அவற்றைக்குறித்து வார்த்தைசொல்லுகிறாள்:—[தமரோடங்குறைவார்க்கு] - தம்பரிஜனங்களோடே அங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதமக்கு, நாங்களாகோமோ?

“நாமரோடும்” என்றிவற்றைச்சொன்னதுக்கு ஹவம் - தமரோடு இய்யாதி. இவை குறை வற்றால் தனக்கு ப்ரயோஜனமென்ன-குறைவாளர் இய்யாதி. “தீர்க்கவேண்டும்” என்கிறநிர்ப்பந்த மென்ன, - லெனகித ந்ருஷ்டாந்தத்தாலே யத்தை ந்ருமுகரிக்கிறார் - உண்டார்க்கு இய்யாதி. இத் தால்ஹவம் - ஸம்ஸ்லேஷ இய்யாதி. “அமர்காதல்” என்றதுக்கு - பரஸ்பரஸத்ருஸமான காத லென்று கீழருளிச்செய்து, அமருதல் - காலத்தோடேபொருந்துதலாய், நித்யமான காதலென் றாற் தாந்தாமாதல், கீழ்வாக்யத்துக்கு மலிதமாதல் - ஆசையிலே இய்யாதி. “அமர்காதல், நாமரோடும் பிரி யாதே, நீரும் நஞ்சேவலுமாய்” என்கிற பதந்ரயங்களாலும் மலிதம் - ஆசையிலும் இய்யாதி. “இங் கென்” என்றத்தைக் கடாசுசித்தவதாரிகை - குருகினங்காள் என்று இய்யாதி. “தக்கிலமேகேளிர்” என்று முடியச்சோல்லமாட்டாத வலஹாநியாலேயென்றபடி. பதந்வயதுக்கும்ஹவம் - காதாசித்த இய்யாதி வாக்யந்வயம். கீழ்வாக்யந்வயமலிதம்-வ்யபுக்கள் இய்யாதிவாக்யந்வயம். என், ப்ரயோஜன மில்லையோ? என்ன-தம்மைப்பெற்று இய்யாதி. ஆனால் செய்யவறப்பெதன்? என்ன - இங்துள்ளார் இய்யாதி. காதாசித்த ஸம்ஸ்லேஷமாந்தரத்திலே பந்துக்கள் விடுவார்களோவென்ன - ஹவத்விஷயத் திலே இய்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - அவ்வளவிலே இய்யாதி. அவ்வளவிலே - விஷண்ணையான வளவிலே, விக்கேதித்து - விஷாதத்தைவிட்டு. தக்கிலமே - தகோமோ? கீழ்வாக்யத்துக்குஹவம் -

† குண்டலிதம் சில ஸ்ரீகோஸங்களில் இல்லையென்கிறார்கள்.

என்று கேளுங்கோள். தரமும் தமக்கு கல்லாகுமாயிருக்கிற விருப்புக்கு, “அடியார்கள் குறங்களை உடன்கூவே தென்றகோலோ” என்றிருப்பாராகாரோ? என்று கேளுங்கோள். (உ)

ஸ்வாமிபாணவர்க்கு, தக்கிலமே - (இவ்வழகை பதவியினைக்கு நாங்கள்) போக்யால் லோமோ என்ற, கேளீர்கள் - கேளுங்கோள்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், சிலகொக்கினங்களையும் குருகினங்களையும் நோக்கித் தன் அழகு காண்கைக்கு நாங்கள் போக்யால்லோமோவென்று கேளீர் என்கிறாள்.

[தக்கிலமே கேளீர்கள்] - ஓரத்திபெறக் கேட்டுப்போருங்கோள்! அவர் “வேணும்” என்னில் நாமும் நம்பராணனைநோக்கவும், அவர் “வேண்டா” என்றாகில் நாமும் ஒன்றிலே துணியும்படியும் நிர்சிதமாகக்கேட்டுப் போருங்கோள். [தடம்புனல் வாயிராதேரும்]-பொய்கையின்மீரிலே இரைதேருகிற; உபவாஸக்ருஸாயான என்னைப் போலன்றியே இரை மிடற்றுக்குக் கீழேயிழியும்படியிறே உங்கள் பெளஷ்கல்யம். [கொக்கினங்காள் - குருகினங்காள்] - “பாங்கவீதாஸகமாஸாணி” என்கிறபடியே கண்ணால் கண்டவற்றை அடைய ஏவுகிறாள்! “சிலவற்றைப் பேசுகிட்டோம், அத்தாலே நங்கார்யம் தலைக்கட்டும்” என்று ஆறியிருக்கும் விஷயமன்றே. [குளிர்பூழிக் களத்துறையும்] - விரஹதாப தப்பையாயிருக்கிற எனக்கு அந்தஸ்ராமஹரமான தேஸத்தில் ப்ராப்தியரிதாவதே! [செக்கமலம் இத்யாதி]-இக்குளிர்த் திக்கு அடியான அகவாயில் வாசத்தடமிருக்கிறபடி; சிவந்தலர்ந்த தாமரைபோலேயிருக்கிற கண்முதலான டிவ்யாவயவங்களையுடையவன்; முதலுறவு பண்ணும் கண், அந்நோக்குக்குத் தோற்றானா அனைக்கும் கை, ஸ்பர்ஸத்துக்குத் தோற்றார்விழந் திருவடிகள், திருவடிகளிலே விழந்தானா ஸார்த்வநம்பண்ணி யுரிப்பிக்கும் முறுவல்- [அக்கமலத்திலேபோலுந் திருமேனி] - அவர்களுக்கு உஜ்ஜீவரமான வடிவு. அவயவங்களுக்குப் பரஹ்மமான செந்தாமரை யிலேபோலேயாய்த்து திருமேனி. வெண்டாமரையென்னில் விஜாதிய மென்று ‘அக்கமலம்’ என்கிறது. [அடிகளுக்கு]-வடிவழகையும் அவயவஸோஹயையுங்காட்டி யெழுதிக்கொண்டவர்க்கு இவ்வடிவுக்குத் தோற்று வைவரண்யத்தை புரித்திருப்பார் போக்யால்லோமோ? என்றுகேட்டுப் போருங்கோள்!

ஈடு.—மூன்றும் பாட்டு. சில கொக்கினங்களையும் குருகினங்களையும்நோக்கி, தன் அழகுகாண்கைக்கு நாங்கள் போக்யால்லோமோ? என்றுகேளீர் என்கிறாள்.

[தக்கிலமேகேளீர்கள்] - நாம்ஒன்றிலே துணியும்படி அறுதியாகக் கேட்டுப் போருங்கோள். அவன் இன்னம் “இதுவேணும்” என்றிருந்தானாகில் ப்ராணைன்களை வருந்தி நோக்கிக்கொண்டேயிருக்கவும். “வேண்டா” என்றிருந்தானாகில் நாமும் ஒன்றிலே துணியும்படியும் அறுதியாகக்கேட்டுவிடுங்கோள். [தடம்புனல்வாயிராதேரும்] - மிக்க ஜலஸம்ருத்தியையுடைய பொய்கையில் நீரிலே இரைதேடுகிறவளவாயிருந்தது உங்களுக்கு. (“உபவாஸக்ருஸாயாம்” (உபவாஸக்ருஸாயாம்) என்கிறபடியே) † உபவாஸக்ருஸாயான என்னைப்போலன்றியே, இரை மிடற்றுக்குக்கீழ் இழியும்படியிறே உங்கள்பெளஷ்கல்யம்!

மூன்றும்பாட்டு.—தக்கிலமே இத்யாதி. “கொக்கினங்காள் குருகினங்காள் - திருமேனி யடிகளுக்கு-தக்கிலமேகேளீர்கள்” என்றவற்றைக் கடாசுதித்தவதாரினை - சிலகொக்கினங்களையும் இத்யாதி.

மீனவும். “தக்கிலமேகேளீர்” என்றதுக்கு ஊவம் - நாமோன்றிலே இத்யாதி. விவரணம்- அவன்இன்னம் இத்யாதி. “தடம்புனல்” என்றதிலே, ஜலஸம்ருத்தியும் அர்த்தாத்வித்தம். விவரணம்-உபவாஸ இத்யாதி. கோய்யடி - மெத்தென்றவடி. ‘இனங்காள்’ என்ற பெறுவசகார்த்தம் -

† குண்டலிதம் இரண்டு ஸ்ரீகோஸங்களில் இல்லையென்கிறார்கள்.

[கொக்கினங்காள் குகுசினங்காள்] - குகுது - கோய்யடிநாரை. “யாங்கலீதாங்கலா
வலாணி” (யாங்கலீதாங்கலாணி) என்கிறபடியே. கண்ணாற் கண்டவற்றையடைய
ஏவுகிறாள்; “சிலவற்றைப்போகவிட்டோம், அவை நங்கார்யம் தலைக்கட்டும்” என்று ஆரீ
யிகுக்கும் விஷயமன்றே! [குளிர்முழிக்களத்துறையும்] - வீரஹதப்பதையாயிகுக்கிற எனக்கு
அந்த ப்ராமஹரமான தேசத்தில் ப்ராப்தியரிதாவதே! [சேக்கமலமித்யாதி] - அக்குளிர்ந்
திக்கு அடியான உள்ளில் வாசத்தடமிருக்கிறபடி; சிவக்தலர்த்த தாமரைபோலேயிருக்கிற
கண்முதலான திவ்யாவயவங்களுடையவன் முதஹவுபண்ணும் கண்; அக்கோக்குக்
குத் தோற்றாரையணக்கும் கை; ஸ்பர்சர்த்துக்குத்தோற்றார் விழுந்திருவடிகள்; திருவடி
களிலே விழுந்தாரை ஸ்ரீஸக்த்வகம்பண்ணி யரிப்பீக்கும் முறுவல். [அக்கமலத்திலேபோலுக்
திருமேனி] - அவர்களுக்கு உஜ்ஜீவகமானவடிவு. அவயவங்களுக்குப் பரஹ்மமான
சேக்தாமரைபோலே யாய்த்துத் திருமேனி. வேண்டாமரையென்னில் விஜாதீய
மேன்று, ‘அக்கமலம்’ என்கிறது. [அடிகளுக்கு] - அந்த அவயவஸோனையையும் வடி
வழகையுங்காட்டி யெழுதிக்கொண்டவர்க்கு. இவ்வடிவழகுக்குத் தோற்று வைவரண்
யத்தை தரித்திருப்பார் அங்குத்தைக்கு அயோக்யரோ என்று கேட்பேப்போருங்கேள்.
அவன் புருஷோத்தமனானால், இவள் * காரீணமுத்தமையாம்போது இப்படியேயிருக்க
வேணுமிதே.

(五)

நான்காம் பரட்டு.

திருமேனியடிகளுக்குத் தீவிரமாயேன்வினோதாய்
திருமுழிக்களமென்னுஞ்செமுககர்வாயணிமுகில்காள் !
திருமேனிஅவட்கருளீரென்றக்கால் உம்மைத்தன்
திருமேனியொளியகற்றித் தெளிவிகம்புகடியுமே.

பாங்கவீதாழ் இப்பாதி. "பாங்கவீதாங்கலகமலாணி வாயவகமலாதித்யபுதாதிவ |
 கிஷுலகலாபுலாசிரமபுஷு லெபசிரலாதிதாசிரபா" இது ஸாந்தரகாண்டே லீதாம்த்ருஷ்ட்
 வா ஹதாமாந் (௩௦-௩). முத்தரப் போகலிட்டவை வருமளவும் ஆதிபிராமம். கண்டபகிதிகளையெல்லாம்
 துதுவிலேவெனென்? என்ன-சிலவற்றை இப்பாதி. திருமுழிக்களத்திலுண்டான ஸாத்தபத்தை வர்ணிக்
 கெததுக்கு ஹாவம்-விசுவநாதப்பதையாய் இப்பாதி. வாசந்ததம் என்றது - அவயவங்கள் தமையையானால்,
 அதுகணிக்குமிடம் தடாகமென்னுமத்தாலே. "கண், கை, கால்" என்கிற காமத்துக்கு ஹாவம் - முத
 லுறவு இப்பாதி. அவர்களுக்கு - அதுஹிப்பார்க்கு. ஸப்தார்த்தம் - அவயவங்களுக்கு இப்பாதி.
 "கமலத்திலே" என்னுதே, "அக்கமலம்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - வெண்டாமரை இப்பாதி.
 அதாவது - ஸாமாயேச "கமலம்" என்றால், வெண்டாமரையையுஞ் சொல்லுமாயையாலே, ஹையுத்ய
 பரிஹாசார்த்தமாக "அக்கமலம்" என்று சொந்தாமரையை விசேஷிக்கிற தென்றபடி. "கண்கைகால்
 செக்கனிலாய் - திருமேனி" என்றவகத்தாம் "அடிசுருத்தே" என்றதுக்கு ஹாவம் - அந்தஅவயவ
 இப்பாதி. கீழ்வாக்யத்துக்கு ஹாவம்-இவ்வடிவமுக்கு இப்பாதி. வாசஸப்த மில்லாதிருக்க, "ஹைவார்ண்
 யத்தை பரித்திருப்பார்" என்கிறதென்? என்ன - அவன் புருஷோத்தமன் இப்பாதி. 'தடம்புணல்
 வாய்' என்றதொடங்கி, 'அடிகட்கு - தக்கிலமே கேளீர்கன்' இப்பவ்வடி.

(五)

† ஸுரத்தவகம் பண்ணுதல் - கல்வார்த்தை சொல்லுதல்.

ஆ.—(திருமேனி.) - திருமுழிக்களமென்னுஞ் செழுநகர்வாய் அணிமுகில் காள்! திருமேனி பவட்கருளீர் என்று இத்தனையுஞ்சொன்னாலும், உங்களுக்குப் பரம பரமான திருமேனியொளியை யுங்களை யிழப்பித்து, அவ்வூரில் நின்றும் போகவிடுக்குமோ? இத்தனையுஞ் சொன்னால் என்செய்யும்? என்கிறாள்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், சிலமேவங்களை நோக்கி 'என்வார்த்தையை அவனுக்குச் சொன்னால் உங்களைத் தண்டிக்குமோ?' என்கிறாள்.

[திருமேனியென்று தொடங்கி] - தன்வடிவழகாலே ஜயத்தையடைய அடிமைகொண்டிருக்கிறவர்க்கு அவ்வழகையிழந்து நோவுபடுகைக்குடான பரபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய தூதாய், திருமுழிக்களமென்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கிற திருநகரியில், அழகிய முகில்காள்! [திருமேனியவட்கென்று மேலுக்கு] - அவளுக்கு உம்முடைய திருமேனியை அருளீர் என்று சொன்னக்கால், உங்களைத் தன் திருமேனியில் ஒளியைமாற்றி, உங்கள் அழகெல்லாம் தெரியும்படி நீங்கள் நிற்கும் நிர்மலமான ஆகாசத்தில் நின்றும் உங்களைப் போக்குமோ! திருமுழிக்களமென்னுஞ் செழுநகரில், திருமேனி படிகளுக்கு என்றுமாம்.

ப. — அநந்தாம், 'அழகாலே அடிமைகொள்ளுமவர்க்கு என் தூதாய்ச்சென்று, உம்முடைய திருமேனியை பவளுக்கு உபகரியோன்று ஒருவார்த்தை சொன்னால் உங்கள் ஸாரூப்யத்தையும் தேசவாஸத்தையுந் தவிர்க்குமோ' என்று சிலமேகங்களைக் குறித்து வார்த்தை சொல்லுகிறாள்.

அணி-புர்ஸாயமான வடிவையுடைய, முகில்காள்! திருமுழிக்களமென்னும் - "பின்னொர்வணங்குஞ்சோதி திருமுழிக்களம்" என்னும்படி ப்ரஸித்தமான, செழுநகர்வாய் - விலகூணநகரத்திலே வர்த்திக்கிறவராய், திருமேனியடிகளுக்கு - "நாடுவடுவாடுவெழுதநூலுநீரகாலுநீரவெழு" என்று வடிவுதானே ஸர்வாயிகத்வ ப்ரகாஸமான சோஷிதவத்தையுடையவர்க்கு, தீவினையேன் - (அவரோடு உறவுண்டாயிருக்க அது விக்கப்பெறுத) க்ருரமான பரபத்தையுடைய நான், விடு - விடுகிற, தூதாய் - தூதராய்ச்சென்று, 'அவட்கு - அவளுக்கு, திருமேனி - உம்முடைய நிர்நிசயமோக்யமான வடிவை, அருளீர் - உபகரித்தருளீர்' என்றக்கால் - என்று ஒரு உக்தி நேர்ந்தக்கால், உம்மை - (பரார்ப்யமாகவார்த்தை சொன்ன உங்களை), தன் திருமேனி ஒளி - (தான் அடியிலே யுங்களுக்குத்தந்த) தன் திருமேனியிலொளியை, அகற்றி - தவிர்த்து, தெளிவிசம்புகடியுமே - விலகூணமான ஆகாசத்தில் வர்த்திபாதபடிபண்ணுமோ? ஸ்வார்ப்யமாக அபேகித்தார்க்குக் கொடுக்குமவன், எனக்காக அபேகித்ததுக்காக ஸாரூப்யத்தையும் விஷ்ணுபடிபார்வதவத்தையும் தவிர்க்கை அஸம்மாதிமென்கிறாள்.

ஐ.—நாலாம்பாட்டில், சிலமேவங்களை நோக்கி 'என்வாவத்தை அவனுக்குச் சொன்னால் உங்களைத் தண்டிக்குமோ?' என்கிறாள்.

[திருமேனியடிகளுக்கு] - ஸ்வரூப உண விக்ஷிபகளை யொழிய வடிவழகாலே ஸர்வஸ்வாமியென்று தோற்றும்படியிருக்கிறவர்க்கு. வடிவழகாலே ஜயத்தையடையத் தோற்றித்து அடிமைகொண்டிருக்கிறவர்க் கென்றுமாம். "சுவஸாஹுவிபெயிரெ" என்கிறபடியே, ப்ரதிகூலர்க்கும் ஆகர்ஷகமாயிதே வடிவிருப்பது. [தீவினையேன் விடு தூதாய்] - ஸர்வ ஸாபாரணமான வடிவையிழந்து உங்கள் காலிலே விழவேண்டும்

படியான என்னுடைய உதகருத்யத்திலே அயிகரித்து. [திருமுழிக்களமென்னும்]-
ஆர்த்தாக்ஷணத்துக்கு வந்துநிற்கிற இடமென்று ப்ரஸித்தமான தேசம். [செழுநகர்] - பரமபதத்திற்காட்டிலுண்டான ஏற்றம். செழுநகர்வாய் வர்த்திக்கிற அழகிய முகில்களில் என்னுதல், செழுநகர்வாய்களுக்குச் செப்புங்கோள் என்னுதல். செழுநகர் வாய்ச்சென்று செப்புங்கோளென்னுதல். [திருமேனியவட்கருளிர்] - பராரியான திருவுடம்பை, ஆசைப்பட்டவர்களுக்குக் கொடுத்தாலாகாதோ? இவ்வுடம்பு உமக்குக் கண்டது என்றிருக்கிறீரோ? என்று செல்லுங்கோள்! “உகாநாடி” என்கிறபடியே இவ்வுடம்பு ஆசைப்பட்டாரதன்றோ என்று சொல்லுங்கோள்; காமினிக்கு ஸ்வரூபாபிகளிற்காட்டில் வடிவிலேயே அபேனகூ. [அருளிர்] - ப்ரணயிதவங்குடிபோனால் க்ருபையும் மறுத்ததோ? [என்றக்கால்] - “வாஸாபிபுரீவாபுஹி” என்று உங்களுக்கு ஒருவார்த்தையன்றோ தேரவேண்டுவது? [உம்மை] - இப்படி உபகாரகாரியிருக்கிற உங்களை. [தன் திருமேனி யொளியகற்றித் தெளிவிகம்புகடியுமே] - உங்கள் வடிவிலுண்டான புகரையும்போக்கி நீர்பலமான ஆசைத்தில் நீண்டும் உங்களையும் ஒட்டுமோ? உங்களுக்கு இல்லாதவற்றை உன்டாக்குமதொழிய, பண்டுள்ளவற்றையும் தவிர்த்து உங்களைத் தண்டிக்குமோ? அல்பஸாத்ருர்யத்தைத் தவிர்த்து, “வாஸாபிபுரீவாபுஹி” என்கிறபடியே ஸர்வஸாஸாத்ருர்யத்தையுந் தந்து ஆகாசமாத்ரஸ்யிதியளவன்றிக்கே, பரமாகாஸத்தையுந் தாராணே? உங்களுடைய உக்திமாத்ரத்திலே எனக்கும் உங்களுக்கும் ப்ரயோஜனம் கனத்திருக்க, ஆறியிருக்கக்கடவிகோளோ?

சு. - நாலாம்பாட்டு. சில மேவங்களைநோக்கி, ‘என்வார்த்தையை யவனுக்குச்சொன்னால் உங்களைத் தண்டிக்குமோ?’ என்கிறான்.

[திருமேனியடிகளுக்கு] - ஸ்வரூபகுணவிபூதிகளையொழிய வடிவழகாலே ஸர்வஸ்வாமியென்று தோற்றம்படி யிருக்கிறவர்க்கு; வடிவழகாலே ஜயத்தையடையத் தோற்பித்து அடிமைகொண்டிருக்கிறவர்க்கு என்றுமாம். “வாஸாபிபுரீவாபுஹி” (அவாஸாபிபுரீவாபுஹி) என்கிறபடியே ப்ரதிகுலர்க்கும் ஆகர்ஷகமாயிறே வடிவீருப்பது. [தீவிரையென்வினோதாய்] - ஸர்வஸாபாரணமான உடம்பையிழந்து உங்கள் காலிலேவிழ வேண்டும்படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய துத்கருத்யத்திலே யதிகரித்து. [திருமுழிக்களமென்னும்] - ஆர்த்தாக்ஷணத்துக்காக வந்து நிற்கிற இடமென்று ப்ரஸித்தமான தேசம். [செழுநகர்] - பரமபதத்திற்காட்டில் உண்டான ஏற்றம். செழுநகர்வாய்

நாலாம்பாட்டு—திருமேனி இத்யாதி. “அணிமுகில்களில் - என்றக்கால், உம்மைத் தன் திருமேனியொளியகற்றித் தெளிவிகம்புகடியுமே?” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - சில மேகங்களை இத்யாதி.

“கண்டவாற்றால்” இத்யாதிப்படியே திருமேனியில் கைலாசுண்யத்தாலே ஸர்வஸ்வாமி என்று தோற்றுகிறவர்க்கென்று முந்தினவர்த்தம்; இவ்விடத்திலே, + “வாஸாபிபுரீவாபுஹி” இத்யாதி ஸ்லோகம் அநஸந்தேயம். வடிவழகாலே ஜயத்தை ஸேஷமாக் கின ஸ்வாமிக்கென்று இரண்டாமர்த்தம். அதுகூலரையொழிய ஜயத்தையடைய வடிவழகாலே தோற்பிக்கக்கூடுமோவென்ன - அவாஸாபி இத்யாதி. “டிபுஷ்டாக்ஷணம்தயாபாணபுதவதாபிபுரீவாபுஹி” - பபாஹபுஹிவெவபுதிவாஸாபிபுரீவாபுஹி” இதி ஸ்வாபர்வணி. (இ) “தீவிரையென்” என்றதுக்குறாவம் - ஸர்வஸாபாரணம் இத்யாதி. “என்னும்” என்று ப்ரவரித்தியெதென்ன - ஆர்த்தாக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. “செழு” என்று - அழகைச் சொன்ன துக்குறாவம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. செழுநகர்வாய் - அழகியநகரத்திலே வர்த்திக்கிற

வர்த்திக்கிற அழகியமுகில்காளென்னுதல்; செழுநகர்வாயடிகளுக்குச் செப்புமின்களென்னுதல். [திருமேனியவட்கருளிர்] - பரார்புமான உடம்பை ஆசைப்பட்டார்க்குக் கோதேத்தலாகாதோ? 'ஹதாநாடி' (பக்தாநாம்) என்கிறபடியே, இவ்வுடம்பு ஆசைப்பட்டாரதன்றோ? என்றுசொல்லுங்கோள். காமினிகளுக்கு ஸ்வரூபாதிகளிற்காட்டில் வடிவிலேயிறே அபேகை. [அருளிர்] - ப்ரணயித்வமன்றோ குடிபோய்த்து; க்ருடையும மறுத்ததோ? [என்றக்கால்] - "வாசாயபுஜவாஷுஹி" (வாசாதர்மமவாப்நுஹி) என்று உங்களுக்கொருவார்த்தைபன்றோ நேவேண்ணேவது! [உம்மை]-இப்படி உபகாரகரான உங்களை. [தன்றிருமேனியோளியகற்றித் தேளிவிகம்புகடியுமே]-உங்கள்வடிவிற்புகரையும்போக்கி நிர்மலமான ஆகாசத்தினின்று உங்களையோட்டுமோ? உங்களுக்கு இதுக்கு முன்பில்லாதவற்றையும் உண்டாக்குமதொழிய, பண்ணெள்ளவற்றைத் தவிர்த்து உங்களை தண்டிக்குமோ? அல்ப ஸர்த்ருர்யத்தைத்தவிர்த்து, "வாசாயபுஜவாஷுஹி" (பரமம்ஸாம்யமுபைதி) என்கிறபடியே ஸர்வஸார்த்ருர்யத்தையும்தந்து, ஆகாசமாத்ரஸ்த்திதிகளன்றிக்கே பரமகாசத்தையுந்தாராறோ? உங்களுடைய உக்திமாத்ரத்தாலே எனக்கும் உங்களுக்கும் ப்ரயோஜநமொத்திருக்க, ஆறியிருக்கக்கடவிகோளோ? (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

தேளிவிகம்புகடிதோடித்தீவளைத்துமின்னிலகும்
ஒளிமுகில்காள்! திருமுழிக்களத்துறையும்ஒண்கடர்க்குத்
தேளிவிகம்புதிருநாடாத் தீவினையேன்மனத்துறையும்
துளிவார்கட்குழலார்க்குஎன்துதுரைத்தல்செப்புமினே.

ஆ. - (தேளினிசுப்பு.) - அவளுக்கு அருளிர் என்னவமையுமோ? இன்னொருக்கருளிரென்னவேண்டாவோ வென்னில், - யாவளொருத்தியுடைய நெஞ்சையுமக்குத் திருநாடாகக்கொண்டு கீருறைகிறீர், அவளுக்கருளிர்! என்று சொல்லிகோளென்கிறாள்.

என்று ஸப்தார்த்தம். செப்புமின்கள் என்று - ஷத்யாஹார்யம். "ஹதாநாடி" என்றத்தைக் கடாஷித்தருளிச்செய்கிறார் - பரார்புமான இத்யாதி. அருளிர்-அருளிந்லாகாதோ? திருமேனி பரார்புமோவென்ன - ஹதாநாம் இத்யாதி. ஸ்வரூபகுணாதிகளிருக்க, திருமேனியைச் சொல்லுவானென்னென்ன - காமினிகளுக்கு இத்யாதி. தன் திருமேனியோடொத்தவொளியையகற்றியென்று ஸப்தார்த்தம். "கடியுமே" என்றபிரிவிலையேகாரத்துக்குஹாவம் - உங்களுக்குஇதுக்கு இத்யாதி. விவரணம் - அல்ப இத்யாதி. "என்றக்கால்" என்றத்தைக்கடாஷித்துஹாவம் - உங்களுடைய இத்யாதி. எனக்கு ப்ரயோஜநம் என்றது - ஸத்தையை; உங்களுக்கு ப்ரயோஜநம் என்றது - பரமஸாம்யாபத்தியை. 'திருமுழிக்களமென்னும்' என்றுதொடங்கி, 'முகில்காள் - திருமேனியடிகட்குத் தீவினையேன் விடுதூதாய் - திருமேனியவட்கருளிர் என்றக்கால்' என்று தொடங்கி கடியுமே யென்றநவயமாதல்; அணிமுகில்காள் - தீவினையேன் விடுதூதாய் திருமுழிக்களமென்னுஞ் செழுநகர்வாய்வர்த்திக்கிற - திருமேனியடிகட்கு - திருமேனியவட்கருளிர் என்று செப்புமின்கள்: என்றக்கால், உம்மை என்று தொடங்கி, கடியுமே என்றநவயமாதல். இதுக்கு ஸ்வாபதேஸமாக, "† பூண்டநாள்" இத்யாதிசூர்ணே யநுஸந்தேயம்.

ஒ. — அஞ்சாம்பாட்டில், 'நாங்கள் உன்வார்த்தையை விண்ணப்பஞ்செய்தால், அவன் அங்கீகரிக்குமோ?' என்று கேட்பிகோளாகில், பாமபடித்திற்பண்ணும் அகிலிவேஸத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினவன் அங்கீகரிக்கும்; ஆனபின்பு, அவனுக்கு எனக்காக ஒருவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்யவேணும் என்கிறான்.

[தெளிவிசம்பென்று தொடங்கி] - நிர்மலமான ஆகாசத்திலே கடிதாக ஒடிக்கொள்ளிவட்டம்போலே மின்விளக்குகிற அழகிய முகில்கள்! [திருமுழிக்களத்துறையுமொண்கடர்க்கென்று மேலுக்கு] - கண்ணாற் காணவொண்ணாதபடி பாபத்தைப்பண்ணின் என்னுடைய ஹ்ருடியத்திலே பாமபடித்திற்பண்ணும் வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணிவர்த்திப்பதஞ்செய்து, துளிஒழுகும் மதுவை உடைத்தான திருக்குழலையும் விலகூணமான ஒளியையுமுடையனாப்க்கொண்டு திருமுழிக்களத்திலே வர்த்தித்தருளுகிறவனுக்கு என்னுடைய உதவாக்யத்தைச் சொல்லுவன்கோள்.

ப. — அந்தரம், பாமவ்யோமஸ்ப் டிவாசபமான நிரதிஸயவிஹிதமியில் இருக்குமாபோலே என்னெஞ்சிலே யிருக்கிறவனுக்கு என் துதாய்ச்சென்று வார்த்தைசொல்லக்குறையிலே என்ற, அம்மேவந்தன்னையே பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

தெளிவிசம்பு - நிர்மலமான ஆகாசத்திலே, கடிதாஒடி - (கிலத்திலே நடப்பாரைப்போலே என்கார்யத்துக்கு த்வரிக்கிறிகே. ளென்னலாம்படி) கடிதாகவேடி, தீவனேத்து - அலாதசக்ராப்போலே, மின் இலகும் ஒளி முகில்கள் - அழகிய மின்விளங்காநிற்க அத்தாலே வடிவில் அழகுவுளர்ந்து தோற்றம்படியான முகில்கள்! திருமுழிக்களத்து - திருமுழிக்களத்தில், உறையும் ஒண்கடர்க்கு - நித்யவாஸத்தாலே ஸௌஸீல்யஸௌலப்பயாதி விலகூண முண்ணெஜ்ஜவல்யத்தையுடையராய், தெளிவிசம்பு - விமலமான திவ்யாகாசத்தை, திருநாடா - நிரதிஸயவிஹிதபாகவுடையராய்வைத்து, தீவினையேன்மனத்து - ஸம்ஸ்லேஷமுகத்தாலே பரிதாபஹதுவான பாபத்தையுடைய என்னெஞ்சிலே, உறையும் - முகந்தோன்றாமலிராநின்றகொண்டு, துளி - துளித்து, வார் - ஒழுகுகிற, கள் - மதுவையுடைத்தான, குழலர்க்கு - மயிர்முடியழகை ப்ரகாஸிப்பித்துக்கொண்டிருக்கிற அவருக்கு, என்னுதுரைத்தல் - 'கேசவனான இது க்லேஸாகாஸகனாகைக்கன்றோ' என்கிற உதவாக்யத்தை, செப்புமின் - சொல்லுவன்கோள்! திருக்குழல் மதுவாருகிறது - அகவிதாகவைத்த பூவிற்செவ்விபாலே.

இ. — அஞ்சாம்பாட்டில், நீயே ஓபஸங்கைபைப் பிறப்பித்தாய், திருமேனியொளியகற்றி என்று; ஆனபின்பு, எங்கள் வார்த்தையை அங்கீகரிக்குமோ? என்னில், - பாமபடித்திற்பண்ணும் ஆஹத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினவன் அங்கீகரியாதொழியான்; ஆனபின்பு, எனக்காக ஒருவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்யவேணும்! என்கிறான்.

[தெளிவிசம்பு கடிதோடி] - நிர்மலமாய் நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே ஹிமியிலே ஸஞ்சரிப்பாரைப்போலே கடுகடையிலே ஸஞ்சரித்து. இவற்றின் த்வரையெல்லாம் தன்கார்யத்துக்கு உடலென்றிருக்கிறான். [தீவனேத்து மின்னிலகும்] - கொள்ளிவட்டம்போலே மின்விளங்காநிற்கிற; தன்வடிவில் இருட்சிக்குக் கைவிளக்குக்கொண்டு திரிவாரைப்போலேயாய்த்து மின்னிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறபடி. [ஒளி முகில்கள்] - பரமாமத்தாலே அழகிதானவடிவையுடைய முகில்கள்! [திருமுழிக்களத்துறையும் ஒண்கடர்க்கு] - திருமுழிக்களத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே புகர்மிக்கிருந்தவர்க்கு.

அவன்வடிவுக்குப் போலியாயிடுற உங்கள்வடிவிரூப்பது. [தெளிவிசம்பு இத்யாதி] - "பரமபதம் தேஸமாயிருக்க அத்தைக் காற்கடைக்கொண்டு என் நெஞ்சிலே நித்ய வாஸம்பண்ணுகிறவன்" என்று சிற்றாட்கொண்டான் பணிக்கும். "பரமபதத்திற் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை என்னெஞ்சிலேபண்ணி வர்த்தியாநின்றான்" என்று எம் பெருமானார். [தீவினையேன்] - நெஞ்சிலே ப்ரகாசியாநிற்க, காணவொண்ணாதபடி பாபத்தைப் பண்ணினேன். [துளிவார்கட் குழலார்க்கு] - துளியொழுகும் மயுவை யுடைத்தான திருக்குழலையுடையவர்க்கு; வல்லார் பூமுடித்தால் பூதோற்றக்கடவதன் றியே, மயுவொழுகக் காணுமித்தனையிடுற. [என்னுதுரைத்தல் செப்புமினே] - தலை யிற்பூச் சருகாயிருக்கிற என்னுடைய உதவாக்யத்தை அவர்க்குச் சொல்லுங்கோள். அநிநிவிஷ்டராய்த் தாமே வரக்கடவராகச் சொல்லிவைத்து, தூதுவிடவிருக்கிறபடியை அறிவிப்புகோள்.

எடு.— அஞ்சாம்பாட்டு. "எங்கள் வார்த்தையை அவன் அங்கீகரிக்குமோ?" என் றிருந்தனவாக. 'பரமபதத்திற்பண்ணின ஆதரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணினவன் அங்கீ கரியாதொழியான்; ஆனபின்பு, எனக்காக ஒருவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்யவேணும்' என்கிறாள்.

[தெளிவிசம்புகடிதோடி] - நிர்மலமாய் நிராலம்பநமான ஆகாசத்திலே, பூமி யிலே ஸஞ்சரித்தாற்போலே கடுகடையிலே ஸஞ்சரித்து. இவற்றின் த்வரையெல்லாம் தன் கார்யத்துக்கு உடலென்றிருக்கிறாள். [தீவளைத்துமின்னிலகும்]-கொள்ளிவட்டம்போலே மின் விளங்காநிற்கிற. தன்வடிவில் இருட்சிக்குக் கைவிளக்குக்கொண்டு திரிவாரைப் போலேயாய்த்து, மின்னிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிறபடி. [ஒளிமுகில்காள்]-பரஹத்தாலே அழகிதான வடிவையுடைய முகில்காள்! [திருமுழிக்களத்துறையுமொண்கடர்க்கு] - திருமுழிக்களத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே புகர் மிக்கிருக்கிறவர்க்கு. அவன் வடி வுக்குப் போலியாயிடுற உங்கள்வடிவிரூப்பது. [தெளிவிசம்பித்யாதி] - பரமபதத்திற்பண் ணும் வ்யாமோஹத்தை என்னெஞ்சிலேபண்ணி வர்த்தியாநின்றான். [தீவினையேன்] - நெஞ்சிலே ப்ரகாசியாநிற்க, காணவொண்ணாதபடி பாபத்தைப் பண்ணினேன். இதுக்கு, சிற்றாட்கொண்டான், "கொம்பது பருத்தியாக அங்காடிபாரித்து, தனக்கு பரமபதங் கல

அஞ்சாம்பாட்டு - தெளிவிசம்பு இத்யாதி. இதிலும் கீழிற்பாட்டிற் சொன்ன மேகங் களையே தூதுவிடுகையாலே, அதுக்கிடாக "தெளிவிசம்பு திருநாடாத்தீவினையேன் மனத்துறையும்" இத்யாதியையும், "என்னுதுரைத்தல் செப்புமினே" என்றத்தையும் கடாகுழித்தவதா ரிகை - எங்கள் வார்த்தை இத்யாதி. "திருமேனியொளியகற்றி" இத்யாதியாலே இவன் ஹபஸங் கையைப் பிறப்பிக்கையாலே, அத்தைக் கேட்ட மேஷங்கள், எங்கள் வார்த்தையை அங்கீகரித் துமோ என்றிருந்தன வென்றபடி. "விசம்பு" என்றதுக்கர்த்தம் - நிராலம்பநமான என்றது, "கடிதோடி" என்று விசேஷித்ததுக்குஹவம் - இவற்றின் இத்யாதி. தீவளைத்து - தீவளைத்தாற் போலே; கொள்ளிவட்டம்போலே. கொள்ளிவட்டம் - அலாதசகரம். "மின்னிலகும்" என்ற துக்கு ஹவம் - தன்வடிவில் இத்யாதி. மின்னோடே கூடுகையால்வந்த பரஹத்தாலே யென்ற படி. ஒளி - அழகு. "ஒளிமுகில் - ஒண்கடர்" என்றபதச்சேர்த்திக்குஹவம் - அவன்வடிவுக்கு இத்யாதி. "தீவினையேன் மனத்தை - தெளிவிசம்பு திருநாடாகக்கொண்டு - உறையும்" என்று முந்தின நிர்வாஹம். மனத்தே யுறையாநிற்க, "தீவினை" என்கிறதென்னென்ன - நெஞ்சிலே இத்யாதி. வெறுப்பாக தாத்தர்யாந்தரம் - இதுக்கு இத்யாதி. "தெளிவிசம்பு திருநாடாயிருக்க, தீவினையேன் மனத்துறையும்" என்று சிற்றாட்கொண்டான் நிர்வாஹம். கொம்பது பருத்தியாக - பருத்தி கொம்பிலேயிருக்கச் செய்தே, அங்காடி பாரித்து - அது புடவையானதாய் அத்தை விற்

வீருக்கையாயிருக்க, அதைக் காற்கடைக்கோண்டு ஸந்நிஹிதரைப்போலேயிருக்க என் னெஞ்சிலே ப்ரகாசியாநின்றான்" என்று. இதுதான் இத்திருவாய்மொழிக்குச் சொன்ன வாக்யார்த்தத்தோடு சேராது; ஓரோர் அவஸரங்களிலே சொல்லிப்போம் வார்த்தையிறே. [துளிவார்கட்குமுலார்க்கு] - துளியொழுதும் மதுவையுடைத்தான திருக்குழலையுடைய வர்க்கு; வல்லார் பூமுடித்தால் பூத் தோற்றக்கடவதன்றிக்கே மதுவொழுகக்காணுமத்தனை யிறே. [என்னுதுரைத்தல் செப்புமினே] - தலையிற்பூச்சருகாயிருக்கிற என் டுதவாக் யத்தை யவர்க்குச் சொல்லுங்கோள். அலிநிவிஷ்டராய்த் தாமே வருவாராகச்சொல்லி வைத்து, இப்போது துதுவிட விருக்கிறபடியை யறிவியுங்கோள். (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

துதுரைத்தல்செப்புமின்கள் துமொழிவாய்வண்டினங்காள்!
போதிரைத்துமதுநுகரும் பொழில்முழிக்களத்துறையும்
மாதரைத்தம்மார்பகத்தே வைத்தார்க்கு, என்வாய்மாற்றம்
துதுரைத்தல்செப்புதிரேல் கடர்வளையும்கலையுமே.

ஆ.--(துதுரைத்தல்.) - 'துமொழிவாய்வண்டினங்காள்! என்னுடைய கடர்வளையும் கலையுமிழந்தேனென்று சொல்லவேணும்; சொல்லுமிடத்தில், அவன் உங் கள்வார்த்தையை அநாதரிபாமே, பிராட்டி ஸந்நிபிபிலே வைத்துச் சொல்லவேணும் என்கிறாள்.

ஒ.—ஆறம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு என்னிடையாட்டம் விண்ணப்பம் செய்யுமிடத்து உங்கள்வார்த்தை விலைசெல்லும்படி பிராட்டி ஸந்நிபிபிலேவைத்துச் சொல்லுங்கோள்! என்று சிலவண்டுகளைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள்.

[துமொழிவாய் வண்டினங்காள்] - வருவோமல்லோம் என்றிருக்கிலும் உங் கள் பேச்சாலே அவனுக்கும் வரவேண்டும்படியான இனியபேச்சையுடைய வண்டி னங்காள்! [போதிரைத்து மதுநுகரும்பொழில்] - பூக்களிலே இரைத்துக்கொண்டு மூபுபாநம் பண்ணுப்பொழில். [என்வாய்மாற்றமென்று தொடங்கி] - என் பாசுர மான டுதவாக்யத்தைச் சொல்லுவதிகோளாகில், என்னுடைய அழகியவளையும் கலையு ம் ஸிபிலமானபடியைச் சொல்லுங்கோள்.

கக் கடைபாப்பி அனப்பது விலைபேசுவதாமாபோலே யென்றபடி. அங்காடி பாரித்து - பாரித்தாற் போலே யென்றுகூட்டுவது. துதப்ரகாணத்திலே வெறுப்பாகச் சொல்லுகிறது உசிதமோ என் கிற ஸங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் - இதுதான் இத்யாதி. இதுதான் என்றது - "மனத்துறை வாரைப்போலே" என்று வெறுப்பாகச் சொல்லுவதுதானென்றபடி. வாக்யார்த்தத்தோடு என் றது - இதின் ப்ரவேஸத்திலே "வடிவழகும் குணங்களும் பற்றாசாகத் துதுவிடுகிறான்" என்ற வாக்யார்த்தத்தோடு சேராநென்றபடி. ஆனால் இது எங்கனே சேரும்படியென்ன - ஓரோரவ ஸரங்களிலே இத்யாதி. குழலிலே பூவொழிய மதுவுண்டோவென்ன - வல்லார் இத்யாதி. கீழ்ப் பதத்தோடே "என்" என்றத்தைக்கூட்டி ஊவம் - தலையில் இத்யாதி. அவனை "துளிவார்கட் குழல்" என்கையாலே, ப்ரதிகோடியாக - தலையிற்பூச்சருகாய் என்கிறார். "துதுரைத்தல்" என்றதுக்கு ஊவம் - அலிநிவிஷ்டராய் இத்யாதி. காமேணுந்வயடி. (ரு)

யை வாயிலேயுடைய வண்டினங்கள்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஊவம் - அவன் அநாதரிக்கிலும் இய்யாதி. இப்படி பேச்சிலினியையாலே பொருந்தினானுண்டோ வென்ன-பெருமாளும் இத்யாதி.
“ஊவபஸ்யொலிஸ்ஜொரெஹ்யகூஃ வஸுவஹநளஸுத்ரீ வாராவவொ
வாக்யதிக்யுவாவபூஹ்யஷ்வக” இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே (5-18). “சுயஸஸாரஸஸ
வஹொஹநுரோநுஸவிவொதஃ | உவாவவஹநஸூக்ஷ்மிரவநுதியுரஸுஸு” இதி
புத்தகாண்டே அபயப்ரதாந்பாகாணே (17-48). கிஷ்கிந்தாண்டத்திலே திருவடி இருதலையும்
பொருத்தச் சொன்ன ஸ்லோகம்-“வஸஸாரகூரிலஸ்வஹாரிஷ்டுதாசிலிஷ்டிதாஸு | உவா
ரபகிக்யொணீவாவஹ்யஷ்வகஷுணீஸு” என்கிற (௩-௩௨) ஸ்லோகமாயிருக்க, புத்த
காண்டத்தில் “சுயஸஸாரஸஸவஹ” இத்யாதி ஸ்லோகத்தையெடுத்தது, ஸ்பஷ்டமாயிருக்
கையாலே. வார்த்தைசொன்னுன்றே திருவடியென்றபடி. போது-பூவும், காலமும். காலந்தீலே
அலருகிறகாலத்திலே. இத்தால் ஊவம்-உங்களுக்குஇத்யாதி. முன்புமஹாபாநம்பண்ணுமவர்
கள்-நித்யஸூரிகள். “மாதரை” இத்யாதிக்கு ஊவம்-நீங்கள் இத்யாதி. வாய்மாற்றம்-பாசரம். “தூ
தரைத்தல் செப்புதிரேல் - சுடர்வளையும் கலையும் - செப்புமின்கள்” என்று முந்தின யோஜனை;
“செப்புதிரேல்- அதுவே யெனக்குச் சுடர்வளையும் கலையும்” என்று இரண்டாம் யோஜனை. முதல்
யோஜனையில், “செப்புமின்கள்” என்று - அதுவுக்கம்; இரண்டாம் யோஜனையில் “அதுவே”
என்று அத்யாஹார்யம். செப்புகை சுடர்வளையும் கலையுமாமோவென்ன - அறிவீக்கும்நே இத்யாதி.
‘தூமொழிவாய்’ என்று தொடங்கி, ‘மார்பகத்தேவைத்தார்க்கு - என் வாய்மாற்றமான தூதரைத்
தல்செப்புமின்கள்; தூதரைத்தல் செப்புதிரேல் சுடர்வளையும் கலையும்போனபடியை - செப்பு
மின்கள்’ என்றநவயமாதல்; தூதரைத்தல் செப்புதிரேல் அதுதானே எனக்குச் சுடர்வளையும்
கலையுமென்னுதல்.

(சு)

ஏழாம் பாட்டு.

கடர்வளையுங்கலையுங்கோண்டு அருவினையேன்தோள்துறந்த
படர்புகழான் திருமுழிக்களத்துறையும்பங்கயக்கண்
கடர்பவளவாயனைக்கண்டு ஒருநாள்ஓர்நாய்மாற்றம்
படர்பொழில்வாய்க்குருகினங்காள்! எனக்கோன்றுபணியீரே.

ஆ.—(கடர்வளையும்) - 'படர்பொழில்வாய்க் குருகினங்காள்! உன்னழ
காலே யவளை வசிகரித்து அவளோடேகலந்து பின்னை யவளைத்துறந்ததுவே புகழாகக்
கொண்டிருக்கிற இருப்பு உனக்குப்போருமோ? என்று சொல்லிகோள்' என்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், பின்னையும் சிலகுருகினங்களைக் குறித்து 'சிலரோடு
கலந்து அவர்களைத்துறந்து அதுவேபுகழாக இருக்குமிருப்புப் போருமோ?' என்று
எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்துங்கோள் என்கிறாள்.

[கடர்வளையும் கலையுமென்று தொடங்கி] - என்னுடைய வளையையும் கலை
யையும் அபஹரித்து தான்இகழ்கைக்கிடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னை விஸ்வலே
ஷித்து அதுவே பெரும்புகழாக வுடையனாய்க்கொண்டு திருமுழிக்களத்திலே நிரந்தர
வாஸம் பண்ணுநிற்பதுஞ்செய்து, என்னோட்டை விஸ்வலஷத்தாலே புதுக்கணித்த
திருக்கண்களையும் திருப்பவளத்தையும் உடையவனாயிருக்கிறவனைக் கண்டு, [ஒருநாள்
என்று மேலுக்கு]-பெருத்திருந்துள்ள பொழிலிலேயிருக்கிற குருகினங்காள் எனக்காக
ஒருநாள் ஒருவார்த்தை அவனுக்குப் பணிக்கவேணும்.

ப.—அநந்தரம், அத்யஜ்ஜ்வலமான அவயவபோஷையை யுடையவரைக்
கண்டு எனக்குஒருவார்த்தை சொல்லுங்கோளென்று, சிலகுருகளை யபேகழிக்கிறாள்.

படர் - பார்த, பொழில்வாய் - பொழிலிடத்திலேவார்த்திக்கிற, குருகினங்
காள் - ! கடர் - ஒளியையுடைத்தான, வளையும் - வளையையும், கலையும் - கலையையும்,
கொண்டு - கைக்கொண்டு, அருவினையேன் - கடக்கவரியபாபத்தையுடையேனான என்
னுடைய, தோள் துறந்த - தோளிலே யதீவ்யாமுத்தனாய்ச்சேர்ந்தவன் அத்தை யநா
தரித்து, (அதுதானே), படர் - லோகவ்யாப்தமான, புகழான் - புகழாகவிருக்கும்வ
னாய், திருமுழிக்களத்துறையும்- († அத்யாஸக்தியாலே ஆர்த்தியையபிஸயிப்பிக்கும்படி)
திருமுழிக்களத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், பங்கயக்கண் - (சலந்தபோதோடு
பிரிந்தபோதோடு வாசியற செவ்வியழியாதபடி) பங்கயம்போன்ற திருக்கண்களையும்,
கடர் - ஒளியையுடைய, பவளம்-பவளம்போன்ற, வாயனை - திருவதாரத்தையு முடைய
வளை, கண்டு-, எனக்கு - (ஆர்த்தி வடிவிலேதோன்றும்படியான) எனக்காக, ஒருநாள் -
(சித்யாக்ஷிஹாதரம்போலே பலகாள் வேண்டாதபடி)ஒருநாள், ஓர்-(ஆர்த்தாக்ஷணர்த்த
மாகையாலே) அத்விதீயமாய், நாய்மாற்றம் - தெளிவாலே ஸ்லாக்யமானவார்த்தையை,
ஒன்று - (பாப்பற்ற) ஒன்றாயிருக்கும்படி, பணியீரே - பணிக்கவேணும்; பணியுங்கோ
ளென்று கௌரவ்யதைதோன்றச் சொல்லுகிறாள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், சிலகுருகினங்களைக்குறித்து, 'சிலரோடே கலந்து
அவர்களைத்துறந்து அதுவேபுகழாக இருக்கை போருமோ? என்று அவர்க்கு அறிவிபுங்
கோள்' என்கிறாள்.

[சுடர்வளையும் இத்யாதி] - இத்தலையில் தனக்கு ப்ரயோஜனமான அம்சத்தைக்கொண்டு என்னைப் பொகட்டுப்போனான். [அருவினையேன்] - ஆதாரித்துப் பொகட்டுப்போக அவனையிழந்து உங்கள்காலிலே விழும்படியான பாபத்தைப்பண்ணினான். [தோள்துறந்த] - கலந்தபோது தன்வ்யாமோஹமெல்லாங் கொண்டு தோளுக்குஅவ்வருகுபோகமாட்டானாயிருந்தபடி. [படர்புகழான்] - “தன்னையல்லதறியாதாரைப் பொகடவல்லவன்” என்று அதுவேபுகழாகப் புகழ்ச்சித்துக் கொண்டிருக்கிறவன். [திருமுழிக்களத்துறையும்] - உராய்வென்று ஆறியிருக்கவொண்ணாதபடி திருமுழிக்களத்திலே சித்பவாஸம்பண்ணுகிறவனை. [பங்கயக்கண்கடர் பவளவாயனை] - பொகட்டுப்போனானும் விடவொண்ணாதபடியான அவயவஸோகைகைய யுடையவனை; என்னைடை விஸ்வலேஷத்தாலே புதுக்கணித்த அவயவஸோகைகைய உடையவனை என்றுமாம். [கண்டு] - அந்நோக்கையும் முறுவலையும் காண்கையாலே உங்களுக்கு என்னிற்காட்டில் பேறு முற்பட்டிருக்கிறதிறே; அவ்வடிவழகைக்காட்டி உங்களையும் போனகாரியத்தையும் விஸ்மரிப்பிக்கவல்லன். [ஒருநாள்] - ஒருநாளே அமையும்; பிறறைநாள் சொல்லவேண்டுமதில்லை. [ஒர்நாய்மாற்றம்] - அத்நிதியமான நல்லவார்த்தை. முடிசிறுள் ஓர்அவகை உஜ்ஜீவிக்ச்சொல்லுகிற வார்த்தையிறே. [படர்பொழில்வாய் குருகினங்காள்] - பாரந்தபொழிவிடத்திலே வார்த்திக்கிற குருகினங்காள்! நான் உபவாஸக்ருஸாயாயிருக்க, நீங்கள் ஜீவித்துக் களித்திருக்கப்போருமோ? நான் முடிந்தால் உங்களுக்கு இச்சோலைப்பரப்பெல்லாம் நோக்குவார்ஐர்? [எனக்கு] - என்வடிவிருக்கிறபடி கண்டிக்கோளிறே. [ஒன்றுபணியிறே] - எனக்கு உஜ்ஜீவநமாயிருப்பதொரு வார்த்தை சொல்லுங்கோள், இரண்டாம் வார்த்தைவேண்டா. [பணியிறே] - நான் ஜநககுலத்திலே பிறக்கவுமாம்; எதிர்த்தலை திரயக்குக்களாகவுமாம்; ஹவத்விஷயத்தில் உபகாரகரைச் சொல்லக்கடவது இங்ஙனையிறே.

நடு.—ஏழாம்பாட்டு. சிலகுருகினங்களைக்குறித்து, “சிலரோடே கலந்து அவர்களைத் துறந்து அதுவே புகழாக விருக்கைபோருமோ என்று அவர்க்கறிவியுங்கோள்” என்கிறாள்.

[சுடர்வளையுங்கலையும்த்யாதி] - இத்தலையில் தனக்கு ப்ரயோஜனமான அம்சத்தைக்கொண்டு என்னைப்பொகட்டுப்போனான்; தனக்கு யாரகமானவற்றைக்கொண்டு அல்லாதவற்றைப் பொகட்டுப்போனான்; கைக்கடங்கினத்தையுங்கொண்டு மடிச்சரக்கையுங் கொண்டுபோனான். [அருவினையேன்] - ஆதாரித்துவந்து கலந்தவன், பொகட்டுப்போம்படியான பாபத்தைப்பண்ணினான். [தோள்துறந்த] - அந்த வ்யாமோஹமெல்லாங் கொண்டு தோளுக்கவ்வருகு போகமாட்டிற்றிலன்போலேகாலுனும் அவன்தான். [படர்புகழான்] - “தன்னுலல்லது செல்லாதாரை இங்ஙன் விடவல்லாரில்லை” என்று இதுவே

ஏழாம்பாட்டு.—சுடர் இத்யாதி. “குருகினங்காள் - அருவினையேன் தோள் துறந்த படர்புகழான் - எனக்கொன்று பணியிறே” என்கிற பதங்களைக் கடைபிடித்தவதாரிகை - சிலகுருகினங்களை இத்யாதி.

“தோள்துறந்த” என்னுமனவுக்கும் ஹவம் - இத்தலையில் இத்யாதி. விவரணம் - தனக்கு இத்யாதி. “சங்கஞ்சரிந்தன” இத்யாதிப்படியே எல்லாம் சிதிலமாயிருக்க, விசேஷிக்கிற தென்னென்ன - கைக்கு இத்யாதி. ப்ரதாநத்தைச் சொல்லிற்றென்றபடி. சாடுகக்கு-கைக்கடங்கினது - வளை; மடிச்சரக்கு - புடவை. “தோள்” என்று ஏகாவயவத்தைச் சொன்னதற்கு ஹவம் - அந்த வ்யாமோஹம் இத்யாதி. இவனுக்குப் புகழேதென்ன - தன்னுலல்லது இத்யாதி.

புகழாகக் கொடியும் காளமுமேத்துப் புகழ்வித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்ந்து. [திருமுழி களத்துறையும்] - நூரஸ்யனென்றுஆறியிருக்கவொண்ணாதபடி திருமுழிக்களத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை. [பங்கயக்கண்டர் டவளவாயனை] - பொகட்டுப்போனா னென்று பொகட்டிருக்கவொண்ணாத அவயவஸோலையையுடையவனை; என்னை இப் பாபேத்துணையாலே புதுக்கணித்த அவயவஸோலையை யுடையவனை யென்றுமாம். [கண்டு] - அந்நோக்கையும் முறுவலையும் காண்கையாலே, உங்களுக்குஎன்னிற்காட்டில் பேறு முற்பட்டிறையிருக்கிறது. [ஒருநாள்] - ஒருநாளேயமையும், பிறற்றநாள் சொல்ல வேண்டவதில்லை. இரண்டாநாள் சொல்லுமது பழியென்றிருக்குமவளிறே. [ஓர்தாய் மாற்றம்] - அத்விதீயமான நல்லவார்த்தை. முடிகிறுளோரவலை யுஜ்ஜீவிக்கச் சொல்லு கிற வார்த்தையிறே. [படர்பொழில்வாய்க் குருகினங்காள்] - பரந்தபொழிலிடத்தே வர்த் திக்கிற குருகினங்காள்! நான் உபவாஸ க்ருஸாயாயிருக்க, நீங்கள் ஜீவித்துக்களித்திருக்கை போருமோ? நான் முடிந்தால் உங்களுக்கு இந்தச்சோலைப்பரப்பெல்லாம்நோக்கித் தருவார் ஆர்? [எனக்கு] - என்வடிவிருக்கிறபடி கண்டிகோளிறே. [ஒன்றுபணியீரே] - இரண்டாம் வார்த்தை சொல்லவேண்டா. [பணியீரே] - தான் ஐநககுலத்திலேபிறக்கவுமாம், எதிர்த் தலை தீர்யக்குகளாகவுமாம், ஹவத்விஷயத்தில் வடகரைச் சொல்லும்படியிறே யிது (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

எனக்கோன்றுபண் யீர்கள் இரும்பொழில் வாய்இரைதேர்ந்து
மனக்கின்பம்படமேவும்வண்டினங்காள் தும்புகாள்
கனக்கோள் திண்மதிள் புடைசூழ் திருமுழிக்களத்துறையும்
புனக்கோள்காயாமேனிப் பூந்துழாய்முடியார்க்கே.

ஆ. — (எனக்கொன்று.) - 'வண்டினங்காள்! தும்புகாள், உன்னழகைக்காணப் பெறுதே யவனிழந்துபோமித்தனை யோ? என்று சொல்லிகோள்' என்கிறாள்.

ஒ. — எட்டாப்பாட்டில், சில வண்டுகளையும் தும்பிகளையுங்குறித்து அங் குத்தை யழகுக்கு என்புகுருகிறதோ? என்று ஐயப்படவேண்டாதபடி ஸுராக்ஷிதமா யிருப்பதொரு ஷேஸத்திலே எழுந்தருளியிருந்தான். இனி நம்முடைய ஆர்த்தி தீர்க்கு மத்தனையே அபேக்ஷிதம். ஆனபின்பு, என்னுடைய ஆர்த்தியை அறிவிப்புகோளென்கிறாள்.

ஆனால், விட்டிருக்கவொண்ணாதோவென்ன - நூரஸ்யன் இதயாதி. இப்போது அவயவங்களை வர்ணித்ததுக்கு ஐவத்வயம் - பொகட்டுப்போனான் இதயாதிவாக்யத்வயம். முந்தினது - ஸ்வாஹா விகமான அழகைப்பற்ற; இரண்டாவது - வெறுப்பிலே, "கண்டு" என்றதுக்கு ஐவம் - அந் நோக்கையும் இதயாதி. வேண்டாமைக்கு அடியேதென்ன - இரண்டாநாள் இதயாதி. இவ்விடத் திலே, ஸக்ருத்க்ருதஸ் ஸாஸ்த்ரார்த்தி என்றது விவக்ஷிதம். மேலே "எனக்கொன்று" என்றிருக் கையாலே, "ஓர்" என்றதுக்கு அத்விதீயமான என்கிறார். வார்த்தைக்கு அத்விதீயத்வமேதென்ன - முடிகிறாள் இதயாதி என்னுதல்; தாய்மைக்கு ஐவமாதல். "பொழில்வாய்" என்றதுக்கு ஐவம் - நான்உபவாஸ இதயாதி. "படர்" என்று லிசேஷித்ததுக்கு ஐவமாதல், ஐவாவந்தா மாதல் - நான்முடிந்தால் இதயாதி. "எனக்கு" என்றதுக்கு ஐவம் - என்வடிவு இதயாதி. "ஒன்று" என்றதுக்கு ஐவம் - இரண்டாம் இதயாதி. சொல்லீரென்னுதே, "பணியீர்" என்ற துக்கு ஐவம் - தான் இதயாதி. 'படர்பொழில்வாய்க் குருகினங்காள் - சுடர்வளையும்' என்று தொடங்கி, 'ஓர்தாய்மாற்றம் - எனக்கொன்று பணியீர்' இதயந்வயி.

[இரும்பொழிலென்று தொடங்கி] - பெரியபொழிலிலே இரைதேடி மநஸ்ஸிலே இனிமை பிறக்கும்படி ஸம்ஸ்ஸேஷிக்கிற வண்டினங்கள்! தும்பிகாள்! [கனக்கொள் திண்மதினென்று மேலுக்கு] - கனத்தை யுடைத்தாய்த் திண்ணிதான மதிள். சுற்றும் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருமுழிக்களத்திலே வர்த்தியாநிற்பதுஞ்செய்து தன்னிலத்திலே நின்ற காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற திருமேனிபையும் ஹோக்யமான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையும் உடையனாவனுக்கு.

ப. - அநந்தரம், வடிவழகையும் ஒப்பனையையும் உடையார யிருக்கிறவர்க்கு எனக்கொருவார்த்தை சொல்லவேணும் என்று, சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையும் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

இரு - பெரிய, பொழில்வாய் - பொழிலிடத்தே, இரைதேர்ந்து - ஹோக்யமான பதுவைத் தேடாநின்றகொண்டு, மனக்கு - மநஸ்ஸுக்கு, இன்பம்பட - இனிமையுண்டாம்படி, பேவும் - ஸம்ஸ்ஸேஷித்து வர்த்திக்கிற, வண்டினங்கள் தும்பிகாள் - ! கனக்கொள் - கனத்தையுடைத்தாய், திண் - சிக்கென, மதிள் - மதிளாலே, புடை - சுற்றும், சூழ் - சூழப்பட்ட, திருமுழிக்களத்து - திருமுழிக்களத்திலே, உறையும் - நித்யவாஸம்பண்ணுமவராய், புனக்கொள் - தன்னிலத்தில் நிலையையுடைத்தான, காயாமேனி - காயாப்பூவின் நிறத்தையுடையாய், பூந்துழாய்முடியார்க்கு - ஹோக்யமான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையுடையவர்க்கு, எனக்கு - எனக்காக, ஒன்று - ஒருவார்த்தை, பணியீர் - சொல்லவேணும்.

இ. - எட்டாம்பாட்டில், சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையும் குறித்து 'அங்குத் தைக்கு லயப்படவேண்டாதபடி ஸுரக்ஷிதமான தேசத்திலேயிருக்கப் பெற்றோம் இனி என்னுர்த்தியை யறிவியுங்கோள்' என்கிறாள்.

[எனக்கொன்று பணியீர்கள்] - நீங்கள் ஒருவார்த்தை சொல்லாவிடில் முடியுமளவாயன்றோ எந்தையையிருக்கிறது. [இரும்பொழில் வாயிரைதேர்ந்து] - பாப்பான சோலை எங்குப்புக்கு இரைதேடி. [மனக்கின்பம்படமேவும்] - மநஸ்ஸிலே இனிமை பிறக்கும்படியன்றோ நீங்கள் கலக்கிறபடி. பிரிவால்வந்த க்லேஸாமேயிறே தனக்கு வலித்தது. [கனக்கொள் இத்யாதி] - கனத்துத் திண்ணிதான மதிள் சுற்றும் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருமுழிக்களத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவர்க்கு. அத்தகையில அழகை அறஸந்யித்தால் ரக்ஷாதேட்டமாயிறேயிருப்பது. [புனக்கொள் இத்யாதி] - தன்னிலத்திலேநிற்கும் காயாவின் நிறம்போலேயாய்த்து நிறமிருப்பது; அவ்வடிவழகுக்கு மேலே யொப்பனையழகை உடையவர்க்கு, ஹோக்யமான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையுடையவர்க்கு. அவ்வடிவையும் ஒப்பனையையும் அறவலித்துப் பிரிந்த எனக்கு ஒன்று பணியீர்கள்.

ஈ. - எட்டாம்பாட்டு. சிலவண்டுகளையும் தும்பிகளையும் குறித்து, 'அங்குத் தைக்கு லயப்படவேண்டாதபடி ஸுரக்ஷிதமான தேசத்திலே யிருக்கப்பெற்றோம்: இனி என்னுர்த்தியை யறிவியுங்கோள்' என்கிறாள்.

எட்டாம் பாட்டு. - எனக்கு இத்யாதி. "வண்டினங்கள் தும்பிகாள், கனக்கொள் திண்மதின்புடைசூழ் திருமுழிக்களத்துறையும் - எனக்கொன்று பணியீர்கள்" என்றபதங்களைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - சிலவண்டுகளையும் இத்யாதி.

[எனக்கொன்றுபணியீர்கள்] - நீங்கள் ஒருவார்த்தை சொல்லாவிடில் முடியும் ஊையாயன்றோ என்ஈசையிருக்கிறது. [இரும்பொழில்வாயிரேதேர்ந்து] - பரந்தசோலை யிடமெங்கும்புக்கு இரைதேடி. [மனக்கின்பம்படமேவும்] - மனஸ்ஸிலே இனிமை பிறக்கும்படி யன்றோ நீங்கள் கலக்கிறபடி. விரஹத்தால் வரும் க்லேஸம் மலியாதபடியாகக் கலவாரின்றதாய்த்து - பிரிவிலும் வற்றாத ஆந்தமுண்டாம்படி கலவாரின்றதாய்த்து - [கனக்கொளித்யாதி] - கனத்துத் திண்ணிதான மதிள் சுற்றும் சூழந்திருந்துள்ள திரு முழிக்களத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவர்க்கு. அத்தலையில் ஸௌந்தர்யத்தை யங் ஸந்யித்தால், ரகைஷ தேட்டமாயிநே யிருப்பது. அவனோடே கிட்டிக் கலக்கப் பெறுமையாலே வருவதும் ஓராற்றும்மையுண்டு; அவனுக்கு எங்கே என்னதீங்கு வருகிறதென்றும் ஓராற்றும்மையுண்டு; அதிலேயொன்று தீர்ப்பெற்றது முந்தறமுன்னம். [புனக்கொள்காயாமேனிப் பூந்துழாய்முடியார்க்கே] - தன்னிலத்திற் காமாவின் நிறம்போலேயாய்த்து நிறமிருப்பது. அவ்வடிவழகுக்குமேலே ஒப்பனையழகையுமுடையவர்க்கு. வடிவழகுஅது, ஒப்பனையழகுஅது. அவ்வடிவழகையும் ஒப்பனையழகையும் அங்மலித்துப்பிரிந்தவெனக்கு ஒருவார்த்தை சொல்லுங்கோள். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

பூந்துழாய்முடியார்க்குப்போன்றாழிக்கையாருக்கு
ஏந்துநீரிளங்குருகே! திருமுழிக்களத்தாருக்கு
ஏந்துபூண்முலைபயந்து என்னிணைமலர்க்கண்கீர்த்ததும்ப
தாம்தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன்றென்றுரையீரே.

ஆ.—(பூந்துழாய்.) - ஏந்துநீரிளங்குருகே! ஏந்துபூண்முலைபயந்தென்னிணைமலர்க்கண்கீர்த்ததும்பத் தாம் தம்மைக்கொண்டகல்தல் தம்முடைய க்ருபைக்குப் போராடுதென்று சொல்லிகோளென்கிறாள்.

ஒ — ஒன்பதாம்பாட்டில், நினைத்தது செய்துமுடிக்க வல்லதொரு குருகைக் குறித்து நிரதியாயகோக்யரான தாம் போம்போது தம்மைவைத்துப் போகவேண்டாவோ என்று விண்ணப்பஞ்செய்! என்கிறாள்.

தும்பி - வண்டுகளிலவார்த்தாலேயும், "எனக்கு" என்றதுக்கு ஹாவம் - நீங்கள் இத்யாதி. "இன்பம்படமேவும்" என்னுதே, "மனக்கின்பம்பட" என்றதுக்கு ஹாவம் - விரஹத்தால் இத்யாதி. விவரணமாதல், வர்த்தமாகார்த்தமாதல் - பிரிவிலும் இத்யாதி. (பிரிந்து - து:கிக்கிற.) "கனக்கொள்தின்மதிள்" என்று ரகைஷையச் சொல்லுவானென்னென்ன - அத்தலையில் இத்யாதி. ஸௌந்தர்யத்தையென்றது - "புனக்கொள்காயாமேனி" என்றத்தைப்பற்ற. இத்தால் ஹாவம் - அவனோடே இத்யாதி. தீர்ப்பெற்றது என்றது - "கனக்கொள்தின்மதிள்முடையு" என்கையாலே, "புனக்கொள்காயா" என்றதுக்கர்த்தம் தன்னிலத்தில் இத்யாதி. "பூந்துழாய் முடியார்க்கு" என்றதுக்கர்த்தம் - அவ்வடிவழகுக்கு இத்யாதி. இரண்டையுஞ் சொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த்தஹாவம் - அவ்வடிவழகை இத்யாதி. எனக்கொன்று பணியீர் - எனக்காக ஒருவார்த்தை சொல்லுங்கோள். 'இரும்பொழில்வாய்' என்று தொடங்கி, 'முடியார்க்கு - எனக்கொன்று பணியீர்கள்' இத்யங்கயி.

(அ)

[ஏந்துரீரென்று தொடங்கி] - தறையிலே நடக்குமாபோலே நீரிலே நடக்க வல்ல இளங்குருகே! [ஏந்துபூண்முலை பயத்தென்று மேலுக்கு] - தரிக்கப்பட்டிருந்துள்ள ஆலாணங்களை யுடைய முலை விலர்ணமாய், இணைமலர்போலேயிருக்கிற கண் நீர் மல்கும்படி சிரதிராயலோக்யாரண தாம் போம்போது தம்மைக்கொண்டு போகை, தம் முடைய க்ருபைக்குப் போராதென்று, ப்ரணயகபையையிட்டுத் தன்னுடைய ஆர்த்தியாலே சொல்லுகிறாள்.

ப.—அந்தரம், அஸாதாரண சோஷித்வவிற்றத்தையுடையாரணவர்க்கு, தம்மைக்கொண்டு தாம்போதல் தகுதியல்ல வென்று சொல்லவேணும் என்று, ஒருகுருகைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஏந்து நீர் - நீருக்கு அஞ்சவேண்டாதபடி அதுதானே தரிக்கும்படியாய், இள - (கமநஸாமர்த்யத்துக்கு உதரப்பான) இளமையையுடைய, குருகே - [பூந்துழாய் முடியார்க்கு - (ஸர்வசோஷித்வ ஸஞ்சகமாம்படி) உர்ஸநீயமான திருத்துழாயை முடியிலேயுடையாராய், பொன் - ஸ்ப்ருஹணீயமான், ஆழி - திருவாழியை, கையார்க்கு - கையிலேயுடையாராய், திருமுழிக்களத்தார்க்கு - திருமுழிக்களத்திலே ஆணக்நமாகநிற்கிறவர்க்கு, பூண் - ஆலாணத்தை, ஏந்து - ஏந்தின, முலை - முலையானது, பயந்து - பயப்பையுடைத்தாய், என் இணை மலர்கண் - இணைமலர்போலே (தன்னைக்கண்டபோதே விகளிதமாம்படியான) என்கண்கள், நீர் ததும்ப - (விரஹத்தாலே) சோகாஸ்ரு நிரம்பும்படியாக, தாம் - (சோஷித்வத்தையும் ஹோக்யத்வத்தையும் ஸீலத்தையுமுடைய) தாம், தம்மைக்கொண்டு - தம்மையறிந்துவைத்துக்கொண்டு, அகல்தல் - அகலப்போகை, தகவு அன்று என்று - (தம்முடைய) உயைக்குப் போராதென்று, உரையீரே - சொல்லீரென்று உபசரித்துச் சொல்லுகிறாள்.

இ.—ஒன்பதரம்பாட்டில், ஒருகுருகைக்குறித்து 'சிரதிராயலோக்யாரண தாம் போம்போது தம்மைவைத்துப் போகவேண்டாவோ? என்று விண்ணப்பஞ்செய்யும் கோள்' என்கிறாள்.

[பூந்துழாய் முடியார்க்கு] - திருமுடிக்கு ஒப்பணியான வளையமிருக்கிறபடி. [பொன்னாழிக்கையார்க்கு] - திருமுடிக்கு வளையம்போலேயாய்த்துத் திருக்கைக்குத் திருவாழி. [ஏந்து நீரிளங்குருகே] - தறையிலே நடப்பாரைப்போலே நீரிலே நடக்கவல்ல இளங்குருகே! உன் மமநஸாமர்த்யத்தாலுண்டான மலம் நான் பெறவேண்டாவோ? நடுவே நீர் இடைச்சுவரானாலும் தேங்கவேண்டாவிதே உனக்கு. [திருமுழிக்களத்தார்க்கு] - வளையம்போலேயும் ஆலாணம்போலேயும், அவ்வூரில்நிலையும் அழகுக்கு உடலென்றிருக்கிறாள். அவை விக்ரஹத்துக்கு ஆலாணமானுற்போலே சிலம் ஸ்வரூபத்துக்கு ஆலாணமிதே. அழகும் மூணமும் ஒருதலைத்த விஷயமிதே. [ஏந்து பூண்முலை பயந்து] - ஆலாணங்களை யுரிக்கக்கடவமுலை வைவரண்யத்தை யறித்து. ஆலாணங்கள் ஸப்ஸ்லேஷார்யமாகக் கழற்றாமவை; இது ஸப்ஸ்லேஷத்தாலல்லது கழலாதிதே. வ்யதிரோகத்தில் இப்படியிராதபோது பும்ஸ்த்வவ்யாவ்ருத்தி கிடையாதிதே; ஆசையும் ஸ்த்ரீத்வமுமிதே இதுக்கடி. ஆலாணம் அழகுக்கு நிறங்கொடுக்குமாபோலேயிதே, ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் ஆசைக்கும் வைவரண்யம். [என்னிணை மலர்கண்] - இணைமலர்போலேயிருக்கிற என்கண். தம் அழகையே இலக்காக உடைத்தான கண். அவன்சொல்லும்படி அறிந்திருக்கையாலே சொல்லுகிறாளித்தனைபோக்கி, அல்லாதபோது தன்

கண்ணிலழகைத் தான் சொல்லுகிறு எல்லனிறே. [நீர்ததும்ப] - ஆந்தாஸ்ருவுக்கு இட்டுப்பிதந்த கண் ஸோகாஸ்ருவுக் கிலக்காம்படி. [தாம்] - கிழ்ச்சொன்ன அழகையும் ஸீலத்தையும் உடைய தாம். [தம்மைக்கொண்டகல்தல்] - தமக்கு அகல வேண்டினால், "இவ்வடிவைப்பிரிந்தார் பிழைபார்" என்று தம்மைவைத்தன்றோ போவது; தம்மைக் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டறிவரே. தம்மைப்பிரிந்த ஓசைக்கு உதவுகைக்கன்றோ தம்மைக்கண்டது. "உரோகிவஸூரோவனோகெஹபஸூரிராவவழி". [தகவன் றென்றுரையீரே] - மென்மையும் ப்ரணயித்வமும் போனாலும் ஓசை குடிபோகவேணுமோ? நிர்ஓயர் செய்யுமத்தைச் செய்தாரென்று சொல்லுங்கோள்! ஸ்திரீவ்யுமென்றால் அஞ்சாதார் செய்யுமத்தைச் செய்தாரென்று சொல்லுங்கோள்! என்கிறான்.

ஈடு.—ஒன்பதாட்பாட்டு. ஒருகுருகைக்குறித்து, "நிரதிஸயமோக்யரான தாம் போம்போது தம்மைக்கொண்டுபோகை தம்முடைய தகவுக்குப் போருமோவென்று விண்ணப்பஞ்சேய்" என்கிறான்.

[பூந்துழாய்முடியார்க்கு] - திருமுடிக்கு ஒப்பனையானவனையிருக்கிறபடி. [பொன்னாழிக்கையார்க்கு] - திருக்கைக்கு வனையிருக்கிறபடி. [எந்துநீரிளங்குருகே] - மிக்கபுனலிலே, தறையிலே நடப்பாரைப்போலே நடக்கவல்ல இளங்குருகே! உன் றமநஸாமர்த்யத்தாலுண்டானவமம் நான் பெறவினே புருகிறது. நடுவே நீர்திடைச்சுவ ரானாலும் தேங்கவேண்டாலினே உனக்கு. [திருமுழிக்களத்தார்க்கு] - வனையம்போலேயும் ஆலரணம்போலேயும் அவ்வூரில்நிலையும் அழகுக்கு உடலாயிருக்கிறபடி. அவை விக்ர ஹத்துக்கு ஆலரணமாறற்போலே, ஸீலம் ஸ்வரூபத்துக்கு ஆலரணமினே. அழகும் குணங் களும் ஒருதலைத்தலியையினே. [எந்துபூண்முலைபயந்து] - ஆலரணங்களை புரிக்கக்கடவ முலை வைவார்ண்யத்தைபுரித்து. ஆலரணங்கள் ஸம்ஸ்லேஷார்ஹமாகக் கழற்றுமவை; இது ஸம்ஸ்லேஷத்தாலல்லது கழலாதினே. வ்யதிரேகத்தில் இப்படியிருக்கையினே ஸ்திரீத்வ மாவது; இங்ஙனிராதவன்று பும்ஸ்த்வாத் வ்யாவ்ருத்தி கூடாதினே. [என்னிணைமலர்க் கண் நீர்ததும்ப] - இணைமலர்போலேயிருக்கிற என்கண். தம்மழகையே இலக்காக வுடையகண், சோகாஸ்ருவுக்கு இலக்காம்படி. அவன் சொல்லும்படியறிந்திருக்கையாலே

ஒன்பதாட்பாட்டு.—பூந்துழாய் இத்யாதி. "குருகே-தாந்தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன் றென்றுரையீர்" என்றத்தைக் கடாஹித்தவதாரிகை - ஒருகுருகை இத்யாதி.

ஏந்துதல் - உலாவுதலாய், மிருதியைச் சொல்லுகிறது. "நடக்கவல்ல" என்றத்தால் ஹலிதம் - உன்மந இத்யாதி. விவரணம்-நடுவே இத்யாதி. தேங்கவேண்டா - தடுமாறவேண்டா. "பூந்துழாய்முடியார்க்குப் பொன்னாழிக்கையார்க்கு - திருமுழிக்களத்தார்க்கு" என்றப்தச்சேர்த் திக்கு ஹாவம் - வனையம்போலே இத்யாதி. அப்படி யழகுக்கு உடலாமோவென்ன - அவை இத் த்யாதி. ஹலிதம் - அழகும் இத்யாதி. "பூண் - ஏந்து - முலைபயந்து" என்றவ்யிப்பது. ஆலரணங் களை புரிக்கக்கடவமுலை வைவார்ண்யத்தை புரித்து என்றத்தமருளிச்செய்கிறார் ஆலரணங்களை இத்யாதி. "எந்துபூணும்படி முலைபயந்து" என்றத்தாந்தரம்விவகித்து, பயப்பு ஆலரணமாமோ வென்ன - ஆலரணங்கள் இத்யாதி. இது ஸ்லாக்யமான ஆலரணமென்றபடி. பிரிவில் விவரண யாகவேணுமோவென்ன - வ்யதிரேகத்தில் இத்யாதி. இப்படி ஸ்திரீத்வத்துக்கு வைவார்ண்யம் ஆல ரணமென்று கொள்ளாதபோது அந்வித ப்ரஸஞ்சகம் பண்ணுகிறார் - இங்ஙனிராத இத்யாதி. "இணைமலர்க்கண்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம்-தம்மழகையே இத்யாதி. "என்னிணைமலர்க் கண்" என்று ஆத்யஸ்வரகைபண்ணலாமோவென்ன - அவன் சொல்லும்படி இத்யாதி. "தம்மழ கையே யிலக்காகவுடைய கண்" என்றத்தால் ஹலிதத்தை யருளிச்செய்யாரின்றுகொண்ட

சொல்லுகிறுளித்தனைபோக்கி அல்லாதபோதுதன்கண்ணே இப்படிச் சொல்லக் கூடாதினே. [ததும்ப] - ஆநந்தாச்சுருவுக்கு அர்ஹமான கண் சோகாச்சுருவாலே நிறையும்படி. [தாம்] - பூந்துழாய்முடியார், பொன்னாழிக்கையார், திருமுழிக்களத்தார் என்றுவைத்து, 'தாம்' என்கிறுளிநே. "பூந்துழாய்முடியார்க்குப் பொன்னாழிக்கையார்க்கு" - என்கையாலே வடிவழகைச் சொல்லிற்று; "திருமுழிக்களத்தார்க்கு" என்கையாலே குணஞ்சொல்லிற்று; இப்படிப்பட்டவடிவழகையும் குணங்களையுமுடைய தாம். [தம்மைக்கொண்டகல்தல்] - தமக்கு அகலவேண்டினால் "இவ்வழகைப்பிரிந்தார் பிழையார்" என்று அதைவைத்தன்றோபோவது. தம்மைக் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டறிவனே. தம்மைப் பிரிந்தபிழைக்கு உதவுகைக்கன்றோ தம்மைக்கண்டது; "ஐரோவல்லுரோவொன்றொன்றை உயரூரிராவவழி" (இமாமவஸ்த்தாமாபக்நோநேஹபஸ்யாபிராகவம்) என்கிறபடியே ஆற்றுமை எல்லாம் சொல்லுவிக்குமினே. எனக்கு ஓராற்றாமையுண்டானவளவில் கிட்டி நின்று முகங்காட்டி ஈரக்கையாலேதடவி நோக்குகைக்கன்றோ தம்மைப்பெற்றது. தம்மைப்பிரிந்து நோவுபடுகிற இற்றைக்குமேற்பட ஆற்றாமையில்லையினே எனக்கு. இவ்வளவில் நான் பெருமானைக்காண்கிறிலேன் என்றானினே. அய்வா, [தாந்தம்மைக்கொண்டகல்தல்] - தாம் என்கைக்கொண்டு அகலுமதொழிய தம்மைக்கொண்டகலக்கடவரோ? தம்மைக்கொண்டகலவேண்டினால் தமக்கு ஸேஷமானத்தைப்போகட்டுப் பிறர்க்கு ஸேஷமானத்தையோ கொடுபோவது? "ஹதா தரது" (பக்தாநாம்) என்றினே, அவனுடம்பு இருப்

"ததும்ப" என்றதுக்கார்த்தம் - ஆநந்தாச்சுருவுக்கு இத்யாதி. "தாம்" என்று அதைப் பராமர்ஸிக்கிறதென்ன - பூந்துழாய் இத்யாதி. வடிவழகையும் குணங்களையுமுடைய தாம் என்றபடி. இதுசொல்லும்படி யென்னென்ன - பூந்துழாய் இத்யாதி வாய்க்காலம். தம்மைக்கொண்டுபிரிந்தறிவது தம்முடைய ஈயைக்குப்போராத்தென்கையாலே தம்மைவைத்துப்போகிறது கல்லதென்று தோற்றிற்றினே; அதையருளிச்செய்திருர் - தமக்குஅகல இத்யாதி. "இவ்வழகைப்பிரிந்தார் பிழையார்" என்கைக்கு, "பூந்துழாய்முடியார்" என்றஸ்வவைவலக்ஷணம் தமக்குத் தெரியுமோவென்ன - தம்மைக்கண்ணாடி இத்யாதி. தன்வைவலக்ஷணம் தனக்குத் தெரியாதோ, கண்ணாடிப்புறத்திலே காணவேணுமோவென்னில்; "பூந்துழாய்முடியார்" என்கையாலே காணவேணுமென்றாகுந்தது. "தம்மை" என்றதுக்கு ஹாவம் - தம்மைப்பிரிந்த இத்யாதி. அர்த்தவயத்துக்கும் ஹேடிமென்? என்னில், - விக்ரஹவிசிஷ்டரான தம்மை வைத்துப் போகப் பார்த்தமாயிருக்க விக்ரஹத்தைக் கொண்டுபோகிறது தகவன்றென்றுமுந்தினது; வ்யதிரேகத்தால் வந்த ஆற்றுமைக்கு நிவர்த்தகராகத் தம்மை காணாதுவிட்டிருக்கையாலே பிரிந்த ஈயைக்குத் தாம் உதவப் பார்த்தமாயிருக்க தம்மைக்கொண்டுபிரிந்தது தகவன்றென்று இரண்டாமர்த்தமென்று ஹேடிம் கண்டுகொள்வது. தம்மைக்கண்டது - தம்மை நிர்ஸயித்திருத்ததென்றபடி. இப்படி கலங்கிச் சொன்னபேருண்டோவென்ன - ஐரோவல்லுரோவொன்றொன்றை உயரூரிராவவழி இத்யாதி. "ஐதாநகுகிண்டுவதாராவொரகமி கிஷாகுததுகது! ஐரோவல்லுரோவொன்றொன்றை உயரூரிராவவழி" இது தஸாதப்ரஸாபே (அயோ. இக - உக). தம்மைப் பிரிந்தபிழைக்குத்தாம்உதவக் கூடுமோ? இவ்வன் சொல்லுவானென்னென்ன - ஆற்றுமை இத்யாதி. எடுத்த ஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தம் - எனக்கு இத்யாதி. "தாந்தம்மைக்கொண்டகல்தல்" என்றதுக்கு - தாம் போகவேண்டினால் தம்மைவைத்தன்றோ போவது; தம்மைக்கொண்டகலலாமோ? என்று அருளிச்செய்தது, தாம் போகவேண்டினால் என்னையும் கூட்டிக்கொண்டுபோகாதே தம்மைமாத்ரத்தைக்கொண்டகலலாமோ என்றர்த்தாந்தரம் - தாம் என்னைக்கொண்டு இத்யாதி. உம்மைக் கொண்டகலத்தெவையே தென்ன - தம்மைக்கொண்டு இத்யாதி. தமக்கு ஸேஷமானத்தை - இத்தலையை. பிறர்க்கு ஸேஷமானத்தை உதவியென்றபடி. உடம்பு பிறர்க்கு ஸேஷமோவென்ன - ஹதா தரது

பது. “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளவேணும்” என்றிறே இத்தலையிருப்பது [தகவன்றென்றுரைரே] - ப்ரணயித்வமும் மென்மையுமெல்லாங் கிடக்கச்செய்தே, இது நிர்ந்தயர் செய்யும்செயலென்று சொல்லுங்கோள். ஸ்திரீவயத்துக்கு அஞ்சாதார் செய்யுமவற்றைச் செய்தீரென்று சொல்லுங்கோள். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

தகவன்றென்றுரைர்கள் தடம்புனல்வாயிரேதர்க்கு
மிகவின்பம்படமேவும் மென்னடையவன்னங்காள்!
மிகமேனிமேலிவெய்திமேகலையுமீடழிந்துஎன்
அகமேனியொழியாமேதிருமுழிக்களத்தார்க்கே.

ஆ.—(தகவன்றென்று.) - மென்னடைய அன்னங்காள்! தான் தம்மைக் கொண்டகல்தல் தகவன்றென்று நீங்கள் சொல்லவேணும்; சொல்லுமிடத்தில், என்னடைய மேனியும் மிக மெனிலெய்தி மேகலையும் ஈடழிந்து என்னா, தமாவும் முடிவதற்கு முன்னே சென்று சொல்லவேணும் என்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், சில அன்னங்களைக்குறித்து, எம்பெருமானுக்கு என் னுடைய நான் முடிவதுக்குமுன்பே அறிவியுங்கோ என்கிறாள்.

[தடப்புனலென்று தொடங்கி]—பெரிய நீர்வெள்ளங்களிலே இரையைத்தேடி மிகவும் இனிமைபிறக்கும்படி ஸம்பலேஷியாநிற்பதுஞ்செய்து அத்தாலே ஸரஸமான ஸஞ்சாரத்தையுடைய அன்னங்காள்! [மிகமேனியென்று மேலுக்கு] - உடம்பு மிக மெலிந்து மேகலையும் கட்டழிந்து நான் முடிவதுக்குமுன்பே.

ப.—அநந்தரம், திருமுழிக்களத்தில் ஆஸக்தியாலே கிரவயிகடியாவான் என்னும்படி யிருக்கிறவர்க்கு, என்ஸத்தை யழிவதற்குமுன்னே “இதுதம்முடைய டியாதுருபமல்ல” என்று சொல்லுங்கோளென்று, சில அன்னங்களைப்பார்த்துச்சொல்லுகிறாள்.

தட - பெரிய, பொழில்வாய் - பொழிலிடத்தில், இரை - இரையை, தேர்ந்து - ஸம்பாதித்து, மிக - மிகவும், இன்பம் - ஆநந்தம், பட - உண்டாம்படி, மேவும் - சேர்ந்துவந்ததிக்கிற, மெல்லடைய - மெல்லிய நடையையுடைய, அன்னங்காள்! - மேனி - ஸரீரம், மிக - மிகவும், மெலிவுஎய்தி - மெலிவைவெய்தி, (அத்தாலே), மேகலையும் - பரிபட்டமும், ஈடழிந்து - கட்டுக்குலைந்து, (அதுக்குமேலே), என் அகமேனி - அகவாயில் ஸ்வரூபமும், ஒழியாமே - குலையாதபடி, திருமுழிக்களத்தார்க்கு - ஆபூரிதர்

இத்யாதி. இவர் அத்தலைக்கு ஸேஷமோவென்ன - தனக்கே இத்யாதி. ப்ரணயித்வமும் மென்மையு மெல்லாங்கிடக்கச்செய்தே என்றது - ப்ரணயித்வத்துக்கும் மார்த்தவத்துக்கும் சேராதமாத்ரமேயன்றிக்கேயென்றபடி. “நிர்ந்தயர்செய்யும்செயல்” என்றத்தை விவரிக்கிறார். ஸ்திரீவயத்துக்கு இத்யாதி. தகவன்று - டியைக்குப்போராது. தகவு - க்ருபை. ‘வந்துநீரினங் குருகே - வந்துபூண்முலை’ என்றுதொடங்கி, ‘அகல்தல்-பூந்துழாய் முடியார்க்கு’ என்றுதொடங்கி, ‘திருமுழிக்களத்தார்க்கு - தகவன்றென்றுரைரே’ இத்யந்வயம். (க)

நக்ரஹார்த்தமாகத் திருமுழிக்களத்திலே நிற்கேவர்க்கு. தகவன்றென்று - இங்கிலையின் ராபோஜனம் பெருமையாலே இது உயையின் கார்ப்பல்லதன்று, உரையீர்கள் - சொல்லுங்கோளென்கிறான்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், சில அன்னங்களைக்குறித்து நான் முடிவதற்கு முன்னே அவனுக்கு என் னுயையை அறிவியுங்கோள் என்கிறான்.

[தகவன்றென்றுரையீர்கள்] - அவனை அழிக்கையாவது விரடியென்கை. அவனுக்கு திருபகம் உயையாகையாலே அவனுடைய மர்மமறியுமவளாகையாலே அத்தலையில்லைபென்கிறான். [தடம்புனல்வாயிரைதேர்ந்து] - மிக்க நீர்வேள்ளத்தை யுடைத்தான பொய்கைகளிலே இரைதேடி, கலவிக்கு உறுப்பான வ்யாபாரமேயாயிருக்கிறபடி. [மிகவின்பம்படமேவும்] - இனிமை கரைபுரளும்படியன்றோ நீங்கள் ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறது. பிரிவுதேட்டமாய்ப்படி உம்ஸ்தகரஸமாய்ச் செல்லுகிறபடி. விஸ்லேஷியாவிடில் இரண்டாஸ்ரயமும் அழியும்படியாய்த்து இவைபரிமாறுகிறபடி. [மென்னடைய அன்னங்காள்] - கலவியின்மிகுதி நடைபிலே தொடைகொள்ளலாய்ப்படி ஸாஸனஞ்சாரம் இருக்கிறபடி. [மிகமேனிமெனியெய்தி] - நான் இவ்விருப்பு இருக்க உங்களுடைய கலவியும் ஸாஸனஞ்சாரமும் ப்ரீதிதேஹுவாக ப்ராப்தியுண்டோ? உங்கள் கலவியின் மிகுதியோபாதி போரும் என்வடிவில் மெனியின் மிகுதியும். [மேகலையுமீட்டிந்து] - பரியட்டமும் கட்டிந்து; மேகலை தொங்கும்போது ஆஸ்ரயம்வேணுமே. [என் அகமேனியொழியாமே] - புறப்பு கழலாமவை கழன்றது, அகவாயில் ஸ்வரூபம் கழலுவதற்குமுன்னே; நான் முடிவதற்கு முன்னே என்கை. [திருமுழிக்களத்தார்க்கு] - தம்மையொழியச்செல்லாதார் அதை நோக்குகைக்கு எடுத்து வந்திருக்கிறவர்க்கு. [திருமுழிக்களத்தார்க்கு தகவன்றென்று உரையீரே] - பொரிபுறந்தடவி அத்தலையைப் பேணிப் போந்தது அமையும்; இனி அவர்படியைச் சொல்லிப் போருங்கோள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. சில அன்னங்களைக் குறித்து, நான் முடிவதற்கு முன்னே அவனுக்கு என் னுயையை யறிவியுங்கோளென்கிறான்.

[தகவன்றென்றுரையீர்கள்] - அவனுடைய ஸத்தை யழிக்கைக்கு 'தகவில்லை' என்னுங்கோள். அதாவது - நீர்த்தயனென்கை. அவனுக்கு திருபகம் உயையாகையாலே, அவனுடைய மர்மம் அறியுமவளாகையாலே, அதை யில்லையென்கிறான். [தடம்புனல்வாயிரைதேர்ந்து] - மிக்க நீர்வேள்ளத்தையுடைத்தான பொய்கைகளிலே யிரைதேடி. கலவிக்கு உறுப்பான வ்யாபாரமேயாயிருக்கிறபடி. [மிகவின்பம்படமேவும்] - ஸாவம் கரைபுரளும்படியன்றோ நீங்கள் ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறது. பிரிவு தேட்டமாய் உம்ஸ்தகரஸமாய்ச் செல்லுகிறபடி. விஸ்லேஷியாவிடில் இரண்டாஸ்ரயமும் அழியும்படி.

பத்தாம்பாட்டு.—தகவு இத்யாதி. "அன்னங்காள் - அகமேனியொழியாமே திருமுழிக்களத்தார்க்கு - தகவன்றென்றுரையீர்கள்" என்றத்தைக் கடைகிழ்த்தவதாரிகை - சிலவன்னங்களை இத்யாதி.

தடம் - மிகுதி. மீனவும் "தகவன்றென்றுரையீர்கள்" என்கிறதென்னென்ன - அவனுடைய இத்யாதி. குணந்தாங்களிருக்க, "தையயில்லை" என்கிறதற்குக் கருத்தென்னென்ன - அவனுக்கு இத்யாதி. இத்தாஸ்வாவம் - கலவிக்கு இத்யாதி. மேலே "மிகவின்பம் - மேவும்" என்றிருக்கையாலே - கலவிக்கு உறுப்பான வ்யாபாரம் என்றது. "மிகவின்பம்" என்றதற்கு தாத்பர்யம் - ஸாவம் இத்யாதி. இத்தாஸ்வாவம் - பிரிவு இத்யாதி. விவரணம்.

யாய்த்து இவைபரிமாறுகிறபடி. [மென்னடையவன்னங்காள்] - கலவியின்மிகுதி கடை யிலே தோடைகொள்ளலாம்படி ஸஞ்சரியாகின்றனவாய்த்து. [மிகமேனிமேலிவெய்தி] - ஸாஸஸஞ்சாரமெல்லாம் குலைந்ததிறையுங்களுக்கு; கண்டிகோளிறே காளிருக்கிறபடி; என்ஈஸாயக்கண்டால் தரித்திருக்கலாயிருந்ததோ? உங்கள் கலவியின்மிகுதியோபாதி போதும், என்னுடம்பின் மெலிவும். [மேகலையுமீட்டித்து] - பரியட்டமும்கட்டுக்குலைந்து; மேகலை தொங்கும்போது ஆஸ்ரயம்வேணுமே [என்னகமேனியொழியாமே]-பறம்புள்ளது அடையக் கழன்றது: இனி அகலாயில் ஸ்வரூபம் கழல்வதற்குமுன்னே; நான் முடிவதற்கு முன்னே யென்கை. [திருமுழிக்களத்தார்க்கு] - தம்மையொழியச் செல்லாதார் ஸத்தை நோக்குகைக்காகவந்து கிடக்கிறவர்க்கு [திருமுழிக்களத்தார்க்கு - தகவன்றென்றுரை யீர்கள்] - பொரிபுறந்தடவி அத்தலையைப்பேணியுண்டதமையும்: இனி அவர்படியை நேராகச் சொல்லிப் போருங்கோள். அப்படி முன்பு பேணிநாளோ இவளென்னில்; “எனதவளவண்ணந்தகவுகள்” என்று திருத்தாயார்சொல்லிற்றுப் பொருமல், “தக வுடையவனே” என்று, “கேவோய்! ஆகரத்தில் தகவுமறுக்குமோ?” என்றாள்; அத் தைச் சொல்லுகிறாள். (கக)

பதினொராம் பாட்டு.

ஒழிவின்றித்திருமுழிக்களத்துறையும்ஒண்குடரை
ஒழிவில்லாஅணிமழலைக்களிமொழியாள் அலற்றியசொல்
வழுவில்லாவண்தருகர்ச்சடகோபன்வாய்க்துரைத்த
அழிவில்லாஆயிரத்துஇப்பத்தும்நோயறக்குமே.

ஆ.—(ஒழிவின்றி.) - எம்பெருமானைப் பிரியில் பரிக்கமாட்டாத ஸ்வகா வையா பிருப்பா னொருபிராட்டி அவனைப்பிரிந்தலற்றின பாகரத்தாலே, தன்னதருஸ ஸ்வகாவரான வண்குருகர்ச்சடகோபன் எம்பெருமானைப்பிரிந்தலற்றின இப்பத்த, தத்கிஸ்லேஷருப ஸ்பாதிபைப் போக்கு மென்கிறார்.

ஒ.—கிழமத்தில், இத்திருவாய்மொழி, தன்னை அஃயனித்தார்க்கு எம் பெருமானைப் பிரிகைக்கீடான ஸம்ஸாரதரிதத்தை அறுக்கும் என்கிறார்.

விஸ்லேஷியாவியில் இப்பாதி. “மென்னடை” என்றதக்குறாவம் - கலவியின் இப்பாதி. தோடைகொள்ளுகை - காண்கை. பதப்பயோகப்பயோஜகம் - ஸாஸ இப்பாதி. அதுக்கடி யேதென்ன - கண்டிகோளிறே இப்பாதி. உனக்கு வ்யஸமமுண்டாருல் ஸாஸஸஞ்சாரம் குலைய வேணுமோமென்ன - என்ஈஸாயகை இப்பாதி. “மிகவின்பம் - மிகமேனி” என்ற பதச்சேர்த் திக்குறாவம் - உங்கள் கலவியின் இப்பாதி. மெலிவும் - ஆர்த்தியும். மேகலை-வஸ்தரம். கட்டுக் குலைகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - மேகலைதொங்கும் இப்பாதி. மேனிமேலிவெய்துகையாலே ஆஸ்ரயமில்லையென்றபடி. தம்மையொழியச் செல்லாதார் என்றது - திருமுழிக்களத்தி லுன் னாரை. குணநிகனென்று சொல்லுகிற நீ இப்படி சொல்லலாமோமென்ன - பொரி புறம் இத் தாதி. அதாவது - உன்னே ரஸமில்லாத பொரிக்கு சர்க்கராதிகளை மேலேதடவுமாபோலே, ப்ரண யிதவமில்லாதவனுக்கு ப்ரணயிதவத்தையாரோபித்து, “தகவிலை” என்றவர்கள் முன்னே “தக வுடையவன்” என்றசொன்னதமையுமென்றபடி. ‘தடம்புனல்வாய்’ என்ற தொடங்கி, ‘திரு முழிக்களத்தார்க்கு - தகவன்றென்றுரையீர்கள்’ இப்பவ்யதி. (கௌ)

[ஒழிவின் திபென்ற மேலுக்கு] - திருமுழிக்களத்தில் வேழபதையாலே நிரந்தரவாஸம்பண்ணி அங்கே நிரதிரபதிப்பியுத்தனாவன. [ஒழிவில்லா என்ற தொடர்] - எம்பெருமானுக்குத் திருமுழிக்களத்தைப் பிரித்த புரிக் ஸம்வாவனை யுண்டேயாகிலும் அவனைப்பிரியில் தரியாததன்மையை யுடையவாய் அழிதாய் முல்ப மான கினியின் பேச்சப்போலேயிருக்கிற பேச்சை யுடையவான பிராட்டி தன் ஆற்றா மையாலேப் பாலாதித்த பாகாத்தில் ஒன்றும் குறைபாதபுதிருக்கிற ஆழ்வார் நோவுபட்டு உரைத்த.

ப. - அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு வலமாக, ஹவத்கிஸ்? லஷ ரூப மான வ்யாதிபிதுடைய ஸாந்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

ஒழிவுஇன்றி - (ஒருகாலும்) கிஸ்? லேஷ நில்லாதபடி, திருமுழிக்களத்து - திரு முழிக்களத்திலே, உறையும் - நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலே, ஒங்கடரை - கிலக்ஷண மான தேஜஸ்கையுடையவரை, ஒழிவில்லா - பிரியில் தரியாதபடியாய், அணி - அழ கிய, மழலை - முத்தோத்தியையுடைத்தான, கினிமொழியான் - கினியோ டொத்த பேச்சையுடையவன், அலற்றிய - தன்னுர்த்தியாலே அக்ரமமாகச்சொன்ன, சொல் - பாகாத்தை, வழுவில்லா - (அந்தப் பேரமத்தில்) குறையில்லாதபடியாய், வண்குருகர் - கிலக்ஷணமான திருநகரிக்கு நிர்வாணகாரன், சடகோபன் - ஆழ்வார், வாய்ந்துரைத்த - (அவனுடைய ஸ்வவாவங்களைக்) கிட்டி யதுவகித்து உரைத்ததாய், அழிவுஇல்லா - ஹோக் தாக்கன் றெஞ்சில்லின்றுப்போகாத, ஆரிரத்துஇப்பத்து - நோய் - (ஹவத்கிஸ்? லேஷ ஹேதுவான), ஸம்ஸாரவ்யாதிபை, அறுக்கும் - தீர்த்துக்கொள்ளும். இது - நாலடித் தாழிசை: கலிவிருத்தமென்பாரு முளர்.

இ. - நிறமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார்க்கு, பிரிவுக்கடியான ஸம்ஸாரதுரிதத்தை இதுதானே அறுத்துக்கொடுக்கும் என்கிறார்.

[ஒழிவின் தித் திருமுழிக்களத்துறையும்] - ஒருகாலும் விடநிலையாதே அவ்வுரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவர்க்கு. [ஒங்கடர்] - "பின்னாள்" வணக்குஞ்சேதி என்கிறபடியே அவ்வுரில் நிலையால்வந்த புதரிருக்கிறபடி. அவ்வுரில் ஹோக்யதைபால்வந்த புதர். பிற்பாடர்க்கு முகங்கொடுக்கும் நிர்மைபால்வந்த புதர். [ஒழிவில்லா] - அவன் அவ்வுரை யொழியில் தரிக்கமாட்டாதாப்போலே அவனையொழிய தரிக்கமாட்டாதவன் என்கை. [அணிமழலைக்கினிமொழியான்] - அழகியதாய் முத்தமான கினியின்பேச்சப் போலேயிருக்கிற பேச்சை உடையவன். [அலற்றியசொல்] - தன் ஆற்றாமையாலே அக்ரமமாகச் சொன்ன பாகாத்தை. [வழுவில்லா வண்குருகர்ச்சடகோபன்] - அப் பிராட்டிபடியில் ஒன்றும் குறைவின்றிக்கேயிருக்கிற ஆழ்வார். [வாய்ந்துரைத்த] - கிட்டி உரைத்த ஹவத்கிஸ்தாலே நோவுபட்டுரைத்த. [அழிவில்லாவாயிரத்துஇப்பத்து] - கேட்டார்கள் றெஞ்சை ஒருகாலும் விடாதேவர்திக்கிற இப்பத்து. இப்பாகாத்தைக் கேட் டார்க்கு ஸமகாலத்திற் போலே ஸர்வகாலமும் ரஸம்பிறக்கும்படியாய்த்து இருப்பது. [நோயறுக்குமே] - ஹவத்கிஸ்? லேஷமாகிற நோய் அறுக்கும். கலந்து பிரித்துதிரியக்குக் கனின் காலிலே கிழந்து க்லேஸரிக்கவேண்டா, கிஸ்? லேஷமந்தமில்லாத தேஸத்திலே புகப்பெறுவர்.

ஈடு. - நிறமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸித்தார்க்கு, பிரிவுக் கடியான ஸம்ஸாரதுரிதத்தை இதுதானே யறுத்துக்கொடுக்கும் என்கிறார்.

[ஒழிவின்றித் திருமுழிக்களத்துறையும்] - ஒருநாளும் விடநீணயாதே அவ்
வூரில் நித்யவாணம்பண்ணுமவனை. [ஒண்கடர்] - “பின்னாளுர்வணங்குஞ்சோதி” என்
கிறபடியே, அவ்வூரில் நிலையால்வந்த புகரிசுக்கிறபடி; - அவ்வூரில் ஹோக்யதையால் வந்த
புகர், பிற்பாடர்க்கு முகங்கொடுக்கும் நீர்மையால் வந்த புகர். [ஒழிவில்லா] - அவன்
அவ்வூரையொழியில் பரிக்கமாட்டாதாற்போலே, அவனையொழியில் பரிக்கமாட்டாதவ
ளென்கை; “தவவீ தாகவயரவீ தா” (நசஸீ தாத்வயாஹீநா) என்னுமவளிறே.
[அணிமழலைக்கிளிமொழியாள்] - அழகிய முகப்பமான, கிளியின் பேச்சுப்போலேயிருக்
கிற பேச்சையுடையவள். [அலற்றியசொல்]-தன்னாற்றாமையாலே யக்ரமமாகச்சொன்ன
பாகரத்தை. [வழுவில்லாவண்குருகூர்ச்சடகோபன்] - பிராட்டிபடியி லொன்றும் குறை
வற்றிருக்கிற ஆழ்வார். [வாய்ந்துரைத்த] - கிட்டியுரைத்த; ஹாவவந்புத்தாலே சொன்
னவென்றபடி. [அழிவில்லாவாயிரத்துஇப்பத்து] - கேட்டவர்கள்நெஞ்சையொருநாளும்
விடாதே வர்த்திக்கிற இப்பத்து. இப்பாகரத்தைக் கேட்டார்க்கு, ஸமகாலத்திற்போலே
ஸர்வகாலமும் ரஸம்பிறக்கும்படியாய்த்துஇருப்பது. [நோயறுக்குமே]-ஹவத்விஸ்லேஷ
மாகிறநோயையறுக்கும்; கலந்து பிரிந்து திரியக்குக்களின் காலிலேவிழுந்துக்லேஸிக்க
வேண்டா; விஸ்லேஷமில்லாத தேசத்திலே புகப்பெறுவர். (கக)

கிழமம் - ஒழிவின்றி இய்யாதி. “இப்பத்தும்கோயறுக்கும்” என்றதவத்கட்டாகித்தவத
சிகை - இத்திருவாய்மொழி இய்யாதி. கோய் - விஸ்லேஷதேஹதுவான ஸம்ஸாரஹரிதம். கீழே
ஸௌலப்யத்தால்வந்த புகராக அருளிச்செய்து, ஹவாத்தாம் - அவ்வூரில் ஹோக்யதையால் இத்
யாதி. “பின்னாளுர்” இய்யாதி வாக்யவிவரணம் - பிற்பாடர்க்கு இய்யாதி. “ஒழிவின்றித் திரு
முழிக்களத்துறையும் - ஒழிவில்லா” என்கிற பதச்சேர்த்திக்குஹாவம் - அவன்அவ்வூரை இய்யாதி.
பரிக்கமாட்டானென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் நசஸீநா-இய்யாதி. ஒழிவில்லா - பிரியில் பரிக்கமாட்
டாத. “அணிமழலை” என்றது - மொழிக்கு விஸேஷணம். வழுவதல் - கழுவுதல். கிட்டுகையால
தேதென்ன - ஹாவவந்புத்தாலே இய்யாதி. ஆயிரத்துக்கு அழிவில்லாமையேதென்ன - கேட்ட
வர்கள் இய்யாதி. ஹோக்யதையாலேயென்றபடி. விவரணம் - இப்பாகரத்தை இய்யாதி. “கோய
றுக்கும்” என்றது - இஷ்டப்ராப்திக்கும் உபலக்ஷணமென்கிருர் - கலந்து இய்யாதி. (கக)

தரவிடோபநிஷத்தஸங்கதி:— ஸ்ரீபவ்விபொயிஜகஹநுதிஜாவிநா
ப்யம் விஷுத்யஸம்ப்ரிதஜகெகவபுஸதஸுஜெஹவா ஸவபுஹரெஃ சூவகதஸபூதி
வொபகாபடிதிசூவகாரவிஹமாதபிலஸபுஃஸஃ ।

தரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்தாவலி.— ரஜ்யவாஸ்துதாஸ்யு,
ஸ்ரிகஜகஹவிதகெக, வடிாகதாபா, ஸூபிவா, கதாரஜ்யுசிரிகிசபகத,
ஸ்ரீபரவா, திகிதபூ । புவூஸ்யுசிகஹநுதி, ரபவரணரூவஸூபாயவா
டிபுடிஜெ, ஸூளரெஸ்ரீசாஸுஸாஸிரபூகரூவஸூவிஸூஸீஸீபவிரஹ ।

திருவாய்மொழி
தூற்றத்தாதி

எங்காதலுக்கடி மாலேய்ந்த வடிவழகென்று
அங்காதுபற்றுகா ஆங்கவன்பா - லெக்குமுள்ள
புள்ளினத்தைத்துதாகப்பேசகவிதிமாறந்தாள்
உள்ளினர்க்குத் தீங்கை பதுக்கும்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஸாரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஸாரணம், சேயர்திருவடிகளே ஸாரணம்.

ஆ.—(அறுக்குப்பின்.) — இப்படி உதப்பேஷணம்பண்ண, பின்னையும் எம்பெருமானை வரக்காணாமையாலே அவஸந்நராய்,

ஒ.— எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி தம்முடைய ஆர்த்தியை அறிவிக்கச்செய்தேயும் எம்பெருமான் அப்போதே வரக்காணாமையாலே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார் உதப்பேஷணத்தாலும் மஃப்ராஸாடிக்களாலும் அவனுடைய முனாதுஸந்தானத்தாலும் 'அவன்வந்து நம்மை விஷயீகரித்துத் திருநாவாயிலே கொண்டுபோகை நிர்ஸயம்' என்றத்யவஸித்து, லங்கைபிலேவந்து திருவடி தன்னைத் திருவடிதொழுது போனபின்பு பிராட்டி "பெருமானைக் காண்பதுஎப்போதோ?" என்று பதறினாற்போலே திருநாவாயிலே புகவேணுமென்றுபதறி, 'அங்கே புகவல்லேனே?' என்றும், 'புகும் நாள் என்று?' என்றும், 'அங்கேபுக்கு என்கண்ணாக்கண்டு அடிமைசெய்யவல்லேனே?' என்றும் தொடங்கி அநேகமனோராயங்களைப் பண்ணுகிறார். போகவிட்ட தூதர் வரப் பற்றாமை "நாம் அவனிருந்தவிடத்தேபோவோம்" என்று மனோராயிக்கிறாரென்றுமாம்.

ப.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி வடகமுவுத்தாலே ப்ராபிக்க அவிநிலேஸித்தவர், ப்ராப்யத்வராஜியத்தாலே, அவன்பரிபூர்ணனாய்க்கொண்டு திருநாவாயிலே யெழுந்தருளியிருக்கிறபடியை ப்ராசாரிப்பிக்கக்கண்டு; அவனுடைய அதுவவினோபுரிசாக தேசவர்த்தித்வத்தையும், அதுவவ்யத்வவைவத்தையும், அனாபாசண ஸம்வந்யத்தையும், நித்யகைங்கர்யவிஷயத்வத்தையும், புத்ரீபரிஜநஸ்த்தாநாஹிபூர்த்தியையும், ஆபுரிதலவ்யதையையும், சேஷித்வாக்ஷகத்வாஹ்யாகாரபூர்ணதையையும், அதுவவஜ்ஞாநப்ராஹ்மத்வத்தையும், ஓரவம ஸர்வேஸ்வரத்வத்தையும், அதி ரமணீயவிக்ரஹேயாஸத்தையும் அதுஸந்யுத்து, எவம்ப்ரகாரான ஸர்வேஸ்வரனெழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்தைக்கிட்டி யதுவகிப்பதுஒருநாளே! என்று வஹுமுவமாக மனோராயிக்கிறார்.

இ.— எட்டாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி தம் ஆர்த்தியை அறிவிக்கச் செய்தேயும் அப்போதே வரக்காணாமையாலே அவஸந்நரானவர் உதப்பேஷணத்தாலும் அவன் முனாதுஸந்தானத்தால் வந்த மஃப்ராஸாடித்தாலும் "அவன்வந்து நம்மை விஷயீகரித்து, அமர்ந்த நிலமான திருநாவாயிலே கொண்டுபோகை நிர்ஸயம்" என்று அத்யவஸித்து, க்ராமத்தாலே கொண்டுபோகப் பற்றாமையாலேபதறி, "அங்கே புகவல்லேனே, புகும் நாள் என்றோ? அங்கேபுக்கு என்கண்ணாக்கண்டு அடிமைசெய்யவல்லேனே?" என்று இப்படி அநேக மனோராயங்களைப் பண்ணுகிறார். திருவடிசென்று பிராட்டியைத் திருவடிதொழுது மீண்டபின்பு பெருமானைக்கிட்டுந்தனையும் பிராட்டிக்குச்சென்ற மனோராயம்போலே இவர்க்குச் செல்லுகிறது. "உபாயோபேயங்கள் ஸர்வரணே" என்று அத்யவஸித்தார்க்கு, ப்ராப்யருசியில் கண்ணழிவற்றால் வினம்ப ஹேதுவில்லாமையாலே, ப்ராப்யஸித்தியளவும் மனோராயம் செல்லாதிற்குமிதே. அதவா, போகவிட்டதூது வரப்பற்றாமை "நாம் அவனிருந்தவிடத்தே போவோம்" என்று

மனோரமுக்கிரார். ப்ராப்யஸித்தியிலுண்டான த்வரையாலே, பெரியமுதலியார் எப் போதும் இத்திருவாய்மொழியை அநுஸந்தித்தருளுவரென்று 'பெரியமுதலியார் திருவாய்மொழி' என்றாய்த்து இத்தைச் சொல்லுவது.

சுடு.—திருவடிசென்று பிராட்டியைத் திருவடிதொழுது மீண்டவந்தரம் பெருமானைக்கீட்டுவதற்குமுன்பு பிராட்டிக்குப்பிறந்த மனோரமும்போலே, கீழ்விட்ட உதர அத்தலைப்பட்டு அவனைக்கொண்டு வருவதற்குமுன்னே நடுவு இவர்க்குப்பிறந்த மனோரமுத் தைச்சொல்லுகிறது. இப்படி தம்முடைய ஆர்த்தியறிவிக்கச்செய்தேயும் அப்போதே வரக் காணாமையாலே யவஸந்நரானவர், உதப்ரேஷணத்தாலும் அவன்குணநுஸந்தாநத்தாலும் மனோரமுநாடித்தாலும் “அவன்வந்து நம்மைவிஷயீகரித்து அமர்ந்தநிலமான திருநாவாயிலே கோடுபோகை நிச்சிதம்” என்று அத்யவஸித்து, க்ரமத்தால் போகப்பற்றாமையாலே பதறி, “அங்கேபுகவல்லேனே? புதும்நாள்என்றோ? அங்கேபுக்கு என் கண்ணாக்கண்டு அடிமைசெய்ய வல்லேனே?” என்று இப்படி அநேகமனோரமுங்களைப்பண்ணுகிரார். “உபாயோபேயங்களிரண்டும் ஈஸ்வரனே” என்று அத்யவஸித்தார்க்கு, ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற்றால் விளம்பஹேதுவில்லாமையாலே, ப்ராப்யஸித்தியளவும் மனோரமும் செல்லாநிற்குமிறே. இம்மனோரமுந்தான் இவனுக்குத் தவிராததுமாய், அதுதான் இனியதுமாய், இவனுடைய ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்திருப்பதும் ஒன்றிறே. பெரியமுதலியார், ப்ராப்யஸித்தியில் த்வரையாலே எப்போதும் இத்திருவாய்மொழியை யநுஸந்தியாநிற்பார்; ஆகையாலே, இத்தை “பெரியமுதலியார் திருவாய்மொழி” என்றாய்த்துச்சொல்லுவது. ஆகவா, “விட்டதுதர்கள் தாழ்த்தார்களோன்று தாமே அவன்வர்த்திக்கிற தேசத்தேறப்போக லோருப்புகிரார்” என்பாரு முண்டு.

“அறுக்கும்வினை” ப்ரவேஸே. ஸத்ருஷ்டாந்தமாக ஸங்க்ரஹஸகந்தி - திருவடிசென்று இத்யாதி. பிராட்டிக்குப்பிறந்த மனோரமும்போலே பென்றது—“காமஸுபெஷ்ய விராரணே ஸஸாஜெதவநொஹிணீ : க்ஷிபுஹஜெவிஸோகஸ்யு வாரஹாஸ்யு விராரணே” என்ற திருவடிசொல்லிப்போனவற்றையே எப்போதும்மனோரமித்துக்கொண்டிருக்கையைப்பற்ற “மனோரமத்தைச்சொல்லுகிறது” என்றவந்தரம், “இத்திருவாய்மொழி” என்று கூட்டுவது. அத்தலைப்பட்டு - அங்கேபோய். பிராட்டிக்குப் பெருமான் வருவரென்று திருவடியறிவித்தபின் பாகையாலே, “எப்போது அவரைக்காண்புகுகிறோம்?” என்று பதறக்கூடும்; இவர்க்கு அங்ஙனென்று இன்றிக்கேயிருக்க மனோரமும் கூடினபடி எங்ஙனே? என்கிற சங்கையிலே, விஸ்தாஸங்கதி - இப்படி இத்யாதி. “குறுக்கும்வகையுண்டுகொலோ” “நாளறியேனே,” “அணுகப்பெற்றநாள் எவையென்கொலோ”, “கண்ணாக்களிக்கின்றதுஇங்குஎன்றுகொல்” இத்யாதியைப்பற்ற - அங்கே புகவல்லேனே இத்யாதிதரயமும். உபாயம் அவனே என்றத்யவஸித்தால் “ததஸ்யுஸாஜு ஸஹவெஷ” என்றிராதே மனோரமிப்பானென்? என்ன - உபாயோபேயங்கள் இத்யாதி. ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற்றால் - ப்ராப்யத்திலாதாம் குறைவற வுண்டானுலென்றபடி. ப்ராப்ய த்வரையுண்டென்றால் ஸ்வரூபவிருத்தத்தைச் செய்யலாமோவென்ன - இம்மனோரமும் இத்யாதி. “ப்ராப்யத்வரையாலே மனோரமிக்கிரார்” என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - பெரியமுதலியார் இத்யாதி. பெரியமுதலியார் - ஆனவந்தார். ஸங்கத்யந்தரம் - அடியா இத்யாதி.

முதற் பாட்டு.

அறுக்கும்வினையாயின ஆகத்துஅவனை
நிறுத்தும் மனத்தொன்றிய சிந்தையினுர்க்கு
வெறித்தண்மலர்ச்சோலைகள் சூழ்திருநாவாய்
குறுக்கும்வகையுண்டுகொலோ? கொடியேற்கே.

ஆ. - ஐயவத்தர்பாநாபேக்ஷராயிருப்பாருடைய துவங்களைப்போக்கும்
திருநாவாயை நமக்கும் ஒருகால் குறுகுகைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

ஒ. - முதற்பாட்டில், எனக்குத் திருநாவாய் குறுகுகைக்கு உபாயமுண்டோ?
என்கிறார்.

[அறுக்குமென்று தொடங்கி] - அவனை ஹ்ருதயத்திலே நிறுத்தவேணு
மென்னும் அத்யவஸாயத்திலே ஒருப்பட்ட மனோரயத்தை யுடையார்க்கு ஸகல
துவங்களையும் போக்கும். [வெறி]-பரிமளம். [கொடியேற்கு]-அங்குப் புகப்பெருதே
நோவுபடுகைக்கிடான பாபத்தைப்பண்ணின எனக்கு.

ப. - முதற்பாட்டில், 'ஆபுநிதாதுஐவவிநோயிநிராஸகமாய் நிரதிஸயகோக்ய
மான திருநாவாய் எனக்குக் கிட்டும் வகையுண்டோ?' என்கிறார்.

ஆகத்து-(தங்கள்)அகவாயிலே, அவனை-(ஸமஸ்தவிநோயிநிவர்த்தகனாய் நிரதி
ஸயகோக்யனான)ஸர்வேஸ்வரனானவனை, நிறுத்தும் - நிறுத்தவேணுமென்கிற, மனத்து -
நெஞ்சிலே, ஒன்றிய - ஒருமைப்பட்ட, சிந்தையினுர்க்கு - மனோரயத்தையுடையவர்
களுக்கு, வினையாயின - அவித்யாகர்ம வாஸநாருசிகளான அதுஐவவிநோயிகளையுடைய,
அறுக்கும் - போக்குவதாய், வெறி - பரிமளப்ரகரமான, தண் - ஸ்ராமஹரமாய், மலர் -
புஷ்போத்தரமான, சோலைகள்கூழ் - சோலைகளையுடைய, திருநாவாய் - திருநாவாயா
னது, கொடியேற்கு - (அதுஐவாஹிநிவேஸாநரூபமாகக் கிட்டப்பெறுத) கொடுமையை
யுடைய எனக்கு, குறுக்கும்வகை உண்டுகொலோ - கிட்டும்விரகு உண்டாமோ?

இ. - முதற்பாட்டில், எனக்குத் திருநாவாய் குறுகுகைக்கு உபாயமுண்டோ?
என்கிறார்.

[அறுக்கும் வினையாயின] - வினையென்று பேர்பெற்றவற்றை அடங்கலும்
போக்கும்; ருசிவிநோயி, உபாயவிநோயி, ப்ராப்திவிநோயி, ஸரீரத்தளவில் பர்ப
வஸிக்கவொட்டாதே ப்ராமப்தமாய் வருமவை, அவற்றையைய ஒருகாலே போக்கும்.
க்ரமத்தாலே போக்கவேண்டிவது தானே போக்கிக் கொள்ளுமன்றிறே; அவன் போக்கு
மன்று "ஸவெபுவாஷாநஃபூரூபயகை" "ஸவபுவாவெஷ்யோகோஷ்யிஷ்யதி"
என்கிறபடியேயாகக் கடவதிறே. இப்படி செய்வது ஆர்க் கென்னில்? [ஆகத்தவனை
நிறுத்தும்மனத்தொன்றிய சிந்தையினுர்க்கு] - அவனை ஹ்ருதயத்திலே நிறுத்தவேணு
மென்னும் அத்யவஸாயத்திலே ஒருமைப்பட்ட மனோரயத்தை உடையவர்க்கு. [வெறி
இத்யாதி] - வினையை வர்த்திப்பிக்கிலும் புக்குக்கொடுநிற்கவேண்டும்படியாய்த்து
வேஸமிருப்பது. பரிமளத்தையுடைத்தாய் ஸ்ராமஹரமாய் நித்யவஸந்தமான சோலை
களாலே சூழப்பட்ட திருநாவாய். [குறுக்கும்வகையுண்டுகொலோ] - குறுகப்பண்ணும்
விரகுவதோவென்னுதல்; குறுகும் விரகுவதோவென்னுதல்; குறுக்குமென்று அத்தேஸ
ஹாஷை. அந்த ஹாஷையாலே அருளிச்செய்வதே! என்று விடி யராயருளினார் எம்பெரு
மானார். [கொடியேற்கே] - ஆஸாலேஸமுடையார்க்குப் புகலாந் தேஸமாயிருக்க, புகப்

வஸந்தமான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநாவாய். [குறுக்கும்வகையுண்டுகோலோ] - குறுகப் பண்ணும்வகை ஏதோ? என்னுதல்; குறுகும் விரகுஏதோ? என்னுதல்; குறுக்கு மென்று - அத்தேசஹாஷை. எம்பெருமானார் திருவடிதொழுவெழுந்தருளாநிற்க, "திரு நாவாயெத்தனையிடம்போகும்?" என்று எதிரேவருகிறார் சிலரைக் கேட்டருள, "குறுக் கும்" என்றார்களாய், அதைக்கேட்டு "இப்பாஷையாலே யருளிச்செய்வதே ஆழ வார்!" என்று போர வித்தராயருளினார். [கொடியேற்கு] - கொடியேனுக்கு. ஆஸா லேஸமுடையார்க்கு ப்ராபிக்கலாம் தேசமாயிருக்க, ஆசையும் கண்ணழிவற்றிருக்க புகப் பெருதே நோவுபடுகைக்கடியான பாபத்தைப்பண்ணினனக்கு. 'ஆகத்தவனைநிறுத்தும் மனத்தொன்றியசிந்தையினுர்க்கு - வினையாயின அறுக்கும் - வெறித்தண்மலர்ச்சோலை கள்கூழ் திருநாவாய் - கொடியேற்கு - குறுக்கும்வகை யுண்டுகோலோ?' (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

கொடியேரிடைக் கோகனகத்தவள்கேள்வன்
வடிவேல்தடங் கண்மடப்பின்னேமனாள்
நெடியானுறைசோலைகள் சூழ்திருநாவாய்
அடியேனனுக்கப்பெறுநாள்எவைகோலோ?

ஆ.—(கொடியேரிடை) - பெரியபிராட்டியாரோடும் நப்பின்னைப்பிராட்டியா ரோடும் கூட அவன் எழுந்தருளியிருக்கிற திருநாவாயிலே போய்ப் புகுவதென்றோ? என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருநாவாயிலேபுகும் நாளென்றோ? என்கிறார்.

[கொடியென்றுதொடங்கி]-கொடிபோலே அழகிய இடையையுடைய பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லஹாய் கூரியவேல்போலேயாய்ப்பெருத்திருக்கிற கண்களையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு ஹோக்தாவாய், அவ்வளவன்றிக்கே, மஹிஷபரிஜநாழிகளுக்கு ஒருமுடிவின்றிக்கே விருக்கிறவன் திரந்தரவாஸம் பண்ணுவதுஞ்செய்து இவன் பரிகா மெல்லாங்கொண்டு ஒருமுலையிலே அடங்கும்படி சோலைப்பரப்பையுடைய திருநாவாயை.

ப.—அநந்தரம், மஹிஷ்யாழி ஹோக்யதா வைவதத்தை யுடையவன் வர்த் திக்கிற திருநாவாயை நான் கிட்டும்நாள்கள்எவை? என்கிறார்.

கொடிவர்துடை - கொடிபோலழகிய இடையையுடையளாய், கோகனகத்த வன் - தாமரைப்பூவிற் பிறப்பாலே நிரதிஸமஹோக்யையான லக்ஷ்மிக்கு, கேள்வன் - ஸத்ருஸனாய், வடி வேல் - வடித்த வேல்போலே யொளியையும் கூர்மைமையுமுடைய

யாலே - நித்யவஸந்தமான என்றது. இரண்டாமர்த்தம் - குறுகும் என்கிற மெல்லொற்றை "குறுக்கும்" என்று வல்லொற்றாக்கிக்கிடக்கிறதாய், குறுக்கும்விரகேதோ என்று. ஆனால், குறுக்கும்வகையென்னுதே "குறுக்கும்வகை" என்கிறதென்னென்ன - குறுக்கும் இத்யாதி என் னுதல்; மூன்றாமர்த்தமாதல். "தேசஹாஷை" என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - எம்பெருமானார் இத் யாதி. பாபமேதென்ன - ஆஸாலேஸம் இத்யாதி. அந்வயம் - ஆகத்தவனை இத்யாதி. "வினை யாயின - அறுக்கும்" என்றது - திருநாவாய்க்கு விஸேஷணம். (க)

தான், தடங்கண் - பெரியகண்களையும், மடம் - மடப்பதையுமுடைய, பின்னை - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, மணுளன் - ஹோக்தாவாய், (இவ்வளவன்றியே), நெடியான் - அபர்யந்த ஹோக்யதாதிஸயத்தையுடையவன், உறை - வர்த்திக்கிற (தேசமாய்), சோலைகள் - நானாவிதமான சேலைகளாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, திருநாவாய் - திருநாவாயை, அடியேன் - (அநந்யஹேமீயனா) நான், அணுகப்பெறும்நான் - அணுகப்பெறும்நான்கள், எவையென - எவையோ? வடியென்று - மாவவெய், மாவடுப்பிளவுபோலவும் வேல்போலவு மென்றுமாம்.

இ - இரண்டாப்பாட்டில், திருநாவாயிலேபுகும் நாளென்றோ? என்கிறார்.

[கொடியேரிடையித்யாதி] - கொடிபோலே அழகிய இடையையுடையளாய்ப் புஷ்பத்திற்பரிமளம் உபாதானமாகப்பிறந்த பிராட்டிக்கு வல்லஹனாவன். “நகஸூரிணா வநாயுதி” என்பாரும் அருகேயிருக்க இழக்கவோ! என்கிறார். [வடிவேலித்யாதி] - கூரியவேல்போலே ஓராளுமொருநோக்கும் நேராய், ஹோக்தாவின் அளவல்லாத ஹோக்யதையை யுடைத்தான கண்களையுடையளாய் ஆத்மகுணோபதையான நப்பின்னைப் பிராட்டி செவ்விகொள்ள இட்டுப்பிறந்தவன். தன்கண்ணாலே அவனையொடியெறிந்து நமக்காக்கித்தருமவனிறே நப்பின்னைப்பிராட்டி. [நெடியான் இத்யாதி] - இவ்வளவன்றிக்கே மஹிஷ்பரிஜநங்களுக்கு எல்லையின்றிக்கே யிருக்குமவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம். அவனுக்கும் அவன்பரிகரத்துக்கும் குறைவற வர்த்திக்கலாஞ் சோலைப் பரப்பையுடைத்தான தேசம். [அடியேனணுகப் பெறுநான்] - அடிமை செய்கைக்கு இட்டுப் பிறந்த நான் வந்து கிட்டப்பெறும் நாளென்றோ?

சுரு. - இரண்டாம்பாட்டு. திருநாவாயிலே புதும்நாளென்றோ? என்கிறார்.

[கொடியேரித்யாதி] - கொடிபோலேயழகிதான இடையையுடையளாய்ப் புஷ்பத்திற்பரிமளம் உபாதானமாகப் பிறந்த பிராட்டிக்கு வல்லஹனாவன். “நகஸூரிணா வநாயுதி” (நகஸூரிநாபராத்யதி) என்பாரும் அருகேயிருக்க இழக்கவோ? என்கிறார். [வடிவேல்தடங்கண்மடப்பின்னைமணுளன்] - கூரிய வேல்போலே ஓராளும் ஒருநோக்கும் நேராய் ஹோக்தாவின்ளவல்லாத ஹோக்யதையை யுடைத்தான கண்ணையுடையளாய், ஆத்மகுணோபதையான நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய செவ்வி புஷ்பக்கைக்கு இட்டுப்பிறந்தவனாய்த்து. [நெடியான்] - இப்படிப்பட்ட மஹிஷ்பரிஜநாதிகளால் எல்லேகாண வொண்ணாதவன். [உறையித்யாதி] - அவனுக்கும் அவன் விஹிதிக்கும் குறைவற வர்த்திக்கலாம்படி இடமுடைத்தான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநாவாயை. [அடியேன்] - வநவாஸத்துக்குப் பெருமானும் பிராட்டியுமாய்க் கலக்குமிடத்தில் * லவாம்ஸ்துவிற்படியே எல்லாவடிமைகளும் செய்கைக்கு இளையபெருமாள் நேர்பட்டாற்போலேயாய்த்து,

இரண்டாம்பாட்டு. - கொடியேர் இத்யாதி. “திருநாவாய் - அணுகப்பெறும்நான் எவையென? ” என்றத்தைக் கடாஹித் தவதாரிகை - திருநாவாயிலே இத்யாதி.

ஏர் - அழகு. இத்தால் ஹாவம் - நகஸூரிண இத்யாதி. வடி - கூர்மை. ஓராளுமொருநோக்கும் மென்றது - ஓராளுக்கோரம்புபோலே ஒருநோக்காலே யகப்படுத்திக்கொன்னுகையென்றபடி. பிராட்டிமாரைச் சொன்ன வநந்தரம், “நெடியான்” என்கையாலே அர்த்தம். இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. “சோலைகள்” என்கிற வஹுவசநத்துக்கு ஹாவம் - அவனுக்கும் இத்யாதி. பிராட்டிமாரோட்டைச் சேர்த்தியைச்சொல்லி, அநந்தரம் “அடியேன்” என்றதுக்கு ஹாவம் - வநவாஸத்துக்கு இத்யாதி. புறப்பட்டு என்றுகூட்டுவது. லவாம்ஸ்துவிற்படியே - அந்த

இங்குத்தைக்கு அடிமைசெய்கைக்கு இவர் நேர்பட்டபடியும். இளையபெருமாகிப் போலே அடிமைசெய்வித்துக் கொள்ளுகிற விஷயத்திற் குறையில்லையாய்த்துஇவர்க்கு. ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளொருத்தியுமிறே அங்கு. [அணுகப்பெறுநாளெவைகொலோ] - அத் தேசத்தை நான் கிட்டப்பெறும் நாள்தோ ? (e)

மூன்றாம் பாட்டு.

எவைகொல் அணுகப்பெறுநாள் என்றெப்போதும்
கவையில்மனமின்றிக்கண்ணீர்கள் கலுழ்வன்
நவையில்திருநாரணன்சேர் திருநாவாய்
அவையுள்புகலாவதுஓர்நாள் அறியேனே.

ஆ. — (எவைகொல்). - 'என்றோ திருநாவாயை யணுகப் பெறுவது?' என்று எப்போதும் தடுக்கித்தனாய்க் கண்ணீர்சொரிருக்கிற நான், ஹேயப்ரத்யக்ஷனான திருநாரணன்சேர் திருநாவாயிலே அவனுடைய தீவ்ப்பரிஷத்திலேபோய்ப் புகுநாள் என்றென்று அறிகிலேன் என்கிறார்.

ஒ. — மூன்றாம்பாட்டில், 'திருநாவாயிற்றிருவேலக்கத்திலே புகும் நாள் என்று?' என்று அறிகிறிலே எனன்று அவஸைநுகர்கிறார்.

[எவைகொல் என்று தொடங்கி] - அணுகப்பெறுநாள் எவையோவென்று ஸர்வகாலமும் மற்றொன்றறியாதே ஒருமைப்பட்டுக் கண்ணீர் பாயாநிற்பன். [நவையில் திருநாரணன்] - தூர்லஹத்வாஹிதோஷம் தட்டாதபடி பிராட்டியோடேகூடி ஆஸ்ரித ஸுலஹனாவன்.

ப. — அநந்தரம், 'அஸாபாரணஸம்ஸந்த விரிஷ்டனான நாராயணன் வர்த்திக்கிற திருநாவாயோலக்கத்திலே புகுவதுஒருநாள் அறிகிறிலேன்' என்கிறார்.

அணுகப்பெறுநாள் - கிட்டப்பெறுநாள், எவைகொலென்று - எவை யென்று, எப்போதும் - ஸர்வகாலத்திலும், கவையில்மனமின்றி - வேறொன்றிற் புகுநும் நெஞ்சின்றியே (ஏகாக்ரசித்தனாய்க்கொண்டு), கண்ணீர்கள் - கலுழ்வன் - மல்காநிற்பன்; நவைதில் - (தூர்லஹத்வ ஸோபாதிகதவாஹிகளாகிற) குற்றமின்றியே, திருநாரணன் - (ஸுலஹனாப் திருபாயிசஸந்தவாய்) ஸ்ரீயஃபதியான நாராயணன், சேர் - வர்த்திக்கிற, திருநாவாய் - திருநாவாயில், அவையுள் - அவனுடைய ஓலக்கத்திலே, புகலாவது - ப்ரவேசிக்கலாவது, ஓர்நாள் - ஒருநாள், அறியேனே - இன்னதென்றறிகிலேன். நவை - குற்றம். அவை - ஓலக்கம்.

இ. — மூன்றாம்பாட்டில், 'திருநாவாயில்திருவேலக்கத்திலேபுகும்நாளென்று?' என்று அறிகிறிலேன் என்கிறார்.

[எவைகொலித்யாஹி] - நான் வந்து கிட்டப்பெறும் நாளெவை? என்று. [எப்போதும்] - ஒருகாலத்திதைச்சொல்லி அல்லாதபோது அந்யபரதை பண்ணுகிறேனோ?

ஸ்வேலக்கத்திற்படியே யென்றபடி. இவர்கேர்பட்டால் விஷயம் குறைபட்டிருக்குமோவென்ன - இளையபெருமானே இத்யாதி. ஏற்றமுண்டென்கிறார் - ஸ்ரீஜநகராஜன் இத்யாதி. (e)

[கவையில் மனமின்றி] - அதுதன்னிலும் இதுவும் முகாந்தரமுமாய்ச் செல்லுகிறதோ? இருதலைத்த நெஞ்சின்றியே. [கண்ணீர்கள் கலழ்வன்] - கண்ணீர்கள் வெள்ளமிட விருப்பன். [நவையில்திருநாரணன்] - துர்லலத்வாழி தோஷமின்றிக் கையிருக்கிற ஸ்ரீமான நாராயணன். ஸௌலப்யத்துக்கு ஹற்றாண பிராட்டியோடே கூடத் திருநாவாயிலேவந்து ஸுலலாணவன். [திருநாவாயவையுள் புகலாவதோர் நாளறியேனே] - திருநாவாயிலே பேரோலக்கமாகயிருக்க அத்திரளிலே சென்று கூடப் பெறும்நாளென்றென்று அறிகிறிலேன். அவை - சபை, நவை - குற்றம். “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்று கொலோ” என்றிருக்கும் அவராகையாலே, அந்நாளே யாசைப்படுகிறார்.

சா. — மூன்றும் பாட்டு. ‘திருநாவாயில் திருவோலக்கத்திலே புதுநாள் என்று?’ என்றறிகிலே என்கிறார்.

[எவைகோலியாதி] - நான் வந்து கிட்டப் பெறும்நாள் எவை என்று? [எப்போதும்] - ஒருகால் இதைச் சொல்லி அல்லாதபோது அந்யபரதைபண்ணுகிறேனோ? [கவையில் மனமின்றி] - அதுதன்னிலும் இதுவும் முகாந்தரமுமாய்ச் செல்லுகிறதோ? இருதலைத்த நெஞ்சின்றிக்கே. [கண்ணீர்கள் கலழ்வன்] - கண்ணீர்கள் வெள்ளமிடவிருப்பன். [நவையில்திருநாரணன்] - துர்லலத்வாழி தோஷமின்றிக்கே யிருக்கிற ஸ்ரீமான நாராயணன். ஸௌலப்யத்துக்கு ஹற்றாண பிராட்டியோடே கூடத் திருநாவாயிலேவந்து ஸுலலாணவன். ‘திருநாவாயிலே பேரோலக்கமாக விருக்க, “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவது என்று கொலோ?” என்று ஆசைப்பட்ட நான் அத்திரளிலே சென்று கூடப் பெறும்நாள் என்று?’ என்றறிகிறிலேன். அவை - சபை. நவை - குற்றம். (க)

நான்காம் பாட்டு.

நாளேலறியேன் எனக்குள்ளானானும்
மீளாவடிமைப்பணி செய்யப்புகுந்தேன்
நீளார்மலர்ச்சோலைகள்குழ் திருநாவாய்
வாளேய்தடங்கண் மடப்பின்னமனாளா!

ஆ. — (நாளேலறியேன்.) - திரவயிக ஸௌந்தர்யமுண விசிஷ்டையான கப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஹோமயான உனக்கு மீளா அடிமைப்பணிசெய்யப்புகுந்தேன்; ‘அடிமைசெய்யும் நாளென்று?’ என்றறிகிறிலே மனன்கிறார்.

மூன்றும் பாட்டு. — எவைகோல் இத்யாதி. “திருநாவாயவையுள் புகலாவதோர் நாளறியேன்” என்றத்தைக் கடைகித்தவதாரிகை - திருநாவாய் இத்யாதி.

இப்பதப்பரயோகத்திக்கு ‘ஹாவம் - அதுதன்னிலும் இத்யாதி. இதுக்கார்த்தம் - இருதலைத்த நெஞ்சின்றிக்கே என்று. இருதலைத்த நெஞ்சு - இருதலையான நெஞ்சென்றபடி. முகாந்தரமுமாய் - விஷயாந்தரமுமாயென்றபடி. கவையிலே மனமின்றி - கவையிலேயான மனமின்றிக்கே - வேறொன்றிற்பெருகின நெஞ்சின்றிக்கே; ஏகாக்ரசித்தஞய்க்கொண்டென்றபடி. அவை - கார்யம்; விஷயாந்தரமென்றபடி. கண்ணீர்களாலே கலங்குவனென்று ஸப்தார்த்தம். அதாவது - கண்ணீர் வெள்ளமிடாநிற்பனென்றபடி. “கலழ்வன்” என்கிறதற்கு நிகண்டு - “கலழி - கலங்குதல், அழுதல்.” “கலழுவன்” என்று இவ்வர்த்தங்களை யெல்லாஞ் சொல்லும். “திருநாரணன்” என்று தொடங்கி மேலுக்கு ஸப்தார்த்தம் - ஸௌலப்யத்துக்கு இத்யாதி. (க)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், எல்லாவடிமையும் கொள்ளுகைக்குடான திருச் சோலையையுடைய திருநாவாயிலே நப்பின்னைப்பிராட்டியோடேகூட எழுந்தருளியிருக்கிற உனக்கு ஆத்மாந்ததாஸ்யம் பண்ணும்படி விஷயீக்ருதனான நான் திருவடிகளில் அடிமையிலே அபிகரிக்கும்நான் என்றென்று அறிகிலெனென்று பதறுகிறார்.

[வாளேய்தடங்கண்] - வாள்போலேயாய் பெருத்திருந்துள்ள கண்.

ப.—அநந்தரம், நித்யகைங்கர்யத்திலே அந்விதனாப்ப்புருந்த நான், அந்தக் கைங்கர்யோபாயுத்தமான நாள்கள் உளவானபடி யறிகிறிலே என்கிறார்.

ரீள் - ஒங்கி, ஆர் - நிறைந்த, மலர் - பூவையுடைத்தான, சோலைகள்-சோலைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருநாவாய் - திருநாவாயிலே, வாள்வய் - வாள்போலே நீண்ட ஒளியையுடைத்தான, தடங்கண் - பெரியகண்ணை யுடையளாய், மடப்பின்னை - ஆத்மா-பண்ணையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, மனாளா - நிரதிஸயலோகத்தாவானவனே! (வாலிரீளப்போலே), நானும்-, மீளாவடிமைப்பணி செய்ய - விச்சேதாஹித நிரந்தர கைங்கர்யம் பண்ணுகைக்கு, புருந்தேன் - அவ்யித்தேன் ; (அதுக்கு), எனக்கு - , உள்ளன - உளவாகக் கற்பித்துவைத்த, நாளவல் - நாளாகில், அறியேன் - (அவை) நானறிகிறிலேன்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஆத்மாந்ததாஸ்யம் பண்ணும்படி விஷயீக்ருதனான நான் நப்பின்னைப்பிராட்டியோடே கூட விருக்கிறிருப்பிலே அடிமை செய்யப்பெறும் நாளென்றென்றறிகிறிலேன் என்கிறார்.

[நாளேலறியேனெனக்குள்ளன்] - பெறக்கடவ நாளென்றென்று அறிகிறிலேன் என்னுதல். பிரிந்திருக்கக்கடவ நாளெத்தனையென்று அறிகிறிலேன் என்னுதல். பேறுளித்தமானபின்பு பதறுகிறதென்னென்னில்? - [நானும் மீளாவடிமைப்பணிசெய்யப் புருந்தேன்] - நித்யஸூரிசுள்பண்ணும் ஆத்மாந்ததாஸ்யத்திலேயன்றோ நானும்அபிகரித்தது. ஒருபாயோஜனத்தைக் கொள்ளக்கிட்டினவனாய் ஆறியிருக்கிறேனோ? தாஸ்ய பரிமாணத்தில் சுவடறியாதவனாய் ஆறியிருக்கிறேனோ? [நீளார்மலர்ச் சோலைகள்] - ஒங்கிப்பாப்புமாறப் பூத்தசோலைகளை யுடைத்தான தேஸம்; அடிமைசெய்கைக்குப் புஷ்பாப்யுபகரணங்களால் குறைவற்ற தேஸமென்னுதல். நப்பின்னைப் பிராட்டியும்தானுமாகப் புஷ்பாபசயம் பண்ணலாம் தேஸமென்னுதல். [வாளேய்தடங்கண்] - ஒளியையுடைத்தான பார்த கண்ணென்னுதல், வாள்போலேகண்டாரை அழிக்கவல்ல பார்த கண்ணென்னுதல்; அவனை அந்யாஹும்படியாக்கவல்ல கண்ணழகையுடையவள் என்கை. [மடப்பின்னை மனாளா] - அழகையன்றிக்கே ஆத்மபண்ணங்களாலும் துவக்க வல்லவளுக்கு வல்லவனானவனே! தேஸாந்தரம்போன ப்ராஜை ஊர்அணித்தானவாறே தாய்மாரைப் பலகாலும் தினைக்குமாபோலே ப்ராப்யதேஸம்அணித்தானவாறே திரளவும் தனித்தனியும் பிராட்டிமாலை அறுஸன்பிக்கிறார்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. 'ஆத்மாந்ததாஸ்யம்பண்ணும்படி விஷயீக்ருதனான நான், நப்பின்னைப்பிராட்டியோடேகூடவிருக்கிற விருப்பிலே யடிமைசெய்யப்பெறும் நான் என்று? என்றுஅறிகிறிலேன்' என்கிறார்.

நாலாம்பாட்டு.—நாளேல் இத்யாதி. "மீளாவடிமைப்பணி செய்யப்புகுந்தேன் - மடப்பின்னைமனாளா - நாளேலறியேன்" இத்யாதிகளைக் க்டாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆத்மாந்ததாஸ்யம் இத்யாதி.

[நாளோலியேனெனக்குள்ளே] - பெறக்கடவநாள் என்றென்றறிதிறிலேன் என்னுதல்; நான் உகதிருக்கக்கடவ நாள்எத்தனையுண்டென்றறிதிறிலேனென்னுதல். பேறு ஸித்தமானபின்பு பதவிறதேன்? என்னில் - [நானும் மீளாவடிமைப்பணி செய் யப்புகுந்தேன்] - நித்யஸூரிகளபண்ணும் சூத்மாந்ததாஸ்யத்திலேயன்றோ நானும்அநி கரித்தது? ஒருபாயோஜாததைக் கொள்ளக் கிட்டினவனாய்ஆறியிருக்கிறேனோ? டாஸ்ய பரிமளத்திற் சுவாஹியாதவனாய்ஆறியிருக்கிறேனோ? [நீளார்மலர்ச்சோலைகள்] - ஓங்கிப் பரப்புமாறப்பூத்த சோலைகளையுடைத்தான தேசம். அடிமைசெய்கைக்குப்புஷ்பாத்யப கரணங்களால் குறைவற்றதேசம் என்னுதல்; நப்பின்னைப்பிராட்டியும் தானுமாகப் புஷ்பாபசயம்பண்ணலாம் தேசமென்னுதல். [வாளேய்தடங்கண்] - ஒளியையுடைத் தான பரந்த கண் ணென்னுதல்; வாள்போலே கண்டாரை அழிக்கவல்ல பரந்தகண் என்னுதல்; அவனை அந்நயார்ஹமாக்கவல்ல கண்ணழகையுடையவளென்கை. [மடப்பின்னைமணாளா] - அழகேயன்றிக்கே சூத்மகுணங்களாலும் துவக்கவல்ல வளுக்கு வல்லவனானவனை! தேசாந்தரம்போனப்ரஜை ஊர்அணித்தானவாறே தாய்மாரைப் பல கால் நினைக்குமாபோலே, ப்ராப்யதேசம்அணித்தானவாறே திரளவும் தனித்தனியும் பிராட்டிமாரை அருணியிக்கிறார். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மணாளன்மலர்மங்கைக்கும்மண்மடந்தைக்கும்
கண்ணாளனுலகத்துயிர்தேவர்கட்கேல்லாம்
விண்ணாளன்விரும்பியுறையுந்திருநாவாய்
கண்ணாரக்களிக்கின்றதிங்கென்றுகொல்கண்டே.

ஆ.—(மணாளன்.) - லக்ஷ்மீஹமிதினோநாயகனாய், தேவாஹி ஸ்யாவராத நிநிலஜகநிர்வாஹகனாய், ஸ்ரீவைகுண்டநிலபஞ்ச எம்பெருமான் விரும்பியுறையும் திரு நாவாயை, இப்பாக்குதியேயோடே கண்ணாக்கண்டு களிப்பதென்றோ? என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருநாவாயை என் கண்ணின்விடாய் தீரக் கண்டு க்ருதார்பூவதென்றோ? என்கிறார்.

“எனக்குள்ளே - நாளோலியேன்” என்றவயிப்பது. எனக்குளவாகக் கற்பித்து வைத்த நாளான லறியேனென்று ஸப்தார்த்தம். இன்னநாளென்று விசேஷியாமையாலே இத்தை த்வேதா காட்டுகிறார். பெறக்கடவநாள் இத்தாதி வாக்யத்வயத்தாலே. மீளா - அவிச்சிந்தமான அடிமைப்பணி - டாஸ்யக்குத்யம். “அடிமைப்பணி” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஒரு ப்ரயோஜநத்தை இத்தாதி. “மீளாவடிமைப்பணி” என்றதுக்கு ஹாவம்-டாஸ்யபரிமளத்தில் இத்தாதி. “அடிமைப் பணிசெய்ய” என்றத்தையும் “மடப்பின்னைமணாளா” என்றத்தையும் கூட்டி ஹாவத்வயம் - அடிமைசெய்கைக்கு இத்தாதிவாக்யத்வயம். வாள் - ஒளியும், வேலும். ஏய்கை - உடைத்தாகையும, ஒப்பும். கீழ் வாக்யவிவரணம் - அவனை இத்தாதி. துவக்கவல்ல - வசிகரிக்கவல்ல, பாட்டுத் தோறும் பிராட்டிமாரை யருளிச்செய்ததுக்கு ஹாவம் - தேசாந்தரம் இத்தாதி. ‘நீளார்மலர்’ என்று தொடங்கி ‘அடிமைப்பணி செய்யப் புகுந்தேன்: எனக்குள்ளே - நாளோலியேன்’ இத்யக்வபடி. (ச)

[கண்ணாள் உலகத்துயிர் தேவர்கட்கெல்லாம் கண்ணாள் கிருப்பியுறையும் திருநாவாய்] - லோகத்திலுண்டான தேவமனுஷ்யர்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், ஸ்ரீவைகுண்டநாடு யிருந்தவன் அத்யாபீசம் பண்ணிக்கொண்டு வர்த்தித்தகுளுகிற திருநாவாயை, [இங்கு] - பாக்குதியோடே.

ப. - அந்தாம், பத்ரிபரிஜநஸ்யாநாஹி பரிபூர்ணானவன் வர்த்திக்கிற திருநாவாயை, என்னண்ணாது நிறையுப்படி கண்டு அது கிடப்பதென்றோ? என்கிறார்.

மலர்மக்கைக்கும் - பத்மவாஸினியானலக்ஷ்மிக்கும், மண்மடந்தைக்கும் - ஸ்ரீஹம்மிப்பிராட்டிக்கும், மனாள் - லோகத்தாவாய், உலகத்து - லோகத்தில், உயிர் தேவர்கட்கெல்லாம் - ப்ராணிகள் தேவதைகள் எல்லார்க்கும், கண்ணாள் - நிர்வாஹகனாய், கிண்னாள் - பாமவ்யோமஸுப்தவாச்யமான பாம்பதத்தி லுள்ளவையும அடிமைகொள்ளுமவன், கிரும்பி-(இந்தவிஹ-இதிவ்யத்திலும்)கிரும்பி, உறையும் - வர்த்திக்கிற, திருநாவாய் - திருநாவாயை, கண் - கண்கள், ஆர - பரிபூர்ணமாய்ப்படி, கண்டு, இங்கு - இங்கே, களிக்கின்றது - நிரதிஸ்யாநக்ஷியாவது, என்றுகொல் - என்றோ?

இ. - அஞ்சாம்பாட்டில், திருநாவாயை என் கண்ணின்விடாய்தீர்க்கண்டு உகப்பதென்றோ? என்கிறார்.

[மனாள் இத்யாதி] - பிராட்டிக்கும், ஸ்ரீஹம்மிப்பிராட்டிக்கும் வல்லவன், புருஷகாரமாவாரும் பொறைக்குவாத்தாவாரும் உண்டாயிருக்க இழக்கக்கடவேனோ? [கண்ணாள் இத்யாதி] - லோகத்தில் மனுஷ்யர்களென்ன, தேவர்களென்ன, எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகனாவன். அவர்கள் படுக்கைப்பற்று கோக்குகிறபடி. [கிண்னாள்] - பிராட்டிமாரும் தானும் தனக்குத் தகுதியான பாம்பதத்திலே கிவ்யபர்யங்கத்திலே யிருந்து நித்யஸூரிகளை நிர்வாஹிக்கிறவன். [கிரும்பியுறையும் திருநாவாய்] - உலக விஹ-இதிநாதன் பெருப்பேராக ஆதரித்து வர்த்திக்கிற தேசம். அவன் கிரும்புகிற தேசமல்லது ப்ராப்யமில்லையே. [கண்ணாள்] - காண்கையிலே விடாய்ப்பட்ட கண்கள் வயிறுசிறைய. [களிக்கின்றது இங்கு என்றுகொல்] - "கஹரிஷ்டு" என்ற ஒரு தேஸ விசேஷத்திலே களிக்கையொழிய, இங்கே களிக்கப்பெறுவதென்றோ? [கண்டே] - "காண்கை நிர்வாஹம்" என்னும் நிர்வாஹத்தால் களிக்கையன்றிக்கே, கண்டே களிப்பது என்றோ?

ஈ. - அஞ்சாம்பாட்டு. திருநாவாயைக் கண்ணின்விடாய்தீர்க்கண்டு அங் லலிப்பதென்று? என்கிறார்.

[மனாள் இத்யாதி] - பெரியபிராட்டியார்க்கும் ஸ்ரீஹம்மிப்பிராட்டியார்க்கும் வல்லவனாவான். புருஷகாரமாவாரும் பொறைக்குவாத்தாவாகுமுண்டாயிருக்க இழக்கவேனுமோ? [கண்ணாள் இத்யாதி] - லோகத்தில் மனுஷ்யர்களென்ன, தேவர்களென்ன, எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகனாவன். அவர்கள் படுக்கைப்பற்று கோக்குகிறபடி.

அஞ்சாம்பாட்டு-மனாள் இத்யாதி. "திருநாவாய் கண்ணார்களிக்கின்றது இங்கென்று கொல்கண்டே" என்றத்தைக் கடைகித்தவதாரிகை - திருநாவாயை இத்யாதி.

இத்தால் ஸாவம் - புருஷகாரம் இத்யாதி. உலகத்து - உபாத்தியாயன். உயிர் - மதுஷ்யர், "பிராட்டிமார்க்கு - மனாள்" என்றவந்தாம் "தேவர்கட்கெல்லாம் - கண்ணாள்" என்றதற்கு ஸாவம் - அவர்கள் இத்யாதி. படுக்கைப்பற்று - ஸ்த்ரீகளுக்குவிட்ட தேசம். "படுக்கைதானிருத்

[விண்ணான] - படுக்கைதானிருக்கிறபடி; பிராட்டிமாரும் தானும் தனக்குத்தகுதியான பரமபடித்தில் ஐயபர்யங்கத்திலேயிருந்து நித்யஸ்வரிகளை நிர்வஹிக்கிறவன். [விரும்பியுறையும் திருநாவாய்] - உலயலிஹ-ஓதிநீர், பெறுப்பேறுக ஆதரித்து வர்த்திக்கிறதேசம். அவன்விரும்புகிறதேசமல்லது ப்ராப்யமில்லையே. [கண்ணா]-காண்கையிலே விடாய்ப்பட்ட கண், ஆர - வயிறுநிறைய. [களிக்கின்றது இங்கு என்று கொல்]-“ஹஹஹஹஹஹஹ” (அஹமந்நமஹமந்நம்) என்ற ஒரு தேசவிசேஷத்தே களிக்கையொழிய, இங்கே களிக்கப்பெறுவது என்றோ? [கண்டே]-“காண்கை நிர்வஹம்” என்னும் விஸ்வாஸத்தால் களிக்கையன்றிக்கே, கண்டேகளிப்பதென்றோ? (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

கண்டே களிக்கின்றதிங்கேன்றுகொல்கண்கள்
தொண்டேயுனக்காயொழிந்தேன்துரிசின்றி
வண்டார்மலர்ச்சோலைகள் குழ்திருநாவாய்
கொண்டேயுறகின்றவங்கோவலர்கோவே.

ஆ.—(கண்டே) - எனக்காகத் திருநாவாயைக் கோயிலாகக்கொண்டுஉறைகிற கோவலர்கோவே! உன்பக்களில் அந்நயப்பாயோஜனமான ஸ்நேஹத்தையுடையே னான என்னுடைய கண்கள் திருநாவாயிலே உன்னைக் கண்டு களிப்பது என்றோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், திருநாவாயில் எம்பெருமானைக் குறித்து, கண்கள் உன்னைக்கண்டு களிப்பதென்றோ? என்கிறார்.

[தொண்டே உனக்காய் ஒழிந்தேன் துரிசின்றி] - அக்யபாதை கெட்டு உனக்கே அடிமையானேன். [வண்டென்று மேலுக்கு] - புக்காரை மற்றொன்றறியாத படி பண்ணவல்ல நிரதிராய ஹோக்யபாண திருச்சோலைகள் குழப்பட்ட திருநாவாயை ஆதரித்து அங்கே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஆஸ்ரிதஸுலஹனாவேன்!

ப.—அநந்தரம், திருநாவாயிலே வர்த்திக்கிற ஆஸ்ரிதஸுலஹனான உன்னைக் கண்டு என்கண்கள் களிப்பதென்று? என்கிறார்.

வண்டுஆர் - வண்டுகளிறைந்த, மலர்ச்சோலைகள் - மலரையுடையசோலைகள், குழ - குழந்த, திருநாவாய் - திருநாவாயை, கொண்டு - (வாஸஸ்த்தாநமாகத் திருவுள்ளத்திலே) கொண்டு, உறைகின்ற - நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய், எங்கோவலர்கோவே - எனக்கும் கோபாலர்க்கும் ஸௌலப்யத்தைக்காட்டி ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனே! துரி

கிறபடி” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - பிராட்டிமாரும் இத்யாதி. “கண்ணான - விண்ணான விரும்பியுறையும்” என்ற கூட்டி ஹாவம் - உலயலிஹ-ஓதி இத்யாதி. பரமபதத்தைவிட்டுத் திருநாவாயை “கண்ணா - கண்டு” என்கிறதென்னென்ன - அவன்விரும்புகிற இத்யாதி. “விடாய்ப்பட்ட” என்னையாலே - வயிறுநிறைய என்றது. “இங்கு” என்றதுக்கு ஹாவம் - அஹமந்நம் இத்யாதி. “கண்டே!” என்கிற ஏவகாரார்த்தம் - காண்கை இத்யாதி. ‘மலர்மங்கைக்கும் மண் மடத்தைக்கும் - மனான - உலகத்துயிர் தேவர்கட்கெல்லாம் - கண்ணான-விண்ணான-விரும்பியுறையும் திருநாவாய் - இங்கு - கண்ணா - கண்டே - களிக்கின்றது-என்றுகொல்?’ இத்யங்கயது

சின்னி - க்ருத்ரிமயின்றியே, உனக்கே - தொண்டேயொழிந்தேன் - சபலனாய்விட்டேன்; கண்கள் - என்கண்கள், இங்கு - இங்கே, கண்டேகளிக்கின்றது - நிரந்தரமாகக்கண்டே களிப்பாற்பது, என்றுகொல் - என்றுயிருக்கிறது?

இ. - ஆறும்பாட்டி, ஊரையன்றிக்கே அங்கே நிற்கிற உன்னைக்கண்டு கண் களிப்பதென்றோ? என்கிறார்.

[கண்டேயித்யாதி] - நான் செய்தபடிசெய்ய; கண்களின்விடாய் திருவ தென்றோ? ஒருநாளிலேகாண்கை நிர்ஸிதம்; ஆனபின்பு, இந்நிர்ப்பந்தத்துக்கு மல மென்? என்ன, [தொண்டேயித்யாதி] - அந்யபரதையன்றிக்கே உன் திருவடிகளிலே அதிசபலனானேன்; அரைக்கணம் இழக்கமாட்டாதபடியாயன்றோ என்சாபலமிருக்கிறது? துரிசாகிறது - மநஸ்ஸுக்கு ஹேயவிஷயஸ்பர்ஸம். [வண்டாரித்யாதி] - பரிமளத்தோ பாதி வண்டுகளும் படிந்துகிடக்கும்படி புஷ்பிதமான சோலைகளை உடைத்தான தேசம். "தவபு நராவதபுதே" என்கிறபடியே புக்காரை மீளவொட்டாத நிரதியாய லோக்யமான தேசம். [கொண்டேயுறைகின்ற] - 'ஆஸ்ரிதரோடே அதுவிக்கலாம் தேசம்' என்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். [எங் கோவலர்கோவே] - க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்து இடையர்க்கு ஸுலலனாற்றிப்பாலே திருநாவாயிலே வந்து எனக்கு ஸுலலனாவனே!

எ. - ஆறும்பாட்டு. ஊரையன்றிக்கே ஊரில் நின்றருளின உன்னைக்கண்டு களிப்பதென்றோ? என்கிறார்.

[கண்டேகளிக்கின்றது இங்கு என்று கொல்கண்கள்] - நான்செய்தபடிசெய்ய; கண்களின்விடாய் கேவேதென்றோ? ஒருநாளிலேகாண்கை நிர்ஸிதம்; ஆனபின்பு, இந்நிர்ப்பந்தத்துக்கு மலமென் என்னில்? [தொண்டேயுனக்கா யொழிந்தேனித்யாதி] - அந்யபரதையன்றிக்கே உன் திருவடிகளிலே அதிசபலனானேன். அரைக்கணம் இழக்க மாட்டாதபடியன்றோ என்சாபலமிருப்பது. துரிசாகிறது - மநஸ்ஸுக்கு ஹேயவிஷயஸ்பர்ஸம். [வண்டுஇத்யாதி] - பரிமளத்தோபாதி வண்டுகளும் படிந்துகிடக்கும்படி புஷ்பிதமான சோலைகளையுடைத்தான தேசம். "தவபு நராவதபுதே" (நசபுநரா வர்த்ததே) என்கிறபடியே புக்காரை மீளவொட்டாதபடி நிரதியாய லோக்யமான தேசம். [கொண்டேயுறைகின்ற] - "நமக்கும் நம்மையுக்கந்தார்க்கும் நினைத்தபடி பரிமாறியநு லவிக்கலாம் தேசம்" என்று திருவுள்ளத்தாலே யாதரித்துக்கொண்டு வர்த்திக்கிற தேச

ஆறும்பாட்டு - கண்டே இத்யாதி. "திருநாவாய்கொண்டே யுறைகின்றனங்கோவலர் கோவே - இங்கு - கண்டே - கண்கள் - களிக்கின்றது - என்றுகொல்" என்றவற்றைக் கடாகழித் தவதாரிகை - ஊரையன்றிக்கே இத்யாதி. "கோவலர்கோவே" என்று அவனை ஸம்போதிக் கையாலே - ஊரில்நின்றருளினவனே என்கிறது.

கீழ் தாம் ஆநந்திப்பதென்றோ என்று ப்ரார்த்தித்தவர், இப்போது கண்களினுடைய ஆநந்தத்தை ப்ரார்த்திப்பானென்? என்ன - நான் இத்யாதி. அதாவது - தனக்கு ஆநந்தமில்லா விட்டாலும் தன்னுடையப்ரஜைக்கு ஆநந்தத்தை ப்ரார்த்திக்குமாபோலே யென்றபடி. இத்தால் ஊவம் - அரைக்கணம் இத்யாதி. இது கீழிற்பண்ணின சங்கைக்கு உத்தரமாயுமிருக்கிறது. "அந்ய பரதையன்றிக்கே" என்றத்தால் மலிதம் - துரிசாகிறது இத்யாதி. துரிசு - குற்றம். ஆர்கல் - பொருந்துதலாய், படிதலைச்சொல்லுகிறது. சோலைகளை வர்ணிக்கிறதுக்கு ஊவம் - நச இத்யாதி. "கொண்டே" என்றதுக்கு ஊவம் - நமக்கும் இத்யாதி. "எங்கோவலர்கோவே" என்றதுக்கு

மாய்த்து. [எங்கோவலர்கோவே] - க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து இடையர்க்கு ஸுலஹ னொன்றோபாலே, திருநாவாயிலேவந்து எனக்கு ஸுலஹனானவனே! (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

கோவாகியமாவலியைநிலங்கோண்டாய்
தேவாகரஞ்சேற்றவனே திருமாலே
நாவாயுறைகின்றஎன்றாரணநம்பீ!
ஆவாவடியான் இவனென்றருளாயே.

ஆ.—(கோவாகிய) - ஆபுரிதஜநஸம்ஹிதப்ரதனாய், ஆபுரிதஜநாநிஷ்ட நிவாரணஸ்வஹாவனுமாய் ஆபுரிதவத்ஸலனுமாய், ஆபுரிதஸுலஹத்வார்த்தமாகத் திரு நாவாயிலே அவதீர்ணனுமாயிருந்த நாராயணநம்பீ! ஆவாஅடியானிவனென்றருளாய், என்கிறார்.

ஐ.— ஏழாம்பாட்டில், திருநாவாயிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற நாரணநம்பீ! ஐயோ இவன் அநந்யமதியென்று என்பக்களிலே க்ருபைபண்ணியருளவேணுமென்கிறார்.

[கோவென்று தொடங்கி] - ஆபுரிதருடைய அபேக்ஷிதங்களை முடித்துக் கொடுக்கும் ஸ்வஹாவனாய் ஆபுரிதப்ரதிகுலநிரஸந ஸ்வஹாவனுமாய் வைத்து அதுக் கடியான பூறியப்பதியுமாய் ஆபுரிதர்க்கணித்தாகைக்காக திருநாவாயிலே எழுந்தருளி யிருப்பதுஞ்செய்து ஆபுரிதவத்ஸலனாய் இப்படி “ஆபுரிதர்க்கு உதப்பாகப் பெற் றோம்” என்றத்தாலே பூர்ணனானவனே!

ப.— அநந்தரம், சோஷித்வ ரக்ஷகத்வ ப்ராப்யத்வ ரூபமான ஆகாரபூர்த் தியையுடைய நீ, உறவைப்பார்த்து க்ருபைபண்ணவேணுமென்கிறார்.

கோவாகிய-(த்காலோக்யத்துக்கும்) சோஷியாகத் தன்னையகிமாநித்திருந்த, மாவலியை - மஹாபலியை, நிலங்கோண்டாய் - பூமியை அபேக்ஷித்துவாங்கி அதி னுடைய அந்பஸோஷத்வம்போய் அநந்யார்ஹமாய்ப்படி சோஷியானவனாய், (சோஷமான ஜமத்துக்கு), தேவாகரம் - தேவாஸுரவிஹரமத்தால் வருகிற விரோதத்தை, செற்ற வனே - சமீபித்து த்வதேகஸாரணனாக்குமவனாய், நாவாயுறைகின்ற - திருநாவாயிலே நிரந்தரவாஸம்பண்ணுகிற, என்-, நாரணநம்பீ - ஸமஸ்தமூணவிஹ-உதி விஸரிஷ்டத்வத் தால்வந்த நாராயணத்வ பூர்த்தியையுடையயாய், திருமாலே - இந்த சோஷித்வ ரக்ஷ கத்வ ப்ராப்யத்வபூர்த்திக்கு அஸாதாரணமான பூறியப்பதித்வத்தையுடையவனே! (காருண்யரூபையானவனோட்டைச்சேர்த்தியாலே), ஆ ஆ - ஐயோ! இவன் அடியா னென்று-இவன் நமக்கு சோஷபூதனென்று, அருளாயே- ஆகாரத்யவிஸரிஷ்ட ஸம்ஸந் யத்தைப்பார்த்து இரங்கிடருளவேணும்.

இ.— ஏழாம்பாட்டில், ஆபுரிதார்யமாகத் திருநாவாயிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற டேவர் அநந்யமதியென்று என்பக்களிலே க்ருபைபண்ணியருளவேணு மென் கிறார்.

ஹாவம் - க்ருஷ்ணனாய் இத்யாதி. ‘வண்டார்’ என்றுதொடங்கி, ‘கோவே - துரிசின்றி-உனக்கு - தொண்டாயொழிந்தேன்; இங்கு - கண்டே-கண்கள்-களிக்கின்றது-என்றுகொல்?’ இத்யந்வய: (சு)

[கோவாகிய இத்யாதி] - ஈஸ்வரன் இந்த்ரனை த்ரைலோக்யாதிபதியாக வைத்தான், மஹாபவனி அவனைத்தள்ளி அப்படித்தைத் தான் ஏறட்டுக்கொண்டான்; வாயகனானவன் ஸ்வஸலத்தாலே யெறட்டுக்கொண்டபடியாலே “நாடு நோவுபடும்” என்று ரக்ஷகனான இந்த்ரனுக்குக் கொடுக்கைக்காக அவன் பக்கலினின்றும் விவ்ருதியை வாங்கினான்யத்து. ஆஸ்ரிதருடைய அபேக்ஷிதஸித்திக்குத் தன்னையழியமாயும் ஸ்வலாவனென்கை. [தேவாகரஞ்செற்றவனே] - தேவாஸுரஸங்க்ராமத்திலேபரஸ்பரவதமே யாய்ச் சென்றவாறே, அதுகூலரான ஷேவர்களுக்காக அஸுரர்களை யழியச்செய்தவனே! ஹரபலிபக்கல் குணலேஸுத்தாலே தன்னையழியமாறினான், அங்கு அங்குனுமொன்றில் மமயாலே அவர்களையழியச் செய்தபடி. [திருமாலே] - ஆஸ்ரிதரை ரக்ஷிக்கைக்கும் தர ரதிகூலரை நிரஸிக்கைக்கும் அடி ஸ்ரியப்பதியாகையாலே; தான் உகவாதார்பக்கல் ஐஸ்ரீயத்தைமாற்றி உகப்பார்க்குக் கொடுக்கைக்கு அடி ஸ்ரியப்பதியாகையாலே. [நாவாயுறைகின்ற] - ரக்ஷகனானவன் ஷுக்ரஸ்த்தனாகையன்றியே ஆஸ்ரிதரக்ஷணர்த்தமாகத்திருநாவாயிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனே! [நாரணம்பீ] - அதுக்குஉறுப்பாக ஆஸ்ரிதவத்ஸவ் “அவர்களுக்குஉறுப்பாகப் பெற்றோம்” என்று அத்தாலே பூர்ணனானவனே! ஸ்ரிதரக்ஷணத்தை நினைத்து ஸர்வாந்தர்யாமியானவன் என்றுமாம். [ஆவாவடியான். னன்றருளாயே] - “அநந்யமுதியான இவன் ஐயோ நோவுபடுவதே” என்று க்ருபைபண் ியருளவேணும்; “வொஹனெனெவெவெவெஸநாயுட்காடிளவூதளகயாலாசியுட்காடிவாராகுதிநொயுதி: வுலீடிசெ” இவன் நமக்கு அஸா தாரணென்று, ஸம்ஸுத்தைசுப்பார்க்கு க்ருபைபண்ணி யருளவேணும் என்றுமாம்.

ஈடு.—ஏழாம்பட்டு - ஆஸ்ரிதார்த்தமாகத் திருநாவாயிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேவர், அநந்யமுதியென்று ன்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி யருளவேணுமென்கிறார்.

[கோவாகியமாவலி. நிலங்கொண்டாய்] - ஸர்வேஸ்வரன் இந்த்ரனை த்ரைலோக்யாதிபதியாக்கிவைத்தான்; அவனைத்தள்ளி அந்தப்பதத்தைத் தான்ஏறட்டுக்கொண்டு “நானே அரசு” என்றிருந்தானாய்த்து. நீ கொடுக்கக்கொள்கையன்றிக்கே, அதுக்கெல்லாம் தானே நியாமகன் என்றவிமரித்திருந்தானாய்த்து; “வெறும்புறத்திலே, தன்னதல்லாதத்தை ‘தன்னது’ என்றெறட்டுக்கொண்டிருக்கக்கடவ அவன் கையிலே இவ்விஷயமுங்கிடக்குமாகில் நாடுதெடிக்கிடவாது” என்று பார்த்தருளி, இந்த்ரனதான விவ்ருதியை அவன்பக்கலில்நின்றும் வாங்கினான். [தேவாகரஞ்செற்றவனே] - தேவாஸுரஸங்க்ராமத்திலே அவர்கள் படுவது இவர்கள் படுவதாய் இங்ஙனே யருவச்செல்லப்புக்கவாறே, ஒருதலையையழித்து தேவஜாதிக்குக் குடியிருப்பும் பண்ணிக்கொடுத்தானாய்த்து. [திருமாலே] - ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்கும் தத்ப்ரதிகூல நிரஸனத்துக்கும் அடி ஸ்ரியப்பதியாகை. [நாவாயுறைகின்ற] - இப்படி ரக்ஷிக்குமிடத்தில் அடுத்தணித்தாக முகந்தோற்றத்

ஏழாம்பாட்டு - கோவாகிய இத்யாதி. “நாவாயுறைகின்ற என்னாரணம்பீ - ஆவாவடியானிவனென்றருளாயே” என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆஸ்ரிதார்த்தமாக இத்யாதி.

“ஆகிய” என்றதுக்கு ஹவம் - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. அதாவது - தனக்கில்லாதத்தை ஏறட்டுக்கொண்டானென்கிறது “ஆகிய” என்கையாலே என்றபடி. விவரணம் - நீகொடுக்க இத்யாதி. “மாவலியைநிலங்கொண்டாய்” என்றதுக்கு ஹவம் - வெறும்புறத்திலே இத்யாதி. வெறும்புறத்திலே - நிர்நிஸந்தநமாக. மாவலியை - மாவலிபக்கலின்றும். தேவாஸுரயுத்தத்திலே அஸுரரைச் செற்றவனே. கீழிரண்டையும்பற்ற - ஆஸ்ரித இத்யாதி. அடுத்தணித்தாக - ப்ரத்யாஸங்கமாக.

ப.—அநந்தரம், நீ யருளாதிருக்கவுமாம், அருளவுமாம், ஓந கலக்கமில் லாதபடி உன்னை என்நெஞ்சிலேவைத்து அதுவாழ்க்கும்படியான ஜ்ஞாநத்தைத் தந்தருள வேணு மென்கிறார்.

அருளாதொழிவாய் - (இவன் செய்தபடி செய்கிறான் என்று) க்ருபைபண்ணு திருக்கிலுமிருக்கிறாய்; அடியேனை - (அநந்தரத்திபாம்படி யுனக்கேயாயிருக்கிற) என்னை, அருள்செய்து - நிரவயிக க்ருபைபண்ணி, பொருள் ஆக்கி - லப்தஸத்தாக னாக்கி, உன் பொன்னடிக்கீழ் - உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளின்கீழே, புத - ப்ரவே சிக்கும்படி, வைப்பாய் - வைக்கிலும் வைக்கிறாய்; தென்-கட்டளைப்பட்ட, திருநாவாய் - திருநாவாயிலே, என்நேவே - எனக்குப் பரமப்ராப்யஹதனா யிருக்கிறவனே! மருளே இன்றி - ஒருகாலும் அஜ்ஞாநமூர்யமில்லாதபடி, உன்னை - (ஸர்வப்ரகாரபரிபூர்ணனாய் ஹோக்யனான) உன்னை, என்நெஞ்சத்து - (அத்யந்தாலிநிவிஷ்டனான) என்நெஞ்சிலே, இருத்தும் - இருத்தியதுவாழ்க்கும்படியான, தெருளே - தெளிந்த அறிவே, தரு - எனக்குத் தந்தருளவேணும். தருவென்று - தருவாயாகவேணுமென்றபடி.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அப்போதே அபேக்ஷிதம் பெறாமையாலே, “அரு ளவுமாம், தவிரவுமாம்; அஜ்ஞாநமூர்யமில்லாதபடி உன்னை என்நெஞ்சிலே இருத்தும்படி தெளிவைத் தரவேணும்” என்கிறார்.

[அருளாதொழிவாய்] - இவன் செய்தபடி செய்கிறானென்று க்ருபைபண் னாதேயிருக்கிலும்இரு; என்உர்யதீயைக்கண்டு க்ருபைபண்ணி நிரதிஸயஹோக்யமான உன் திருவடிகளின்கீழே அநந்தரத்தியான என்னை வைத்துக்கொள்ளிலும் கொள். [மருள் இத்யாதி] - மயர்வறமநிலமருளினபடியே அஜ்ஞாநமூர்யமில்லாதபடி உன்னை எப் போதும் என்மநஸ்ஸிலே வைத்துக்கொள்ளும்படி, “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளு மீதே” என்கிற தெளிவைத் தரவேணும். [தென்திருநாவாயென்நேவே] - “திரு நாவாயிலே நின்றருளின நீயே ஆப்ராயணீயன்” என்னுமிடத்தை எனக்கறிவித்தவனே!

ஈ.—எட்டாம்பாட்டு. அப்போதே யபேக்ஷிதம் பெறாமையாலே, “அருளவு மாம், தவிரவுமாம்; அஜ்ஞாநமூர்யமில்லாதபடி உன்னை என்நெஞ்சிலே யிருத்தும்படி தெளி வைத் தரவேணும்” என்கிறார்.

[அருளாதொழிவாய்] - என்பக்கல் க்ருபைபண்ணாதே இவன் பட்டது படு கிறான் என்றிருக்கிலும் இரு. [அருள்செய்து] - அன்றிக்கே, என்நுர்க்கதீயைக்கண்டு க்ருபைபண்ணி. [அடியேனை யித்யாதி]-அஸத்தகல்பனாயிருக்கிற என்னை, “வாணநெகடி” என்கிறபடியே ஒருவஸ்துவாம்படி பண்ணி, நிரதிஸயஹோக்யமான உன் திருவடிகளின் கீழே வைத்துக்கொள்ளிலும் கொள். பொருளானாரை வைத்துக்கொள்ளும் ஸ்த்தாநம் பொன்னடிக்கீழ்போலே காணும். [மருளேயின்றியித்யாதி] - அடியில் * மயர்வறமநில மருளினபடியே, அஜ்ஞாநமூர்யமில்லாதபடி உன்னை என் மநஸ்ஸிலே எப்போதும் வைத் துக்கொள்ளும்படி, “தனக்கேயாக வேனைக்கொள்ளுமீதே” என்கிற தெளிவைத் தர வேணும். [தென்திருநாவாயென்நேவே - தெருளேதரு] என்று கீரியை; அன்றிக்கே,

எட்டாம்பாட்டு - அருளாதொழிவாய் இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்கித்தவதா ரிகை - அப்போதே இத்யாதி. அருளாயென்றார் - அப்போதே என்று கூட்டுவது.

“ஆக்கி” என்றதுக்கு ஹாவம்-அஸத்தகல்பனாய் இத்யாதி. “பொன்” என்னையாலே-நிரதி ஸயஹோக்யம் என்றபடி. இத்தால் ஸ்ரேஸாத்தியாக ஹாவம் - பொருளானாரை இத்யாதி. பொருள்

“மருளேயின் றி யுன்னை என்னெஞ்சத்திக்குத்தம் தேருளேதரு தேந்திருகாவாய் எந்தேவே !
அருளாதோழிவாய், அருள்செய்து அடியேனைப் பொருளாக்கியுன்பொன்னடிக்கீழ்ப்புகவைப்
பாய்: திருவுள்ளமானபடிசேய்” என்றும் பிள்ளைப்பணிப்பது. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

தேவர் முனிவர்க்கு என்றுங்காண்டற்கரியன்
முவர் முதல்வன் ஒருமுவுலகாளி
தேவன்விரும்பியுறையுந்திருநாவாய்
யாவாணுகப்பெறுவார் இனியந்தோ?

ஆ.—(தேவர்.)-வீரஹ்மாதிகளுடைய சகலாராதி ஸர்வகாணகங்களுக்கும்
அகோசானாய், வீரஹ்மாதி ஸ்யாவாராத ஸம்ஸ்தஜந்து நிர்மாணத்ராண ஸம்ஹாண
லீலாண ஸம்பெருமான் கிருப்பிக்கொண்டு ஸர்வஸுலஹுபுறையிற திருநாவாயை
அணுகப்பெறுமவர்கள் என்னஹ்மாயம் பண்ணினார்களோ? நான் ஹ்மாயஹ்நாயிழந்
தேன்! என்ற மோகிரார்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “கதெதேதாஹ்மாதிகளெல்லாம்” என்று சக்ர
வர்த்தி சொன்னாற்போலே “திருநாவாய் காணப்பெறுதே நான் முடியாநின்றேன்.
இனி வேறு திருநாவாய் அறுபுகிக்கும் ஹ்மாயவாங்களாரோ” என்கிரார்.

[தேவன்விரும்பியுறையுந்திருநாவாயை] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸகாதிகளுக்கும் ஹ்மாய
ஜ்ஜெபனாய் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காரணஹ்மாதான ஸர்வேஸ்வரனாய் அத்யந்த விஸஜ
தீபனானவன் அத்யந்தாத்நைப்பண்ணிக்கொண்டு நிரந்தரமாக வர்த்தித்தருளுகிற திரு
நாவாயை.

ப.—அநந்தாம், அறிவுடையார்க்கும் அறியவரிய ஸர்வாயிகன் வர்த்திக்கிற
திருநாவாயை, அத்யந்தாநிநிநிஷ்டான ஹ்மாய பெற்றிலைன்; இனி யார் பெறப் புகு
கிரார்? என்கிரார்.

தேவர் முனிவர்க்கு-ஸமஸ்ததேவர்களுக்கும் ஸகாதிமுனிவர்களுக்கும், (ஸ்வ
பந்தத்தால்), என்னும் - ஸர்வகாலமும், காண்டற்கு - காண, அரியன் - அரியனாய்,
முவர் - ப்ரஹ்மகுத்தாதிகளுக்கு, முதல்வன் - ஸத்தாதிரேஹதுபூதனாய், ஒரு - அத்விதீய
மான, முவுலகு - ஜமத்தாயத்தையும், ஆனி - (தன் ஸங்கல்பத்தாலே) நிர்வஹிக்குமவ
னாய், தேவன் - ஸமஸ்ததால்பாணகுணாத்மகான ஸர்வான், விரும்பி - அத்யந்தாம்
பண்ணி, உறையும் - வர்த்திக்கிற, திருநாவாய் - திருநாவாயை, அந்தேதா - ஐயோ!
இனி - இனி, அணுகப்பெறுவார்பாவார் - அணுகப்பெறுவாரார்? இவ்வஹிநிவஸாதி
ஸபத்திலும் கிட்டாதது இனிக்கிட்கிறதோ என்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தாம் இப்படிச் சொன்ன வந்தாம் அவன்பக்கல்
ஒருவாசி காணாமையாலே, “கதெதேதாஹ்மாதிகளெல்லாம்” என்று சக்ரவர்த்தி சொன்

வந்தவம், தாமும். தந-நாவேணும். தேன்-அழகியதான். பின்னான் நிர்வஹித்துக்கு, “தேருளே
தரு” என்றது - தேவுக்கு விசேஷணம்.

அற்போலே “திருநாவாய் காணப்பெறாமல் முடியாநின்றேன்: வேறு அவ்வுரை அதை விக்கும் ஊழ் யவான்களாரோ?” என்கிறார்.

[தேவரித்யாதி] - “ஸ்வயத்நத்தாலே காண்போம்” என்னும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்கும் காணவரியனாயிருக்கும். [மூவர்முதல்வன்] - ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் நடுவே வந்தவதரித்து அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனுனவன் என்னுதல்; ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்னுதல். [ஒரு மூவுலகாளி] - மேலும்மேலும் நடுவுமான ஸர்வலோகத்துக்கும் அத்விதீயனான நிர்வாஹகன். [தேவன்] - ஸர்வவிஸஜாதீயன். [விரும்பியுறையும் திருநாவாய்] - இப்படி ஸர்வோபவானாயிருக்க, ஒரு குடியிருப்பில் ஸாதாரைப்போலே, “ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கான விடம்” என்று அத்யாதாரம்பண்ணிவர்த்திக்கிறதேஸத்தை. [யாவரணுகப்பெறுவாரினி] - நான் முடியாநின்றேன், இனி, இப்பேறு பெற இருக்கிறாரோ! “ததெகித-ஹ்யா” என்கிறபடியே மனுஷ்யர்க்குக் கூட்டல்லர். [அந்தோ] - உடைமையான எனக்கு உள்ளது உடையவனுக்கின் ரீக்கே ஒழிவதே!

நடு. - ஒன்பதாம்பாட்டு. இப்படிச் சொன்னவிடத்திலும் ஒருவிசேஷகடாக்ஷிப்பண்ணாமையாலே, “நான் இவ்வாசையோடே முடியாநின்றேன்; என்னவிமதம் பெறப்புகிற ஸாக்யாதிகர்ஆரோ?” என்கிறார்.

[தேவர்முனிவர்க்குஎன்றும்காண்டற்கரியன்] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸநகாதிகளுக்கும் ஸ்வயத்நத்தாலே என்றுமொக்கக் காணவரியனாயுள்ளவன். [மூவர்முதல்வன்] - ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் நடுவேவந்து அவதரித்து, அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல்; ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல். [ஒருமூவுலகாளி] - இந்த்ரமுகத்தாலே நின்ற த்ரைலோக்யத்தையும் ரக்ஷிக்கும்படியைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, கீழும் மேலும் நடுவுமான ஸர்வலோகத்துக்கும் அத்விதீய நாயகன் என்னுதல். [தேவன்] - ஸர்வவிஸஜாதீயன். [விரும்பியுறையும் திருநாவாய்] - இப்படி ஸர்வநிர்வாஹகனுனவன், தனக்கென்ன ஒருகுடியிருப்பு இல்லாதானொருவன் குடியிருப்புப் பெற்றுற்போலே, “ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கான தேஸம்” என்று அத்யாதாரம்பண்ணிவர்த்திக்குக் தேஸத்தை. [யாவரணுகப்பெறுவாரினி] - நான் முடியப்புகாநின்றேன்; இனிப் பெறவிருக்கிறார்ஆரோ! “ததெகித-ஹ்யா” (நதேமநுஷ்யா) என்கிறபடியே, அவர்கள் மனுஷ்யர்களுக்குக் கூட்டல்லர். ‘இனி’ - என்கிறபதத்தாலே - நான்முடிந்தேன் என்கிறது ஸூசிச்சிறது.

ஒன்பதாம்பாட்டு - தேவர் இத்யாதி. “யாவரணுகப்பெறுவாரினியந்தோ” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி.

காண்டற்கரியன் - காண்கைக்கரியன். முந்தின அர்த்தத்துக்கு, மூவரினும் வைத்துக் கொண்டு அவநிர்ணான தான், ப்ரதாநனாயிருக்குமென்று ஸப்தார்த்தம். இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்குக் காரணபூதனென்று ஸப்தார்த்தம். “மூவர்முதல்வன்” என்றதின் அர்த்தவ்யாநுருணமாக அர்த்தவ்யம் - இந்த்ரமுகத்தாலே இத்யாதி வாக்யவ்யத்தாலே, “தேவன் - த்யோதமாரன்” என்றத்தை நினைத்து - ஸர்வவிஸஜாதீயன் என்றது. “விரும்பியுறையும்” என்றதுக்கர்த்தம் - இப்படி இத்யாதி. “இனி” என்றதுக்கர்த்தம் - நான்முடிய இத்யாதி. ஆரோ என்னையாலே - அவர்கள் ஸாக்யாதிகளென்று விவக்ஷித்து, ப்ரமாணம் - நதேமநுஷ்யா இத்யாதி. “முடியப்புகாநின்றது” என்றதுக்கு ஸப்தமேதென்ன - இனியென்கிற இத்யாதி. “ததெகித-ஹ்யா” என்கிற ஸ்லோகத்துக்கர்த்தம் அவர்கள் இத்யாதி. “ததெகித-ஹ்யா”

‘அந்தோ’ - என்கிறபதத்தாலே - எனக்குள்ளது, அவனுக்கு உண்டாகப் பெறுதொழிவதே.
 “ததேவாஹி” (நதேமநஷ்யாஃ) - அவர்கள் சேத்துப் பிறக்கிறவர்களுக்குக் கூட்
 டல்லர்கள். “தேவாஃ” (தேவா:)-அவர்கள் நித்யாநுலவம்பண்ணுகிறவர்களுக்குக் கூட்
 டாமீத்தனை. “யத்யாதி” (யதிநாலாண்மே ஒருபடி தப்பிக்கிடந்து அவர்
 மீண்வேந்தால் அவ்வொப்பித்த முகத்தைக் காணப்பெறும் ஹாக்யாதிகர் ஆரோ? இங்கே,
 காதாசித்காநுலவம்பண்ணுமவர்கள், நித்யாநுலவம் பண்ணுமவர்களிலும் சீரியரே;
 “வீண்ணுளாரிலும்சீரியரே,” “வஷெபுஷணுசெவாஃ” (வர்ஷெபஞ்சதஸே
 புநஃ) - பதினாலாண்மே கழித்துப் பதினையாம் ஆண்டைக்கு இருப்பாரிறே காணப்
 பெறுவார்? காலம் முடிந்ததென்றிருக்கிறாயித்து சக்ரவர்த்தி. (க)

பத்தாம்' பாட்டு.

அந்தோ! அணுகப்பெறநாள் என்று எப்போதும்
சிந்தைகலங்கித் திருமால்! என்றழைப்பன்
கோந்தார்மலர்ச்சேரலைகள் சூழ் திருநாவாய்
வந்தேயுறைகின்ற எம்மாமணவண்ணை.

ஆ.-(அந்தோ.) - இப்படி யுன்னை யாசைப்பட்டிப் பெருந்தேயொழிந்தா
லும் நிராசனாய்விடமாட்டாதே, பின்னையும், என்னோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கக்கூகத் திரு
நாவாயிலேவந்திருந்தருளின இக்குணத்தை யநுஸந்தித்து, என்றோ உன்னை நான் அணு
கப்பெறுவதென்று எப்போதும் சிந்தைகலங்கித் திருமாலென்றழையாநிற்பன்! என்
கிறார்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், உன்னை ஆசைப்பட்டுப் பெறுதொழிந்தாலும் விட மாட்டாதே சிந்தைகலங்கித் திருமாலே என்றழைப்பன்! என்கிறார்.

[அந்தோவென்று தொடங்கி] - 'ஐயோ! அணுகப்பெறும் நாள்ளன்றோ? என்று ஸர்வகாலமும் ஹ்ருதயம் கலங்கி பூதிப்பதிவே!' என்று கூப்பிடாநிற்பன். [கொந்தார்மலரென்று மேலுக்கு] - நிரதிஸயக்ஜாக்யமான திருச்சோலைகளிலே சூழப்பட்ட திருநாவாயிலே சூர்ரிதர்க்கு ஸுலஹஸ்யவந்து வர்த்தித்தருளுவதுஞ்செய்து அதிஸ்லாக்யமான அழகை உடையவனே!

ஷெவாஸெவா யெவாநாஸாஸகாணக்டுரி வம் டுக்ஷணிராஸெவாஸெஷ்டுவணுடிஸெ
 வம்.நஃ ” இத்தயோத்யாகாண்டே (சுச.சுசு) தஸாதஃ. “வெஷ்டுவணுடிஸெ” என்றத்தைக்
 கடரகூழித்த - பதினாலாண்டுமோருபடி இத்யாதி. ஒருசால் பெருமானைக்கண்டவர்கள் நித்யாநு
 ஹவம்பண்ணுமவர்களுக்குக் கூட்டாவர்களோவென்ன - காதாசித்த இத்யாதி. “ டுக்ஷணி ”
 என்னையாலே - காதாசித்தகாநுஹவம் என்றது. இதக்கு ஸம்வாதம்-விண்ணுளாரிலும் இத்த்யாதி.
 ஹமவதநுஹவத்துக்கு மேட்டுமடையான இங்கேயிருந்து காதாசித்தகாநுஹவம் பண்ணுமவர்கள்,
 நித்யாநுஹவம் பண்ணுகிறவர்களிலும் அதிகரென்றபடி. “வம்.நஃ” என்றதுக்கர்த்தம் - பதினா
 லாண்டும் கழிந்து இத்யாதி. பதினாலாண்டும் சழிந்து பதினையாமாண்டு வாராதோவென்ன-
 காலம் இத்யாதி.

ப.—அந்தரம், விடவொண்ணாத ரமணியவிக்ரஹத்தைதயுகைய உன்னைக் கிட்டப்பெறுநாளுண்டாவதுகாண்! என்று நெஞ்சுகலங்கிக் கூப்பிடாநின்றே நென்கிறார்.

கொந்துஆர் - கொத்தாகநிறைந்த, மலர்ச்சோலைகள் - பூவையுடைத்தான சோலைகள், சூழ் - சூழ்ந்த, திருநாவாய் - திருநாவாயிலே, வந்தே - (பரமபதாதிகளை விட்டே)வந்துநிற்குமவனுப், உறைகின்ற - நித்யவாஸம்பண்ணுகிறே, எம் மா மணிவண்ணு - நிரதிஸபலோக்யமான சீலரத்நம்போலே யிருக்கிற வடிவையுடைபவனை! அந்தோ - ஐயோ! அணுகப்பெறுநாள் என்று - உன்னை யணுகப்பெறுநா ளாவதுகாண் என்று, எப்போதும் - ஸர்வகாலமும், சிந்தைகலங்கி - நெஞ்சுகலங்கி, திருமாலென்று - ஸ்ரீமாரீன பென்று, அழைப்பன் - கூப்பிடாநின்றேன்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், உன்னைப்பெறுதொழிந்தாலும் விடமாட்டாதே மகஸ்ஸுகலங்கிக் கூப்பிடாநிற்பன் என்கிறார்.

[அந்தோ இத்யாதி] - சொல்லத்தொடங்கினது தலைக்கட்டமாட்டாத வல ஹாநியாலே அந்தோ! என்கிறார். “அணுகப்பெறுநாள்யவை” என்னவென்றியிருக்க அதுமாட்டாதொழிகிறாரிறே. ஒருகால்சொல்லி வலஹாநியாலே விடுகையன்றிக்கே, ஸர்வகாலமும் ஹ்ருதயம் கலங்கி மாதாபிதாக்களைச்சொல்லிக் கூப்பிடமாபோலே திருமா லென்றழையாநிற்பன். “உதாரிதா உதாரிதவஃ”. [கொந்தாரித்யாதி] - கொத்து மிக்க மலரையுடைத்தான சோலைகளாலே சூழப்பட்டிருந்துள்ள திருநாவாயிலே, நித்ய வஸந்தமான சோலைகளை உடைத்தாகையாலே நிரதிஸபலோக்யமான டீஸாமென்கை. [வந்தேயித்யாதி] - ஒருதேஸத்திலேசென்றே காணக்கடவதான வடிவைக்கொண்டு ஆஸ்ரிதார்த்தமாகவந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனை! அவ்வடிவை எனக்குக் காட் டாதவன்று, உன்வரவு அஸதஸமமன்றோ வென்கை.

ஈடு.—பத்தாம் பாட்டு. உன்னைக் காணப்பெறுமை நெஞ்சுழிந்து கூப்பிடா நின்றேன் என்கிறார்.

[அந்தோஅணுகப்பெறுநாள் என்றெப்போதும்] - சொல்லத்தொடங்கினது தலைக் கட்டமாட்டாத வலஹாநியாலே, அந்தோ! என்கிறார். “அணுகப்பெறுநாள்யவைகொல்” என்னலிறே நினைப்பது. [எப்போதும்]-ஒருகால் சொல்லப்புக்கு இளைத்தால் விடுகையன் றிக்கே, ஸர்வகாலமும். [சிந்தைகலங்கிஇத்யாதி]-ஹ்ருதயம்கலங்கி;மாதாபிதாக்கள் பேரைச் சொல்லி ஆர்த்தனைப் பரணஜ் கூப்பிடமாபோலே திருமால் என்றழைப்பன். [கொந்தார் இத்யாதி] - கொத்துமிக்க மலரை யுடைத்தான சோலையாலேசூழப்பட்ட திருநாவாயிலே, நித்யவஸந்தமான சோலைகளை யுடைத்தாகையாலே நிரதிஸபலோக்யமான தேசமென்கை. [வந்தேயுறைகின்ற] - ஒருதேஸவிசேஷத்திலே சென்று காணக்கடவதான வடிவைக் கொண்டு ஆஸ்ரிதார்த்தமாகவந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை! அவ்வடிவு எனக்குக் காட்டாதவன்று உன்வரவு அஸதஸமமென்கை.

(க0)

பத்தாம்பாட்டு.—அந்தோ இத்யாதி. “சிந்தைகலங்கித் திருமாலென்றழைப்பன்” என் றத்தைக் கடைபிடித்தவதாரிகை - உன்னை இத்யாதி.

சொல்லத்தொடங்கினது எது? என்ன-அணுக இத்யாதி. அதாவது - “அணுகப்பெறு நாள்யவைகொலோ அந்தோ!” என்னநினைத்து, வலஹாநியாலே “யவைகொல்” என்று முடி யச் சொல்லமாட்டாதே, முன்னே “அந்தோ” என்கிறொன்றபடி. யவைகொல் என்று - அத் யஹார்யம், சோலைகளைச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - நித்யவஸந்தமான இத்யாதி. “மாமணி வண்ணு” என்றதுக்கர்த்தம் - ஒருதேசவிசேஷத்திலே இத்யாதி. ஹார்த்தஹாவம் - அவ்வடிவு இத் யாதி. உத்தாரார்த்தத்தை யநுஸந்தித்து பூர்வார்த்தத்தை யநுஸந்திப்பது - அவ்யயி.

(க1)

பதினோராம் பாட்டு.

வண்ணம்மணிமாட நல்நாவாயுள்ளனை
திண்ணம்மதிள்தேன்தருகர்ச்சடகோபன்
பண்ணார்தமிழ்ஆயிரத்திப்பத்துமவல்லார்
மண்ணாண்மேணங்கமழ்வர்மல்லிகையே.

ஆ.—(வண்ணம்.) - இத்திருவாய்மொழிவல்லார், ஐவிகாமுஷ்மிக ஸகல ஹோமங்களையும் ஊஜிக்கப்பெறுவ ரென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பெறும்பேற்றை யருளிச்செய்கிறார்.

[வண்ணம்மணிமாடமென்று தொடங்கி]-நாநாவர்ணங்களான சத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட மாடங்களை யுடைத்தாய் நிரதிராயஹோக்யமான திருநாவாயிலே நின்றருளினவனை. [திண்ணம்மதிளென்று மேலுக்கு] - திண்ணிதான மதிளையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. பண்ணார்த தமிழான ஆயிரத்திருவாய் மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்கள், ஐவிகாமுஷ்மிக ஸகல ஹோமங்களையும் ஊஜிக்கப்பெறுவர்.

ப.—அகந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு மலமாக, உபபலிஊத்தியிலுண்டான ஆதரணியத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

வண்ணம் - நாநாவர்ணங்களை யுடைத்தான, மணி - மாணிக்கங்களாலே சமைந்த, மாடம் - மாடங்களை யுடைத்தாய், நல் - நிரதிராயஹோக்யமான, நாவாயுள்ளனை - திருநாவாயிலே வர்த்திக்கிறவனைப் பற்றவுண்டாய், திண்-திண்ணியதாய், அம்-அழகிய, மதிள் - மதிளையுடைய, தென்குருகர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகாரன, சடகோபன் - ஆழ்வாருடையதாய், பண்ணார் - பண்ணிறைந்த, தமிழாயிரத்து - தமிழான வாயிரத்து, இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், வல்லார் - அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், மண் - பூம்புபலகிதமான லீலாவிஊத்தியை, ஆண்டு - தங்கள் நினைவின்படியே மயவதப்பரமாக நிர்வஹித்து தித்யவிஊத்தியிலும் மயவதநுஹ ஜ்ஞாதத்தாலே, மல்லிகை - மல்லிகைபோலே பரிசுத்தமான, மணங்கமழ்வர் - யஸஸ் ஸௌரமீடவிகாஸத்தையுடையவராவர். இது - கவிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார் ஐவிகாமுஷ்மிக ஹோமங்களையும் ஊஜிக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

[வண்ணம்இத்யாதி]-நாநாவர்ணங்களான சத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட மாடங்களை யுடைத்தாய் நிரதிராயஹோக்யமான திருநாவாயிலே நின்றருளினவனை. [திண்ணம்மதினித்யாதி] - திண்ணிதானமதிளையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாரருளிச்செய்த; திருநாவாய்க்குரணைத் திருநகரியிலேபோலே. ஆழ்வார்பரியலே அவ்ஆர்க்குரணையென்னுதல். ஈஸ்வரனுக்கு யநம்ஆழ்வாராகையாலே யநம்கிடந்தவிடத்திலே

யிறே மதிளிலேதென்னுதல். [பண்ணுந்தமிழ்] - பண்மிருந்ததமிழ். [மண்ணுண்டு] - இஹலோகத்திலே வைஷ்ணவபூர்பால் ஸம்பந்நராய். [மணங்கமழ்வர் மல்லிகையே] - மல்லிகை மணங்கமழ்வர் "வலவபுமநய" என்கிற விஷயத்தோடே ஸாம்யாபன்ன ராவர். மல்லிகை மணமென்று - ஸர்வமந்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம்.

எ.தி.—நிமமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார், ஐஹிகாமுஷ்மிகணகலலோமங் களையும் புஜிக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

[வண்ணம்மணிமாடநன்னுவாயுள்ளான] - நாகாவர்ணங்களான ரத்தங்க ளாலே செய்யப்பட்ட மாடங்களையுடைத்தாய், நிரதிஸயபோக்யமான திருநாவாயிலே நின் றருளினவனை. [திண்ணம் இத்யாதி] - திண்ணிதானமதிகையுடைத்தான திருநகரியை யுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. திருநாவாய்க்கு ரகைசு திருநகரியில் மதிள்போலே காணும். ஆழ்வார்பரியலே அப்பரிவுதானே அவ்வருக்கு ரகைசுயென்னுதல்; ஈஸ்வர னுக்கு யுகம் ஆழ்வாராகையாலே புகங்கிடந்தவிடத்தேயிறே மதிளிலேதென்னுதல். [பண் ணுந்தமிழ்] - பண்மிருந்த தமிழ். [மண்ணுண்டு] - இஹலோகத்திலே வைஷ்ணவபூர்பால் ஸம்பந்நராய். [மணங்கமழ்வர் மல்லிகையே] - மல்லிகைமணங் கமழ்வர். இது உப லக்ஷணமாய், "வலவபுமநய" (ஸர்வகந்த) என்கிறவிஷயத்தோடே ஸாம்யாபத்தியைப் பெறுவர். இவருடையமனோடும் அவர்கள்பெற்றுக்கு உடலாம்.

நிமமம் - வண்ணம் இத்யாதி. "இப்பத்தம்வல்லார் மண்ணுண்டு மணங்கமழ்வர் மல்லிகையே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழிகற்றார் இத்யாதி.

"நன்னுவாயுள்ளானத்திண்ணம் மதின்தென்குருடர் சடகோபன்" என்ற பதச்சேர்த் திக்கு லாவம்-திருநாவாய்க்கு இத்யாதி. திருநகரியில்மதின், திருநாவாய்க்கு ரகைசுயாமோவென்ன; இரண்டுவகையாக பரிஹாரம் - ஆழ்வார் இத்யாதிகாக்யதவயம். அதாவது - திருநகரியில் மதிள் ஆழ்வார்க்குரகைசுயாய், ஆழ்வார் ஸுரகிதமாயிருக்கையாலே, ஆழ்வார் பரிவு திருநாவாய்க்கு ரகைசுமாகையாலே, திருநகரியில் மதிள் பரம்பரயா ரகைசுயென்றபடி. தவிரியபரிஹாரத்துக்கு, "திண்ணம் மதிள்" என்றது - ஆழ்வார்க்கு விசேஷணம். ஆர்தல் - மிகுதி. இவர் மனோரபிக்க அவர்கள் பெறும்படியென்? என்ன - இவருடைய இத்யாதி. "மல்லிகை - மணங்கமழ்வர்" என்றவழிப்பது. மல்லிகைபோன்ற ஸௌரப்யவிகாஸத்தை யுடையவராவரென்று ஸப்தார்த்தம்.

தரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—ஂரஂஸௌஸிஜிதபிஷத்யுவிஷ-ருதவா கெஜுலாவலிஷிஸிஸஹநுநிரலுஸளஸி | டெவீஜுஷ: கரிவிஜெஸவிஸெஷ ராராஜ்யாஜுஜெத்யுவிஸிஸாயுயஷஷஜெக ||

தரவிடோபநிஷத்தா த்பர்யரத்தாவலி.—வஜீரஜ்யபொமாடிவி ஸுவிதித ஸ்ரீவஜெரவாஜுலாவா லுஜுஜெஜெஸயபுயொமாடிவ தரணடிஸாலா ஹபபுஸஸுஸதபு: | ஸநாத்யுஸாதுவொயபுடி டுரிதஹாஸாஸல ராலுலாவா லுஜு: ஸ்ரீஸஂஸாரி: பூயபகிஸஸுஜிநிவாவெகநாயம் ||

திருவாய்மொழி } அதுக்குமிட. ரென்றவன்பா லாக்குவிட்ட தூதர்
நூற்றந்தாதி. } மறித்துவரப்பற்றாமனத்தா - லறப்பதறிச்
செய்யதிருநாவாயிற்செல்லினைந்தான்மாறன்
மையனினுற்செய்வறியாமல்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆ.—(மல்லிகை.) - இப்படி வ்யஸைம் அதிமாத்ரமானவாதே, அந்யாபதே
ஸத்தாலே தம்முடைய வ்யஸைத்தைப் பேசுகிறார். வந்துவசைப்பெருமாளோடே
கலந்தாள் ஒருபிராட்டி, அவன்புகழேய்க்கப்போய் மீண்டுசாக்கடவிய * அந்நியம்போ
தானதுவந்து, அவன்தான் வாராமையால் அத்யந்தம் அவஸைநையாய்,

ஒ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், அதுக்கும் வினையில் "எம்பெருமானைக்
காணவேணும்" என்று மனோரயித்து மிகவும்பதறி அப்போதே காணப்பெறாத வ்ய
ஸைத்தாலே மிகவும் கோவுபட்ட ஆழ்வார், தம்முடைய ஐயையை அந்யாபதேஸத்
தாலே பேசுகிறார். திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்பிள்ளைகள் க்ருஷ்ணனோடே கலந்து,
அவன் புகழேய்க்கப் போகையாலே பகலெல்லாம் அவன்வரவு பார்த்திருக்க, விஸே
ஷஜ்ஞரோடு அவிஸேஷஜ்ஞரோடு வாகியின்றிக்கே எல்லாரையும் ஹோமப்ராவண்யத்
தாலே சபலராக்காநின்றள்ள ஸந்யைவர, க்ருஷ்ணனும் வாராநின்றனென்று நிர்ஸித்
மாயிருக்க, ஒருகூணம் காணப்பெறுமையாலே அநேககாலம் விஸ்வேஷித்தால் படும்
வ்யஸைத்தைப்படாநிற்க; அதுக்குமேலே மல்லிகையின் பரிமளத்தையுடைய தென்றல்
தொடக்கமான ஸந்யைவரகாலத்தில் பூர்வங்களும் அக்காலத்திலுண்டான குழலேசை
களும் அவற்றாலே ஸம்ருதமான க்ருஷ்ணனுடைய குணசேஷத்தாகிகளும் துஸ்
ஸஹமான நிலாவும் ஸமுத்ரவேலும் தொடக்கமான பூர்வங்களெல்லாம் தனித்தனி
யும் திரளவும்நவிய மிகவும் நோவுபட்டு, கேட்டார்க்குத் தரிப்பரிதாம்படி ஆர்த்திமிதுதி
யாலே கூப்பிட்ட பாசுரத்தை ஒருத்தி சொல்லுகிறாள். ஸந்யைவரவது - எம்பெரு
மான் தம்மை விஷயீகரிப்பதுக்குமுன்பு உண்டான அல்பகாலம்; அக்காலத்தில் வ்யாக
பூர்வங்களாகிறன - தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு உத்யோகித்த எம்பெருமானுடைய
ஸகல்வஸாரங்காடி வேலாகங்களும், பெரியதிருவடியுடைய திருச்சிறகொலியும் அவன்
வரவுக்கு ஸுசகமான மனோப்ராஸாடாகளான நிமித்தங்களும். இவை வ்யாகமாகைக்
குக் காரணம் - இவை அவன்வரவுக்கு ஸுசகமாயிருக்கச்செய்தே அப்போதே அவ
னைக் காணுமை.

ப.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் ப்ராப்யவிஷயமான அநிநிவேஸத்
தாலே ஈடுபட்டவர், அதுவயோமயாவஸ்த்தை ஸந்திஹிதையாயிருக்கச்செய்தேயும்
அதுவாய்வுண ஈஸ்வரன் அஸந்திஹிதனாகையாலே, விளம்பாக்ஷமதையடியாக ஹோக்ய
ஹுதனானவனுடைய ரஞ்சயை ஸ்வஹாவதைபையும், ரக்ஷணப்ரகாரத்தையும், ரமணீயா
வயவத்வத்தையும், அபிநயவாஹுவத்வத்தையும், ஆபுரிதஸௌலப்யத்தையும், அந
வயிகஸௌரீல்யத்தையும், அத்யுபாஸபதையையும், அதிஸயித ஸம்ஸ்லேஷத்தையும்,
ஸாபிப்ராய நிரீக்ஷணதிகளையும், விஸ்வேஷஸாக்யமான ஆர்ச்சரூபதையையும் அது
ஸந்யித்து, ஏவம்ப்ரகாரவிஸிஷ்டனான ஹோக்யஹுதனை யதாமனோரூபம் அதுவனிக்கப்
பெறாத ஆர்த்தியாலும், ஸ்மாரகமாயும் ஆஸக்திஸுசகமாயுமிருக்கிற பதார்த்ததாரஸநத்
தால்வந்த ஸாயில்யத்தாலும், அல்பகாலவிளம்பமும் பொறுக்கமாட்டாமல் கூப்பிட்ட ப்ர
காரத்தை; புகழேய்க்கப்போந்தக்ருஷ்ணன், ஸந்யைவர்திருக்கச்செய்தேயும் வாராத

வினம்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் மோபிஜாங்கள் தத்கால்கித்த வோயுங்களால் யிடுபட்டு, பொழுதுகண்டு இரங்கிக்கூப்பிட்ட பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், கீழ் அறுக்கும் வினையிலே, “அவனைக் காணவேணும்” என்று மனோரபித்து மிகவும்பதறி, அப்போதே காணப்பெறுதல் வலுநத்தாலே மிகவும் நோவுபட்டவர், தம்முடைய உயிரை அன்பாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். திருவாய்ப்பாடியில் க்ருஷ்ண ஸம்ஸ்க்ரேஷ்டம் பண்ணின பெண்கள் பகலெல்லாம் பசுமேய்க்கப் போகையாலே வரவுபார்த்திருக்க, விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வசிப்பதில்லாறையும் மோபுப்ரவணராக்கும் ஸந்யஸைவர, க்ருஷ்ணன்வரவு நிர்சய மாயிருக்கச்செய்தே முற்கொழுந்திற் காணப்பெறுமையாலே அநேககாலம் பிரித்தார்படும் வ்யஸநத்தைப்பட, அதுக்குமேலே ஸந்யஸாகாலத்திற் படியங்களை மல்லிகையின் பரிபளத்தை யுடைத்தானதென்றல் குழலோசை ஸமுத்தரவேரவும் முதலான படியங்களை தனித்தனியும் திரளவும் நலிய மிகவும் நோவுபட்டுக் கேட்டார்க்குத் தரிப்பரிதாம்படி கூப்பிட்ட கூப்பிட்டை ஒருத்தி சொல்லுகிறாளான் பாசுரத்தாலே தம் உயிரை அருளிச்செய்கிறார். “திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்களெல்லாம் ஒருராத்ரியில் க்ருஷ்ணவிரஹத்தாற் பட்ட நோவை, இவரொருவருமே படுகிறார்” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்வார். “முன்பே ஆற்றாமைபாலே தற்பு அற்றிருக்கிறவராகையாலே, அத்தனை யாடல் கொடுக்கைக்கு ஆய்ரயமில்லை; ஒருஸந்யஸையில் அவர்கள் பட்ட நோவைப்படுகிறார்” என்று அருளிச்செய்வார் எம்பெருமானார். ஸந்யஸையாகிறது - ஜ்ஞாநம்பிறந்த பின்பு ப்ராப்யஹுமியில் கிட்டப்பெறுதே நோவுபடுகிற நடுகிற காலம். “தவ்யுதாவ ஷெவலிராபாவணவிசோகெஷு” என்னக்கடவதிறே. அக்காலத்தில் வாயுகபதார்த்தங்கள் அகிறது - ஹமவல்லாஹ ஸுசகங்களான பதார்த்தங்கள். [மல்லிகை கமழ்தென்றல்]. இவை வாயுகமாகைக்குக் காரணம் ஹமவல்லாஹ ஸுசகமாயிருக்கச்செய்தே அப்போதே லக்ஷிக்கப்பெறுமை.

ஈடு.—“படைவீட்டிலிருந்தால் மாமனார் மாயியாருக்குக்கூசிப் பெருமா ளுடன் நினைத்தபடி பரிமாறப்போகாது” என்று காட்டிலே ஏகாந்தமாக அநுலவிப்பதாக மனோரபித்துப் போந்த பிராட்டியை, “கரணாராஜியெயுவிஜதவிஷயஷ்டா வரஜெவகதூரவிவருவானீதா” (காந்தாரமத்யேவிஜநேவிஸ்ருஷ்டா பாலேவ கந்யாலிலலாபஸீதா) என்கிறபடியே கூப்பிடப்பண்ணினாற்போலே, அத்திருநாவாயிலே புக்கு அநுலவிப்பதாக மனோரபித்த இவர்க்கு, வாயுகவர்க்கத்துக்கு அஞ்சிக் கூப்பிடும் படியாய் விளைந்தது.

பெற்றி, ஒருநாள் நம்பீதிருவரங்கநாராயணதாஸர் என்பாரோருவர் என்பக்க லிலே திருவாய்மொழிகேட்டு அங்கேசென்றாராய், “இன்று பிள்ளைபாடு விநோதமென்?”

மல்லிகைப்ரவேசே; ஸத்ருஷ்டாந்தமாக ஸங்க்ரஹஸங்கதி - படைவீட்டில் இத்யாதி. “ஸாராநாக்ஷவீதியே தாஹவீராவபூமிஹபூஸாராவணதஜிபுதாஹ” என்று பூர்வார்த தம்; ஸந்தரகாண்டே வேண்யுத்தரதபூர்வபூஸாயாம் (௨௮-௨).

“இத்திருவாய்மொழி மாலப்பூசல்” என்னைக்கு ஸம்வாதம் - பெற்றி இத்யாதி. அங்கே. பெற்றிபக்கலிலேயென்றபடி. ‘பெற்றி - கேட்டனாதே’ என்றவயிப்பது. எல்லாரும் சலிக்கும்படி ரஸோத்திகனையிட்டு வியாக்காநம் பண்ணுகையாலே - விநோதம் என்கிறார். ஆகையாலே, விநோத மென்றது - அருளிச்செய்த வியாக்காமென்றபடி. இங்கே, “வெடிஸாஷவிசோகெ. நகாஷெ

என்று கேட்டவாறே, “* அறுக்கும்வினைசாற்றினோம்” என்றாராய், “நாளை மல்லிகை கமழ்தென்றலும் மாலைப்பூசலும் என்னாய்” என்று பணித்தாராம். “ப்ராப்யவஸ்துவைப் பெறும்படியை மனோராயித்தார் கீழில்திருவாய்மொழியிலே; மனோராயஸமநந்தரம் பெறக் காணாமையாலே, திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் க்ருஷ்ணனைப்பிரிந்து ஒருராத்ரிபட்ட வ்யஸை நத்தை இவரோருத்தகும் படுகிறார்” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி. (என்று திருமாலையாண்டான்பணிக்க) அத்நை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “முன்பே ஆற்றாமையாலே தற்புஅற்றிருக்கிறவராகையாலே அத்தனை யாடல்கோடுக்கைக்குவேண்டும் ஆய் ராயம்போராது; ஆனபின்பு, அவனைப்பிரிந்து ஒருஸக்த்யையிற்பட்ட கோவைப்படுகிறார்” என்றருளிச்செய்வார். இது தன்னிற்செய்ததாகிறதென்? என்னில், - ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பு விரோயியான ஸம்ஸாரத்தினின்றும் கால்வாங்கவும்மாட்டாதே, ப்ராப்யபூமியில் மனோ ராயத்தாலும், வ்யாகவர்க்கத்துக்கு ஈரலாம்படி பதஞ்செய்ததாய்த்து. * பொய்நீன்ற ஞானத்தில், “ஹவத்விஷயத்தில் ஜ்ஞாநம்பிறந்தபோதே, விரோயியான ஸம்ஸாரத்தில் ஸம்ஸாரத்தை யறுத்துத்தந்தருளவேணும்” என்று அபேகாதிக்கச்செய்தேயும், “இவரைக்கொண்டு சில்ப்ரவ்யங்கள் தலைக்கட்டவேணும்” என்றிருக்கையாலே, அப்போதே அப்படிச்செய்திலன்; அந்தவிரோயியில்அருசி இவ்வளவும் வரநிலைநின்றபடி சொல்லுகிறதினே. இங்குத்தான் செய்கிறவிது வேதாந்தங்களிற்போகிற கட்டளையில் என்னாவ தென்னில்? - “தவ்யுதாவதேவவிநா” (தஸ்யதாவதேவசிரம்) என்கிற அர்த்தத் தைச் சொல்லுகிறதினே - “தவ்யுதாவதேவவிநா, யாவதவிநோகெஷ்யஸ்யவஸம் வதே” (தஸ்யதாவதேவசிரம், * யாவந்நவிமோக்ஷயே அதஸம்பத்ஸ்யே) இனே -

மலுதிபீதகா” இயாத்யறுஸந்தேயம். கம்பி திருவாங்க நாராயணதாஸர் * அறுக்கும்வினை சாற்றினோ மென்றாராயென்றபடி. பெற்றி பணித்தாராம் என்றபடி. பெற்றி யென்கிறவர் - கஞ்சியந் ஸ்ரீபாதத்திலவர். நம்பித்தவரங்க நாராயணதாஸர் என்கிறவர் - கம்பின்னை ஸ்ரீபாதத்திலவர். விஸ்தாஸங்கதி - ப்ராப்ய இயாதி. மாலை யென்று - ராத்ரிக்கும் ஸக்ய யைக்கும் பேராகையாலே, எத்தைதத்சொல்லுகிறதென்ன; கிரவாஹத்வயம் - மனோராய இயாதி. அடல் கோடுக்கைக்கு - வ்யஸைத்தையறுவிக்மைக்கு. இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸ்வாபதேஸம் - இதுதன்னில் இயாதி. அதாவது - “பதற்கண்டேன்” என்கிறவிடிவுக்கும் * இருந்தருளானாலமான ராத்ரிக்கும் கடுவில் முழுஷுத்வாவஸ்தூயை மாலையென்கிறதென்றபடி. ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு என்றது - “ஸம்ஸாரம்ஜ்ஞேயம்” என்கிற ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு என்றபடி. ஈரலாம்படி-வ்யாபிக்கலாம்படி. கால்வாங்கமாட்டாமற் படுகிற அருகியை * பொய்நீன்ற ஞானத்திலே ஈர்வாணுக்கறிவித்திருக்க கார்யம்செய்யாதிருப்பானென்? என்ன - பொய்நீன்ற இயாதி. ஆக, இத்தால் - ஸரீரத்தைக் கழித்துத் தாவேணுமென்றதாயினே இத்திருவாய்மொழியிருக்கிறது; இது வேதாந்தத்தில் என்கே சொல்லிற்றென்கிற ஜிஜ்ஞாஸுப்ராப்யத்தை யறுவதென்கிறார் - இங்குத்தான் இயாதி. இங்குத்தான் செய்கிறஇது என்றது-ஹவத்விஷயஜ்ஞாநமும் பிறந்து இங்கேப்ரக்ருதியோடே யிருக்கிறவிருப்பும் அதிதஸ்ஸஹமாயிருக்கிற இவ்வர்த்தத்தானென்றபடி. சிரம் - க்ஷணகாலமாத்ரமும் அஸ்ஸஹமாயிருக் கையாலே, கெடுக்காலமென்றது. “மே” என்கிற ஸப்தம் இந்த ஸ்ருதியிலில்லையெயென்ன - யாவந் இயாதி. அதஸம்பத்ஸ்யேஇனே அநந்தாமென்றது - “தவ்யுதாவதேவவிநா” என்றதுக்கண் தாம், “விநோகெஷ்ய, ஸ்வவதே” என்கிறக்கிரியை உத்தமபுருஷனுயினே யிருக்கிறதென்றபடி. இத்தால் கிரியை உத்தமபுருஷனாகையாலே, “மே” என்கிற இது ஸ்ருதியிலில்லையெயென்கிறதும், “யாவந்ஷுஷ்யவதேவவிநா” தாயிகாரணெஷ்யாதித்யுவிபீதகா: | ஸவ்யுஷ்யுதா: | ஸெஷ்யுஷ்யு:” என்கிற ஸாப்திகப்ரக்கிரியையாலே - அஸ்மச்சப்படிமும் வரக்கடவதென்ற

அந்தாம். * முடியானேயில் தம்முடைய கரணங்களுக்கு உண்டான ஸாயில் மத்தைச் சொன்னார்; இதில் - அந்த கரணங்களோடே கூட அவற்றுக்கும் ஆர்யமான அவயவிதான் ஒன்றாக அழிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநேந்திரியங்களோடு கர்மேந்திரியங்களோடு வாசியற ஒன்றாக வழிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. ராமாவதாரத்தில் பதினாறாண்டு போலேயாய்த்து, திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்களுக்கு க்ருஷ்ணவீரஹத்தால் ஒருஸக்யை. குணதிகவிஷயத்தைப் பிரிகையாலே அங்குப் பதினாறாண்டாய் கழியவுங்கூடும்; இங்கு இவன்நீர்மையிலே கையடியுண்டிருக்கையாலே, * ஒருபகல் அநேககல்பமாய்த் தோற்றுமிறே. குணங்கள்தாம் காற்கட்டுகிறது குணமாயல்லவிறே; அவ்வார்யத்திலே கிடந்தவையாயிறே. இங்கு ஸர்மி அதுவேயாய், அதுக்குமேலே தீம்புமானால் பாடாற்றப் போகாதிறே. நாட்டார் ஹோக்யதாபுத்திபண்ணியிருக்கிற ஸப்தாதிவிஷயங்களடையத் தமக்குப் பாயகமாக, ப்ராப்யவஸ்துவைப்பெறுதே, நடுவே ஆண்புலியான ஸ்ரீலீஷ்மர் அர்ஜுநன்கையில் அம்புகளாலே உகைய ஏவுண்டுக்கிடந்து துடித்தாற்போலே, கிடந்து துடிக்கிறார். திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார், க்ருஷ்ணன் "பசுமேய்க்க" என்று புறப்பட்டால், அவன் வருமளவும் அவர்கள்படம்போடு சொல்லுகிறது. அதாவது - ப்ராஹ்மணர்க்கு ஸக்யையாவந்திகம்போலேயிறே இடையர்க்குப் பசுமேய்க்கை ஜாத்யுசித ஸர்மம்: ஆகையாலே தவிரவொண்ணாதிருக்குமிறே. இப்படியாலே அவனைப் பசுக்களினின்பின்னே புறப்படவிட்டு, அவன்வரும் ஸக்யையைப்பார்த்திருக்குமத்தனையாய்த்து. ஆக, அவன் பசுமேய்க்கப்போனால் பகல்போழுதைவருந்தி ஒருபடியாற்றினால், அவன்வரும்காலமான ஸக்யையை

படி. "மல்லிகைகமழ் தென்றல்" இப்பாடியாலே - ஸ்பர்ஸேந்திரியம் முதலானவை யழிகிறபடி சொல்லுகிறதென்று விவகித்து, ஆனால் கரணசதில்யம்சொன்ன * முடியானேயிற்பற்ற இதுக்கு வாசியேதென்ன - முடியானேயில் இதுயாதி. அவயவிதான் என்றது - "புல்லியமுலைகளும்" என்றத்தைப்பற்ற. ஏததவிவரணம் - ஜ்ஞாநேந்திரியங்களோடு இதுயாதி. "மல்லிகைகமழ்" என்ற - க்ரணமும், "தென்றல்" என்ற - ஸ்பர்ஸமும், "குறிஞ்சியினை" என்ற - ஸ்ரோத்ரமும், "மேககன்" என்ற - சக்ஷுஸ்சம், க்ராஹகத்வேந தோற்றகையாலே - ஜ்ஞாநேந்திரியங்கள். என்றது. "தோளும்கொண்டு" என்கையாலே - கர்மேந்திரியங்களோடு என்றது. "தோள்" என்றது - கர்மேந்திரியாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். க்ஷணகாலமாத்ரமான ஸந்த்நையிலே இப்படி யழியக் கூடுமோவென்ன - ராமாவதாரத்தில் இதுயாதி. ஸந்த்நைய பதினாறாண்டுபோலே யானகக்கடியே தென்ன - குணதிக இதுயாதி. நீர்மையிலே - தீம்புனை ஸ்வஹாவத்திலே. இத்தால் - குணங்களைப் பற்றவும் தீம்பு ஈடுபடுத்துமென்றபடி. கையடியுண்டிருக்கை - வித்தராயிருக்கை. ஆனாலும் குணங்களை யழியத் தீம்பு ஈடுபடுகைக்கு உடலாமோவென்ன - குணங்கள்தான் இதுயாதி. அதுவேயாய்-குணதிகமாய். பாடாற்றப்போகாது - ஸஹிக்கப்போகாது. தென்றல்முதலான வாயபபிதார்த்தங்களுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - நாட்டார் இதுயாதி. உளைய-குன்றிப்போக. ஏவுண்டு - எய்யப்பட்டு. "ஸந்த்நையிற்பட்ட கோவைப்படுகரூர்" என்று கீழுத்தத்தை விஸ்தரிக்கிறார் - திருவாய்ப்பாடியில் இதுயாத் இவன்நான் இவர்களைவிட்டுப் பசுமேய்க்கப் போவானென்னென்ன - அதாவது ப்ராஹ்மணர்க்கு இதுயாதி. உத்தத்தை நிமிமிக்கிறார் - இப்படியாலே இதுயாதி. அவன் வருகிற ஸந்த்யாகாலத்திலே கோவுபடுவானென்? பசுவிற்போலேயா யிருக்கவொண்ணாதோ? என்ன; அவன் வரும்காலமான ஸந்த்நையிலே யவன்வாராதிருந்தா லாறியிருக்கப்போமோவென்கிறார் - ஆகஅவன்பக இதுயாதி. அவன் நான் முற்கொழுந்திலேவாராதே பிற்கு-ஸையிலே வருவானென்னென்ன - அதாவது அவன்நான் இதுயாதி. உத்தத்தை யறவதுயாநின்றகொண்டு ஸந்த்யாஸமயத்திலே அவனைப்பிரிகையால்வந்த கோவேயன்றிக்கே, வாயபபதார்த்தங்களும் மேலிடத் தொடங்கிற்றென்கிறார் - அவன்வரக்கடவ இதுயாதி. "மாலையும்வந்தது" என்றத்தைப்பற்ற - ஸந்த்நையையும் வந்தது என்றது. "சூபுருமாலைய

யும்வந்துமுகங்காட்டிப்பகக்களின் முற்கொழுந்துவந்து தலைவைக்கச்செய்தே அவன்தன்னை வரக்காணுவிட்டால் ஆற்றப்போகாதினே. அதாவது - அவன்தான் முற்கொழுந்திலே வாராதே பிற்குழையிலேவிர்துமாய்த்து, நடுவுபடும்அலமாப்புக்காண்கைக்காக. அவன்வரக் கடவு காலமான ஸந்தியையும் வந்தது:கடவரும் பகக்களும் வந்தன:அவன்தான் வரக் காணுவிட்டவாறே, அக்காலத்தில், மல்லிகையின்பரிமளம், நல்லகுறிஞ்சியிசைதோடக்க மான அங்குலபதாரியங்கள், தென்றல், நிலா, கடலோசை, அன்றில், குழலோசை முத லானவை வாயகமாகத் தோடங்கிற்று. குழலோசையும், அவ்வழியே அவனுடைய குணங்களை ஸ்மிர்ப்பித்து நோவுபடுகைக்கு உடலாயிருக்குமினே. அப்படியிருக்கிற வாயக பதாரியங்களெல்லாம், முன்பு தனித்தனியே பருஷலாஷணங்களைப்பண்ணி நலிந்த ஏகாக்ஷி ஏககர்ணியுள்ளிட்ட ராக்ஷஸிகள் பின்பு அவ்வளவில்நில்லாதே எல்லாரு மோக்க மேல்லிழுந்து அதுக்குமேலே சிலநலிவுகளைப்பண்ணி நினைத்தாற்போலே, வாயக வார்க்கமடைய, தனித்தனியும் திரளவும் மேல்லிழுந்து நலிய, அவற்றாலே நலிவுபட்டவர்க ளெல்லாகும் கூப்பிட்ட கூப்பிட்டை இவரொருத்தருமே கூப்பிடுகிறார்.

முதற் பாட்டு.

மல்லிகைகமழ்தேன்றலீருமாலோ!வண் குறிஞ்சியிசைதவருமாலோ!
செல்கதிர்மாலையும்மயக்குமாலோ!செக்கர்நன்மேகங்கள்சிறைதக்குமாலோ!
அல்லியந்தாமரைக்கண்ணனெம்மான் ஆயர்களேறரியேறஎம்மாயோன்
புல்லியமுலைகளுந்தோளுங்கொண்டு புகலிடமறிகிலம்தமியமாலோ!

மாகின்றால்" என்றத்தைப்பற்ற - பகக்களும் வந்தது என்றது. "மாயன்வாரான்" என்றத்தைப் பற்ற - அவன்தான் இய்யாதி. 'அக்காலத்தில்' என்றதுக்கு 'அங்குலபதார்த்தங்கள்' என்றத் தோடே அந்வயம். 'அங்குலபதார்த்தங்கள்' என்றவநந்தரம், காலந்தரங்களிலும் அங்குலமான 'தென்றல்' என்றகூட்டுவது. குழலோசை எவ்வாகாரத்திலே வாதகமென்ன - குழலோசையும் இய்யாதி. வாயகபதார்த்தங்கள் நலியும் ப்ரகாரத்தையும், அவற்றாலேயவர்கள் நோவுபடுகிற ப்ரகா ரத்தையும் விசதமாக வுபபாதி யாநின்றகொண்டு, ஸந்த்யையில் அவர்கன்பட்ட நோவை இவரொருத்த ரும் படுகிறொன்று கீழோடே நிமிமிக்கிறார் - அப்படியிருக்கிற இய்யாதி. 'வாயகபதார்த்தங்களெல் லாம்' என்றவநந்தரம், "நலிகையாலே" என்றஸேஷம். அதுக்குமேலே - முன்புநலிந்ததுக்குமேலே. தனித்தனியும் என்றது - பாட்டுக்கள்தோறும் ஸ்புடம். திரளவும் என்றது - "வாலொளிவளர் முல்லை கருமுலைகள் மல்லிகை" "புலம்புறுமணிதென்றல்" இய்யாதியைப்பற்ற. அன்றில் என்றது - இத் திருவாய்மொழியிலில்லை. * இன்னுயிர்ச்சேவலில் "உன்றிறபேடைகான்" என்றத்தையுட்கொண்டு, அவையும் வாயகங்களாகையாலே அத்திருவாய்மொழியிற் சொன்னவையும் இங்கு விவக்ஷிதங்க ளென்று தோற்றகைக்காக அன்றிலென்று ஸூசிப்பிக்கிறொன்று கருத்து. உபந்யாஸக்ரமமாவது - எம்பெருமானார் கிர்வாஹாகந்தரே, 'திருவாய்ப்பாடியில்' இய்யாதியையும், 'ஸந்த்யைப்பார்த்திருக்கு மத்தனையாய்த்து' என்றவநந்தரம், 'ராமாவதாரத்தில்' இய்யாதியையும், அநந்தரம். 'ஆக அவன்டக மேய்க்க' இய்யாதியையும், அநந்தரம், "சாட்டார்" இய்யாதிஸ்வாபதேசமும், "ஜ்ஞாநம் பிறந்த" என்ற தோடங்கி 'ஜ்ஞாநேந்தரியக்களோடு' இய்யாதி வாக்யபர்யந்தம் அதுஸந்தேயம். கீழே, திருவாய்ப் பாடியிலுள்ளார் பட்டதுபடுகிறார் என்றது - அப்பாபதேஸத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லிற்று; ஸ்வாபதேஸத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - நாட்டார் இய்யாதி.

ஆ. - மல்லிகைகமழ் தென்றல் முதலான பதார்த்தங்கள் என்னை வ்யாய்யா நின்றன; ஆஸ்சர்யம. ஈ ஸௌந்தர்யாழி குணங்களை யுடையனாயிருந்த எ.பெருமானைப் புல்கி அதுவே யாகா யிருந்த இம்முலைகளையும் தோள்களையும் கொண்டு புகலிடமறிதி லோம்; முடிவுதோம்! என்று கூப்பிடுகிறார்.

ஒ. - முதற்பாட்டில், ஸந்ய^யபாகாலத்தில் தென்றல் தொடக்கமான பதார்த் தங்கள் தனித்தனியே தனக்கு வ்யாயகமாகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[மல்லிகையென்று தொடங்கி] - வெறுப்புறத்திலே பொறுக்கவொண்ணாத தென்றலானது நஞ்சுண்டினுற்போலே மல்லிகையின்பரிமளத்தோடே கூடவந்து ஈரா நின்றது. அழகிய குறிஞ்சியோடேகூடின இசையானது துளையாநின்றது; அஸ்தமியா நின்றதுள்ள ஆழித்யனையுடைய ஸந்ய^யபையும் வந்து மோஹிப்பியாநின்றது; சிவந்து அழ கிய மேவங்கள் லேமழித்துப் பொகடாநின்றன. 'ஆல்' என்றும், 'ஓ' என்றும் பிகவும் ரோவுபட்டமைக்குத் தனித்தனி ஸூசகங்கள். [அல்லிபந்தாமரைக்கண்ணென்று மே லுக்கு] - இடைப்பிள்ளைகளைத் தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாழிகளாலே தோற்பித்தாற் போலே தன் திருக்கண்களில் அழகைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டு என்னோடே அத்யாஸ்சர்யமாய்ப்படி பரிமாறி அத்தாலே மேனாணித்திருந்தவனாலே புல்கப்பட்ட முலைகளையும் தோள்களையும் கொண்டு தென்றல் முதலான பதார்த்தங்கள் நலிபாதபடி புகுகைக்கிடம் காண்கிறிலோம்; இத்தனையில் இதுக்கு ரகசனானவனும் வாராதே தனிமைப்படாநின்றோம்.

ப - முதற்பாட்டில், ஸந்ய^யபையிலேயேயில் தென்றல்தொடக்கமான பதார்த் தங்கள் நலியா நின்றன; நிரதிஸாயலோக்யவஸ்துதான க்ருஷ்ணன் விருப்பின அவயவங் களைக்கொண்டு ஒதுங்க இடங்காண்கிறிலோமென்று கூப்பிடுகிறார்.

மல்லிகைகமழ் - மல்லிகையிற் பரிமளத்தையுடைத்தான, தென்றல் - தென்ற லானது, ஈரும் - நஞ்சுண்டின வாள்போலே ஸர்வதோமுவமாகுந்நின்றது; வண் - ஸ்ராவ்யமாய் அவஸூ^யதஸிதக்ரஹ்யமான, குறிஞ்சியிசை - குறிஞ்சியாகிற பண்ணை யுடைத்தான இசையானது, தவரும் - அந்தர்க்கதமாகத் துளையாநின்றது; செல் - அஸ்த மபோர்முவனான, கதிர் - ஆழித்யனையுடைத்தான, மாலையும் - ஸந்ய^யபாவேனையானது, மயக்கும் - (கூப்பிட்டாற்றயுமொண்ணாதவகை அறிவழியும்படி) மோஹிப்பியாநின்றது; செக்கர் - ஸந்ய^யபையில் செக்கர்நிறத்தையுடைத்தான, நல் - ஈர்ஸநீயமாயுள்ள, மேகங் கள் - மேவங்களானவை, சிதைக்கும் - * பொன்னெத்தவாடை யுடையவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாய்க்கொண்டு ஸரீரத்தைச் செதுக்காநின்றது; (இப்படி நாலுபாடும் விரோப மானபின்பு), அல்லி - விகஸிதமாய், அம் - ஈர்ஸநீயமான, தாமரைக்கண்ணன் - தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற கண்ணழகை யுடையனாய், எம்மான் - (அத்தாலே "ஜிதம்" என்னும்படி நம்மைத் தோற்பித்த) ஸ்வாமியாய், ஆயர்களை - ஸஜாதியரான தோபரும் ஈடுபடும்படியான செருக்கையுடையனாய், அரி^யயறு - (ஸ்தரீ பும் விஜாமமற இப்படி யழிக்கையாலே) ஸிம்ஹஸ்ரேஷ்டம்போலே மேனாணித்திருப்பானாய், எம் மாலையான் - (ஸம்ஸ்ரலேஷ்டஸாயில் தாழ்வின்று நம்மோடேபரிமாதும்) ஆஸ்சர்ய சேஷ்டி தங்களை யுடையவன், புல்லிய - (அத்யந்தாபிநிவிஷ்டனாக்கொண்டு) ஸம்ஸ்ரலேஷித்த, முலை களும் - முலைகளையும், தோளும் - தோள்களையும், கொண்டு - , தமிழம் - (அவனைப்

பிரிந்து) தனிமைப்பட்ட நாம், புகலிடம்-ஒதுங்கலிடம், அறிகிலம்-அறிகிறிலோம். அகல
 னவன் அஸந்நிதிகளான; நாம் அஸஹாயரானோம்; சுற்றும் முற்றும் வாயக
 மாய்த்து; அவன் விரும்பின வஸ்துவை நோக்கிக் கொடுக்க விரகறிகிறிலோம் என்று
 கருத்து. தவர்தல் - துளைத்தல். சிதைக்கை - செதுக்குகை. ஆலும் ஓவும் விஷாதாதி
 ஸபஸ்சுகமான வசைகள். அடிதோறும் கூப்பிட்டது, ஒரொன்றால் வந்த ஆர்த்தயதி
 ஸயத்தாலே.

இ.—முதற்பாட்டில், ஸ்ய^௧யாகாலத்தில் தென்றல் தொடக்கமான படிர்யங்
 கள் தனித்தனியே தனக்கு வாயகமாகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[மல்லிகை கமழ்தென்றல்] - இவள் ஆர்கேட்கக் கூப்பிடுகிறாள்! வெறும்புறத்
 திலே நலிபவற்றானதென்றல் - மல்லிகையினுடையடரிமளத்தை எறட்டுக்கொண்டு
 வராரின்றது. வயபரிகரமான பத்ரத்திலே நஞ்சுண்டிழைப்பேலேயாய்த்து தென்
 நல் பரிமளத்தைக்கொண்டு வருகிறபடி. வுரணேந்திரிய^௨வத்தாலும் நலியாரின்றது.
 கண்ணுக்கு விஷயமா யிருக்கவொண்ணாதபடி இராப்படை யேறுவாரைப்போலே
 உடம்பிலேபடக் காண்கிறவித்தனை. இத்தென்றலுக்கு, கண்டவிடமெங்கும் வாயாயிரா
 ரின்றது. [நருமாலோ] - பண்டேபிரிவாலே சென்றற்றிருக்கிற உடம்பைப் பலகை
 பலகையாக ஈராரின்றது. "வஜ்ஜஸமநிகவஹம் ஸிவம்ஸாகவிநாஸதடி | வத்யா
 ஷக்ஷணவெவவெவெபெபி^௩வவநரி^௪ராதடி"^௧—இருவரையிருப்பார் காற்றைத் தேடிப்
 படுக்கை படாநிற்க இவளொருத்திக்கு மாய்த்து வாயகமாகிறது; "யாநிஸுரரிணீயா
 திதயாஸஹவவணி^௨ரே | தாதெயுவாரரிணீயா நிஜீவதொ^௩ரேதயாவிநா"^௪. [வண்
 குறிஞ்சி யீசைதவிருமாலோ] - அழகிய குறிஞ்சியிசையானது துளையாரின்றது. காற்
 தீர்த்து பெர்த்துப் புண்ணின்மேலே துளைத்துப் பொகடாரின்றது. தென்றல் புறம்பே
 நலிகிறதித்தனை; இசை, செவிவழியே உள்ளேபுக்கு நலியாரின்றது. இசைக்கெவ்வளவு
 செவிப்பாடுண்டு, அவ்வளவு வாயகமாய்த்தனையிமிறே. அவள் கூடவிருந்தபோது
 எவ்வளவு ஷோகமாயிருக்கும், வ்யதரோகத்தில் அவ்வளவும் நலியுமிமிறே. குறிஞ்சி
 யும் தென்றலும் கருதஸக்கேதிகளாய் வந்து ஒன்று அபிகரித்த கார்யத்தின்ஸேஷத்தை
 ஒன்றுசெய்யாரின்றது; 'நற்கொலையாகவொண்ணாது: உயிர்க்கொலையாகவேணும்' நீ இவ்
 வளவுசெய், நான் இவ்வளவு செய்கிறேன்' என்பாரைப்போலே. [செல்கதிர்மாலையும்
 மயக்குமாலோ] - செல்லப்பட்டிருந்துள்ள கதிரையுடைத்தான மாலையானது மயங்கப்
 பண்ணாரின்றது. அஸ்தமியாரின்றள்ள ஆழித்யனை யுடைய ஸந்ய^௧பையானது மோஷிப்
 பியாரின்றது. புடைவையை வாயிலேகொடுத்து நலிவாரைப்போலே ஓடுகிற வ்யஸநத்
 துக்குப் போக்குவிட்டுக் கூப்பிடவொண்ணாதபடி உணர்த்தியழியும்படி மோஷிப்பியா
 ரின்றது. [செக்கர் நன்மேகங்கள் சிதைக்குமாலோ] - சிவந்தழுகிதான மேவங்கள்
 சேடித்துப்பொகடாரின்றது. ஸந்த்யாராகததையும் ஸ்யாமமான நிறத்தையுமுடைய
 மேவங்கள் அவனுடைய அவயவஸோகைக்கும் நிறத்துக்கும் போலியாய் நலியா
 ரின்றன். கீழ்ச்சொன்ன வாயகபதார்த்தங்கள் ஆஸ்ரயங்கிடக்கவே நலிவது என்று
 ஸார்த்தைச்செய்துப் பொடாரின்றன. [அல்லி இதயாடி] - இவற்றை இன்னதாகிற
 தென் அவன்தான் முன்னே நாம் முடிகைக்கன்றோ கலந்துபோரின்றது? ஸர்வமும்
 வாயகமாய்ப்படிமுன்னே புகலறுத்தான் அவனன்றோ? [அல்லியுந் தாமரைக்கண்ணன்]-
 அல்லியையுடைத்தாய் அழுகிதான தாமரைபோலேயிருந்த திருக்கண்களையுடையவன்:

முதலுறவுபண்ணுவது கண்ணுலேயிறே. த்ருஷ்டிவ்யம் பிறந்தானிறே ஸம்ஸ்லேஷ முண்டாவது. [எம்மான்] - அவ்வழகாலே என்னை அந்நயார்ஹைபாக்கினவன். [ஆபர்ஸ னேறு] - அவ்வழகாலே இடையரைத் தோற்பித்தாற்போலே தன்னோடு ஒத்த ஆண் களைத் தோற்பிக்குமவன், பெண்பிறந்தானா நோவுபடுத்தச் சொல்லவேண்டானிறே. “புண்மலாஹுஷிவிதாவஹாரிணஸு” என்கிறபடியே வயிரவுருக்காயிறே அழகு இருப்பது. [அரிபேறு] - என்னை அந்நயார்ஹையாக்கி என்னோடேகலந்து அத்தாலே பெறுப்பேறு பெற்றானாய் மேனாணிப்புத் தோற்றநிறுக்கிறபடி. ஸிம்ஹஸ்ரேஷ்ட்டம். [எம்மாயோன்] - ஸம்ஸ்லேஷஸையில் காலைக் கையைப்பிடித்துத் தாழகின்ற பரி மாறினவன். போநின்றவநந்தரம்தரிப்பு அரிதாம்படியாய்த்துப் பரிமாறிற்று. [புல்லிய முலைகளுந் தோளுங்கொண்டு] - அவன்வந்து ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறபோது ஸர்வாஹ ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு சுமனன்றிக்கேயொழிந்தானாய்த்து; அதுவாழ்க்கிழிந்ததூறையும் இளைப்பாறினவிடமுமிருக்கிறபடி. புல்லியவென்று, கலக்கிறபோது அவனுக்கு முலைகளி லும் தோள்களிலும் உண்டான அலமாப்பைச்சொல்லிற்று. [புகலிடமறிகில்ம்] - வ்யதி ரேகத்தில் தென்றல்முதலான பதார்த்தங்களைத் தப்பிச்சென்று புகுகைக்கிடம் காண் கிறிலோம். “சுதாமகாலத்தில் வஹுப்ராஜாயிருப்பார், தங்கன்புகிடக்க ப்ராஜைகள் அலைப்புக்கு அலந்து புகலிடமறிபாதாற்போலே, நான் ஜீவித்தபடி ஜீவிக்கிறேன்; இவற்றைக்கொண்டு புகுமிடங்காண்கிறிலேன்” என்கிறார். [தமியமாலோ] - இத் தஸையில் சக்ஷகனானவனும் வாராணமயாலே தனிமைப்பட்டானின்றோம். ஆஸ்வாஸகா மாண தென்றல் முதலான பதார்த்தங்கள் வ்யாகமாகாநின்றால், அர்ஜுனனை நோக்கி ஸமதத்தன் விட்டஸக்கிபை பார்விலே ஏற்றாற்போலே இத்தஸைக்கு உதவவேண் டாவோ? “ராஜஸூஸிதி ஸஹிதொவிவவாஸ” என்று தம்தனிமையில் தம்பியாரா ளும் உண்டாய்த்து; அதுவுமில்லை இங்கு.

ஈடு. - முதற்பாட்டு. ஸந்த்யாகாலத்தில் தென்றல்தோடக்கமான பதார்த்தங் கள் தனித்தனியே தனக்கு வ்யாகமாகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[மல்லிகை] - “மல்லிகை” என்றதோடங்கி “சேக்கர்நன்மேகங்கள் சிதைக் குமாலோ” என்னுமளவும் இவள் ஆர்கேட்கக் கூப்பிகேளுள்தான்? [மல்லிகைகமழ் தென்றல்] - வேறும்புறத்திலேநலியவற்றான தென்றல், அதுக்குமேலே மல்லிகையின் பரிமளத்தை எறட்டுக்கொண்டு வாராநின்றது. வ்யபரிகரமான பத்ரத்திலே நஞ்சுண்டி னாற்போலே யாய்த்து, தென்றல் பரிமளத்தைக் கொண்டுவருகிறபடி. அவன் கூடலிருத்த போது அங்குலமான பதார்த்தங்களடைய இப்போது, வ்யாகமா யிருக்கிறதிறே. “யாநி ஸ்ரணீயாநி தயாஸஹஸவணீரே | தாநேயவாஸணீயாநி ஜீவதோ தயாவிதா, (யாநிஸ்மாமணீயாநி தயாஸஹபவந்திமே | தாந்யேவாஸணீயாநி ஜீவதோ

முதற்பாட்டு - மல்லிகை இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தையெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸந்த்யாகாலத்தில் இத்யாதி. தென்றல் முதலானவை வ்யாக்ஷித்தென்று ஒருக்கிரையாகச் சொல் லாதே, “ஈருமாலோ, தவருமாலோ” என்று ப்ரத்யேகம் கிரியையாயிருக்கையாலே - தனித்தனியே என்றருளிச்செய்தது.

வ்யாக்யாதாவினீபாடு - மல்லிகை இத்யாதி. “மல்லிகைகமழ்தென்றல்” என்றதுக்கு லாவம் - வேறும்புறத்திலே இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - வ்ய இத்யாதி. பத்ரம் - ஆயு டும். அதுகூலமான தென்றல் வ்யாதகமாவானென் என்ன-அவன்கூட இத்யாதி. இப்படி வ்யாதக மான விடமுண்டோவென்ன - யாநிஸ்ம இத்யாதி. அவை யெவையென்ன - ஏஷபுஷ்பவஹ இத்

மேதயாலிநா) “வனஷபுஷ்பவஹோவாயபு ஸு-வஸுஸௌ-பூஹிசாவஹ? | தாவிநிநிபதிகாநாம்பாவகபுதிசோகி,” (எஷபுஷ்பவஹோவாயுஸ்ஸு-கஸ்பர்ஸோஹிமாவஹ? | தாம்விசிந்தயதஃகாந்தாம் பாவகப்ரதிமோமம,) “ஸுஷாஸு-வஹஃகிதெயு-ப-வ-பா-ரா-ஸ-ஹ-வீ-த-யா-|-சா-ரா-த-ஸு-வி-தா-வீ-தா-ஸ-க-ஸ-ஸு-த-கொகி,” (ஸதாஸு-கமஹம்மந்யே யம்புராஸஹஸீதயா | மாருதஸ்ஸவிநாஸீ தாம்ஸோ கஸஞ்ஜநகோமம.) “ய-த்யு-ர-ஸு-ஷ-ண-வெ-வ-னெ-வ-பெ-ஜ-ர-வ-வ-த-சா-ரா-த-யு-” (தந்யாலக்ஷ்மணஸேவந்தே பம்போபவநமாருதம்) என்று கூப்பிடுவா னவனிநே; (இருவ ராயிருப்பார் காற்றைத்தேடிப் படுக்கைபடாநிற்க,) “இக்காலசிவ்வூர் பனிப்பியல்வெல் லாம் தவிர்ந்தேரிவீசம்” என்னுமாபோலே, இவரோருவர்க்குமேயாய்த்து வாயகமாகிறது. [மல்லிகைகமழ்தென்றல்] - க்ராணைந்தீரியத்துக்கும் வாயகமாய், ஸ்பர்ஸோந்தீரியத்தை யும் அழியாநின்றது. இராப்படை ஏறுவாளைப்போலே உடம்பிலேபடக் காணுமித்தனை போக்கி, கண்ணுக்குத்தோற்றாதாய்த்து; கண்டு தப்பவொண்ணாது. இத்தென்றலுக்கு, கண்டவிடமெங்கும் வாயாயிராநின்றது. [ஈருமாலோ] - பண்டே பிரிவாலேசென்றற்றிருக் கிற உடம்பை, பலகைபலகையாக ஈராநின்றது. [வண்குறிஞ்சியிசைதவருமாலோ] - அழ கிய குறிஞ்சியிசையானது துளையாநின்றது. காற்றைநீந்துபொகட்ட புண்ணின்மேலே துளைத்துப் பொகடாநின்றது: தென்றல், புறம்பே நலிகிறவித்தனை; இசை, செவிவழியே யுள்ளேபுகுத்து நலியாநின்றது. [வண்குறிஞ்சி] - இசைக்குஎவ்வளவு மசலிப்பானேன், அவ்வளவும் வாயகமாமித்தனையிநே. அவன் கூடவிருந்தபோது எவ்வளவு ஹோம^யயமா யிருக்கும்? வ்யதிரேகத்தில் அவ்வளவும் நலியுமிநே. குறிஞ்சியும் தென்றலும் கூடி க்ருத

யாதி ப்ரமாணத்வயம். ஶர்த்த வாதகமென்னுமதுக்கு இவர் ஸ்ரீஸூக்தி-இக்காலம் இதுயாதி, வ்யாக் யாதாவீனீபோடு - தந்யா இதுயாதி. “யாநிலாஸிணீயாநிதபாலஹவஹிசோ | தாநெயு வாரிணீயாநிவீதெதாநிதபாலிநா” (௧௬-௨) “வனஷபுஷ்பவஹோவாயபு ஸு-வஸுஸௌ-பூஹிசாவஹ? தாவிநிநிபதிகாநாம்பாவகபுதிசோகி,” (௧௭-௨) “ஸுஷா ஸு-வஹஃகிதெயு-ப-வ-பா-ரா-ஸ-ஹ-வீ-த-யா-|-சா-ரா-த-ஸு-வி-தா-வீ-தா-ஸ-க-ஸ-ஸு-த-கொகி,” (௧௮-௨), “வடிவஸு-ம-நி-க-வ-ஹ-ஸி-வ-ஸ-க-வி-தா-ஸ-ந-யு-ய-த-யு-ர-ஸு-ஷ-ண-வெ-வ-னெ-வ-பெ-ஜ-ர-வ-வ-த-சா-ரா-த-யு-” (௧௯-௨) இதிக்ஷிந்தாகாண்டேப்ரதமே. திருவிருத்தம் அஞ்சாம்பாட்டு, “பனிப்பியல்வாகவுடையதன்வாடையிக்காலமில்லூர், பனிப்பியல்வெல்லாதவிர்க்தேரி வீசம் -” குளிர்த்தியை ஸ்வஹாவமாகவுடைத்தான மந்தமாருதம், இக்காலத்திலே இத்தேசத்திலே குளிர்த்தஸ்ஸாவமெல்லாம் தவிர்ந்து எரிவீசாநிற்குமென்றபடி - கூப்பிடுவானவனிநே; “ஆயிருக்க, இவன் கூப்பிடுகிறான்” என்று கூட்டுவது. “மல்லிகைகமழ்தென்றல்” என்றத்தால் ஹலிதம் - க்ராணைந்தீரியத்துக்கும் இதுயாதி. வாதகமென்றறிந்தால் தப்புகிறதுக்கென்னென்ன - இராப் படை இதுயாதி. அமூர்த்தமானவாயு ஈருகையாலே இதுக்குத் தப்பவொண்ணாதென்றபடி. “ஈரும்” என்றதுக்கு ஹவம் - இத்தென்றலுக்கு இதுயாதி. ஈருகை - அறுக்கை. கண்டவிடமெங்கும் வாயாயிராநின்றது என்றது - ஸ்பர்ஸம் ஸர்வாங்கீணமாகையாலே. “ஈரும்” என்றதுக்கு ஹாவாத்ரம் - பண்டே இதுயாதி. கீழிற்பதத்தையுக்கட்டி “தவரும்” என்றதுக்கு ஹவம் - காற்றுநீந்து இத் யாதி. தவருகை - துளைக்கை. இது தென்றலைப்பற்றவும் க்ருாமென்கிறார் - தென்றல் புறம்பே இதுயாதி. * வணமைக்கார்த்தம் - இசைக்கு இதுயாதி. விவாணம் - அவன்கூட இதுயாதி. செவிப் பாடு - செவியிலே புகுருகை; ஹோயதை யென்றபடி. “மல்லிகை” என்றதொடங்கி இவ்வளவும் பதச்சேர்த்திக்கு ஹவாதல்; “தென்றலும், குறிஞ்சிதவரும்” என்றதுக்கு ஹாவாதல் - குறிஞ்

ஸங்கேதிகளாய்வந்து, ஒன்றுஅதிகரித்த கார்யத்தின் ஸேஷத்தை ஒன்று செய்யாரின்றது. “நற்கோலையாகக் கொல்லவொண்ணாது. உயிர்க்கொலையாகக் கொல்லவேணும்: அதில் நீ இவ்வளவுசெய், நான் இவ்வளவுசெய்கிறேன்” என்று க்ருதஸங்கேதராய் வந்தாரைப் போலேயாய்த்திருக்கிறது. [சேல்கதிர்இத்யாதி] - சேல்பட்டிபட்டிருந்துள்ள கதிரையுடைத் தான் மாலையானது, மயங்கப்பண்ணுகின்றது. அந்தமியாரின்றள்ள ஆதித்யையுடைய ஸந்த்யையானது, மோஹிப்பியாகின்றது. வாயிலே சீரையைத் துறுத்துக் கொல்லுவாரைப் போலே, ஆற்றுமைக்குப்போக்குவிட்டுக் கூப்பிட்டு யரிக்கவுமொட்டுகிறதில்லை. [சேக்கர் நன்மேகங்கள் சிதைக்குமாலோ] - ஸந்த்யாராகத்தையும் ஸ்யாமமான நிறத்தையு முடைத் தான் மேவங்கள் அவனுடைய அவயவஸோலைக்கும் வடிவக்கும் ஸ்மாரகமாய், “இவை என்னம்புசெய்தது” என்று அவற்றை உயர்வறித்துக்கொண்டு, “ஆஸ்ரயங்கிடக் கவோ நலிவது?” என்று வயிரத்தைச் செற்றுகின்றது. [அல்லியந்தாமரைக்கண்ணனித் த்யாதி] - நாம் அவற்றை யின்னாதாகிறதென்? அவன்தான் முன்னே நம்மை முடிக்கக் காரி யம்பார்த்து வைத்திலனோ? “கலந்துபிரியவே இவள்முடியும்” என்றன்றோ அவன் பிரிந்தது? இவையானால் போக்குவிட்டடித்தனவிறே; புகலறுத்தான் அவனிறே. [அல்லி யித்யாதி] - ‡(அல்லியையுடைத்தாய் அழகிய தாமரைபோலேயிருந்த திருக்கண்களையுடைய வன்) முதலுறவுபண்ணுவது கண்ணிறே; த்ருஷ்டிபைந்தம் பிறந்திறே ஸம்ஸ்லேஷிப்பது. [எம்மான்] - அக்கண்ணழகாலே என்னை அந்நயர்ஹையாக்கினவன். [ஆயர்களேறு] - அவ்வழகாலே இடையரைத் தோற்பித்தாற்போலே. “வாஸஸா” (பும்ஸாம்) - வயிரவுருக்காய்த்து அவனுடையஸோந்தர்யம். தன்னோடொத்தாரை அப்படி நலியாரின் றால், அவலைகளை நலியச் சொல்லவேண்டாவிறே. [அரிபேறு] - கண்ணாலே குளிரநோக்கி இவளை அந்நயபரையாக்கி, இவளோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து, அத்தாலே தான் பேரூப் பேறு பெற்றானாய் மேனாணிப்புத்தோற்ற நின்றபடி. ஸிம்ஹஸ்ரேஷ்ட்டம். [எம்மா யோன்] - அம்மேன்மையையுடையவன், தாழ்ந்தார்சிலர் உயர்ந்தவர்களோடே கலக்குமா

சீயும் இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - நற்கொலை இத்யாதி. விவரணம் - அஸ்தமீயாநின்றுள்ள இத்
யாதி. கதீர் - ஆதித்யன். "மயக்கும்" என்றதுக்கு லாவம் வாயிலே இத்யாதி. மேவும்
ஸாயுகமாகிறது இவ்வாகாரத்தாலே என்னுமத்தைச் காட்டாநின்றகொண்டு, கீழிலவற்றைப்பற்ற
இதின் பொதகத்வாதிஸயத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஸந்த்யாகாததையும் இத்யாதி. சேற்றநின்றது-
செதுக்காநின்றது. சீதைக்கும் - செதுக்காநின்றது. "புல்லியமுலைகளுந் தோளுக்கொண்டு புக
லிடமறிகிலம்" என்றத்தைக் கடாகுழித்து லாவம்-நாம்இவற்றை இத்யாதி. கார்யம் பார்க்கையாவதே
தென்ன - கலந்து இத்யாதி. அவற்றிலும் இவன் செய்தது அதிகமென்கிறார் - இவையானால் இத்
யாதி வாச்யத்வயத்தாலே. இதழையுடைத்தான அழகிய தாமரைபோன்ற கண்ணையுடைய என் ஸ்வாமி
யென்று ஸப்தார்த்தம். முதல் கண்ணைச் சொன்னதுக்கு லாவம் - முதலுநிவு இத்யாதி. அதெப்படி
யென்ன - த்ருஷ்டிபந்தம் இத்யாதி. கீழோடே கூட்டி "எம்மான்" என்றதுக்கு லாவம் - அக்கண்
ணழகாலே இத்யாதி. என்னையெயன்றிக்கே தன்னோடொத்த பருவத்திற் பின்னாகளையும் தோற்
பிக்குமென்று விவகித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் - வுஃஸாஃ இத்யாதி. பும்ஸாமென்றது - "வஃ
ஸாஃஹிவிதாவஹாரிணஸு" என்கிறபடி யென்றபடி. "வநு காணாநகம்ராபிதி
வபிபடிஸாபுநஸு" என்ற இந்த ஸ்லோகத்துக்கு பூர்வார்த்தம். இத்தால் லாவம் - தன்னோ
டொத்தாரை இத்யாதி. "தாமரைக்கண்ணெனம்மான்" என்றத்தைக் கடாகுழித்து லாவம் - கண்
ணுலே இத்யாதி. "மாயோன்" என்றதுக்கு - வ்யாமோஹமாக அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார்-அம்

† மர்ஹித்தஸ் - பழித்தல்.

! குண்டலிதம் பாகுபித்தம்.

போலே, கையைக்காலைப்பிடித்துத் தாழ்நின்ற பரிமாறினபடி. கலக்கிறபோது மின்மினி பறக்கும்படி காணும் கலந்தது. [புல்லியமுலைகளும் தோளுங்கொண்டு] - அவனும் வாரா திருக்கிறான்; காணும் வருத்தி ஒருபடி ஜீவித்துக்கிடக்கிறேன்; அவனுக்குப் பிறந்த ப்ரஜை களைக்கொண்டு புகலிடம் அறிகிலேன். காண்செய்தபடிசெய்ய, இம்முலைகளின் வீக்கம் தீர அந்நூலிக்கப்பெறுவது எப்போதோ? க்ஷாமகாலத்தில் ப்ரஜைகள் "சோறு, சோறு" என்னுமாபோலே படுத்தாநின்றன. அவன்தானும் கலக்கிறபோது ஸர்வாங்க ஸம்ஸ்லேஷ க்ஷமனன்றுபோலே காணும். அவனிழிந்த துறையும், இளைப்பாறினவிடமும். [புல்லிய வித்யாதி] - கலக்கிறபோதை அவனுடைய அலமாப்பையும், தம்முடைய கரணங்களுக்கு உண்டான ப்ராவண்யாதிசயத்தையும், அவன் பெருப்பேறு பெற்றானாய் நின்ற பரிமாறின படியையும், தமக்கொரு புகலற்றிருக்கிறபடியையும் சொல்லுகிறது. [புகலிடமறிகிலம்] - வ்யதிரேகத்தில் தென்றல் முதலான பதார்த்தங்களைத் தப்பிச் சென்று புதுகைக்கு இடங் காண்கிறிலோம். [தமியமாலோ] - இத்தகையில் க்ஷங்குணவனும் வாராமையாலே தனி மைப்படாநின்றோம். இப்படி தன் விவரத்தியாக வாயகமானால், மலந்தன் விட்ட அஸ்தரத்துக்கு அர்ஜுனனைத்தள்ளித் தான் மார்வை யெற்றற்போலே, "இவைவரும்" என்று அறிந்தால் தான் கூட விருக்கவேண்டாவோ? அவன்கூடவிருந்தானாகில் இவைதாம் இழிதொழில்செய்யத் தொடங்குகிறே. "நாசுலாஸி திவ்லிதம்?" (ராமஸ்ஸௌ மித்ரிஸலிதம்) என்று அவர் தாம் லோவுபட்டுக் கூப்பிடுகிறபோது ஒரு தம்பியாராகிலும்கூட வுண்டு லோவுபடுகைக்கு; அங்ஙனும் ஒருகணையிலே எனக்கு. "ஸம்" (ஸம்) - பிராட்டியைப் பிரித்து நடுவே கபந்தன்கையிலே யகப்பட்டு லோவுபட்டு நிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகிறது. "தாபு" [தாம்] - இப்பிரிவும் ஆற்றாமையுமில்லாதாரையும் அழிக்கவற்றாய்த்து. "புஷ்ணரிணீழ்" (புஷ்கரிணீம்) - பரப்புமாறப்படுத்த பொய்கைகளும் சோலைகளுமாய், ஜலக்ரீ டைக்கு யோத்யமான தேசுமாய்த்து. பிரிந்து தனியிருப்பார்க்குக் கண்கொண்டு காணப் போகாது. "அஸா" (கத்வா) - நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, ம்ருத்யுவினுடைய ஆன்யத்திற் புகுவாரைப்போலே வந்து கிட்டிக்கொடு நின்றார். ம்ருத்யுவாகிற புடைதான்

மேன்மை இய்யாதி. ஆஸ்சர்யமாக அர்த்தாத்மம் - கலக்கிற இய்யாதி; மின்மினி பறத்தாற்போலே க்ஷணந்தோறும் தோற்றம்படி. "புல்லியமுலைகளும்" இய்யாதிக்கு ஹாவம் - அவனும் இய்யாதி. விவரணம் - நான்கேய்த இய்யாதி. புல்லிய - புல்லிய; ஸம்ஸ்லேஷித்தவென்றபடி. அவனுக்குப் பிறந்த - அவனுக்காக அண்டான. வீக்கம் - ஆசை. மலிதம் - க்ஷாம இய்யாதி. அலயவந்தரங்க ளிருக்க, முலையையும் தோளையும் சொல்லுவானென்னென்ன - அவன்தானும் இய்யாதி. அவற்றிலே கலக்கும் ப்ரகாரத்தை விசதிகரிக்கிறார். அவன் இழிந்த இய்யாதி; "மெல்லியல்தோன் தோய்த்தாய்" என்று இழியுத் துறை தோன்; "மலரான்தனத்துன்னான்" என்ற இளைப்பாறினவிடம் முலையென்ற படி. "மாயோன்" என்று தொடக்கி மேலிற்பதங்களுக்கு ஹாவம் - கலக்கிறபோதை இய்யாதி. "மாயோன்புல்லிய" என்று அவன் அலமாப்பும், "முலைகளுந்தோளும்" என்கிறவிடத்தில் தம்முடைய கரணப்ராவண்யமும், "அரியேற" என்று பெருப்பேறுபெற்றானாய் இருக்கிறபடியும், "புகலிடமறி கிலம்" என்கிறவிடத்தில் புகலற்றபடியையும் சொல்லுகிறது. தமியம் - தமியோமென்றபடி. "ஆலோ" என்றதுக்கு ஹாவம் - இப்படி இய்யாதி. கூடவிருந்தால் வாயகமாகாதோவென்ன - அவன்கூட இய்யாதி. "தமியம்" என்றதுக்கு ஹாவம் - ராமஸ்ஸௌமித்ரி இய்யாதி. ப்ரஸ்துத ஸ்லோகார்த்தம் - ஸ இய்யாதி; "ஸதாஹுஷ்ணரிணீம் மகாவபொஹு தஸஸகாஹுஸாபு நாசுலாஸி திவ்லிதம் தாவிவ்வாவாகுமெந்ரிபு" இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே. (க.க.) சோலை களும் என்றது - ஆர்த்தம். "புஷ்கரிணீம்" என்றதால் மலிதம் - பிரிந்து இய்யாதி. முகத்துக்

(五)

இரண்டாம் பாத், 6.

(4)

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், வாய்பகபஹாரியங்கள் தனித்தனியே நலிந்து அவை வலஹாரி மிகமிகப் பல கூடிவந்து நலியாதின்றன என்கிறான்.

[புலம்பென்று தொடங்கி] - சேக்கள் கழுத்தில் ஸ ப^ஃ ஷிக்குற மணி, தென்றல், குழல் இவைபெல்லாம் அவற்றுக்கு ஸ்மாரகமாய்க்கொண்டு நலியாதின்றன. ஆய் வாஸகாமான பகலைப்போக்கின ஸந்ய^ஃ பை, அழகிய சந்தனம், பஞ்சமம், முல்லைபெங்கிற யாழ், குளிர்ந்தவாடை இவைபெல்லாம் நலியாதின்றன. இப்பதார்த்தங்களுடைய ஷர் ஸநத்தாற்பிறந்த ஷீத்யாலே அவற்றாலேவந்த நலிவு சொல்லமாட்டாதே பதார்த்தத்தைச் சொன்னான். [அகலிடம் படைத்தென்று மேலுக்கு] - ஸ்ருஷ்ட்யாபிகளைப் பண்ணி இருந்ததே குடியாக ரக்ஷித்து அவ்வளவன்றிக்கே அவற்றின்பக்காலிலே மிகவும் வ்யாமுத்தனாய் ஆய்ந்த விரோயிகளாய்க்கொண்டு யுத்தஜாமியிலே எதிரிட்ட அஸுரர்க்கும் ம்ருத்யுவானவன். அப்படியே இக்காலத்தில் நலிகிறவற்றை நீக்கிக்கொண்டு வந்து தோற்றுகிறிலன்; இப்படி ஆபத்தைகளுவன் வாராதிருக்க இவற்றின் ஸந்தியிலேயிருந்து என் ப்ராணனை நோக்குகையென்று ஒரு பொருளுண்டோ?

ப - அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாராக்ஷைகளுவன் ஸந்திஹிதனாகிறிலன்; வாய்கங்கள் தனித்தனியன்றியே திரள்திரளாயிராதின்றன; ஒதுங்கவிடம்காண்கிறிலோம்; இனி ப்ராணாக்ஷணம்பண்ணும் ப்ரகாரமென்? என்கிறான்.

தமியம் - தனிப்பட்டநாம், புகலிடம்-பெரும்படைக்கு ஒதுங்கவிடம், அறிவி ஸம் - அறிவிதிலோம்; புலப்புடற - நாகைத்தொடருகிற சேக்களின் கழுத்திலே தவறிக் கிற, மணி - மணியும், தென்றல் - (அஸஹாயமாய் நலிகிற) தென்றலும், ஆப்பலாலோ - இலைக்குழலும், (கூடிக்கொண்டது); பகலடுமலை - (பதார்த்த ஷர்ஸநம்பண்ணுமல்) பகலை கசிப்பிக்கிற ராத்ரிமுகமும், வண்சாந்தயாலோ - தத்காலேகிதமான அங்கராகஸமுதாய மும், (ஒருமுகமாய்த்து); பஞ்சமம் - பஞ்சமயாகிறபண்ணும், முல்லை - முல்லைமாலையும், தன்வாடையாலோ - குளிர்ந்தவாடையும்; (ஒருதிரளாய்த்து; இப்படி படைதிரண்டாற் போலே தனித்தனிவாய்கங்கள் ஸங்கமான இவ்வவஸ்யையில்), அகலிடம் - விஸ்தீர்ண மானஜலத்தை, படைத்து-உண்டாக்கி, இடந்து - ப்ரளயத்திலமுந்தாமலிடந்தெடுத்து, உண்டு - மஹாப்ரளயத்திலே வயிற்றுக்குள்ளே வைத்துநோக்கி, உமிழ்ந்து - உமிழ்ந்து, அளந்து - (அந்நாமிமாநம்வாராமல்) அளந்துகொண்டு, எங்குமளிக்கின்ற - எல்லாவிஷயத் தத்திலும் வரையாமல்உபகாரகனாய், ஆயன்-இந்தக்காரணத்வ ரக்ஷைத்வத்துக்குவகாந்த மான க்ருஷ்ணாவதார ஸௌஸ்ப்யத்தையுடையனாய், மாயோன் - ரக்ஷணாநுபமான ஆய்சர்யசேஷத்தக்சிஷ்டனாய், இகலிடத்து - யுத்தத்திலே எதிரம்புகோத்த, அகரங் கள் - அஸுரர்களுக்கு, கூற்றம் - ம்ருத்யுவானவன், வாரான் - (இந்தவாய்கஸங்வுகளை அழித்து என்னை ரக்ஷிக்கும்படி) வருகிறிலன், இனி - அவன்விருப்பமால் உபேக்ஷித்ததின்பு, என்னுயிர்-எனக்கே சுமையான ப்ராணனை, இருந்து-ஸத்தையோடேயிருந்து, காக்குமா மென் - ரக்ஷிக்கும்ப்ரகாரமென்? ரக்ஷை-உதரானால் ரக்ஷணத்தில் ஸக்தியும் ப்ராப்தியு மில்லை யென்றுகருத்து. வாய்கஸ்களுபங்களைச்சொல்லி வாய்க்கிறப்ரகாரம் சொல்லா தொழிந்தது, "படைபடை" என்பாசைப்போலே வாசாமகோசாமான ஸயமும் ஆர்த் தியும் அதிசயிக்கையாலே. தென்றலையும் வாடையயுஞ்சொல்லிற்று, ஒருக்ஷணத் திலே அநேககல்பங்கள் கழிகிறதான கருத்தாலே.

இ.--இரண்டாம்பாட்டில், வயக பதார்த்தங்கள் தனித்தனியே நலித் தவை வலஹாதி மிகப்பல கூடிவந்து நலியாதின்றன என்கிறான்.

[புகலிடமறிகிலம்] - மேல்வாப்புதுகிற வாயகவர்த்ததை தினைத்துச்சொல்லு கிற வார்த்தையாதல்; கீழ்நலிந்தவற்றுக்கஞ்சி அவ்வச்சம்பின்னாட்டுகிற அதுவாஷண மாதல். [தமியமாலோ] - புகலற்றார்க்குத் துணையாயவன் இவ்வளவில் உதவாமையாலே தனிமைப்படாதின்றோம். [புலம்புறுமணி] - நாகுகளைத் தொடருகிற சேக்க ளின் கழுத்தின் மணி. அந்நாகுகள் கிட்டாமையாலே கூப்பிடுகிறுற்போலேயாய்த்து த்வறிக்கிறபடி. அது தனக்கு ஸ்மாரகமாய் நலியாதின்றது. [தென்றல்] - "மல் லிகை கமழ்தென்றல்" என்று துணைகொண்டு வருகையன்றிக்கே வெறுப்புறத்திலே வந்து நலியாதின்றது. "ஆராமதித்து உடம்புக்கீழிட்டு வருவது?" என்ற வெறுப்புறத் திலே வந்து நலியாதின்றது. [ஆம்பல்] - இலைக்குழலாதல், ஆய்க்குழலாதல். [ஆலோ] - "நருமாலோ, தவருமாலோ" என்று நலிகிறபடி சொல்லவொண்ணாதபடி. "புலி" என் பாரைப்போலே இவற்றின் பேர்சொல்ல அஞ்சவேண்டும்படிபைச் சொல்லுதல்; இவற் றுல்படுகிற நலிவுபேச்சுக்கு நிலமல்லாதபடியாலே சொல்லாதொழிதல். [பாலடு மாலே] - பதார்த்தசீர்ஸநம்பண்ணி தரிக்கலாம் பகலையும் முடித்துக்கொண்டு மாலையானது தோற்றுகின்றது; பிராட்டி தனிமையில் "ஐயோ" என்னும் பெரியவுடையாரை முடித் துக்கொண்டு ராவணன் நலிந்தாற்போலே. [வண்சார்த்தம்] - அழகுப சார்த்தம். [பஞ்சமம்] - பஞ்சமமாகிற பண். முல்லை-முல்லையாமெழுகிற பண்ணுதல்; இடையருக் குத் தார் முல்லையாகையாலே அத்தைச்சொல்லுதல். [தண்வாடையாலே] - தென்றற் காலமும் வாடைக்காலமும் தன்னிலே தூரமாயிருக்க இப்படி சொல்லுகிறது, பிரி வோடே காலம் நெடுகிச் சென்றபடியென்னுதல்; தென்றலுக்கஞ்சி வாதையின்கீழே ஒதுங்கவந்து நிற்கிறவிடத்திலே வாடைநலிகிறபடியைச் சொல்லுதல்; அநார்த்தஸூக மாக எல்லாக்காற்றும் ஒருகாலே அடித்தது என்னுதல். [அகலிடம் இதயாடி] - பரப்பையுடைத்தான ஊமி உருமாய்ந்துபோக அத்தையுண்டாக்கி, ப்ரளயாபத்திலே அகப்பட்ட ஊமிபையிடந்தெடுத்து, ப்ரளயத்தில் அகப்படாமல் வயிற்றிலேவைத்து, நோக்கி, வெளிநாடுகொண உமிழ்ந்து ப்ரஸவர்புபஹரித்த வளவிலே எல்லைநடந்து மீட் டிக்கொண்டு இப்படிவரையாதே ரக்ஷிக்கையே ஸ்வலாவமாயிருக்குமவன். இருந்ததே குடியாக ரக்ஷிக்குமவன்கிமர் மதுறிஷி ராவுபட உதவாதிருக்கிறான்! [ஆபன்] - "கூவு வனவலிவொகாநாடி" என்கிறபடியே ஜமத்காரணஊதன். [மாயன்] - ரக்ஷணர்த்த மான ஆர்ச்சர்ய ஸக்தியுத்தன். [இகலிடத்தகரர்கள் கூற்றம்] - யுத்தஊமியிலே எதி ரிட்ட அஸுரர்க்கு ம்ருத்யுவானவன். எதிரம்புகோத்த அஸுரர்க்காய்த்து ம்ருத்யு வாவது; "ஸரணம்" என்ற அஸுரர்க்கு ரக்ஷகனாமித்தனை; ப்ரஹ்மாத விவ்ஷணா ளினை ரக்ஷித்தானிற். [வாரான்] - என்னைநலிகிற பதார்த்தங்களை ஸிக்ஷித்துக்கொண்டு வருகிறிலன். [இனியித்யாடி] - வரையாதேரக்ஷிக்குமவனுமாய், ப்ராப்தனுமாய் விரோபிரஸநஸ்வலாவனுமானவன் வாராதிருக்க ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத எனக்கு ஆறியிருக்கப்போமோ? [இனியிருந்து] - "நகோஃஸுஃராவவொஹுஃஷெநவா லிபியஃஸெவதெ | வந்யஃஸுஃவிஹிதஹி.ந்யஃ ஸகஸீஸாசிவஹஸீடி" என்கிற படியே அத்தலையில் ஆற்றாமையும், "வாஸிபட்டான், படைகூட்டிற்ற" என்றற்போலே ரக்ஷணத்தில் உத்யோமத்தையும் சிலர்வந்து சொல்லக்கேட்டுத் தான் ஆறியிருக்கி

தேனோ? [இனியிருந்து] - “அவனுடைவ சாக்கு” என்று ஆத்தனையும் கைநோக்கிக் கொண்டிருந்தேன்; இவற்றின் ஸங்கியியில், அவன் வாராதொழிந்தபின்பு முடியுமத்தனை போக்கி, இருக்க ஸுமையல்லேன். [என்னுயிர் காக்குமாறென்] - பிறநுயிராகில் காக்கலாமிதே! ஸம்ஸ்லேஷார்த்தமாகப் பரிந்துக்கொண்டிருக்கும்தொழிய ப்ராணனை நோக்கிக்கொண்டிருக்கப்போயோ?

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. முன்பு தூசியேறினபேர்க்கு உரமாகின்ற பேரணி உறுபூசலானவாறே தீரளவமுக்குமாபோலே, தனித்தனியே நலிந்தவாடகங்கள் வலஹாநி மிகமிகப் பல்கூடிவந்து நலியாநின்றதென்கிறாள்.

[புகலிடமறிகிலம்] - மேல்வருகிற வாய்கபடிார்த்தங்களைக்குறித்துச்சொல்லிற் றுகவுமாம்; அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்னவைதனக்கேயஞ்சி அநுஹாஷிக்கிறதாகவுமாம். [தமியமாலோ] - புகலிடமற்றார்க்குத் துணையாமவன் உதவாதொழியத் தனியிருக்கிற விருப்பிறே. (தமியம் - தனிப்பட்ட நாம்.) +[புலம்புறு மணி] - நாகுகளைத்தொடர்கிற சேக்கள்கழுத்தில் மணியினுடையதவரி, அந்நாகுகள் கைபுதராமையாலே கூப்பிகேற்றப் போலே யிராநின்றது. [தென்றல்] - வெறும்புறத்திலே தென்றலென்னவமையும், “மல் லிகைகமழ்தென்றல்” என்னவேண்டா; வினைமுடுகினால் பின்னை யுடம்புக்கீழிடாதே ஏறுவாரைப்போலே. “ஆர்எதிராக உடம்புக்கு ஈடுகேறது?” என்றிராநின்றது. [ஆம்ப லாலோ] - குழலென்னுதல், இலைக்குழலென்னுதல்; இலையெல்லாம், “ஈருமாலோ, தவருமாலோ, மயக்குமாலோ, சிதைக்குமாலோ” என்றாற்போலே சொல்லவேண்டா; “புலி, புலி” என்பாரைப்போலே இவற்றின்பேரைச்சொல்ல, பயங்கரமாயிருக்கிறது. அன்றிக்கே, இவற்றினுடையநலிவு வாயால்சொல்லில் வாய் வக்குரிக்கும்படியா யிருக் கையாலே, சொல்லாதொழிந்ததாதல். [பகலுமோலை] - ப்ராட்டியுடைய வ்யஸநத் துக்கு உறுப்பாகப் பெரியவுடையாரை முடித்துக்கொண்டேவந்து ராவணன் தோற்றினாற் போலே ஆஸ்வாஸகரமான பகலை முடித்துவந்து தோற்றிற்றுய்த்து ஸந்த்யை. பகல் பதார்த்ததர்ஸநம்பண்ணி யாற்றலாமிதே; அதில்லாமையாலே ராத்ரிவ்யஸநம் ஒருமுகஞ்

இரண்டாம்பாட்டு - புகலிடம் இதுயாதி. கீழ் - தனித்தனியேநலிந்த வாய்க் பதார்ப்பின் கள் திரளாக வாயிக்கும் ப்ரகாரத்தை ஸந்திதர்ஸகமாக அருளிச்செய்யா நின்றகொண்டு, அப்படி நலி கைக்கு தோதவையும் அருளிச்செய்கினா - முன்பு இதுயாதி. தூசி - ஸேநாமுகம். பேரணி - பெரிய வ்யூஹம். உறுபூசல் - கைகலந்தயுத்தம்; மூலபலயுத்தமாதல். வலஹாநிமிகுமைகைக்கடி - பல கூடிவந்து என்றது - “மணி, தென்றல், ஆம்பல், மாலே, சாந்தம், பஞ்சமம், முல்லு, வாடை என்ற வற்றைப்பற்ற.

மேல்வருகிறவென்றது - இப்பாட்டிற் சொல்லுகிறவென்றபடி. தனியேதென்ன - புகலி டம் இதுயாதி. “புலம்புறுமணி” - புலம்புறவிலேயுற்ற மணி; ய் வளிக்கிறமணி. ய் வரி வாதக மாகிறபடியென்னென்ன - நாகுகளை இதுயாதி. சேக்கள் - வருஷஹங்கள். “மல்லிகைகமழ்தென் றல்” என்றாற்போலே விசேஷணமிட வேண்டாவோவென்ன - வெறும்புறத்திலே இதுயாதி. வேண்டாமெக்கு தோதவெதென்ன - வினைமுடுகினால் இதுயாதி. பரிஹாசார்த்தம் - ஆர்எதிராக இதுயாதி. ஈடு - ஜோடு, கவசம். “ஆம்பல்” - ஆய்க்குழலும், இலைக்குழலும். “ஈரும், தவரும், மயக் கும்” என்னுதே, வெறுமனே “மணி தென்றலாம்பல்” என்கிறதென்னென்ன, பரிஹாசர்த்தம் - இலையெல்லாம் இதுயாதியாலும், அன்றிக்கே இவற்றினுடைய இதுயாதியாலும். வக்குரிக்கும்படி என்றது - வேம்படியென்றபடி. “பகலுமோலை” என்றதுக்கு ஸத்ருஷ்டார்த்தமாகவாவும் - ப்ராட்டி யுடைய இதுயாதி. பகல் ஆஸ்வாஸகரமோவென்ன - பகல் இதுயாதி. வாழாவது - மாகவிசேஷம்.

செய்திருக்குமிறே. [வண்ணாந்தம்] - அழகியசாந்தம், பஞ்சமமாகிற பண். [முல்லை] - யாழ். அன்றிக்கே, முல்லைப்பூத்தான் இடையர்க்குத்தாரா யிருக்குமிறே; அதைச்சொல்லிற்றாகவுமாம். [தண்வாடை] - அவ்வாடையோடு தென்றலோடு வாசியற்றுப்போய்த்து. தென்றல்வருவது ஒருகாலமும் வாடைவருவது ஒருகாலமுமாயிருக்குமிறே; அவையெல்லாம் அவ்வவகாலங்களிலேவந்து தோற்றும்படியாய்த்துக் காலம் நேடுகிறபடி. அன்றியே, அகர்த்தஸூசகமாய் எல்லாக்காற்றும் ஒருகாலே யடித்ததாகவுமாம். இனித் தென்றலுக்கஞ்சி வாடையின்கீழோதுங்க விரகில்லை. [அகலிடமித்யாதி] - தன்மவறிஷியானவன் இப்படி வாதகபடிார்த்தத்தின்கையிலே நோவபடாநிற்க ஸர்வஸாதாரணமாக ஆபத்துவந்தால் வயிற்றிலேவைத்து நோக்குமவன்கிடர் இப்போது வாராதொழிகிறான்! பரப்புடைத்தானபூமி உருமாய்ந்துகிடக்க உண்டாக்கி, ப்ரளயங்கொண்ட இத்தையிடங் தேடுத்து, திரியவும் ப்ரளயம்வர வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி உள்ளேகிடந்து தளராதபடி வேளிநாகோணப் புறப்படலிட்டு, மிகேக்கராயிருப்பார் இறஞ்சிக்கொள்ள எல்லைநடத்து மீட்டுக்கொண்டு, இப்படி வரையாதேநோக்கும் ஸ்வலாவனாவன்கிடர் இப்போது வாராதொழிகிறான்! [ஆயன்] - “**கூலவனவவ**” (க்ருஷ்ணவவ) இத்யாதி. [மாயோன்] - ஜமத்ரக்ஷணத்துக்கு அநுரூபமான ஆஸ்சர்யஸக்தியுத்தன். [இகலிட்யாதி] - யுத்தபூமியில்காணும் ஆஸ்சர்யஸக்திக்கு ம்ருத்யுவாயிருப்பது. “**ஸரணம்**” என்கிற ப்ரஹ்மாதவிபீஷணாதிகளையழியச்செய்திலனிறே; ராவணஹிரண்யாதிகளையிறே முடித்தது. “**சூரதாஸகூரயாபிராஸவயு**” (த்ராதுந்நஸக்தாயுதிராமவத்யம்) என்னக் கடவதிறே. [வாரான்] - இங்கு அம்பேற்கவுமவேண்டா, விரோபிகளுமில்லை, முகங்

இடையர்க்குத் தாராகையாலே க்ருஷ்ணனுக்கு ஸ்மரகமாய்வாதகமாம் என்றபடி. “முல்லை” என்பது முல்லைப்பூவாதல். ப்ராத்திகாலத்திலே வருகிறவாடை ஸந்தையயிலே வாக்கடுமோவென்ன - அவ்வாடையோடு இத்யாதி. இவ்வாய்வாதகம் - இனித்தென்றல் இத்யாதிவாக்யமறுஸந்தேபம். “அவ்வாடையோடு” இப்பாதிவாக்ய விவரணம் - தென்றல் வருவது இப்பாதிவாக்யத்வம். அதாவது - ஒரு ஸந்தையயிலேதானே விடிவது அஸ்தமிப்பதாய் அநேகம் ப்ராத்திகாலம் கடத்ததென்றிருக்கிறு னென்று கருத்து. பரிஹாராந்தரம் - அன்றியே இத்யாதி. “வாசியற்றுப்போய்த்து” என்றதின் விவரணமாதல், “வாடை” என்னுதே “தண்வாடை” என்றதுக்கு லாவமாதல் - இனித்தென்றலுக்கு இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாய் லாவம் - தன்மவறிஷி இத்யாதி. “எங்கும்” என்றத்தைப்பற்ற - வரையாதே என்றது. “அளிக்கின்ற” என்றவர்த்தமாகத்தைப்பற்ற - நோக்கும் ஸ்வலாவன் என்றது. “படைத் திடத்து” இத்யாதிகளெல்லாம் செய்யுளவன் க்ருஷ்ணன் என்னுததுக்குப்ரமாணம் - க்ருஷ்ணவவஹி இத்யாதி “**கூலவனவவ**” (க்ருஷ்ணவவ) கொகாநாஸூ ததிரவிவாயுயுகூலவலுமிசுபெகமலித ரீஷ்விஸூஸூரவரஸூ” இதிமஹாலாதே. ராசஸூபே (நா). “அசுரர்கள்கூற்றம்” என்னுதே, “இகலிடத்து” என்ற விசேஷிப்பாணென்? என்ன - யுத்தபூமியில் இத்யாதி. இத்தை உதாஹரண ரூபேத தர்ஸிப்பிக்கிறார் - ஸரணம் இத்யாதிவாக்யத்வத்தாலே. “இகலிடத்து - ” யுத்தபூமியிலே. யுத்தத்திலே கூற்றம் என்னுமதுக்குப்ரமாணம் - சூரதாஸகூரயாபிராஸவயு இத்யாதி. “**உ. ஹாலுயம்ஹுஸூரதாஸகூரதகோவாஸூலிணேசூலிஸூரகோவா**” உதேராகேஹேஸூரதாஸகோவாசூரதாஸகூரயாபிராஸவயு” இதி ஸந்தரகாண்டே. ராவணம்ப்ரதி மாருதி: (நா-கடு) “**யூபிராஸவயு**” என்றதிலே இஸ்ஸலோகத்துக்கு நோக்கு. கூற்றம் - ம்ருத்யு. என்பதல் வருமிடத்தில் ஒரு ஸௌகாயமுண்டென்ற ப்ரயோபிக்கிறார் - என்னென்றார் - இங்கு அம்பேற்கவும் இத்யாதி. “**இகலிடம்படைத்து**” என்றதொடங்கி “**வாரான்**” என்றவற்றையும்கூட்டி, “**இனி**”

காட்டவமையும். [இனியித்யாதி] - வரைந்துநோக்குவானொருவனாய் நான் ஆறியிருக்கிறேனோ? வழுமிடத்தில் ப்ரதிஷ்டயக முண்டென்று ஆறியிருக்கிறேனோ? என்னுடைய ரக்ஷணத்தில் எனக்கு அந்வயமுண்டாய்த்தான் ஆறியிருக்கிறேனோ? வரையாதே ரக்ஷிக்குமவனுமாய் ஸக்தனுமாய் ப்ராப்தனுமாயிருக்கிறவன் வாராதொழிய, அவனுடைய ரக்ஷயகோடியிலேயாய் அஸக்தையாய் அப்ராப்தையாயிருக்கிற நான் என்ப்ராணன் களை நோக்குகையென்று ஒருபொருளுண்டோ? [இனியிருந்து] - வருந்தனையும் ஜீவித்துக்கிடக்கும்படி “தரோஸாராவவொஹுஜெ” (நமாம்ஸம்ராகவோபுங்க்தே) என்று சிலர் சொல்லுதல், “சுவாசவஸ்யுநு துபவா துஜெ” (த்வாமபஸ்யந்ருபாத்மஜே) என்னுதல் செய்துதான் ஆறியிருக்கிறேனோ? வரவுக்கு உடலாக ‘கரன்பட்டான்’ கபந்தன்பட்டான், வாலிபட்டான், கடலடைப்பது, வந்துபுதுந்தாரத்தனை’ என்றுதான் ஆறியிருக்கிறேனோ? [இனியிருந்து] - இதுக்கு முன்பெல்லாம் “அவன்சரக்கழியவொண்ணாது” என்று நோக்கிக்கிடந்தமை தோற்றுகிறதாய்த்து ‘இனி’ என்னையாலே. [என்னுயிர்காக்குமாறென்] - பிறருயிராய்த்தான் நோக்கியிருக்கிறேனோ? இவற்றின்கையிலே நோவுபட எனக்குப்பணியாகவோ என்னுடைய ப்ராணரக்ஷணம்? (௨)

மூன்றாம் பாட்டு.

இனியிருந்தென்னுயிர்காக்குமாறென் இணைமுல் நமுக நண்ணிடை நடங்கத், தனியிருங்கலவிசேய் தாகந்தோய்க்து துறந்தேம்மையிட்டகல் கண்ணன் கள்வன், தனியிளஞ்சிங்கமேம்மாயன்வாரான் தாமரைக்கண் ணுஞ்செவ்வாயும் நீலப், பனியிருங்குழல்களும் நான்குதோளும்பாவியேன் மனத்தேநின்றிருமாலோ!

என்றதுக்கு வ்யதிரோகாவயமுவுங்களாலே ஹவமருளிச்செய்திருர்-வரைந்து இத்யாதி நாலுவாய்ப் தாலே. “படைத்து” என்றத்தால் வித்தமான ஜகத்வந்தைவிவகித்த, ப்ராப்தனுமாய் என்றது. “உயிர்” என்னையாலே - ஸ்வரக்ஷணஸ்வாங்கய மில்லாமை வித்தம். “காக்குமாறென்” என்றத் தைப்பற்ற - நோக்குகையென்றேரு பொருளுண்டோ என்றது. “வாரான்” என்றதிலே ஸஞ்சகாதி ராஜித்யத்தையும் விவகித்த, அத்தோடேஉட்டி, “இனி” என்றதுக்கு இரண்டாம்ஹவம் - வருந்தனையும் இத்யாதி. விவரணம் - வரவுக்கு இத்யாதி. “தரோஸாராவவொஹுஜெ துபவா துஜெ” இது ஸ்வாஸவகெ. வத்யுஸுலிவரிதந்தித்யுஹகரிஸா கிவஹிஃ | காததாநிலுர ருணிகதி: ப்ரஸு வணாநிவ | துரணர கிரோஹோ திவாரிவஸ்யுநு துபவா துஜெ” இது ஸுந்தரகண்டே லீதாம்ப்ரதி மாருதி: இதுக்குமூன்றாம்ஹவம் - இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. அதாவ, ‘வரவுக்கு உடலாக’ இத்யாதிவாக்யம் மூன்றாம்ஹவமாய், ‘இதுக்குமுன்பெல்லாம்’ இத்யாதி. வாக்யம் நாலாம்ஹவமாதல். “என்” என்றதுக்குஹவம் - பிறருயிர் இத்யாதி. பிறர் என்றது ஸர்வாரிண. அதாவது - அவனுக்கு உறப்பாறால் கோக்கலாமொழிய அவன்விட்டால் கோக்கப் போமோ வென்றபடி. “பா யத்யாதகொஹுஜெஹி” இதிவத். மலிதம் - இவற்றின் இத்யாதி. “புகலிடமறிசெய்தமியமாலே” என்றது - அநுவாதமானபோது, ‘புலம்புறமணிதென்றல்’ என்ற தொடங்கி, ‘காக்குமாறென்’ என்றடைவேய்வயம்; அநுவாதமாகாதபோது, ‘புலம்புற’ என்ற தொடங்கி, ‘காக்குமாறென்’; ஆகையாலே, ‘தமியம் - புகலிடமறிசெய்த’ இய்யவ்ய: (௨)

ஆ - (இனியிருந்து) - தன்னுடைய ஆர்ச்சாயமான ஸௌர்யாதிகுணங்க
ளாலே என்னை வசிகரித்து, தன்னை ஒருக்ஷணம் விஸ்வோஷிக்கில் திரவயிகதுவத்தை
வினைக்கும் அதிமாத்ரஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணி, ஒரு த்ருணத்தைப் பரித்யஜித்தாற்
போலே என்னைப்பரித்யஜித்தகன்றகண்ணன் வருகிறிலன்; அவனுடைய தாமரைக்
கண்ணும், செவ்வாயும், நீலப்பனியிருங்குழல்களும், நான்குதோளும் என்னெஞ்சை
நராகின்றன; இனியிருந்து என்னுயிர்காக்கைக்கு உபாயமென்? என்றலற்றுவிருள்.

ஒ - முன்றும்பாட்டில், அவனுடைய லிவ்யாவயவங்கள் ஹ்ருதயத்திலே
ஸம்ருதமாய்கின்று நலியா தின்றன என்கிறாள்.

[இனியிருந்தென்னுயிர் காக்குமாறென்] - அவனுடைய ஸௌர்யமே
உள்ளே தின்று நலியா தின்றால். இனிப் பராணனைக் காக்கவிரகுண்டோ? என்கிறாள்.
[இணைமுலையென்று தொடங்கி] - ஸம்ஸ்லேஷ ஸுவாதீரயத்தாலே முலைகளிரண்டும்
குழையும்துண்ணிபவிடை துடங்கும்படியாகவும் து:வஹலகமான ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்
பண்ணி என்னை நீராக்கி என்னுடம்பிலே தோய்ந்த; பொறுக்கவொண்ணாகபடி திரதி
ரய ஸுவமாம்படி கலந்தென்றுமாம். [துறந்தெம்மைரிட்டகல் கண்ணன்] - அசேத
நங்களைப் பொருமாபோலே எங்களைப்பொகட்டு அகலுகையே ஸ்வஹாவமான க்ருஷ்
ணன். [கள்வன்தனியென்று தொடங்கி] - ஸம்ஸ்லேஷ டிரையில் ஸர்வஸ்வரபஹாரிக
ளான ஆலோகஅவலோகாழிகளை யுடையனாய், என்னோட்டைக் கலவியாலே இளகிப்
பதித்து மேனாணிப்பதஞ் செய்து, விஸ்வோஷ டிரையில் என்பக்கவிலே அதிசாப
லத்தையுடையவன் வருகிறிலன்; தாமரைப்பூப் போலே யிருக்கிற கண்ணும் சிவந்த
திருப்பவளமும், சறுத்துக் குளிர்ந்திருந்துள்ள பெரிய திருக்குழல்களும் நாலு திருத்
தோள்களும் இவ்வழகுகளை அதுவனித்து இழந்தால் மதிக்கெடாதே நினைத்து நோவுபடு
கைக்கிடான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய மகஸ்விலே சிரந்தரமாகின்று நலியா
தின்றன.

ப. - அநந்தரம், வொஹ்யமான வாயகங்களையன்றியே, அதிரமணீயமான
அவனுடைய அவபவங்களானவை ஆந்தரமாக நலியா தின்றன; இனிப் பராணாக்ஷணம்
பண்ணும் ப்ரகாசமென்? என்கிறாள்.

இனி - ஆர்வாஸகங்கள் வாயகங்களானபின்பு, இருந்து-, என்னுயிர் -
என் பராணனை, காக்குமாறு என் - ரக்ஷிக்கும் ப்ரகாசமென்? இணைமுலை - சேர்த்தி
யழகாலே அவனுக்கு டீர்ஸாயமான முலைகளானவை, நமுக - (ஸம்ஸ்லேஷஸாரஸ்பத்
தாலே) குழையும்துண்ணிபவிடை - துண்ணிடையானது, துடங்க - தளரும்
படியாகவும், துனி - து:வோடிர்க்கமாரம்படி, இரு - (ஆர்ச்சயத்தளவன்றிக்கே) வஹு
முலமான, கலவிசெய்து - ஸங்குத்தைப்பண்ணி, ஆகம்:தாய்ந்து - (விடாயர் மடுவிலே
முழுகுமாபோலே பெரிய அலிநிலேஸாத்:தோடே) என்வடிவிலே அவமாஹித்து ஹித்து,
(அநந்தரத்திலே), எம்மைத்துறந்து-(பின் இரக்கமறும்படி) என்னைக்கைவிட்டு, இட்டு -
(அசேதந ஸமாநமாரம்படி) பொகட்டு, அகல்கண்ணன் - அகலுகையே திருபகமான க்ருஷ்
ணனாய், கள்வன் - விஸ்வோஷாயமான ஸம்ஸ்லேஷடிரையில் க்ருத்ரிமமான வ்யா
பாரத்தை யுடையனாய், தனி - பெறுப்பேறு பெற்றானும்படி அத்விதிபனாய், இளம்சிங்
கம்-(அத்தாலே) வாலஸிர்ஹம்போலே வடிவில் இளமையையும் மேனாணிப்பையு முடை

பஞ்சம், எம்மாயன் - விஸ்வலக்ஷ்மிப்ராயத்தாலே தாழ்த்துபரிமாறின் ஆர்ச்சய்சேஷ்ட
தங்களைப் புடைப்பவன், (தான்), வாரான் - வருகிறிலன்; தாமரைக்கண்ணும்-பிரிதெவன்
வில் செல்லாமை தோன்ற கோக்கின தாமரைபோன்றகண்ணும், செவ்வாயும் - (விஸ்
வலக்ஷ்மியை வந்திகரிக்கமாட்டாத) சிவந்த திருப்பவளமும், நீலம் - (ஊம்ஸ்வலக்ஷ
மையில் ஸ்ரீமாய் அநியமிதமாகையாலே மிகத்த) நீல சிறத்தையும், பனி-குளிர்த்
தியையும், இரு - பாப்பையமுடைத்தான், குழல்களும் - திருக்குழல்களும், நான்கு
தோளும் - (விஸ்வலக்ஷ்மியில் யரிக்கைக்காக பரிஷ்வங்கார்த்தபாகப் பனைத்த) நாலு
திருத்தோள்களும், பாகியேன் - (பிரிந்திருந்து ஈடுபடுகைக்கிடான) பாபத்தையுடைய
என், மனத்தே - மனஸ்ஸிலே, தின்று - பாகிசித்துதின்று, ஈரும் - நவிபா தின்றன்.
நமுகுதல் - குழைதல்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், கண்ணற்கண்டவை வாய்கமாகப் புக்கவாதே,
அவற்றுக்கஞ்சிக் கண்ணைச் செம்பளித்தான்; அகவாயிலே அவன் அழகுகள் ஸ்மாரகமாய்
தின்று நவிபா தின்றன் என்கிறான்.

[இனியிருந்தென் னுயிர்த்துக்குமாறென்] - எனக்கு தாரகமான அழகு பதை
யாலை எனக்குப் பாரணனை நோக்கவிருண்டோ? [இனை முலை] - அவன்சேர்த்தியழகு
கொண்டாடும் முலை. [சமுத] - குழைய. கடின ஸ்தலம் வர்ஷத்தாலே நெகிழுமா
போலே ஊம்ஸ்வலக்ஷ்மியில் ஸ்பர்ஸத்தாலே குழைந்தபடி. [நுண்ணிகடறுடங்க]-
வெறும்புறத்திலே அருங்கலைக்கீழ் விளைநிலம்போலே நோக்கவரிதான இடை நுடங்
கும்படியாகவும்: கலங்கும்போது எகிர்த்தலையைப் பேண அறிந்திலன்; தன் அமிசிலே
யாம் தீர்த்தானத்தனை. [துனியிருங்கலசிசெய்து] - துஃவலமான கலவிசெய்து.
[இருங்கலவி] - கலக்கிறபோது பரிமாறினவகைகள், ஆர்ச்சய்த்தளவன்றிக்கே யிருக்கை.
ஊம்ஸ்வலக்ஷ்மியில் விஸ்வலக்ஷ்மியைத் தாமாயல்லதிராமையாலே துஃவத்தை விளைக்குமென்னுதல்;
அத்தையில் பொறுக்கப் போகாதபாடுருக்கையாலே துஃவருபமென்னுதல். [ஆகம்
தோய்ந்து] - என்னை நோக்கி என்னுடம்பிலே கோய்ந்து. 'ஸ்ரீ ஷேஸ் தரிவஹ ட்யு'
என்னுமாபோலே, தன்விடாய் வெட்டானுயிருந்தான். என்னுடம்போலே அனைந்தது
தனக்குப் பெறப்பேறாத நினைத்திராநின்றான். [துறந்தெம்மைரிட்டு] - இப்படி விருப்
பத்துக்கு விஷயஹிதையான என்னைக்கெவிட்டு அசேதநத்ததப் பொகட்டாற்போலே
பொகட்டோம் என்னும் நினைவுமில்லாதபடி பொகட்டு. இப்படி அவமாவறித்ததெல்லாம்
கைவிடுகைக்கு உடலாய்த்தென்கை. [அகல்கண்ணன்] - அகலுகையே ஸ்வஹவமான
க்ருஷ்ணன். அவனுக்குக்கலவி காசாதிக்கம்; அகலுகையே நிருபகம்; கலவிபாலல்
லது பிரிவுண்டாகாமையாலே கலந்தானித்தனை. [கள்வந்தனியிளஞ்சிக்கம்] - கலக்கிற
போதை நோக்கும், பேச்சும், பண்ணின வ்யாபாரங்களும் ஸர்வஸ்வாபஹாரிகளா
யிருக்கை; அப்போது தன் ஆற்றாமையாலே கலக்கிறுநென்று தோற்றம்படியாய்
மலத்தில் பிரிந்து நோவுபடுத்தச் செய்தானுயிருக்கை பென்றுமாம். [தனி] - என்
னோட்டைக்கலவியாலே அக்னிதீயெனென்று தோற்றம்படியிருக்கிறவன். [இளஞ்சிக்
கம்] - என்னோட்டைக்கலவியாலே இளகிப்பதித்து மேனணித்திருக்கிறவன். [எம்மா
யன் வாரான்] - பிரிவை நினைத்துக் கலங்கிப் போகமாட்டாதே என்பக்கல் அதிசாபலத்
தாலே அத்தையில் தடுமாறினவன் இப்போது வருகிறிலன். அத்தையில் சாப
லத்தோபாதி போரும் இப்போதை விரக்தியும். [தாமரை இதயாதி] - அவன் கண்

ஊக்கு விஷயமாகத் தொழிந்தால் இவ் நெஞ்சுக்கு விஷயமாகத் தொழிந்தால் ஆகாதோ? தான் போகாதின்றால் இவற்றைவைத்துப் போகவேணுமோ? கலந்தபோது தன்பே நென்று தோற்றம்படியான ஹர்ஷமடங்கக் கண்ணிலே தோற்றம்படியான திருக்கண் களையுடையவன் என்னுதல்; பிரிவைகினைத்து வாய்விடமாட்டாதே ஆற்றாமையடங்க லும். கோக்கிலே தோற்ற நின்ற நிலை யென்னுதல். [செவ்வாயும்]-பிரிவைப் பாஸ்கித்து முடியச் சொல்லமாட்டாத போதைச் சிவந்த அதாமும். [நீலப்பனியிருங் குழல்களும்]- கலவியாலே குலைத்து பிரிவைகினைத்துப் பேணமாட்டாதபோதைக் கறுத்துக்குளிர்ந்த பெரியதிருக்குழல்களும். [நான்குதோளும்] - †இவன் தடுமாற்றத்தைக்கண்டு குழலைப் பேணி வருந்தினையும் தரிப்பரிதாகத்தான் எதிரே அனைத்த நாலுதோளும். “உவ ஸம்ஹா” என்றது கம்ஸாதிகளுக்கிறே; பெண்களுக்கு நாலாய்த் தோற்றமிதே. [பாஸியன்] - இவ்வழகுக்கே யதுலவிக்க இழிந்தால், அறிவழிந்திருக்கப்பெறுதே நினைக்கைக்கு அடியான பாபத்தைப் பண்ணின என்னுடைய. [மனத்தேசின்னு நரு மாலோ]-பருஸ்ஸிலே சிரந்தாமாககின்று நலியாநின்றது. அனைக்க எட்டுதல், நெஞ்சுக்கு எட்டாதொழிதல்செய்யப் பெற்றிலேன். அறிவழிந்து மறந்துபிழைக்கவும் பெற்றிலேன்.

நடு.—மூன்றும் பாட்டு. கண்ணுக்கிலக்கான பதார்த்தங்களடங்க வாய்க்கமா கப்புக்கவாறே அவற்றுக்கஞ்சாக் கண்ணைச் சேம்பளித்தாள்; அகவாயிலே அவன் அழகு ஸ்ம்ருதமாய் நலியாநின்றதென்கிறாள்.

[இனியிருந்தென்னுயர்காக்குமாறென்] - என்னதென்றவிமாநித்த உடம்பு பகையாய்த்து: என்னதென்றுஅவிமாநித்த அழகு பகையாய்த்து; இனியிருந்து என்னு டைய ப்ராணரக்ஷணம்பண்ண என்னொரு பொருளுண்டோ? [இணைமுலைநமுக] - அவன் சேர்த்தியழகுசொல்லி வாய்வேருவும் முலைகளானவை, கடிநஸ்த்தலத்திலே வர் ஷித்தால் பதமாமாபோலே, ஸம்ஸ்லேஷஸமயத்தில் அவனுடைய ஸ்பர்ஸத்தால் மேல் கிக்குழைந்தபடி. நமுகுகை-குழைகை. [கண்ணிடைநுடங்க]-வெறும்புறத்திலும் அருங் குலைக்கீழ் விளைநிலம்போலேநோக்கவரிதானிடை நுடங்கும்படியாகவும். கலக்குப்போது எதிர்த்தலையைப் பேண அறிந்திலன்: தன்அவிநிவேஸம் தீர்ந்தானத்தனை. [இனியிருங்

மூன்றும்பாட்டு. இனி இத்யாதி. கீழ் - வாய்க்காதங்கள் வாய்க்கிறபடியைச் சொல்லி வந்தவன், இப்பாட்டிலே - அழகு வாய்க்கமானபடியைச் சொல்லுகிறதென்னென்ன - கண்ணுக்கிலக்கான இத்யாதி. “மனத்தேசின்நீருமாலோ” என்னையாலே - கண்ணைச் சேம் பளித்தமை வரித்தம்.

“இணைமுலைநமுக” என்றுதொடங்கி “நருமாலோ - இனியிருந்தென்னுயர்காக்குமா றென்” என்று அந்வயமுக்கேற ஹாவம் - என்னதென்று இத்யாதிவாக்யநாயம். வாக்யந்வயாதியி லும், என்னதென்றவிமாநித்த என்றது - அர்த்தாத் வரித்தம். “இணைமுலைநமுக” இத்யாதியைப் பற்ற - உடம்பு என்றது. உடம்பாவது - தன்னுடைய ஸரீரம். “தாமரைக்கண்ணும்” இத்யாதி யைப்பற்ற - அழகு என்றது. “இனியிருங்கலவிசெய்து” என்றுதொடங்கி, “வாரான்” என்னு மளவும்சொல்லுகையாலே, ‘உடம்பு பகையாய்த்து’ என்றது மலிதம். ஆத்மஸ்ஸலாகை வராமைக் காக அருளிச்செய்கிறார் - அவன்சேர்த்தியழகு இத்யாதி. மேல்கி - ம்ருதவாய். அருங்குலை - நோக்க வரிய கரை. கீழ்வாக்யத்தால் மலிதமாதல், கீழிற்பதத்தையும் மேலிற்பதத்தையும் கடை கழித்து ஹாவமாதல் - கலக்கும்போது இத்யாதிவாக்யந்வயம். நுடங்க - தளரும்படியாக. “இனி”

† ‘இவன் தடுமாற்றத்தைக்கண்டு குழலைப்பேணி வருந்தினையும் தரிப்பரிதாக என்’ என்று பாடங்காண்கிறது.

கலவிசெய்து] - துவமலமான கலவியைச்செய்து. [இருங்கலவி]-கலக்கிறபோது பரி
மாறின ன்மைகள், ஆர்யத்தளவன்றிக்கே யிருக்கை. ஸம்ஸ்லேஷம் விஸ்லேஷாந்த
மாயல்ல திராமயாலே துவத்தை வினைக்குமென்னுதல்; அத்தையிலே தலைமோரு
கக் கலக்கையாலே பொறுக்கவொண்ணாதபடி துவருபமென்னுதல். [ஆகந்தோய்ந்து] -
இக்கலவியாலே நீராக்கி, “வனஷஸுஹஸுவிஷேஷாஸி த்ரீஷேஸீ தரிவஹடி”
(ஏஷப்ரஹ்மப்ரவிஷ்டோஸி க்ரீஷ்மேஸீ தரிவஹ்ரதம்) என்கிறபடியே இவளோடே
கலந்தானாய்த்து; க்ரீஷ்மகாலத்தில் மலேலே முழுகிக்கிடப்பாரைப்போலே. [தறந்து] -
இப்படி யவகாஹித்ததேல்லாம் பொருளைக்கு உடலாய்த்து. [எம்மையிட்டு] - இப்
படி என்பக்கலிலே விருப்பத்தைப்பண்ணிவைத்து, சில அசித்ததார்த்தங்களைப் பொரு
மாபோலே பொகட்டோ மென்கிற நினைவும் கூடப் பொகட்டானாய்த்து. [அகல்கண்
ணன்] - இவனுக்குக்கலவி காதாசித்கம்; அகலுகை நிருபகம்: கலவியாலல்லது பிரிவு
கூடாமை கலந்தானத்தனை. [கள்வன்] - ஸம்ஸ்லேஷத்தில் துளிரநோக்கும் நோக்கும்,
பேசினபேச்சும், பரிமாறின பரிமாற்றமு மெல்லாம் ஸர்வஸ்வாபஹார கூடிமாயிருக்கிறது.
கலக்கிறபோது செய்தவையையத் தன்னாற்றாமையாலே செய்தானென்று தோற்றம்படி
யாய்ப் பிரிவில் இவை கம்மைவாயிக்கைக்காகச் செய்தானாயிராநின்றது. [தனியித்
யாதி] - “யஸ்யஸா ஜகதா தஜா - ஸபுரெயம்ஹி ததெஜா” (யஸ்யஸா ஜகாத்
மஜா - அப்ரமேயம்ஹி ததெஜா) என்னுமாபோலே, இவளோட்டைக் கலவியாலே அத்
லித்யனென்று தோற்றம்படியிருந்தான். [இள] - கலக்கக் கலக்கக் கீழ்நோக்கிப்
பிராயம் புகாநின்றான். [சிங்கம்] - இவளோட்டைக் கலவியாலே பெருப்பெறு பெற்

என்று - துவமாய், தத்வலத்தைச் சொல்லுகிறது; துவமலமானவென்றபடி. துவமலக
மாய் ஆர்யத்தளவல்லாத வேறுமுகமான ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணியென்று முந்தினவர்த்தம்.
* இருமை - பெருமையாய், ஆகியத்தைச் சொல்லுகிறது. “துவமலம்” என்றத்தை
விவரியாகின்றகொண்டு, “தனியிரு” என்றதக்கர்த்தார்த்தம் - ஸம்ஸ்லேஷம் இத்யாதிவாக்ய
த்யயம். இருமை - பெருமையாய், தஸ்ஸஹமென்றபடியாய், தஸ்ஸஹமாய் துருபமான கல
வியைப் பண்ணியென்றிரண்டாமர்த்தம். தோயும்போது நீரிலேயாகவேண்டுகையாலே - நீராக்கி
என்றது. “ஆகந்தோய்ந்து - ” வடிவிலே யவகாஹித்து. “ஆகந்தோய்ந்து - தனியிருங்கலவி
செய்து” என்றவயிப்பது நீரானதக்கு பராகாணம்-ஏஷப்ரஹ்ம இத்யாதி. “தூதூகா ரெயம்
கெயம்ஹி ததெஜா” வனஷஸுஹஸுவிஷேஷாஸி த்ரீஷேஸீ தரிவஹடி”

இதந்நிவாரக [கோஷ, 4, 50] “த்ரீஷேஸீ தரிவஹடி” என்றதக்கர்த்தம் - க்ரீஷ்ம
காலத்தில் இத்யாதி. கீழையும்கூட்டி “தறந்து” என்றதக்கு ஹாவம்-இப்படியவகாஹித்து இத்யாதி.
“இட்டு” என்று அசேதகவத் சொன்னதக்கு ஹாவம் - இப்படி யென்பக்கலிலே இத்யாதி.
தறந்து-பொகட்டு; இட்டு-தறந்தோமென்கிற நினைவையும் பொகட்டு என்றிரண்டுக்கும்ஹேதம்.
“என்னைக் கைவிட்டு அசேதகஸமாநமாய்படி பொகட்டு” என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். “கலவி
செய்து” என்று ஸவத்து, “அகல்கண்ணன்” என்று கிருதித்ததக்கு ஹாவம் - இவனுக்கு இத்
யாதி. ஆனால் கலப்பானென்? என்ன-கலவியால் இத்யாதி. “கள்வன்” என்றதக்கு ஸர்வஸ்வாப
ஹாரக னென்றர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸம்ஸ்லேஷத்தில் இத்யாதி. “கள்வன்” என்ற
தக்கு வஞ்சகனென்றர்த்தார்த்தம் - கலக்கிற இத்யாதி. “தனி” என்றதக்கர்த்தம் - யஸ்யஸா
இத்யாதி. “ஸபுரெயம்ஹி ததெஜா” யஸ்யஸா ஜகதா தஜா - இத்யாதி ஆரண்யகண்டே
ராவணம்பீதி மாரீசீ (௩௭-௪௮) மாயன்-சடன். சாப்ய மேதென்ன-பிரிவை இத்யாதி. இவ்வாக்

ஈனாய் மேனாணித்திருந்தபடி. [எம்மாயன்வாரான்] - பிரிவைநினைத்துக் கலங்கிப் போகமாட்டாதே என்பக்கல் அதிசாபலத்தாலே அத்தசையில் தமோறினவன் இப்போது வருகிறிலன். அத்தசையில் சாபலத்தோபாதியும் போரும் இப்போதை விரக்தியும். அப்போது போகையிலுள்ள அருமை போரும், இப்போது வருகையிலுள்ள அருமையும். [தாமரையித்யாதி] - அவன், கண்ணுக்கு விஷயமாகா தொழிந்தால், இவை நெஞ் சுக்கு விஷயமாகாதொழிந்தா லாகாதோ? தான் போகிறான், இவற்றைவைத்துப் போக வேணுமோ? கலந்தபோது தன்பேறென்று தோற்றும்படியான திருக்கண்களை யுடைய வனென்னுதல்; பிரிவைநினைத்து வாய்விடமாட்டாதே ஆற்றாமையடங்கலும் நோக்கலே தோற்றும்படி நின்ற நிலை யென்னுதல். [செவ்வாயும்] - பிரிவை ப்ரஸங்கித்து முடியச் சொல்லமாட்டாதபோதைச் சிவந்த திருவதரமும் இவனுடைய * நிமியும்வாயும், கண் களும் இருக்கிறபடி. [நிலப்பனியிருங்குழல்களும்] - கலவியாலே குலைந்து பிரிவை நினைத்துப் பேணமாட்டாதபோதைக் கறுத்துக் குளிரந்த பெரிய திருக்குழலும் [நான்கு தோளும்] - இவள்தமோற்றத்தைக் கண்டு குழலைப்பேணிவருந்தனையும் தரிக்கைக்காக நெருக்கியனைத்த நாலுதிருத்தோளும்: “உவலலஹர” (உபஸம்ஹர) என்றது கம் ஸாதிகளுக்கிறே; பேண்களுக்கு நாலாய்த்தோற்றுமிறே. “ஸஜ்வகூ மஹாவாணை” (ஸங்கசக்ரகதாபாணை) என்றாளிறே. [பாலியேன்] - இவ்வழகுகளை யநுமலித்து இழக் தால், மறந்திருக்கப் பெறுதபடியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய. [மனத்தே நின்றிருமாலோ] - மனஸ்ஸிலே நிரந்தரமாக நின்று நலியாநின்றது. அனைக்கும்படி கைக்கெட்டுதல், நெஞ்சுக்கெட்டாதொழிதல் செய்யப் பெற்றிலேன். † அறிவிழந்து மறந்து பிழைக்கவொண்ணாதபடி பண்ணினாளுய்த்து.

(ரு)

யத்தால் மலிதம் - அத்தசையில் இத்யாதி. ஏதத்விவரணம்-அப்போது இத்யாதி. “வாரான்” என் றத்தைக் கடாக்கித்து மேலுக்கெல்லாம் ஊவம் - அவன், கண்ணுக்கு இத்யாதி. விவரணம் - தான் போகிறான் இத்யாதி. “தாமரைக்கண்ணும்” என்றதுக்கு, “கலவ்செய்து, துறந்து” என்கிற பதங்களைக் கடாக்கித்து ஊவத்வயம் - கலந்தபோது இத்யாதி வாக்யத்வயம். “துறந்து” என்ற துக்கறுகுணமாக “செவ்வாயும்” என்றதுக்கர்த்தம் - பிரிவை ப்ரஸங்கித்து இத்யாதி. “தாமரைக் கண்ணும்” என்றதி னிரண்டாமர்த்தத்தாக் கறுகுணமாக இவன்படி தவனுக்கும் உண்டென்கிறார். இவனுடைய இத்யாதி. நிமியும் வாயும் - உதடுகளில்கிற வாயும். இருமை - நீட்சியாய், முடித்திருக்கிற குழலில் நீட்சி தோற்றுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - கலவியாலே இத்யாதி. போகாநின்றவன் தோளை இவன் எப்படியறிந்தானென்ன - இவள் தமோற்றத்தை இத்யாதி. க்ருஷ்ணனுக்கு நாலுதோளுண்டோவென்ன-உவலலஹரஇத்யாதி. “உவலலஹரவிரா து ராஜிவசெகிதுதுஸுஜி” | ஊநாதஸூராவதாரகௌகௌவாபாடிநிஜநஜி” இதி பஞ்சமேம்ஸே தேவகி (ரு-யரு). அப்படி தோற்றிற்றோவென்ன ப்ரமாணம் - ஸங்கசக்ர இத்யாதி. “ஸஜ்வகூ மஹாவாணைவாரகாதிபாபாபு” | மொலிதுபாணஸீகாகா ரகூரீஸாஸாணாமததி” இதி ஸகாபர்வணி பாஞ்சாலீ (எரு-சரு). பாபமேதென்ன - இவ்வழகு களை இத்யாதி. “மனத்தே” என்றதுவதாரணார்த்தம் - அனைக்கும்படி இத்யாதி. “ஆலோ” என்ற துக்கு ஊவமாதல், “நரும்” என்றவர்த்தமானந்ததுக்கு ஊவமாதல் - அறிவிழந்து இத்யாதி. ‘இனை முலைமுக’ என்றதொடங்கி, ‘நின்றிரும் - இனியிருந்தென்னுயிர்காக்குமாமென்’ இத்யக்வய: (ரு)

† அறிவிழந்து என்று பாடாந்தரம்.

நான்காம் பாட்டு.

பாலியேன்மனத்தேநின்றீருமாலோவாடை தன்வாடை வெவ்வாடையாலோ! மேவுதன்மதியம்வெம்மதியமாலோமேன்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாலோ! தூவியம்புள்ளுடைத்தேய்வவண்ணேதைந்த எம் பெண்மையம்பூவிதாலோ! ஆவியின்பரமல்லவகைகளாலோயாமுடை நெஞ்சமும்துணையன்றாலோ!

ஆ.—(பாலியேன்.) - திருக்கண்களும் திருப்பவளமும் திருக்குழல்களும் திருத்தோள்கள் அழகும் என்னெஞ்சுகின்ற நாரிநகச்செய்தே, அதின்மேலே தன் வாடைமுதலாயுள்ள இவையும் காலாநிர்பாலே என்னை ஈழியாநின்றன: வண்டுகள் பூமாலைபயப்புஜித்தாற்போலே பெரியதிருவடிமேலே ஏறியருளிவந்து ஆத்தலாரமாரம்படி பென்னை ஈ-ஜித்தருளினபாகாரம்நின்று வாயிபாநின்றது; இவ்வாத்மாவின்னளின் மீயே இப்படி அபர்யந்தவாயகங்கள் வாயிபாநின்றன; இவையெல்லாம் பொதுக்கலா மீதே ஒருதுணையுண்டாகில்; என்னெஞ்சங்கடத் துணையன்றியேபோய்த்து என்கிறான்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், அவனுக்கு ஸ்மாரகமாய் அவ்வழியாலே நலிகை பன்றிக்கை தானே தனித்தனியே அம்நிமயமாய் ஈழியாநின்றன என்கிறான்.

[வாடைபென்று தொடக்கி] - தன்வாடையான வாடையும் வெவ்வாடை ஆகாநின்றது. எல்லாநாலும் ம்ப்ருதாநைபண்ணப்படும் குளிர்ந்த சந்தான் அம்நிமயசந்த் தானாகாநின்றான். ம்ருதுவான மலாநேசெய்த படுக்கை வெவ்விபபன்னியாய் நலியா நின்றது. பெரியதிருவடியையுடைய தெய்வமாகிற வண்டாலே ஆத்தலாரமான என் னுடைய பெண்மையாகிறபூ ஏவக்கிதமாய் நலிவுபடாநின்றது. [ஆவியின்பரமல்லவகை களாலோ]-வாயுகங்களினுடையபடி இவ்வாத்மாவின் அளவல்ல, பண்டு இவன் ஈ-ஜித்த படியானே நினைக்க அவை வாயிக்கிறபடி பெந்துமாம்.

ப.—அந்தாம், அகிருபமான கருடவாஹநத்தையுடையவன் ஈ-ஜித்த ஆர்வமும் ஈடுபடுப்படி நெஞ்சதுணையாகிறதில்லை; ஆர்வத்தற்குத் தருதியன்றியே லோகாதுகலபதார்பங்கள் எனக்கு வாதகங்களாகாநின்றனவென்கிறான்.

பாலியேன்மனத்தே-(ஸ்ரீவாதகலமானவையும் பாதிகலமாப்படி) பரபந்தையுடையேனான என்னெஞ்சிலே, நின்று-(தோற்புசையேபோகாமல்) ஒருபடிப்படநின்று, வாடை - வாடை, ஈரும் - ஈராநின்றது; தன் வாடை - (அவனுடைய ஸம்ஸரேஷ்ட உபாஸில் என்னோடு நாட்டோடு வாசியறக்) குளிர்ந்து அதுகலமான வாடையானது, வெவ்வாடை - ("பனிப்பியல்வெல்லாம் தனித்தெரிவிகம்" என்கிறபடியே) வெவ்விப வாடையாகாநின்றது; மேவு - ஸர்வர்க்கும் ஆர்வாஸகாமாம்படி செறிபப்படும், தன் - குளிர்ந்த, மதியம் - சந்தானானவன், வெம்மதியம் - நெருப்பச் சொரியாநின்றான்; மேன்மலர்ப்பள்ளி - ம்ருதுவான புஷ்பத்தாலே படுக்கப்பட்ட படுக்கையானது, வெம் பள்ளி - பண்டுபோலன்றியே அம்நிமயமான படுக்கையாகாநின்றது; அம் - ஈர்வாநீய மான, தூவி - சிறகையுடையான, புன் - பெரியதிருவடியை, உடை - வாஹநமாக வுடைய, தெய்வம் - பாதேவதைபாகிற, வண்டு - வண்டானது, துதைந்த-விமர்ந்தித்து

ஊழிக்கைபாலே ஆத்தலாமான, எம் பெண்மை - என்னுடையஸ்தீர்வமான, இது - இது, அம் பூ - (பரிதாபனஹமல்லாத) ஊகுமாமான பூவென்னலாபிரிந்தது; ஆவியின் பரமல்ல - இவ்வாத்மாவுக்குப் பொதுக்கலாவனவல்ல, வகைகள் - அவனுடையஸம்ஸர லேஷ விஸ்ஸலேஷப்ரகாசங்களும், வ்யாக்யபதார்ப்யப்ரகாசங்களும், (ஆத்மியிருக்கலாம் படி), யாமுடை - நாம் கரணமாகவுடையோமான, நெஞ்சமும் - நெஞ்சானது, துணை யன்று - உசாத்துணையாகிறதில்லை. துணைகை - மிதிக்கை.

இ. - நாலாம்பாட்டில், அகவாயிலேநின்ற நலிகிறவையொழிய ஸ்வரூபேண வந்து ஸ்பர்ஸாதிகளாலே ஸ்மாரகமாய்நின்ற நலிகிற பதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறான்.

[பாலியேன் இத்யாதி] - காட்டார் இவ்வழகை வலிய நெஞ்சிலே வைத்துப் பாபத்தைப்போக்கிக் கொள்ளாநிற்பார்கள் இவர்! இவ்வடிவையிறே ஸூக்ஷ்மராயமாக ஊவித்து அகிமதங்களைப்பெறவது? [வாடைபித்யாதி] - உட்பகையேயாய்ப் புறப் பகை அந்நிருக்கப்பெற்றேனோ? குளிர்த்தியே ஸ்வலாவமாக உடைத்தான வாடையும் அந்நி கல்பமாய் நலியாநின்றது. தன்வாடையென்ற - தாய்மார் வார்த்தைகேட்டுக் கொல்லுகிறான்; அதுவும் விபரீதமாயாய்த்திருக்கிறது. [மேஷ தன்மதியம்] - காட் டார் தாபத்துக்கஞ்சி நிலாநிலே ஒதுக்கக்காண்கையாலே தானும் அதிலே ஒதுக்கப் பார்த்தான்; அவனும் அந்நிமயசந்தா னுகாநின்றான். [மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பன்வி யாலோ] - புறம்புள்ளவை வ்யாக்யமாகப் புக்கவாறே அவற்றுக்கஞ்சி படுக்கையிலே கென்றுவிழுந்தான். ம்ருதுவான மலராலேசெய்த படுக்கை தாபஜேதுவாய் நலியாநின் றது. பகழயநிலாவும் வாடையும் நன்றும்படியாய்த்து. இருவருக்குப் படுத்தபடுக்கை ஒருவர்க்கு வ்யாக்யமாயிறே. [துவியம் இத்யாதி] - பெரியதிருவடியையுடைய தெய்வ மாகிறவன்டாலே ஆத்தலாமான என்னுடைய பெண்மையாகிறபூ வவம்விதமாய் நலியு படாநின்றது. படுக்கை வ்யாக்யமானவாறே புறம்பே புறப்பட்டான்; ஸ்வரூபாது வப்பியான ஸ்தீர்வம் ஸிபிஸமாகத் தொடங்கிற்று. தூவி - சிறகு. அழகியசிறகை யுடையனாய் தர்ஸநீயவேஷனான பெரிய திருவடியையுடைய முதுகிலே வந்தாய்த்து ஸ்தீர்வத்தை அழித்தது. ம்ருதுவாஹுநிதே பாதேவதைபாவான், 'இது' என் னெது - ஸ்தீர்வம் அழிந்தபடி பேச்சுக்கு நிலமல்ல என்கிறது. [ஆவியின் பரமல்ல வகைகளாலோ] - கலக்கிறபோது அவன்பரிமாநின வகைகள் ஆர்யாதித்தினளவன்று என்னுதல்; வ்யாக்யபதார்ப்யங்களினுடைய பாரிப்பு ஆத்மவஸ்துவின் அள வன்றென்னு தல். [யாமுடை நெஞ்சமும் துணையன்றாலோ] - புறம்புண்டானவை வ்யாக்யமானால் நெஞ் சுண்டாகில் உசாவித்தரிக்கலாமிறே; அதுவும் துணையாகிறதில்லை.

ஈ. - நாலாம்பாட்டு. அகவாயில் நலிகிறதொழிய ஸ்வரூபேணவந்து ஸ்பர் ஸாதிகளாலே ஸ்மாரகமாய் நின்ற நலிகிறபதார்த்தங்களைச் சொல்லுகிறான்.

நாலாம்பாட்டு. - பாலியேன் இத்யாதி. "வாடைதன்வாடை" என்றதொடங்கி "எம்பெண்மை" என்னுமனவும் கடாஹித்தவதாரிகை - அகவாயில் இத்யாதி. 'ஸ்வரூபேணவந்து ஸ்பர்ஸாதிகளாலே ஸ்மாரகமாய்நின்ற நலிகிற' என்றது - ஸ்வரூபேணவத்தும் ஸ்பர்ஸாதிகளாலும் ஸ்மாரகமாயும் நலிகிறவென்றபடி. ஸ்வரூபேணவந்து நலிகிறபதார்த்தமாவது - ஸ்தீர்வம்; வ்யாடைதொடக்கமானவை - ஸ்பர்ஸாதிகளாலே வ்யாபிக்கிறன; மென்மலர்ப்பள்ளிதொடக்க மானவை - ஸ்மாரகமாய் வ்யாபிக்கிறவென்றபடி.

[பாலியேன்மனத்தேநின்றீருமாலோ] - நாட்டார், வலிய இவ்வழகுதன்னை
 நெஞ்சிலேவைத்துப் பாபத்தைப்போக்கிக்கொள்ளாநிற்பர் சிலர்! இவ்வடிவைவிறே
 ஸுஹாஸ்ரயமாக லாவித்து அலிமதங்களைப் பெறுவது. [வாடையித்யாதி] - உட்பகை
 யேயாய்ப் புறம்புள்ளவைதான் அங்குலிக்கப்பெற்றேனோ? தண்வாடை + (யானவாடை
 யும்) வெவ்வாடையாய்த்து "ஸுகதாத்ய" என்னுமாபோலே, புத்ரனையிட்டேச் சோல்
 லும்படியாயிராநின்றது. (வாயுபுத்ரனிறே அக்ரி) - குளிர்த்தியே ஸ்வஹாவமான
 வாதையும், அக்ரிகல்பமாய்நின்ற நலியாநின்றது. 'தண்வாடை' என்றவிடம், தாய்
 மார்வார்த்தைகேட்டுச்சோல்லுகிறாள்; 'வெவ்வாடை' - என்றவிடம், அங்குவத்தாலே
 சோல்லுகிறாள். [மேவுதண்மதியம் வெம்மதியமாலோ] - நாட்டார் தாபத்துக்கஞ்சி நிலா
 விலே யோதுங்கக்காண்கையாலே தானும் அதிலே யோதுங்கப்பார்த்தாள்; அவன் அக்ரி
 மயசந்தர னானான்; அவன்நெஞ்சு அறிந்தவனாகையாலே இவனும் வேறுபட்டான்;
 "வகு ராஜ கவொஜாத்" (சந்தராமநஸோஜாத்) * ஆயன்றன்மனம் கல்லான
 தறிந்து மதி கேடாயிருந்தது. [மென்மலர்ப்பள்ளி] - புறம்புள்ளவை வாயகமான
 வாறே அவற்றுக்கஞ்சிப் படுக்கையிலேசென்றுவிழுந்தாள்: அது இருவர்க்குப்படுத்தபடுக்
 கையாயிருந்தது. ம்ருதுவானமலராலே செய்தபடுக்கை, தாபவேறுவாய் நலியாநின்றது.

"பாலியேன்மனத்தே நின்றீருமாலோ" என்றது - அதுவாதம். இதுக்கு வ்யாகர்த்த்யம் -
 நாட்டார் இப்பாதிவாக்யத்வயம். அதாவது - நாட்டார்க்கு அகிஷ்டநிவர்த்தமாயும் இஷ்டப்பாபக
 மாயுமிருக்கிற ஸௌந்தர்யம் எனக்கு வ்யாயகமாகாகின்ற தென்றபடி. "வாக்யகபஸஹவதி"
 என்றத்தைப்பற்ற-பாபத்தைப்போக்கிக்கொள்ளாநிற்பர் என்றது. இங்கே, "வ்யாகர்த்திராஹுத
 ஸிவஃ ககாஹவதிஸாதிஃ தபாவிதஹிதொவிஷு-ரொயிநாஹவபுகிஷிஷு"
 என்றது அதுஸந்தேயம். ஸுஹாஸ்ரயமாக லாவித்தென்றது - ஸூதொயஹிஸொஹத்ய,
 என்றத்தைப்பற்ற. இவ்வடிவை என்றது - கீழிற்பாட்டில் "நான்குதோளும்" என்றத்தை. 'அலி
 மதங்களைப்பெறுவது' - அதுதானேயிறே யெனக்கு வ்யாயகமாகிற தென்றபடி. மேலிற்பதங்களு
 க்கு ஹாவம் - உட்பகை இத்யாதி. "மனத்தேநின்றீரும்" என்கையாலே - உட்பகையென்றபடி.
 தண்வாடை வெவ்வாடையாய்த்தென்றபடி. அதெப்படியென்ன - ஸுகதாத்ய இத்யாதி.
 "வ்யாஸஹவதிஷுதவாராஹதௌவளகுரிகலஷுஷு | வாராஸராஹதௌவஜெஸுக
 தாதந்தவொகிபிஷு" (க). "வாபொராத்" என்ற-வாயுபுத்ரனான அக்ரியையிட்டென்றபடி.
 "வாடை" என்ற த்விருத்திக்கு பேதகநபூர்வமாக "வெவ்வாடை" என்றதுக்கர்த்தம் - குளிர்த்
 தியே இத்யாதி. விரஹினியானவன் "வாடைவெவ்வாடை" என்னுதே "தண்வாடை" என்னக்
 கூடுமோவென்ன - தண்வாடையென்றவிடம் இத்யாதி. "மேவுதண்மதியம்" என்றதுக்கு பா
 யோஜமருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு, "வெம்மதியம்" என்றதுக்கர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் -
 நாட்டார் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அக்ரிமயசந்தரனாகைக்கு ஹேதுவேதென்ன - அவன்
 நெஞ்சு இத்யாதி. அவன்நெஞ்சுநிகைக்கடி - அதிலேபிறந்தவனாகையாலே யென்றுவிவகி
 த்தது. அதுக்கு ப்ரமாணம் - வகு ராஜ இத்யாதி. அவன்நெஞ்சு வேறுபட்டிருக்குமென்னுமதுக்கு
 ப்ரமாணம் - ஆயன்றன் இத்யாதி. 'அறிந்து - வேறுபட்டான்' என்றகட்டுவது. "தண்மதி
 யம்வெம்மதியம்" என்றதிலே ரஸோக்தி - மதிகேடாய் இத்யாதி. மதியும் கேடாயிருந்தது -
 விபர்தமாயிருந்ததென்றபடி. இப்போது படுக்கையைச்சொல்லுகிறதற்கு ப்ரஸக்தி யேதென்ன -
 புறம்புள்ளவை இத்யாதி. அது வாயகமாகைக்கடி அருளிச்செய்கிறார் - அது இத்யாதி. ஸப்தர
 த்தம் - ம்ருதுவான இத்யாதி. நலிகிறதினெல்லையை யருளிச்செய்கிறார் - பழைய இத்யாதி.

பண்புயலானையும் சிலாவுமே நன்றும்படியாய்த் து. இஃதுவர்க்குப்படுத்தபடுக்கை ஒரு வர்க்கு வ்யாபகமாயிடு. [ஆலியித்யாதி] - பெரியதிருவடிவையுடைய தைவமாகிற வண்டலே ஃசூத்தனாரமான என்னுடைய பெண்ணையாகிற பூ, ஏவம்விதமாய் (கலிய) கலிவுபடா நின்றது. படுக்கை வ்யாபகமானவாறே புறம்பே புறப்பட்டாள்; ஸ்வரூபாங்க வந்தியான ஸ்திரீத்வம் ஸிபிலமாகத்தொடங்கிற்று. அழகியசிறகையுடையனாய் ஃபரியவேஷமான பெரியதிருவடிமுதுகிலே வந்தாய்த்து, ஸ்திரீத்வத்தை அழித்தது. கருட வாகுலாகனிடு பரதேவதையாவான். 'இது' என்கிறது - தன் ஸ்திரீத்வம் அழிந்தபடி பேசு கக்கு ஃசிலமல்லாமை. [ஆலியின்பரமல்லவகைகளாலோ] - கலக்கிறபோது அவன் பரி மாறினவகைகள் சூர்யத்தளவன்று என்னுதல்; வ்யாபகபரார்த்தங்களுடையபாரிப்பு சூத்மவஸ்துவளவன்று என்னுதல்; [யாமுடைநெஞ்சமும் துணையன்றாலோ] - புறம்புண்டானவை வ்யாபகமானால் நெஞ்சுண்டாகில் உசாவித் தரிக்கலாயிடு; அதுவும் துணையாகிறதில்லை. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

யாமுடைநெஞ்சமும் துணையன்றாலோ ஆபுதுமாலையுமாகின்றாலோ!
யாமுடையாயன் தன் மனங்கல்லாலோ அவனுடைத்திங்குழலீதுமாலோ!
யாமுடைத்துணையென்னுந்தோழிமாரும் எம்மின்முன்னவனுக்குமாய்வாலோ!
யாமுடையாயுயிர்காக்குமாறென் அவனுடையருள்பெறும்போதரிதே.

ஆ.— (யாமுடைநெஞ்சமும் துணையன்றாலோ.) - என்னுடையநெஞ்ச துணையன்றிக்கே யொழிவது, அவனோடேவாக்கடவியபகக்களும் மாலையும் அவனை யொழியவருவது, ஒருகூணமும் நம்மைப்பிரியில் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வகாலான அவ னுடைய நெஞ்சானது இப்போது நம்மைப்பிரிக் திருக்கவும் வற்றுவது, அவனுடைய அதி மதாரமான குழலோசையானது ஸ்ம்ருதமாய் நின்றிராசிற்பது, நமக்கு ஸர்வாவஸ்தை யிலும் துணையாகக்கடவியதோழிமாரும் நாம் அவனைப்பிரிந்துபடுகிற வ்யஸைம்பொறுக்க மாட்டாமை நமக்குமுன்னே தளராசிற்பது, அவனுடையக்ருபபெறுகை நமக்கு அரி தாவது; இனி எவ்வீன நம்முயிரைக்காக்கும்படி? என்கிறான்.

படுக்கைவ்யாபகமானவாறென்னென்ன. இஃதுவர்க்கு இத்யாதி. "பெண்ணை" என்ற - ஸ்திரீத்வஸை வ சகமான ஸ்திரீத்திவிசிஷ்டமான ஸ்ரீரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏவம்விதமாய் - கீழ்ச்சொன்ன பாகார்த்தாலே. படுக்கையைச் சொன்னவந்தாம் ஸ்திரீத்வத்தைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரஸங்கம் அருளிச்செய்கிறார் - படுக்கை இத்யாதி. ஸ்வரூபாநுபந்தியென்றது - யாவச்சரீரமிருக்கையாலே. "துலியம் புன்" என்ற விசேஷித்ததுக்குமாவம் - அழகிய இத்யாதி. தூவி - மறகு. துணைத்த - மிதித்த, துணைத்த. கீழ்-பெரியதிருவடிமுதுகிலிருக்கிற அழகைக்காட்டி ஸ்திரீத்வத்தை யபஹரித் தானென்றருளிச்செய்து, கருடவாகுலாத்வம் பரத்வஸைவசகமென்று ஹவாந்தாம் - கருடவாகுலா னிடு இத்யாதி. அழிகிறதென்னுதே, "இது" என்றதுக்கு மாவம் - இதுவேன்கிறது இத்யாதி. கீழில் பதத்தைக்கடாகித்து மாவம் - கலக்கிற இத்யாதி. "வாடைதன்வாடை" இத்யாதி யைக்கடாகித்து "வகைகள்" என்றதுக்கார்த்தாந்தாம் - வ்யாபக இத்யாதி. "நெஞ்சமும்" என்ற 'ச' ஸந்தார்த்தம் - புறம்புண்டான இத்யாதி. துணையன்றாலோ - துணையாகிறதில்லை (ச)

† சூத்தனாரம்-க்ருஷிக்கப்பட்ட ஸாரமுன்னது.

ஒ — அஞ்சாம்பாட்டில், நெஞ்சு துணையாகாதபோதும் துணையாக்கடவ தோழியாரும் அவனோட்டை விஸ்வலக்ஷத்தாலே எனக்குவந்த வ்யஸாததைக்கண்டு எனக்குமுன்னே நோவுபடாதின்றார்கள்; அவனுடைய ப்ராஸாதம் பெறுகை அரிதாய்த்து; எனக்கு தரிக்கைக்கு ஒருவிரகு காண்கிறிலேன்! என்கிறான்.

[பாமென்று தொடங்கி] - என்னோட்டை ஸம்வர்ப்புத்தாலே எம்பெருமான் துணையன்றிக்கே யொழிந்தாற்போலே என்னெஞ்சும் துணையாகிறதில்லை. பசுக்கள் வந்து புருளும் மாலையும் ஆகாதின்றது; ஸகலபதார்த்தங்களும் ஸ்வஸ்வஹ்வத்தைத் தவிர்த்து வேறொருபடியானாற்போலே ம்ருதுஸ்வஹ்வானுவனுடைய நெஞ்சு கல்லாய்த்து. அவனுடைய அழகிய குழலோசையும் ஸ்ம்ருதமாய் ஈராரிின்றது.

ப. — அநந்தரம், ஆஸ்ரிதஸூலஹ்வானுவனுடைய இரக்கம்பெறுகை அரிதானால் நம்முடைய ப்ராணனை அகிக்கும் ப்ராணமென்? என்கிறான்.

(நமக்கு ஹ்வானுவன் துணையாகாதாற்போலே), பாமுடை நெஞ்சமும் - நம் மதானநெஞ்சம், துணையன்று - (அலற்றல் தரித்தல் செப்தற்குத்) துணையாகிறதில்லை; (அவ்வளவேயன்றியே), ஆ புருளும்-பசுக்கள் வந்து நிலையிலே புருளும்படியான, மாலையும் - மாலையும், ஆகின்ற - ஆகாதின்றது; (அவற்றோடு கூட்புருளக்காணாமையாலே) பாமுடை ஆயந்தன்-நமக்குக்கையாளாம்படி ஸூலஹ்வானுக்குஷ்ணனுடைய, மனம் - ம்ருதுஸ்வஹ்வமானநெஞ்சு, கல் - கல்லாய்விட்டதாகவேணும்; (அப்படி அறுதியிடவொண்ணாதபடி), அவனுடை - அவன்தாழ்ச்சி வைத்துவிவரும், தீம் குழல் - இனியகுழலானது, ஈரும்-(அவனுடைய ம்ருதுஹ்ருயத்தை ஸூசிப்பித்துக்கொண்டு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்) ஈராரிின்றது; (இப்படி ஈடுபடுகிறவளவில்), பாமுடை - நமக்குப்பரதந்தரைகளாய், துணை என்னும் - உசாத்துணையென்னும்படியான, தோழியாரும் - தோழியாரும், எம்மில் முன் - (அவன்விஷயமாக ஈடுபடுகிற) எனக்குமுன்னே, ("இவளுக்கு அவன் உதவப்பெறுகிறதில்லை" என்று), அவனுக்கு - அவன்பொருட்டு, மாயவர் - ஈடுபடாநிற்பர்கள்; (இவ்வளவில்), அவனுடை அருள் - ரக்ஷகமான அவனுடைய க்ருபையானது, பெறும்—, போது-அவஸ்த்தை, அரிது-அரிதாயிராரிின்றது; (ஆனபின்பு), பாமுடை—, ஆர் உயிர்- (கேவல க்ருபாநிர்வாஹ்யவர்க்கமான) நம்முடைய ஆத்மாவை, காக்கும் ஆறு-ரக்ஷிக்கும்ப்ரகாரம், என் - ஏதாயிருக்கிறது?

இ. — அஞ்சாம்பாட்டில், ஸகலபதார்த்தங்களும் ஸ்வஸ்வஹ்வங்களை விட்டு அந்யதாவாய் அவ்வளவிலும் அவனுடைய ப்ராஸாதம் அரிதானால் யுரிக்க விரகுண்டோ? என்கிறான்.

[பாமுடை இத்யாதி] - "என்னது" என்னவமைபுமாகாதே துணையாகாதோழிய. "என் ஹ்வானுவன்" என்னும்படி கைபுருந்தவன் துணையாகாவிட்டால் நெஞ்சம் துணையாகாதோழியவேனுமோ? [ஆபுகுமித்யாதி] - ஒரு துணையற்றிருக்கிறவளவிலே பசுக்கள் புருளும் ஸந்தையையும் ஆகாதின்றது. "எனக்குத் துணையில்லை" என்று அறிந்தால் மாலைக்குப் பிற்காவிக்கவேண்டாவோ? ஆஸ்வாஸகரமான பகல் போய், பிரிந்தார் வெருவும் ஸந்தையையும் ஆகாதின்றது. [பாமுடையித்யாதி] - பதார்த்தங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஸ்வஹ்வலேஷம் பிறந்திருக்கிறாற்போலே ம்ருதுஸ்வஹ்வானுவன் நெஞ்சம் கல்லாய்த்து. "நெஞ்சம் துணையன்று, மாலையும் வந்தது" என்னுமிடம் அவன் நெஞ்சம் படுகிறதில்லை. கல்லைப்பெண்ணாக்கும் நெஞ்சையுடையவன் நெஞ்சு கல்லானால் நெகிழ்க்க

வல்லாருண்டோ? என்னெஞ்சுவளித்தல் அவன்னெஞ்சுராக் லாகப் பெற்றிலோம். [அவனுடைஇத்யாதி] அவனுடைய அழகிய குழலோசை ஸ்ருதமாய் ஈரானின்றது. “அவன்னெஞ்சுகல்” என்று கைவாங்கவொட்டுகிறதில்லை. குழலோசை “பரதந்த்ரானையாலே பசுமேய்க்க வேண்டிற்று” என்றும், “ஆற்றாமை தன்னது” என்றும் தாழ்ந்த சொற்களை வைத்து துகிற குழலோசை, “அவன்னெஞ்சு நீர்கிடாய்” என்னுமின்றது. [யாமுடைத் துணையித்யாதி] - நெஞ்சு துணையாகாதவளவிலும் உதவக்கடவ தோழிமாரும் என் வ்யஸநத்தைக்கண்டு எனக்குமுன்னை, “இவளுக்கு அவன் வல்லவனாகவேணும்” என்று நோவுபடாநின்றார்கள். [துணையென்னும்] - மாம்பழ வுண்ணிபோலேயிறே நீங்கள் தோழிமாரானபடி. “வனகொடிவொலுவன்கொடி” என்று இருக்குமவர்களாகையாலே இவளாற்றாமைபொறுக்கமாட்டாமை நோவுபடுகிறார்களிறே. இச்சேர்த்தியையிறே தங்களுக்கு உத்தேசியமாக நினைத்திருப்பது. இவர்களுக்கு அவனோடு ஸம்வாஸ்ய இவள்வழியாகவிறே. [யாமுடையாருயிர் காக்குமாறென்] - இத்தனிமையில் ஆத்ம யாரணம்பண்ணும் விரகுஎன்? பிறர் உயிராகில் நோக்கவுமாமிறே. [அவனுடைய அருள் பெறும்போதறிதே] - அவனுடைய ப்ராணசும்பெறுகை அரிதாய்த்து; அதுபெறின் மம் முயிர் தன்னையும் நோக்கவுமாமிறே.

சுரு. - அஞ்சாம்பாட்டு. ஸகலபசார்த்தங்களும் ஸ்வஸ்வலாவங்களைவிட்டு அந்யதாவாய், அவ்வளவிலும் அவனுடைய ப்ராணசும் அரிதானால் தரிக்கவிரகுண்டோ? என்கிறாள்.

[யாம் இத்யாதி] - “என்னது” என்றலிமாநிக்கவமையுமாகாதேதுணையன்றிக்கே யோழிகைக்கு. பசுக்களும் வந்துபுரா ஸந்த்யையுமாகாநின்றது; நெஞ்சு துணையன்றிக்கே யோழிந்தால் ஓரடி தாழ்த்துவரவேண்டாவோ இம்மலைக்கு. [யாமுடையித்யாதி] - நெஞ்சு துணையன்றிக்கே மாலையும் வருகிறஇது அவன்னெஞ்சிற் படுகிறதில்லை; பசுபார்யங்களேல் லாவற்றுக்கும் ஸ்வலாவலேஷம் பிறக்கிறுப்போலே, † (ம்குதுஸ்வலாவனாவன்னெஞ்சு கல் லாய்த்து.) நெஞ்சிலும் அண்ணியவன் நெஞ்சு நெகிழவேண்டாவோ? ஒருகல்லைப்பெண் னாக்கினவன் நெஞ்சு கல்லானால் அத்தை நெகிழ்க்கவல்லாரில்லையிறே! [அவன் இத்யாதி] - அவனுடைய இனிய குழலோசை, “அவன்னெஞ்சு கல்” என்று கைவாங்கவொட்டுகிற தில்லை. “கான் பகலெல்லாம் பிரிந்தேன், வரவுதாழ்த்தேன், ஆற்றேன், பரதந்த்ர

அஞ்சாம்பாட்டு. - யாமுடை இத்யாதி. “நெஞ்சம் துணையன்ற, ஆயன்றன்மனம்கல், நீக்குழலீரும், துணையென்னுக் தோழிமாரும் - மாயவர்” என்றவற்றைப்பற்ற - ஸகலபசார்த்தங் களும் இத்யாதி. “அவனுடையருள் பெறும்போதறிது - யாமுடையாருயிர்காக்குமாறென்” என் றத்தைப்பற்ற - அவ்வளவிலும் இத்யாதி.

“யாமுடையாயன், யாமுடைத்தோழிமார்” என்றத்தைக்கடாகித்து யாமுடை நெஞ் சம்” என்றதுக்கு ஈராவம் - என்னதுஎன்று இத்யாதி. நீ ஆகிக்கிறதென்? அதுக்குத் தன் காலத் திலே வரவேண்டாவோ? என்ன - நெஞ்சுதுணையன்றிக்கே இத்யாதி. ஆக்னீஷ - ஆகாநின்றது; வாராநின்றதென்றபடி. கீழிரண்டுபதங்களையும் கடாகித்து “கல்லாலோ” என்றதுக்கு ஈராவம். நெஞ்சு துணையன்றிக்கே இத்யாதி. இத்தால் மலிதம் - பதார்த்தங்கள் இத்யாதிவாக்யத்தவயம். அது நெகிழாவிட்டாலும் நெகிழ்த்திக்கொள்ள வொண்ணாதோவென்ன ஒருகல்லை இத்யாதி; இது “ஆலோ” என்றதின்ஈராவம். அவன்னெஞ்சு கல்லானால் கைவாங்கவொண்ணாதோ வென்ன - அவ் னுடைய இத்யாதி; இது “தீம்” என்ற இனிமைக்கு ஈராவம். கைவாங்கவொட்டாமைமையா காட்டுகிறார் - நான் பகலெல்லாம் இத்யாதி. ஆற்றேன் - பொறுக்கமாட்டேன். இப்படி.

னாய்க்கேட்டேன்” என்கிற புடைகளிலே சிலபாகரங்களை வைத்திறே குழலாவது. “அது கல்லென்று கைவாங்காதேகிடாய், நீர்கிடாய்” என்னுகின்றது; இப்பாகரங்க ளாலே அவனுடைய இனியகுழலோசையானது ஈரானின்றது. [யாமுடையித்யாதி] - நெஞ் கம் துணையன்றிக்கே அவனும் உதவாதபோது, துணையான தோழிமாரும் என் வ்யஸைத் தைக்கண்டு எனக்குமுன்னே “இவளுக்கு அவன்வேணும்” என்று கோவுபடாரின்றார்கள். [துணையென்னும்] - மாம்பழவுண்ணிபோலேயிறே நீங்கள் தோழிமாரானபடி. “வனசு டு? வாவலாவண தள” (ஏகம்துஃகம்ஸுகஞ்சநௌ) என்றிருக்குமவர்களாகையாலே, இவள் ஆற்றாமை பொறுக்கமாட்டாமை நோவுபடுகிறார்களிறே. இவர்களுக்கு அவனோடு ஸம்ஸந்தம் இவள்வழியாகவிறே. [யாமுடையாருயிர் காக்குமாறென்] - இத்தனிமையில் ஆத்மபாரணம்பண்ணும் விரகென்? பிறகுயிராகில் நோக்கவுமாரிறே. [அவனுடையருள் பெறும்போதிறே] - அவனுடைய ப்ரஸாதிம்பெறுகை அரிதாய்த்து. அதுபெறில் நம்முயிர் தன்னையும் நோக்கலாமிறே. (சு)

ஆறாம் பாட்டு.

அவனுடையருள்பெறம்போதரிதால் அவ்வருளல்லன் அருளு மல்ல, அவனருள்பெறுமளவாவிகில்லாது அபேகல்மாலையும் நெஞ்சங்கா ணேன், சிவனோபீரமன்வண் திருமடந்தைசேர்திருவாகம் எம்மாவியீரும், † எவயினிப்புதுமிடம்? எவம்செய்கேனோ? ஆருக்கென் சொல்லுகென்? அன்னையீர்கள்.

ஆ. — (அவனுடையருள்.) - அவனுடையகடாசுதம் பெறுகிறீர்கள், அவ னுடையகடாசுதமல்லது மற்றொரு கடாசுதமின்கை; அவனுடையகடாசுதம் பெறுமளவும் இவ்வாத்மா தரித்திருக்கிறதில்லை; பகல்தொலை வந்தது; துணையான அவனுடைய ஸௌயீல்பகுணம் என்னை ஈரானின்றது; இனி, நான் எங்கேபுகுநீவன்? என்செய்கென்? ஆருக்குச்சொல்லுகென் அன்னையீர்கள்! என்றலற்றுக்கொள்.

ளிலே - இந்த பாகரங்களிலே. நீர்கிடாய் - ஜலப்ராயங்கிடாய்; மனமென்றபடி. “நரும்” என்ற துக்கு அர்த்தம் - இப்பாகரங்களாலே இத்யாதி. “தோழிமாரும்” என்ற சஸ்பத்தத்துக்கு ஹாவம் - நெஞ்சம் இத்யாதி. “என்னும்” என்றதுக்கு ஹாவம் - மாம்பழவுண்ணி இத்யாதி. “துணையென் னும்” என்றது துணையென்று சொல்லப்படுகிறமாத்ர மென்றபடி. மாம்பழ வுண்ணிபோலே யென்றது-மாம்பழத்தின் முக்யமும் அறியாதவற்றை மாம்பழவுண்ணியென்று சொல்லுமாபோலே யென்றபடி. அவர்கள்தான் துணையாகாமல் போகானென்? என்ன-ஏகம்துஃகம் இத்யாதி. பூர்வ மேவ விதிதம். “அவனுக்குமாய்வர்” என்றுமூலமிருக்க, “எனக்கு - அவன் வேணும்” என்று பொருள்சொல்லுமா என்னென்ன-இவர்களுக்கு இத்யாதி. “அவனுக்குமாய்வர்”-எனக்கு அவன் உதவப் பெறுகிறதில்லை என்று அவன்பொருட்டு நோவுபடாரிற்பொன்று சஸ்பதார்த்தம். நாய்கை- நோவுபடுகை. “யாமுடை” என்றதுக்கு ஹாவம் - பிறகுயிராகில் இத்யாதி. பெற்றுலோகென்ன - அதுபெறில் இத்யாதி. “யாமுடைநெஞ்சமும்” என்றுதொடங்கி “அவனுக்குமாய்வர்; அவனுடையருள்பெறும்போதரிது - யாமுடையாருயிர் காக்குமாறென்?” இத்யாதி. (சு)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், அந்யபரையான பெரியபிராட்டியாரோடு அந்யபரான ருத்ராடிகளோடு வாசியின்றிக்கே எண்ணார்க்கும் ஸுலலானவனுடைய ஸௌஸீல்யம் என்னுதமாவை ஈராரின்றதென்கிறாள்.

[அவனென்று தொடங்கி] - அவனுடைய ப்ராஸாடிம் பெறுகைக்கு அரிதாயிராநின்றது; அவனுடைய ப்ராஸாடிம்போக்கி வந்யுக்களுடைய ஸாந்தவநாடிகள் பாரகமாகப்பட்டா; அவனுடையப்ராஸாடிம் பெறுந்தனையும்செல்ல ப்ராணன் தரிக்கிற திஸ்கை. [அடுபகல்மாலையும் நெஞ்சங்காணேன்] - "மேல்வருகிற வ்யஸந பரம்பரை களைப் பார்க்க ஸுபகரம்" என்னவானதும் செய்து பகலுக்கு காஸகமான ஸந்ய்யையும் எல்லாக்காலத்திலும் தரிக்கைக்குத் துணையான நெஞ்சையும் காண்கிறிலேன்; பகலையடு கிற ஸந்ய்யையும் வந்தது நெஞ்சகாண்கிறிலேன் என்று. [எவமென்று தொடங்கி மேலுக்கு] - அன்னைமீர்காள்! புகுமிடம் எது? எத்தைச்செய்வேன்? ஆருக்கு எத்தைச் சொல்லுவேன்?

ப.—அந்தரம், துர்மாதிகளான ப்ராஹ்மாதிகளோடு நித்யாநபாபிரியான ஸக்ஷமியோடு வாசியற லலித்துவாழும்படியானபடியை யுடையவனுடைய ஸௌஸீல்ய ப்ரகாஸகமான வடிவானது என்னுதமாவை யிராநின்றது என்கிறாள்.

அவனுடை - அவனுடைய, அருள் - ஸம்ஸ்லேஷோபகாரத்தை, பெறும்—, போது - அவஸ்த்தை, அரிது - அரிதாயிராநின்றது; அஅருள் அல்லன - அந்த அபகாரமொழிய மற்றுமுண்டான ஆஸ்வாஸதேஹதுக்களானவை, அருளும்அஸ்ஸ - உபகார ரூபமுமல்ல; அவன்அருள் - அவனுடையஅபகாரம், பெறுப் அளவு - பெறுமளவும் (ஆறியிருக்கும்படி), ஆனி - ப்ராணன், நில்லாது - தரிக்கிறதிஸ்கை; (பகார்பகாரஸகம்பண்ணிப் போதுபோக்கவொண்ணாதபடி), மாலையும் - ஸந்த்யாவேளையும், அடுபகல் - நசிப்பிக்கப்பட்ட பகற்பொழுதையும் உடைத்தாயிராநின்றது; நெஞ்சம் - (தனிமைக்குஉதவக் கடவதான)நெஞ்சையும், காணேன் - உதவக்காண்கிறிலேன்; சிவனெடு - (ஸ்வராக்ஷிமாநியான)ருத்ராடோடு, பிரமன் - (அவனுக்கும் உத்பாதகனான பெருமைபையுடைய) ப்ராஹ்மாயோடு, வண் - ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்திசையான, திரு - நிரதிஸாயஸம்பத்ருபையான, மடந்தை - * நாரீணுமுத்தமையானஸக்ஷமியோடுவாசியற, சேர் - அபாஸ்ரயமாகப் பற்றும்படியான, திரு - ஸீலஸம்பத்தையுடைத்தான, ஆகம் - திருமேனியானது, (ஸம்ருதி விஷயமாகக்கொண்டு), எம் ஆனி - என்னுதமாவை, ஈரும் - ஈராரின்றது; இனி - ஸர்வாபாஸ்ரயமான திருமேனியுதவாதபின்பு, புகும்இடம் - ஒதுங்குகைக்குஇடம், எவம் - ஏதாயிருக்கிறது? எவம்செய்கேடு - (தடியீநப்ரவ்ருத்திகையானநான் ஸ்வாயீநமாக) என்ன உபகாரத்தைப்பண்ணுவேன்? அன்னைமீர்காள் - (எனக்கோடுகிற ஆர்த்தியறியாமல் நியமிக்கிற) அன்னைமீர்காள்! ஆருக்கு - (இதுக்கும் பரிவாரில்லாத உங்களில்) ஆருக்கு, என்சொல்லுகை - (உங்களுக்குஅவ்யுத்பந்நமான இத்தை) என்னபாசாமிட்டுச்சொல்லுவேன்? 'அடுபகல்மாலையென்னெஞ்சம்' என்று பாடமாய்போது, மாலைக்காலைத்துக்கு என்னெஞ்சையும் உதவக்காண்கிறிலேனென்று சொல்லுவாருமுள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நித்யாநபாபிரியான பிராட்டியோடு அந்யபரான ருத்ராடிகளோடு வாசியற உடம்பு கொடுக்கும்வனுடைய ஸௌஸீல்யம் என்னுதமாவை ஈராரின்றது என்கிறாள்.

[அவனுடையித்யாதி] - அவனுடைய ப்ராஸாடிப்பெறுகை அரிதாகாதின்றது; கொள்வார் தேட்டமான அருள் நமக்குத்தேட்டமாவதே! ஸர்வஸாதாரணமான ஜலம் அதொழியச்செல்லாத ஸத்த்வங் ளுக்கு அரிதாமாபோலே. அவனருள் கிடைக்குமளவும் ஷந்துக்களுடைய இன்சொல்லிலே தரித்தாலோவென்ன? - [அவ்வருளல்லன அருளு மல்ல] - தாபர்த்தர் அக்ரீயைக்கொண்டு விடாய்திருமாபோலே தாய்மாருடை யுறிதவசந்தாலே தரிக்கவோ? விடாய்திராதவளவல்ல: விடாயை விளைப்பதுபெய்யும். அவனருள் தப்பாதபின்பு கிட்டுந்தனையும் ஆறியிருந்தாலோவென்னில்? - [அவனருள் பெறுமளவாவிநில்லாது] - அவன்ப்ராஸாதம் கிட்டுமளவும் ப்ராணன் தரிக்கிறதில்லை. க்ராம ப்ராப்தியை ஸஹிப்பதொரு ப்ராணனைப் பெற்றோமாகில் ஆறியிருக்கலாய்த்திறே. [அபெகல்மாலையும் நெஞ்சம் காணேன்] - ஆய்வாஸஹேதுவான பகலையும் முடித்துக் கொண்டு மாலையுமாகாதின்றது, ஸர்வகாலத்துக்கும் துணையான நெஞ்சையும் காண்கிற லேன் என்னுதல்; மாலையும் காண்கிறிலேன் என்னுதல். மேல்வருகிற வயஸை பாம் பரைகளைப்பற்ற மாலைதான் ஸுவகரம் என்னலாம்படியிருந்த தென்கை. [சிவனொடு இத்யாதி] - பிராட்டியோடு அந்யபரரான ருத்ராதிர்களோடு வாசியற உடம்புகொடுக் கும் ஸீலம் ஸ்மரகமாய் நித்யமான ஆத்மாவை முடியாதின்றது. அந்யபரர்க்கு எளி தான உடம்புகிடர் எனக்கு அரிதாய்த்து! [எவம் இனிப்புகுவிடம்] - ஸர்வஸாதாரணமான உடம்பையிழந்தால் இனி எங்கேபுக்கு தரிப்பது? "அவன் உடம்பு கிட்டிற்றில்லை" என்னு, ஹிதம் சொல்லுகிற உங்கள் உடம்பைப்பற்றி தரிக்கவோ? ஆனால் லோகயாத ரையைப்பற்றி தரித்தாலோவென்ன? [எவம் செய்கேனோ] - அவ்வளவில் தரிக்க லாம் விஷயமன்றே. தோழிமாரோடே வருத்தகீர்த்தநம்பண்ணி தரித்தாலோவென்ன? [ஆருக்கு] - வடுகர்க்குத் தமிழர் வார்த்தைபோலே சொல்லும் வார்த்தைக்கு அபிகாரி கள் யார்? வருத்தகீர்த்தநம்பண்ணும் தோழிமார் எனக்குமுன்னே அழிந்தார்கள். [என்சொல்லுகேன்] - கேட்பாரைப்பெற்றால் சொல்லுகைக்குப் பாகரந்தான் உண்டோ? [அன்னைமீர்காள்] - தோழிமார் அழிந்தார்கள்: நாட்டார் அந்யபரர்: சேஷித்தி கோள் நீங்களாயிருந்திகோள். உங்களுக்குச் சொல்லவோ?

சுரு.— ஆறும்பாட்டு. நித்யாநபாயிநியான பிராட்டியோடு அந்யபரரான ஷரஹ்ம ருத்ராதிர்களோடு வாசியற உடம்புகொடுக்குமவனுடைய ஸௌஸீல்யம் என்ஆத்மாவை யீரானின்றதென்கிருள்.

[அவனுடையித்யாதி] - கொள்வார் தேட்டமாயிறே அவனுடைய அருள் இருப் பது. தண்ணீர்ப்பந்தலில்சேர்ந்து குளிர்ந்ததண்ணீர் விடாயர்க்கு அரிதாமாபோலேயிறே எனக்கரிதானபடி. அவனருள்கிடைக்குமளவும் ஷந்துக்களுடைய இன்சொல்லைக்கொண் டாகிலும் தரித்தாலோவென்ன? - [அவ்வருளல்லனவருளும்ல்ல] - "பல்லாரருளும்

ஆறும்பாட்டு.—அவனுடை இத்யாதி. "சிவனொடு பிரமன் வந்திருமடந்தை சேர்திரு வாக மெம்மாவியீரும்" என்றவற்றைக் கடைக்கித்தவதாரிகை - நித்யாநபாயிநி இத்யாதி.

"அவனுடையருள்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹவம் - கொள்வார் இத்யாதி. "உடாராரா" என்னுமவனிறே; 'அர்த்திகல்பக இ'தே' என்று ப்ரமாணங்கன் ப்ராஸாதிப்பர். இத்தால் ஹவம்-தண்ணீர் இத்யாதி. அவனுடைய அருளைப் பெறும்போது அரிதாயிராதின்றதென்று ஸப்தார்த்தம். "பந்துக்களருள் அருளல்ல" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்-பல்லார் இத்யாதி. ஸ்பஷ் டோர்த்தி. "முதலாவார்மூவர்" இத்யாதி, பாட்டடி. "அருளும்" என்ற சஸப்தார்த்தம் -

பழுது - நல்லானருளல்லால்." விடாய்த்தவனுக்கு அக்நிகணங்களைக்கொண்டு விடாயைப் பரிஹரித்தாற்போலேயே. பரிஹரிக்கவொண்ணாமையேயல்ல, வ்யாக்யாமாவதும் செய்யும். அவ்வருள் தப்பாதபின்பு பெறுமளவும் ஆறியிருந்தாலோவேன்ன? [அவனருள் பெறுமளவாலினில்லாது] - அவன் ப்ராஸாதம் கிட்டேந்தினையும் ப்ராணன் தரிக்கிறதில்லை. க்ரமப்ராப்தியைஸஹிப்பதொரு ப்ராணனைப் பெற்றோமாகில் ஆறியிருக்கலாய்த்தே. [அபேகல் மாலையும்நெஞ்சங்காணென்] - பகலைமுடித்துக்கொடுவந்து ஸந்த்யையும் தோற்றுகின்றது; நெஞ்சையும் காண்கிறிலேன். மாலையும்காண்கிறிலேன்; நெஞ்சையும் காண்கிறிலேனென்னுதல். அதாவது - மேல்வருகிற காலத்தினுடைய க்ரோளர்யத்தைப்பார்த்தவாறே, பண்டைய ஸந்த்யைதான் தேட்டமானபடி. வழிபோகாநிற்க ஹிங்மோஹம்பிறந்தால் "கையிற் பொருளைக்கொண்டாகிலும் வழிகாட்ட, வல்லடிக்காரரையாகிலும் கிடையாதோ?" என்றனுமாபோலே, (ஆஸ்வாஸகரமான பெரியவுடையாரையும் முடித்துக்கொண்டு போந்து) - ஏகாக்ஷி ஏககர்ணிதோடக்கமான ராக்ஷஸிகள்கையில் காட்டிக்கொடுத்து ராவணன் பேரநின்றாற்போலே, ஆஸ்வாஸகரமான பகலைமுடித்துக்கொண்டேவந்த ஸந்த்யை தேட்டமாய் படியாய்வந்து விழுந்தது. [சிவனோடு ரமன் இத்தயாதி] - பிராட்டியோடு அந்யபரரான ருத்ராதிகளோடு வாசியற உடம்புகொடுக்கும் ஸீலம் ஸ்மாரகமாய் நித்யமான ஆத்மாவை முடியாநின்றது. காபாலிகந்தர்க்கு எளிதானதுகிடர் எனக்கு அரிதாய்த்து! ஆனால் புறம்பே போயாகிலும் தரித்தாலோவேன்ன? [எவமினிப்புருமிடம்] - ஸர்வஸா, ப்ராணமான வுடம்பையிழந்து இனியெங்கேபுக்கு தரிப்பது? "அவனுடம்பு கிட்டிற்றில்லை" என்றது, ஹிதஞ் சொல்லுகிற உங்களுடம்பைப்பற்றி தரிக்கவோ? †(தோழிமாரோடே) வ்ருத்தகீர்த்தநம் பண்ணிதரித்தாலோவேன்ன? [ஆருக்கு] - வடுகர்க்குத் தமிழர் வார்த்தைசொல்லுமா போலே, சொல்லும்வார்த்தைக்கு அதிகாரிகளார்? வ்ருத்தகீர்த்தநம் பண்ணும் தோழிமார் விடாய்த்தவனுக்கு இத்தயாதி வாக்யத்தவயமும். "அவ்வருளல்லவருளாமல்ல" - அந்தவருளை யொழிய மற்றுமுண்டான அருள்கள் அருளாமன்று என்று ஸப்தார்த்தம். இத்தால் ஹவம்-க்ரமப்ராப்தி இத்தயாதி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே அர்த்தம் - பகலை இத்தயாதி. இந்தபகலத்தின் "மாலையும்வந்து தோற்றுகின்றது" என்றபதம் அத்யாஹார்யம். ஆவந்தார் நிர்வாஹத்திலே யருளிச்செய்கிறார்-மாலையும் காண்கிறிலேன் இத்தயாதி. வ்யாக்யாமாகிற ஸந்த்யையைக் காண்கிறிலேனென்று தேடுவாருண்டோவேன்ன - அதாவது மேல்வருகிற இத்தயாதி. வ்யாக்யமான ஸந்த்யை தேட்டமானதுக்கு த்ருஷ்டாந்தவயம் - வழிபோகாநிற்க இத்தயாதி. கொண்டாகிலும் - வாங்கித் கொண்டாகிலும். ஸ்மாரகமாய் - ஸ்ம்ருதமாயென்பபடி. இத்தால் ஹவம் - காபாலி இத்தயாதி. காபாலி - ருத்ரன். கந்தர்க்குதன்றது - கந்தமென்று - கிழங்காய், திருநாபீசமலத்தில் பிறந்த ப்ராஹ்மாவைச்சொல்லுகிறது. சிவனோடேகூட ப்ராஹ்மாவும் அழகிய பிராட்டியும் சேரும்படியான ஸீலஸம்பத்தையுடைய திருமேனி என்னுத்தமாவை ஈராநின்றதென்று ஸப்தார்த்தம். "சிவனோடு" இத்தயாதியைக்கடாக்ஷித்து ஸர்வஸாநாரணம் இத்தயாதி. விவரணம்-அவனுடம்பு இத்தயாதி. ஹிதஞ் சொல்லுகிற வுங்கள் என்றது - "அன்னையீர்கான்" என்றத்தைப்பற்ற. "ஆனால், லோகயாத்தரையைப்பற்றித் தரித்தாலோவேன்ன - எவம்செய்கேனோ அவ்வளவில் தரிக்கலாம் விஷயமன்றே" இது இருபத்துநாலாயிரத்தில் வாக்யம்; சிலநூல்கோசங்களிலுண்டு. "இனிப்புருமிடம் - எவம்" - திருமேனியுதவாதபின்பு, ஒதுக்குமிடம் - எவம்; எவம்செய்கேன் - எத்தைச்செய்வேனென்று ஸப்தார்த்தம். வடுகர்க்குத் தமிழர்வார்க் சொல்லுமாபோலே என்றது-ஒருவார்த்தையை அந்யதா வாகவார்த்தம் பண்ணுவார்களென்று. அதிகாரிகளல்லாதபடியைக் காட்டுகிறார் - வ்ருத்தகீர்த்தநம் இத்தயாதி. பிராட்டி பண்ணிண்டாகிலும் கலந்த கலவியைத் திருவடிக்குச்சொல்லி தரித்தாற்போலே

† குண்டலிதர் ஸப்தத்திற்காணவில்லை.

எனக்குமுன்னையழிந்தார்கள். [என்சொல்லுகேன்] - கேட்பாரைப்பெற்றால்தான் சொல்லுகைக்குப் பாகரமுண்டோ? [அன்னைமீர்காள்]-தோழிமார்அழிந்தார்கள், நாட்டாரக்யபரர், ஸோஷித்திகோள் கீங்களாயிருந்திகோள்; உங்களுக்குச் சொல்லவோ? மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்த்தாற்போலே நித்யலுரிகளுக்குச்சொல்லவோ? “ஓஹோஹோ”-என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்குச் சொல்லவோ? விஷயப்ரவணராய்த் திரிகிற ஸம்ஸாரிகளுக்குச் சொல்லவோ? அன்றியே, ஆசார்ய ஸமாச்சரயணம்பண்ணி ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்து. “துரும்பநறுக்கலாகாது” என்றிருக்கிற செங்கோடுகுட்டைகளுக்குச் சொல்லவோ? ஆருக்கு எத்தைச்சொல்ல? சொல்லப் பாகரமில்லை; கேட்கைக்கு அதிகாரிகளுமில்லை. (க)

ஏழாம் பாட்டு.

ஆருக்கென்சொல்லுகேனன்னைமீர்காள்! ஆருயிரளவன்று இக்கூர் தண்வாடை, காரோக்குமேனி நங்கண்ணன் கள்வம்கவர்ந்த அத்தனி நெஞ்சம் அவன்கண்ணதே, சீருற்றவகிற்புகையாழ் நரம்பு பஞ்சமந்தண் பகஞ் சாந்தனைந்து, பொருற்றவாடை தண்மல்லிகைப்பூப்புதுமண முகந்து கோண்டெறியுமாலோ!

ஆ.—(ஆருக்கென்சொல்லுகேன்.) - அவன் அழகுக்கும் செயல்களுக்குந் தோற்று எனக்குத் துணையானநெஞ்சம் அவன்பின்னேபோய்த்து: என்னுருயிரள வன்று இவ்வாடை வாயுக்கிறபடி; அதெங்கனெ னன்னில்? சீருற்றஅகிற்புகை, யாழ்நரம்பு பஞ்சமம் தண்பகஞ்சாந்துஅணைந்து, இப்படிபோர்க்கோலங்கொண்டுபொருற் தவாடை, காலாக்கிஜ்வாலையோலையிருந்த தண்மல்லிகைப்பூப் புதுமணத்தை முகந்துகொண் டெறியாநின்றது; ஆருக்கென்சொல்லுகேன்? அன்னைமீர்காள்! என்று நிரவயிக வ்யஸைத்தோடே கூப்பிடுகிறான்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன படியுங்களைல்லாம் திரளவந்து கண் பராதே நனிகிறபடியைச் சொல்லுகிறான்.

[ஆருயிர் என்றதொடங்கி] - மிக்கிருந்துள்ள குளிர்த்தவாடை இவ்வாத்மா வோடு போமளவல்ல. மேலும்போலேயிருக்கிற திருகிறத்தையுடையனாய் நமக்கு ஊவ்யனான க்ருஷ்ணனுடைய அதுஸர்யித்தாரை ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணவல்ல சேஷ்டிதாழிகளாலே அபஹ்ருதமான ஒப்பில்லாத என்னுடைய நெஞ்சானது அவன் பக்கலதே. [சீருற்ற அகிற்புகையென்று மேலுக்கு] - அறநல்ல அகிற்புகை யாமோசை பஞ்சமமாகிறபண் பகஞ்சாந்து இவற்றைத் துணையாகக்கொண்டு பொருகையிலே

தரித்தாலோவென்ன; அப்படிதரிக்கத்தக்கதொன்றில்லையென்கிறான்-கேட்பாரைஇத்யாதி. “எவ மினிப்புகுமிடம், ஆருக்கு” என்கிற பதங்களில் அர்த்தங்களை யறுவதியாநின்றகொண்டு, “அன்னை மீர்காள்” என்றதுக்கர்த்தம் - தோழிமார் இத்யாதி. “திருமடந்தை, சிவனொடுபிரமன், எவம் செய்கேன், அன்னைமீர்காள்” என்ற நாலு பதங்களையும் கடாக்கித்து “ஆருக்கு” என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஸம் - மீனுக்கு இத்யாதி. செங்கோடுகுட்டைகள் - க்ருஷ்ணதக்ராஸிகள். செவ்வையாகக் கொடுக்கிற, குட்டை - நாழியென்று ஸப்தார்த்தம். ஸமஸிதம் - கொல்ல இத்யாதி. (க)

சமைந்தவாடை ஸ்ராமஹரமான மல்லிகைப்பூவினுடைய புதியநாற்றத்தை முகந்து கொண்டு எறியாநின்றது.

ப. - அநந்தரம், உபகாரசீலமான மேவம்போன்ற திருநிறத்தையுடைய இயக்கொண்டு நமக்கு ஹவ்யஞான க்ருஷ்ணன்பக்கவிலே நெஞ்சாய்த்து : வாடையினுடைய ஸந்தாஹம் இவ்வாத்மாவினளவன்று என்கிறாள்.

கார்த்துக்கும்மேனி - (வரையாமல் உபகரிக்கும்) காளமேகம்போன்ற நிறத்தை யுடையனாய், நங்கண்ணன்கள்வம் - நமக்கு ஸர்வமுடாம்படிதன்னையுபகரித்த க்ருஷ்ணன் க்ருத்ரிமஹவ்யதையாலே, கவர்ந்த - அபஹரிக்கப்பட்டு, அத்தனிநஞ்சம் - நம்மைவிட்டுத் தனிபேயான நெஞ்சானது, அவன்கணஃது - அவனிடத்திலே போய்த்து; (இத்தனிமையிலே இவளை நலியலாமென்று நினைத்து), சீர் - பரிமளஸம்பத்தை, உற்ற - உடைத்தாடை, அகிற்புகை - அகிற்புகையையும், யாழ்நரம்பு - யாழின்நரம்பொலியையும், பஞ்சமம் - பஞ்சமமாகிற பண்ணையும், தண் பசுஞ்சாந்து - குளிர்ந்தாறின் அங்காகத்தையும், அனைந்து - உட்புக்கு அனைந்துகொண்டு, (இந்தஸஹசாரிஸலமன்றியே ஸ்வயம் ஸாமர்த்யத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு நலிகைக்கு), போர்உற்ற - யுத்தோர்முடிமான, வாடை - வாடையானது, தண் - குளிர்ந்த, மல்லிகைப்பூ - மல்லிகைப்பூவினுடைய, புதுமணம் - செவ்வியான பரிமளத்தை, முகந்துகொண்டு - , எறியும் - விசாநின்றது; இக்கர் - இப்படி பரிகாஸாமக்ரியோடே செறிந்து, தண் - குளிர்ந்த, வாடை - வாடையானது, ஆர்உயிர் அளவு அன்று - என்னுத்மாவினளவன்று; அன்னைமீர்கான் - (இவ்வளவிலும் அஹிமதம் சொல்லும்படியான) அன்னைமீர்கான்! (ஸ்வஸம் வேத்யமான ஆகாரத்தை), ஆருக்கு என்சொல்லுகேன் - ஆருக்கு ஏதென்றுசொல்லுவேன்.

இ. - ஏழாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன வாயுகபடார்டுங்கள் திரளவந்து கன்பாராதே நலியாநின்றதென்கிறாள்.

[ஆருக்கு இத்யாதி] - நெஞ்சம் உங்களதாய் வாயுகபடார்டுங்களை ஹோக்யவஸ்துக்களென்று அவற்றைத் தேடித்திரிகிற உங்களுக்குச் சொல்லவே? 'நெஞ்ச தந்தாமதன்றோ? அதுகூலபடார்டுங்கள் தேட்டமன்றோ?' என்ன, உங்களுக்குச் சொல்லுவோம் : - [ஆருயிர் அளவன்றிக் கூர்தண்வாடை] - மிக்கிருந்துள்ள குளிர்ந்தவாடை இவ்வாத்மாவோடு போமளவன்று. வாயுகவர்டும் மிகைத்தாலும் நெஞ்சஉண்டாகில் தரிக்கலாமிறே; அது மீளாதவிடத்தே புக்கது. [காரொக்கும் இப்பாடி] - மேவம்போலே ஸ்ராமஹரமான நிறத்தாலே அநந்யபரமாக்கி நமக்கு ஹவ்யஞான க்ருஷ்ணனுடைய கள்வமுண்டு - ஸம்ஸ்லேஷடிஸையிற் சொன்ன தாழ்வுகளும் செயல்களும் : அவற்றாலே அபஹ்ருதமாய் அத்விதீயமான என்நெஞ்சானது அவன்பக்கலது. [சீருற்ற இத்யாதி] - ப்ரதாநமான வாடையை ஒழியவே வாயுகபடார்டுங்கள் அஹமஹமிகயா மேல்விழுந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. சீருறுகையாவது - அழகு மிக்கிருக்கை; அதாகிறது - பரிமளிதமாய் க்ரணேந்த்ரியத்தை நலியுமளவன்றிக்கே கண்ணையும் நலியும்படியான ஓர்ஸகீயமான அகிற்புகை, யாழ்நரம்பு, பண்பட்டிருந்துள்ள யாழ், பஞ்சமமாகிற பண். [தண்பசுஞ்சாந்து] - ஆறிக்குளிர்ந்து செவ்வி அழியாதசாந்து. [அனைந்து] - இவற்றைக் கூட்டிக்கொண்டு. [போருற்றவாடை] - "கடின பரிகாசங்கள் பங்களம்" என்னும்படி தனிவீரஞ்செய்கிற வாடை. பொருகையிலே சமைந்தவாடையானது.

[தண்மல்லிகை இத்யாதி] - ஸ்ரமஹரமான மல்லிகைப்பூவின் செவ்வியான பரிமளத்தை மூகந்துகொண்டு. முகப்பார் தாழ்வாரம்படி குறைவற்றிருக்கிறபடி. [எறியுமாலே] - இவளுடைய விரஹாக்கி தண்மேல் தட்டாதபடி கடக்கநின்ற விசாரின்றது. ஆருயிர் அளவன்றிக்கூர் தண்வாடை என்றநவயம்.

சுரு.—ஏழாம்பாட்டு. கீழ்ச்சோன்ன பாதகபதார்த்தங்கள் திரளவந்து கண் பாராதே நலியாநின்ற தேன்கிறுள்.

[ஆருக்கேன்செல்லுகேனித்யாதி] - நெஞ்சம் உங்களதாய், வாயக பதார்த்தங்களை “போக்யவஸ்துக்கள்” என்று அவற்றைத் தேடித்திரிகிற உங்களுக்குச் சொல்லவோ? இதைச் சொன்னவாறே, “என்! நெஞ்சம் தந்தாமதாய், தந்தாமுக்கென்ன அங்குலபதார்த்தங்களும் தேடக்கடவதன்றோ?” என்பார்களிறே தங்கள்வாஸநையாலே; உங்களுக்குச் சொல்லுவோம்:—[ஆருயிரளவன்றிக்கூர் தண்வாடை]-மிகைத்துக்குளிர்ந்து வருகிறவாடையானது நம்முடைய ஆத்மாவின்ளவிற்போமதல்ல வாயகபதார்த்தம்உறைத் தாலும் தரித்திருக்கலாமிறே, நமக்கென்ன ஒருநெஞ்சபெற்றோமாகில்; “என்னெஞ்சினுமும் அங்கேயொழிந்தார்” என்று அதுவும் மீளாதவிடத்தே புக்கதே. [கார்இத்யாதி] - மேகம்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவையுடையனாய், அவ்வடிவைக்காட்டி நம்மை யந் யார்ஹமாக்கி நமக்கு ஹவ்யான க்ருஷ்ணனுடைய, கள்வமுண்டு - ஸம்ஸலேஷஃஸை யில் தாழ்ந்தபேச்சுக்களும் செயல்களும்; “பேச்சும்செய்கையும்” என்னக்கடவதிறே; அவற்றாலே யபஹ்ருதமாய் அத்விதீயமான என்நெஞ்சானதுஅவன்பக்கலது.[சீர்இத்யாதி] - “இங்குள்ளது கேவலசரீரமேயிறே” என்றறிகிறனவில்கை அவை. வாடைதானே ப்ர தாமாய் வருகையன்றிக்கே, மற்றும் அப்ரதாமானவற்றையும் கூடக்கொண்டு, “வனவெஷவாஸம்ஸதெஜாடி” (எஷைவாஸம்ஸதேலங்காம்) என்கிறபடியே அஹ

ஏழாம்பாட்டு.—ஆருக்கு இத்யாதி. “சீருற்றவகிற்புகை” இத்யாதிகளைக் கடாக்கித்தவ தாரிகை - கீழ்ச்சோன்ன இத்யாதி. கீழ்ச்சோன்ன பாதகபதார்த்தங்கள் ஆவன - பஞ்சமம், சார்தம், வாடை முதலானவை.

“நெஞ்சமவன்கணஃதே, சீருற்றவகில்” இத்யாதிகளைக் கடாக்கித்து, தத் ப்ரதி கோடித்வேக ஹவம் - நெஞ்சம்உங்களதாய் இத்யாதி. உங்களுக்குச் சொல்லவோ வென்றது - இப்படி நினைத்திருக்கிற உங்களுக்கு என்அவஸ்த்தையைச் சொல்லுகிறதென்னென்றபடி. “ஆருயிரளவன்று” இத்யாதிகளுக்கு அவதாரிகை - இதைச்சொன்னவாறே இத்யாதி. ஆருயிர் - ஆத்மா, கூர்மை - மிகுதி. “காரொக்குமேனி” என்றுதொடங்கி “நெஞ்சமவன் கணஃதே, சீருற்றவகில்” இத்யாதி என்னுமனவும் அவதாரிகை - வாயகபதார்த்தம் இத்யாதி. உத்திசேஷ்டிதங்கள் ஆகர்ஷகமா விருக்குமோவென்ன - பேச்சும் செய்கையும் இத்யாதி. நாய்ச்சி யார் திருமொழி. அவற்றாலே - பேச்சுமுதலானவற்றாலே. அவன்கணஃது - அவன்பக்கலது. எல்லாமொக்கக்கூடி பாதிக்கைக்கு இங்கே யொருபவையுண்டோவென்ன-இங்குள்ளது இத்யாதி. கேவலசரீரமேயிறே யென்றது - நெஞ்சமவன்பக்கல தென்கையாலே. அவையென்றது - அகிற் புகை தொடக்கமானவை. “சார்தனைந்து போருற்றவாடை” என்னையாலே - வாடைக்கு ப்ர தாய் மென்கிறுரென்னுதல், “கூர்தண்வாடை” என்றத்தோடே புருத்தமன்றோ என்கிற சங் கையிலே யருளிச்செய்கிறுராதல் - வாடைதானே இத்யாதி. “அகிற்புகை, யாழ், சாந்து” என் னாதே, “சீருற்ற” இத்யாதி விசேஷணங்களுக்கு ஹவம் - ஏஷைவ இத்யாதி. “கஜீநொரொ வணஸாணஸாஜாஜிஜிகாஜி” | வனவெஷவாஸம்ஸதெஜாடிவதாநீகெகஜிடி

மஹமிகயாமேல்விழாநின்றது [சீருற்றவித்யாதி] - சீருறுகையாவது - அழகுமிக்கிருக்கை. அதாவதென்னென்னில், - பரிமளமேயாப்க் கண்ணுக்குப்புகைந்து பருஷமாமாகாரமின் றிக்கே யிருக்கை. பண்பட்டயாழ், பஞ்சமமாகிற பண். [தண்பசஞ்சாந்து] - ஆறிக் குளிர்து வாஸிதமான த்ரவ்யங்களில் செவ்விமாறுத சாந்து. [அணைந்து] - இவற்றைக் கூட்டிக்கொண்டு. [போருற்றவாடை] - "கூடினபரிகரங்கள் பங்களங்கள்" என்னும் படி தனிவீரம்செய்கிற வாதையானது. பொருகையிலே சமைந்த வாதையானது. [தண் மல்லிகைப்பூ] - ம்ரமஹரமான மல்லிகைப்பூவின் செவ்விப்பரிமளத்தை முகந்து கொண்டு. முகப்பார் தாழ்வேயாய்த்து; மணத்திற் குறையில்லை. [எறியுமாலோ] - இவள் வீரஹாக்நி தன்னைக்கதுவாதபடி கடக்கரின்று வீசாநின்றது; அம்பைக்காய்ச்சி எய் வாரைப்போலே.

(எ)

எட்டாம் பாட்டு.

புதுமண முகந்துகொண்டேறியுமாலோபொங்கிளவாடைபுன்செக்க ராலோ, அதுமணந்தகன்றநங்கண்ணை ந்கள்வங்கண்ணைநிற்கோடிதீனியத னிலும்பர், மதுமணமல்லிகைமந்தக்கோவைவண்பகஞ்சாந்தீனிற்பஞ்ச மம்வைத்துஅதுமணந்தின்னகுளாய்ச்சியர்க்கேஊதுமத்தீங்குழற்கேயுய்யே ன்நான்.

ஆ. - (புதுமணமுகந்துகொண்டு.) - இப்படி பொங்கிளவாடை புதுமண முகந்துகொண்டேறியாநிற்கச்செய்தே, அதின்மேலே, புன்செக்கர்வந்து வாயியாநின் றது; அதின்மேலே, சொல்லநிலமல்லாததொருபடி யதிமாத்ரமாக என்னுடனே கலந்த கன்ற நங்கண்ணைஊடைய அக்கலவி அவன் தன்னிலும் கொடிதாய் நின்று என்னையீர னின்றது; இனி அதுக்குமேலே, மதுமணமல்லிகை மந்தக்கோவையும் வண்பகஞ்சாந் தும்வந்து வாயியாநின்றன; அதின்மேலே, நம்மோடே அங்ஙனே குரவைகோத்துக் கலந்து பரிமாறுகைக்குத் தன்பாடே நான்வருகைக்காக ஆய்ச்சியரான நமக்கேகேட் கும்படி பஞ்சமத்தைவைத்து ஊதும் அத்தீங்குழலேசையானது ஒன்றுமே நின்று என்னை மாயாநின்ற தென்கிறாள்.

தொழி. பவெலுஷலிஹலி குரஹை: இத்யாதி புத்தகாண்டே. (நய - நய.) "ஏவைஷவ, ஏவைஷவ" என்றுபலகாலும் சொல்லுகையாலே அஹமஹமிகயா என்றது. கார்பிலேதடவப்பட்ட யாழ்; யாழ்-வீணை. "யாழின்நாம்பொலி" என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். "போருற்றவாடை" என்றத்தால் ஹலிதம் - கூடினபரிகரங்கள் இத்யாதி. பங்களங்கள் - பதர்கள். ஸப்தார்த்தம் - பொருகையிலே இத்யாதி. "முகந்துகொண்டு" என்னையாலே - பரிமளத்தின் மிகுதிசொல்லு கிறது. இதுக்கு ஊவம் - முகப்பார் இத்யாதி. "எறியும்" என்றதுக்கு ஊவம் - இவள் வீர ஹாக்நி இத்யாதி. "முகந்துகொண்டேறியும்" என்றதுக்கு த்ருஷ்டார்த்தம் - அம்பை இத்யாதி. 'காரொக்குமேனி' என்றுதொடங்கி, 'அவன்கண்ணே' - இத்தனிமையில் கலியலாமென்று - நினைத்து, சீருற்றவகென்றுதொடங்கி, எறியாநின்றது; இக்கூர்தன்வாடை - ஆருயிரளவன்று; அன்னைமீர்கான் - ஆருக்கென்சொல்லுகேன் இத்யந்வயி. இக்கூர்தன்வாடை - இப்படி பரி க்ர ஸாமக்ரியையுடைய மிகைத்துக்குளிர்த வாதையென்றபடி,

(ஏ)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், கீழே தனித்தனியும் திரளவும் வாயகமானவை ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலிவந்து மேல்விழுந்து நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[புதுமணமென்று தொடங்கி] - என்னை நலியநலியக் கிளர்ந்து இளகிப்பதிக் கிற வாயையானது புதுமணத்தை முகந்துகொண்டு எறியாநின்றது; செவ்வானம் மறை கிற ஈசையுமாய்த்து; அப்படி ஸம்ஸ்லேஷித்து விஸ்லேஷித்த க்ருஷ்ணனுடைய சேஷத்தம் அவன் தன்னிலுங்காட்டில் வாயகமாகாநின்றது; பின்னை அதுக்குமேலே. [மதுமணமல்லிகையென்று மேலுக்கு] - மதுவையும் மணத்தையுமுடைய மல்லிகையினு டைய செறிந்தகோவை, அழகியபகஞ்சாந்து இவையும் நலியாநின்றன; அதுக்குமேலே அப்படியேகலந்து பரிமாறுகைக்காக பஞ்சமமாகிற பண்ணிலைவைத்து ஊதுகிறகுழ லுக்கே தரிக்கமாட்டுகிறிலேன்.

ப.—அநந்தரம், அதிசயித ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணி யகன்ற க்ருஷ்ண னுடைய க்ருத்ரிமங்கள் அவனிலும் கொடிதாயிராநின்றன; அதுக்குமேலே பாதகங்க ளளும் அதிசயியாநின்றனவென்கிறாள்.

பொங்கு - மேலெழுந்து, இள - இளகிப்பதித்த, வாயை - வாயையானது, புதுமணம் - அலிநவமான பரிமளத்தை, முகந்துகொண்டு - , எறியும் - வீசா நின்றது; (ஸம்ஸ்லேஷத்தையும், கழிந்து), புன் - புல்லிய, செக்கர் - செக்கர்வானமாகா நின்றது; (இவ்வளவில்), அது - வாசாமகோசமான மஹிமாவையுடைத்தாம்படி, மணந்து - ஸம்ஸ்லேஷித்து, அகன்ற - , நங்கண்ணன்-மக்கு ஐவ்வினாகவித்த க்ருஷ் ணனுடைய, கள்வம் - க்ருத்ரிமசேஷத்தங்கள், (ஸம்ருதிவிஷயம்-கக்கொண்டு நலியுமிட த்தில்), கண்ணனில் - அவன் தன்னிலும், கொடிது - கொடிதாயிராநின்றது; இனி - இன்னமும், அதனில்உம்பர் - அதுக்குமேலே, மது - மதுவையும், மணம்-மணத்தையு முடைத்தான, மல்லிகை - மல்லிகையினுடைய, மந்தம் - செவ்வியழியாத, கோவை - தொடையிலும், வண்பகஞ்சாந்தினில் - விலக்ஷணமாய்க்குளிர்ந்த அங்கராகத்திலுங் காட்டில், பஞ்சமம்வைத்து - பஞ்சமமாகிறபண்ணைவைத்து, அதுமணந்து-பரிச்சேதிக்க அரிதாம்படியான தயாவிய ஸம்ஸ்லேஷத்தைப்பண்ணி, இன்னருள் - இனியவருளுக்கு விஷயமான, ஆய்ச்சியர்க்கே - , ஊதும் - (ஸ்வஸம்வேத்யமாம்படி) ஊதுகிற, அத்தீங் குழற்கே - அக்காலத்தில் காட்சியாலுண்டான இனிமையை பாகாசிப்பிக்கிற குழலே னைக்கே, நான் - , உய்யேன் - பிழைக்கமாட்டேன். “சாந்தினில்” என்றது-அஞ்சாம் வேற்றுமை: ஒப்பைச்சொல்லுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், தனித்தனியும் திரளவும் வாயகமானவை ஒன் றுக்கொன்று முற்கோலி நலியாநின்றன என்கிறாள்.

[புதுமணமுகந்துகொண்டு எறியுமாலோ பொக்கிளவாயை] - என்னைநலியக் கிளர்ந்து இளகிப்பதிக்கிற வாயையானது மல்லிகைபின் செவ்விப்பரிமளத்தை முகந்து கொண்டு எறியாநின்றது. இவ்வாயைக்கு ஸ்த்ரீவதம் பண்ணப்பண்ண னுறேபிராய மாய்ச் சொல்லுகிறபடி. [புன்செக்கராலோ] - செவ்வானமும் மறையாநிற்கிற ஈசை யாய்த்து, ஸம்ஸ்லேஷத்தான் பகலென்னும்படியிறே மேல்வருகிற மலை. [அதுமணந்த கன்ற]-அப்படி ஸம்ஸ்லேஷித்துப்பிரிந்தவாக்குக்கு அவிஷயமாம்படியாய்த்துக் கலந்து பிரிந்தபடி. இப்படி அவமானித்த இவர் பாகாமின்றிக்கே பாடாநிற்க, துரஸ்தரான நாம் இதக்கு என்னைபாகாமிட்டுச் சொல்லுவது? “மோருள்ளதனையும் சோறேயோ?”

என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்வார். [நங்கண்ணன் கள்வம் கண்ணனிற் கொடிது] - கலக்கிறபோது நமக்கு ஸ்வம் என்னும்படியிருந்த க்ருஷ்ணனுடைய தற்காலத்திற் பரிமாற்றம், அவன்தன்னிலுங்காட்டில் வ்யாக்யாகாநின்றது. கலக்கிறபோது தாழ்வுகள் தோற்றப் பரிமாறின பரிமாற்றத்தைக்காட்டில் அவன்தானே நல்லனென்கை. [இனியதனிலும்பர்] - பின்னையும் அதுக்குமேலே. [மதுமணமல்லிகை மந்தக் கோவை] - மதுவையும் மணத்தையு முடைத்தான மல்லிகையாலே செறியத்தொடுத்த மாலை. [வண்பசஞ்சாந்து] - அழகிய பசஞ்சாந்து இவை நலிபாநின்றன. [சாந்தினில்] - அதுக்குமேலே பஞ்சமமாகிறபண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டு இக்குழலோசை வ்யாக்யாகாநின்றதுஎன்னுதல்; இவற்றிலே பஞ்சமமாகிற பண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டு குழலோசை வ்யாக்யாகாநின்றது என்னுதல். [அது மணந்து] - அப்படியே கலந்து பரிமாறுகைக்காக ஊதுகிற குழலோசைக்கே தரிக்கமாட்டுகிறிலேன். அப்படி கலந்த இன்னருளாய்ச்சியர்க்கே என்னவுமாம். [இன்னருளாய்ச்சியர்க்கே] - தன்ப்ராஸாதத்துக்கு விஷயவிதைகளான இடைப்பெண்களுக்கே. [தீங்குழல்] - இனியகுழல். ஆகல்போகவிட்டுக் குழலுது மவனிதே. [உய்யேன் நான்] - கீழிலவற்றுக்குப் பிழைத்தாலும் குழலோசைக்குப் பிழைக்கமாட்டேன். குழலோசைதான் காத்துக்கிடக்கிறாரைத் தொடை குத்தியுறக்கி, உறங்குகிற பெண்களையாய்த்தெழுப்புவது ?

நடு.—எட்டாம்பாட்டு. கீழ் தனித்தனியும் திரளவும் வ்யாக்யானவை ஒன்றுக்கொன்று முற்கோலி நலியாநின்றன வென்கிறாள்.

[புதுமணமுகந்துகொண்டேறியுமாலோ பொங்கிளவாடை] - சேவ்விப்பரிமளத்தை முகந்துகொண்டேறியாநின்றது, ஸ்த்ரீவதமென்றவாறே கிளர்ந்துஇளகிப்பதிக்கிறவாடையானது. [புன்செக்கராலோ] - செக்கர்வானமும்போய் மறையுமளவாய்த்து; மேல் வருகிறகாலத்தினுடைய தண்மையைப் பார்த்தவாறே, பகலோபாதி ஸந்த்யையும் தேட்டமாய்வந்து விழுந்தது. [அதுமணந்துஇத்யாதி] - வாக்குக்குஅவிஷயமாம்படியாய்த்துக் கலந்தது. ஸோகலிஷயமாக இருபத்துநாலாயிரம் க்ரந்தம்சொன்னவன், ஸம்ஸ்லேஷலிஷயமாக வொன்றும் சொல்லிற்றிலனிதே, அவிஷயமாகவே வாக்குக்கு; "ஸோகஸோகஸவ ராமதஃ" (ஸோகஸ்ஸ்லோகத்வமாகதஃ) என்று ஸோகலிஷயமாகவிதேசொல்லிற்று.

எட்டாம்பாட்டு—புதுமணம் இத்யாதி. "இனியதனிலும்பர்" என்றுதொடங்கி, "ஊதுமத்தீங்குழற்கே யுய்யேன்நான்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவநாரிகை - கீழ் தனித்தனி இத்யாதி. கீழிற்பாட்டில் இப்பாட்டுக்காதிக்கயம் - முற்கோலிநலிகை. இதுக்கு ஸப்தம் - "வண்பசஞ்சாந்தினில் பஞ்சமம்வைத்து" என்றது.

ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே யருளிச்செய்கிறார் - செக்கர்வானமும் இத்யாதி. அதாவது - "செக்கர்" என்று - ஸந்த்யாராகமாய், "புன்மை" என்று - அல்பமாய், ஸந்த்யாராகம் மறையுமளவாய்த்தென்றாய், ஸந்த்யையும் மறையுமளவாய்த்தென்றபடி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே, புன்மை - தண்ணிமையாய், க்ருாமான செக்கராகாநின்ற தென்றபடி. வ்யாக்யான ஸந்த்யை போதெது நல்லதன்றோவென்ன - மேல்வருகிற இத்யாதி. தண்மை - க்ரோளம். இன்னபடி கலந்தெருளுதே, "அது" என்றதுக்கு ஊவம்-வாக்குக்கு இத்யாதி. இதுஅப்படி வாக்குக்குஅவிஷயமோவென்ன-ஸோகஃ இத்யாதி "நாஸிஷுஸ்வீதயாவாயபூ" இத்யாதியாலே ஸம்ஸ்லேஷம் சொல்லவில்லையோவென்ன - ஸோகஸ்ஸ்லோகத்வம் இத்யாதி. அதாவது - உபக்ரமப்ரதாந்யத்தாலே ஸோகலிஷயமென்றபடி. "ஸோகஸுரெஸுதாஹி. பூ. பூ. வாக்ஷெதீ. பூ. கொகிஷி. பூ."

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஊதுமத்திங்குழற்கேய்யேனானதுமொழிந்திடையிடைத்தன்செய்கோலத், தூதுசெய்கண்கள்கொண்டொன்றபேசித் தூமொழியிசைகள்கொண்டொன்றநோக்கிப், பேதுறுமுகஞ்செய்துநொந்துநொங்குபேதைநெஞ்சறவறப்பாடும்பாட்டை, யாதுமொன்றறிகிலமம்ம அம்ம மாலையும் வந்ததுமாயன்வாரான்.

ஆ.—(ஊதுமத்திங்குழற்கே.) - ஊதுமத்திங்குழற்கே உய்யமாட்டுகிறிலேன்; அதின்மேலே, அங்கனே நம்மை யழைத்து, தூதுசெய்கண்களைக் கொண்டு பணிமொழிகளாலே ஸார்த்வவாதம்பண்ணி தூமொழியிசைகள்கொண்டு ப்ரோமகர்ப்பமாக நோக்கியும், பேதுறு முகஞ்செய்து நொந்துநொந்தும், ஊடலைத்தீர்த்துக்கொண்டு எம்மோடே குரவைகோத்து, கேட்டாரநெஞ்சுகளெல்லா மழியுப்படி பாடினபாட்டு என்னை நின்றசுருகிறபடி ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை; அதின்மேலே மாலையுர்வந்தது, மாயன்வாரான் என்றவுலறுகிறான்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இடைப்பெண்கள்கடுவு இவன் திருக்குழலுதி அருளுகிறபோது நடுவேநடுவே தன்னுற்றமையாலே சில உக்திசேஷத்தங்களைப் பண்ணுகின்றன்கொண்டு பாடுகிறபாட்டை நினைத்து ஒன்றும் தரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்கிறான்.

[அதுமொழிந்தென்று தொடங்கி] - திருக்குழல் ஊதாசிற்க, நடுவேநடுவே, இடைப் பெண்களுடைய நோக்குக்களுக்கும் வடிவழகுக்கும் தோற்றுப் பேச நிலமல்லாதபடியான வார்த்தைகளைச் சொல்லியும் குழலுதுகையிலே மிகவும்முண்டு வாயாலே வார்த்தைசொல்ல அவஸரமில்லாதபோது தன்கருத்தை அவர்களுக்கு அறிவிக்கவல்ல திருக்கண்களாலே வார்த்தைசொல்லியும் தன்திருமிடற்றில் அழகிய பேச்சோடுகடின இசைகளாலே அழகியகண்ணாலே நோக்கி ஈடுபடுத்துமாபோலே ஈடுபடுத்தியும் தன்மிடற்றில் ஓசை தன்செவிக்கணித்தாகையாலே தான்முந்துற மிகவும் ஈடுபட்டுப்பின்னை பெண்களுடைய நெஞ்சில்ஊடலை அறமறக்கும்படி பாடுகிறபாட்டை. அது மொழிந்தென்று - அது தவிர என்னவுமாம். [ஆதுமென்று தொடங்கி] - ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை. அதுக்கு மேலே மிகவும் ஸயாவஹமாய்ப்படி ராத்ரியுர்வந்தது. ஆர்சர்யலுதனானவனும் வருகிறிலன். [மாயன்] - தன்னைப் பிரிந்தார் லஜ்ஜைக்கும்படிதானே இழவாளாய் வந்து தோற்றுமவன்.

ப.—அந்தரம், ஸாபிப்ராயங்களான நிரீக்ஷணங்களையும் உக்திகளையு முடையனய்க்கொண்டு மனோஹரமான பாட்டை யுடைத்தாம்படி யூதுகிற குழலுக்கு நான் தரிக்கமாட்டேனென்கிறான்.

இடையிடை, இடையிலே, அது - ஸ்வஸம்வேத்யமாய் அவர்களறியும்படியான தன்னைசயஸுசகமான பாசாங்களை, மொழிந்து - சொல்லி, ஊதும் - ஊதுகிற, அத்திங்குழற்கே - அந்த இனியகுழலேசைதனக்கே, நான் - நான், உய்யேன்.

தரிக்கமாட்டுகிறிலேன் ; தன் - தனக்குத்தானே, செய் - செய்யப்பட்ட, கோலம் - கோலத்தந்தியுடைத்தாய், (அந்த விஷயத்திலே முற்படச்சென்று), தூதுசெய் - தூத க்ருத்யத்தைப்பண்ணும், கண்கள்கொண்டு - கண்களைக்கொண்டு, ஒன்றுபேசி - ஸ்வா பிப்ராயத்தை ஸ்பஷ்டமாகச்சொல்லி, துமொழி - (தன்னுடைய தெளர்த்தயதில்) பரிபூத் தமான பாசுரங்களை யுடைத்தான, இசைகள்கொண்டு - இசைகளைக்கொண்டு, ஒன்று நோக்கி - ஸ்வாபேகிதங்களைக் கடாஷித்து, பேதுறுமுகம்செய்து - (இப்பாட்டினி மையில் தனக்குடண்டான) சுடுபாடு தன் முகத்திலே தோன்றும்படியாய், நொந்து நொந்து - ("இதுகேட்ட அபலைகளான பெண்கள் என்படுகிறாரோ?" என்று)மேன்மேலான நொந்து, பேதை - முகத்தைகளான பெண்களுடைய, நெஞ்சறவு - நெஞ்சிலுடலால் வந்த விஸ்வலஷம், அற - மிகவும் அறம்படி, பாடும் பாட்டை - பாடுகிறபாட்டை, ஆகும்ஒன்று - ஏதேனுமொருபாகாரத்தாலும், அறிகிலம் - அளவிட்டறியமாட்டு கிறிலோம்; (இவ்வளவிலே), அம்மவம்ம - அம்மே அம்மே! மாலையும்வந்தது - ராத்ரி வந்தது; மாயன் - ஆப்சர்யபூதன், வாரான் - வருகிறிலன். 'அதுவொழிந்து' என்ற பாடத்துக்கு, குழலோசையு மொழிபெவன்று சொல்லுவர். தன்செய்கோலமென்று - தன் சிவந்தகோலமென்றுமாம். பேதுறவு - நெஞ்சழிவு.

இ - ஒன்பதாம்பாட்டில், இடைப்பெண்கள்நடுவு இவன் குழல்ஊதுகிற போது நடுவே தன்னுற்றமையாலே சில உக்திசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுகின்றன்கொண்டு பாடும்பாட்டை நினைத்து ஒன்றும் தரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்கிறான்.

[ஊதும் இத்யாதி] - "கீழிலவை மிகை" என்னும்படி குழலோசை வாய்க மாகிறபடி. [இடையிடை - அதுமொழிந்து] - குழல் ஊதும்போது "பிரிந்தேன் ஆற் றேன்" என்றும்போலே நீச ஹாஷணங்களை வைத்தாய்த்துக் குழலுதுவது. அவற்றைத் தன்வாயாற் சொல்லவொண்ணாமையாலே 'அது' என்கிறான். "அதுவொழிந்து" - தவிர்ந்தென்றுமாம். [தன்செய்கோலத் தூதுசெய்கண்கள்] - தனக்குத்தானே ஆஹாண மாய்த் தன் க்ருத்யை அவர்களுக்கு அறிவிக்கவல்ல திருக்கண்கள். நெஞ்சில் மறத்தாலே "கிட்டக்கடவோமல்லோம்" என்றிருக்கிற பெண்களுடைய காலைச் சென்றுபிடியாநிற் கும் கண்கள் என்கை. "வநெஞ்செல்லாநீயொருவெடுபெடுமெனபுரமவிட டெடு; | ராநெணாஸாவலிதாமொவெடு ஹரிணாஹுதவெதலு; " நம்பி மூத்த பிரான் செய்யுமத்தைச் செய்யாநிற்கும். [ஒன்றுபேசி] - கண்ணானது வாக்வ்ருத்தியை அடிகரித்தது. பேச்சால் பிறக்கும் ஸ்பஷ்டத்தை நோக்காலே பிறக்கை. [துமொழி யிசைகள் கொண்டொன்று நோக்கி] - அழகிய பேச்சோடுகூடின இசைகளாலே கண் ணாலே நோக்கி சுடுபடுத்துமாபோலே சுடுபடுத்தி. இசையோடே கூடச்செய்தேயும் இயலும் தெரிந்திருக்கை. வாக்வ்யவஹாரமும் நேத்ரவ்ருத்தியும் மாறாடினபடி. [பேதுறு முகஞ்செய்து நொந்து நொந்து] - கேட்கிறவர்களிலும் தன்செவி யணித்தாகையாலே, "நாம் சுடுபடுகிறபடி கண்டால் அபலைகளானவர்கள் என்படுகிறார்கள்?" என்று மிகவும் நொந்து; "வநெஞ்சரான நம்மை வருத்தினபடி கண்டால் அபலைகள் என்படு கிறார்களோ" என்று மிகவும் நோவுபட்டான். [பேதைநெஞ்சறவறப்பாடும் பாட்டை] - பெண்களுடைய நெஞ்சம் ஊடலையறமறந்து பொருந்தும்படி பாடுகிற பாட்டை. ஒரு விடற்றோசையிலே அழிகிறநெஞ்சு கொண்டிறே மறம்கொண்டாடுவது. [அதுமொன்று அறிகிலம்] - அது வாய்கமாகிறபடி எனக்கு ஒன்றும் தெரிகிறதில்லை. [அம்மவம்ம

மாஸியும் வந்தது] - மிகவும் ஹபாவஹமாம்படி ராத்திரியும் வந்தது. இனியிருந்து
க்லேஸரிக்கவேண்டாதபடி இது முடித்தே விடும்போலேயிருந்தது. [மாயன் வாரான்] -
தண்ணைப்பிசின்தார் லஜ்ஜிக்கும்படி தானே யிழுவாளாளுபவந்து கால்பிடிக்கும். ஆப்சர்ய
ஹதன் வருகிறான்.

நாடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பண்டே இடைப்பெண்கள்நடுவே தூவன் குழ
லாகுகிறபோது நடுநடுவே தன்னாற்றாமையாலே சில உக்திசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணாவின்று
கொண்டு பாடும் பாட்டை நினைத்து ஒன்றும் தரிக்கமாட்டுகிறிலே என்கிறார்.

[ஊதுமத்தீங்குழற்கேயுய்யேன்நான்] - “கீழிலவைமிகை” என்னும்படி குழலோசையே வாகமாகமானபடி. [இடையிடை அதுமொழிந்து] - “பிரிந்தேன். ஆற்றேன்” என்றற்போலே சோல்வசிற நீசலாஷணங்களை யிடையிடையே சோல்லியாய்த்துப் பாடுவது. தாழ்ந்த சேயலும் பேச்சும் தன் வாயாற் சோல்லமாட்டாமையாலே, ‘அது’ என்கிறாள். எம்பார், இவ்விடத்தே வந்தவாறே, “மொருள்ளதனையும்சோறேயோ? தேசிகருங்கூடப் பாகரமிட்டுச் சோல்லமாட்டாதே ‘அது’ என்னிற்க, மத்யஸ்த்தரான நாம் இதுக்கென்னபாகரமிட்டுச் சோல்வது!” என்றநளிச்செய்தாராம். அன்றிக்கே. “அதுவொழிந்து” அது தலிர்ந்தென்னவுமாம் : நடுவே நடுவே பாடுகிற பாட்டைவிட்டேன்னவுமாம். [தன்செய்யித்யாதி]-தனக்குத்தானேயாலரணமாய் தன்சருத்தை அவர்களுக்கஅறிவிக்கவல்லதிருக்கண்கள். நெஞ்சில் மறத்தாலே “கிட்டக்கடலோ மல்லோம்” என்றிருக்கிற பெண்களுடைய காலைச்சென்று பிடியாநிற்கும் கண்களென்கை. நம்பிமத்தபிரான் செய்வற்றையடையச் செய்யா நிற்குமாய்த்து. குழலாதுகையிலே மூண்டு மீண்டு வார்த்தை சோல்ல

ஒன்பதாம்பாட்டு.—ஊதும் இதயாதி “இடைபிடைபுதுமொழிந்த” என்றுதொடங்கி “பாடும்பாட்டை ஆதமொன்றறிகிலம்” என்கி “பதங்களைக் டாகுதித்தவதாரிசை - பண்டே” இது யாதி, “பண்டே” என்றதுக்கர்த்தம் ஸந்திகத்தம்.

[illegible]

வோண்ணுமையாலே வாக்வ்யாபாரத்தை யெறட்டுக்கொள்ளாநிற்குமாய்த்து. பேச்சாற்
பிறக்கும் ஸ்பஷ்டதை நோக்காலே பிறக்கை. [அமொழியிசைகள் கொண்டொன்று
நோக்கி] - அழகிய பேச்சோடே கூடின இசைகளாலே, கண்ணாலே நோக்கி யீபேடுத்த
மாபோலே யீபேடுத்தி. இசையோடேகூடச் செய்தேயும் இயலும் தெரிந்திருக்கை. வாக்
வ்யவஹாரமும் நேத்ரவ்ருத்தியும் மாறாடினபடி. [பேதுறுமுகஞ்செய்துநொந்துநொந்து] -
கேட்கிறவர்களிலும் தன்செலி யணித்தாகையாலே, “நாம் ஈபேடுகிறபடி கண்டால் அவை
லைகளானவர்கள் என்படுகிறார்களோ?” என்று மிகவும் நொந்து. “வன்னெஞ்சரான
நம்மை வருத்தினபடி கண்டால், அபலைகளென்படுகிறார்களோ?” என்று மிகவும்நொவு
பட்டான். [பேதைநெஞ்சறவறப்பாமேப்பாட்டை] - பேண்களுடைய நெஞ்சு ஊடலை
மறந்துவந்து பொருந்தும்படி பாடுகிற பாட்டை. [ஆதுமொன்றறிகிலம்]-அது ஷா, கமாகிற
படி எனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லை. [அம்மவம்ம] - பூசல்பூசல். [மாலையும்வந்தது]-
யிகவும் ஷாபகமாம்படி ஸந்த்யையும் வந்தது இனியிருந்து க்வேசிக்கவேண்டாதபடி
இது முடித்தே விடும்போலே யிருந்தது. [மாயன்வாரான்] - தன்னைப் பிரிந்தார் லஜ்ஜிக்
கும்படி தானையிழவாளாய்வந்து கால்பிடிக்கும் ஆர்ச்சர்யல-உதன் வருகிறிலன். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

மாலைபும்வந்ததுமாயன்வாரான்மாமணிபுலம்பவல்லேறணைந்த, கோலன்னொகுகளுகளுமாலோகோடியனகுழல்களுங்குழறுமாலோ, வாலோளிவளர்முல்லைக்கருமுனைகள்மல்லிகையலம்பீவண்டாலுமாலோ, வேலைபும்விசம்பில்விண்டலறுமாலோஎன்சொல்லியுய்வனிங்கவனைவிட்டே.

ஆ.—(மாலைபும்)-மாலைபும் வந்தது, மாயன் வருகிறிலன்; மாமணிபுலம்பவல்லேறணைந்த கோலன்னொகுகள் களித்துக் கொடுவாராநின்றன; வண்துவரைப்பெருமாளுடைய திருத்தோழன்மார் குழல்களை யூதிக்கொடு வந்து புகுராநின்றனர்; அதிதவளமான ஒளிவளர்கிற முல்லை கருமுனைகள் மல்லிகைதொடக்கமான பூக்களின் மதுக்களைப் பருகி வண்டுகள் ஆலாநின்றன; கடலும் கிளர்ந்துகொடுவாராநின்றது; இத்தசையில் அவனைவிட்டு நான் எத்தைச்சொல்லி யுய்வது? என்கிறான்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ராதிரியும் வந்து மஹாவஸாடிம் வர்த்தியாநிற்க அவனைவரக் காண்கிறிலோம்; இனி வாயகங்களுடைய ஸந்தியியில் அவனையொழியத்தரிப்பரிது என்கிறான்.

[மாயன் வாரான்] - தன்னைக்காணவே ப்ரதிகுலங்களெல்லாம் அதுகலமாம் படி தோற்றும் ஆர்ச்சர்யபூதனானவனும் வருகிறிலன். [மாமணியென்று தொடங்கி]-கழுத்திற்பூண்ட பெரியமணிகள் ஓசைப்படும்படி வலியவறு அணைகையாலே புதுக்கணித்த நாகுகள் களியாநின்றன. ஊரையணித்தாக வந்து இடைப்பிள்ளைகளெல்லாருங்கடக் கேட்டார்க்குத் தரிப்பரிதாக ஊதுகிறகுழல்களும் கூடி த்வதியாநின்றன. [வாலோளியென்று தொடங்கி] - மிக்க ஒளியையுடைத்தாய்க் கொண்டு வளர்கிற முல்லை கருமுனைகள் மல்லிகை இவற்றினுள்ளே புக்குமுழுகி வண்டுகள் ஆலாநின்றன. கடலும் ஆகாசத்திலே கட்டிக் கூப்பிடாநின்றது: இவற்றின்கடுவே அவனை யொழியப் பிழைக்கும்படி யெங்கனே?

ப.—அந்தரம், ஆர்ச்சர்யபூதனானவன் வந்திலன்: வாயகங்கள் நலியாநின்றன; இனி எங்கே யுஜ்ஜீவிப்பேன்? என்கிறான்.

மாலைபும்வந்தது - வருவதாக அவன்குறித்துப்போன மாலைக்காலமும் வந்தது; மாயன் - தன் ஸந்தியியாலெல்லாம் அதுகலிக்குப்படியான ஆர்ச்சர்யத்தை யுடையவன், வாரான் - வருகிறிலன்; மாமணி - பெரியமணிகள், புலம்ப - த்வதிக்கும்படி, வல்பெருமிடுக்கனான, ஏறு - ஏறுகள், அணைந்த - அணைந்த, கோலம் - ஈர்வாயமான வடிவையுடையவாய், நல் - ஏறுகளோடுகலந்த வுதப்பையுடைத்தான, நாகுகள் - நாகுகளானவை, உகளும் - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரம னஞ்சாரத்தைப்பண்ணுநின்றன; குழல்களும் - (பசுக்கள் குளிகைக்காகப் பலவிடத்திலும் ஊதின) குழல்களானவை, (அவன் குழலோசையை ஸ்மிரிப்பித்து), கோடியன் - அலைஹ்யமாரம்படி, குழறும் - அநக்ஷராஸமாக த்வதியாநின்றன; வால் - வெளுத்த, ஒளி - ஒளியையுடைத்தான, வளர் - கோடியானது மிகாநிற்கிற, முல்லை -, கருமுனை -, மல்லிகைகள் - மல்லிகைகளை, அலம்பி - அவமாவறித்து, வண்டு-வண்டுகளானவை, ஆலும் - ஸப்தியாநின்றன; வேலை

யும் - ஸமுத்ரமும், விசம்பில் - ஆகாஸத்திலேகிட்டி, வீண்டுஅலறும் - வாய்விட்டுக் கூப்
பிடாநின்றது, இங்கு - இவ்வளவில், அவனைவிட்டு - , என்சொல்லி - எத்தைச்சொல்லி,
உய்வன் - உஜ்ஜீவிப்பேன்?

இ - பத்தாம்பாட்டில், வருவதாகச் சொன்னகாலம் வந்திருக்க, அவன்
வருகிறிலன்; வாய்கங்களுடைய ஸந்தியியில் அவனையொழிய தரிப்பரிது என்கிறான்.

[மாலையித்யாதி] - மாலையையும் அவனையும் கூடப்பிணைத்து விட்டாள் போலே
காணும். அவன்வருவானாகக் குறித்துப் போன காலம் வந்தது; தான் வருகிறிலன்.
[மாயன்] - தன்னைக்காணவே ப்ரதிகூலங்களெல்லாம் அதுகூலமாய்ப் ப. தோற்றும் ஆஸ்
சர்யம் அதன் வரக்காண்கிறிலேன். [மாமணியித்யாதி] - பெரியமணி த்வரிக்கும்படி
வலிய ஏறுஅனைகையாலே டிர்ஸநீயமான வடிவையுடைத்தாய், “துஆஸ்ரீவயொவ்ய
தூழ்” என்கிறபடியே ருஷஹத்துக்கு ஸத்ருஸமான பருவத்தைபுழுடைய நாகுகள்
களியாநின்றன. [வல்லேறு] - நாகு பிடிக்கொடுத்ததில்லை என்றுமீளாத தொடங்கி
னதுமுடிய நடத்தவல்ல ருஷஹம். உகளுகை - கலவிக்குப் போக்குவிட்டு ஸஸம்
ப்ரமஸ்ருத்திகளைப் பண்ணுகை. [கொடியன்] - கேட்டார்க்குத் தரிப்பரிதாமவை.
[குழல்களும்] - தூரப்போன பசுக்களை மீட்கைக்காக அங்குமிங்கும் சிதறின இடைய
செல்லாரும் திரண்டு ஊரைவந்து கிட்டி யூதுகிறகுழல்களும். [குழலும்] - எழுத்தும்
சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி விரவிக்கொண்டு எழாநின்றது; நாகுகளால்வந்த
நலிவுக்குமேலே குழல்களும் நலியாநின்றன. [வாலொளியித்யாதி] - மிக்க ஒளியையுடைத்
தாய்க் கொள்கொப்புழுட வளருகிற முல்லை, அப்படியிருந்துள்ள கருமுதை, அது
போலேயிருந்துள்ள மல்லிகை, இவற்றினுள்ளே முழுகி வண்டுகள் ஆலியாநின்றன;
கடலும் ஆகாஸத்திலே கிளர்ந்து கூப்பிடாநின்றது. ஸம்ஹேம மத்யத்திலே
தைர்யஹங்கம் பிறந்து கூப்பிடும்படிக்கு ஸ்மாரகமாய் நலியாநின்றது. [இங்கு அவனை
விட்டு என்சொல்லியுய்வன்] - வாய்கபதார்பங்களநடுவு அவனையொழிய எத்தைச்
சொல்லி உஜ்ஜீவிப்பது? இவை மேல்விழுந்து நலியாநின்றன; அவனை வந்திலன். நான்
உஜ்ஜீவிக்கவென்பது ஒன்றுண்டோ? முடிந்தேன்! என்றபடி.

நாடு.—பத்தாம்பாட்டு. வருவதாகச்சொன்ன காலம் வந்திருக்க அவன் வரு
கிறிலன்; வாய்கங்களுடைய ஸந்தியியில் அவனையொழியத் தரிப்பதெங்கே? என்கிறான்.

[மாலையித்யாதி] - மாலையையும் மாலையும் கூடப் பிணைத்துவிட்டாள் போலே
காணும். வருவதாகக் குறித்துப்போன காலம் வந்தது, அவன்தான் வருகிறிலன். அவ
னைக்காணவே, ப்ரதிகூலமெல்லாம் அங்கூலமாய்த் தோற்றமிறே. [மாமணிபுலம்ப] -
பெருத்தமணி த்வரிக்க. [வல்லேறு இத்யாதி] - நாகு கைபுருந்தாலல்லது மீளாதாய்த்து.
அலிமதம் கைபுருந்தாலல்லது மீளாத ஏறுகளோடே கலந்த டிர்ஸநீயமான ஸ்நேஹத்தை

பத்தாம்பாட்டு.—மாலையும் இத்யாதி. “மாலையும்வந்ததுமாயன்வாரான்,மாமணிபுலம்ப”
என்றுதொடங்கி, “இங்கவனைவிட்டு” என்னுமனவும் கடாஷித்தவதாரிகை - வருவதாக இத்யாதி.

“மாலையும் - மாயன்” என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ரஸோத்தியாக ஹவம் - மாலையையும்
இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - வருவதாகஇத்யாதி. அவன் வந்தால் பெறுகிறபேறெதென்ன - அவனைக்
காணவே இத்யாதி. ருஷஹத்துக்கு வலிமையேதென்ன - நாகு கைபுருந்தால் இத்யாதி. உத்
தத்தையறுவதித்துக்கொண்டு, “உகளுமாரோ” என்னுமளவுக்கும் ஸப்தார்த்தம் - அலிமதம் இத்

யுடைய நாகுகள், அந்த ஸம்ஸ்லேஷத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரமவ்ருத்தி
கள் பண்ணுகின்றன. நான் ஸோகத்தோடேயிருந்தேன், இவை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்கு
விடாநின்றன. பின்னை, அவன்செய்த தேன்னென்னில்? - அவன் இன்னமும் வரவுக்கு
க்ருஷிபண்ணுகின்றான். [கோடியனவித்யாதி] - தூரப்போன பசுக்களை யோரிடத்திலே
திரட்டுகைக்காக அங்குமிங்கும் சிதறின இடையறடையத் திரண்டு எல்லாருமொக்கக்
குழல்களைவாங்கி ஸந்த்யாஸமயத்திலே தங்கள்வரவை ஊரறியும்படியாகவும் பெண்கள்
நெஞ்சில் மறமறும்படியாகவும் எழுத்தும் சொல்லும்பொருளும் தெரியாதபடி ஒன்றாக
விரலியெழும்படி யூதுவதொருகுழலோசையுண்டு; அது வ்யாக்யமாகாகின்றதாய்த்து. [வா
லொளி இத்யாதி] - மிக்கவொளியையுடைத்தாய்க் கண்டவிடமெங்கும் தானேயாம்படி
படர்ந்தமுல்லை, அப்படியிருக்கிற கருமுகை, மல்லிகை, இவற்றிலேபுகுது மதுபாநம்பண்ணி
அலைகிற - ஆலிக்கிறவண்டுகளானவை ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம் பண்ணுகின்றன; தீர்யக்குக்க
ளானவை, ஸம்ஸ்லேஷத்தால்வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுக் களிப்பனவும், ஸஸம்
ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணுவனவு மாகாகின்றன. [வேலையும்] - கடலும், ஆகாத்திலே நின்ற
கடப்பிடாநின்றது. ஸம்ஹோமத்யத்திலே ஸாயலங்கம்பிறந்து கடப்பிடேயுக்குஸ்மாரக
மாய் நலியாநின்றது. [இங்கவனைவிட்டு-என்சொல்லியுய்வன்] - வ்யாக்யபதார்த்தங்களின்
நடுவே, அவனையொழிய எத்தைச்சொல்லி யுஜ்ஜீவிப்பது? இவை மேன்மேலென
நலியாநின்றன: அவனோ வந்திலன், நான் உஜ்ஜீவிக்கவேன்று ஒன்றுண்டோ? முடிந்தே
னென்றபடி.

(க௦)

பதினொராம் பாட்டு.

அவனைவிட்டகன்று யிராற்றகில்லா அணியிழையாய்ச்சியர் ஸ்ரீப
புசல், அவனைவிட்டகல்வதற்கே யிரங்கியணிசூருகர்ச்சடகோபன்மாறன்,
அவனியுண்டிமிழந்தவன்மேலுரைத்த ஆயிரத்துள்ளிவைபத்துங்கொண்டு,
அவனியுளலற்றிநின்றயும் மின்தொண்டிர்அச் சொன்னமலை நண்ணித்
தொழுதே.

ஆ — (அவனைவிட்டு) வண்துவரைப்பெருமானைப்பிரிந்து தங்களைப்பிரிந்து
தங்களைக்கொண்டு தரிக்கமட்டாமை * அந்தியம்போது அணியிழையாய்ச்சியர் திரள

யாதி. அனைந்த - ஸம்ஸ்லேஷித்த. இத்தால் ஹவம்-நான் ஸோக இத்யாதி. மேலுங்கவதாரிகை .
பின்னை இத்யாதி. கோடியன - க்ருஷங்கனான. "குழல்கள்" என்கிற வெறுவசநத்துக்கர்த்தம் -
தூரப்போன இத்யாதி. விரவி - கடடி. "வாலொளியவன்" என்கிறது - மூன்றுக்கும் விசேஷ
ணம். வால் - மிகுதி. அலம்புகை - அலைகையாய், ஸப்திக்கநவென்றபடி. ஆலுகை-ஸஸம்ப்ரம
ந்ருத்தம்பண்ணுகை. "அலம்பி - அவகாஷித்து, ஆலும் - ஸப்தியாநின்றன" என்று உரையி
லர்த்தம். "நாகுகளாகும், வண்டாலும்" என்கிற இரண்டாலும் பலித்தவர்த்தம் - தீர்யக்குகள்
இத்யாதி. களிப்பனவும் என்றது - நாகுகளை; ந்ருத்தம்பண்ணுவனவும் என்றது - வண்டுகளை.
விண்டு - வாய்விட்டு. இது சொன்னதுக்கு ஹவம் - ஸம்ஹோம இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் -
வ்யாக்ய இத்யாதி. இத்தால் ஹவம்-இவை மேன்மேல் இத்யாதி.

(க௦)

நின்று கூப்பிட்டாற்போலே, ஆழ்வாரும் அவனைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டாமை கூப்பிட்ட லற்றின இத்திருவாய்மொழியைக்கொண்டு அலற்றியுய்யலாமென்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், அவன்பக்கல் சாபலமுடையார் இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்லி அவனைப் பெறுங்கோள் என்கிறார்.

[அவனைபென்று தொடங்கி] - எம்பெருமானை விஸ்வலேஷித்து ஆத்மதாரண ஸுமைகளன்றிக்கே யிருக்கிற விலக்ஷணைகளான இடைப்பெண்கள் அவன்வரவுதாழ்த்த ஸந்த்யாகாலத்தில் கூப்பிட்ட பாசரத்தை ஆழ்வார் அவனுடைய பிரிவாலே நோவு பட்டு எல்லார்க்கும் எல்லாப்படிகளாலும் ரக்ஷகனுனவன் விஷயமாகச் சொன்ன ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியைக் கொண்டு. [அவனியென்று தொடங்கி] - அப்படி ரக்ஷகனாகச்சொன்ன எம்பெருமானை அவன்பக்கல் சாபலமுடையார் ஊமியிலே நிரந்தரமாக ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோள் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக ஹவத்ஸம்ஸ்வலேஷத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

அவனைவிட்டகன்று - அதிஸயிதேஹாக்யனுன க்ருஷ்ணனைவிட்டகன்று, உயிர் ஆற்றகில்லா - ப்ராணதாரணம்பண்ணமாட்டாதேயிருப்பாராய், அணியிழை - அவன் வரவுக்கீடாக அணியப்பட்ட ஆபரணங்களை யுடையாரான, ஆய்ச்சியர் - கோபிமார், மாலை-மாலைக்காலத்தில், பூசல் - அவன்வரவுகாணாமல் கூப்பிட்டபடியை, அவனை விட்டகல் வதற்கே - அவனை விட்டகன்றிருக்கைகரிமித்தமாக, இரங்கி - நோவுபட்டு, அணிகுரு கூர் - அழகியதிருநகரிக்கு நிர்வாஹகாரான, சடகோபன்மாதன் - ஆழ்வாரானவர், அவனி - பூமியை, உண்டு - ப்ரளயங்கொள்ளாமல் உண்டு, உமிழ்ந்தவன்மேல்-உமிழ்ந்த வன் விஷயமாக, உரைத்த - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் இவைபத்தும்கொண்டு-ஆயிரத்துள் இவைபத்தையும் ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு, அவனியுள் - பூமிக்குள்ளே, அலற்றி நின்று - ப்ரீதியாலே திரளாகக்கூப்பிட்டுநின்று, தொண்டர்-அநுஹவசாபலத்தையுடைய வர்களே! அச்சொன்னமாலை - அங்குச்சொன்ன ஆபூரிதவ்யாமுக்யனுனக்ருஷ்ணனை, நண்ணித்தொழுது - கிட்டித்தொழுது, உய்ம்மின் - உஜ்ஜீவியுங்கோள்! இத்திருவாய் மொழியில் இப்பத்துப்பாட்டும்-கோபிமார் தனித்தனியே கூப்பிட்ட பாசரமாதல், ஒரு கோபிகை திரளோடேகூடியும் தனியுமாய்க்கூப்பிட்ட பாசரமாதலாயிருக்கிறது. இது எண்ணிராகிரியவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், அவன்பக்கல் சாபலமுடையார் இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்லி அவனைப்பெறுங்கோள் என்கிறார்.

[அவனைவிட்டகன்று உயிராற்றகில்லா] - அவனை விஸ்வலேஷித்து ப்ராண தாரணஸுமைகளன்றிக்கே யிருக்கிறவர்கள். [அணியிழையாய்ச்சியர்] - ஒப்பிக்கப்பட்ட ஆபரணங்களை யுடைய இடைப்பெண்கள். “கொங்கைமேற் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புகுந்து” என்கிறபடியே, அவன் வரவுக்குஉடலாகத் தங்களை அலங்கரித்து வரும் காலத் தில் வரக் காணாமையாலே கூப்பிட்ட கூப்பிட்டை. [அவனையித்யாடி] - அவனுடைய பிரிவாலே நோவுபட்டு அருளிச்செய்த ஆழ்வார். அவர்களெல்லாரும் பட்ட க்லை ஸத்தை இவரொருவருமே பட்டாரென்கை. [அவனியுண்டு உமிழ்ந்தவன் மேலுரைத்த] - ஸர்வரையும் ப்ரளயபத்திலே ரக்ஷித்து அழிந்தவற்றை யடங்க உண்டாக்கின ஸர்

வேஸ்வரன் திருவடிகளில்லையாய்த் துச் சொல்லிற்று. விரஹப்ரளயத்தில் நின்றும் தம்மை யெடுக்க வேணுமென்று சொன்ன வார்த்தையாய்த் து. [அச்சொன்னமாலே நண்ணித் தொழுது தொண்டர் - அவனியுளலற்றிநின்றும்மின்] - அப்படி வ்யாமோஹத்தையுடையவனைக்கிட்டித் தொழுது சாபலமுடையார் ஹுமியிலேநின்று அடைவுகெடக் கூப்பிட்டு உஜ்ஜீவியுங்கோள். இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்கு, என்னைப்போலே "என்சொல்லியுய்வன்?" என்று கூப்பிடவேண்டா: பேற்றிலே அந்வபமென்கை.

ஈடு. - நிமமத்தில், அவன்பக்கல் சாபலமுடையார், இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்லி அவனைப்பெறுங்கோ ளென்கிறார்.

[அவனைவிட்டகன் றயிர்ஆற்றகில்லா அணியிழையாய்ச்சியர்] - அவனைவிட்டு லேஷித்துத் தந்தாமுடைய ப்ராணன்களைக்கொண்டு தரிக்ககூடிமைகளன்றிக்கே, அவனுடைய வரவுக்கு உறுப்பாக ஒப்பிக்கப்பட்ட ஆஹரணங்களுடைய இடைப்பெண்கள். "கொங்கைமேல்துங்குமத்தின் குழம்புழிப்பதந்து" என்கிறபடியே; அவன்வரவுக்கு உடலாகத் தங்கையலங்கரித்து வரும்காலத்தில் வரக்காணுமையாலே, திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலகூடம் குடியிற்பெண்கள் க்ருஷ்ணவீரஹத்திலே ஒருஸந்தையிற் கூப்பிட்ட கூப்பிடாய்த்து. [அவனைவிட்டகல்வதற்கே யிரங்கி] - † (அவனுடைய பிரிவாலேநோவுபட்டு) அவர்களெல்லாரும்பட்ட க்வேஸத்தை இவரோடுவரும் பட்டாரென்கை. [அவனியுண்மீழ்ந்தவன்மேலுரைத்த] - † (ஸ்ர்வரையும்) ப்ரளயாபத்திலே ரகூதித்து அழிந்தவற்றையடையவுண்டாக்கின ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளில்லையாய்த் துச் சொல்லிற்று! தொண்டர் - அணிதருகடர்ச்சடகோபன்மாறன், அவனியுண்மீழ்ந்தவன்மேலுரைத்த வாயிரத்துள் - அவனைவிட்டகல்வதற்கேயிரங்கி - அவனைவிட்டகன்றுபிராற்றகில்லா வணியிழையாய்ச்சியர் மாலேப்பூசல் - சொன்ன - இப்பத்துங்கொண்டு - அம்மாலேநண்ணித்தொழுது - அவனியுளலற்றிநின்றும்மின். இப்போது இதுசொல்லிற்று விரஹப்ரளயத்தில் நின்றும் தம்மை யெடுக்கவேணுமென்கைக்காக. [அச்சொன்னமாலே நண்ணித்தொழுது - அவனியுளலற்றிநின்றும்மின் தொண்டர்] - அப்படிப்பட்ட வ்யாமோஹத்தை வினைக்கவல்லவனைக்கிட்டி, அவனைத்தொழுது, அவன்பக்கல்சாபலமுடையார், பூமியிலேநின்று அடைவ

நிமமம். - அவனை இத்யாதி. "தொண்டர் - இவைபத்துங்கொண்டு - உய்ம்மின்" என்றதைப்பற்ற வவதாரிகை - அவன்பக்கல் இத்யாதி.

"விட்டகன்று" என்று - முழுச்சொல்லு; விஸ்வலேஷித்தென்றபடி. இப்படி ஆர்த்தகனானவர்களாலே யலங்கரிக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் - அவனுடையவரவுக்கு இத்யாதி. அணியிழை - அணியப்பட்ட ஆஹரணங்களுடையரான. இழை - ஆஹரணம். அணிகை-பூண்கை. "அவன் வரவுக்கு உறுப்பாக" இத்யாதிவாக்யத்தை விவரியாநின்றொண்டு, "மாலேப்பூசல்" என்றதுக்கர்த்தம் - கொங்கை இத்யாதி. "மாலே" என்று ஸந்தையையாய்ப்பூசுவென்று கூப்பிடாய், ஸந்தயாகாலத்தில் கூப்பிட்டுன்றபடி. "விட்டகல்வதற்கு" என்று - முழுச்சொல்லாய், பிரிவுக்காகவென்றபடி. "அவனைவிட்டகன்று" என்றுதொடங்கி "சடகோபன்மாறன்" என்றபதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - அவர்களெல்லாரும் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, "அவனைவிட்டகல்வதற்கேயிரங்கி" என்றது - * சடகோபனுக்கு விசேஷணமாகவும்; மேலே அந்வயமிடுகிறவிடத்தில் * ஆய்ச்சியர்க்கு விசேஷணமாகவும் கண்டுகொள்வது. ப்ரளயாபதரகூணம் சொல்லுகைக்கு ப்ரயோஜனமருளிச்செய்கிறார் - இப்போது இத்யாதி. இதுவென்றது - "அவனியுண்மீழ்ந்த" என்றத்தை. இத்தால் - ஆழ்வாரோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தானென்று கருத்து. "அச்சொன்ன" என்கிறவிடத்தில், அகாரம் ஈஸ்வர விஸேஷணமாய், அம்மாலேயென்றபடி. இத்தால் மவலிதம் -

கேடக்கூப்பிட்டு உஜ்ஜீவீத்துப் போகப்பாருங்கோள். இப்பாகரத்தை ய்யஸிப்பார்க்கு
எண்ணப்போடு கூப்பிடவேண்டா; “என்சொல்லிய்யவன்” என்று ஆசைப்பட்டபேறு
பெறுகையில் எண்ணழிவில்லை.

இப்பாகரத்தை இத்யாதி. ஆசைப்பட்டபேறுவது - உஜ்ஜீவனம். பதார்த்தங்கள் வ்யக்தங்களாக
அல்ல. அந்வயம் காட்டுகொர் - தொண்டி இத்யாதி. “பூசல் - சொன்ன” என்றது - பூசலைச்
சொன்னவென்றபடி. (கக)

தரவிடோபநிஷத்தஸங்கதி — ஸ்ரீராமகிருஷ்ணபிரபாகரே தீர்த்தொஸை
கூப்பிடுமகாசக நயநிபுணிமொவிகாடாடி 1 மலபம்ஸரிமலிகுடி தியொவஸாடிசுவீ
கவனவநவசெஸுளி நயொரெஃ

தரவிடோபநிஷத்தாத்தபர்யரத்தாவலி. — (மல்லிகை.) வடிவகூசை
பூசலிசூர ஜமடிவநதபா வயுதாசெடிசூ ஸார... வலிசூர வெண்தாசெடி
ஹ்யூபிதஜநதபா ஸாடிசூநாடிசெடி 1 ஸ்ரீராமகிருஷ்ணபிரபாகரே உதவஸா
செஸுளிவடிவகூசை... நயொரெஃ... வலிசூர நயவஸரிபதபாவ்யாவயா
ஸக்ய...

திருவாய்மொழி }
நூற்றந்தாதி }

மல்லிகைமொழி... மல்தன்னைக்கேட்கவவன்
சொல்லாமல... மல்தன்னைக்கேட்கவவன்
மல்தன்னைக்கேட்கவவன்
மல்தன்னைக்கேட்கவவன்

ஆழ்வார் திருவடிகளேஸாணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஸாணம், சீயர்திருவடிகளே ஸாணம்

ஆ.—(மாலைநண்ணி.) - “என்சொல்லியுய்வன் இங்கு அவனைவிட்டு” என்ற
கலந்து அலற்றுகிறத்ச்செய்தே, அவனும் பசுமேய்த்துவந்துபுகுர அவர்கள் அவனோடே
கலந்து பரிமாறினாற்போலே, தம்முடைய வ்யஸைமும் தீரும்படி திருக்கண்ணபுரத்
திலே அவனைக்கண்டு அவனோடே கலந்துபரிமாறி, தம்முடைய ப்ரீத்யதீஸாயத்தாலே
அதுகூல ஜநங்களைக்குறித்து,

ஒ.—பத்தார் திருவாய்மொழியில், அறுக்கும்வினையில் நான் ஆத்மார்த
தாஸ்யத்தில் அபிகரிக்கும் நாளென்றென்று அறிகிலென் என்று பதறுவதும்செய்து,மல்
லிகைகமழ் தென்றலிலே தன்னைக்காணப்பெறுதே நோவுபட்ட ஆழ்வாருக்கு இவர்பட்ட
உஃவமெல்லாம் நீங்குப்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினபடியைக் காட்டியருளி
“நான் அன்றோ உம்மைபிழந்திருக்கிறேன்; இஃஸரீ ராவஸாநமயத்திலே நீர் அபேகித்த
படியே செய்கிறோம்” என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய அத்தாலே மிகவும் ப்ரீத
ராய் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே. “ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயனாய்த் திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்
றருளின எம்பெருமானே உங்களுடைய உஃவமெல்லாம் நிவ்ருத்தமாம்படி ஆஸ்ரயியுங்
கோள்” என்று பாரைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார். வேடிாந்தங்களில் ப்ராஸவீய
கர்மத்தினுடைய முடிவு - ஊமவத் ப்ராப்திகாலமாகச் சொல்லாநிற்க, இஃஸரீ ராவஸா
நத்தைக் காலமாக எம்பெருமான் அருளிச்செய்யக் கூடினபடி எங்ஙனேபென்னில், - ஸ்வ
ஸாமர்யீயத்தாலே ஆஸ்ரயிக்குமவர்களுக்குத் தங்களுடைய உபாஸகங்கள் முற்றினால்
கொண்டுபோகைக்காக ப்ராஸவீயகர்மாவஸாநத்தைக் காலமாகச் சொல்லிற்று அங்கு;
இங்கு - கேவல ஊமவத் ப்ராஸவீயத்தாலே பெறுமவர்களுக்கு அக்காலவிளம்பம் வேண்
டாமையாலே ஸரீ ராவஸாநம் காலமாகச்சொல்லுகை கூடும். அங்ஙனேயாகில், இவ்வயி
காரிகள் “எம்பெருமானே ரக்ஷகன்” என்னும் அறிவுபிறந்து அவன்பக்கவிலே தங்கள்
ஊரத்தைப் பொகட்டவநந்தரத்திலே அவனைப் பெறுதொழுகிறதென்? என்னில், -
அவனை ப்ரபந்நானவன் ப்ரபத்த்யநந்தரத்திலே இஃஸரீ ரத்தைவிடில் மரணஊபத்தாலே
அஞ்சி இஜ்ஞாநத்துக்கு ஆள்கிடையாதென்றும் ஜ்ஞாநப்ரவர்த்தநார்டுமாக இவனிருக்க
வேண்டுகையாலும் ஊமமேடி ஊத்தை எம்பெருமான் தான் விரும்புகையாலும் ஸரீ ராவ்
ஸாநத்தளவுமிருக்கப் பெறுக்கிறான்; அங்ஙனேயாகில் ப்ரபந்நான இவன் நிர்ஃவா
யிராதே, வ்யாயீயாதிபிடைகளாலே நலிவுபடுவானென்? என்னில், ஸம்ஸாரத்திலே
பழகிவந்த இவனுக்கு இங்கே நிர்ஃவாமாக ஸுவங்களைக்காட்டில் இவற்றைப்பற்றித்
தன்னை ஆசைப்படாதேயொழியுமென்றுபார்த்து உஃவேரத்தரமாக வைக்கிறான்.
அதுவும் இவர்கள்பக்கலுண்டான அதுக்ரஹாதிஸயமான பின்பு இவ்விடத்தில் ஒரு
ஸங்கடமில்லை.

ப.—பத்தார் திருவாய்மொழியில், கீழே ப்ராப்யத்வரையாலே ஆர்த்தராய்க்
கப்பிட்டவர்க்கு ஈஸ்வரன் அர்ச்சாவதாரஸுவனாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்
திலே நிற்கிறநிலையைக்காட்டி இவருடைய ஆர்த்தியை ஸமிப்பித்த இவ்வாபத்ஸகத்வத்

வகுவூவனாலா" என்று பெரிய பெருமான் திருவடிகளிலே ப்ரபந்தையான மாதவி நுதியினுடைய தீவ்ர ஸம்வேதத்தாலே அந்தரம் முத்தையானுளிறே. ஆனால், இவன் திரிபுஷ்யனாயிராதே கர்மத்தாலே யிருக்கிறான் என்று தோற்றம்படி ஸாம்ஸாரிகமான வ்யய்யாபிகளோடே யிருப்பானென்? என்னில், —இதில் உபேகஷபிதந்து தன்னையே ஆசைப்படுகைக்காக:ஸுவோத்தரானாகவைக்கில் இதுதன்னிலே சபலனாய்த்தன்னை விஸ்மரிக்குமென்று. ஆக இப்படிவைக்கிறது அதுகாஹ கார்யமாகையாலே ஒரு தட்டில்லை; ப்ரபந்தநாலத்தில் இவ்வயிகாரிக்குத் தான் ஸரீரஸமநந்தரம் நாகப்ரவேசம் பண்ணுதல் மர்ஹாஸம் பண்ணுதல் செய்யாதே ஹவல்லாஹமுண்டாக வேணுமென்னும் இவ்வளவிலே இவனுக்கு ஸம்ஹிப்பது; ஆகையாலே, தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே அவ்வளவிலே மலமாகக்கடவது என்னவாமாம்.

நி. —அறுக்கும் வினையிலே - அவனைப்பெறவேணுமென்று மனோரஹமாய்ச் சென்றது; மனோரஹஸமயத்திலே அபேகஷித்தபடி கிடையாமையாலே மிகவும் க்வேஸப்பட்டபடி சொல்லிற்று - * மல்லிகைகமழ்தென்றலில்; அதுதான் ராத்ரி வ்யஸநமாய் நோவுபட்டபடியிறே. இப்படி மனோரஹித்துப்பெறுமையாலே நோவுபடுகிற இவருடைய அவஸாதித்தை யநுஸந்தித்து, ஈஸ்வரன் "நீரோ இப்படி மனோரஹிப்பீரும் அதுகிடையாமல் க்வேஸப்படுவீரும்? உம்மைப்பெறவேணுமென்று மனோரஹிப்போமும் நாமன்றோ? உம்மைக் கிடையாமையால் இழவுபட்டோமும் நாமன்றோ? உமக்கோருகுறையுண்டோ? * கலங்காப்பெருநகரம் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டுத் திருக்கண்ணபுரத்திலே நாம் வந்து ஸந்தியிபண்ணிற்றும் உமக்காகவன்றோ? ஸரீராவஸாநத்திலே உம்முடைய அபேகஷிதம் செய்யக்கடவோம்" என்று ஸமாபாநம்பண்ணி, ஸடஹந்தராய், இவரும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்; அவன் "ஒன்றுசெய்யக்கடவோம்" என்றால் அப்போதே பெற்றதாக நினைத்து ஹ்ருஷ்டராகலாம்படியிறே அவன்படியிருப்பது.

இப்படி ஹ்ருஷ்டராய், "அவன்படியிதுவானபின்பு, ஸர்வேஸ்வரன் ஸர்வ ஸமாஸ்ரயணீயனாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்தியிபண்ணினான்: எல்லாருமோக்க அவனையாஸ்ரயியுங்கோள்; ஆஸ்ரயிக்குமிடத்தில், அவன்திருவடிகளிலே ஹத்தியைப்பண்ணுங்கோள்; ஹத்திக்குப் பரிகரமில்லாதார் ப்ரபத்தியைப்பண்ணுங்கோள்;

மாலே தண்ணி ப்ரவேசம்; * அறுக்கும்வினையெதொடங்கி ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் - அறுக்கும்வினை இதுயாதி. மிகுந்த க்வேஸமாவ தென்னென்ன - அதுதான் இதுயாதி. இது ஐஸ்வந்தார் நிர்வாஹத்திலே. நோவுபட்டபடியிறே என்றது - நிரவயிக துஷமன்றோ? என்றபடி. இவரைப் பெறவேணுமென்னும் மனோரஹமும் இவரைக் கிடையாமையால் வந்தஇழவும் கண்ணபுரத்துக்கு நியாமகம் காட்டுகிறார் - கலங்காப்பெருநகரம் இதுயாதி. "மரணமாகும்" என்றத்தைப்பற்ற - ஸரீராவஸாநத்திலே என்றது. அவன் சொன்னத்தைக்கொண்டு ஹ்ருஷ்டராகக் கூடுமோவென்ன - அவன்ஒன்றுசெய்ய இதுயாதி.

இப்படி ஹ்ருஷ்டரானபின்பு எல்லாரும் இவ்விஷயத்தையிழக்கிறதென்' என்ற தம்முடைய பரமக்ருபையாலே அவர்களுக்கு ஹவத்ப்ராப்தி ஸாயபவியேஷக்களையருளிச்செய்கிறாரென்றார் - இப்படிஹ்ருஷ்டராய் இதுயாதி. அவன்படியிதுவானபின்பு என்றது - இப்படிருணாகி னான பின்பு என்றபடி. "தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - சரணமாகும்" என்றத்தைப்பற்ற - ஸர்வ ஸமாஸ்ரயணீயனாய்க்கொண்டு என்றது. "தொழுதெழுமினோதொண்டர்" என்றத்தைப்பற்ற - எல்லாருமோக்க அவனையாஸ்ரயியுங்கோள் என்றது. முதல் காஹபாட்டையும்கூட - பக்தியைப் பண்ணுங்கோள் என்றது. "சரணமாகும்" என்றுதொடங்கி மேலிற்பாட்டுக்களையும்கூட - ப்ரபத்தி

அதுக்கீடான அத்யவஸாயபில்லாதார் உக்திமாத்ரத்தையாகிலும் பண்ணுங்கோள்: அவ் வளவேகோண்டு அவன்தான் கைவிடான்; ஆனபின்பு, எல்லாருமொக்க அவனை யாஸ் ரய்யுங்கோள்” என்று பரோபதேசத்திலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார். மோஷித்துக்கிடந்தாராகில் கிடக்குமித்தனைபோக்கி, உணர்ந்தாராகில் பிறர்க்கு ஹிதஞ்சோல்லியல்லது நிற்கமாட்டார்.

“ஸரீராவஸாநத்திலே உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்யக்கடவோம்” என்று ஈஸ் வரன்சொன்னவிடமும், அதுகேட்டு இவர் ஹ்ருஷ்டரானவிடமும்கூடாது; ‘ப்ராரஸ்ய கர்மாவஸாநத்திலே மோக்ஷமாகக்கடவது’ என்றன்றோ வேதாந்தங்களில்வாஸனை” என்னில்,— இத்திருவாய்மொழிதன்னிலே, “உக்தியைப்பண்ணுங்கோள்” என்றும், “அதுமாட்டாதார் ப்ரபத்தியைப்பண்ணுங்கோள்” என்றும் சொல்லிற்றிறே. அதில், உபாஸகனாகிற அதிகாரியைப்பற்றச்சொல்லுகிறது; இங்கு ப்ரபந்நனுக்குச் சொல்லுகிறது; “தவ்யதாவதேவவிரஃயாவஹவிரோகேஷு” (தஸ்யதாவதேவசிரம்யாவந்நவி மோக்ஷயே) என்கிற வாக்யமன்றோ இவ்வர்த்தத்தைச்சொல்லுகிறது. “இதுதான் ஸரீராவஸாநத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறதோ, கர்மாவஸாநத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறதோ?” என்று விசாரித்து, கர்மாவஸாநத்தைப்பற்றச்சொல்லுகிறதென்று ஸித்தாந்தித்ததில்லையோ? அத்தோடு விரோதியாதோ? இது” என்னில்,—ந்யாயாங்குருஹீதமாயிறே வாக்யம்அர்த்த ப்ரத்யாயகமாவது: உபாஸகனுக்குத் தான்பற்றினவுபாயம்முற்றி மலிக்கவேண்டுகை யாலே அவ்வளவும் ந்யாயம் நடக்கும். இவன், முதலடியிலே, “என்னுடைய ஸர்வ

யைப் பண்ணுங்கோள்” என்றது. ‘அத்யவஸாயபில்லாதார்’ என்றவிடத்திலே, “விஸுவாஸாநா வஸாநுதீநா த்யவஸாநஹிநபொமபுளரவெகொவிஸொஷு” இத்த்யாத்யதுஸந்தேயம். “திருக் கண்ணபுரஞ்சொல்ல” என்றத்தைப்பற்ற - உக்திமாத்ரத்தையாகிலும் என்றது. உக்திமாத்ரத்திலே மலமுண்டோ? என்ன-அவ்வளவேகோண்டு இத்த்யாதி. தம்முடையவதுவத்தைவிட்டுப் பரோப தேஸம் பண்ணுவானென்னென்ன - மோஷித்து இத்த்யாதி. ப்ராரப்த கர்மாவஸாநத்திலேயன்றோ மோக்ஷம்? ஸரீராவஸாநத்திலே கூடுமோவென்கிற ஸங்கையைப் பரிஹரிப்பதாக பூர்வபக்ஷாதுவாதம் - ஸரீராவஸாநத்திலே இத்த்யாதி. “மொமெநசவிதரொக்ஷவயிஸ்வாயவஸாநபடி” என்கிற ஸுதிரத்தைப்பற்ற - வேதாந்தங்களில் வாஸனை என்றது. வாஸனையென்றது - சொல்லப்பட்ட தென்றபடி. இதரோ - பூர்வோத்தராகவ்யதிரிக்தே-ப்ராரப்தே புண்யபாடே. மேலே - அறஹிவந, க்ஷயித்வா, அத-தத்பலஹொஸமாப்த்யாகந்தரம், ப்ரஹ்மஸம்பத்யதே. அஸப்த பக்ஷவ்யாங்குத்யாந்தர இதி ஸுதிரார்த்தம். அதில்உபாஸகனாகிறஅதிகாரியைப் பற்றச்சொல்லுகிறதென்றது (அவ்விருவரி லும் வைத்துக்கொண்டு) வேதாந்தங்களிலே, ப்ராரப்தகர்மாவஸாநத்திலே மோக்ஷமென்றது உபாஸக னான அதிகாரியைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்றபடி. இங்கு ப்ரபந்நனுக்குச் சொல்லுகிறதென்றது இத்திருவாய்மொழியில் “ஸரீராவஸாநத்திலேமோக்ஷம்” என்றது ப்ரபந்நனுக்குச்சொல்லுகிறதென்ற படி; ஆகையாலே விரோதமில்லையென்று கருத்து. அதில்என்றது - வேதாந்தத்திலென்றபடி. இங்கு என்றது - இத்திருவாய்மொழியிலென்றபடி. “உவாயஹிஃபுரஸுஷு. கிரிகூலமநாஸரிநீ. வாயுஹிகிஸுஸாஹி. பூரஸுஷு. கிரிகூலமநாஸரிநீ” இத்த்யாத்யதுஸந்தேயம். ஸாத்ய பத்தி - ப்ரபத்திரித்யார்த்தம். ப்ரபந்நனுக்கு ஸரீராவஸாநத்திலே மோக்ஷமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமே தென்ன - தஸ்ய இத்த்யாதி. மொக்தோக்யே. இதுதான் - இந்தஸ்குதிதான். வித்தாந்தித்ததில்லையோ, ஆகையாலே எம்பெருமானார் த்வயஸூக்திகேடுவிரோதியாதோவென்னிலென்றபடி. இது-ஸரீராவஸா நத்திலே மோக்ஷமென்கிறவிது ந்யாயாங்குருஹீதமாயிறே வாக்யம்அர்த்தப்ரத்யாயகமாவதென்றது. தர்க்கத்தோடேகூடினாலிறே வாக்யம்அர்த்தநிஸ்சாயகமாவதென்றபடி. அந்தந்யாயத்தை யுபபாதிக்கிருச்- உபாஸகனுக்கு இத்த்யாதிவாச்யத்வயத்தாலே. முற்றி - பக்ஷமாய், அவ்வளவும் - கர்மாவஸாநத்தின்

பாங்களுக்கும் கடவாய்நீயே” என்றுகொண்டு ஸர்வேஸ்வரன்பக்கலிலே ஹர்யாஸம் பண்ணினவனிறே; “இவன் தான் செய்கிறதுஒன்றுண்டாய் அது பக்வமாய்ப்பேற வேணும்” என்னும் விளம்பஹேதுவுமில்லை! இவன்தான் ஹர்யாஸம்பண்ணினஈஸ்வரனுக்கு அஸக்தியுண்டாய் அது விளம்பஹேதுவாகிறதுமன்று. ஆக, இப்படி ந்யாயங்கள் காட்டினவாறே இவனுக்கு ஸர்ராவஸாகத்திலே பேராகைக்குத் தட்டில்லையிறே. இனித்தான், “ஹவணஃப்ரவணாவாவஹவணஃவாவலா” (பகவந்தம்ப்ரபந்நாஸாபகவந்தமவாபஸா) என்று - மாதவி ப்ரபத்திபண்ணி அநந்தரம் பெற்றாளாகச் சொல்லாநின்றதிறே. முத்கலோபாக்யாகத்திலேவந்தவாறே “நாகாஹவம்பண்ணுகிறவர்கள் ஹவந்நாமஸ்ரவணத்தாலே அநந்தரம் முக்தரானார்கள்” என்றதிறே; “அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநமுதையவன் இஸ்ஸர்ராவஸாகத்திலே பேறக்கடவன்” என்றே சொல்லாநின்றதிறே; “த்யக்ஷாஹெஹஃவா தஜ்ஜநஹெததி” (ந்யக்த்வாதேஹம் புநர்ஜந்மநாதி) “வஸபுவாவெஹொஹொஷயிஷ்யாதி” (ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்றும் சொல்லாநின்றதிறே. “ஆனால், ப்ரபத்திபண்ணினவநந்தரத்திலே ஹவத்ப்ராப்தியாக வேண்டாவோ? இவ்விதோயியைப்போக்கி உன்திருவடிகளைத் தரவேணும்” என்றன்றே இவன் அபேக்ஷிக்கிறது. பின்னையும், அநவிமதமான ஸர்ரத்தோடே யிருக்கிறவிருப்பு கர்மஸேஷத்தாலேயாவதோ, ஈஸ்வரன்வைக்க விருக்கிற ஸாவதோ என்னில்? ஈஸ்வரன்வைக்கிறானாகில், அவனுக்குச் சிலதோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும்; அவன்தான் நம்விதோயியை நடுவேதுண்டித்து அவ்வருகே கொண்டேபோகிறேன்

அம். இவன்தான் ஹர்யாஸம்பண்ணினால் ஸர்ராவஸாகத்திலே பேறாய்விடுமோவென்ன தருணிச்செய்திரார் - இவன்தான் இப்பாதிவாக்யதவ்யத்தாலே. ‘ந்யாயாதுக்ருஹீதமாயிறே’ இப்பாதிவாக்யத் தொடங்கி, ‘ஸர்ராவஸாகத்திலே பேராகைக்குத் தட்டில்லையிறே’ என்னுமனவுக்கும் தர்ப்பர்யம்:—உபாஸகனுக்கு விளம்ப ஹேதுவுண்டாகையாலே ப்ராபத்தகர்மாவஸாகத்தனவும் ஈடக்கும்; ப்ரபக்ஷனுக்கு விளம்பஹேதுவில்லாமையாலே, இந்த ஸர்ராவஸாகத்திலே மோக்ஷமாகக்கடவது; ஆகையாலே, இந்த ஸ்ருதி இந்த ந்யாயாதுக்ருஹீதையாய்க்கொண்டு அதிகாரிபேதேச அர்த்ததவ்யத்தையும் காட்டக் கடவதாகையாலே எம்பெருமானார் திவ்யஸூக்திக்கு விரோதமில்லையென்றபடி. ப்ரபக்ஷனுக்கு ஸர்ராவஸாகத்திலேமோக்ஷம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணங்காட்டி, அதுஷ்ட்டாகமும் காட்டுகிறார் - இனித்தான் ஹவந்நம் இப்பாதி. “ஈஸ்யா துரீபவீஸாவிகவஸ்யவாஸாஹவாஸா” ஹவணஃப்ரவணாவாவலா” இது காருடபுராணே ஸ்ரீரங்கமஹாத்மயே த்ருதியாத்யாயே ஹவந்நாமஸ்ரவணத்தாலே என்றது-ப்ரபத்திக்கும் உபலக்ஷணம். அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநமாவது ஈஸ்வரனுடையஜந்மம் கர்மநிபத்தமன்று, அதுக்ரஹநிபத்தமென்றறிக்க. எங்கனையென்ன ந்யக்த்வா இப்பாதி. “ஈநகரீபவரெஹிஷ்யு” இப்பாதி, கீதாயாம். “தேஹாவஸாகத்திலேமோக்ஷம்” என்றதுக்கு, “தஸ்யுதாவஹெவ” இப்பாதிப்ரமாணம் தவிர ப்ரமாணதவ்யம் - ந்யக்த்வாதேஹமென்றும், ஸர்வபாபேப்யே என்றும். “த்யக்ஷாஹெஹ” என்றது - உபாஸகவிஷயமானாலும், ப்ரபக்ஷனுக்கும் கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே வித்திக்கையாலே, ஸர்ராவஸாகத்திலே மோக்ஷமென்கிற மாத்ரத்துக்கு ப்ரமாணமாகக் குறையிலல். ஸங்காநுவாதம் - ஆனால் இப்பாதி. ஆனால் என்றது - இவனுக்கு விளம்பஹேதுவில்லையெய்யானாலென்றபடி. ஆகிலும் இவனுக்கு ருசியில்லாமையாலே யிழக்கிருனென்கிற ஸங்கையை விவக்ஷித்து, இவனுக்கு ருசியிலும் குறைத்தலில்லையென்கிறார் - இவ்விதோயியை இப்பாதி. பரிஹாசம் - ஈஸ்வரன் இப்பாதி. சில தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்றது-ஸாஸகதருணியின்பும் இவன்துக்கத்தை யறுமயிக்கிறான் என்ற இருத்தானாகில் கைர்க்கருண்யரூபதோஷம் வருமென்றபடி. ஆகையாலே, ஈஸ்வரன் வைக்கிருனென்னப்போகாதென்றபடி. ஸங்காநுவாதம்-

என்று சொன்னத்தோடும் விரோயிக்கும்; ஆனபின்பு, கர்மவஸ்யரோபாதி ஸுப
துஷோத்யந்நவம் இவனும் பண்ணியிருக்கையாலே கர்மத்தாலேயா மித்தனையன்றோ?
இனி, கர்மம் நடையாடக்கடவதானால் அவ்வளவும் போகத்தட்டென்? என்னில்,—
அதுவேண்டா: அயிகாரிவிசேஷத்தாலே. இவன் ப்ரபத்திபண்ணினவநந்தரம் முக்தனா
மாகில் இதுதன்னை நச்சப்போய்கையோபாதியாக நினைத்தஞ்சி ஆட்பற்றது; இனிஇவனை
இங்கே சிலநாளிருத்தவே, ஸ்ரீ லீஷ்மரையிட்டு நாட்டுக்கு வேளிச்சிறப்பைப்பண்ணிக்
கோடுத்தாற்போலே, இவன் சிலர்க்கு உபதேசித்தும், இவனுடைய வருத்தங்கண்டு
திருந்துவாருமாய், இங்ஙனே சிலநன்மைகளுக்கும் உடலாயிருக்கும்; இனித்தான் “இவன்
தன்னைத்தந்த ஸ்ரீரமன்றோ” என்று இச்சரமஸ்ரீரத்தை ஈஸ்வரன் தானாக உபேக்ஷிக்
கவும்மாட்டான். இவன்தான் ப்ரபத்திபண்ணுகிற ஸமயத்திலே “இப்போதே விரோயி
போய் உன் திருவடிகளைப்பெறவேணும்” என்னும் த்வாரையும் இவனுக்குண்டாக ஸம்
வாவனையில்லை; முகம் பழகினதானையாலே “இத்தைவிட” என்றால் கடுக இசையான்;
இனியொரு ஸ்ரீரபரிக்ரஹம்பண்ணுதல் மர்ஹவாஸம்பண்ணுதல் செய்யாதொழியவேணு
மென்னுமளவாய்த்து, இவனுக்கு உண்டாகிவருள்ளது; ஆகையாலே தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே
அப்படியே பேராயிருக்கும்; இவனுடைய நினைவையும்பற்ற, “இவன்தான் இதிலே சாப
லம்பண்ணியிருந்தானாகில் நாலுநாளிருந்திவோனுக்கு” என்றிருக்கும் ஈஸ்வரன். “ஆனால்,
இங்கிருக்கிறநாலுநாளும் ஆதிவ்யாதிக்கு இடங்கொடாதபடி அல்லாதாரில் வ்யாவ்ருத்தி
தோற்ற இவனை ஸுபேஷோத்தரானாக வையாதொழிவானென்? நாட்டாரோபாதி ஒன்றை
யிறந்தபோதாக ஸோகித்தும் ஒன்றினுடைய லாஹமுண்டானபோது ஹ்ருஷ்டகுறாற
போலேயிருந்தும் போரும்படிக்கடாகவைக்கிறதென்?” என்னில்; இவன்தான் “இவ்
விரோயியைப்போக்கி யுன்னைத்தரவேணும்” என்றே யபேக்ஷித்தது; இதுதான் தண்ணீர்

இனி, கர்மம் இத்தயாதி. அவ்வளவும் - ப்ராரப்தகர்மாவஸாதந்தனவும், பரிஹாரம் - அதுவேண்டா
இத்தயாதி. ஆர்த்தப்ரபந்தென்றும் த்ருப்தப்ரபந்தென்றும் இரண்டுவகையாக விவக்ஷித்து, ஆர்த்தனை
வைக்கைக்கு மூன்றேறேதவும் த்ருப்தனைவைக்கைக்கு ஒரு ஹேதுவுமாய் நாலுஹேதுவருளிச்செய்
கிறார் - இவன் ப்ரபத்திபண்ணின இத்தயாதி. நச்சப்போய்கை - விஷஹ்ரதம். ‘சரமஸ்ரீரத்தை
ஈஸ்வரன் தானாக உபேக்ஷிக்கமாட்டான்’ என்கிறவிடத்திலே, † “ஸம்யாஹயாம” ஸம்ஷயெ
வ ஹமெனெஷ: | ரஸிகெத கலிஹு கஜீனெபுஸபாமெ | கெதகம்ஜஹாத்ய ஹஸு
வகுமெப்யுஷு” என்கிற ஸ்ருதியை ப்ரமாணமாக ப்ராஸாதிப்பர். கீழ், ஆர்த்தவிஷயமாக
ஹேதுந்ரயம் அருளிச்செய்து, த்ருப்த விஷயமாக ஒருஹேது - இவன்தான் ப்ரபத்தி இத்தயாதி,
நாலுநாளிருந்திவோனுக்கு என்றிருக்கும் ஈஸ்வரன் என்னுமளவும், ஸம்ஹாவனையில்லாமையைக் காட்டு
கிறார் - முகம்பழகின இத்தயாதி. ஆனாலிவனெதுக்கிசையுமென்ன-இனியொரு இத்தயாதி. மர்ஹவாஸ
மின்றிக்கே ப்ருதுசக்ரவர்த்தி முதலானார்க்கு ஸ்ரீரபரிக்ரஹமுண்டாகையாலே இனியொரு ஸ்ரீரபரிக்
ரஹம்பண்ணுதல் கர்ப்பவாஸம்பண்ணுதல் என்று விகல்பித்தருளிச்செய்கிறார். தத்க்ரதுந்யாய
மாவது - இவன் யாதொருபடி ஸங்கல்பித்தான், அப்படியே மலிக்கை. கீழ்க்தமான ஹேதுந்ரயத்
தையும் ஸமுச்சித்ய வருளிச்செய்கிறார் - இவனுடைய இத்தயாதி. ‘நினைவையும்’ என்ற சகாரம்-கீழில்
ஹேதுந்ரயத்தையும் ஸமுச்சயிக்கிறது. அதாவது - “இவனுடைய நினைவையும்பற்ற” என்னை
யாலே கீழ்ச்சொன்ன மூன்றேறேதுக்களோடே நினைவுமொருஹேதுவென்றபடி. ஸங்காந்தரம் -
ஆனால் இத்தயாதி. இவனை இஸ்ஸரீரத்தோடே யிருக்கிறான் ஸுபேஷோத்தரமாகி வையாமையைக்கு
இரண்டேறேது அருளிச்செய்யாநின்றனென்கொண்டு, இப்படி வைக்கிறதும் இவனுடைய ஹிதார்த்தமென்
கிறார் - இவன்தான் இவ்விரோதியை இத்தயாதி, ‘இருந்தபடியிருக்கிறா நென்றிருக்கும்’ என்னுமள

தேன்றறியாநிற்கச்செய்தேயும் விடமாட்டாதிருக்கிறவன்; இதிலே ஸுபேபாத்தரமாகி வைக்குமன்று, “இதுதானே நன்றாயிருந்ததாகில் இன்னம்சிலநாள் இதுதானே அநுவர்த்தித் திகை” என்றிருக்குமிறே; இவனுடைய இச்சைக்கீடாக வைக்குமன்று இன்னமும்ஒரு ஸார்த்திலே யிவனுக்கு ருசியுண்டாகவும்கூடேமே; ஆகையாலே, இவனுடையஹிதபர னாய் “இவனிருந்தபடியிருக்கிறான்” என்றிருக்கும். ஆகையாலே, முகம்பழகின இஸ் ஸாரம் தன்னடையேகழிந்து இனியோருஸார்த்திலே இவனுக்கு ருசிபிறப்பதற்குமுன்னே, ஈஸ்வரனுக்குக் காரியஞ்செய்து தலைக்கட்டலாயிருக்கும். முகம்பழகினது தன்னடையே கழிந்துகொடுநிற்கும்; மேல்வரப்புதகிறது அறியாமையாலே அதில் ருசியில்லை. “இதுதான் போல்லாது” என்று போலியாக அறிந்தும் வைக்குமே. இவன்முதலிலே “இத்ததைத்தவிர்த் துத்தரவேணும்” என்று ஒருவார்த்தை சொல்லிவைக்கையாலே, அவனுக்குஅபுருஷார்த்தம் செய்தானாகவும் வேண்டாவிறே. இனி சரம உபையிலே * காஷ்ட்டபாஷாண ஸந்நிஹா யிருக்குமிறே. ஆகையாலே முதற்சொன்ன வார்த்தையைக்கொண்டு, இவன் விலக்கமாட் டாதவளவிலே ஈஸ்வரன்கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டும். “அசித்தகல்பனாய்க்கிடக் கிறவன் தலையிலே ஒருதேவையிடேன், நானே நிகைக்கக்கடவேன்” என்று சொல்லிவைத்தா னிறே. “இஸ்ஸ்லோகத்வயமும் எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸ்வம்” என்றுசொல்லக் கடவதிறே. “ஹிதேவ ஹி” (ஸ்த்திதேமநஸி). * நின்றவாநில்லாநெஞ்சம் ஓரிடத்திலே நிற்பது. பட்டிதின்றுதிரியும் பசுவுடையவனுக்கு ஒன்றில் ப்ரவர்த்திக்கவொண்ணாதிறே; நெஞ்சைக்கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கவேணுமிறே புருஷார்த்தம்பெறும்போதும்; “தவஹி”

வும். ஸுபேபாத்தரமாகவைக்கில் இஸ்ஸார்த்தோடே கிலகாளிருக்கவேணுமென்கிற மாத்ரமன்றிக்கே ஸார்த்தரங்கனையும் அபேகழிக்கமென்கிறார் - இவனுடைய இச்சைக்கீடாக இத்யாதி. ஆகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுத்வயத்தாலே ஸுபேபாத்தரமாக வையாமையாக பரிஹாரங்கள் அருளிச்செய்து ஈஸ்வரனுக்கும் கார்யம்செய்யலாயிருக்குமென்கிறார் - ஆகையாலே முகம்பழகின இத்யாதி. ஆகையாலே - கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுத்வயமடியாக ஸுபேபாத்தரமாக வையாமையாலே யென்றபடி. கழிந்து கொடு நிற்கும்படியையும் ருசிபிறவாதபடியையும் காட்டுகிறார் - முகம்பழகின இத்யாதிவாக்யத்வயத் தாலே. ஹேத்வந்தரம் - இதுதான் இத்யாதி. போலியாக அறிந்தும் வைக்குமே - இத்தஹேதுத்ர யத்தாலும் ஈஸ்வரனுக்குக் கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டலாமென்று கருத்து. இவன் அபேகழிபாதிருக்க ஸார்த்தவஸாதத்திலே கார்யஞ் செய்யும்போது அபுருஷார்த்தமாகாதோ? என்ன - இவன் முதலிலே இத்யாதி. ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது “இத்ததைத்தவிர்த்துத்தரவேணும்” என்று முதலிலே சொன் னானையாதினும், சரம உபையிலே “வேண்டாம்” என்று விலக்கினால் கார்யம் செய்யலாமோமென்ன - இனிசரம இத்யாதி. “இவன்முதலிலே” இத்யாதிவாக்யத்தை நிகழிக்கிறார் - ஆகையாலே முதற் சொன்ன இத்யாதி. காஷ்ட்டபாஷாண ஸந்நிஹாண உபையிலே கார்யம்செய்யுமோ? என்ன - அசித்தகல்பனாய் இத்யாதி. அயுவா, ஆனால் அத்திமஸ்மருதி வேண்டாவோ? என்ன - அசித்தகல்ப னாய் இத்யாதி என்னவுமாம். ஸ்லோகத்வயத்துக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக, இதின் சீர்மை யையருளிச்செய்கிறார் - எம்பெருமானுடைய இத்யாதி. “மஹி - ஸ்த்திதே” என்றதுக்கர்த்தம் - நின்றவாநில்லா இத்யாதி. திருமொழி-நின்றவாநில்லா நெஞ்சினையுடையேன் - ஒருவிஷயத்திலும் அரைகூணம் கால்தாழாத நெஞ்சையுடையெனென்றபடி. “வென்றியேவேண்டி” இத்யாதி பாட் டடி. கிற்கவேணு மென்னும் நிர்ப்பந்தமேதென்ன - பட்டிதின்று இத்யாதி, பட்டிதின்று திரியும் பசுவுடையவனுக்கு என்றது - ஸ்வேச்சாஸஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டு திரிகிறபசுப்போலே, ஓரிடத் திலே அரைகூணம் கில்லாத நெஞ்சையுடையவனுக்கென்றபடி. நெஞ்சதான் வேணுமோமென்ன - நெஞ்சைக்கொண்டு இத்யாதி. நெஞ்சை நியமிக்கவருந்தலோ? என்ன - தஸ்யாஹம் இத்யாதி.

மாய்த்து. ஆதிவாழிகரை வாக்காட்டியாதல் பெரியதிருவடியை வாக்காட்டியாதல் கோடு போகையன்றிக்கே, ஆதிவாழிகரில் ப்ரயாநான தானே கோடுபோம்.

முதற் பாட்டு.

மாலைநண்ணித் தொழுதெழுமினோவினகேட
காலைமாலை கமலமலரிட்டுநீர்
வேலைமோதும் மதிள்குழ் திருக்கண்ணபுரத்து
ஆலின்மேலால் அமர்ந்தான் அடியினைகளே.

ஆ.—ஸர்வ ஸமாச்சரயணீயனாய்க்கொண்டு திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந் தருளியிருந்த எம்பெருமானை ரக்ஷகனாகப்பற்றி அவன் திருவடிகளைக் கமலமலரிட்டு நீர் வினைகேடத் தொழுதெழுமின் ; இதுக்கொரு காலசியமாபேஷையுமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், 'உங்களுடைய ஸகல ஸுகங்களுக்கும் போம்படி திருக் கண்ணபுரத்திலே நின்றருளின எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியுங்கோள்!' என்று இத்திருவாய் மொழியிற் சொல்லுகிற ஆஸ்ரயணத்தை ஸங்கரஹண அருளிச்செய்கிறார்.

[மாலை நண்ணி] - ஸ்நேஹயுக்தராய். [காலைமாலை கமலமலர்] - ஸர்வகாலங் களுக்கும் ஸர்வபுஷ்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [ஆலின் மேலென்று மேலுக்கு] - ஆஸ்ரிதருடைய அபேஷிதங்களை ஸர்வாடங்களைவாகிலும் வடிப்பிக்கவல்லவன் திரு வடிகளை.

ப.—முதற்பாட்டில், வட ஓளஸாயியான மஹோபகாசன் திருவடிகளிலே ப்ரேமயுக்தராய்க்கொண்டு ஸர்வகாலங்களிலும் கைங்கர்யம்பண்ணுங்கோளென்று இத் திருவாய்மொழிக்கு ப்ரதிபாத்தியமான அர்த்தத்தை ஸங்கரஹித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வேலை - திரைக்கிளப்பத்தையுடைய ஸமுத்தரத்தாலே, மோதும் - மோதப் பட்ட, மதிள் குழ் - மதிள் குழந்த, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே வர்த்திக்குமவனாய், ஆலின்மேலால்அமர்ந்தான் அடியினைகள்-வடதளஸாயியாய்க்கொண்டு ஜமத்தாநிதித்த அவாடிதவடகா ஸமர்த்தனானவன் திருவடிகளை யுத்தேசித்து, மாலை - ப்ரேமபாசவாய்ந்தை, நண்ணி - பெற்றுக்கொண்டு, காலைமாலை - அஹோராத்திரவிஹ மற, (ஆதராறுருபமாக), கமலமலர் - விஸக்ஷணமான தாமசாப்பூக்களை, இட்டு - பணிமாறி, நீர் - நீங்கள், வினை - உங்கள் அதுகவாலாஹ க்லேஸம், கேட - நீரும்படி, தொழுது எழுமினோ - "வெடாஜ்ஜிவாடாஃ" என்கிறபடியே ஸோஷத்வாறுருபங்குத் தியைப்பண்ணி உஜ்ஜீவியுங்கோள். மேலெலென்றது - ஆலின் மேலென்றபடி. ஆல் - அசையாய்க்கிடக்கிறது.

இ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற ஆஸ்ரயணத்தை ஸங்கரஹண அருளிச்செய்கிறார்.

ஏதவ்வாவர்த்தம்-ஆதிவாழிகரை இப்பாதி. ஆதிவாழிகரில் ப்ரயாநானவென்றது - "ஹாடி-பா தாமயுக்தஃ" என்றத்தைக் கடைசித்து. ஹார்த்தன் - ஸர்வேஸ்வரன்.

[மாலைதண்ணித் தொழுதெழுமினோ] - ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளைக்கீட்டி ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜிவிக்கப் பாருங்கோள். "மால்" என்று ஸ்நேஹகார்யமான வ்யாமோஹமாய், மாலையுற்றென்னவுமாம்; ஹக்தியுத்தராய் என்றபடி. "தொழுதெழுமினோ" என்கிற தம்முடைய வாஸநையாலே, "தொழுதெழுமினோ" என்கிறார். [வினைகேட] - ஹவத்ப்ராப்தி விரோதியான கர்மமென்னுதல்; மல்லிகை கமழ்தென்றால் விரஹக்லேசம் தீரும்படியாக என்னுதல். [காலைமலை] - ஆஸ்ரயணத்துக்குக் காலையிதி இல்லையென்கிறது; "ஆகிரவெந்திவாய்" என்கிறபடியே ஸர்வகாலத்துக்கும் உபலக்ஷணம். [கமலமலரிட்டு] - ஸர்வபுஷ்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நீங்கள்விருப்பின ப்ராக்ருத த்ரவ்யமே அமையுமின்கை. [நீர்] - அபிகாரிகளும் முன்புத்தை நீங்களை யமையும். [வேலையித்யாதி] - ஸமுத்ரம் அணித்தாகையாலே திரைகள்வந்து மோதா நின்றள்ள மதிளாலேகுழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸர்வமஹாமான ஹேஸ ின்கை. [ஆலின்மேலால் அமர்ந்தான்] - ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலேவைத்து ஒரு பவஞான ஆலத்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளினவன். உங்கள்விரோதி நிர்ஸநங்கள் உர் வடங்களேயாகிலும் வடிப்பிக்கவல்லன் என்கை. அவன் அடியினைகளை, இறைஞ்சுகின்.

நாடு.—முதற்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற ஆஸ்ரயணத்தை ஸங்க்ரஹண அருளிச்செய்கிறார்.

[மாலைதண்ணித்தொழுதெழுமினோ] - ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளைக்கீட்டி யாஸ்ரயித்து உஜ்ஜிவிக்கப் பாருங்கோள். "மால்" என்று ஸ்நேஹகார்யமான வ்யாமோஹமாய், மாலையுற்றென்னவுமாம்; ஹக்தியுத்தராயென்றபடி. 'தொழுதெழுமினோ' என்கிறார், "தொழுதெழுமினோ" என்கிற தம்முடைய வாஸநையாலே. "அருளினன்" என்று ப்ராபத்தியைப்பற்றி இழிந்தவராகையாலே, தம்வாஸநை தோற்றச்சொல்லுகிறார். [எழுமினோ] - ஸர்வேஸ்வரன் இவ்வாத்மவர்க்கத்துக்கெல்லாம் ஸேஷியாய். அவனைக் குறித்து ஸேஷத்வாகாரம் எல்லார்க்கும் ஒத்திருக்கையாலே பலர்க்குமாகச் சொல்லுகிறார். [வினைகேட] - ஹவத்ப்ராப்தி விரோதிவர்க்க மென்னுதல்; * மல்லிகைகமழ் தென்றலில் விரஹக்லேசந் தீரும்

முதற்பாட்டு.—மாலை இய்யாதி. இத்திருவாய்மொழியிற் சொல்லுகிற ஆஸ்ரயணமாவது - உபாஸகமுபைத்தாலும் ப்ராபத்திமுபைத்தாலும் அவனையடைகை.

"ஆலின்மேலால் அமர்ந்தான்" - மாலினுடைய - அடியினைகளை - தண்ணித் தொழுதெழுமினோ" என்றவயிற்று, ப்ராபத்திபரமாக அர்த்தம் - ஸர்வேஸ்வரன் இய்யாதி. "மாலை" என்கிற ஐகாரம் அவ்யயம். "மாலைதண்ணி" என்றதுக்கு ஹக்திபரமாக அர்த்தாந்தரம் - மாலென்று இய்யாதி. ஸ்நேஹகார்யமான வ்யாமோஹத்தை ஹக்தியென்கிறது. காணே கார்யோபகாரம் பண்ணுகிற தென்றபடி. ஆயாஸ ஸாத்யஹக்தியை, "தொழுதெழுமினோ" என்று லகுவாகக் சொல்லுவானென்? என்ன - தொழுதெழுமினோ இய்யாதி. விவரணம் - அருளினன் இய்யாதி. அதாவது - "அருளினன்" என்ற தீர்ஹைதுக ஹவத்க்ருபை யொன்றையே யவவப்பித்து ஸர்வேஸ்வரனைப்பற்றின வாஸநை தோற்ற வென்றபடி. "எழுமினோ" என்கிற ஸ்நேஹகார்த்தம் - ஸர்வேஸ்வரன் இய்யாதி. ஹக்திபரமானபோது, "வினை" என்றதுக்கர்த்தம் - ஹவத்ப்ராப்தி இய்யாதி. ப்ராபத்திபரமானபோது அர்த்தாந்தரம் - மல்லிகை இய்யாதி. அது - ஹவத்வயமு. ஹக்திபரமாய்ஜகையிலே யாகவுமாம்; அப்போது, விரஹக்லேசம் தீரும்படியென்றது ஹக்திபரமாய்ஜகையிலே தீருக்கச்செய்தேயும் தம்முடைய வாஸநையாலே யருளிச்செய்தாரென்றபடி. ஹவத்வயமு. "ஆதரிசிதயாஸத்யுபயாதிஷ்டாலஹு" - ஆஸ்ரயணவிவாஹோதி ஸட்யுபயாகுபாஹாஃ" என்று - காலையும் மாலையும் ஆஸ்ரயிக்கவேணும். ப்ராபத்திபரமான

படி யென்னுதல், [காலையாலை] - ஆஸ்ரயணத்துக்குக் காலநியதி யில்லையென்கை. "ஆத்
நவேந்திரவாய்" என்கிறபடியே ஸர்வகாலத்துக்கும் உபலக்ஷணம். [கமலமலரிட்டு] - ஸர்வ
புஷ்பங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் நீங்கள் விரும்பின ப்ராக்குததாவ்யமே யமையுமென்கை.
[நீர்] - அதிகாரிகளும் முன்புத்தை நீங்களே யமையும். [வேலையித்யாதி] - ஸமுத்ரம்
அணித்தாகையாலே தீரைகள்வந்து மோதாதின்றுள்ள மதிளாலே சூழப்பட்டிருந்துள்ள
திருக்கண்ணபுரத்திலே. ஸ்ரமஹரமான தேசமென்கை. [ஆலின்மேலால் அமர்த்தான்] -
ஸகல லோகங்களையும வயிற்றிலேவைத்து ஒரு பவனுன ஆலந்தளிர்நின்மேலே கண்வளர்க்
தவன். உங்கள் விரோயிரிஸநங்கள் ஸர்வபுஷ்பங்களையாகிலும் வடிப்பிக்கவல்லவ
னென்கை. அவனடியினைகளை, இறைஞ்சுமின். [ஆலின்மேலால் அமர்த்தான்] - ஆல்
நீரும், இடமும். நீரின்மேல் ஆலென்றுமாம்; ஆலின்மேலிடத்தென்றுமாம்: † ஆல் - செய்யு
ளிற்பம்.

(க)

போது "காலையாலை" என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன - ஆஸ்ரயணத்துக்கு இதுயாதி. அதெப்படி
மென்ன - ஆத்நவே இதுயாதி. முதலும் நடுவும் முடிவுமான ஸர்வகாலங்களிலு மென்றபடி. இரண்
டாக்நிருவந்தாதி எழுபத்துமுன்றும்பாட்டு, "ஆய்ந்தரைப்பன்" இதுயாதி. கமலமலர்வேனுமென்
கிற நிர்ப்பந்தமென்னென்ன - ஸர்வபுஷ்ப இதுயாதி; "கன்னாந்துழாயும்" இதுயாத்யநுஸந்தேயம்.
இத்தால் ஊவம் - நீங்கள் இதுயாதி. வேலை - ஸமுத்ரம். தீரைகள் மோதவென்றது - அர்த்தாத்
வரித்தம். "வேலை மோதும்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஊவம் - ஸ்ரமஹரமான இதுயாதி.
இத்தால் - ஆஸ்ரயணஸௌகர்யம் ஸூசிதம். பவனுன-ஊவனுன - உண்டாகாநிற்கிற, ஆலின்மேல் -
ஆலந்தளிர்நின் மேலே. இது சொன்னதுக்கு ஊவம் - உங்கள் விரோயி இதுயாதி. அர்த்தாத்நா
கதநத்துக்காக ப்ரதிகோபாநாகம் - ஆலின்மேல் இதுயாதி. ஆலின்மேல் - ஜலத்தின்மேலே, ஆல்
அமர்த்தான் - ஆலையிலே யமர்த்தானென்னுதல்; "ஆல்" என்று - இடமாய், ஆலையின்மேலிடத்தே
யமர்த்தானென்னுதல் என்றர்த்ததவ்யம். இவ்விடத்தே பெரியஜீயர் வ்யாக்யாகம்பண்ணுகிறக்கச்செய்தே
"ஆலென்று" ஜலத்தைவசிக்கும்படியேதோ?" என்று விசாரியாநிற்க, கந்தாடைநாயன் "ஆலன்
கட்டி என்னக்கடவதே" என்ன, ஜீயருகந்தருளினாராம். "ஆல்" என்று ஜலத்தைச் சொல்லுமோ
வென்ன அருளிச்செய்கிறார் - ஆல் செய்யுளிற்பம் என்ற. செய்யுளிற்பம் - ஸாஸ்த்ரவரித்தமான
பேச்சு : கிண்கு வரித்தப்பேச்சு. திசைச்சொல், வழக்குச்சொல், செய்யுட்சொல் என்று மூன்றுவகை
யாயிருக்குமிதே; அதில், திசைச்சொல்லாவது - தேஸகாணஷ; வழக்குச்சொல்லாவது - வ்யாவ
ஹாரிககாணஷ; செய்யுட்சொல்லாவது - ஸாஸ்த்ரகாணஷ என்று தமிழர்கிண்குவைச் சொல்லு
கிறது. "மால்" என்று ஸர்வேஸ்வரென்றபடித்தில், 'வேலைமோதும்' என்று தொடங்கி 'ஆலமர்க்
தானுன - மாலின் - அடியினைகளை - நண்ணி - காலையாலை கமலமலரிட்டு - நீர் - வினைகெட - தொழுதெழு
மினோ' என்றவ்யம்; "மலை" என்கிறவிடத்தில் ஐகாரம் அவ்யயம். "மால்" என்று ஐகதிபரமான
போது, 'நீர் - காலையாலை கமலமலரிட்டு - வினைகெட - மாலெண்ணித் தொழுதெழுமினோ - வேலை
மோதும்' என்றுதொடங்கி, 'அடியினைகளை - கன்னவிலும் மலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்' என்றவ்யம்.(க)

† ஆலின்மேல் என்பதே ஆலின்மேலிடத்து என்ற பொருளைக் காட்டுமாதலால், ஆலின்
மேலால் என்று 'ஆல்' என்பதைச் சேர்த்துச்சொன்னது செய்யுளிற்பத்திற்காக என்றபடி.
ஆல் - அசை என்றவாறு. இவ்விடத்தில் அரும்பதத்திலிருப்பது புத்தமாகத் தோன்றவில்லை. ப்ர
கிப்தமாயிருக்கலாம்.

இரண்டாம் பாட்டு.

கள்ளவிழும்மலரிட்டு நீர் இறைஞ்சுமின்
நள்ளிசேரும்வயல்குழ் கிடங்கின்புடை
வெள்ளியேயந்தமதின்குழ் திருக்கண்ணபுரம்
உள்ளி நாளுந்தொழுதேழுமினோ தொண்டரே !

ஆ.—(கள்ளிழும்.) - அவன் திருவடிகளைக் கள்ளிழும் மலரிட்டு நீர் இறைஞ்சுமிடத்தில், அவற்றை நெஞ்சாலே நினைத்துக்கொண்டு நாளும் இறைஞ்சுமின் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், 'சாபலமுடையார் அவன் திருவடிகளை ஸமார்ப்புக்குமிடத்தில் அவனுக்குள் புகருகிறதோ ? என்று ஸ்நேஹிகளுக்கு அஞ்சவேண்டாதபடி சேமமுடைத்தான திருக்கண்ணபுரத்தை அதுஸர்பித்து நிர்ஹாராய் நீங்கள் நாள்தோறும் ஆர்ப்பரிப்புகோள் ? என்கிறார்.

[கள்ளிழும் மலர்] - செவ்வியப் பூ [நள்ளியென்று தொடங்கி] - ஜல னம் ருத்தியாலே நள்ளிசேரும் வயல்குழந்த அகழின் அருகே நகைத்ர படித்தளவும் உயர்ந்திருக்கிற மதின்குழந்த திருக்கண்ணபுரத்தை. வெள்ளியாலே செய்யப்பட்டுத் தகுதியான மதினென்றுமாம்.

ப.—அந்தரம், அவன் வர்த்திக்கிறதேசத்தை ஆர்ப்பித்து அதிஸுடைய சேஷமவத்தையை யதுஸர்பித்து ஸாஸிகளாய் வர்த்திக்கப் பாருங்கோளென்கிறார்.

தொண்டர் - அதுஹவசாபலமுடைய, நீர் - நீங்கள், கள் - மயுவை, அவிழும் - மலருகிற, மலர்இட்டு - பூக்களைக்கொண்டு, இறைஞ்சுமின் - ஆராதியுங்கோள் ; (ஹேரக்யஸம்ருத்தியாலே), நள்ளி - (கூழ்த்ரமான) பெண்ண்குகள் அகப்பட, சேரும் - சேர்ந்துவர்த்திக்கிற, வயல் - வயல்களாலே, குழ் - குழப்பட்ட, கிடங்கின் - அகழி னுடைய, புடை - பரிஸரத்திலே, வெள்ளி - வெள்ளியாலே, ஏய்ந்த - சமைந்த, மதின்குழம் - மதின்குழம், குழ் - குழப்பட்ட, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்தை, (சகைத யுடையதேசமென்று), நாளும்உள்ளி - நித்யாதுஸந்தாரம்மாணனி, தொழுதுஎழுமினோ - அதுஹவஜநிதப்ரிதியாலே தொழுது கிளர்த்தியோடே அர்த்தியுங்கோள். 'இறைஞ்சுமின்' என்கிறவிடம், கீழில் * அடியினைகளோடே யந்விதமாய், தேசபரமாகவுமாம். வெள்ளியேயந்தவென்று - சக்ரபதத்தோடே சேர்ந்தவென்றுமாம். அன்றியே, வெள்ளி போன்ற நிறமுடைய மதினென்றுமாம். நள்ளி - பெண்ண்குகு.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், "இவ்விஷயத்துக்கு என்வருகிறதோ ?" என்று அஞ்சும்படி சாபலமுடையார் ஸாஸிதமான சேஷமென்று, நிர்ஹாராய் நித்யமாக ஆர்ப்பரியுங்கோள் என்கிறார்.

[கள்ளிழும் இதயாதி] - செவ்வியப் பூவைக் கொண்டு ஆர்ப்பரியுங்கோள். இவன் ப்ரேமத்தாலே செவ்வியைய யுடைத்தாய் அதுஹவஜநிதமாய் புஷ்பங்கள் தேடக்கடவன் ; "கள்ளார் துழாயும் கணவனும்" என்கிறபடியே புஷ்பஜாதிமாத்ரமே அமையுமிதே, அவன்படியைப் பார்த்தால். [நள்ளியித்யாதி] - நள்ளியென்று, பெண்ண்குகு. நீர்

மாறாத நிலைகளிலேயாய்த்து இவை வர்த்திப்பது. ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான வயலாலே குழப்பட்ட அகழின் அருகே. [கிடங்கு] - அகழ். [வெள்ளியித்யாதி] - நகர்ப்பதத்தளவும் ஓங்கின மதிளென்னுதல்; வெள்ளியாலே செய்யப்பட்ட மதிளென்னுதல். வெள்ளியாலே செய்த மதிளென்று நாம் ப்ரத்யக்ஷிக்கிறிலோமாகிலும், ப்ரோமாதியாயத்தாலே இவர்க்கு அது விலக்ஷணமாய்த் தோற்றக்கூடவதிதே. [திருக்கண்ணபுரம் உள்ளி] - கேஷமத்தாலே நிர்ஹயமான தேசமென்று அதுவாய்ந்த இவ்விஷயத்திலே சபலராயிருப்பார் நித்யமாகத்தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள். “அபர்வணி கடல் தீண்டலாகாது” என்னுமாபோலே இவ்விஷயத்தில் காலநியதி இல்லை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. “இவ்விஷயத்துக்கு என்வகுதிறதோ?” என்று அஞ்சம் சாபலமுடையார், ஸுரக்ஷிதமான தேசமென்று நிர்ஹயராய் நித்யமாக ஜுராயியுங்கோளென்கிறார்.

[கள்ளியும் இத்யாதி] - செவ்விப் பூவைக்கொண்டு ஜுராயியுங்கோள். ஸ்நேஹிகளா யிருப்பார், செவ்விப்பூத் தேவோர்களிறே; “கள்ளார்த்துழாயுகணவலகும்” என்கிறபடியே புஷ்பஜாதிமாத்ரமே யமையுமிதே, அவன்படியையப்பார்த்தால் - ஆக, த்ரவ்ய தாத்தம்யம் பாரான், ஜுராயிக்குமவன் ப்ரோமத்தையே பார்க்குமத்தனை. பூரிபுருஷோத்தமமுடையானுக்கு ராஜபுத்தான் சாத்தின செண்பகப்பூ வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது. [கள்ளிஇத்யாதி] - கள்ளியென்று பெண்ணெண்டு. நீர்மாறாதவிடங்களிலேயாய்த்து அவைவர்த்திப்பது. ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான வயலாலே குழப்பட்ட அகழினருகே. [கிடங்கு] - அகழ். [வெள்ளியித்யாதி] - நகர்ப்பதத்தளவும் ஓங்கின மதிளென்னுதல்; வெள்ளியாலே செய்யப்பட்ட † (தகுதியான) மதிளென்னுதல். ப்ரத்யக்ஷிக்கிறிலோமாகிலும் ப்ரோமாதியாயத்தாலே அதிலிலக்ஷணமாய்த் தோற்றமிதே. [திருக்கண்ணபுரமுள்ளி] - ‡ கேஷமத்தாலே நிர்ஹயமான தேசமென்று அதுவாய்ந்த, இவ்விஷயத்திலே சபலராயிருப்பார், நித்யமாகத்தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள். “அபர்வணி கடல் தீண்டலாகாது” என்னுமாபோலே இவ்விஷயத்தில் காலநியதியில்லை.

(உ)

இரண்டாம்பாட்டு. — கள்ளியும் இத்யாதி. “தொண்டரே - வெள்ளியேய்க்த” என்ற தொடங்கி “எழுமினே” என்னுமளவும் கடாக்கித்தவதாரிகை - இவ்விஷயத்துக்கு இத்யாதி.

“கள்ளியும்” என்றதுக்கு ஹாவம் - செவ்வி இத்யாதி. கள்ளியும்மலர் - தேன்சொரி கிற மலர். இதே “ப்ராக்ருதத்ரவ்யமமையு” என்றவைத்து, இங்கே “செவ்விப்பூ” என்ற விசேஷிக் கிறதென்னென்ன - ஸ்நேஹிகளாய் இத்யாதி. அதாவது - பரிவின் கார்பமென்றபடி. இவனுக்கு அந்த நிர்ஹயத்திலேயேயென்ன - கள்ளார் இத்யாதி. திருமொழி. கணவலர் - நாகக்கணம்பூ. இத்தால் ஹலித்தவர்த்தமென்ன - ஆக இத்யாதி. ப்ரோமத்தையே பார்க்குமென்றதுக்கு ஸம்வாதம் ஸ்ரீ புரு ஷோத்தமம் இத்யாதி. * ஒழிவில்காலத்திலே இக்கதையைப் பார்த்துக்கொன்னது. இதுசொன்னதுக்கு ஹாவம் - நீர்மாறாத இத்யாதி. “வெள்ளி” என்ற சுக்ரஞ்சு, அத்தாலே - நகர்ப்பதத்தைச் சொன்னு கிறது. ஏய்கை - அடைகையும், பண்ணுகையும். அப்படி நமக்குத் தோற்றவில்லையெயென்ன - ப்ரத்யக்ஷிக்கிறிலோம் இத்யாதி. “வெள்ளியேய்க்தமதின்” என்றத்தைப்பற்ற - கேஷமத்தாலே நிர்ஹயமான என்றது. “தொண்டரே - நாளும் தொழுதெழுமினே” என்றதுக்கர்த்தம் - இவ்விஷ யத்திலே இத்யாதி. “நாளும்” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - அபர்வணி இத்யாதி. “சுபரதம் வலிபு” - ராஜாஜநகரிக்ஷு - லெவெகதவ்யுபெசு. ॥ ३ ॥ வாரொஸ்யுபெசு - இவபுரீபரம் வயபுணிஸ்யுபெசு” என்றத்தைப்பற்ற - அபர்வணி என்கிறது. “கள்ளியும்மலரிட்டு நீரி னறஞ்சமின்” என்றதுக்குக் கீழ்ப்பாட்டோடே யவ்வயம்.

(உ)

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்.

‡ ப்ரோமத்தாலே என்று பாடாந்தரம்.

மூன்றாம் பாட்டு.

தொண்டர்! நுந்தம்துயர்போக நீர் ஏகமாய்
விண்வோடாமலரிட்டு நீர் இறைஞ்சுமின்
வண்போடும்பொழிக்குழ் திருக்கண்ணபுரத்து
அண்டவாணன் அமரர்பெருமானேயே.

ஆ.—(தொண்டர்.) - ஸர்வலோகேஸ்வரனாய், * அயர்வறுபுமாரர்கள் அதி
பதியாயிருந்துவைத்து, ஸர்வஸமாஸ்ரயணீயனாகக்காதத் திருக்கண்ணபுரத்திலே
எழுந்தருளியிருந்த அவனுக்கு அந்நயப்ரயோஜனராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்கோள்
என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், சரபலமுடைய நீங்கள் துஃவம்கெட உலயவிஹுதி
யுத்தனாய் திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினவனை அந்நயப்ரயோஜனராய்க்கொண்டு
ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[வண்போடும்பொழில்] - நிரதிராய ஹாக்யமான திருச்சேலை. [அண்டவா
ணன்] - ஸீலாவிஹுதியையுடையான். [அமரர்பெருமான்] - நித்ய விஹுதியையுடையான்.

ப.—அநந்தரம், விலகாணவிஹுதியுத்தனாய்க்கொண்டு ஸுலஹான ஸர்
வோஸ்வரனை ஏககண்டராயாரதியுங்கோள் என்கிறார்.

வண்டு - வண்டுகளானவை, பாடும் - களித்துப்பாடும், பொழில் - குழ் -
குழந்த, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே, அண்டவாணன் - பரமபதநில
யனாய், அமரர்பெருமானை - ஸூரிஹாக்யனாய்க்கொண்டு நின்றவனை, தொண்டர் -
ஸகலகைங்கர்யாநிதிவேஸாயுத்தாரணவர்களை! நுந்தம்துயர் - உங்கள் துஃவாலாஹக்லேஸம்,
போக - தீரும்படி, நீர் - நீங்கள், ஏகம்ஆய் - ஏக ஹ்ருடியராய்க்கொண்டு, விண்டு - விகா
ஸோம்முபமாய், வாடா - செவ்வியழியாத, மலர்இட்டு - பூக்களையிட்டு, நீர் இறைஞ்சுமின் -
உங்கள் சோஷத்வாதுரூபமாக ஆராதியுங்கோள்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினவன் உலய
விஹுதியுத்தனாய்த்து; உங்கள் துஃவம்கெட அந்நயப்ரயோஜனராய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயி
யுங்கோள் என்கிறார்.

[தொண்டர்] - ஆஸாலேஸமுடைய நீங்களென்னுதல்; “கஹழலவபூங்காரி
ஷ்யாதி” என்றிருக்கும் நீங்களென்னுதல். [நுந்தம் துயர்போக] - துயரும் வ்யாவ்ருத்
தமாயிறே யிருப்பது. விஷயப்ரவணயத்தால்வந்த டுஃவமென்னுதல், இறைஞ்சப்
பெறுத தன்னுடைய விரஹத்தால்வந்த டுஃவமென்னுதல். [நீர் ஏகமாய்] - நீங்கள்
அந்நயப்ரயோஜனராய் என்னுதல், நீங்களெல்லாரும் ஒருமிடறாய் என்னுதல். ‘தொண்
டர்’ என்கையாலே எல்லாரும் ஒருமிடறாகலாமிறே. [விண்டு வாடாமலர்] - அலரத்
தொடங்கினவளவாய்க் கழியவலர்ந்து வாடாத பூ. செவ்வியபூவைக்கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்
கோள் என்கை. [வண்போடும் இத்யாதி] - வண்டுகள் மயுபாநமத்தமாய்க்கொண்டு
பாடாநின்றனா சோகைருழந்த தேஸம்; “வணதகஸாநிதாயஹாஸெ” என்கிறபடியே
நிரதிராய ஹாக்யமான தேஸமென்னுதல். [திருக்கண்ணபுரத்து அண்டவாணன் அமரர்

பெருமானையே]-திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து எளியனாயிருக்கிறவன் உலயலி-உதிநாயுய்த்து. பரமபதநிலையனாய் அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதியுமானவன் என்னுதல், லீலாவிஷயத்திக்கு நிர்வாஹகனுமாய் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனவன் என்னுதல். இங்கே ஆஸ்ரயித்துவிடோயியைப்போக்கி பூர்ணாஹவம்பண்ண ஒரு தேஸாஸிஸேஷம் தேடிப் போகவேண்டா. நித்யஸூரிகளும் இங்கேவந்து அதுவசிக்கும் ஸீலாஸிஸேஷம் யிச்யமுண்டு-இங்கு; ஸம்ஸாரிகளுக்குச் சிட்டவொண்ணாத குறையுண்டு பரமபதத்தில்.

நாடு.—மூன்றும்பாட்டு. திருக்கண்ணபுரத்திலே நின்றருளினவன் உலயலி-உதிநாயுய்த்து; உங்கள் ஈ-ஓ-வம்கேட அந்யப்ரயோஜனராய்க்கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்கோளேன்கிறார்.

[தொண்டர்] - ஆஸாலேஸ முடையாரான நீங்களென்னுதல், அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமிக்குஇட்டுப் பிறந்த நீங்களென்னுதல். [நந்தம்துயர்போக]-துயரும் + இவர்களுக்கு வ்யாவ்ருத்தமாயிறே யிருப்பது: விஷயப்ராவண்யத்தால் வந்த ஈ-ஓ-வமென்னுதல், இறைஞ்சப்பெறுதஈ-ஓ-வமென்னுதல். [நீரோகமாய்]-நீங்கள் அந்யப்ரயோஜனராயென்னுதல், நீங்களல்லாரும் ஒருமிடறயென்னுதல். “தொண்டர்” என்கையாலே எல்லாரும் ஒருமிடறகலாமிறே. [விண்வோடாமலர்] - அலாத்தொடங்கினவளவாய்க் கழிய அலர்ந்துவாடாத பூ. சேவ்விப்புவைக்கொண்டு ஆஸ்ரயியுங்கோளேன்கை. [வண்டுபாடும்இத்யாதி] - வண்டுகள் ம-ப-பாநமத்தமாய்க்கொண்டு பாடாநின்றள்ள சோலைசூழ்ந்ததேஸம்; “வண்டுகளாயவனாடு” (ஏதத்ஸாமகாபந்நாஸ்தே) என்கிறபடியே. நிரதீஸய லோக்யமான தேஸமென்கை. [திருக்கண்ணபுரத்தண்டவாணனமார்பெருமானையே] - திருக்கண்ணபுரத்திலேவந்து எளியனாயிருக்கிறவன் உலயலி-உதிநாயுய்த்து; பரமபதநிலையனாய், அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியுமானவனென்னுதல்: லீலாவிஷயத்திக்கு நிர்வாஹகனுமாய்,

மூன்றும்பாட்டு.—தொண்டர் இத்யாதி “திருக்கண்ணபுரத் தண்டவாணனமார்பெருமானை - நந்தம்துயர்போக நீரோகமாய் விண்வோடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்” என்றத்தைக் கடாசுதித் தவதாரிகை - திருக்கண்ணபுரத்திலே இத்யாதி.

“தொண்டர்” என்று - சபலர்க்குர், சேஷவ்ருத்தியில் அக்ஷயித்திருக்குமவர்களுக்கும் வாசகமாகையாலே, அர்த்ததவ்யத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - ஆஸாலேஸம் இத்யாதி வாக்யதவ்யத்தாலே. அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமிக்கு - “சகலபூஸவபூகஸரிஷ்யாதி” என்றுஇணையபெருமான்ப்ரார்த்தித்த சைங்கர்யங்களுக்கென்றபடி. “துயர்” என்னுதே, “நந்தம்” என்று விசேஷித்ததற்கு ஹவம் - துயரும் இத்யாதி. இவர்களுக்கே என்று - ஆஸாலேஸமுடையாரையும், சைங்கர்யத்திலே அக்ஷயிக்கஇட்டுப் பிறந்தாரையும் சொல்லுகிறது. அதேதென்ன - விஷய இத்யாதி. “தொண்டர்” என்றதின் அர்த்ததவ்யாநுணமாக, “துயர்” என்றதற்கும் அர்த்ததவ்யம் அருளிச்செய்தார். நீங்கள் அந்யப்ரயோஜனராயென்னுதலென்றது - அவன் உங்களிடத்தில் அந்யப்ரயோஜனனாற்றேபோலே நீங்களும் அவனோடு ஏதஹ்ருதயரா யென்றபடி. “தொண்டர்” என்று - அண்மைவிளியாய், ஸம்போபித்திறது. அண்மைவிளி - ஸாமிப்பாஹ்வாகம். ஒருமிடறகைக்கடி யேதென்ன - தொண்டரென்கையாலே இத்யாதி. விண்டு - சகலத்விசுவீதமாய். வலிதம் - சேவ்வி இத்யாதி. “வண்டுபாடும்” என்றதற்குத்ருஷ்டாந்தம்-ஏதத்ஸாம இத்யாதி. வலிதம்-நிரதீஸய இத்யாதி. “அண்டவாணன்” என்கையாலே-லீலாவிபூதிநாதத்வமும், “அமார்பெருமான்” என்கையாலே - நித்யவிபூதிநாதத்வமும் சொல்லுகிறது; இத்தைக்காட்டுகிறார் - திருக்கண்ணபுரத்திலே இத்யாதி. “அண்டம்” என்று - லீலாவிபூதியாக அருளிச்செய்து, நித்யவிபூதியாக அர்த்தாந்தரம்-பரமபத இத்யாதி. முந்தினவர்த்தத்தற்கு ஸப்தநிர்வாஹப்ரதர்ஸமுவேக விவரணம் - லீலாவிபூதிக்கு இத்யாதி. “திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்ததிக்கிறவன்

நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாககருமானவனென்னுதல். இங்கே ஆராயித்து விரோபியைப் போக்கிப் பூர்ணமலம்பண்ண ஒதுதேஸலிசேஷம் தேடிப்போகவேண்டா: நித்யஸூரி களும்இங்கேவந்துஅவலலிக்கும்படியிலாதிருநாதிக்கயம்உண்டிறேஇங்கு. அந்தர்க்குவைத்த சாலையில் விழித்திருப்பார்க்கு உஜ்ஜ்வலியில்லையே; அப்படியன்றிறே இங்குத்தை நிலை. “பூதிசோலூபுஷாஜாநாடி” (ப்ரதிமாஸ்வப்ரபுத்தாநாம்) - இதுக்கு ஆளவந்தார் கருனிச்செய்யும்படி - “அம்மேட்டிலும் ஏறிப்பாயா நின்றால் தேசிககுக்குச் சொல்ல வேண்டுமோ?” என்று. (௩)

தான்காம் பாட்டு.

மாணோக்கி மடப்பின்னதன்தேள்வனை
தேனவாடாமலரிட்டு கீர் இறைஞ்சுமின்
வானயுந்தம் மதிள்துழ் திருக்கண்ணபுரம்
தான்கயத்தபெருமான் சரணாதமே.

ஆ. — (மாணோக்கி.) - எல்லார்க்கும் இனியனாய்க்கொண்டு நப்பின்னைப் பிராட்டியேசுடேகூடத் திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருந்த அம்பெருமானுக்கு இப்படி அகம்ப்யப்ரயோஜனாய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யவே, தன் திருவடிகளில் நித்ய வித்தமான கைக்கார்பருப ஸம்பத்தை யுங்களுக்குத் தந்து ரக்ஷித்தருளுமென்கிறார்.

ஒ. — நாலாம்பாட்டில், திருக்கண்ணபுரத்திலே எம்பெருமானை நப்பின்னைப் பிராட்டி புருஷகாரமாக ஆராயியுங்கோள் என்கிறார்.

[மாணோக்கியென்று தொடங்கி] - மாண்கள் தோற்கும்படியான நோக்கை யும் ஸ்திரீத்வத்தையுமுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு நாடுநாய் நிரதிராயதோமீயனான வனைச் செவ்விப்பூவைவிட்டு நீங்கள் தொழுக்கோள். [வானையுந்துமதினென்றமேலுக்கு] - யிவரும் உயரிதான மதிள்துழ்ந்த திருக்கண்ணபுரத்தை ஆடிசம்பண்ணின ஸர்வேஸ்வரானவன் தன் உங்களுக்கு ரக்ஷகனும்.

ப. — அகந்தாம், அதிராயிததோமீயனான க்ருஷ்ணனை, நப்பின்னைப்பிராட்டி சேர்த்தியிலே ஆராதியுங்கோள் என்கிறார்.

மான் - மாணுனது, கை - (தோற்று)றையும்படியான, நோக்கி - நோக்கை யுடையனாய், மடம் - ஆத்மகுணபூர்ணியான, பின்னைதன் - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு.

உலயலிஹுதிசாயுன்” என்றத்தால் லாவம் - இங்கேயாராயித்து இத்யாதி. ஸம்ஸாரிகளுக்காக நித்ய நிதிலையிலே நித்யஸூரிகளுக்குப் ப்ராப்தியில்லையென்ன - அந்தர்க்கு இத்யாதி. இத்தால் - ஸர்வ ஸமாஸ்யஸனீயனென்றபடி. எர்ஷஸமாஸ்யஸனீயனான “பூதிசோலூபுஷாஜாநாடி” என் றது சேரும்படியென்? இத்தவசத்திலே நித்யஸூரிகளுக்குப் ப்ராப்தியில்லையென்ற தோற்றுகின்ற தேயென்ன - ப்ரதிமாஸ்வ இத்யாதி. அம்மேடென்றது - அப்புத்தனா. அப்புத்தனாயி என்ற ஆளவந்தாருக்குக்குத்த. “கருணாநிலாநிலிபூகணாஹ்நிதிஷிதிபொயிதாஹ்” | பூதி சோலூபுஷாஜாநாடி லாவபூதுலாநிதாஹ்” ‘வண்டபாடம்’ என்றதொடங்கி, ‘பெரு மாண - தொண்டென்ற, இறைஞ்சுகின்’ இத்தய்யாதி. (௩)

கேள்வனை - வல்லமனாய், தேனை - ("நாலொலெவலம்" என்கிறபடியே) தேன்போலே
மோம¹ உதனானவனை, வாடா-வாடாத, மலர்இட்டு - புஷ்பங்களைக்கொண்டு, நீர்-நீங்
கள், இறைஞ்சுமின் - ஆராதியுங்கோள்; வாளை - ஆகாசத்தை, உந்து - தள்ளும்படி
யோங்கின, மதிள்கூழ் - மதிள்கூழந்த, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்தை,
("ஆஸ்ரிதர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்கு யோக்யஸ்த்தலம்" என்று), தான் நயந்த - தானே
விரும்பின, பெருமான் - ஸர்வேஸ்வரன், சரண ஆகுமே - அவ்வாப்பாயணியவேஷந்தன்
னிலே யுங்களுடைய ஆராயாப்ரதிஸம்ஸரீயாபக்கொண்டு மந்தவ்யனாமே. தேனை
வாடாமலரென்று பூவோடே கூட்டவுமாம்.

இ - நாலாம்பாட்டில், ஆஸ்ரயிக்குரிடத்தில் கப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷ
காரமாக ஆஸ்ரயியுங்கோள்; அவன் உங்களுக்கு ரக்ஷகனாமென்கிறார்.

[மாணேநோக்கி] - மாணுனது கையுடையபடியான நோக்கையுடையவள். மான்
தோற்று நாணும்படியாய்த்து நோக்கிருப்பது. [மடப்பின்னைதன் கேள்வனை] - ஸ்த்ரீ
த்வம் முதலான ஆத்மகுணங்களுடைய கப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லமனானவனை.
[தேனை] - நிரதியாயலோக்யனானவனை. இதிறே நான்உங்களுக்குச்சொல்லுகிற வேப்
பங்குடி நீர். [வாடாமலரிட்டு நீர்இறைஞ்சுமின்] - செவ்விப்பூவையிட்டு நீங்கள் ஆஸ்
ரயியுங்கோள். தேனையும் செவ்விப்பூவையும் சேர்க்கைபோலே காணும் ஆஸ்ரயண
மாவது. [வாணையித்யாதி] - ஆகாஸத்தோடே ஸ்பர்த்தைபண்ணி அதைத் தள்ளு
மாபோலே இருக்கிறமதிளாலே சூழப்பட்டவூர். துஷ்பரக்ருதிகளுக்குக் கிட்டவொண்
னாதபடி ஸுரக்ஷிதமான ஊர்என்கை. [தான்நயந்த பெருமான்] - ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷத்
துக்குப்பாங்கான தேசம் என்று அதைவிரும்பி வர்த்திக்கிற ஸர்வேஸ்வரனானவன்.
[சரணாகுமே] - உங்களுக்கு ரக்ஷகனும். அம்மதிள் அவனுக்கு அரணுமாபோலே,
உங்களுக்கு அவன் மதிளாம்.

நடு. - நாலாம்பாட்டு. ஆஸ்ரயிக்குரிடத்தில் கப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷ
காரமாக ஆஸ்ரயியுங்கோள்; அவன் உங்களுக்கு ரக்ஷகனும் என்கிறார்.

[மாணேநோக்கி] - மாணுனது கையுடையபடியான நோக்கையுடையவள். மான்
தோற்று நாணும்படியாய்த்து நோக்கிருப்பது. [மடப்பின்னைதன் கேள்வனை] - ஸ்த்ரீத்வம்
முதலான ஆத்மகுணங்களுடைய கப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லமனானவனை.
[தேனை] - நிரதியாயலோக்யனானவனை. இவ்வேப்பங்குடிநீரையன்றோ நான்உங்களைக்
குடிக்கச்சொல்லுகிறது. [வாடாமலரிட்டு நீர்இறைஞ்சுமின்] - செவ்விப்பூவிட்டு நீர்ஆஸ்ரயி
யுங்கோள். தேனையும் செவ்விப்பூவையும் சேர்க்கைபோலேகாணும் ஆஸ்ரயணமாவது.
[வாணையித்யாதி] - ஆகாஸத்தோடே ஸ்பர்த்தைபண்ணி அதைத் தள்ளுமாபோலே
யிருக்கிற மதிளாலே சூழப்பட்டவூரை. துஷ்பரக்ருதிகளுக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி
ஸுரக்ஷிதமான ஊரென்கை. [தான்நயந்தபெருமான்] - "ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷத்துக்குப்

நாலாம்பாட்டு. - மாணே இத்யாதி. "பின்னைதன்கேள்வனை - இறைஞ்சுமின்: பெருமான்
சரணாகும்" என்றத்தைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - ஆஸ்ரயிக்கும் இத்யாதி.

மான் கையுடையபடியான நோக்காவதென்ன - மான்தோற்று இத்யாதி. "கை" என்று -
கடைக்குறைத்தலாய், கையுமென்றபடி. வ்யங்க்யோக்தி - இவ்வேப்பங்குடி இத்யாதி. அதாவது -
நிரவதிகலோக்யனென்றபடி. "தேனைவாடாமலரிட்டு" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு ஊவம் - தேனையும்
இத்யாதி. உந்துதல் - தள்ளுதல். இத்தால்ஊவம் - துஷ்பரக்ருதிகளுக்கு இத்யாதி. நயந்த - விரும்

பாங்கான தேயும்" என்று அதை விரும்பிவர்த்திக்கிற ஸர்வேஸ்வரானவன். [சரண குமே] + உங்களுக்கு ரக்ஷகனும். அம்மதிள் அவனுக்கு அரணுநற்போலே உங்களுக்கு அவன் மதிளாம். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

சரண்மாகும்தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்
மரணமானுவைகுந்தங்கோடுக்கும்பிரான்
அரணமைந்தமதிள்குழ் திருக்கண்ணபுரத்
தரணியாளன் தனதன்பர்க்கு அன்பரகுமே.

ஆ.—(சரணமாகும்.) - இப்படி ஸக்தியோகத்தாலே அவனை ஆஸ்ரயிக்கக் கூடமான்றியே தன்திருவடிகளையே உபாயமாகப்பற்றினார்க்கு ஒருபடியாலன்றியே எல்லாப்படியாலும் ரக்ஷகனாய், அப்போதே அவர்களை இப்பரக்ருதியை விடுவித்துத் திருநாட்டிலேகொண்டுபோய்த் தீவ்யப்ரக்ருதிகளாக்கி அவர்களோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தல்லது புரிக்கமாட்டாதிருக்கச்செய்தே, அவர்களுக்கு இப்பரக்ருதிஸம்ஸ்யும் அநாதிவாஸநையாலே ஸஹ்யமாயிருக்கையாலே, க்ஷுப்தகாலத்திலே இப்பரக்ருதிதானேவிட்டால் திருநாட்டைக்கொடுத்தருளி, பின்னையும் அவர்கள்பக்கலுள்ள ஸ்நேஹத்தினாலே தான் ஒன்றும் செய்யாதானாய், இவர்களுக்கு எத்தைச்செய்வென் என்றிருக்குமென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி ஸக்தியோகத்தால் அவனை ஆஸ்ரயிக்கக் கூடமான்றிக்கே தன்திருவடிகளை உபாயமாகப்பற்றிநிற்கத்திற் செய்தருளும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[சரணமென்று தொடங்கி] - தன்திருவடிகளையே உபாயமாகப்பற்றினார் ஐம்மவ்ருத்தாழிகளால் குறையின்றிரேயாகிலும் அவர்களுக்கு ரக்ஷகனும். மேலும் "எல்லாம்" என்றவற்றுக்குப் பொருள் இப்படியே. [மரணமென்று தொடங்கி] - ப்ரபந்தரானபின்பு அவர்களைமொழியத் தனக்குச் செல்லாதிருக்கச்செய்தே அவர்கள் இசையக்கொண்டுபோய் ஸரீராவஸாதத்திலே மஹோபகாரத்தைக்கொடுக்கும் மஹோபகாரகன். பண்டுவாஸிதமான விஷயங்கள் இந்தஸரீரத்தோடேபோம்; இனி, ஒரு ஸரீரத்திலே ப்ரவேசித்து விஷயங்களிலே நசைபண்ணுவதுக்கு முன்பில் ஐஸாயிலே மிகவும் ஹோக்யமான தன்னழகைக்காட்டி இவனை இசைவித்து அப்போதே விஷயிகரிக்கும் என்றருத்து. [அரணமைந்த மதிளென்று மேலுக்கு] - அரணமாகப்போரும் மதிள் குழந்த திருக்கண்ணபுரத்திலே யிருந்து ஸம்ஸாரிகளுக்கு ரக்ஷகனானவன் தனக்கு ஸ்நேஹிகளானவர்க்கு மிகவுய்ஸ்நேஹியாம்.

ப.—அநந்தாம், ஆஸ்ரிதர்க்குப் பாம்படிப்படினானவன், ஸ்வவிஷயத்தில் கைங்கர்யாபி நிவிஷ்டரானார்க்கு, அலிகிவேஸந்தான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலேயாம் என்கிறார்.

பி. நயக்கை - விருப்பம். "மதிள்" என்ற விசேஷணம் த்ருஷ்டாந்தார்த்தமென்கிறார் - அம்மதிள் இய்யாதி. (ச)

தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - தன்திருவடிகளைக்குறித்துப் ப்ரபத்திபண்ணின ஸர்வாதிகாரிகளுக்கும், சரணமாகும்-தானேயுபாய உதனாய்க்கொண்டு, மரணமானால் - அவர்களுடைய மரியமாணமுடையில், வைகுந்தம் - அபுராந்நத்திலகூணமானதேசத்தை, கொடுக்கும்—, பிரான் - மஹோபகாரகனாய், அரண்அமைந்த - க்ஷேமங்கரமாம்படிசமைந்த, மதிள்கூழ் - மதிள்கூழ்ந்த, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்திலே, தரணியாளன் - பூமியைமகிழ்க்கக்காகவந்து நிற்கிறவன், தனதன்பர்க்கு - தன்திருவடிகளில் ப்ராவண்யமுடையார்க்கு, அன்புஆகும் - ப்ராவண்யந்தான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலேயாம். 'சரணமாகும் தனதான்' என்று - உபாயமானதிருவடிகளென்றுமாம். தரணியாளனென்று-பூமியைமகிழ்க்கக்காகவந்து வல்லவன் என்றுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி லக்தியோமத்தால் ஆப்ராயிக்க க்ஷமான் றிக்கே தன்திருவடிகளே உபாயமாகப் பற்றினுர்திறத்தில் செய்தருளும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[சரணமாகும் இத்யாதி] - ஜந்மத்தாலும் வருத்தத்தாலும் ஜ்ஞாநத்தாலும் குறையின்றிரேயாகிலும் தன்திருவடிகளே உபாயமாகப் பற்றினுர்க்கெல்லாம் ரக்ஷகனாம். கீழ் மூன்றுபாட்டாலும் சொன்ன லக்தியோமம் அபிக்ருதாதிகாரம். இதில் சொன்ன ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரமென்கிறது. [மரணமானால் இத்யாதி] - தன்பக்கலிலே ந்பஸ்தஹானவன்று தொடங்கி, இவனையொழிபத் தனக்குச் செல்லாதிருக்கச் செய்தே இவனுடைய ருசியைவர்த்தித்து ஸர்வாவஸாநத்திலே பரம்படித்தைக் கொடுத்த மஹோபகாரகன். தன்னழகைக்காட்டி அத்தாலே இவற்றக்கு ருசிபிறக்குமளவும் அவஸாப்ரீதிக்கூறியிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது. [மரணமானாலென்று] - தனக்கு அபாந்தியில்லை; இவனுக்குக் கர்த்தவ்யமில்லை; இவன்ருசியைக் கடாஷித்திருக்கிறவித்தனை. இப்பாட்டில் "மரணமானால்" என்றத்தைக்கொண்டிறே கீழ்ச்சொன்ன திருபணமெல்லாம். [அரண்மைந்த மதிள்] - 'நித்யஸூரிகள் பரியவிருக்கிறவன் இங்கே வந்துநின்றான்: என்வருகிறதோ?' என்று அஞ்சவேண்டாதபடியிருக்கை. [தரணியாளன்] - ல-மிக்ரு நிர்வாஹகன். ஸம்ஸாரிகளுக்கு ரக்ஷகனென்கை. [தனதன்பர்க்கன்பாகுமே] - தனக்கு ஸ்நேஹிகளானார்பக்கல் அதிப்ரவணனாம். [அன்பாகும்] - அன்புடையன் என்று பிரிக்கவொண்ணாதபடி அன்புதான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலேயிருக்கை.

எடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி லக்தியோமத்தால் ஆப்ராயிக்க க்ஷமான் றிக்கே தன்திருவடிகளையே யுபாயமாகப்பற்றினுர்திறத்து அவன் செய்தருளும்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

[சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்] - ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் குறையின்றிரேயாகிலும், தன்திருவடிகளையே யுபாயமாகப் பற்றினுர்க்கெல்லாம் ரக்ஷகனாம். கீழ்மூன்றுபாட்டாலும் சொன்ன லக்தியோமம் அபிக்ருதாதிகாரம், இதில்சொல்லுகிற

அஞ்சாம்பாட்டு—சரணமாகும் இத்யாதி. "வைகுந்தங்கொடுக்கும்பிரான்" என்னுமளவும் கடாஷித்தவதாரிகை- இப்படி இத்யாதி.

"எல்லாம்" என்றதுக்கு லாவம் - ஜந்மவ்ருத்த இத்யாதி. இத்தால்மலிதம் - கீழ்மூன்று பாட்டாலும் இத்யாதி. முதற்பாட்டு இத்திருவாய்மொழிக்காக ஸங்க்ரஹமாகையாலே, அதை விட்டு மற்றையன்று பாட்டாலும்சொன்ன லக்தியோமமென்றபடி. இது ஸர்வாதிகாரமாகக்கு

ப்ரபத்திஸ்வர்வாபிகாரமென்கிறது; “ஸகோ ஹம்ஸவ ஹுதெ தஷ” (ஸமோஹம்ஸ்ர்வ பூதேஷ) என்னக்கடவதிறே. ஹவத்விஷயந்தான் ஸ்பர்ஸவேயியாயிருக்குமிதே; கைசி கத்தில் ஹவத்ஸம்ஸந்தமுடையானோருசண்டாளனோட்டைஸம்ஹாஷணம் ப்ராஹ்மண னுடைய ஆசாரவைகல்யத்துக்குப் பரிஹாரமாய்த்து; அவ்விடத்திலேல்லாம் சொல்லுகிற அர்த்தம் இதுவேயாய்த்து. [மரணமானால் வைகுந்தம்கோடுக்கும்பிரான்] - இவன் தன் பக்கலிலே ஹர்யாஸம்பண்ணினவன்றுதோடங்கி இவனையொழியத் தனக்குச்செல்லாமை யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், இவனுடைய ருசியை யங்வுர்த்தித்து, ஸாரவீஸ்லேஷத்தள வும் அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்நின்ற, பின்னையதுண்டானால் பரமபதத்தைக்கோடுக்கும் உபகார கன். தந்திருவடிகளைப்பற்றினவன்றே தானிருக்கிறவிடத்திலே இவனைக்கோடுபோய்ச் சேரவைத்துக்கொள்ளவேண்டி யிருக்கச்செய்தேயும், நடுவுஇவனிருக்கும் நாலுநாளும் அவ னுக்கு ஒருபகலாயிரமுழியாயிருக்கையாலே ‘மரணமானால்’ என்கிறது. “மரணமானால்” என்கிறது - தனக்குஅஸக்தியில்லை, இவனுக்குக் கர்த்தவ்யமில்லை, இவன்ருசியைக்கடாக்கி த்து நிற்கிறவித்தனை. இப்பாட்டில் ‘மரணமானால்’ என்றத்தைக்கொண்டிறே கீழ்ச்சொன்ன நிருபணமெல்லாம். [அரணமைந்த] - ‘நித்யஸூரிகள் பரியலிருக்கிறவன் இங்கேநின்றான்; என்வருகிறதோ?’ என்றுஅஞ்சவேண்டாதிருக்கை. அரணமாம்படிசமைந்த: [தரணியாளன்] - பூமிக்கு நிர்வாஹகன். ஸம்ஸாரிகளுக்கு ரக்ஷகனென்கை. [தனதன்பர்க்கன்பாகுமே] - தனக்கு ஸ்நேஹிகளாஹர்பக்கல் அதிப்ரவணனாம். [அன்பாகும்] - “அன்புடையவன்” என்று பிரிக்கவொண்ணாதபடி அன்புதான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலேயிருக்கை. (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

அன்பனாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்
செம்பொனாகத்து அருணனுடல்கீண்டவன்
நன்பொனையந்தமதிள்துழ் திருக்கண்ணபுரத்து
அன்பன்நாளும் தனமெய்யர்க்குமெய்யனே.

ஆ.—(அன்பனாகும்.) - இப்படி தந்திருவடிகளிலே அந்நயப்பாயோஜமான ஸ்நேஹத்தையுடையாரானவர்கள்பக்கல், தானும் என்றும் அந்நயப்பாயோஜமான ஸ்நேஹத்தையுடையனாய், ஸ்வாதுலவவிரோதிகளையும் தானே போக்குமென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், திருக்கண்ணபுரத்தில் எம்பெருமான் ஆர்வாயிப்பாருடைய ப்ரதிவந்பகங்களைப்போக்கி அவர்களுக்கு மிகவும் ஸ்நேஹிபாமென்கிறார்.

[செம்பொனாகத்தவனன்]-ஹிரண்யன். [நன்பொனென்று மேலுக்கு]-“ஆர்வரிதலியிகாரத்துக்கு உறுப்பான டேஸாம் என்று நல்ல பொன்னுலே செய்ப்பட்ட மதிள்துழ்த்த திருக்கண்ணபுரத்துக்கு ஸ்நேஹியானவன் தந்திறத்து அந்நயப்பாயோஜனாராயிருப்பார்க்குத் தானும் என்றும் அந்நயப்பாயோஜனாயிருக்கும்.

ப.—அந்தரம், ப்ரஹ்லாதனுடைய ஸ்வாதுலவவிரோதியான ஹிரண்யனைப்பிளந்தவன், தன்பக்கல் பாரமார்த்திக ப்ரேமமுடையார்க்குப் பாரமார்த்திகுதனும் என்கிறார்.

தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - தந்திருவடிகளை ஆர்வரித்தார்க்கெல்லாம், அன்பனாகும் - நிவாயிகவாத்ஸல்யயுக்தனாய், செம் - சிவந்த, பொன் - பொன்போலே யிருக்கிற, ஆகத்து - வடிவையுடையனான, அருணன் - ஹிரண்யனானதுடைய, உடல் - ஸரீரத்தை, கீண்டவன் - அநாயாஸே கிழித்தவனாய், (அப்படி ஆபுரிதலிரோதிகளைப் போக்கி அடிமைகளென்னுரைக்காக), நன்பொன் - நன்றானபொன்னுலே, ஏய்ந்த-சமை யப்பட்ட, மதிள்துழ் - மதிள்துழ்த்த, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே, அன்பன் - விரும்பிவர்த்திக்குமவன், தன்மெய்யர்க்கு - தன்பக்கல் பாரமார்த்திகப்ர யோஜனபுத்தியுடையார்க்கு, நாளும் - என்றுமெக்க, மெய்யன் - (தானும்அவர்கள்பக்க லிலே)பாரமார்த்திக ப்ரயோஜனபுத்தியுடையனாயிருக்கும்.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், தன்னை ஆர்வரிப்பாருடைய ப்ரதிவந்பகங்களைப் போக்கி அவர்களுக்கு மிகவும் ஸ்நேஹிபாம் என்கிறார்.

[அன்பனாகும் இப்பாடி] - தந்திருவடிகளை உபாயமென்று பற்றினார்க்கு, “ஸாஸாஸமதவதஸ” என்கிறபடியே அவர்கள் டோஷம் தோன்றாதபடி வ்யாழுக்தனாயிருக்கும். “ஹேஹேஹேயடிவிதஸ்யஸ்யாஸ”. இவர்களுடைய விரோதியெய்வது என்? என்னில்; ஸ்ரீப்ரஹ்லாடினுடைய விரோதி பட்டதுபடும், ஹிரண்யனாகிற அஸாது டைய ஸரீரத்தை அநாயாஸே கிழித்தவன். [நன்பொன் ஏய்ந்தமதிள்] - நல்லபொன் னுலே செய்ப்பட்ட மதிள்; ஸ்ப்ருஹணீயமான மதிளென்கை. [திருக்கண்ணபுரத்தன் பன்] - ஆர்வரிதலாகத்துக்கு உறுப்பான டேஸாம் என்று அவன்விரும்பி வர்த்திக்கிற னார். [தன்மெய்யர்க்கு - நாளும் மெய்யனே] - தன்பக்கல் அந்நயப்பாயோஜனாராயிருப்

பார்க்கு என்றுமொக்கத் தான் அநந்யப்ரயோஜனஞ்சிறுக்கும். தன்பக்கல் மித்ராவ முடையார்க்கு “நத்யஜெயபு” என்றிருக்கும் அவன்.

சுரு.— ஆறும்பாட்டு. தன்னை ஆஸ்ரயிப்பாருடைய ப்ரதிபந்யகங்களைப் போக்கி அவர்களுக்கு மிகவும் ஸ்நேஹியாமென்கிறார்.

[அன்பன் இத்யாதி] - தன்திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றினார்க்கு, “ஸா ணாமதவது” (ஸாணாகதவத்ஸலம்) என்கிறபடியே அவர்கள் தோஷம் தோற்றாத படி வ்யாமுத்தனையிருக்கும்; “ஷொஷொயடி விதவ்யுஷொசு” (தோஷோயத்யபி தஸ்யஸ்யாத்). இவர்களுடைய விரோயி செய்வதென்னென்னில்?—ப்ரஹ்மாதனுடைய விரோயி பட்டது பட்டம். ஹிரண்யனாகிற அஸுரனுடைய ஸார்த்தை அநாயாஸேந கிழித்த வன். [நன்பொனேயந்தமதிள்] - நல்லபொன்னுலே செய்யப்பட்ட மதிள்; ஸ்ப்ருஹ ணீயமான மதிள்என்கை. [திருக்கண்ணபுரத்தன்பன்] - “ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்குப் பாங் கானதேஸம்” என்றுவிரும்பி வர்த்திக்கிற ஊர். [நாளும் தனமெய்யர்க்குமெய்யனே] - தன் பக்கல் * அநந்யப்ரயோஜனராயிருப்பார்க்கு, தானும் அவர்கள்பக்கல் என்றுமொக்க அநந்ய ப்ரயோஜனராயிருக்கும், தன்பக்கல் மித்ராவமுடையார்க்கு “நத்யஜெயபு” (நத்ய ஜெயம்) என்றிருக்கும் அவன்.

(க)

ஏழாம் பாட்டு.

மெய்யனாகும் விரும்பித்தோழுவார்க்கெல்லாம்
பெய்யனாகும் புறமேதோழுவார்க்கெல்லாம்
செய்யில்வாளையுள்ளும் திருக்கண்ணபுரத்து
ஐயன் ஆகத்தனைப்பார்கட்கு அணியனே.

ப்ர.— ஸுரநாகாணெ உக. ராவணம் பூகிலீதா. விபிதீஸூகியபரிபு
ஜுஸ்ரணாமதவது: தெநநெரிதீ ஹவதாநெபடிஜீவிதாநிஹலி. உஹ - பாஸ
காணெ கஅ. திருமாவெகஸம்பூதம் நத்யஜெயம் கபஹநஷொஷொயடி
விதவ்யுஷொததாநெரிதடிமஹிபுகழ்.

ஆறும்பாட்டு—அன்பனாகும் இத்யாதி. “செம்பொனாகத்தவனனுடல் கீண்டவன் - தனமெய்யர்க்கு மெய்யனே” என்றத்தைக் கடாகித்தவதாரிசை - தன்னை இத்யாதி.

அப்படி வ்யாமுத்தனெவென்ன - தோஷோயத்யபி இத்யாதி. “விபிதீஸூகியபரிபு
ஜுஸ்ரணாமதவது: | தெநநெரிதீ ஹவதாநெபடிஜீவிதாநிஹலி” இது ஸந்தா
காண்டே ராவணம்ப்ரதி லீதா (உக-உஹ). “திருமாவெக” இத்யாதி, “ஷொஷொயடி
விதவ்யுஷொததாநெரிதடிமஹிபுகழ்” இது புத்தகாண்டே ராமே. (சஅ-ந.) திருக்கண்ண
புரத்தன்பன் - திருக்கண்ணபுரத்திலே அன்பையுடையவனென்று ஸந்தார்த்தம். தனமெய்யர்க்கு
நாளும் மெய்யனென்றபடி. “மெய்” என்று - அநந்யப்ரயோஜனத்தையாக வருளிச்செய்து, மித்ர
ஹவமாக அர்த்தாந்தரம் - தன்பக்கல் இத்யாதி. அதாவது - மித்ரஹவமொழிய மெய்கடாமை
யாலே, மெய் என்று - மித்ரஹவத்தைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. “செம்பொனாகத்த” என்று
தொடங்கி, ‘திருக்கண்ணபுரத்தன்பனவன் - தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் - அன்பனாகும் -
தனமெய்யர்க்கு - நாளும் - மெய்யனாகும்’ என்றவயம்.

(க)

ஆ.—(மெய்யனாகும்.) - இப்படி அந்ந்யப்ரயோஜனமாகத் தொழுவார்க்கெல்லாம் தன்னை யுள்ளபடியே காட்டிக்கொடுக்கும்; அந்ந்யப்ரயோஜனமாகத் தொழாதார்க்கெல்லாம் தன்னை யுள்ளபடி காட்டான். அந்ந்யப்ரயோஜனமாக ஓர்ஞ்சலிமாத் தத்தைப்பண்ண அவன் இப்படி ஸுலஹனாமோவென்னில்; தானே ப்ராப்யன் என் திருப்பார்க்கு அவன் ஸுலஹனாம், இவ்விடத்தில் ஒரு ஸந்தேஹமில்லை என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அந்ந்யப்ரயோஜனர்க்குத் தான் ஸுலஹனாய் ப்ரயோஜனாந்தரபார்க்கு அவர்களுடைய அபேஷிதங்களையே கொடுத்துத் தன்னை அகற்றம் என்கிறார்.

[செய்யில்வாணியென்று மேலுக்கு] - அதிஸம்ருக்தமான திருக்கண்ணபுரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற பரமவத்ஸுவானவன் அந்ந்யப்ரயோஜனார்க்கு ஸுலஹனாம். இதில் ஒருஸந்தேஹமில்லை.

ப.—அந்நதரம், அந்ந்யப்ரயோஜனர்க்கு ஸுலஹனாய்ப்புகொண்டு ப்ரயோஜனாந்தரபார்க்கு அவ்வோ ப்ரயோஜனங்களைக்கொடுத்து அகலநிற்கு மென்கிறார்.

விரும்பித்தொழுவார்க்குஎல்லாம் - கன்பக்களிலே ப்ரயோஜனபுத்திபண்ணி விரும்பி யாஸ்ரயிப்பார்க்கெல்லாம், மெய்யன் ஆகும் - (தன்னுடைய) பரமார்பிகமான ப்ராப்யாகாரத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு ப்ரகாசியாதிற்கும்; புறம்தொழுவார்க்கெல்லாம் - புறம்பே சிலப்ரயோஜனங்களைக் கணிசித்து ததர்த்தமாக ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு, பொய்யன் ஆகும் - அந்த ப்ரயோஜனத்தளவைக் கொடுத்துத் தன்னை மறையாதிற்கும்; செய்யில் - தன்னிலமானசெய்யிலே, வாணை - வாணையானது, உகனாம் - உகளாதிற்கும், திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே, ஐயன் - உய்யஸா, ராணமாக திருபாயிக வத்ஸுவாயிருக்கிறவன், ஆகத்தனைப்பார்கட்கு - தங்களகவாயிலே தன்னை ப்ராப்யமாக ஸ்விகரிப்பார்க்கு, அணியனை - (ஸூராரணவத்ஸுவாயிருக்கச்செய்தே) அஸூராரண ஸுலஹனாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அந்ந்யப்ரயோஜனர்க்கு ஸுலஹனாய் ப்ரயோஜனாந்தரபார்க்கு அவற்றைக் கொடுத்துத் தான் அகலும் என்கிறார்.

[மெய்யன் இய்யாடி] - அந்ந்யப்ரயோஜனராய் ஆஸ்ரயிக்குமவர்களா ரேஹமாகிலும் அவர்கள் அபேஷிதத்தைமுடிய நடத்தும்; ப்ரயோஜனங்களைப் பற்ற ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு வத்ஸுவமான அந்தப் பரார்ப்யங்களை ஆசிரித்துக்கொடுத்தானாய்த் தன்னைக்கொண்டகலும். “கூஷ்மாஸ்யபாஃகூஷ்மவஸாஃ” என்றிருக்கும் பாண்டவர்களுக்கு மெய்யனாயிருக்கும்; படைத்துணை வேண்டிவந்த ஓர்யோதனனுக்கு நாராயணதோபாலர்களை அடையக் கொடுத்தானாய், தான் பாண்டவர்களுக்காய் நின்று அத்தலையை அழியச்செய்கையாலே பொய்யனாகும். [செய்யில்இத்யாடி] - செய்களிலே மதஸ்யமானது உகளித்துவர்த்திக்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலேகிற பரமவத்ஸு. திரிபக்குக்களும் களித்துவர்த்திக்குப்படி ஹேமஹகுமி என்கை. [ஆகத்து இத்யாடி] - தன்னை ஹ்ருதயத்திலே வைப்பார்க்குக் கையாளாயிருக்கும். அந்ந்யப்ரயோஜனர்க்கு, “கிஷ்ராஸஸோபவஸிதள” என்றிருக்கும்.

ஈ.—ஏழாம்பாட்டு. அந்ந்யப்ரயோஜனர்க்கு ஸுலஹனாய் ப்ரயோஜனாந்தரபார்க்கு அதைக்கொடுத்துத் தான் அகலநிற்குமென்கிறார்.

[மெய்யனாகும் இத்யாதி] - அந்ந்யப்ரயோஜகராயிருப்பார்க்கு அவர்களாரேனுமாகிலும் அபேக்ஷிதத்தை முடிய நடத்தும்; புறம்பேப்ரயோஜகங்களைப்பற்ற ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ஸந்யகமான அப்புருஷார்த்தங்களை யாதரித்துக் கொடுத்தானாய்த் தன்னைக் கொண்டகலும். “கூஷாஸ்ரயாஃகூஷாவஸாஃ” (கூஷாஸ்ரயாஃகூஷாவஸாஃ) என்றிருப்பார்க்கு மெய்யனாயிருக்கும்; படைத்துணை வேண்டிவந்த துர்யோதனனுக்கு நாராயணகோபாலர்களையடையக் கொடுத்தானாய், தான் பாண்டவர்களுக்காகநின்ற அத் தலையை யழியச்செய்கையாலே பொய்யனாகும். [செய்யில் இத்யாதி] - செய்களிலே மதஸ்யமானது உகளித்துவர்த்தியாநிற்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலேநிற்கிற பரமவந்யம். தீர்யக்குக்களும் களித்து வர்த்திக்கும்படியான ஹோக்யதையையுடைய தேஹமென்கை. தன்னை ஹ்ருதயத்திலே வைப்பார்க்குக் கையாளாயிருக்கும்; அந்ந்யப்ரயோஜகர்க்கு “கிஷ்நாஸஸாஃவஸிதா” (கிங்கரௌஸமுபஸ்த்திதௌ) என்றிருக்கும். (௭)

எட்டாம் பாட்டு.

அணியனாகும் தன தாளடைந்தார்க்கெல்லாம்
பீண்யஞ்சாராபிறவிகேத்தானும்
மணிபொனையந்தமதிள்குழ் திருக்கண்ணபுரம்
பணிமின்னாளும் பரமேட்டிதன்பாதமே.

ஆ.—(அணியன்.) - இப்படி தன்திருவடிகளையே ப்ராப்யம் என்று பற்றினு ரெல்லாருடைய துவங்கலையும் துவேஹதுவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கி, அவர்களுக்கு ஸுலஹனம்; ஆதலால், பூநீவைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்

ப்ர.—மஹாஹாதே (௭௮ - ௧௮௩.) கூஷாஸ்ரயாஃ உக்யாதிக்கு உத்தராயம் - கூஷாவஸாஸனஜெஷாஃ கிஷ்நாஸஸாஃ ௧௮௪ | ௨௪ |

ஏழாம்பாட்டு.—மெய்யனாகும் இதுபாதி. பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்கித்தவதாரிகை - அந்ந்ய இத்யாதி.

“எல்லாம்” என்றத்தைப்பற்ற - அவர்களாரேனுமாகிலும் என்றது. ஆரேனுமாகிலும் என்றது - எத்தனையேனும் நிஹிநஜம்மாக்களையாகிலு மென்றபடி. முடியநடத்துகையாவது - ப்ராப்திபர்யந்தமாக நடத்துகை. அதுஹவ கைக்கர்யங்களைக் கொடாமையைப்பற்ற - தன்னைக் கொண்டகலும் என்கிறார். இப்படி யெங்கே கண்டோமென்ன - க்ருஷ்ணாஸ்ரயாஃ இத்யாதி. “கூஷாஸ்ரயாஃகூஷாவஸாஃகூஷாவஸாஸனாவஸாஃ” இத்யாதி, மஹாஹாதே. த்ரோண - (௧௮௩-௨௪) இதுசொன்னதற்கு ஹவம் - தீர்யக்குக்களும் இத்யாதி. “ஆகத்தனைப்பாருக்கு” இத்யாதிக்கு அர்த்தம் - தன்னை இத்யாதி. விவரணம் - அந்ந்ய இத்யாதி. “உரௌஸாஃகிஷ்நாஸஸாஃவஸிதா” 1 சூஷாவயபபெஷ்டெவஸாஸகங்கராவவகிழ்” இது பாலகாண்டே விஸ்வாமிதரம்பாதி சாமர். (௩௧-௪) ‘செய்யில்’ என்று தொடங்கி, ‘ஐயன் - விரும்பித்தொழுவார்க்கெல்லாம் - மெய்யனாகும் - புறமேதொழுவார்க்கெல்லாம் - பொய்யனாகும் - ஆகத்தனைப்பார்கட்கணியனே’ இத்யங்கயி. (௭)

போலே திருக்கண்ணபுரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானைப். பெறற்குக்கு அவன் திருவடிகளைப் உபாஸமாகப் பற்றிக்கொள்; இதுக்கொரு காலசியமயிர்க்கை; வேண்டினபோது ஆஸ்ரயிக்கலாமென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரனை ஆஸ்ரயிப்புகோள். உங்களுடைய ஹ்ருவத்தையும் ஹ்ருவேஹதுவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கியருளுமென்கிறார்.

[மணிபொனையந்த என்று மேலுக்கு] - ஸ்லாக்யமான மதின்குழந்த திருக்கண்ணபுரத்திலே திருநாட்டிதற்படியே நின்றருளினவன் திருவடிகளைப் பணிப்புகோள்.

ப.—அகந்தாம், தன் திருவடிகளையே ப்ராப்யமென்றடைந்தார்க்கு அத்யந்த ஸுலஹனாய்க்கொண்டு ஸம்ஸாரோச்சேதத்தைப் பண்ணுமென்கிறார்.

தனதாள் - நிரதிரஸயஹோக்யமான திருவடிகளை, அடைந்தார்க்கு எல்லாம்-கிட்டினார்க்கு, அணியன் ஆகும்-(தான்) அத்யந்த ஆஸந்நாய்க்கொண்டு ஹ்ருபாசிற்கும்; (அத்தாலே), பிணியும் - ப்ரயோஜனந்தரூபமான வ்யாதியானவை, சாரா - கழிப்பாசிற்கும்; பிறவி - (அதுக்குஹதுவான) ஜம்மஸம்ஸர்க்கம், கெடுத்து - பிறவாதபடி கழித்து, ஆளும் - அடிமைகொள்ளாநிற்கும்; (அதலால்), மணி - மணியும், பொன் - பொன்னும், ஏய்த்த - சேர்ந்த, மதின்குழந்த - மதின்குழந்த, திருக்கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்திலே, பரமேட்டிதன்பாதம் - பரமபதத்திலே யிருக்குமாபோலே ஸந்நிதிரஸவன் திருவடிகளை, நானும் - நிரந்தரமாக, பணியின் - வணங்கி அதுவழிக் கும்படி பாருங்கோள். கணபுரமென்று - ஏழாம்வேற்றுமை யெஞ்சிக்கிடக்கிறது.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அவனை ஆஸ்ரயிப்புகோள். உங்களுடைய ஹ்ருவத்தையும் ஹ்ருவேஹதுவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கியருளும் என்கிறார்.

[அணியனாகும் இத்யாதி] - தன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தார்பக்கல் வரையாதே ஸுலஹனும். இன்று ஆஸ்ரயித்ததொரு கிரியக்கைக்குறித்து, “கிங்காபபூலீதயாநி” என்றானிறே. [பிணியும் சாரா] - உங்களுடைய ஸகலஹ்ருவங்களும்போம். [பிறவிகெடுத்தானும்] - அந்த ஹ்ருவ ஹதுவான ஜம்மக்கைப்போக்கி அடிமைகொள்ளும். [மணிபொன் இத்யாதி] - மணியாலும் பொன்னாலும் செய்த மதின்குழந்த திருக்கண்ணபுரத்தில் என்று ஸப்தமியாவது. [பரமேட்டிதன் பாதமேகாநாம் பணியின்] - பரமபதத்திலிருக்கும்படியில் ஒன்றும் குறையாதபடியாய்த்து இங்கிருப்பது; அவன் திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாநுபமான வருத்தியைப் பண்ணுங்கோள்; அங்கு நித்ய ஸூரிகள் பணியலிருக்குமவன், இங்கேவந்தபின்பு நீங்களும் அவன் திருவடிகளிலே பணியப்பாருங்கோள்.

நடு.—எட்டாம்பாட்டு. ‘அவனை யாஸ்ரயிப்புகோள்; உங்களுடைய ஹ்ருவத்தையும் ஹ்ருவேஹதுவான ஸம்ஸாரத்தையும் போக்கியருளும் என்கிறார்.

[அணியனாகும் தானதாளடைந்தார்க்கெல்லாம்] - தன் திருவடிகளை யாஸ்ரயித்தாரை வரையாதே அவர்களுக்கு ஸுலஹனும். இன்று ஆஸ்ரயித்ததொரு கிரியக்கைக்

எட்டாம்பாட்டு.—அணியன் இத்யாதி. “பரமேட்டிதன்பாதம் - பணியின் - பிணியும் சாரா; பிறவிகெடுத்தானும்” என்றவற்றைக் கடைகிழ்த்தவதாரிகை - அவனை இத்யாதி. “பிறவி” என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரத்தையும் என்றது.

“அடைந்தார்க்கெல்லாம்” என்றத்தைப்பற்ற - வரையாதே என்றது. அப்படி ஸுலஹனென்ன-ஹ்ருவாஸ்ரயித்தது இத்யாதி. “ஆயிவினியதிராவணகிங்காபபூலீதயாநி”

குறித்து “கிஷ்காஸ்யுஷீ தயாஜி” (கிம்கார்யம்ஸீ தயாமம) என்றாரிதே. [பிணியும் சாரா]-
உங்களுடைய ஸகலதுஷங்களும்போம். [பிறவிகேதேந்தாளும்] - அந்த துஷேஹேதுவான
ஜம்மத்தைப் போக்கி அடிமைகொள்ளும். [மணிபொனையந்த மதிள்குழ் திருக்கண்ணபுரம்].
மணியாலும் பொன்னாலும் செய்த மதிளாலே சூழப்பட்ட திருக்கண்ணபுரத்திலே யென்று
ஸப்தமியாக்கிக்கொள்ளுவது. [பரமேட்டி தன்பாதமே - பணியின்நாளும்] - பரமபதத்தி
லிருக்கும்படியி லோன்றும் குறையாதபடியாய்த்து இங்கிருப்பது. அவன் திருவடிகளில்
ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப் பண்ணுங்கோள். அங்கு நித்யஸூரிகள் பணியலிருக்கு
மவன் இங்கே வந்தபின்பு, நீங்களும அவன்திருவடிகளிலே பணியப்பாருங்கோள். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

பாதம்நாளும் பணியத்தணியும்பிணி
ஏதம்சாரா எனக்கேல் இனியென்துறை?
வேதநாவர்விரும்பும் திருக்கண்ணபுரத்து
ஆதியானை அடைந்தார்க்கு அல்லலில்லையே.

ஆ. — (பாதம்நாளும்.) - இப்படி அவன் திருவடிகளையாஸ்ரயிக்கவே, ஊழல
உறுவலிவோயியான உத்தர பூர்வாஹங்களெல்லாம்போம், இதிலொரு ஸம்பரயமில்லை
பென்றுசொல்லி, ‘அவன் திருவடிகளையே ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் பற்றப்பெற்
றேன்; எனக்கினி என்னகுறையுண்டு?’ என்றுகொண்டு ஸ்வலாஹத்தைச் சொல்லுகிறார்.

ஒ. — ஒன்பதாம்பாட்டில், உபதேஸாநிரபேக்ஷமாக நான் முன்னம் எம்பெரு
மானையாஸ்ரயித்து ஸூவியாகப்பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிறார்.

[பாதநாளும்மென்றுதொடங்கி மேலுக்கு] - நாள்தோறும் அவனை ஆஸ்ரயித்து
வரப் பண்டுபண்ணின பாபங்கள் நசிக்கும். பண்ணிபாபம் ஸோஷியானது. எனக்கென்ன
ஒருகுறை இல்லை. [வேதநாவரென்று மேலுக்கு] - வேடார்யவித்துக்கள் விரும்பும்
திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்நிஹிதனான ஸர்வேஸ்வரனை அடைந்தார்க்கு துஷங்க
ளில்லையே; இது நிச்சிதம்.

ப. — அநந்தரம், நான் அவனை ப்ராபித்து என் ஸகலதுஷங்களும தீரப்
பெற்றேன்; காரணஹதனானவனைக் கிட்டினார்க்கு துஷமுண்டோ? என்கிறார்.

பாதம் - அவன் திருவடிகளை, நாளும் - நாள்தோறும், பணிய - அதுவழிக்க,
பிணி - முன்புண்டான துஷங்களெல்லாம், தணியும் - போம்; ஏதம் - மேலுமொரு

ஹதெநநிஹாவாஹொஹக்ஷணெநயவீயலா” இது யுத்தகாண்டே ஸூகீவம் ப்ரதிராமஃ.
(சு-4,5). ஏயந்த-செய்த. “திருக்கண்ணபுரத்தில்-பரமேட்டி” என்ற விசேஷித்ததுக்கு ஹவம்-
பரமபதத்தில் இத்யாதி. அவன் திருவடிகளிலே பணியவேண்டுவானென்னென்ன - அங்கு நித்ய
ஸூரிகள் இத்யாதி; அன்றிக்கே, ‘பரமபதத்தில்’ இத்யாதிவாக்யத்தில், “திருக்கண்ணபுரத்திலே
யிருக்கிறவன்பரமேட்டி” என்று அர்த்தம் அருளிச்செய்தாராய், பரமபதஸ்த்தன்கிடர் இங்கு வந்திருக்
கிறான் என்றர்த்தாந்தரமாதல். ‘மணிபொனையந்த’ என்று தொடங்கி, ‘திருக்கண்ணபுரத்தில்-
பரமேட்டிதன்பாதம் - பணியின்; தனதானடைந்தார்க்கெல்லாம் - அணியனாகும்; நாளும் - பிணி
யும்சாரா: பிறவிகேதேந்தாளும்’ இத்யங்கயடி. பரமே ஸ்த்தானே ஸ்த்தித இதி பரமேஷ்ட்டி. (அ)

துவங்கனும், சாரா - வாராதுகள்; இனி - ஆகலால், எனக்கு என் குன்ற - எனக்கு என்னகுறையுண்டு? வேதநாவர் - வேதோச்சாரணத்தை நாக்குக்கு நிரூபகமாகவுடைபவர்கள், விரும்பும் - ("வெடிவெடி") என்று வர்த்திக்கையாலே) விரும்பும்படியான, திருக்கண்ணபுரத்து - திருக்கண்ணபுரத்திலே, ஆதியாண - வேதையையிமம்பனான பரமகாரணமூதனை, அடைந்தார்க்கு - ப்ராபித்தார்க்கு, அல்லல்-துவம், இல்லையே - இல்லையாகாதே. "பிணி, ஏதம்" என்று - பூர்வாகோத்தராகங்களுமாகவுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், உபதேஸநிரபேக்ஷமாக நான் முன்னம் அவனை ஆஸ்ரயித்து ஸுவியாகப்பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிரார்.

[பாதமித்யாதி] - அவன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்கவே அநாதிகாலார்ஜிதமான பூர்வாவம் நஸரிக்கும். இனியததைச்செய்யவே விரோதியான பாபம் போமென்கை. [ஏதம் சாரா] - உத்தராவமானது ஸேஷியாது. அவன் திருவடிகளிலே தலைசாய்க்க என்னுடைய ஸகல துரிதங்களும் போவதானபின்பு எனக்கு ஒருகுறையுண்டோ? வேதார்ப்பதித்துக்கள் விரும்பும் திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்நிஹிதனான ஜமத்காரணமூதனை, 'வேதநாவர்' என்கிறது, திருமங்கையாழ்வார்ப்ரேஸ்வரரை. 'விரும்புகை' பாவது - "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேனொருவர்க்குரியேயே" என்கை. ப்ரமாணம் வேடிமாய், ப்ரமேயம் ஜமத்காரணமாயிதேயிருப்பது. "காரணனுபெய்யு" என்று ஜமத்காரணவஸ்துவிறே ய்யேயம், 'ஆதியாண அடைந்தார்க்கல்ல வில்லையே' - தாய்மடியிலே சாய்ந்தார்க்கு க்லேஸமில்லையென்னுமிடம் ஸுநிஸ்திதம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. உபதேஸநிரபேக்ஷமாக நான் முன்னம் அவனை யாஸ்ரயித்து ஸுவியாகப் பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிரார்.

[பாதகாளும்பணியத்தணியும்பிணி] - அவன் திருவடிகளை யாஸ்ரயிக்கவே, அநாதிகாலார்ஜிதமான பூர்வாவம் நஸரிக்கும். இனியதுசெய்ய, விரோதியான பாபம்போமென்கை. [ஏதஞ் சாரா] - உத்தராவமானது ஸேஷியாது. [எனக்கேல் இனியென்குறை] - அவன் திருவடிகளிலே தலைசாய்க்க என் ஸகல துரிதங்களும் போவதானபின்பு, எனக்கு ஒருகுறையுண்டோ? [வேதநாவர் இத்யாதி] - வேதார்த்த வித்துக்கள் விரும்பி வர்த்திக்கிற திருக்கண்ணபுரத்திலே ஸந்நிஹிதனான ஜமத்காரணமூதனை, 'வேதநாவர்' என்கிறது.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—பாதம் இத்யாதி. "எனக்கேலினியென்குறை" என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை - உபதேஸ இத்யாதி.

"பாதம் - பணிய - காளும் - பிணி - தணியும்" என்றந்வயித்தர்த்தம் - அவன் திருவடிகளை இத்யாதி. "காளும் பிணி" என்று - பூர்வாவம், காலோமுமுண்டான - அநாதிகாலார்ஜிதமான பிணியென்றபடி. பூர்வாவநாஸத்துக்கு ஆஸ்ரயணம் ஸாயகமோவென்ன-இனியது இத்யாதி. இனியது - ஹோமுரூபம். இனியதுசெய்ய - இனியத்தைச்செய்யவென்றபடி. "காளும் - பிணி - தணியும்-ஏதம்சாரா" என்றதுக்கு "தடியிமரிஉதராவபுவபாவபொருஷுவிநாஸளதது உபதேஸாது" (ஸா-ரீ-சுயி-காட-ஸ-தி-ச-அ-உ.) என்கிற ஸுத்தார்த்தமென்றருளிச்செய்வார். எனக்கேல் - எனக்கென்றபடி. ஏல் - அவ்யயம். வேதத்தை நாவிலேயுடையவொன்று ஸப்தார்த்தமாய், வேதார்த்தவித்துக்களை லக்ஷிக்கிறது. வேதார்த்தவித்துக்களாவாரொன்ன - வேதநாவரென்கிறது இத்யாதி. திருமொழி எட்டாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி மூன்றும்பாட்டு, "விடையேழன்றடர்த்து" இத்யாதி. 'கண்ணபுரமொன்றுடையான்' இத்யாதிக்கு - ஸ்பஷ்டடோர்த்தம் "வேதநாவர், ஆதியாண" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு மலிதம் - ப்ரமாணம் இத்யாதி. இக்கே

திருமங்கையாழ்வார்போல்வாரை. விரும்புகையாவது. “கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு
அடியேனொருவர்க்கு உரியேனோ” என்கை. ப்ரமாணம் வேதமாய், ப்ரமேயம் ஜமத்காரண
மாயிறே விசுப்பது. “காரணம்துயேயம்” (காரணம்துத்யேயம்) என்று ஜமத்காரண
வஸ்துவிறே உய்யேயம். [ஆதியானையடைந்தார்க்கல்லல் இல்லையே] - தாய்மடியிலே
சாய்க்தார்க்கு க்லேஸமில்லையென்னுமிடம் நிச்சிதம். (க)

பத்தாம் பாட்டு.

இல்லையல்லல் எனக்கேல்இனியென்குறை?
அல்லிமாதாமரும் திருமார்பினன்
கல்லிலேய்க்தமதிள்குழ் திருக்கண்ணபுரம்
சோல்ல நாளும்துயர் பாசோராவே.

ஆ. - (இல்லைபல்லல்) - அவன் திருவடிகளை யார்யபித்த நிஸ்தாகிலதஃவ
குணன்; எனக்கு இனியென்னகுறையுண்டு? என்று, ப்ரீத்யதிஸபத்தாலே பின்னை
பும் தம்முடைய லக்ஷத்தைச் சொல்லி, “அவனோசுககன்” என்று விஸ்வஸிக்கமாட்ட
ர்தில் திருக்கண்ணபுரமென்று சொல்லுகோன்; சொல்லவே, ஒருநாளும் தஃவங்கள்
வாராவென்கிறார்.

ஒ. - பத்தாம்பாட்டில், ப்ரீத்யதிஸபத்தாலே மீளவும் ஸ்வலக்ஷத்தைச்
சொல்லி மத்தி ப்ரபத்த்யதுஷ்டாநங்களுக்கு கூமரல்லராகில், திருக்கண்ணபுரமென்று
வாயானேசொல்ல மமந்த டஃவங்களும் போமென்கிறார்.

[அல்லிமாதாமரும் திருவென்றுமேனுக்கு] - ஆர்யபிப்பாருடைய ஆர்ய
னத்தில் குறைவுபாராதே அவர்களைத்தானே விஷயிகரிக்கும்படிபண்ணும் ஸ்வலக்ஷை
யான பெரியபிராட்டியார் நிரந்தரவாஸம்பண்ணும் திருமார்வை உடையவனுடைய
ஸ்வலக்ஷமான திருக்கண்ணபுரத்தை.

ப. - அநந்தாம், ப்ரீத்யபதியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருக்கண்ணபுரத்
தைச் சொன்னவனவிலே தஃவங்கள் வாராதடியாயிருந்தது; எனக்கினி யென்னகுறை
யுண்டென்கிறார்.

அல்லி - தாமரைப்பூவை விசுப்பிடமாகவுடையளாய், மாதர் - * நாரீனாமுத்
தமையான லக்ஷமி, அமரும் - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, திருமார்பினன் - திருமார்வை
புடையவனதாய், கல்லில்லய்க்த - கல்லாலேசெறிந்த, மதிள்குழ் - மதிள்குழந்த, திருக்
கண்ணபுரம் - திருக்கண்ணபுரத்தை, சொல்ல - சொன்னவனவிலே, நாளும் - ஸர்வ
காலமும், துயர் - துக்கங்கள், பாடு - அருகு, சாரா - வாராதனவாயிருந்தன. (ஆன
பின்பு), எனக்கு, அல்லல் - அதுவலாலாதஃவம், இல்லை - உண்டாகாதாயிருந்தது;
இனி - இப்படியானபின்பு, என்குறை-என்னகுறையுண்டு? அதுவலம்அவிச்சிந்நமன்றோ
வென்று கருத்து.

காரணம் சொல்லுவானென்னென்ன காரணத்து இதுயாதி. “காரணபூதனை யடைந்தார்க்
கல்லிலில்லை” என்கிற பதப்பாயோமத்துக்குகாவமாதல், “இல்லையே” என்றவவதாரணர்த்தமாதல்.
தாய்மடியிலே இதுயாதி. ‘பாதம் பணிய - காளுமுண்டான - பிணி - தணியும்: ஏதம் சாரா:இனி-
எனக்கேல் - என்குறை?’ ஆகையாலே, ‘வேதநாவர்’ தொடக்கி, ‘அல்லிலில்லை’ இதுயங்கயடி. (க)

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரீத்யதீஸயத்தாலே ஸ்வலாஹத்தைச்சொல்லி ஹத்திப்ரபத்த்யபுஷ்டாநங்களுக்கு க்ஷமரல்லாதார்க்குத் திருக்கண்ணபுரமென்கிற உக்தியாலே ஸமஸ்ததுஃபங்களும் போம்என்கிறார்.

[இல்லையல்லல்] - ஸகலதுஃபங்களும் போம். இனி எனக்கு என்னகுறை யுண்டு? ஹவதநுஹவஹ்ரோயி துரிதங்கள் போனபின்பு, எனக்குஅநுஹவிகைக்குஒரு தேஸவியேஷம் தேடிப்போகவேண்டியிருந்ததோ? என்னால் வருவது போவதான பின்பு, அவனால் வருவதுக்குஒருகுறையுண்டோ? [அல்லிமாதரித்யாதி] - பெரிய பிராட்டியார் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வை யுடையவன். ஆஸ்ரயணத்தில் குறைவுபார்த்து அவன் அநாதரியாதபடி “நகஸ்ரிஹாவராப்யுதி” என்பாரும்அருகே யுண்டு. திண்ணிதானமதினையுடைய திருக்கண்ணபுரத்தை வாயாலேசொல்ல. ஹத்தியிலே யிழிகைக்கு பரிகரமின்றிக்கே ப்ரபத்திக்கும் வ்யவஸாயமில்லாதார் “திருக்கண்ண புரம்” என்று வாயாலேசொல்லவே ஸமஸ்ததுஃபங்களும் போம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ப்ரீத்யதீஸயத்தாலே ஸ்வலாஹத்தைச்சொல்லி, ஹத்தி ப்ரபத்த்யபுஷ்டாநங்களுக்கு க்ஷமரல்லாதார் திருக்கண்ணபுரமென்கிற உக்தியைச் சொல் லவே ஸமஸ்ததுஃபங்களும் போமென்கிறார்.

[இல்லையல்லல்] - ஸகலதுஃபங்களும்போம். [எனக்கேல் இனியென்குறை]- இனியெனக்கேன்ன குறையுண்டு? ஹவதநுஹவஹ்ரோதியான துரிதங்களும்போனபின்பு, எனக்குஅநுஹவத்துக்குஒருதேஸவியேஷம் தேடிப் போகவேண்டியிருந்ததோ? [அல்லியித் யாதி] - பெரியபிராட்டியார் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்வையுடையவன். ஆஸ்ரய ணத்திற்குறைபார்த்து அவன் அநாதரியாதபடி “நகஸ்ரிஹாவராப்யுதி” (நகர்சிந்நா பராத்யதி) என்பாரும்அருகேயுண்டு. திண்ணிதான மதியையுடைய திருக்கண்ணபுரத்தை வாயாலேசொல்ல. ஹத்தியிலிழிகைக்குப்பரிகரமின்றியே ப்ரபத்திக்கு வ்யவஸாயமின்றிக்கே யிருக்குமவர்கள், “திருக்கண்ணபுரம்” என்று வாயாலேசொல்லவே, ஸமஸ்ததுஃபங்களும் போம். (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

பாசாராவின் பற்றறவேண்டவீர் !
மாடகீடு குருகர்ச்சடகோபன் சொல்
பாடலானதமிழ் ஆவிரத்துள்இப்பத்தும்
பாடியாடிப்பணிமின் அவன்தாள்களே.

பத்தாம்பாட்டு.—இல்லையல்லல் இத்யாதி. “எனக்கேலினியென்குறை - திருக்கண்ண புரஞ்சொல்ல நாளும்துயர்பாசாரா” என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-ப்ரீத்யதீஸயத்தாலே இத்யாதி.

“இனி” என்றதுக்கு ஹவம் ஹவதநுஹவ இத்யாதி. இப்போதுஇது சொன்னதுக்கு ஹவம் - ஆஸ்ரயணத்தில் இத்யாதி. “கல்லிலேய்ந்த” என்கையாலே - திண்ணிதானமதின் என் றது. “சொல்ல” என்றதுக்கு ஹலிதம்-ஹத்தியில் இத்யாதி. நாளும்துயர் - நான்தோறமுண்டான தயர். பாசாரா - அருகில் கிட்டாது. அடைவே அந்வயம். (க0)

† ‘தான்களையே’ என்றும் பாடம்.

ஆ.—(பாடுசாரா.) - ஸுவருபமான உபாயத்தாலே நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதி
வந்யகராய்க்கொண்டு எம்பெருமானைப் பெறவேண்டுமீர்! திருவாய்மொழியைப்பாடுங்
கோள் என்கிறார்.

ஒ.—நிமமத்தில், ப்ரதிவந்யகங்களெல்லாம் பாடுசாராது பற்றறவேண்டி
யிருக்கும் நீங்கள் இத்திருவாய்மொழியை ப்ரீதிபூர்வகமாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவனை
ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ப—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு வலமாக ஸமவததுவதத்தை யரு
ளிச்செய்கிறார்.

வினை - ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுஷ்டங்களும், பாடுசாரா - உங்கள் பரிஸரத்திலே
யன்றியே, பற்றறவேண்டுமீர்-ஸவாஸநமாகப் போகவேண்டியிருந்திகோளாகில், மாடம் -
மாடங்கள், நீடு - உயர்ந்த, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் -
ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்ததாய், பாடலான - மானுபமான, தமிழ் - த்ராயிட மா
யிருக்கிற, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, இப்பத்தும் - இப்பத்தை
யும், பாடி - ப்ரீதியுத்தராய்க்கொண்டுபாடி, ஆடி - ஹர்ஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்
பண்ணி, அவன்தாள்கள் - அந்தஸூலஹன ஸர்வேஸ்வரன்திருவடிகளை, பணிமின் -
வணங்கி அதுவிக்கும்படி பாடுங்கோள். இத்திருவாய்மொழி முகத்தாலே, ஸமவ
ததுவம்பண்ணவே ஸமஸ்த துரிதமும் ஸவாஸநமாகப்போமென்று கருத்து. இது-
கவிவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், ப்ரதிவந்யகங்கள் ஸவாஸநமாகப் போகவேண்டியிருக்
கில், இத்திருவாய்மொழியை ப்ரீதிபூர்வகமாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவன்திருவடிகளை
ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[பாடுசாரா இத்யாதி] - வினையானது உங்கள் பார்ஸ்வத்தில் வந்து கிட்டாத
படி வாஸநையோடே போகவேண்டி யிருந்திகோளாகில் நித்யமான மாடங்களை யுடைத்
தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. ஆப்தேரபடிசாமாகையாலே திரு
வாய்மொழியில் பிறந்தவற்றில் அர்த்தவாதமில்லை. [பாடவித்யாதி] - அநாப்தர்சொல்லி
தும் விடவொண்ணாத ஹோம யதையையுடைத்தான இப்பத்து, புஷ்பம் பரிமளத்தோடே
அஸருமாபோலே இசையோடே கூடப் பாடின தமிழ், ப்ரீதிபூர்வகமாகப்பாடி, இருந்த
விடத்தினிருக்க வொட்டாதே ஆடி ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு அவன் திருவடிகளிலே
விழுங்கோள்; இதன்றோ நான் உங்களைக் குடிக்கச்சொல்லுகிற வேப்பங்குடிநீர்?

ஈடு.—நிமமத்தில், ப்ரதிவந்யகங்கள் ஸவாஸநமாகப் போகவேண்டியிருக்
கில், இத்திருவாய்மொழியை ப்ரீதிபூர்வகமாகச் சொல்லிக்கொண்டு அவன்திருவடிகளை
யாஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

நிமமம் - பாடுசாரா இத்யாதி. “பாடுசாராவனை பற்றறவேண்டுமீர் - இப்பத்தும் பாடி
யாடி - அவன்தாள்கள் - பணிமின்” என்றவற்றைக்கடாகழித்தவதாரிகை - ப்ரதிவந்யகங்கள்
இத்யாதி.

*** - ஆம் பத்து—பிழை திருத்தம்.**

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
14	29	பிறந்தவனுடைய	பிறந்தவனுடைய
"	37	ஸபைஞான	ஸபைஞான
48	7	குடிக்கிடந்தானே	குடிக்கிடந்தானே
49	4	மங்கையையும்	மங்கையும்
71	8	ஸுலுஞான	ஸுலுஞான
"	9	கிரந்தரமாக	கிரந்தரமாக
72	6	கடைல்	கடைல்
74	31	காமரன்றிக்கே	காமரன்றிக்கே
80	12	காரொன்றே	காரொன்றே
83	15	யாஸ்யாயிபு	யாஸ்யாயிபு
91	39	விராஜி	விரோஜி
117	9	பண்ணுடைக்காக	பண்ணுடைக்காக
120	24	வாக்யத்வயத்	வாக்யத்
121	29	தலைமகளை	தலைமகளை
125	15	அவிசால்யானாய்	அவிசால்யானாய்
130	15	திருவாய்மொழியிலும்	திருவாய்மொழியிலும்
138	21	நஞ்சேவலும்	நஞ்சேவலும்
"	22	மெய்யல்லனெரு	மெய்யனல்லனெரு
143	29	ஈடுபடும்படியான	ஈடுபடும்படியான
157	15	வெண்ணைச்செய்தே	வெண்ணைச்செய்தே
159	30	குத்	குத்தி
168	11	என்றிருக்குறே	என்றிருக்குறே
167	31	ஸுஜிதா	ஸுஜிதா
"	32	ஸுஜிதீ	ஸுஜிதீ
171	38	அலிகிலேஸத்தை	அலிகிலேஸத்தை
175	15	ப்ரமேதத்தாலே	ப்ரமேதத்தாலே
213	7	சொல்லுங்கோள்	சொல்லுங்கோள்
"	24	அவஸா:	அவஸா:
217	30	வாக்யார்த்தத்தோடு	வாக்யார்த்தத்தோடு
218	20	ஸுலுலுநள	ஸுலுலுநள
219	21	கிஷ்கிந்தாகாண்டத்திலே	கிஷ்கிந்தாகாண்டத்திலே
"	24	ஸுலுலுலாரா	ஸுலுலுலாரா
222	19	கணக்கோள்	கணக்கோள்
229	36	கருத்தென்னென்	கருத்தென்
232	16	கடாக்ஷித்தவத	கடாக்ஷித்தவதா
236	35	வாக்ய	வாக்ய
238	4	சோலை	சோலை
"	35	என்றது	என்றது
262	23	மித்தனையுமிதே	மித்தனையுமிதே
273	19	பூப்போலே	பூப்போலே
274	21	ஆஸ்யாயத்தவ	ஆஸ்யாயத்தவ
278	25	ஸாதக	ஸாதக
281	26	ஸ்தீத்வ	ஸ்தீத்வ
290	8	தங்களை	தங்களை
"	21	எடைவாஸம்	எடைவாஸம்
296	4	தெனர்த்தயத்தில்	தெனர்த்தயத்தில்

கோடில் பிரஸ், திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.